

ROATA TIMPULUI
CARTEA ÎNTÎI

ROBERT
JORDAN

OCHIUL
LUMII

*Cu „Roata Timpului“, Robert Jordan aduce la apogeu
opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES*

ROBERT JORDAN

OCHIUL LUMII

Volumul - 1

Seria Roata Timpului

ROBERT JORDAN

The Eye of the World

Versiune ebook: 1.0

PROLOG

Piscul Dragonului

Palatul încă se mai cutremura din când în când, pe măsură ce pământul huruia din adâncuri, amintindu-și de ceea ce se petrecuse, și gemea de parca nu-i venea să creadă. Razele de soare care pătrundeau prin fisurile din pereți făceau să sclipească fuioarele de praf care tot mai pluteau în aer. Peste tot, pe pereți, pe podele, pe tavane, se vedeau urmele pârjolului. Dungi negre și late străbăteau vopseaua scorjită și luciul frescelor ale căror culori fuseseră cândva vii și vesele; funinginea acoperea dărâmăturile frizelor de oameni și animale, care păreau că încercaseră să plece până ce avea să se liniștească haosul. Morții zăceau peste tot, bărbați, femei și copii, culcați la pământ, în timp ce încercau să fugă, de fulgerele care luminaseră fiecare coridor, sau cuprinși de flăcările care izbucniseră de pe urma acestora, sau rămași prizonieri în piatra care se revărsase peste tot, ca și cum ar fi fost vie, înainte să se lase iarăși liniștea. Printr-un ciudat contrast, tapiseriile colorate și tablourile, toate niște capodopere, atârnavă încă la locul lor, neatînse, cu excepția porțiunilor în care pereții umflați le strâmbaseră poziția. Mobilele meșteșugit lucrute, încrustate cu fildeș și aur, rămăseseră pe loc; se dărâmaseră doar cele care fuseseră atinse de podeaua care se vâlurise. Mintea care provocase distrugerea lovise drept la țintă, fără să bage în seamă lucrurile neimportante.

Lews Therin Telamon rătăcea prin palat, ținându-și cu iscusință echilibrul atunci când pământul se clătina.

— Ilyena! Iubito, unde ești?

Poala mantiei sale, de culoare cenușiu deschis, se umezi de sânge, atunci când păși peste cadavrul unei femei care zăcea cu ochii încă deschiși, încremeniți a neîncredere; frumusețea ei bălaie fusese distrusă de groaza ultimelor clipe.

— Iubita mea soție, unde ești? Unde se ascund cu toții?

Privirile îi căzură asupra propriei imagini, reflectate într-o oglindă care atârna strâmb pe un perete de marmură, umflat din loc în loc. Cândva, veștmintele sale fuseseră de o eleganță

regală, colorate în cenușiu, stacojiu și aur; acum, stofa frumos țesută, adusă de neguțători de dincolo de Marea cea Mare, era ruptă și murdară, plină de praf, același praf care-i năclăia părul și pielea. Pipăi o clipă simbolul cusut pe mantie, un cerc pe jumătate alb și pe jumătate negru, culorile fiind separate de o linie șerpuită. Simbolul acela însemna ceva. Dar cercul brodat nu-i putea ține atenția trează pentru prea multă vreme. La fel de mirat, se privi în oglindă. Văzu un bărbat înalt, de-abia ajuns la vârsta mijlocie, chipeș cândva, dar acum cu părul mai mult alb decât castaniu și cu chipul ridat din cauza încordării și a grijilor, cu ochi întunecați, care fuseseră martori la prea multe grozavii. Lews Therin chicoti, apoi își dădu capul pe spate. Râsul său răsună prin sălile lipsite de viață.

— Ilyena, iubito! Vino încoace, dragă soție. Trebuie să vezi și tu asta.

În spatele său văzduhul se văluri, sclipi, apoi se închegă, dând la iveală silueta unui bărbat care privi în jur și se strâmbă o clipă, dezgustat. Nu era la fel de înalt ca Lews Therin și era îmbrăcat numai în negru, cu excepția dantelei albe ca zăpada de la guler și a modelelor argintii care împodobeau vârfurile răsucite ale cizmelor sale înalte până la glezne. Pășii atent, ținându-și cu grijă mantia ca să nu atingă morții. Podeaua încă tremura de pe urma cataclismului, dar atenția bărbatului era îndreptată asupra celui care se privea în oglindă și râdea.

— Prinț al Dimineții, rosti el. Am venit să te iau.

Râsul încetă brusc, iar Lews Therin se întoarse, fără să pară surprins.

— Aha, un oaspete. Ai Glas, străine? În curând va fi vremea pentru Cântare, iar pe aici sunt cu toții bine veniți să ia parte. Ilyena, iubito, avem un oaspete. Ilyena, unde ești?

Bărbatul în negru făcu ochii mari de uimire, se repezi spre cadavrul femeii cu părul auriu, apoi se înapoie la Lews Therin.

— Lua te-ar Shai'tan, oare mâna te-a atins deja atât de adânc?

— Numele ăsta, Shai..., murmură Lews Therin, tremurând și ridicând o mână ca și cum încerca să țină ceva la distanță. Nu trebuie să-l rostești. E primejdios.

— Deci măcar atâta îți amintești. Primejdios pentru tine, prostule, nu pentru mine. Ce-ți mai amintești? Trezește-te, idiot

orbit de Lumină! N-am să te las să sfârșești așa, nepăsător, cu mintea rătăcită! Amintește-ți!

O clipă, Lews Therin rămase cu ochii holbați la mâna sa ridicată, fascinat de dărele de negreală. Apoi se șterse pe haina încă și mai murdară și își îndreptă atenția către celălalt.

— Cine ești și ce vrei?

Bărbatul în negru își îndreptă umerii, arogant.

— Cândva, mi se zicea Elan Morin Tedronai, dar acum...

— Distrugătorul Speranței, se auzi șoapta lui Lews Therin; o amintire îi zvâcni în minte, dar el întoarse capul, ferindu-se.

— Deci tot îți mai amintești câte ceva. Da, Distrugătorul Speranței. Așa mi-au spus oamenii, după cum și ție ți-au spus Dragonul, dar, spre deosebire de tine, eu îmi port numele cu bucurie. Mi l-au dat ca să mă facă de rușine, dar mai am încă vreme să-i fac să îngenuncheze și să-l adore. Tu ce ai să faci cu numele tău? După ziua de azi ți se va spune Ucigașul de Neam. Ce-ai de gând să faci?

Lews Therin se încruntă, privind în lungul sălii distruse.

— Ar trebui ca Ilyena să fie aici, să întâmpine oaspetele, murmură el absent, apoi ridică glasul. Ilyena, unde ești?

Pământul se cutremură; corpul femeii cu părul auriu tresăltă, ca și cum i-ar fi răspuns, dar ochii lui nu îl zăriră.

Elan Morin făcu o grimasă.

— Uită-te la tine, zise el cu dispreț. Cândva, erai primul dintre Slujitori. Cândva purtai Inelul de Tamyrlin și ședea pe Tronul Înalt. Cândva stăpâneai cele Noua Sceptre de Putere. Și acum, uită-te la tine! O zdreanță de om, jalnic, distrus. Dar nu-i de ajuns. M-ai umilit în Sala Slujitorilor. M-ai înfrânt la Porțile din Paaran Disen. Dar acum eu sunt cel mai mare. N-am să te las să mori până ce nu-ți dai seama de asta. Iar când vei muri, ultimul tău gând va fi întruchiparea deplină a înfrângerii tale, și vei vedea că este desăvârșită. Sau, poate, nici nu te las să mori...

— Nu înțeleg de ce nu apare Ilyena. Ce-o să mă mai certe dacă i se va părea că i-am ascuns un oaspete. Sper că îți place conversația, ea e înnebunită după asta. Ai grijă. Ilyena îți va pune atâtea întrebări, că s-ar putea să ajungi să-i spui tot ce știi.

Dându-și mantia cea neagră pe spate, Elan Morin își arcui palmele.

— Păcat de tine, murmură el, că nu e aici vreuna dintre Surorile tale. Eu niciodată nu m-am priceput la Vindecare, iar

acum urmez calea unei alte puteri. Dar chiar și una dintre ele ți-ar fi putut oferi câteva clipe de trezie, dacă nu apucaii s-o distrugi mai întâi. Eu pot să fac ceva la fel de potrivit pentru ceea ce vreau să obțin.

Zâmbetul care-i apăru brusc pe față exprima cruzime.

— Numai că mi-e teamă că vindecarea lui Shai'tan e diferită de cea pe care o cunoști tu. Vino-ți în fire, Lews Therin!

Întinse mâinile, iar lumina se micșoră, de parcă o umbră acoperise soarele.

Lews Therin fu cuprins de durere și țipă, un țipăt care venea din adâncurile ființei lui, un țipăt căruia nu-i putea pune capăt. Pe șira spinării i se întinseră flăcări; prin vene i se scurse acid. Se prăvăli pe spate, căzând pe podeaua de marmură; capul său se lovi de piatra și zvâcni. Inima începu să-i bată de-i spărgea pieptul; fiecare bătaie îi trimitea prin trup o nouă flăcăre. Neajutorat, el începu să se zvârcolească. În loc de craniu avea un glob care se zvârcolea, pe punctul să crape. Strigătele sale răgușite răsunară prin tot palatul.

Încet, foarte încet, durerea se domoli. Trecură parcă mii de ani înainte să se oprească de tot, iar el încă mai tresărea slab, trăgând cu greu aer în piept prin gâtjeul rănit. Mii de ani se scurseră, parcă, înainte să izbutească să se întoarcă pe o parte, cu mușchii moi și fleșcăiți, apoi să se ridice pe mâini și pe genunchi. Privirea i se opri pe trupul femeii cu păr auriu, iar țipatul care izbucni din el le întrecu pe toate cele scoase mai devreme. Împleticindu-se, de-abia ținându-se pe picioare, el se târî cu greu pe podea până la ea. Adunându-și toate puterile pe care le mai avea, o luă în brațe. Mâinile îi tremurau în timp ce-i dădea părul pe spate, descoperindu-i chipul cu ochii larg deschiși.

— Ilyena! Lumina să m-ajute, Ilyena!

Trupul i se lăsă protector peste al ei; suspinele lui erau țipetele adânci ale unui bărbat care nu mai avea pentru ce să trăiască.

— Nu, Ilyena, nu!

— O poți avea la loc, Ucigașule de Neam. Marele Stăpân al Întunericului o poate readuce la viață, dacă primești să-l slujești. Să mă slujești pe mine.

Lews Therin își ridică ochii, iar bărbatul în negru, fără să vrea, făcu un pas înapoi, ferindu-se de privirea lui.

— De zece ani, Distrugătorule, spuse încet Lews Therin, ca șoapta unei lame de oțel scoase din teaca ei, de zece ani stăpânul tău ticălos a distrus lumea. Și acum asta. Îți făgăduiesc că...

— Zece ani! Neghiob jalnic! Războiul ăsta nu ține de zece ani, ci de la începutul vremii. Noi doi ne-am luptat de o mie de ori pe măsură ce Roata se învârtea, de o mie de mii de ori, și o să ne mai luptam până ce timpul moare și Umbra iese învingătoare!

Bărbatul în negru își sfârși vorba cu un strigăt, cu pumnul ridicat, și veni rândul lui Lews Therin să se tragă înapoi, cu răsuflarea tăiată, din fața strălucirii din ochii Distrugătorului.

Cu mare grijă, el o lăsă pe Ilyena jos, trecându-i cu blândețe degetele prin păr. Se ridică. Avea ochii înecați în lacrimi, dar glasul îi era de oțel:

— Nu există iertare pentru toate celelalte fapte pe care le-ai făcut, Distrugătorule, dar pentru moartea Ilyenei îți făgăduiesc că te voi lovi în așa fel încât stăpânul tău nu te va mai putea face la loc. Pregătește-te să...

— Amintește-ți, neghiobule! Amintește-ți de asaltul tău zadarnic asupra Marelui Stăpân al Întunericului! Amintește-ți de riposta lui! Amintește-ți! Chiar în clipa asta, cei O Suta de Tovarăși fărămă lumea în bucăți și, cu fiecare zi, alți o sută li se alătură. Ce braț a ucis o pe Ilyena cea cu păr de aur, Ucigașule de Neam? Nu al meu. Nu al meu. Ce braț i-a culcat la pământ pe toți cei cărora le curgea prin vene un strop din sângele tău, pe toți cei pe care-i iubeai, care te iubeau? Nu al meu, Ucigașule de Neam. Nu al meu. Amintește-ți și află care e prețul de plătit dacă i te împotrivești lui Shai'tan!

Lews Therin începu brusc să transpire. Sudoarea îi lăsă dâre umede prin praful și murdăria de pe chip. Își aminti, ca prin ceața, ca visul unui vis, dar știa că totul era adevărat.

Geamătul său se izbi de ziduri, geamătul unui om care tocmai descoperise că-și atrăsese blestemul asupra sufletului său cu propria mână; el își brăzdă fața cu unghiile, ca pentru a smulge de acolo imaginea a ceea ce făcuse. Pe unde se uita, ochii săi dădeau de morți. Erau rupti în bucăți, sau fărămați, sau arși, sau dispăruți pe jumătate în piatră. Peste tot zăceau chipuri fără viață pe care le cunoștea și le iubea. Bătrâni slujitori și prieteni din copilărie, tovarăși credincioși de a lungul anilor lungi

de luptă. Și copiii săi. Fiii și fiicele sale, culcați la pământ ca niște păpuși sfărâmate, ale căror jocuri se curmaseră pentru totdeauna. Cu toții, uciși de mâna sa. Chipurile copiilor îl acuzau, ochii goi îl întrebau de ce o făcuse, iar lacrimile lui nu ajungeau să le răspundă. Râsul Distrugătorului îl biciuia și-i îneca gemetele. Nu mai putea suporta chipurile, durerea. Nu mai putea îndura să mai rămână nici o clipă în acel loc. Cu disperare, se întinse spre Adevăratul Izvor, spre Saidin cel Pătat, și Pluti.

Pământul din jurul său era plat și gol. Prin apropiere curgea un râu, drept și lat, dar Lews Therin simțea că, de jur împrejur, cale de o sută de leghe, nu era niciun om. Era singur, atât de singur pe cât putea fi un bărbat aflat încă în viață, dar nu putea scăpa de amintire. Ochii îl urmăreau prin nesfârșitele caverne ale minții sale. Nu se putea ascunde din calea lor. Ochii copiilor. Ochii Ilyenei. Își întoarse chipul către cer, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

— Iartă-mă, Lumină!

Dar nu credea că iertarea putea veni vreodată. Pentru ceea ce făcuse, nu exista iertare. Și totuși strigă spre cer și cerși ceea ce nu credea că ar fi putut primi.

— Iartă-mă, Lumină!

Era încă în contact cu Saidin, jumătatea bărbătească a Puterii care conducea universul, care făcea să se învâртеască Roata Timpului, și simțea mâna uleioasă care-i întina suprafața, rămasă de pe urma ripostei Umbrei, murdăria care osândise lumea. Din pricina lui. Din pricină că, în trufia sa, crezuse că oamenii puteau fi pe potriva Creatorului și puteau face la loc ceea ce Creatorul făurise, iar ei stricaseră. Asta crezuse, în trufia sa.

Sorbi adânc din Adevăratul Izvor, și apoi și mai adânc, ca un om care murea de sete. În scurtă vreme, adunase mai mult din Puterea Supremă decât putea conduce fără ajutorul altcuiva; se simțea de parcă pielea îi luase foc. Încordându-se, se forță să mai adune, încercă să o soarbă pe toată.

— Iartă-mă, Lumină! Ilyena!

Aerul se transformă în foc, iar focul, în lumină lichidă. Fulgerul care căzu din ceruri ar fi străpuns și ar fi orbit orice ochi care l-ar fi zărit, fie și pentru o clipă. Se prăbuși din văzduh, îl străbătu înflăcărat pe Lews Therin Telamon și se scurse în măruntaiele pământului. Piatra se făcu abur la contactul cu el.

Pământul se zvârcoli și tremură ca o făptură vie aflată în ghearele morții. Dunga sclipitoare dăinui numai pentru o clipă, legând cerul de pământ, dar și după ce dispăru pământul tot tremura, ca marea pe timp de furtună. Piatra topită erupse cinci sute de picioare în aer, iar solul care gemea se înalță, aruncând suvoiul arzător din ce în ce mai sus. De la miazănoapte și de la miazăzi, de la răsărit și de la apus, vântul începu să sufle, rupând copacii ca pe niște bețișoare, strigând ascuțit și năpustindu-se ca pentru a ajuta muntele să crească din ce în ce mai sus spre cer. Mereu spre cer.

În sfârșit, vântul se potoli; pământul încă mai tremura ușor, de parcă ar fi murmurat ceva. Din Lews Therin Telamon nu mai rămăsese niciun semn. Pe locul în care se aflase era acum un munte, care se înalța mai multe mile către cer, cu lava topită care încă se scurgea din vârful său neregulat. Râul cel lat și drept fusese împins mai departe de munte și silit să facă un cot, iar apoi să se despartă pentru a forma la mijloc o insulă lungă. Umbra muntelui aproape că atingea insula; se întindea întunecată peste pământ, ca brațul rău prevestitor al profeției. O vreme, nu se mai auziră decât murmurele înfundate, ca de protest, ale pământului.

Pe insulă, văzduhul sclipi și se închegă. Apăru bărbatul în negru, care rămase cu ochii ațintiți la muntele de foc ce se înalța din câmpie. Chipul i se schimonosi de furie și dispreț.

— Nu poți scăpa așa ușor, Dragonule. Între noi doi, povestea nu s-a terminat. Nu se va termina până la sfârșitul veacurilor.

Apoi el dispăru, iar muntele și insula rămaseră pustii. Așteptând.

Iar Umbra a căzut pe Pământ, și Lumea s-a fărâmat piatră cu piatră. Oceanele s-au retras, iar munții au fost înghițiți, și popoarele s-au împrăștiat prin cele opt colțuri ale Lumii. Luna era ca sângele, iar soarele era precum cenușa. Mările fierbeau, iar cei vii îi invidiau pe cei morți. Totul era sfărâmat și totul se pierduse, în afara amintirii. Și mai presus de orice rămăsese o amintire, a celui care adusesse Umbra și Frângerea Lumii. Și i s-a spus Dragonul.

(din *Aleth nin Taerin alta Camora, Frângerea Lumii*.

Autor necunoscut, Vârsta a Patra)

Iar în acele zile s-a-ntâmplat, așa cum se mai întâmplase și înainte și se va mai întâmpla, ca întunericul să se lase greu asupra pământului, împovărând sufletele oamenilor, iar cele verzi să se usuce și speranța să moară. Și oamenii i-au strigat Creatorului, spunându-i: O, Lumină a Cerurilor, Lumină a Lumii, fie ca în final Cel Făgăduit să se nască din munte, așa cum spun profețiile, cum a fost în vremurile trecute și cum va fi din nou în cele ce vor veni. Fie ca Seniorul Zorilor să cânte pământului, pentru ca toate cele verzi să crească și mieii să zburde prin văi. Fie ca brațul Seniorului Zorilor să ne adăpostească de întuneric, iar marea sabie a dreptății să ne apere. Fie ca Dragonul să plutească din nou pe aripile timpului.

(din *Charal Drianaan te Calamon, Ciclul Dragonului*.

Autor necunoscut, Vârsta a Patra)

CAPITOLUL 1

Un drum pustiu

Roata Timpului se învâрте mereu, iar Vremurile vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă. Legendele pălesc și se transformă în mituri, și până și miturile sunt de mult uitate atunci când Vârsta care le-a dat viață se întoarce. Într-o Vârstă, căreia unii îi spuneau cea de a Treia, una ce încă urmează să vină, dar e de mult apusă, o pală de vânt izbucni în Munții de Negură. Vântul nu era începutul începuturilor, căci mișcările Roții Timpului nu cunosc începuturi și sfârșituri. Era doar un început printre atâtea altele.

Iscat de sub piscurile mereu înconjugate de nori de pe urma căroră munții își primiseră numele, vântul suflă spre răsărit, peste Dealurile Nisipoase – care cândva, înainte de Frângerea Lumii, fuseseră malul unui mare ocean. Apoi se prăvăli spre Ținutul celor Două Râuri, străbătând pădurea încălцитă numita Pădurea de la Apus, și se abătu asupra a doi bărbați care mergeau, cu o căruță și un cal, de a lungul drumului pietruit numit Calea Carierei. Cu toate că primăvara ar fi trebuit să înceapă de mai mult de o lună, vântul purta cu el un suflu de gheață, ca și cum ar fi preferat să aducă nori de zăpadă.

Rafalele îi lipeau lui Rand al'Thor mantia de spate; îi încurcau bucata de lână de culoarea pământului printre picioare, apoi o făceau să fluture în spatele lui. Băiatul își dorea să fi avut un surtuc mai gros sau să-și fi pus încă o cămașă. Aproape de fiecare dată când încerca să-și tragă mantia pe lângă corp, aceasta se prindea în tolba care-i atârna la șold. Oricum, nu prea îl ajuta dacă încerca să-și țină mantia cu o singură mână – în cealaltă avea arcul, cu o săgeată deja pregătită, gata să tragă.

După ce o rafală foarte puternică îi smulse mantia din mână, el aruncă o privire spre tatăl său, pe deasupra spinării iepei lăptoase, maronii. Se simți cam ca un prostănac pentru faptul că voise să se asigure că Tam era încă acolo – dar era una din acele zile în care totul părea cu puțință. Vântul vuia atunci când se întetea, dar, în afară de asta, tot ținutul era cufundat într-o

tăcere grea. Prin comparație, scârțâitul ușor al osiei părea foarte zgomotos. În pădure nu cânta nici o pasăre, de pe nici o creangă nu se auzeau chițăiturile veverițelor. Nu că s-ar fi așteptat să le audă – nu într-o așa primăvară.

Numai copacii care nu-și pierdeau frunzele sau acele în timpul iernii mai erau încă verzi. Mănunchiuri de crenguțe căzute din tufișurile rămase din anul care trecuse se întindeau, ca niște pânze maronii de păianjen, peste țăncurile de stâncă de sub copaci. Și buruienile erau puține – cele mai numeroase printre ele erau urzicile, iar restul erau tot felul de soiuri cu ghimpi sau cu ace sau buruienile puturoase care-ți lăsau un miros de mucegai pe încălțări dacă le călcai cumva, din greșeală. Pe jos, acolo unde copacii adunați laolaltă țineau o umbră deasă, încă se mai vedeau petice de zăpadă. Nici acolo unde reușea să ajungă, lumina soarelui nu avea nici putere, nici căldură. Soarele palid se înălțase deasupra copacilor, la răsărit, dar lumina lui era oarecum întunecată, ca și cum s-ar fi amestecat cu umbra. Era o dimineață tulbure, numai bună pentru gânduri neplăcute.

Din instinct, băiatul atinse coada săgeții; era pregătit să o ridice și să și-o lipească de obraz într-o clipă, așa cum îl învățase Tam. Iarna fusese destul de rea și pe la ferme, mai rea decât oricare dintre cele de care-și aminteau fie și cei mai bătrâni din sat, dar pesemne că în munți fusese și mai cumplită, dacă era să se ia după numărul de lupi care fuseseră siliți să năvălească în Ținutul celor Două Râuri. Lupii atacau periodic țăncurile de oi și străpungeau cu colții pereții grajdurilor, ca să ajungă la vite și la cai. Ba oile mai fuseseră atacate și de urși, deși nimeni nu-i mai văzuse prin acele locuri de ani întregi. Dacă ieșeai din casă după lăsarea întunericului, nu mai erai în siguranță. Oamenii cădeau pradă fiarelor la fel de des ca oile, și asta nu întotdeauna după asfințit.

Tam mergea cu pași mari de cealaltă parte a Belei, sprijinindu-se în sulită ca într-un toiag, nebăgând în seamă vântul care-i făcea mantia maronie să fluture ca o flamură. Din când în când, atingea ușor șoldul iepei, ca să-i amintească să-și continue drumul. Cu pieptul sau puternic și cu fața lată, oferea concretețe atmosferei acelei dimineți, ca o stâncă nemișcată, în mijlocul unui vis vag. Deși obrații săi arși de soare erau ridați, iar părul nu mai avea decât câteva șuvițe negre printre cele

cărunte, era în el un sâmbure de duritate, de parcă nici măcar un potop nu l-ar fi putut culca la pământ. Acum pășea netulburat pe drum. Fie, părea să spună mersul sau, deci fiecare crescător de oi trebuie să se păzească de urși și de lupi, dar fiarele ar face bine să nu încerce să-l oprească pe Tam al'Thor din drumul spre Emond's Field.

Tresărind cuprins de un sentiment de vinovăție, Rand se întoarse cu ochii la partea sa de drum; calmul lui Tam îi adusese aminte de sarcina pe care o avea. Era cu un cap mai înalt decât tatăl său, mai înalt decât oricare alt bărbat din ținut, și nu prea semăna cu Tam, decât poate la lățimea umerilor. Ochii săi cenușii și nuanța roșiatică a părului erau o moștenire de la mama sa, din câte îi spusese Tam. Ea nu fusese dinspre partea locului, iar Rand nu prea își mai amintea decât de zâmbetul de pe chipul ei; totuși, în fiecare an îi punea flori pe mormânt – și primăvara, la sărbătoarea Bel Tine, și vara, la Ziua Soarelui.

În căruța care înainta legănat se aflau două butoiașe cu rachiu de mere, făcut de Tam, și opt butoiașe ceva mai mari cu cidru, care, după o iarnă întreagă de îngrijiri, de-abia prinsese puțină tărie. În fiecare an, Tam venea cu aceste produse la hanul Izvorul de Vin, dăruindu-le pentru sărbătoarea de Bel Tine; așa că, după cum o declarase, nu avea de gând nici în această primăvară să se lase intimidat de lupi sau de vântul rece. Chiar și așa, nu mai fuseseră în sat de săptămâni întregi. Nici măcar lui Tam nu prea-i venea să călătorească mult zilele astea. Totuși, el își dăduse cuvântul că va aduce rachiu și cidru, deși întârziase chiar până în ajunul sărbătorii. Pentru Tam era important să-și țină cuvântul. Rand era pur și simplu fericit să plece de la fermă, aproape la fel de fericit ca și pentru faptul că venise ziua de Bel Tine.

În timp ce Rand supraveghea partea sa de drum, începu să-l încerce o senzație, din ce în ce mai intensă, că îl urmărea cineva. O vreme, încercă să n-o bage în seamă. Printre copaci nu se mișca nimic, și nu se auzea decât zgomotul vântului. Dar senzația nu numai că persista, ci devenea și mai puternică. Părul de pe brațe i se ridicase; pielea îl mânca, de parcă îl durea ceva pe dinăuntru.

Nervos, el își schimba poziția arcului, ca să se poată scărpină, și își spuse că ar fi cazul să nu-și mai facă idei. Nu era

nimic în pădure pe partea lui de drum, iar dacă ar fi fost ceva pe cealaltă parte, i-ar fi spus Tam. Aruncă o privire peste umăr... și clipi surprins. Pe drum, la nu mai mult de douăzeci de lungimi în spate, o siluetă călare, învăluită în mantie, îi urmărea. Și calul, și călărețul erau la fel de întunecați, de un negru mat și fără strălucire.

Obișnuința, și nimic altceva, îl împiedica să se oprească în loc în timp ce privea.

Mantia călărețului îl învăluia din cap până în picioare; gluga îi venea mult peste față, așa că nu se vedea nimic din el. Rand se gândi în treacăt că era ceva ciudat în înfățișarea călărețului; însă ceea ce-l fascina cu adevărat era deschizătura umbrita a glugii. Nu reușea să zărească decât foarte vag contururile feței, dar avea senzația că privea drept în ochii necunoscutului. Și nu-și putea lua privirea de la el. Stomacul i se strânse de neliniște. De sub glugă nu se zărea decât o umbră, dar simți un val de dușmănie care-l lovi atât de puternic, de parcă ar fi văzut limpede un chip schimonosit de ură față de toate făpturile vii, și mai ales față de el. Fața de el, mai presus de orice.

Dintr-odată lovi o piatră cu călcâiul și se împiedică, luându-și ochii de la Călărețul cel Întunecat. Arcul îi căzu pe drum și numai faptul că întinsese mâna și se prinsese de frâul Belei îl opri să nu se prăvălească și el pe spate. Sforăind surprinsă, iapa se opri, întorcându-și capul să vadă cine o prinsese. Tam se încruntă la el peste spinarea Belei:

— Ei, băiete, ai pățit ceva?

— E un călăreț, zise Rand gâfâind, în timp ce se îndrepta din șale. Un străin, care ne urmărește.

— Unde? întrebă bărbatul mai vârstnic, ridicându-și sulița cu vârful lat și privind în urmă cu mare grija.

— Acolo, pe...

Dar Rand tăcu brusc, odată întors spre locul în care se uitase ceva mai devreme. Drumul din spatele lor era gol. Neîncrezător, el privi în pădure, pe ambele părți ale drumului. Copacii cu crengi goale nu ofereau niciun loc bun pentru o ascunzătoare, și totuși nici urmă de cal sau călăreț. Băiatul prinse privirea nedumerită a tatălui său.

— Era acolo. Un bărbat într-o mantie neagră, pe un cal negru.

— N-aș vrea să-ți pun cuvântul la îndoială, băiete, dar atunci unde a dispărut?

— Nu știu. Dar era acolo.

Dintr-o mișcare, Rand își ridică arcul și săgeata care-i căzuseră. Într-o clipă, cerceta penele din coada săgeții, apoi o puse la loc în arc și-l încordă pe jumătate. Apoi însă se opri. Nu avea în ce să țintească.

— Zău că era.

Tam își clătină capul cărunt.

— Ei, dacă zici tu, băiete. Atunci hai să vedem. Un cal lasă urme de copite, chiar și pe pământul ăsta bătătorit.

O apucă spre spatele căruței, cu mantia fluturându-i în vânt.

— dacă le găsim, atunci știm sigur că a fost. Dacă nu... mă rog, în zile ca asta orice om poate avea vedenii.

Brusc, Rand își dădu seama ce fusese în neregula cu călărețul (pe lângă faptul că apăruse într-un chip atât de ciudat). Vântul care-i biciuia și pe el, și pe Tam nu-i mișcase acestuia nici măcar una dintre cutele mantiei. Dintr-odată, băiatului i se uscă gura. Pesemne că-i se păruse. Tatăl său avea dreptate. O dimineată ca asta putea să facă pe oricine să aibă vedenii. Numai că nu-i venea să creadă. Dar cum să facă să-i spună tatălui sau că bărbatul care părea să fi dispărut pur și simplu în văzduh purta o mantie pe care vântul n-o putea atinge?

Cu o expresie îngrijorată, își miji ochii, cercetând pădurile care-i înconjurau. Arătau altfel decât de obicei. Era obișnuit să se plimbe liber prin pădure, aproape de când învățase să meargă, învățase să înoate în lacurile și pâraiele din Pădurea de la Apus, dincolo de ultimele ferme aflate la apus de Emond's Field. Cercetase și Dealurile Nisipoase – ceea ce multă lume spunea că aducea ghinion iar odată, împreună cu prietenii săi cei mai apropiați, Mat Cauthon și Perrin Aybara, ajunsese chiar până la poalele Munților de Negură – cu mult mai departe decât ajunseseră în viața lor cei mai mulți oameni din Emond's Field. Pentru ei, o călătorie în satul vecin, în sus, pe Dealul Străjii, sau în jos, până la Deven Ride, era o mare ocazie. Pe nicăieri, în toate aceste drumuri, Rand nu dăduse peste vreun loc care să-l înspăimânte. Cu toate acestea, azi, Pădurea de la Apus nu mai era locul pe care și-l amintea. Un bărbat care putea dispărea atât de brusc putea să-și reapară la fel, pe neașteptate, poate chiar lângă ei.

— Nu, tată, nu-i nevoie.

Tam se opri surprins, iar Rand încercă să-și ascundă fâstâceala jucându-se cu gluga mantiei.

— Cred că ai dreptate. N-are sens să căutăm ceva ce nu există, mai ales că avem lucruri mai bune de făcut – să ajungem în sat și să scăpăm de vântul ăsta.

— Mi-ar prinde bine o pipă, zise Tam încet, și o cană cu bere undeva la căldură. Apoi, zâmbind larg, adăugă dintr-odată: Și pare-mi-se că ești nerăbdător s-o vezi pe Egwene.

Rand reuși să zâmbească slab. Avea o sumedenie de lucruri pe suflet, în momentul respectiv, iar fata Starostelui era undeva, în josul listei. Nu-i mai trebuia nici o altă tulburare. De un an încoace, de câte ori se întâlneau, ea îl făcea să se simtă din ce în ce mai nelalocul lui. Și, mai rău, parcă nici nu-și dădea seama. Nu, era limpede – nu voia să se mai gândească și la Egwene.

Tocmai când spera ca tatăl său să nu-și dea seama că era speriat, Tam spuse:

— Băiete, amintește-ți: flacăra și hăul.

Ciudat lucru – ce-l învățase Tam: să se concentreze asupra unei flăcări, una singură, în care să-și verse toate emoțiile – frică, ură, mânie – până ce mintea i se golea. Numai să devină una cu hăul rămas, apoi putea face orice voia – așa îi spusese Tam. Nimeni din Emond's Field nu mai vorbea așa. Și totuși, tocmai Tam câștiga în fiecare an întrecerea de tras cu arcul de la Bel Tine, cu ajutorul flăcării și al hăului. Rand credea că, anul acesta, avea și el o șansă să ocupe un loc bun – dar numai să izbutească să rămână în hău. De vreme ce Tam adusese vorba despre asta, era limpede că-i observase tulburarea; dar nu mai pomeni nimic altceva.

Tam o îmboldi pe Bela să pornească din nou la drum și își reluară mersul; bărbatul mai în vârstă umbla cu pași mari, de parcă nu se întâmplase nimic ieșit din comun și nici nu s-ar fi putut întâmpla vreodată. Rand își dorea să-i fi putut urma exemplul. Încercă să-și golească mintea, dar hăul îi tot scăpa printre degete, înlocuit de imaginea călărețului cu mantie neagră.

Voia să creadă că Tam avea dreptate, că nu existase niciun călăreț decât în mintea lui, numai că amintirea senzației de ură era mult prea vie. Era limpede că fusese cineva acolo. Iar acel cineva îi dorea răul. Băiatul se tot uită în urmă, până ce în jurul

lor apărură acoperișurile ascuțite, de stuf, ale caselor din Emond's Field.

Satul se afla la marginea Pădurii de la Apus, care se tot rărea, până ce ultimii copaci răzleți se amestecau printre casele solid construite. Spre răsărit, pământul cobora într-o pantă ușoară. Deși prin jur erau răspândite și petice de pădure, împrejurimile satului, până la Codrul cu Bălți, cu îngrămădeala lui de râuri și lacuri, erau pline de ferme și de câmpuri și pășuni mărginite cu garduri vii. Spre apus, pământul era la fel de fertil, iar pășunile de acolo erau aproape în fiecare an verzi; dar în Pădurea de la Apus se găseau foarte puține ferme. Iar pe măsură ce te apropiai de Dealurile Nisipoase, acestea dispăreau cu totul - ca să nu mai vorbim de ținutul din jurul Munților de Negură, care se înălțau peste creștetele copacilor din Pădurea de la Apus, ceva mai departe de Emond's Field, dar foarte vizibili. Unii spuneau că pe acolo pământul era prea stâncos - dar tot Ținutul celor Două Râuri era plin de pietre.

Alții spuneau că locul aducea ghinion. Câțiva mormăiau cum că n-avea rost să te apropii de munți mai mult decât era nevoie. Oricum ar fi stat lucrurile, numai oamenii cei mai îndrăzneți își aveau fermele în Pădurea de la Apus.

După ce căruța trecu de primul rând de case, în jurul ei începură să roiască cete întregi de copilași și de câini. Bela pășea răbdătoare, fără să bage de seamă plozii zgomotoși care se împiedicau pe sub nasul ei, jucându-se de a prinsele sau cu cercul. În ultimele luni, jocurile și râsul copiilor fuseseră destul de rare; chiar după ce vremea se mai îmblânzise, copiii rămâneau în case de frica lupilor. Pesemne că numai apropierea Sărbătorii îi convinsese să iasă iarăși la joacă.

Dar Sărbătoarea îi influența și pe cei mari. Obloanele late fuseseră trase și, aproape în fiecare casă, gospodinele ieșiseră la geam, încinse cu șorțuri și cu părul prins în basmale, scuturând cearșafurile sau scoțând saltele și punându-le pe pervaz la aer. Deși frunzele copacilor nu încolțiseră, nici o femeie nu era dispusă să o prindă Bel Tine înainte să-și fi terminat curățenia de primăvară. În fiecare curte se vedeau preșuri atârinate pe sfori, iar copiii care nu reușiseră să scape afara, pe ulițe, își vărsau furia lovindu-le cu bățatoarele. Pe multe dintre acoperișuri se vedeau stăpânii caselor care se plimbau de colo-colo, verificând stuful, ca să observe dacă nu

cumva stricăciunile iernii le cereau să-l cheme în ajutor pe meșterul Cenn Buie.

Tam se opri de câteva ori, pentru scurtă vreme, intrând în vorbă cu unul sau altul. De vreme ce nici el, nici Rand nu plecaseră de la fermă de mai multe săptămâni, fiecare voia să se pună la curent cu mersul lucrurilor de prin zona lor. Oamenii din Pădurea de la Apus nu apăruseră prea des în oraș. Tam le vorbi tuturor despre stricăciunile provocate de furtunile din timpul iernii, devenite din ce în ce mai rele, de mieii născuți morți, de câmpurile maronii pe care, în mod normal, ar fi trebuit să încolțească grânele și să înverzească pășunile, de stolurile de corbi care soseau în locul păsărilor cântătoare. Erau povești destul de triste – în timp ce, de jur împrejurul lor, lumea se pregătea de Bel Tine, oamenii care-l ascultau pe Tam clătinau din cap cu îngrijorare. Era la fel peste tot.

Cei mai mulți dintre ascultători ridicau din umeri și spuneau:

— Ei, cu voia Luminii, o să trecem și prin asta.

Iar alții rânjeau și adăugau:

— Și chiar și fără voia ei, tot o să scăpăm.

Așa era felul celor mai mulți oameni din Ținutul celor Doua Râuri. Niște oameni care erau siliți să privească grindina care le strica recoltele sau lupii care le furau mieii, și apoi s-o ia de la capăt, iar și iar, indiferent de câte ori li se întâmpla, nu renunțau atât de ușor. Cei mai mulți dintre cei care renunțau plecaseră de mult.

Tam nu s-ar fi oprit să stea de vorbă cu Wit Congar, dacă bărbatul nu ar fi ieșit în uliță, forțându-i să se oprească, altminteri Bela ar fi drept peste el. Cei din neamurile Congar și Coplin – membrii lor se căsătoriseră de atâtea ori între ei încât nimeni nu mai știa unde se termina un neam și începea celalalt – erau, cu toții, bine cunoscuți, de la Dealul Străjii până la Deven Ride, și poate chiar până la Taren Ferry, drept cârcotași și scandalagii.

— Trebuie să ajung cu astea la Bran al'Vere, Wit, zise Tam, arătând spre butoaiile din căruță, dar bărbatul ciolănos rămase pe loc, cu o figură acră. Până la venirea lor stătuse întins pe treptele din fața casei sale, nu urcat pe acoperiș, deși stuful părea să aibă mare nevoie de îngrijirile lui Jupân Buie. Wit Congar nu părea niciodată dispus să se apuce de treabă sau să

ducă la bun sfârșit ceea ce începuse. Așa erau cei mai mulți din neamurile Coplin și Congar, dacă nu și mai rău.

— Ce ne facem cu Nynaeve, al'Thor? întrebă Congar. N-avem ce face cu așa o Meștereașă în Emond's Field.

Tam oftă adânc.

— Nu-i treaba noastră, Wit. De Meștereașă se ocupe femeile.

— Păi, al'Thor, ar fi mai bine să luăm măsuri. Ne-a zis că o să avem o iarnă blândă. Și o recoltă bună. Acum, numai s-o întrebăm ce-i șoptește vântul, că se și încruntă la tine și-ți întoarce spatele.

— Dacă ai întrebat-o așa cum faci tu de obicei, Wit, zise Tam răbdător, ai noroc că nu ți-a tras și una cu bățul pe spinare. Acuma, nu te supăra, băutura...

— Nynaeve al'Meara e pur și simplu prea tânără pentru o Meștereașă, al'Thor. Dacă Soborul Femeilor nu face nimic, trebuie s-o facă Sfatul.

— Ce te privește pe tine Meștereașă, Wit Congar? tună un glas de femeie.

Wit clipi stingherit când nevastă-sa ieși furioasă din casă. Daise Congar era de două ori cât bărbatu-său, o femeie cu chipul încruntat și fără nici o uncie de grăsime pe trup. Îl privi urât, cu mâinile în șolduri.

— Încearcă tu să te amesteci în treburile Soborului, și ai să vezi dacă-ți place să n-ai ce mânca dacă nu-ți gătești singur. Ceea ce n-ai să faci în bucătăria mea. Și hainele o să-ți le speli singur și o să-ți faci și patul. Dar nu sub acoperișul meu.

— Dar, Daise, scânci Wit, nu făceam decât să...

— Pe mine să mă iertați Daise, Wit, zise Tam. Lumina să vă scalde pe amândoi.

O îmboldi iarăși pe Bela să pornească, ocolindu-l pe bărbatul cel slăbănog. Pe moment, atenția lui Daise era îndreptată asupra bărbatului său, dar nu-i putea lua mult să-și dea seama cu cine vorbise acesta.

Din acest motiv, tatăl și fiul nu primiseră niciuna dintre invitațiile de a se opri să îmbuce sau să bea ceva. De cum îl vedeau pe Tam, gospodinele din Emond's Field treceau la atac, ca ogarii care au zărit un iepure. Absolut toate știau pe câte cineva care ar fi putut fi o nevastă numai bună pentru un văduv, stăpân peste o fermă bogată, chiar și unul care locuia în Pădure.

Rand mergea la fel de repede ca Tam, și poate chiar mai repede. Câteodată, când Tam nu era prin preajmă, era și el încolțit și nu avea cum scăpa fără grosolănie. Așezat pe un scăunel lângă focul din bucătărie, i se ofereau pateuri, prăjituri cu miere sau plăcinte cu carne. Și în tot timpul ăsta, ochii gospodinei îl cântăreau și-l măsurau la fel de precis ca balanța și metrul unui neguțător, în timp ce îi povestea că mâncarea nu era nici pe departe la fel de bună ca aceea pe care o făcea sora ei, rămasă văduvă, sau verișoara ei mijlocie. „Că doar Tam nu întinerește”, obișnuiau ele să zică. Era foarte bine că-și iubise atâta soția – asta suna bine pentru următoarea femeie din viața lui –, dar era în doliu de mult prea mult timp. Tam avea nevoie de o femeie bună. E limpede ca bună ziua, spuneau ele (sau ceva asemănător, în orice caz), că un bărbat pur și simplu nu poate trăi fără o femeie care să-i poarte de grijă și să-l scoată din necazuri. Și mai rele erau cele care, ajunse în acel moment al discuției, se opreau gânditoare și-l întrebau, cu o neglijență bine căutată: de fapt el, Rand, câți ani împlinise?

Precum cei mai mulți oameni din Ținutul celor Două Râuri, Rand avea o fire foarte încăpățânată. Străinii spuneau câteodată că aceasta era trăsătura dintâi a localnicilor, că le puteau da lecții și catârilor și chiar și pietrelor. De cele mai multe ori, gospodinele erau femei bune și blânde, dar lui Rand nu-i plăcea să fie împins de la spate; iar ele îl făceau să se simtă mânat cu un băț. Așa că își continuă drumul cu pași repezi, dorindu-și ca Tam s-o mai grăbească și pe Bela.

În scurtă vreme, ulița se termină, drept în mijlocul Pajiștii – un spațiu larg aflat chiar în mijlocul satului. De obicei, aceasta era acoperită cu iarbă deasă, dar în această primăvara nu se vedeau decât câteva petice proaspete, printre cele maro-gălbui, cu iarbă uscată, și cele negre, acolo unde pământul rămăsese gol. Un cârd mare de găște umbla de colo-colo, uitându-se cu lăcomie pe jos, dar fără să găsească nimic de ciugulit; cineva își priponise și o vacă gestantă, lăsând-o să pască cele câteva fire care crescuseră.

Spre capătul de apus al Pajiștii era chiar Izvorul de Vin, care țâșnea dintr-o stâncă joasă. Șuvoiul nu seca niciodată, avea suficientă putere să culce un om la pământ și era atât de dulce la gust, încât numele i se potrivea de minune. De acolo pornea și râul cu același nume, care curgea cu repeziciune spre răsărit;

malurile sale erau înțesate de sălcii până la moara lui jupân Thane și chiar și dincolo de ea, până ce se desfăcea în mai multe pâraiașe care se afluiau în adâncurile mlăștinoase ale Pădurii. În dreptul Pajiștii, râul era traversat de două punți joase, cu balustrade din lemn, și de un pod ceva mai lat și îndeajuns de solid pentru a putea suporta greutatea căruțelor. Podul de căruțe însemna locul în care Calea Nordului, care cobora dinspre Taren Ferry și Dealul Străjii, devenea Drumul Vechi, care ducea spre Deven Ride. Unora dintre străini li se părea caraghios că drumul avea un nume la miazănoapte și altul la miazăzi, dar așa fusese dintotdeauna, din câte știau cei din Emond's Field, așa că asta era situația. Pentru cei din Ținutul celor Doua Râuri, era un motiv suficient.

De cealaltă parte a podurilor se înălțau deja rugurile pentru focurile de Bel Tine, trei grămezi bine clădite de bușteni, aproape cât o casă. Trebuia să fie ridicate pe pământ gol, firește, nu pe Pajiște, oricât ar fi fost ea de uscată. Pe Pajiște se desfășurau, în schimb, acele momente ale Sărbătorii care nu aveau loc în jurul focurilor.

În apropierea Izvorului de Vin, vreo douăzeci de femei mai în vârstă cântau încetișor, în timp ce ridicau Stâlpul Primăverii. Trunchiul drept și zvelt al unui brad, curățat de crengi se înălța la zece picioare în aer, chiar și din groapa în care era înfipt. O ceată de fete, prea tinere ca să-și poarte părul împletit, stăteau picior peste picior și priveau cu jind; din când în când, îngânau și ele frânturi din cântecul femeilor.

Tam o îmboldi pe Bela, ca pentru a o face să se grăbească, dar ea nu-l luă în seamă, iar Rand își feri cu grijă ochii de la ce făceau femeile. În dimineața următoare, urma ca bărbații să se prefacă surprinși de apariția Stâlpului; apoi, la prânz, femeile nemăritate aveau să danseze în jurul acestuia, împodobindu-l cu panglici lungi, colorate, în timp ce bărbații neînșurați cântau. Nimeni nu știa de unde venea obiceiul sau ce rațiuni avea – încă un lucru care fusese așa dintotdeauna; era însă o scuză pentru cântece și dansuri, care-i atrăgeau foarte tare pe oamenii din Ținutul celor Doua Râuri.

Toată ziua de Bel Tine urma să fie ocupată cu cântece, dansuri și ospețe, cu câte o pauză pentru întreceri și concursuri de tot felul. Se dădeau premii nu numai pentru cel mai bun arcaș, ci și pentru trasul cu praștia sau lupta cu ghioaga. Erau

concursuri de ghicitori și șarade, întreceri la trasul de frânghie, la ridicarea sau aruncarea greutății, premii pentru cel mai bun cântăreț, cel mai bun dansator și cel mai bun scripcar, pentru cel mai rapid la tunsul oilor și chiar pentru cel mai priceput la jocul cu bile sau la aruncarea la țintă.

Bel Tine trebuia să sosească după ce primăvara începuse cu adevărat, se născuseră primii miei și încolțiseră primele recolte. Totuși, cu tot frigul care nu se dădea plecat, nimeni nu avea de gând să renunțe la Sărbătoare. Cu toții aveau nevoie de puțină distracție. Și, lucrul cel mai grozav dintre toate, se zvonea că se plănuia un mare foc de artificii pe Pajiște – dacă primul neguțător din an apărea la vreme, firește. Despre asta se vorbea foarte mult; trecuseră zece ani de la ultimul foc de artificii, iar lumea încă îl pomenea.

Hanul Izvorul de Vin se înălța la capătul dinspre răsărit al Pajiștii, chiar lângă Podul de Căruțe. Primul cat era din piatră de râu, deși fundația era dintr-o piatră mai veche, despre care unii spuneau că fusese adusa din munți. Catul al doilea, vărut în alb – unde, de douăzeci de ani încoace, locuia Brandelwyn al'Vere, hangiul și starostele din Emond's Field, împreună cu soția și fiicele sale – era, de jur împrejur, puțin mai larg decât primul. Acoperișul din țiglă roșie, singurul de acest fel din sat, sclipea în lumina slabă a soarelui, iar pe trei dintre cele douăsprezece coșuri înalte ale hanului ieșea fum.

La miazăzi, de partea cealaltă a râului, se întindeau rămășițele unei alte fundații din piatră, mult mai mare, care – după câte se spunea – făcuse odată parte din han. Acum, în mijlocul ei creștea un stejar uriaș, cu un trunchi gros de treizeci de pași și cu crengi groase cât un trup de bărbat. Pe timp de vară, Bran al'Vere întindea mese și bănci sub coroana stejarului, la umbră, unde oamenii se puteau așeza pentru a bea un păhărel, bucurându-se de adierea vântului, și pentru a sta de vorbă sau a întinde o tablă pentru jocul de pietre.

— Ei, băiete, am ajuns.

Tam se întinse să apuce frâul Belei, dar ea se opri în fața hanului înainte ca mâna lui să atingă cureaua de piele.

— Știe drumul mai bine ca mine, chicoti bărbatul.

De îndată ce scârțâitul osiei se opri, Bran al'Vere ieși din han, părând, ca întotdeauna, să se miște foarte sprinten pentru un om de mărimea lui – era aproape de două ori mai voluminos

decât oricine altcineva din sat. Chipul său rotund, acoperit de păr cărunt și puțin cam rar, se destinse într-un zâmbet. În ciuda frigului, hangiul era numai în cămașă, încins cu un șorț alb ca zăpada. Pe piept îi atârna un medalion de argint, care reprezenta o balanță.

Medalionul, împreună cu balanța cea adevărată, folosită pentru a cântări monedele aduse de neguțătorii care veneau din Baerlon să cumpere lână și tutun, era însemnul Starostelui. Bran nu-l purta decât când avea de a face cu neguțătorii sau la sărbători, ospete și nunți. Acum și-l pusese la gât cu o zi mai devreme, dar, firește, noaptea care urma era Noaptea Iernii, ajunul sărbătorii de Bel Tine, când toată lumea făcea vizite aproape toată noaptea, oferind și primind mici daruri, îmbucând câte ceva și bând câte un păhărel la aproape fiecare casă. „După iarna asta, se gândi Rand, pesemne că Noaptea Iernii i se pare o scuză suficientă să nu mai aștepte până mâine.”

— Tam, strigă Starostele, grăbindu-se spre ei. Să mă scalde Lumina, ce bine că te văd, în sfârșit. Și pe tine, Rand. Ce mai faci, băiete?

— Bine, jupân al'Vere, zise Rand. Dar dumneavoastră?

Dar Bran își îndreptase deja atenția din nou spre Tam.

— Începusem să cred că n-ai să mai vii anul ăsta cu băuturile. N-ai zăbovit niciodată atâta.

— Nu prea-mi vine să părăsesc ferma, Bran, răspunse Tam. Mai ales cu toți lupii ăștia. Și cu așa o vreme...

Bran pufni.

— Ce mi-aș dori ca lumea să mai vorbească și despre altceva decât despre vreme. Cu toții se plâng, iar unii, care ar trebui să aibă capul pe umeri, se așteaptă să fac eu ceva ca să se îndrepte. Tocmai mi-am petrecut douăzeci de minute cu jupâneasa al'Donel, explicându-i că n-am ce să fac în privința berzelor. Ce-o fi crezut că pot face eu...?

Clătină din cap.

— Semn rău, anunță un glas răgușit, că nu sunt cuiburi de berze pe acoperișuri, când vine Bel Tine.

Cenn Buie, un bărbat noduros și oacheș ca o rădăcină bătrână, veni spre Tam și Bran și se opri lângă ei, sprijinit într-un baston, aproape la fel de înalt ca el și la fel de noduros. Încercă să-i privească pe amândoi bărbații deodată, cu ochii săi mici și aprinși.

— O să fie și mai rău, ascultați-mă pe mine.

— Ce, te-ai făcut ghicitor, de te apuci să tălmăcești semnele? Întrebă Tam sec. Sau ascuți și tu ce șoptește vântul, ca Meșteresele? De fapt, vânt e din plin. Și unele rafale se iscă nu departe de aici.

— Bate-ți tu joc, mormăi Cenn, dar dacă în scurtă vreme nu se încălzește, ca să încolțească grânele, o să se golească multe pivnițe până să avem ce recolta. Până la iarna viitoare, se prea poate să nu mai rămână în viață decât corbii și lupii, în tot Ținutul celor Două Râuri. Asta dacă se poate numi iarna viitoare. Poate va fi tot iarna asta.

— Ei, ce vrei să spui cu asta? Întrebă Bran, cu asprime.

Cenn îi privi acru.

— Știți bine că n-am multe lucruri bune de spus despre Nynaeve al'Maera. Pe de o parte, e prea tânără pentru o... ei, dar n-are a face. Soborul Femeilor protestează, paremie-se, dacă Sfatul îndrăznește fie și să vorbească despre treburile lor, deși ele își vâră nasul într-ale noastre de câte ori le vine cheful, adică aproape tot timpul, sau așa se pare...

— Cenn, îl întrerupse Tam, unde vrei să ajungi?

— Uite unde, al'Thor: dacă o întrebi pe Meșterea când se sfârșește iarna, îți întoarce spatele. Poate că nu vrea să ne spună ce-i șoptește vântul. Poate că-i șoptește că iarna nu se va mai sfârși niciodată. Poate că de acum o să fie numai iarnă, până ce Roata se întoarce și Vârsta asta se termină. Aici voiam să ajung.

— Poate o să zboare și porcii, replica Tam, iar Bran își ridică brațele, exasperat.

— Lumina să mă păzească de proști. Tocmai tu, Cenn, care faci parte din Sfat, să răspândești vorbele astea demne de un Coplin. Ia ascultă: avem și așa destule probleme, fără...

Atenția lui Rand fu abătută de la discuția bărbaților de cineva care-l scutură tare de mânecă și-i șopti la ureche:

— Haide, Rand, cât stau ei la ceartă. Până nu te pun la treabă.

Rand privi în jos și rânji fără voia lui. Mat Cauthon se ghemuise în spatele căruței, pentru ca Tam, Bran și Cenn să nu-l vadă, îndoindu-și trupul deșirat ca o barză care încearcă să se facă mică. Ochii căprui ai lui Mat sclipeau răutăcios, ca de obicei.

— Eu și Dav am prins un castor bătrân, foarte supărat că l-am scos din vizuina. O să-i dăm drumul pe Pajiște, să vedem ce o s-o mai ia fetele la fugă.

Zâmbetul lui Rand se făcu mai larg: lui nu-i se mai părea atât de amuzant ca în urmă cu un an sau doi, dar Mat părea să nu mai crească niciodată. Aruncă o privire spre tatăl său – bărbății stăteau tot cu capetele apropiate, vorbind toți trei deodată –, apoi spuse, coborându-și și el vocea:

— Am promis să descarc cidrul din căruță. Dar ne putem întâlni mai târziu.

Mat își dădu ochii peste cap.

— Să tragi de butoaie! Ardem-ar, mai bine aș juca pietre cu soră mea cea mică. Dar am și lucruri mai importante decât castorul. Sunt niște străini în Ținutul celor Două Râuri. Seara trecută...

O clipă, Rand uită să mai respire.

— Un călăreț? Întrebă el cu sufletul la gură. Un bărbat într-o mantie neagră, pe un cal negru? A cărui mantie nu se mișcă în bătaia vântului?

Lui Mat i se șterse zâmbetul de pe chip și răspunse într-o șoptă și mai înceată:

— L-ai văzut și tu? Credeam că numai eu. Să nu râzi, Rand, dar m-a speriat.

— Nu râd. Și pe mine m-a speriat. Puteam să jur că mă urăște și că vrea să mă omoare.

Pe Rand îl străbătu un fior. Până atunci nu avusese niciodată senzația că cineva ar fi vrut să-l omoare, cu adevărat. Lucruri de astea pur și simplu nu se întâmplau în Ținutul celor Două Râuri. O bătaie cu pumnii, hai, mai treacă meargă sau o trântă, dar nu omoruri.

— Nu știu ce să zic despre partea cu ura, Rand, dar tot era foarte înfricoșător. Nu făcea decât să stea pe cal, cu ochii la mine, chiar la intrarea în sat – dar nu mi-a fost niciodată așa de frică. Și pe urmă mi-am întors privirea, numai o clipa – și să știi că nu mi-a fost ușor –, și, când m-am uitat iarăși, dispăruse. Sânge și cenușă! Au trecut trei zile și numai la asta mă gândesc. Îmi tot vine să mă uit peste umăr.

Mat încercă să râdă, dar îi ieși un fel de croncănit.

— Ciudat, ce face frica din tine. Îți vin tot felul de idei. Știi că m-am gândit - numai pentru o clipă însă - că ar putea fi Cel Întunecat?

Încercă iar să râdă, dar de data asta nu se mai auzi nimic. Rand trase adânc aer în piept. Și ca să-și amintească, dar și din alte motive, începu să turuie:

— Cel Întunecat și cu toți Rătăciții sunt ferecați în Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare, închiși de Creator încă din momentul Creației, întemnițați până la sfârșitul zilelor. Mâna Creatorului apără lumea, iar Lumina strălucește peste noi toți.

Se opri o clipă, trase iar aer în piept și continuă:

— În plus, chiar dacă ar fi liber, ce să caute Pastorul Noptii în Ținutul celor Doua Râuri, uitându-se după băieții de la ferme?

— Nu știu. Dar știu că acel călăreț era... pur și simplu malefic. Să nu râzi. Pot să jur. Poate era Dragonul.

— Da' văd că ești plin de gânduri vesele, mormăi Rand. Ești mai rău decât Cenn.

— Maică mea mi-a zis mereu că o să vină Rătăciții după mine, dacă nu mă port frumos. Iar asta aducea nemaipomenit cu Ishamael sau cu Aginor.

— Toate mamele își sperie copiii, vorbindu-le de Rătăciți, zise Rand sec, dar celor mai mulți le trece, cu vârsta. Dacă tot veni vorba, poate era Baubaul.

Mat îl privi strâmb.

— Nu mi-a fost așa frica de când... Nu, nu mi-a fost niciodată așa frică și nu-mi vine greu să recunosc.

— Nici mie. Tata a crezut că m-am speriat de umbrele de sub copaci.

Mat încuviință mohorât și se sprijini de roata căruței.

— Așa și taică-meu. I-am spus lui Dav și lui Elam Dowtry, și amândoi au stat de veghe ca niște ulii, de când au auzit, dar n-au văzut nimic. Acum, Elam crede că am vrut să-l trag pe sfoară. Iar Dav zice că pesemne străinul e din Taren Ferry și umblă să fure oi sau găini. Auzi, un hoț de găini!

Insultat de idee, băiatul tăcu.

— Probabil că totul e o prostie, zise Rand în cele din urmă. Poate chiar umblă după furat oi.

Încercă să-și închipuie asta, dar era ca și cum ți-ai fi imaginat un lup stând de pază în fața găurii de șoarece, în locul pisicii.

— Ei, mie nu mi-a plăcut cum s-a uitat la mine. Și nici ție, dacă e să judec după felul în care ai sărit la mine. Ar trebui să spunem cuiva.

— Am și făcut-o, Mat, amândoi, și nu am fost crezuți. Îți dai seama cum ar fi să încercăm să-l convingem pe jupân al'Vere de povestea asta, fără ca el să-l fi văzut pe individ? Ne-ar trimite la Nynaeve, să vadă dacă suntem bolnavi.

— Acum suntem doi. N-o să creadă nimeni că ni s-a părut.

Rand se scărpină ușor în creștet, gândindu-se ce să spună. Mat era de pomină în tot satul. Puțină lume scăpase de farsele lui. Numele său era pomenit de câte ori sârma de rufe se rupea și ajungea în noroi sau când vreunui fermier i se desfăcea cureaua de la șa și cădea drept în mijlocul drumului. Nici nu era nevoie ca Mat să fie prin preajmă. Așa un sprijin nu-i era de niciun folos.

După o clipă, spuse:

— Taică-tău ar crede că tu m-ai pus să spun ca tine, iar al meu...

Aruncă o privire pe deasupra căruței, către locul în care discutaseră Tam, Bran și Cenn, și se trezi privind drept în ochii tatălui său. Starostele încă-l mai dojenea pe Cenn, care îl asculta într-o tăcere posomorâtă.

— Bună dimineața, Matrim, zise Tam voios, ridicând una din lăzi pe marginea căruței. Văd c-ai venit să-l ajuți pe Rand să descarc cidrul. Bravo ție.

Mat sări în picioare de la primul cuvânt și începu să dea înapoi:

— Bună dimineața, jupân al'Thor. Și dumneavoastră, jupân al'Vere. Jupân Buie. Să vă scalde Lumina. Tata m-a trimis să...

— Firește, zise Tam. Și, firește, dat fiind că un flăcău ca tine își face treaba pe dată, ai și terminat ce aveai de făcut. Ei, băieți, cu cât duceți mai repede cidrul în pivnița jupânului al'Vere, cu atât mai repede puteți merge să-l vedeți pe Menestrel.

— Menestrel! exclamă Mat, oprindu-se brusc locului, în aceeași clipă în care Rand întrebă:

— Și când ajunge?

În toată viața lui, Rand văzuse numai doi Menestrelți în Ținutul celor Două Râuri. Când venise primul dintre ei era încă atât de mic, încât stătea și-l privea de pe umerii lui Tam. Un

Menestrel în sat, în timpul sărbătorii, cu harpa și flautul, și poveștile, și toate cele, era... în Emond's Field urma să se vorbească de Sărbătoarea asta încă zece ani, cu sau fără artificii.

— Ce prostie, mormăi Cenn, dar tăcu după ce Bran îi aruncă o privire care avea în ea toată autoritatea Starostelui.

Tam se sprijini de căruță pe partea sa, cu brațul pe lădiță.

— Da, un Menestrel, și a ajuns deja. Jupân al'Vere mi-a spus că este chiar acum într-o cameră, la han.

— Da, da, și a sosit în miez de noapte, zise hangiul clătinând dezaprobat din cap. A bocănit la ușa din față până ce mi-a trezit toată familia. Dacă nu era Sărbătoarea, i-aș fi spus să-și ducă singur calul în grajd și să doarmă acolo cu el, cât ar fi de Menestrel. Ce părere aveți, să vină așa, pe întuneric?!

Rand făcu ochii mari de mirare. Nimeni nu ieșea noaptea din sat, nu în vremuri ca acestea și, oricum, nu singur. Meșterul de acoperișuri începu iar să mormăie ca pentru sine, de data aceasta cu glasul prea scăzut pentru ca Rand să înțeleagă mai mult de un cuvânt sau două: „nebun și împotriva firii”.

— Nu poartă o mantie neagră, nu-i așa? Întrebă dintr-odată Mat.

Burta lui Bran se cutremură de răs.

— Neagră! Mantia lui e ca mantiele tuturor Menestrelilor pe care i-am văzut. Mai mult petice decât mantie, și plină de culori.

Rand se surprinse chiar și pe sine însuși când izbucni în hohote de răs, izvorâte din senzația de ușurare. Ideea că amenințătorul călăreț în negru ar fi putut fi Menestrelul era caraghioasă, și totuși... Băiatul își puse o mână peste gură, stânjenit.

— Vezi, Tam, zise Bran. Nu prea s-a mai răs în sat de când a venit iarna. Acum, până și mantia Menestrelului e motiv de răs. Numai pentru asta și merită să-l aducem din Baerlon.

— Orice ai zice tu, spuse deodată Cenn, eu tot cred că e o risipă prostească de bani. Ca și artificiiile pe care ai stăruit să le cumperi.

— Deci sunt și artificii, zise Mat, dar Cenn continuă, fără să-l bage în seamă.

— Ar fi trebuit să ajungă de o lună, cu primul neguțător din an, numai că n-a venit niciun neguțător, așa-i? Și dacă nu vine

până mâine, ce facem cu ele? Mai ținem o Sărbătoare, numai de dragul lor? Asta dacă le aduce, firește.

— Cenn, oftă Tam, ești la fel de neîncrezător ca oamenii din Taren Ferry.

— Păi, unde-i neguțătorul? Ia zi, al'Thor.

— De ce nu ne-ați spus? Întrebă Mat cu durere în glas. Tot satul s-ar fi distrat, așteptând, la fel de bine ca și cu Menestrelul. Sau aproape. Vedeți bine în ce stare sunt toți, numai ce s-a zvonit că vor fi artificii.

— Da, văd, zise Bran, aruncând o privire spre meșterul de acoperișuri. Și dacă aș ști sigur de unde a pornit zvonul... dacă aș crede, de pildă, că s-a plâns cineva de prețuri, într-un loc în care putea fi auzit, în condițiile în care anumite lucruri ar trebui să rămână secrete...

Cenn își dresе vocea.

— Oasele mele sunt prea bătrâne pentru vântul ăsta. Dacă-mi dați voie, mă duc să văd dacă jupâneasa al'Vere are să-mi dea și mie niște vin fiert și dres, ca să mă încălzesc. Jupâne Staroste, al'Thor...

Înainte să-și fi terminat vorba, se și îndreptă spre han; când ușa se închise în spatele lui, Bran oftă:

— Uneori mi se pare că Nynaeve are dreptate în legătură cu... Ei, acumа nu mai contează. Iar voi, tinerilor, ia gândiți-vă o clipă. E drept că toată lumea e încântată de artificii, chiar dacă-i doar un zvon. Dar ce ar fi dacă neguțătorul nu ar ajunge la timp, după atâta așteptare? Iar cu vremea asta, cine știe când vine. Lumeа o să fie de cincizeci de ori mai încântată de Menestrel.

— Și s-ar fi simțit de cincizeci de ori mai tristă dacă el n-ar fi venit, rosti Rand încet. Dacă s-ar fi întâmplat așa, nici măcar Bel Tine nu ar fi putut să-i mai înveselească pe oameni.

— Ai capul pe umeri, numai să vrei să-l folosești, glăsui Bran. Într-o bună zi, o să-ți ia locul în Sfat, Tam. Ascultă ce-ți spun. Și o să se descurce cel puțin la fel de bine ca anumite persoane la care mă gândesc eu acum.

— Vorbăria asta nu ajută la descărcat căruța, zise Tam scurt, dându-i Starostelui prima lădiță cu rachiu. Vreau să mă încălzesc la foc, o pipă și o cană din berea ta cea bună.

Luând cea de а doua lădiță pe umeri, adăugă:

— Rand o să-ți fie recunoscător pentru ajutor, Matrim. Ține minte, de cum ați dus cidrul în pivniță...

După ce Tam și Bran dispărură în han, Rand își privi prietenul.

— Nu-i musai să m-ajuti. Dav n-o să mai țină castorul prea mult.

— Ei, ce mai? spuse Mat, resemnat. Cum a zis taică tău, cu cât îl ducem mai repede în pivniță...

Luând un butoiăș cu cidru în ambele mâini, se grăbi spre han, cu pași mari.

— Poate e și Egwene pe aici. Când te vad cum te holbezi la ea ca vițelul, mă distrez mai bine decât cu orice castor.

Rand, care tocmai își așeza arcul și tolba în căruță, se opri. Reușise să nu se mai gândească deloc la Egwene, ceea ce era destul de ciudat. Dar era foarte probabil ca ea să fie pe undeva prin han. Nu prea avea cum s-o evite. Firește, trecuseră câteva săptămâni de când n-o mai văzuse.

— Ei? îi strigă Mat din fața hanului. N-am zis c-o s-o fac singur. Vezi că n-ai ajuns încă în Sfat.

Tresărind, Rand luă un butoiăș și-l urmă. Poate că, până la urmă, ea nu era acolo. Ciudat, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

CAPITOLUL 2

Străinii

Când Rand și Mat trecură prin sala mare, ducând cu ei primele butoiașe, jupân al'Vere umplea deja două căni cu cea mai bună bere neagră pe care o avea, făcută chiar de el, scoțând-o dintr-unul dintre butoaiile înghesuie lângă un perete. Scărpinici, motanul cel galben al hanului, ședea întins pe butoi, cu ochii închiși și coada încolăcită peste lăbuțe. Tam stătea în fața căminului mare, din piatra de râu, umplându-și pipa cu muștiucul lung, cu tutun dintr-un vas bine șlefuit pe care hangiul îl ținea mereu pe policioara simplă din piatră. Căminul era lung cât jumătate din încăperea mare și pătrată. În înălțime, ajungea aproape cât umărul unui bărbat, iar focul care trosnea în vatră reușea să alunge frigul de afară.

Fiind ajunul Sărbătorii, o zi atât de plină, Rand se aștepta să nu-i găsească înăuntru decât pe Bran, pe tatăl său și motanul, și totuși erau de față încă patru membri ai Sfatului, cu Cenn cu tot, care ședea în fața focului, în jilțuri cu spătarul înalt, cu câte o cană în mână și cu capul înconjurat de norii de fum care li se înălțau din pipe. În mod ciudat, niciuna dintre tablele pentru jocul de pietre nu fusese întinsă, și toate cărțile lui Bran zăceau nefolosite pe raftul din fața vetrei. Bărbații nici măcar nu vorbeau, ci stăteau tăcuți, cu ochii pironiți în fundul cănilor cu bere, sau se loveau nerăbdători cu muștiucul pipei peste dinții din față, așteptându-i pe Tam și pe Bran să vină lângă ei.

În astfel de vremuri, îngrijorarea era la ordinea zilei pentru toți membrii Sfatului Satului – și în Emond's Field, și, probabil, în Dealul Străjii sau Deven Ride. Și poate chiar în Taren Ferry, deși nimeni nu știa precis ce gândeau locuitorii de pe acolo.

Numai doi dintre bărbații din fața focului, Haral Luhhan, fierarul, și Jon Thane, morarul, catadicsiră să le arunce câte o privire celor doi băieți care intraseră în încăpere. De fapt, jupân Luhhan nu se mulțumi cu o privire. Brațele fierarului erau groase ca picioarele unui om obișnuit și foarte musculoase. El purta încă șorțul lung, de piele, de parcă se grăbise să ajungă la întrunire drept de la fierărie. Se încruntă la amândoi băieții, apoi

se întoarce înțepat în jilt, continuând să-și înfunde tutunul în pipă cu degetul său mare, și el foarte gros.

Curios, Rand își încetini mersul, dar reuși cu greu să-și înăbușe un țipăt de durere când Mat îl lovi cu piciorul în gleznă. Prietenul său îi făcu insistent semn cu capul în direcția ușii din fundul sălii celei mari și se grăbi într-acolo fără să-l mai aștepte. Schiopătând ușor, Rand îl urmă, ceva mai încet.

— Ce a mai fost și asta? întrebă el, de îndată ce ajunseră în coridorul care ducea la bucătărie. Mai că nu mi-ai frânt...

— Moș Luhhan, grăi Mat, ițindu-se peste umărul lui Rand, ca să vadă ce se petrecea în sala mare. Cred că bănuiește că eu am fost cel care...

Se întrerupse brusc atunci când Jupâneasa al'Vere ieși în grabă din bucătărie, învăluită în mireasma pâinii de-abia scoase din cuptor. Avea în mână o tavă pe care erau câteva pâini cu coaja groasă, pentru care-i se dusesse faima în tot satul, și farfurii cu murături și brânză. La vederea mâncării, Rand își aminti dintr-odată că nu luase în gură decât o bucată de pâine înainte să plece de la fermă, în zori. Stomacul îi chiorăi stânjenitor.

Jupâneasa al'Vere, o femeie zveltă, cu părul împletit într-o cosiță care-i atârna pe un umăr, îi privi pe amândoi cu un zâmbet matern.

— Dacă vă e foame, găsiți din astea în bucătărie. De fapt, băieților de vârsta voastră le e mereu foame. Și, la urma urmei, nici nu ține de vârstă. Dacă preferați să așteptați, în dimineața asta mai coc și niște prăjituri cu miere.

Ea era una dintre puținele femei căsătorite din zonă care nu încerca să o facă pe pețitoarea cu Tam. Cât despre Rand, atitudinea ei maternă față de el se rezuma la a-i zâmbi cu căldură și la a-i pregăti câte o gustare de câte ori venea la han, numai că la fel făcea cu toți tinerii din împrejurimi. E drept că uneori îl privea de parcă ar fi vrut să facă mai multe pentru el, dar se mulțumea cu privirile, iar băiatul îi era profund recunoscător.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, intră în sala mare. De îndată, se auzi zgomotul scaunelor târșăite pe podea, căci bărbații săriră în picioare și începură să laude mirosul pâinii. Jupâneasa al'Vere era, de departe, cea mai bună bucătăreasă

din Emond's Field, și toți bărbații din împrejurimi de-abia așteptau să aibă ocazia de a șede la masa ei.

— Prăjituri cu miere, zise Mat plescăind din buze.

— Mai așteaptă, îi răspunse Rand ferm, sau nu mai terminăm niciodată.

Deasupra treptelor care coborau în pivniță, chiar lângă ușa bucătăriei, atârna o lampa, iar jos, în încăperea cu pereți de piatră, lipită de han, se mai afla una, care scâlda pivnița într-o lumină puternică, lăsând în penumbră doar colțurile cele mai îndepărtate. Rafturile de lemn, înșirate de-a lungul pereților, adăposteau butoiașe de rachiu și de cidru și butoaie mai mari, pline cu bere sau vin. Unora li se dăduse deja cep. Multe dintre butoaiile cu vin erau însemnate cu creta, de mâna lui Bran al'Vere, care notase anul în care-i fuseseră aduse, neguțătorul ambulant de la care le cumpăraseră și orașele de proveniență. În schimb, toată cantitatea de bere și de rachiu era produsă de fermierii din Ținutul celor Două Râuri sau de Bran însuși. Uneori, neguțătorii ambulanți, sau chiar și marii neguțători, aduceau rachiu sau bere de prin alte părți – dar acestea nu erau la fel de bune precum cele din ținut și mai și costau foarte mult, așa că nimeni nu cumpăra decât poate o dată, ca să le încerce.

— Ei, zise Rand, în timp ce așezau butoiașele pe rafturi, ce ai făcut, de te ferești de jupân Luhhan?

Mat ridică din umeri.

— Mai nimic. I-am spus lui Adan al'Caar și unora dintre mucoșii cu care e prieten – Ewin Finngar și Dag Coplin – că niște fermieri au zărit dulăi-strigoi scoțând foc pe nări și alergând prin pădure. Au înghițit o pe loc.

— Și de asta s-a supărat jupân Luhhan pe tine? întrebă Rand, neîncrezător.

— Nu chiar, răspunse Mat, apoi făcu o pauză și clătină din cap. Vezi tu, am mânjit doi dintre câinii lui cu făină, până ce i-am făcut albi de tot. Pe urmă le-am dat drumul pe lângă casa lui Dag. De unde să știu că o să fugă pe dată înapoi acasă? Chiar că nu e vina mea. Dacă jupâneasa Luhhan n-ar fi lăsat ușa deschisă, câinii n-ar fi avut cum intra în casă. Că doar nu am vrut eu să-i umplu casa de făină. Râse scurt și continuă: Am auzit că i-a dat afară din casă cu mătura, și pe câini, și pe moș Luhhan.

Rand clipi speriat, dar începu și să râdă.

— În locul tău, mi-ar fi mai frică de Alsbet Luhhan decât de fierar. E aproape cât el de puternică, și mult mai iute la minte. Da' nu contează. Dacă zorești pasul, poate nu te observă.

Judecând după chipul lui Mat, s-ar fi zis că băiatul nu gusta gluma.

Totuși, atunci când trecură din nou prin sala mare, Mat nu mai avu niciun motiv să se grăbească. Cei șase bărbați își trăseseră jilțurile în fața căminului, foarte aproape unul de celălalt. Tam, cu spatele la foc, vorbea cu glasul scăzut, iar ceilalți se aplecaseră spre el ca să-l audă mai bine, atât de concentrați încât n-ar fi observat nici dacă în încăpere ar fi dat buzna o turmă de oi. Rand ar fi vrut să se apropie ca să audă despre ce vorbeau, dar Mat îl trase de mânecă și-i aruncă o privire chinuită. Oftând, își urmă prietenul și se întoarse la căruță.

Când ajunseră iar în coridor, găsiră la capul scărilor o tavă cu prăjituri cu miere, fierbinți, care umpleau încăperea cu mirosul lor dulce. Erau acolo și două căni și o carafă plină cu cidru aburind, dres cu mirodenii. În ciuda propriilor avertismente de mai înainte, Rand se trezi că trebuia să facă ultimele două drumuri încercând să țină și un butoiăș și o prăjitură fierbinte ca focul.

După ce așează ultimul butoiăș în raft, își șterse firimiturile de la gură, în timp ce Mat își lăsă și el povara jos, și spuse:

— Acuma, ia povestește-mi despre Mene...

Pe scări se auzi zgomot de pași, și în pivniță năvăli Ewin Finngar, gata să cadă din picioare de grăbit ce era, cu chipul său rotund strălucind de nerăbdarea de a le împărtăși veștile.

— Sunt niște străini în sat, începu el, încercând să-și tragă răsuflarea și aruncându-i o privire piezișă lui Mat. Dulăi strigoii n-am văzut, dar am auzit că a dat cineva cu făină câinii lui jupân Luhhan. Și am mai auzit că jupâneasa Luhhan știe cam cine ar fi de vină.

Ewin avea doar paisprezece ani, și, din pricina diferenței de vârstă dintre ei, Rand și Mat nu prea luau, de obicei, în seamă nimic din ce le spunea. De data aceasta însă, schimbară o privire uluită, apoi începură să vorbească în același timp.

— În sat? Întrebă Rand. Nu în pădure?

În aceeași clipă, Mat adaugă:

— Avea o mantie neagră? I-ai zărit chipul?

Ewin privea uimit de la unul la altul, apoi, când Mat făcu un pas amenințător spre el, începu grăbit să vorbească.

— Firește că i-am zărit chipul. Iar mantia e verde. Sau cenușie, poate. Se schimbă, de parcă și-ar lua aceeași culoare cu ce e împrejur. Câteodată nici nu-l vezi, chiar dacă te uiți drept la el, dacă nu se mișcă. Iar a ei e albastră precum cerul și de zece ori mai elegantă decât toate hainele de sărbătoare pe care le-am văzut în viața mea. Și ea e de zece ori mai drăguță. E o doamnă de viță nobilă, ca în povești. Precis că-i așa.

— Ea? zise Rand. Despre cine vorbești?

Se holbă la Mat, care-și pusese ambele mâini în cap și ținea ochii strâns închiși.

— De ei voiam să-ți spun, mormăi Mat, înainte să mă iei cu...

Se întrerupse, deschise ochii și-i aruncă o scurtă privire lui Ewin.

— Au ajuns aseară, continuă Mat după o clipă, și și-au luat camere aici, la han. I-am văzut când au sosit călare. Ce cai, Rand. N-am văzut niciodată cai așa de înalți sau așa de bine îngrijiți. Ai zice că pot să galopeze la nesfârșit. Cred că el lucrează pentru ea.

— E în slujba ei, se amesteca Ewin. Așa se zice în povești: în slujba ei.

Mat continuă, de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— Oricum, el ascultă de ea și face tot ce i se spune. Numai că nu arată a servitor. Poate că-i soldat. După cum își poartă sabia, zici că-i parte din trupul lui, ca mâna sau piciorul. Pe lângă el, gărzile neguțătorilor arată ca niște câini de pripas. Iar ea, Rand... Nu mi-am închipuit niciodată că poate exista vreuna ca ea. Parca e desprinsă din poveștile unui Menestrel. Arată precum.... precum... el, apoi se opri, îl privi urât pe Ewin și încheie cu un oftat: ... Precum o doamnă de viță nobilă.

— Dar cine sunt? întrebă Rand.

Cu excepția marilor neguțători, care soseau o dată pe an să cumpere tutun și lână, și a celor ambulanți, în Ținutul celor Două Râuri nu veneau niciodată, sau aproape niciodată, oameni din afară. Poate că mai ajungeau ei până pe la Taren Ferry, dar Emond's Field era prea departe, spre miazăzi. În plus, cei mai mulți dintre neguțători veneau pe acolo de ani de zile, așa că nu erau, propriu zis, străini. Erau doar oameni din afară. Un străin adevărat nu mai apăruse în Emond's Field de aproape cinci ani -

iar acela încercase să se ascundă, pentru că-l pândeau ceva necazuri în Baerlon, pe care nimeni din sat nu le înțelegea. Și nici nu rămăsese prea mult.

— Ce vor? adăugă Rand.

— Ce vor? exclamă Mat. Nu-mi pasă ce vor. Străini, Rand, niște străini cum n-ai visat niciodată. Gândește-te!

Rand deschise gura, apoi o închise la loc, fără să zică nimic. Din pricina călărețului cu mantie neagră, era neliniștit ca o pisică nimerită în mijlocul unei haite de câini. Problema era că părea o mare coincidență ca trei străini să apară în sat în același timp. Trei – admitând că mantia individului de care auzise nu-și schimba niciodată culoarea în negru.

— O cheamă Moiraine, zise Ewin, rupând tăcerea care se lăsase. L-am auzit spunându-i așa. Moiraine, așa-i spunea. Doamna Moiraine. Pe el îl cheamă Lan. Și chiar dacă Meșteresei nu-i plac, mie-mi plac.

— Ce te face să crezi că lui Nynaeve nu-i plac? întrebă Rand.

— Azi dimineață, doamna i-a cerut Meșteresei să-i arate drumul, răspunse Ewin, și i-a zis „copilă”.

Rand și Mat scoaseră un fluierat încetișor, iar Ewin se grăbi să le explice, încurcându-se în cuvinte.

— Doamna Moiraine nu știa că vorbește cu Meșterea. Când a aflat, și-a cerut scuze. Zău. Și a întrebat câte ceva despre ierburi și despre lumea din Emond's Field, cu mult respect, ca orice femeie din sat – ba chiar cu mai mult respect decât unele. Ea pune tot timpul întrebări, despre vârsta unora, de câtă vreme trăiesc aici și... ei, nu mai știu, tot felul. Oricum, Nynaeve i-a răspuns de parcă mâncase aguridă. Iar când doamna Moiraine s-a îndepărtat, Nynaeve se holba la ea ca... mă rog, nu era foarte prietenoasă, credeți-mă pe cuvânt.

— Doar atât? se miră Rand. Știi cum e Nynaeve. Anul trecut, când Cenn Buie i-a zis că-i o copiliță, l-a lovit în cap cu bățul – și doar el e în Sfat, și mai e și în vârstă, de-i poate fi bunic. Tot timpul se aprinde, dar de cum s-a întors pe călcâie, îi trece.

— Pentru mine, și atâta e prea mult, murmură Ewin.

— Mie nu-mi pasă pe cine bumbăcește Nynaeve, chicoti Mat, câtă vreme nu-s eu ăla. Dar anul ăsta o să fie cea mai frumoasă Sărbătoare din toate timpurile. Un Menestrel, o doamnă nobilă – ce să vrei mai mult? Cui îi mai trebuie artificii?

— Un Menestrel? Întrebă Ewin, cu glasul din ce în ce mai ascutiț.

— Haide, Rand, continua Mat, fără să-l bage în seamă. Aici am terminat. Trebuie să-l vezi pe individul ăsta.

O porni în fugă pe scări, iar Ewin țâșni pe urmele lui, strigându-i:

— Chiar e un Menestrel, Mat? Nu-i ca atunci cu dulăii-strigoi, nu? Sau cu broaștele?

Rand rămase o clipă în urmă, ca să micșoreze lumina lămpii, apoi se grăbi după ei.

În sala mare, Rowan Hum și Samel Crowe se alăturaseră celorlalți, așa că acum se afla acolo întregul Sfat. Venise rândul lui Bran al'Vere să vorbească, iar glasul lui, de obicei răsunător, era atât de coborât, încât, dincolo de cercul de jilțuri înghesuite laolaltă, nu răzbătea decât un murmur, ca un tunet îndepărtat. Starostele își întărea vorbele lovindu-și palma cu arătătorul celeilalte mâini și îi privea pe rând pe toți ceilalți. Cu toții încuviințau din cap, auzindu-i spusele, deși Cenn o făcea cu mai puțină tragere de inimă decât restul.

Modul în care se așezaseră bărbații, aproape stând unii peste alții, spunea foarte multe. Vorbeau despre lucruri care erau numai pentru urechile Sfatului, cel puțin deocamdată. Nu le-ar fi plăcut să-l prindă pe Rand trăgând cu urechea. Cu regret, acesta se îndepărtă. Îi rămânea Menestrelul. Și străinii.

Ajuns afară, văzu că Bela și căruța dispăruseră; pesemne că Hu sau Tad, băieții de la grajduri, le duseseră înăuntru. Mat și Ewin stăteau în fața hanului, la câțiva pași de ușă, cu mantiile bătute de vânt, uitându-se urât unul la altul.

— O dată pentru totdeauna, lătră Mat, nu-mi bat joc de tine! Chiar e un Menestrel! Acuma, cară-te. Rand, spune-i tu nătângului ăstuia că nu-l mint, ca să mă lase-n pace.

Strângându-și mantia pe lângă corp, Rand înainta spre ei ca să-l ajute pe Mat, dar cuvintele îi pieriră de pe buze, atunci când simți părul ridicându-i-se pe ceafă. Din nou, cineva îl urmărea. Nu se compara cu senzația pe care i-o lăsase călărețul cu gluga, dar nici nu era plăcut, mai ales că nu trecuse prea mult timp de la acea întâlnire.

Aruncă o privire spre Pajiște, fără să vadă altceva decât ce văzuse și înainte: copii la joacă, oamenii pregătindu-se de Sărbătoare. de-abia de-i arunca în treacăt cineva câte o privire.

Stâlpul Primăverii rămăsese singur, în așteptare. Ulițele lăturalnice răsunau de agitație și de strigătele copiilor. Totul era cum trebuia să fie. Numai că pe el îl urmărea cineva.

Apoi ceva îl făcu să se întoarcă și să-și ridice ochii. Pe marginea acoperișului de țiglă al hanului se așezase un corb mare, care se clătina ușor din pricina rafalelor de vânt coborâte din munți. Își înclinase capul pe o parte, iar unul din ochii săi mici, strălucitori și negri se fixase... chiar asupra lui, se gândi Rand. Înghiți în sec și se simți dintr-odată cuprins de o mânie puternică.

— Mâncător împutit de hoituri ce ești, murmură el.

— M-am saturat să se holbeze cineva la mine, mârâi Mat, iar Rand își dădu seama că prietenul său venise lângă el și se încrunta, și el, la corb. Schimbară o privire, apoi, în același timp, mâinile lor se năpustiră să apuce câte o piatră. Pietrele zburară drept la țintă, iar corbul... păși în lături; pietrele trecură șuierând prin locul din care tocmai se mutase. Fluturându-și o dată aripile, pasărea își culcă din nou capul pe o parte, fixându-i cu un ochi negru și mort, fără frică, fără vreun semn că se ntâmplase ceva.

Rand rămase uluit, holbându-se la pasăre.

— Ai văzut vreodată un corb făcând asta? întrebă el, încet.

Mat clătină din cap, fără să-și ia ochii de la corb.

— Niciodată. Nici vreo altă pasăre.

— E o pasăre murdară, se auzi un glas de femeie din spatele lor, melodios, în ciuda undei de repulsie din tonul său; nici în vremurile cele mai bune să nu aveți încredere în ea.

Scoțând un strigăt ascuțit, corbul își luă zborul cu atâta putere, încât două pene negre i se desprinseră și plutiră în jos, de pe marginea acoperișului. Uimiți, Rand și Mat se întoarseră, urmărind pasărea care zbură repede, peste Pajiște și înspre Munții de Negură, care se înălțau în spatele Pădurii, până ce rămase din ea numai un punctuleț, undeva spre apus, care apoi dispăru cu totul.

Privirea lui Rand căzu asupra femeii care vorbise. Și ea urmărise zborul corbului, dar acum se întoarse, și ochii li se întâlniră. Băiatul rămase cu gura căscată. Pesemne că aceasta era Doamna Moiraine, și era exact așa cum spusese Mat și Ewin, sau poate și mai și.

Când auzise că îi spusese lui Nynaeve „copilă”, și o imaginasе bătrână. Dar nu era. Sau, cel puțin, nu se putea hotărî ce vârstă să-i dea. La început, crezu că era de o seamă cu Nynaeve, dar, cu cât o privea mai mult, cu atât își dădea seama că trebuia să fi fost mai în vârstă. Ochii ei mari, întunecați, aveau în ei ceva de om matur, semnul unei cunoașteri pe care nimeni n-o putea dobândi de tânăr. O clipă, Rand se gândi că ochii aceia erau două hăuri adânci, pe cale să-l înghită. Era limpede și de ce Mat și Ewin o numiseră o „doamnă din poveștile Menestrelilor”. Se mișca atât de grațios, și cu un aer poruncitor, care-l făcea să se simtă stânjenit și împiedicat. de-abia de-i ajungea până la piept, dar era atât de semeață, încât tocmai înălțimea ei părea cea cuvenită, iar el, înalt cum era, se simțea nelalocul său.

Una peste alta, nu semăna cu nici o persoană din cele pe care le văzuse în viața lui. Gluga largă a mantiei îi încadra chipul și părul negru, care cădea în bucle moi. Nu mai văzuse niciodată o femeie adultă care să-și poarte părul despletit; toate fetele din Ținutul celor Două Râuri de-abia așteptau ca Soborul Femeilor din satul lor să decidă că erau suficient de în vârstă pentru a-și prinde părul. Și veșmintele străineie erau la fel de ciudate. Mantia ei era din catifea albastră precum cerul, cu broderii groase din fir de argint – frunze, corzi de viță, flori, care împodobeau tivul stofei. Când se mișca, rochia ei sclipea ușor – era tot albastră, dar mai închisă decât mantia, cu dungi crem. La gât îi atârna un colier făcut din zale groase de aur; un alt lăntișor, tot de aur, mai subțire, era prins în păr, și pe el se vedea o piatră albastră, scânteietoare, care-i atârna chiar pe frunte. Mijlocul îi era încins cu o curea lată, țesută din fir de aur, iar pe arătătorul mâinii stângi avea un inel de aur în formă de șarpe încolăcit, care-și înghițea coada. Rand nu văzuse niciodată un asemenea inel, deși recunoscua Marele Șarpe, simbol al veșniciei, mai vechi chiar decât Roata Timpului.

Veșminte mai elegante decât cele de sărbătoare, spusese Ewin – și avusese dreptate. În Ținutul celor Două Râuri, nimeni nu se îmbrăca așa. Niciodată.

— Bună dimineața, jupâneasă... ăăă... Doamnă Moiraine, bâigui Rand, înroșindu-se la față din pricina încurcăturii pe care o făcuse.

— Bună dimineața, Doamnă Moiraine, îi țină isonul Mat, puțin, dar numai puțin, mai în largul lui.

Ea zâmbi, iar Rand se trezi întrebându-se dacă putea face ceva pentru ea, ceva care să-i ofere pretextul să mai rămână prin preajma ei. Știa că le zâmbește tuturor, dar i se părea că-i se adresează numai lui. Era întocmai ca în povestea vreunui Menestrel, o poveste care prindea viață. Mat rânjea prosteste.

— Îmi știți numele, prinse ea a vorbi, părând încântată, fără să știe că prezența ei acolo, oricât de scurtă, urma să fie subiect de discuție în sat pentru încă vreun an. Dar să-mi spuneți Moiraine, nu Doamnă. Și pe voi cum vă cheamă?

Ewin țâșni în față, înainte ca vreunul din ceilalți doi să apuce să vorbească.

— Pe mine mă cheamă Ewin Finngar, Doamnă. Eu le-am spus cum vă cheamă; așa au aflat. L-am auzit pe Lan rostindu-vă numele, dar nu trăgeam cu urechea. În Emond's Field n-a mai fost nimeni, niciodată, așa ca dumneavoastră. Și mai e în sat și un Menestrel, venit pentru Bel Tine. Iar la noapte e Noaptea Iernii. Nu vreți să treceți și pe la noi pe acasă? Mama face plăcinte cu mere.

— O să vedem, răspunse ea, punând o mână pe umărul lui Ewin; ochii îi sclipeau amuzați. Nu știu dacă pot eu să mă compar cu un Menestrel, Ewin. Dar v-am spus să-mi ziceți cu toții Moiraine.

Apoi se uită întrebător spre Rand și Mat.

— Eu sunt Matrim Cauthon, Doa... ăăă... Moiraine, se bâlbâi Mat, făcând o plecăciune țeapănă și neîndemânatică și ridi-cându-se, roșu la față de rușine.

Rand tocmai se întreba dacă să facă și el așa ceva, ca bărbatii din povești, dar, văzându-l pe Mat, se mulțumi să-și spună numele. Măcar de data asta nu-i se mai încurcă limba.

Moiraine privi de la el la Mat și înapoi. Rand se gândi că, în clipa aceea, zâmbetul de pe buzele ei, o simplă ridicare a colțurilor gurii, semăna cu cel pe care-l purta Egwene când avea vreo taină de ascuns.

— Cât stau în Emond's Field, s-ar putea să am, din când în când, niște trebușoare de făcut, zise ea. N-ați vrea să mă ajutați?

Auzindu-i cum se întreceau să-și ofere serviciile, râse.

— Poftim, rosti apoi, iar Rand rămase surprins când o văzu punându-i în palmă o monedă și strângându-i degetele peste ea, cu ambele sale mâini.

— Nu-i nevoie, începu el, dar ea îi făcu semn să nu mai protesteze și-i dădu și lui Ewin o monedă, apoi îi strânse mâna lui Mat, așa cum făcuse și cu Rand mai înainte.

— Ba sigur că e, răspunse ea. Doar n-o să munciți pe degeaba. Luați asta ca pe un gaj și țineți-o cu voi, ca să vă amintiți că ați fost de acord să veniți la mine când vă cer. De acum, avem o învoială.

— N-am să uit, ciripi Ewin.

— Mai târziu o să stăm de vorbă, adăuga ea, și trebuie să-mi povestiți totul despre voi.

— Doamnă... adică, Moiraine? întrebă Rand șovăielnic, după ce ea se întoarse să plece.

Ea se opri, și privi peste umăr, iar băiatul trebui să înghită în sec, ca să poată continua.

— De ce ai venit în Emond's Field?

Chipul ei rămase neschimbat, dar dintr-odată el își dori să nu fi pus întrebarea, deși nu-și dădea seama de ce. Oricum, se grăbi să-i explice:

— Îmi pare rău dacă am fost grosolan. Doar că nimeni nu vine în Ținutul celor Două Râuri, în afară de neguțătorii cei mari și de cei ambulanți, atunci când zăpada nu-i prea adâncă și pot să ajungă aici din Baerlon. Aproape nimeni. Oricum, nimeni așa ca dumneata. Câteodată, gărzile neguțătorilor spun că aici e fundul pământului, și pesemne că așa trebuie să li se pară tuturor celor din afară. Așa că mă întrebam...

Atunci, zâmbetul ei se șterse încet, ca și cum i s-ar fi adus aminte de ceva. O clipă, nu făcu altceva decât să-l privească.

— Cercetez istoria, glăsui ea într-un târziu, și adun vechi istorisiri. Locul acesta, căruia voi îi spuneți Ținutul celor Două Râuri, m-a interesat dintotdeauna. Câteodată studiez poveștile despre ce s-a-ntâmplat aici, cu multă vreme în urmă; aici, și în alte locuri.

— Povești? întrebă Rand. Dar ce s-o fi putut întâmpla în Ținutul celor Două Râuri ca să intereseze pe cineva ca... adică, ce s-o fi putut întâmpla pe aici?

— Și cum să-i spunem altfel, decât Ținutul celor Două Râuri? adăugă Mat. Așa i s-a spus dintotdeauna.

— Pe măsură ce Roata Timpului se învâрте, zise Moiraine, ca pentru sine, parcă privind în gol, locurile poarta multe nume. Și oamenii poartă multe nume, multe chipuri. Chipuri diferite, dar mereu același om. Și totuși nimeni nu cunoaște pe dea-ntregul Marea Pânză pe care o țese Roata și nici măcar Pânza unei Vârste. Putem doar să privim, să cercetăm și să sperăm.

Rand se holba la ea, neputând să mai spună vreun cuvânt, nici măcar ca s-o întrebe ce voia să zică. Nici nu era sigur că vorbele erau pentru urechile lor. Și ceilalți doi amuțiseră, observă el. Ewin rămăsese cu gura larg căscată.

Moiraine își îndreaptă din nou atenția spre ei, și toți trei tresăriră, ca și cum s-ar fi trezit din somn.

— Mai târziu o să stăm de vorbă, le făgădui ea, dar nimeni nu-i răspunse. Mai târziu.

Se îndreaptă spre Podul de Căruțe, părând mai degrabă să plutească deasupra pământului, decât să calce pe el, cu mantia care-i se revărsa pe lângă trup, ca o pereche de aripi.

După ce ea plecă, un bărbat înalt, pe care Rand nu-l mai observase până atunci, se desprinsese din fața hanului și o urmă, cu o mână pe mânerul lung al sabiei. Veșmintele lui erau de un verde cenușiu cam închis, care se topea în frunziș sau în umbră, iar mantia i se vălurea în bătaia vântului, schimbându-și culoarea, de la cenușiu la verde și la brun. Uneori, mantia aceea părea să dispară cu totul, pierzându-se în peisajul de dincolo de ea. Părul bărbatului era lung, încărunțit la tâmplă, strâns cu o legătură îngustă de piele, legată în jurul frunții. Chipul era colțuros și ascuțit, atins de vreme, dar fără riduri, în ciuda firelor cărunte. Văzându-l cum se mișca, Rand nu se putea gândi decât la un lup.

Trecând pe lângă cei trei băieți, îi cercetă din priviri, cu ochii săi albaștri și reci ca zorile din miez de iarnă. S-ar fi zis că-i cântărește în minte, dar pe chip nu-i se oglindea niciun semn despre ce-i spunea balanța. Grăbi pasul, până ce o ajunse pe Moiraine, apoi încetini ca să poată merge pe lângă ea, aplecându-se să-i vorbească. Rand își dădu seama că, fără să vrea, își ținuse răsuflarea.

— Acesta-i Lan, rosti Ewin cu vocea răgușită, de parcă și el își ținuse răsuflarea din pricina acelei priviri stranii. Pun pariu că-i Străjer.

— Nu fi prost, răs Mat, deși cam tremurat. Străjerii sunt numai în povești și, oricum, ei au săbii și armuri acoperite cu aur și de pietre prețioase și își petrec tot timpul la miazănoapte, în Mana Pustiitoare, luptându-se cu răul, și cu trolocii, și cu altele de soiul ăsta.

— Ar putea fi Străjer, stăru Ewin.

— Ai văzut aur pe el sau pietre prețioase? îl repezi Mat. Avem noi troloci în Ținutul celor Două Râuri? Oi – asta avem. Mă întreb ce s-o fi întâmplat pe aici, de interesează pe cineva ca Moiraine.

— Orice e cu puțință, răspunse Rand, vorbind rar. Se zice că hanul e aici de o mie de ani, poate și mai mult.

— O mie de ani de oi, i-o întoarse Mat.

— Un bănuț de argint! izbucni Ewin. Mi-a dat un bănuț de argint, întreg! la gândiți-vă ce de lucruri pot să-mi cumpăr când vine neguțătorul ambulant.

Rand deschise pumnul ca să se uite la moneda pe care o primise, și, de uimire, aproape c-o scăpă pe jos. Moneda era mare și groasă, de argint, având pe ea imaginea unei femei care ținea în echilibru o flacăra pe dosul mâinii. Băiatul nu știa de unde provenea, dar îl văzuse pe Bran al'Vere cântărind banii pe care-i aduceau neguțătorii din mai multe ținuturi, așa că-și putea da seama cam cât valora. Cu atâta argint, puteai cumpăra un cal de oriunde din Ținutul celor Două Râuri, ba-ți mai și rămânea ceva.

Se uită la Mat și văzu pe chipul acestuia aceeași expresie uluită care, pesemne, se oglindea și pe al lui. Răsucindu-și mâna, pentru ca Mat să poată vedea moneda, dar nu și Ewin, ridică întrebător dintr-o sprânceană. Mat încuviință și, pentru câteva clipe, se uitară unul la altul, uimiți și fermecați.

— Ce fel de treburi o fi având? întrebă, în cele din urmă, Rand.

— Nu știu, zise Mat cu hotărâre, și nu-mi pasă. Și nici n-o să cheltuiesc banii. Nici când vine neguțătorul ambulant.

Cu asta, își îndesă moneda în buzunarul de la haină.

Încuviințând din cap, Rand făcu la fel, cu gesturi încete. Nu era sigur din ce cauză, dar vorbele lui Mat păreau cumva potrivite. Moneda nu trebuia cheltuită. Era un dar din partea ei. Nu-și dădea seama la ce-i mai putea fi de folos argintul, dar...

— Credeți că ar trebui să o păstrez și eu pe-a mea? întrebă Ewin. Chinul nehotărârii i se vedea pe față.

— Numai dacă vrei, zise Mat.

— Cred că ți-a dat-o s-o cheltuiești, adăugă Rand.

Ewin își privi moneda, apoi clătină din cap și vârî bănuțul de argint în buzunar.

— O s-o păstrez, se hotărî el pe un ton jalnic.

— Lasă, ți-a rămas Menestrelul, zise Rand, iar băiatul mai tânăr se învioră.

— Dacă se trezește odată, adăugă Mat.

— Rand, întrebă Ewin, chiar există un Menestrel?

— Ai să vezi, răspunse Rand, râzând; era limpede că Ewin nu se lăsa convins până nu dădea cu ochii de Menestrel. Cândva, tot trebuie să coboare el.

Dinspre Podul de Căruțe se auziră strigăte, iar când Rand se uită să vadă ce se-ntâmplă, începu să râdă cu poftă. O mulțime, din ce în ce mai mare, de săteni – de la bătrâni cu părul alb până la prunci care de-abia învățau să meargă – însoțea o căruță mare, cu coviltir, care se îndrepta spre pod, trasă de opt cai; pe exteriorul pânzei atârnavă tot felul de boccele, ca niște ciorchini. Sosise, în sfârșit, neguțătorul ambulant. Străini, un Menestrel, artificii și neguțătorul ambulant. Era cea mai frumoasa Sărbătoare de Bel Tine din toate timpurile.

CAPITOLUL 3

Neguțătorul ambulant

Mănunchiurile de cratițe legate laolaltă se ciocneau cu zgomot, în timp ce căruța neguțătorului ambulant trecea huruind peste scândurile groase care alcătuiau Podul de Căruțe. Bărbatul trase de hățuri și opri caii în fața hanului; o grămadă de săteni și fermieri, sosiți cu ocazia Sărbătorii, erau încă adunați în jurul său. Din toate direcțiile soseau din ce în ce mai mulți oameni, care sporeau numărul celor înghesuiți în jurul uriașei căruțe cu coviltir, ale cărei roți erau mai înalte decât statura unui om; cu toții se uitau ținută la neguțătorul ambulant, aflat deasupra lor, pe capră.

Bărbatul din căruță era Padan Fain, un individ cu fața palidă și ciolănos, cu brațe descarnate și nasul mare, coroiat. Din câte își amintea Rand, Fain venise în Emond's Field în fiecare primăvară, cu căruța și atelajul său, zâmbind și râzând în permanență, de parcă ar fi știut o glumă pe care n-o mai știa nimeni altcineva.

Imediat ce caii se opriră, în clinchetul clopoțelilor de pe hamuri, ușa hanului se deschise larg și apărură Sfatul, în frunte cu jupân al'Vere și cu Tam. Ei își croiră drum cu pași hotărâți, chiar și Cenn Buie, printre ceilalți oameni care îi cereau înfrigurați neguțătorului ace, dantelă, cărți sau cine știe ce alte lucruri.

Fără tragere de inimă, mulțimea se dădu la o parte ca să-l lase să treacă, dar, pe urmele lor, cu toții începură iar să se înghesuie, căutând fără încetare să se facă auziți de neguțător. Mai presus de orice, îi cereau vești.

Pentru săteni, acele, ceaiul și celelalte lucruri de acest fel nu erau musai cele mai importante din căruța unui neguțător ambulant. La fel de importante erau veștile din afară, noutățile petrecute în lume, dincolo de Ținutul celor Două Râuri. Unii neguțători povesteau pur și simplu ce știau, fără vreun meșteșug, ca și cum totul nu era decât o grămadă de gunoi cu care nu voiau să aibă de-a face. Altora trebuia să le scoți vorbele din gură cu cleștele; de-abia vorbeau și nu le plăcea deloc s-o facă. Fain, dimpotrivă, sporovăia de bunăvoie, deși de

multe ori își tachina ascultătorii și lungea povestea, dând un spectacol la fel de reușit ca un Menestrel. Îi plăcea să fie în centrul atenției și se plimba țănoș prin mulțime, ca un cocoș sfrijit, cu toți ochii ațintiți asupra lui. Lui Rand îi trecu prin minte că era foarte posibil ca lui Fain să nu-i convină să găsească în Emond's Field un Menestrel adevărat.

Neguțătorul ambulant se tot agita cu frâiele cailor, de parcă voia musai să le lege într-un anume fel, băgându-i și pe bărbații din Sfat în seamă la fel de mult ca și pe săteni, adică aproape deloc. Înclina din cap nepăsător, fără să salute însă pe cineva. Zâmbea fără să vorbească și le făcea distant cu mâna celor cu care se împrietenise în mod special - cu toate că prietenia fusese pentru el mereu ceva destul de rece: se bătea pe spate în semn de salut cu cei cu care se-ntâlnea, dar altminteri nu se apropia deloc de ei.

Sătenii îi tot cereau să vorbească, ridicând glasurile din ce în ce mai mult, dar Fain, făcându-și de lucru cu diverse mărunțișuri de pe capră, aștepta ca mulțimea și nerăbdarea să atingă pragul pe care și-l dorea. Numai membrii Sfatului rămăseseră tăcuți. Ei își păstrau demnitatea cuvenită poziției pe care o ocupau, și totuși norii de fum de pipă, din ce în ce mai groși, care se înălțau deasupra capetelor lor, trădau chinul la care erau supuși.

Rand și Mat își făcură loc prin mulțime, apropiindu-se cât puteau de mult de căruță. Rand s-ar fi oprit la jumătatea drumului, dar Mat se strecură prin înghesuială, trăgându-l după el, până ce ajunseră chiar în spatele bărbaților din Sfat.

— Credeam că rămâi la fermă până după Sărbătoare, îi strigă lui Rand Perrin Aybara, peste toată hărmălaia.

Ucenicul fierarului era cu aproape un cap mai scund decât Rand, avea părul creț și era atât de îndesat, încât părea cât un bărbat și jumătate, cu umeri puternici și brațe aproape la fel de groase ca ale lui jupân Luhhan. El ar fi putut să-și facă loc prin mulțime cu mare ușurință, dar nu-i stătea în fire. Dimpotrivă, se deplasa cu foarte multa grijă și-și cerea iertare de la oamenii care însă nu băgau de seamă aproape nimic în afara neguțătorului ambulant. Cu toate acestea, Perrin continuă să-și ceară iertare și încercă să nu îmbrâncească pe nimeni, în timp ce își croia drum spre Rand și Mat.

— Închipuți-vă, zise el, când ajunse în sfârșit în apropiere, Bel Tine și neguțătorul ambulant, amândouă deodată. Pun rămășag că sunt într-adevăr artificii.

— Și nu știi nici pe jumătate ce se întâmplă, râse Mat.

Perrin îl privi bănuitor, apoi se uită întrebător la Rand.

— Așa e, strigă Rand, apoi făcu un gest spre mulțimea din ce în ce mai deasă de oameni care vociferau cu toții. Mai târziu, îți explic mai târziu. Mai târziu, am zis!

În acea clipă, Padan Fain se ridică pe capră și, pe dată, mulțimea se potoli. Ultimele cuvinte ale lui Rand răsunară în mijlocul unei liniști depline, surprinzându-l pe neguțător cu un braț ridicat deasupra capului și cu gura deschisă. Cu toții se întoarseră să se holbeze la Rand. Omulețul sfrijit de pe capră, care se aștepta ca toată lumea să-i soarbă primele cuvinte de pe buze, îl privi lung și sfredelitor. Rand se înroși tot și-și dori să fi avut statura lui Ewin, ca să nu iasă atât de tare în evidență. Și prietenii săi se mutară, stânjeniți, de pe un picior pe altul. Nu trecuse mai mult de un an de când Fain îi băgase pentru prima oară în seamă, recunoscându-i drept bărbați. În general, Fain nu avea timp pentru niciunul dintre cei prea mici pentru a cumpăra lucruri din căruța lui. Rand spera că nu fusese din nou redus la rang de copil în ochii neguțătorului.

Dregându-și puternic glasul, Fain își smuci mantia groasă.

— Nu, nu mai târziu, declamă neguțătorul ambulant, ridicând din nou un braț, cu un gest solemn. Chiar acum am să vă spun.

În timp ce vorbea, făcea gesturi largi, revărsându-și spusele asupra mulțimii.

— Voi credeți că ați avut necazuri aici, în Ținutul celor Două Râuri, nu-i așa? Ei bine, toată lumea are necazuri, din Mana Pustiitoare până la miazăzi, în Marea Furtunilor, de la Oceanul Aryth din apus și până la Pustiul Aielilor, din răsărit. Și chiar și mai departe. Ziceți că iarna a fost mai aprigă decât oricare alta, friguroasă de vă îngheța sângele în vine și vă trosneau oasele? Ah, dar iarna a fost geroasă și aprigă peste tot. În Ținuturile de la Hotare, iernii voastre i s-ar spune primăvară. Dar primăvara nu mai vine, ziceți? Lupii v-au omorât oile? Poate că au atacat și oamenii? Asta e? Păi, să vedem. Primăvara întârzie peste tot. Peste tot sunt lupi, flămânzi, dornici de fiecare bucățică de carne în care-și pot vârî colții, fie oaie, fie vacă, fie om. Dar sunt

lucruri și mai rele decât lupii sau iarna. Există unii care ar fi mulțumiți să aibă parte numai de micile voastre necazuri.

Făcu o pauză, așteptând răspuns.

— Ce ar putea fi mai rău decât lupii care omoară oile și oamenii? Întrebă Cenn Buie, iar alții murmurară a încuviințare.

— Oamenii care se omoară între ei, răspunse neguțătorul ambulant, pe un ton tragic, iscând șoapte de uluire, care se întesiră pe măsură ce el povestea mai departe. E război, asta spun. E război în Ghealdan, război și haos. Zăpezile din Pădurea Dhallin sunt roșii de sânge. Văzduhul e plin de corbi și de croncănitul lor. Armatele mășăluiesc spre Ghealdan. Națiuni întregi, clanuri și oameni de vază își trimit soldații la luptă.

— Război?

Cuvântul neobișnuit se rostogoli șovăielnic de pe buzele lui jupân al'Vere. Nimeni din Ținutul celor Două Râuri nu avusese vreodată de-a face cu războiul.

— De ce se războiesc?

Fain rânji, iar Rand avu impresia că își bătea joc de izolarea sătenilor față de lume, și de neștiința lor. Neguțătorul ambulant se aplecă înainte, de parcă voia să-i împărtășească Starostelui o taină, dar șoapta sa era de fapt menită să răzbată prin mulțime, și așa se și petrecu.

— Stindardul Dragonului a fost înălțat, iar oamenii se adună să-i se opună. Și să-l sprijine.

Din toate gâtlejurile deodată se înalță un oftat, iar Rand se simți, în ciuda voinței sale, cuprins de un fior.

— Dragonul, gemu cineva. Cel Întunecat umblă liber prin Ghealdan!

— Nu Cel Întunecat, mârâi Haral Luhhan. Dragonul nu e Cel Întunecat. Și, oricum, ăsta-i un fals Dragon.

— Să auzim ce are de spus jupân Fain, vorbi starostele, dar nimeni nu se lăsa așa de ușor; oamenii strigau din toate părțile, glasurile de bărbați și femei înălțându-se unele peste altele.

— E la fel de rău ca și Cel Întunecat!

— Dragonul a frânt lumea, nu?

— El a iscat totul! El a făcut să vină Vremea Rătăcirii!

— Cunoașteți profețiile! Când renaște Dragonul, o să fie mai rău decât în cele mai urâte închipuiri!

— Nu-i decât unul din falșii Dragoni. Nu se poate să fie altfel!

— Și ce însemnătate are asta? Amintiți-vă de ultimul dintre falșii Dragoni. Și el a stârnit un război. Mii de oameni au murit, nu-i așa, Fain? A asediat Illian.

— Sunt timpuri rele! De douăzeci de ani, nimeni nu s-a mai dat drept Dragonul Renăscut, iar acum au fost trei în ultimii cinci ani. Timpuri rele! Uitați-vă ce se-ntâmplă cu vremea!

Rand schimbă câte o privire cu Mat și cu Perrin. Ochii lui Mat scânteiau de încântare, în schimb Perrin se strâmba îngrijorat. Rand își amintea perfect de toate poveștile pe care le auzise despre bărbații care-și spuneau Dragonul Renăscut, și, chiar dacă până la urmă se dovediseră niște impostori – pentru că muriseră sau dispăruseră fără să îndeplinească vreo profeție – tot făcuseră lucruri îndeajuns de rele. Națiuni întregi nimicite de război, cetăți și orașe incendiate. Morții cădeau ca frunzele de toamnă, și fugarii se înghesuiau pe drumuri, ca oile într-un țarc. Așa spuneau neguțătorii ambulanți și marii neguțători, și toți oamenii din Ținutul celor Două Râuri care aveau puțin bun simț îi credeau pe cuvânt. Lumea urma să se sfârșească, după cum spuneau unii, când adevăratul Dragon avea să se trezească din nou la viață.

— Încetați! strigă starostele. Tăcere! Nu vă mai dați de ceasul morții din pricina propriilor închipuiri. Lăsați-l pe jupân Fain să ne povestească despre acest fals Dragon.

Oamenii începură să se liniștească, dar Cenn Buie refuză să se lase redus la tăcere.

— Dar este oare un fals Dragon? întrebă meșterul de acoperișuri, cu o voce sumbră.

Jupân al'Vere clipi ca și cum ar fi fost luat prin surprindere, apoi se răsti la el:

— Nu fi neghiob bătrân, Cenn!

Dar era prea târziu: Cenn izbutise să ațâțe din nou mulțimea.

— Nu se poate să fie Dragonul Renăscut! Lumina să ne ajute, nu se poate!

— Prost bătrân ce ești, Buie! Ții neapărat să-ți atragi nenorocul, așa-i?

— Mai lipsește să rostești numele Celui Întunecat! Ți-a luat Dragonul mințile, Cenn Buie! Încerci să ne faci rău tuturor!

Cenn privi sfidător în jur, încercând să-i intimideze din priviri pe cei care-l dojeneau, și ridică glasul:

— Nu l-am auzit pe Fain să vorbească despre un „fals” Dragon. Voi l-ați auzit? Căsați ochii! Unde sunt recoltele, care ar trebui să fie deja până la genunchi, sau mai bine? De ce e încă iarnă, când primăvara trebuia să fi venit de o lună?

Câtiva îi strigară mânioși să-și țină gură.

— Nu tac! Nici mie nu-mi plac astfel de vorbe, dar refuz să-mi vâr capul în pământ și să aștept să vină unul din Taren Ferry să-mi taie gâtul. Și de data asta nu-l mai aștept nici pe Fain să-și facă mendrele. Ia, neguțătorule, vorbește deslușit. Ce-ai auzit? Ei? Bărbatul ăsta e un Dragon fals?

Fain nu dădu niciun semn că veștile pe care le adusese l-ar fi tulburat. Nu făcu decât să ridice din umeri și să-și ducă un deget ciolănos la nas.

— Păi, la asta cine poate răspunde limpede, până ce nu se termină totul?

Se opri și rânji în felul lui secretos, rotindu-și ochii peste mulțime ca și cum și-ar fi imaginat reacția oamenilor și i s-ar fi părut amuzantă.

— Un lucru știu, zise el, foarte nonșalant, anume că bărbatul poate folosi Puterea Supremă. Ceilalți nu puteau. El însă poate conduce. Pământul se crapă la picioarele dușmanilor săi și zidurile puternice se năruie la poruncă. Fulgerul cade când îl cheamă el și lovește acolo unde-i arată. Asta am auzit, de la niște oameni de încredere.

Se lăsă o tăcere uluită. Rand își privi prietenii. Perrin arăta de parcă vedea în fața ochilor niște lucruri care nu-i plăceau, dar Mat tot mai părea încântat.

Tam, o idee mai tulburat decât îi stătea în fire, îl trase pe Staroste la o parte, dar înainte să-i fi putut spune ceva, Ewin Finngar izbucni:

— O să înnebunească și o să moară! În povești, bărbații care pot conduce Puterea înnebunesc de fiecare dată, se prăpădesc și mor. Numai femeile o pot atinge. Nu știe și el asta?

O scatoalcă de a lui jupân Buie îl făcu să se îndoiaie de durere.

— Gata cu flecăreala, băiete, se răsti Cenn, fluturându-și pumnul noduros în fața lui Ewin. Poartă-te cu respectul convenit și lasă asta pe seama celor mai în vârstă. Hai, cară-te de aici!

— Liniștește te, Cenn, mârâi Tam. Băiatul e curios și atâta tot. Numai de prostiile tale nu aveam nevoie.

— Parcă n-ai avea atâtea ani în spate, adăugă Bran. Amin-tește-ți, o dată pentru totdeauna, că faci parte din Sfat.

Chipul brăzdat de riduri al lui Cenn se întunecă din ce în ce mai tare, pe măsură ce Tam și Starostele îl dojeneau, până ce deveni aproape purpuriu.

— Doar știți despre ce soi de femei vorbește. Nu te mai încrunta la mine, Luhhan, nici tu, Crowe. Țsta-i un sat plin de oameni cumsecade, și e îndeajuns de rău să-l avem în mijlocul nostru pe Fain ăsta care ne vorbește despre falși Dragoni care folosesc Puterea, și fără să-l mai punem la socoteală pe băiatul ăsta prostănac, vrăjit de Dragon, care să aducă vorba despre Aes Sedai. Despre unele lucruri e pur și simplu mai bine să nu pomeniști, chiar dacă voi aveți de gând să-i dați prostului de Menestrel voie să vă spună toate poveștile pe care le doriți. Nu-i bine și nu-i firesc.

— N-am văzut, n-am auzit și n-am mirosit niciodată un lucru despre care să nu poți pomeni, vorbi Tam, dar Fain încă nu isprăvise.

— Femeile Aes Sedai au luat deja masuri, glăsui tare neguțătorul ambulant. Mai multe dintre ele au plecat din Tar Valon călare, spre miazăzi. De vreme ce bărbatul ăsta poate mînuî Puterea, numai ele îl pot înfrînge, oricât s-ar lupta ceilalți, și numai ele se pot ocupa, după aceea, de soarta lui - dacă reușesc să-l înfrîngă.

Cineva din mulțime gemu cu glas tare și chiar și Tam și Bran schimbară câte o privire îngrijorată. Sătenii se adunau laolaltă, în grupuri mici, iar unii își strîngeau mantiile pe lângă corp, deși, la drept vorbind, vîntul se mai domolise un pic.

— Sigur că o să-l înfrîngă, strigă cineva.

— Falșii Dragoni o pățesc mereu, până la urmă.

— Trebuie să-l înfrîngă, nu-i așa?

— Și dacă nu, ce se întîmplă?

În cele din urma, Tam reușise să-i șoptească ceva la ureche Starostelui, iar Bran, încuviințînd din când în când, și fără să bage în seamă hărmălaia din jurul lor, îl așteptă să termine, apoi își înălță, la rîndul lui, glasul:

— Ascultați-mă cu toții! Tăceți și ascultați-mă!

Strigătele se potoliră din nou, până ce deveniră doar niște murmure.

— Astea nu-s niște simple vești din afară. Trebuie să fie cercetate de Sfat. Jupân Fain, vino, rogu-te, cu noi în han. Avem să-ți punem câteva întrebări.

— Pai, chiar mi-ar prinde bine o cană cu vin fiert și dres, răspunse neguțătorul ambulant, chicotind; sări din căruță, își șterse palmele pe haină și-și îndreptă vesel mantia. Vreți, vă rog, să vedeți de caii mei?

— Vreau să știu și eu ce are de spus! se auziră mai multe glasuri protestând.

— Doar n-o să-l duceți cine știe pe unde! Nevastă-mea m-a trimis să cumpăr ace!

Acest din urmă glas era al lui Wit Congar. El își lăsă umerii în jos, sub povara privirilor piezișe pe care-i le aruncară unii, dar rămase pe poziții.

— Avem și noi dreptul să punem întrebări, strigă cineva din spatele mulțimii. Eu...

— Liniște! tună Starostele, reușind să-i reducă pe toți la o tăcere uluită. După ce Sfatul va fi aflat tot ce trebuie, jupân Fain se va întoarce să vă spună toate noutățile. Și să vă vândă oale și ace. Hu! Tad! Duceți caii lui jupân Fain în grajd.

Tam și Bran se așezară de o parte și de alta a neguțătorului, restul membrilor Sfatului adunându-se în spatele lor, și astfel tot grupul se strecură în hanul Izvorul de Vin, închizând sec ușa în nasul celor care încercau să-și facă și ei loc. Aceștia bubuiră în ușă, dar, drept răspuns, se auzi un singur strigăt al Starostelui:

— Duceți-vă acasă!

Oamenii se adunară în fața hanului, comentând cu voce joasă ce le spusese neguțătorul ambulant, și ce însemna asta, și ce fel de întrebări punea Sfatul, și motivele pentru care ar trebui să li se dea și lor voie să asculte și să pună întrebări. Unii trăgeau cu ochiul pe ferestrele din față ale hanului, iar câțiva începură chiar să-i ia la întrebări pe Hu și pe Tad, deși nu era câtuși de puțin limpede ce ar fi trebuit să știe aceștia din urmă. Cei doi grăjdari, oameni zdraveni și liniștiți, nu răspunseră decât prin câte un mormăit și-și văzură de treabă, deshălmând caii de la căruță, unul câte unul; după ce terminară, nu se mai întoarseră.

Rand nu băgă în seama mulțimea. El se așeză pe un colț al vechii fundații din piatră, își strânse mantia pe lângă trup și rămase cu ochii ațintiți spre ușa hanului. Ghealdan. Tar Valon.

Până și numele erau ciudate și fascinante. Erau locuri pe care le știa numai din poveștile neguțătorilor ambulanți și ale gărzilor marilor neguțători. Aes Sedai, războaie și Dragoni fățarnici: despre toate acestea vorbeau poveștile spuse noaptea târziu, la gura vetrei, în timp ce o lumânare arunca umbre stranii pe perete, iar vântul șuiera, lovindu-se de obloane. Una peste alta, i se părea mai bine să aibă parte de furtuni de zăpadă și de lupi. Totuși, pesemne că viața din afara Ținutului celor Două Râuri era diferită – era ca și cum ai fi trăit în mijlocul unei povești spuse de un Menestrel. O aventură. O aventură de lungă durată. O viață întreagă de aventuri.

Încet, încet, sătenii se răspândiră, fără să înceteze să murmure și să clatine din cap. Wit Congar se opri o clipă să se holbeze în interiorul căruței părăsite, de parcă s-ar fi așteptat să găsească un alt neguțător ambulant ascuns înăuntru. În cele din urma, rămaseră numai câțiva tineri. Mat și Perrin veniră și ei lângă Rand.

— Cred că toată povestea asta e mai tare și decât Menestrelul, zise Mat, încântat. Mă întreb dacă o să ajungem și noi să-l vedem pe falsul Dragon.

Perrin își clătină capul, acoperit cu un păr des.

— Eu nu vreau să-l văd. Altundeva, poate, dar nu în Ținutul celor Două Râuri. Nu și dacă asta înseamnă război.

— Nici dacă asta înseamnă să ne trezim aici cu Aes Sedai, adăugă Rand. Sau ai uitat cumva cine a iscat Frângerea? E adevărat că Dragonul a pornit-o, dar cei care au frânt cu adevărat lumea au fost Aes Sedai.

— Am auzit odată o poveste, începu Mat, vorbind rar, de la una din gărzile unui neguțător de lână. El zicea că Dragonul va renaște în momentul cel mai greu pentru omenire și că ne va salva pe toți.

— Dacă asta credea, era un prostănac, rosti ferm Perrin. Și tu la fel, că ai stat să-l asculți.

Băiatul nu părea mânios; nu era iute din fire. Numai că, uneori, fantezia lui Mat, iute ca argintul viu, îl scotea din sărite, și atunci glasul îi trăda oarecum starea.

— Îmi închipui că ți-a mai zis și că, după aceea, o să trăim cu toții într-o nouă Vârstă a Legendelor.

— N-am zis că l-am și crezut, protesta Mat. Doar l-am ascultat. A auzit și Nynaeve, și am crezut că o să ne jupoaie de

vii pe amândoi. El – adică Străjerul – mi-a zis că foarte mulți oameni cred în asta, numai că le e frică să mărturisească, le e frică de Aes Sedai și de Copiii Luminii. După ce s-a năpustit Ny-naeve la noi, n-a mai vrut să-mi spună nimic. Iar ea ne-a pârât neguțătorului, care a zis că nu o să-l mai ia niciodată cu el.

— Bravo lui, zise Perrin. Dragonul – să ne salveze? Asta-mi pare o vorbă demnă de Coplin.

— În ce strâmtoare am putea ajunge, ca să vrem să ne salveze Dragonul? se întrebă Rand. E ca și cum i-am cere ajutor Celui Întunecat.

— Asta nu mi-a zis, răspunse șovăielnic Mat. Și n-a pomenit nici de vreo nouă Vârstă a Legendelor. A spus că lumea va fi ruptă în bucăți la venirea Dragonului.

— Asta chiar că ne-ar salva, rosti Perrin sec. O alta Frângere.

— Ardem-ar focul! mârâi Mat. Încerc numai să vă povestesc ce am auzit și eu.

Perrin clatină din cap.

— Vreau doar ca femeile alea Aes Sedai și cu Dragonul, fals sau adevărat, să stea departe. Poate așa, Ținutul celor Două Râuri va fi cruțat.

— Chiar crezi că sunt Iscoade ale Celui Întunecat? se încruntă Mat gânditor.

— Cine? întreba Rand.

— Aes Sedai.

Rand îi aruncă o privire lui Perrin, care ridică din umeri.

— Poveștile, începu el rar, dar Mat îl întrerupse.

— Nu toate poveștile spun că ele l-ar sluji pe Cel Întunecat, Rand.

— Pe Lumină, Mat, zise Rand, ele au iscat Frângerea. Ce mai vrei?

— Ei, așa o fi, ofta Mat; în clipa următoare însă, zâmbea din nou. Moș Bili Congar zice că nu există. Nici Aes Sedai. Nici Iscoadele Celui Întunecat. Zice că-s doar povești. Zice că el nu crede nici în Cel Întunecat.

Perrin pufni.

— Vorbe de Coplin, de la un Congar. Nu-i firesc?

— Moș Bili a rostit și numele Celui Întunecat. Pun pariu că asta n-o știați!

— Pe Lumină! exclamă Rand.

Rânjetul lui Mat se făcu mai larg.

— S-a întâmplat primăvara trecută, chiar înainte ca gândacii să-i atace câmpurile – numai pe ale lui, nu și pe ale altora. Chiar înainte ca toți cei din casa lui să se îmbolnăvească de friguri galbene. L-am auzit cu urechile mele. Și acum zice că nu crede, dar când îi cer să mai spună o dată numele Celui Întunecat, aruncă după mine cu câte ceva.

— Ești într-atât de prost încât să faci una ca asta, Matrim Cauthon?

Nynaeve al'Meara apăru în mijlocul lor, cu cosița de culoare închisă petrecută peste un umăr și aproape zbârlită de mânie. Rand se ridică grăbit. Meșterea, o fată zveltă și care de-abia îi venea lui Mat până la umăr, părea în clipa aceea mai înaltă decât toți ceilalți, și nici nu mai conta că era tânără și drăguță.

— Când s-a întâmplat asta, am bănuț eu ceva despre Bili Congar, dar m-am gândit că măcar tu ai mai multă minte decât să-l provoci la așa ceva. O fi îndeajuns de mare ca să te-nsori, Matrim Cauthon, dar de fapt și de drept maică-ta n-ar fi trebuit să-ți dea drumul din sforile cu care te ținea legat de șorțul ei. Mai e puțin și rostești și tu numele Celui Întunecat.

— Nu, Meșterea, protesta Mat; expresia de pe chipul lui arata că și ar fi dorit să fie oriunde, numai acolo nu. Moș Bili – adică jupân Congar – a făcut-o, nu eu! Sânge și cenușă, păi eu...

— la vezi cum vorbești, Matrim!

Rand își îndreptă spatele, deși privirea ei feroasă nu era pentru el. Perrin părea la fel de abătut. Ceva mai târziu, unul dintre ei avea cu siguranță să se plângă de faptul că fuseseră certați de o femeie care nu era cu mult mai în vârstă decât ei – așa se întâmpla întotdeauna după dojenile lui Nynaeve, deși niciodată de față cu ea; numai că, în prezența ei, diferența de vârstă părea îndeajuns de mare. Mai ales dacă era supărată. Bățul pe care-l ținea în mână avea un capăt gros și unul subțire ca o nua – iar ea nu se sfia deloc să-l folosească împotriva celor pe care-i bănuia că se comportă prosteste. Orice vârstă și orice poziție aveau, puteau s-o-ncaseze peste cap, peste mâini sau peste picioare.

Rand era atât de atent la Meșterea, încât, în prima clipă, nici nu-și dădu seama că aceasta nu era singură. După ce-și observă greșeala, începu să se gândească s-o șteargă orice i-ar fi spus Nynaeve după aceea, și orice i-ar fi făcut.

În spatele Meșteresei, la câțiva pași, stătea Egwene, care-i privea atent. Era de aceeași înălțime cu Nynaeve și avea același ten închis la culoare, așa că, în acel moment, putea să pară o imagine în oglindă a dispoziției în care se afla aceasta din urmă. Stătea cu brațele încrucișate pe piept și cu buzele strânse dezaprobator. Gluga mantiei sale moi și cenușii îi umbrea fața, iar în ochii ei mari, căprui, nu mai era nici urmă de zâmbet.

„Cinstit ar fi fost, se gândea Rand, ca el să aibă câteva avantaje în fața ei, fiind cu doi ani mai în vârstă”; dar nu era așa. Nici în cele mai bune momente ale sale nu era prea îndemânatic cu vorbele, atunci când li se adresa fetelor din sat – nu ca Perrin, în orice caz; iar atunci când Egwene îl privea așa atent, cu ochii mari de tot, ca și cum nici o fărâmbă din atenția ei nu se îndrepta în altă parte, pur și simplu nu reușea să-și mai stăpânească vorbele. Poate totuși izbutea să plece de îndată ce Nynaeve termina cu ei. Totuși, știa că n-o s-o facă, deși nu-și dădea seama de ce.

— Rand al’Thor, vrei să nu te mai holbezi ca un miel bezmetic, rosti Nynaeve, și să-mi spui de ce vorbești despre lucruri de care ar trebui să aveți bunul simț să vă feriți, viței ce sunteți?

Rand tresări și-și luă ochii de la Egwene; în momentul în care Meșterea începuse să vorbească, pe chipul ei înflorise un zâmbet care-l nedumerea. Glasul lui Nynaeve era tăios, dar și ea avea pe chip un început de zâmbet știutor; până la urmă, Mat izbucni în hohote de râs. Zâmbetul Meșteresei dispăru, iar ea îi aruncă lui Mat o privire care-l făcu să-i rămână râsul în gât.

— Ei bine, Rand? Întrebă Nynaeve.

Cu colțul ochiului, el o văzu pe Egwene, care tot mai zâmbea. „Ce i s-o fi părând așa de caraghios?”

— Era destul de firesc să vorbim despre asta, Meșterea, se grăbi el să zică. Neguțătorul ambulant, Padan Fain... și toți... Jupân Fain a adus vești despre un fals Dragon undeva prin Ghealdan și despre război și Aes Sedai. Sfatul a fost de părere că sunt lucruri îndeajuns de importante ca să stea cu el de vorbă. Iar noi, despre ce altceva să vorbim?

Nynaeve scutură din cap.

— Deci de asta căruța neguțătorului a rămas aici, părăsită. Am auzit oamenii care se grăbeau să-i iasă în cale, dar nu puteam să plec de lângă jupâneasa Ayellin până nu-i scădea

febra. Zici că Sfatul îi pune întrebări neguțătorului despre ce se întâmplă în Ghealdan? Așa cum îi cunosc eu, îi pun numai întrebări greșite. Numai Soborul Femeilor poate afla ceva cu adevărat folositor.

Potrivindu-și bine mantia pe umeri, ea intra în han. Egwene n-o urmă. Când ușa se închise în spatele lui Nynaeve, fata se postă în fața lui Rand. Nu se mai încrunta, dar privirea ei fixă îl neliniștea. Se uită spre cei doi prieteni, dar ei se duseră mai încolo, părăsindu-l cu niște rânjete largi pe buze.

— N-ar trebui să-i permiți lui Mat să te amestece în toate prostiile astea, Rand, începu Egwene, solemnă ca însăși Meșterea; apoi, brusc, se puse pe chicotit. Nu te-am mai văzut arătând așa de când Cenn Buie v-a prins, pe tine și pe Mat, urcați în merii lui; pe atunci aveai zece ani.

El se mută de pe un picior pe altul și își privi prietenii care stăteau în apropiere; Mat vorbea și gesticula însuflețit.

— Dansezi cu mine mâine?

De fapt, nu asta voia să spună. Voia într-adevăr să danseze cu ea, dar, în același timp, ar fi dat orice să scape de stânjeneala care îl cuprindea fără greș atunci când era lângă ea. Așa se simțea și acum.

Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet slab.

— După amiază, răspunse ea. Dimineață sunt ocupată.

Dinspre ceilalți se auzi exclamația lui Perrin:

— Un Menestrel!?

Egwene se întoarse spre ei, dar Rand îi puse o mână pe braț:

— Ocupată? Cum așa?

În ciuda frigului, ea își dădu gluga pe spate și, cu un gest aparent nepăsător, își trase părul peste umăr. Când o văzuse ultima data, părul îi cădea pe umeri în bucle întunecate, legat numai cu o panglică roșie; acum însă, fusese împletit într-o coșiță lungă.

Băiatul se holbă la coșiță ca la o viperă, apoi aruncă o scurtă privire spre Stâlpul Primăverii, care acum rămăsese părăsit pe Pajiște, gata pentru ziua următoare. Dimineață urma ca femeile nemăritate, dar ajunse la vârsta măritişului, să danseze în jurul său. Rand înghiți în sec. Nici nu-i trecuse prin cap că Egwene avea să ajungă la vârsta potrivită în același timp cu el.

— Dacă ajunge cineva la vârsta măritişului, îngăimă el, nu înseamnă ca trebuie s-o și faci. Nu imediat.

— Firește ca nu. Poate niciodată.

Rand clipi uimit.

— Niciodată?

— De obicei Meșteresele nu se mărită. Am luat lecții de la Nynaeve, știi? Ea zice că am har, că pot învăța să ascult vântul. Mi-a zis că nu toate Meșteresele pot s-o facă, deși așa pretind.

— Meșterea! strigă el amuzat, fără să observe sclipirea periculoasă din ochii fetei. Păi, Nynaeve va fi Meșterea aici cel puțin încă vreo cincizeci de ani. Probabil că și mai mult. O să-ți petreci viața făcându-ți ucenicia cu ea?

— Mai sunt și alte sate, răspunse ea însuflețită. Nynaeve zice că satele de la miazănoapte de Taren își aleg aproape întotdeauna o Meșterea din altă parte. Li se pare că, în felul ăsta, ea n-o să aibă preferați printre oamenii din sat.

Buna dispoziție a băiatului se topi la fel de repede cum apăruse.

— Să pleci din Ținutul celor Două Râuri? Păi, așa n-am să te mai văd niciodată.

— Și vrei să zici că nu ți-ar plăcea? Nu mi-ai dat niciun semn că ți-ar păsa, în ultima vreme.

— Nimeni nu pleacă din Ținutul celor Două Râuri, continuă el. Poate doar câte cineva din Taren Ferry, dar ăia sunt oricum oameni ciudați. Nici nu seamănă cu noi, ceilalți.

Egwene scoase un oftat de exasperare.

— Poate sunt și eu ciudată. Poate mai vreau să văd și alte locuri, despre care am auzit din povești. La asta nu te-ai gândit?

— Ba firește că da. Și eu cad pe gânduri uneori, dar știu să fac diferența între vise și realitate.

— Și vrei să spui că eu nu? rosti ea, furioasă, și-i întoarse de îndată spatele.

— Nu asta voiam să spun. Vorbeam despre mine. Egwene?

Ea își trase mantia pe lângă trup, ca un zid care s-o despartă de el, și, înțepată, se duse câțiva pași mai departe. Băiatul își frecă supărat fruntea. Cum să-i explice? Nu era prima dată când ea îi răstălmăcea vorbele, scoțând din ele altceva decât avusese intenția să pună acolo. În dispoziția în care era acum, un singur pas greșit n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile, iar Rand era destul de sigur că aproape orice ar fi găsit de spus ar fi fost greșit.

Atunci, Mat și Perrin se întoarseră. Egwene nu-i băgă în seamă. Ei o priviră șovăielnic, apoi se adunară în jurul lui Rand.

— Și Perrin a primit o monedă de la Moiraine, zise Mat. La fel ca ale noastre.

El se opri o clipă, apoi adăugă:

— Și l-a văzut și pe călăreț.

— Unde? Întreba Rand. Când? L-a mai văzut cineva? Ai spus cuiva?

Perrin își ridică brațele groase, făcându-i semn să o ia mai încet.

— Pe rând, pe rând. L-am văzut la marginea satului, privind fierăria, chiar ieri, la apus. Mi-a dat fiori, zău așa. L-am spus lui jupân Luhhan, dar când s-a uitat el, nu mai era nimeni. Mi-a zis că am început să am vedenii. Dar atunci când am stins focul și am strâns uneltele, și-a luat cu el ciocanul cel mai gros. N-a mai făcut asta niciodată.

— Deci te-a crezut, socoti Rand, dar Perrin dădu din umeri.

— Nu știu. L-am întrebat de ce și-a luat ciocanul, dacă nu erau decât niște vedenii, și mi-a zis ceva despre lupii care au devenit într-atât de îndrăzneți încât intră și în sat. Poate a crezut că asta am văzut, dar ar trebui să știe că pot să deslușesc un lup de un bărbat călare, chiar și în amurg. Știu ce am văzut, și nimeni nu mă poate face să cred altceva.

— Eu te cred, rosti Rand. Adu-ți aminte că l-am văzut și eu.

Perrin mormăi satisfăcut, ca și cum până atunci nu fusese sigur de asta.

— Ce tot vorbești acolo? Întrebă deodată Egwene.

Pe dată, Rand își dori să fi vorbit mai încet. Ar fi făcut-o, dacă și-ar fi dat seama că fata îi asculta. Mat și Perrin, rânjind ca niște nătângi, se dădură peste cap să-i povestească despre întâlnirile lor cu călărețul cu mantie neagră, dar Rand rămase tăcut. Era sigur că știa ce urma să le spună Egwene, după ce terminau.

— A avut dreptate Nynaeve, vorbi solemn Egwene, după ce cei doi băieți tăcură. Niciunul din voi nu trebuia dezlegat din sfori. Mai există și oameni care călăresc, aflați de la mine. Asta nu-i face să fie monștri coborâți din poveștile Menestrelilor.

În sinea lui, Rand se felițește - avusese perfectă dreptate. Ea însă se îndreptă acum spre el.

— Și tu te apuci să răspândești asemenea povești! Uneori n-ai pic de minte, Rand al'Thor. Iarna a fost și așa destul de înfricoșătoare; nu mai speriați copiii!

Rand făcu o strâmbătură amară.

— N-am răspândit nimic, Egwene. Dar am văzut ce-am văzut, și nu era un fermier care-și căuta vaca rătăcită.

Egwene trase adânc aer în piept și deschise gura, dar nu mai apucă să mai zică nimic, căci ușa hanului se deschise și un bărbat cu o claie de păr alb ieși în grabă, de parcă-l urmărea cineva.

CAPITOLUL 4

Menestrelul

Ușa hanului se trânti în spatele bărbatului cu păr alb, iar el se întoarse pe călcâie, uitându-se urât la ea. Era zvelt și ar fi fost înalt dacă nu ar fi umblat cu umerii aduși, dar se mișca sprinten, în ciuda faptului că arăta în vârstă. Mantia lui părea o adunătură de petice, cu forme ciudate și de mărimi diferite; erau sute de petice, divers colorate, care fluturau la fiecare adiere. De fapt, Rand observă că era destul de groasă, în ciuda a ceea ce spusese jupân al'Vere, iar peticele erau doar cusute pe deasupra, în chip de podoabe.

— Menestrelul! șopti încântată Egwene.

Bărbatul cu păr alb se răsuci, cu mantia fluturându-i în vânt. Haina sa cea lungă avea mâneci ciudate, care atârnavă, și buzunare mari. Mustățile groase, la fel de albe ca părul de pe cap, îi tremurau în jurul gurii, iar chipul său era zbârcit ca un copac care îndurase multe vitregii. Făcu un gest poruncitor către Rand și ceilalți, cu pipa sa cu muștiucul lung, bogat împodobită, din care se înălța un fir de fum. Ochii săi albaștri se șteau sfredelitori de sub sprâncenele albe și stufoase.

Rand se holbă la ochii bărbatului aproape la fel de mult pe cât se holbase la restul înfățișării sale. Toți oamenii din Ținutul celor Două Râuri aveau ochii închiși la culoare, la fel ca majoritatea neguțătorilor, și a gărzilor lor, și a tuturor celorlalți oameni pe care-i văzuse până atunci. Cei din neamurile Congar și Coplin îl batjocoriseră pentru ochii săi cenușii, până în ziua în care se hotărâse să-i tragă lui Ewal Coplin un pumn în nas; și cei mai beștelise Meșterea pentru asta. Se întrebă dacă exista vreun loc în care nimeni să nu aibă ochii închiși la culoare. „Poate de acolo vine și Lan.”

— Ce loc mai e și ăsta? întrebă Menestrelul, cu o voce joasă care părea, cumva, mai puternică decât a celorlalți oameni; chiar sub cerul liber părea că răsună între pereții unei vaste încăperi. Țărănoii din satul de pe deal mi-au spus că pot ajunge aici înainte de lăsarea întunericii, dar n-au precizat și că ar fi trebuit să plec cu mult înainte de prânz. Când, în sfârșit, ajung,

înfrigurat până în măduva oaselor și dornic de un pat călduros, hangiul vostru începe să bombăne că-i prea târziu, ca și cum aș fi fost un porcar vagabond și nu cel pe care Sfatul Satului îl implorase să-și expună talentul la sărbătoarea asta minunată. Și nici măcar nu mi-a spus că tot el e și starostele.

Își încetini vorba, ca să poată răsufla, și îi învăluie pe toți într-o uitătură sclipitoare, apoi se porni de îndată:

— Când am coborât să-mi fumez pipa în fața focului și să beau o cană cu bere, toți oamenii din sala mare se holbau la mine ca și cum eram cel mai neisprăvit dintre cumetrii lor și nu căutam decât să împrumut ceva bani. Un moșulică începe să-mi facă morală despre ce soi de povești ar trebui să spun sau să nu spun, apoi o copiliță țipă la mine să ies afară și mă amenință cu o ditamai bâta dacă nu mă mișc îndeajuns de repede. Cine a mai auzit ca un Menestrel să fie tratat în felul ăsta?

Chipul lui Ewgene era un spectacol în sine; se holba cu ochii mari la Menestrel, primul pe care-l văzuse în carne și oase, dar în același timp ardea de dorința să-i ia apărarea lui Nynaeve.

— Iertați-ne, jupân Menestrel, lua cuvântul Rand, conștient că și el rânjea prosteste. Era Meșterea noastră, și...

— Cine, fețișoara aia drăguță? exclamă Menestrelul. Meșterea satului? Păi, la vârstă ei, ar face mai bine să cocheteze cu băieții decât să prevadă vremea și să se-ngrijească de bolnavi.

Rand se foi stânjenit de pe un picior pe altul, nădăjduind ca Nynaeve să nu audă vreodată aceasta părere. Cel puțin nu înainte ca Menestrelul să-și fi terminat numărul. Perrin clipi speriat auzindu-i cuvintele, iar Mat fluieră neauzit, de parcă amândurora le-ar fi trecut prin cap același lucru.

— Bărbații făceau parte din Sfatul Satului, continuă Rand. Sunt sigur că nu aveau intenția să pară lipsiți de politețe. Problema e că de-abia am aflat de războiul din Ghealdan și de bărbatul care pretinde a fi Dragonul Renăscut. Falsul Dragon. Un grup de Aes Sedai se îndreaptă încoace dinspre Tar Valon. Sfatul încearcă să hotărască dacă suntem cumva în pericol și prin locurile astea.

— Se știa demult asta, până și în Baerlon, rosti disprețuitor Menestrelul, ultimul loc din lume în care sosește vreo știre. Făcu o pauză, își roti privirile de jur împrejurul satului și adăugă sec: Sau... aproape ultimul.

Apoi îi căzură ochii pe căruța cu coviltir din fața hanului, rămasă în părăsire, cu oiștea prăbușită pe pământ.

— Așa, mi s-a părut mie că era și Padan Fain acolo, înăuntru, adăugă el, cu aceeași voce gravă, a cărei rezonanță fusese însă înlocuită cu o notă de dispreț. Fain ăsta s-a priceput dintotdeauna să răspândească veștile rele cu repeziciune. Cu cât sunt mai rele, cu atât se grăbește mai tare. E mai mult corb decât om.

— Jupân Fain vine deseori în Emond's Field, jupân Menestrel, începu Egwene, cu o umbră de supărare care răzbătea prin încântarea pe care o resimțea. E un om foarte vesel și aduce vești mai mult bune decât rele.

Menestrelul o privi o clipă, apoi zâmbi larg.

— Ia uite ce fată frumoasă! Ți-ar trebui niște trandafiri să ți-i prinzi în păr. Din păcate, eu nu pot scoate trandafiri din piatră seacă, cel puțin nu anul ăsta – dar ce-ai zice să-mi dai o mână de ajutor când îmi fac numărul? Să-mi dai flautul când am nevoie de el – sau alte instrumente. De obicei, îmi iau ca ajutor fata cea mai frumoasă pe care o găsesc.

Perrin chicoti, iar Mat, care chicotise și el pe înfundate, izbucni în hohote de râs. Rand clipi surprins; Egwene îl privea supărată, iar el nu scosese nici măcar un sunet. Fata își îndreptă spatele și spuse, cu un glas mult prea liniștit:

— Îți mulțumesc, jupâne Menestrel. Te ajut cu plăcere.

— Thom Merrill, rosti Menestrelul, iar ei se holbară surprinși. Thom Merrill mă cheamă, nu jupân Menestrel.

Își îndreptă pe umeri mantia pestriță și, dintr-odată, glasul păru să-i răsunе iarăși ca între pereții unei mari încăperi.

— Cândva am fost Bard de Curte, iar acum, într-adevăr, am ajuns la mărețul rang de Maestru Menestrel, dar mă cheamă, pur și simplu, Thom Merrill; Menestrel este numai un titlu cu care mă mândresc.

Apoi făcu o plecăciune atât de complicată, fluturându-și mantia, încât Mat începu să aplaude, iar Egwene scoase un murmur apreciativ.

— Jupân... ăăă... jupân Merrill, rosti Mat, care, după vorbele Menestrelului, nu știa prea bine ce formă de adresare să aleagă, ce se întâmplă în Ghealdan? Știi ceva despre falsul Dragon? Sau despre Aes Sedai?

— Ți se pare c-aș fi un neguțător ambulant, băiete? mormăi Menestrelul, lovindu-și podul palmei cu pipa, pe care apoi o făcu dispărută undeva într-un buzunar al mantiei sau al surtucului pe care îl purta; Rand nu reuși să-și dea seama unde sau cum dispăruse obiectul. Sunt Menestrel, nu gură spartă. Iar despre Aes Sedai, am luat hotărârea să nu știu niciodată nimic. E mult mai sigur așa.

— Dar războiul, continuă Mat cu însuflețire, numai că jupân Merrilin îl întrerupsese imediat.

— În războaie, băiete, niște proști ucid alți proști pentru tot felul de motive prostești. Asta-i tot. Eu mă aflu aici în numele artei.

Brusc, el întinse un deget spre Rand.

— Tu, băiete. Înalt mai ești. Mai ai de crescut, dar nu prea cred să mai fie prin ținut vreun bărbat așa înalt ca tine. Și pun rămășag că nu-s nici mulți cu ochi ca ai tăi. Una peste alta, ai ditamai umerii și ești înalt ca un Aiel. Cum te cheamă?

Șovăind și fără să-și dea prea bine seama dacă nu cumva bărbatul își bătea joc de el, Rand își spuse numele; dar Menestrelul își îndreptase deja atenția către Perrin.

— Iar tu ești aproape cât un Ogier. Cam pe acolo. Cum te numești?

— Poate dacă aș fi de două ori pe atât, râse Perrin. Teamă mi-e că eu și Rand suntem doar niște oameni obișnuiți, jupân Merrilin, nu făpturi plăsmuite din poveștile dumitale. Sunt Perrin Aybara.

Merrilin se trase de mustață.

— I-auzi. Făpturi plăsmuite din poveștile mele. Așa zici tu? Pesemne ca voi, băieți, sunteți tare umblați prin lume.

Rand ramase tăcut, convins, de acum, că erau ținta unei batjocuri, dar Perrin vorbi răspicat.

— Cu toții am ajuns până în Dealul Străjii și la Deven Ride. Nu sunt mulți pe aici care să se fi dus așa departe.

Nu se lăuda degeaba - nu-i stătea în fire s-o facă. Spunea pur și simplu adevărul.

— Și am mai văzut și Smârcul, adăugă Mat; asta chiar că aducea cu o laudă. Adică mlaștina din fundul Codrului cu Bălți. Acolo nu se duce chiar nimeni în afară de noi - e plin de nisipuri mișcătoare și de puțuri cu noroi. Și nici în Munții de Negură nu se duce nimeni, dar noi am fost o dată. Cel puțin până la poale.

— Așa departe? murmură Menestrelul, continuând să se tragă de mustăți.

Lui Rand i se păru că încerca să-și ascundă un zâmbet și-l văzu și pe Perrin încruntându-se.

— Poartă ghinion să urci pe munți, zise Mat, ca și cum s-ar fi scuzat că nu mersese mai departe. Toată lumea știe.

— Astea-s prostii, Matrim Cauthon, îl întrerupse Egwene, supărată. Nynaeve spune că...

Se opri și roși ușor, aruncându-i lui Thom Merrill o privire care nu mai era atât de prietenoasă ca înainte.

— Nu-i frumos să-ți bați... Nu e...

Se înroși și mai tare și tăcu. Mat clipi de parcă începea să bânuiască și el ce se-ntâmplă.

— Ai dreptate, copilă, rosti spășit Menestrelul. Îmi cer cu umilință iertare. Mă aflu aici ca să vă distrez. Of, of, gura asta bogată mereu mi-a adus necazuri.

— N-om fi călătorit noi așa de mult ca dumneata, zise sec Perrin, dar ce are a face înălțimea lui Rand?

— Uite care-i treaba, băiete. Ceva mai târziu o să vă cer să încercați să mă ridicați de la pământ, dar n-o să o puteți face. Nici tu, nici prietenul tău cel înalt – Rand ai zis, nu? – nici nimeni altcineva. De asta ce mai zici?

Perrin chicoti disprețuitor.

— Cred că pot să încerc chiar acum.

Dar când băiatul făcu un pas spre el, Thom Merrill îi făcu semn să se retragă.

— Mai târziu, băiete, mai târziu. Când se va fi adunat mai multă lume să ne vadă. Un artist are nevoie de public.

De când ieșise Menestrelul din han, pe Pajiște se adunaseră vreo douăzeci de persoane, băieți și fete, inclusiv niște copii care trăgeau cu ochiul, fermecați și tăcuți, din spatele celor mai în vârstă. Cu toții păreau că așteaptă de la Menestrel niște minunății. Bărbatul cu părul alb le aruncă o privire – păru să-i numere –, apoi clătină ușor din cap și oftă.

— Ei, cred c-aș putea să vă dau un mic exemplu. Asta ca să le puteți spune și celorlalți, da? Doar o idee despre ce-o să vedeți mâine la Sărbătoarea voastră.

Făcu un pas înapoi și deodată sări în văzduh, răsucindu-se și dându-se peste cap, apoi aterizând drept în vârful fundației de piatră, cu fața la ei. Mai mult decât atât, chiar în momentul în

care atinse pământul cu picioarele, în mâini îi apărură trei mingi – una roșie, una albă și una neagră – pe care începu de îndată să le învârtască prin aer.

Privitorii lăsară să le scape o șoaptă – pe jumătate de mirare, pe jumătate de plăcere. Până și Rand uită de supărare. Rânji scurt spre Egwene și primi drept răspuns un zâmbet încântat, apoi se întoarseră amândoi să se holbeze la Menestrel.

— Vreți s-auziți povești? strigă Thom Merrilin cu glas puternic. Știu multe povești și am să vi le spun. Am să le fac să prindă viață în fața ochilor voștri.

De undeva apăru și o minge albastră, care se alătură celorlalte, apoi una verde și una galbenă.

— Povești despre războaie aprige și despre mari eroi, pentru bărbați și băieți. Pentru femei și fete, întregul *Ciclu Aptarigine*. Povești despre Artur Paendrag Tanreall, Artur Aripă de Șoim, Artur Marele Rege, care a domnit odinioară peste toate ținuturile, de la Pustiul Aiel până la Oceanul Aryth și chiar și dincolo de acesta. Povești minunate despre oameni și locuri ciudate, despre Omul Verde, despre Străjeri și troloci, despre Ogieri și Aieli. *Cele o mie de povești ale lui Anna, Înțeleptul Sfătuitor*. Jaem Prăpădul uriașilor. *Cum l-a fermecat Susa pe Jain Neopritul*. Mara și cei trei regi neghiobi.

— Povestește-ne despre Lenn, strigă Egwene. Cum a zburat el spre Lună în burta unui vultur de foc. Vorbește-ne despre fiica sa, Salya, care umbla printre stele.

Rand o privi cu coada ochiului, dar ea părea absorbită de Menestrel. Niciodată nu-i plăcuseră poveștile despre aventuri și lungi călătorii. Preferatele ei erau întotdeauna cele amuzante, sau poveștile despre femei care păcăleau alți oameni, presupuși a fi mai deștepți decât toți ceilalți. Era convins că ea ceruse să audă povești despre Lenn și Salya ca să-i facă în ciudă. Era cu neputință să nu-și dea seama că lumea din afară nu era un loc potrivit pentru oamenii din Ținutul celor Doua Râuri. Să asculte povești aventuroase, sau chiar să visezi la ele, era una; să le vezi desfășurându-se în jurul tău era cu totul altceva.

— Astea-s povești de demult, zise Thom Merrilin și, dintr-odată, începu să jongleze câte trei mingi cu fiecare mână. Povești din Vârsta de dinaintea Vârstei Legendelor, spun unii. Poate și mai vechi. Dar țineți minte bine, eu cunosc toate poveștile Vârstelor care au trecut și vor veni din nou. Vârste în

care oamenii domneau peste ceruri și stele și Vârste în care omul rătăcea prin lume ca tovarăș al fiarelor. Vârste minunate și Vârste înfricoșătoare. Vârste care au luat sfârșit când din ceruri a început să curgă foc și Vârste osândite de zăpezi și de ghețuri care au acoperit pământurile și mările. Cunosc toate poveștile și pe toate le voi spune. Povești despre Mosk Uriașul, cu Lancea lui de Foc care ajungea oriunde în lume, și despre războaiele lui cu Alsbet, Regina Tuturor. Povești despre Vindecătoarea Materese, Mama Minunatului Ind.

De acum, mingile începuseră să se rotească în mâinile lui Thom în două cercuri care se intersectau. Glasul său părea o incantație, iar în timp ce vorbea, se rotea ușor, ca și cum își supraveghea spectatorii pentru a le urmări reacțiile.

— Am să vă povestesc despre sfârșitul Vârstei Legendelor, despre Dragon și încercarea lui de a-l slobozi pe Cel Întunecat în lumea oamenilor. Am să vă spun despre Vremea Nebuniei, când lumea a fost frântă de către Aes Sedai; despre Războaiele Troloce, când oamenii s-au luptat cu trolocii pentru a stăpâni pământul; despre Războiul de O Sută de Ani, când oamenii s-au luptat unii cu alții și când au fost făurite neamurile care există și azi. Am să vă povestesc aventurile bărbaților și ale femeilor, ale celor bogați și ale celor săraci, mari și mici, semeți și umili. *Asediul Coloanelor Cerului*. Cum l-a vindecat Karil, gospodina, pe soțul ei care sforăia. *Regele Darith și căderea Casei...*

Brusc, potopul de cuvinte se opri, în același timp cu rotirea mingilor pe care Thom le adună pur și simplu din aer, rămânând tăcut. fără ca Rand s-o observe, Moiraine se alăturase ascultătorilor. Lan era lângă ea, dar trebuia să te uiți cu mare atenție ca să-l vezi. O clipă, Thom se uită chiorâș la Moiraine, rămânând cu chipul și trupul înțepenite, în afara mișcărilor prin care făcu mingile să dispară în mânecile largi de la surtuc. Apoi îi făcu o plecăciune, desfăcându-și larg mantia.

— Cu iertăciune, dumneavoastră precis nu sunteți de prin împrejurimi...

— Doamna! șuieră uimit Ewin. Doamna Moiraine.

Thom clipi, apoi făcu o nouă plecăciune, și mai adâncă.

— Îmi cer din nou iertare... hmm, Doamnă. N-am vrut să mă arăt lipsit de respect.

Moiraine făcu un gest ușor de nepăsare.

— Nici n-am crezut asta, jupân Bard. Iar numele meu este, pur și simplu, Moiraine. E adevărat că nu sunt de pe aici, sunt o călătoare ca și dumneata, departe de casă și singură. Pentru un străin, lumea poate fi plină de primejdii.

— Doamna Moiraine aduna istorisiri, completă Ewin. Istorisiri despre lucruri care s-au întâmplat în Ținutul celor Două Râuri; deși eu, unul, habar n-am ce s-ar fi putut întâmpla prin locurile astea despre care să merite să faci o poveste.

— Atunci cred că o să-ți fie pe plac și poveștile mele... Moiraine, zise Thom, privind-o într-un mod evident bănuitor; se vedea că nu-i prea plăcea s-o întâlnească acolo. Dintr-odată, Rand se întrebă ce soi de distracții i se puteau oferi unei doamne ca aceea într-un oraș ca Baerlon sau Caemlyn – cu siguranță că nu putea fi ceva mai grozav decât un Menestrel.

— Asta ține de gusturi, jupân Bard, răspunse Moiraine. Unele povești îmi plac, altele nu.

Thom făcu încă o plecăciune, și mai adâncă decât primele, înclinându-și trupul deșirat până aproape de pământ.

— Te asigur că niciuna dintre poveștile mele nu va displăcea. Toate vor fi plăcute și distractive. Și îmi faci o onoare prea mare. Sunt doar un Menestrel; atât, și nimic mai mult.

Drept răspuns la plecăciunea lui, Moiraine înclină capul cu un gest grațios. Vreme de o clipă aduse încă și mai mult cu o doamnă nobilă, așa cum o numise Ewin, care primea omagiile supușilor săi. Apoi se întoarse pe călcâie, iar Lan o urmă, ca un lup care însoțește o lebădă plutind pe oglinda apei.

Thom rămase cu ochii după ei, încruntându-și sprâncenele stufoase și netezindu-și cu dosul palmei mustața lungă, până ce-i văzu ajunși la jumătatea Pajiștii. „Nu-i convine deloc”, se gândi Rand.

— Nu mai jonglezi puțin, te rugăm? întrebă Ewin.

— Înghite foc, strigă Mat. Vreau să te văd înghițind foc.

— Harpa! striga un glas din mulțime. Cântă la harpă.

Altcineva pomeni de flaut. Dar tocmai atunci, ușa hanului se deschise, iar bărbații din Sfat ieșiră cu pași apăsați, cu Nynaeve printre ei. Padan Fain nu se afla acolo, după cum văzu Rand; pesemne că negustorul ambulant se hotărâse să rămână la căldură, în sala mare, cu vinul său dres cu mirodenii.

Mormăind ceva despre „o dușcă tare de rachiu”, Thom Merilin sări repede jos de pe vechea fundație. fără să-i pese de

strigătele celor care-l urmăriseră până atunci, se strecură pe lângă membrii Sfatului înainte ca aceștia să fi ieșit bine pe ușă.

— Ce-i ăsta, Menestrel sau Rege? Întrebă iritat Cenn Buie. Bani buni cheltuiți aiurea, eu așa cred.

Bran al'Vere dădu să se întoarcă după Menestrel, apoi clătină din cap.

— S-ar prea putea ca omul ăla să facă mai mult stricăciuni decât lucruri bune.

Nynaeve, preocupată să-și strângă mantia pe lângă corp, pufni zgomotos.

— Dacă așa ți-e voia, Bran al'Vere, fă-ți griji din pricina Menestrelului. Măcar el se află chiar în Emond's Field, ceea ce nu se poate spune despre falsul Dragon. Dar dacă tot îți faci griji, află că mai sunt și alții pe aici care chiar ar trebui să te preocupe.

— Cu voia dumitale, Meștereașă, zise scorțos Bran, lasă în seama mea să hotărâsc din pricina cui să-mi fac griji. Jupâneasa Moiraine și jupân Lan sunt oaspeți la hanul meu, niște oameni cuviincioși și respectabili; eu așa zic. Nu ei au fost cei care m-au făcut „neghiob” în fața întregului Sfat. Nu ei au fost cei care au spus bărbaților din Sfat că toți la un loc n-au minte nici cât unul singur.

— Oricum, mi se pare că am fost prea blândă, replică Nynaeve, îndepărtându-se fără măcar să arunce vreo privire înapoi și lăsându-l pe Bran pe gânduri, căutând să-i dea un răspuns pe măsură.

Egwene îl privi pe Rand de parcă ar fi dorit să-i spună ceva, dar în loc de asta se luă repede pe urmele Meșteresei. Rand știa că trebuia să existe vreo cale prin care s-o oprească să plece din Ținutul celor Două Râuri, dar nu-i trecea prin minte decât una singură, pe care nu era gata s-o apuce, chiar dacă ea ar fi fost de acord. În plus, Egwene aproape că-i spusese limpede că nu era de acord, ceea ce-l făcea să se simtă și mai rău.

— Tinerica asta are nevoie de un bărbat, mormăi Cenn Buie, înălțându-se pe călcâie; era deja roșu la față și chipul i se întunecă din ce în ce mai mult. Nu știe ce-i ăla respectul cuvenit. Noi suntem membrii Sfatului, nu niște băietani care-i intră ei în curte și...

Starostele pufni zgomotos pe nas, apoi, dintr-odată, se întoarse spre bătrânul meșter de acoperișuri.

— Taci din gură, Cenn! Nu te mai purta ca un Aiel cu vâlul negru tras peste ochi!

Bărbatul cel slăbănog rămase împietrit locului de uimire. Starostele nu-și pierdea niciodată cumpătul. Bran îl fulgeră cu privirea.

— Fir-ar să fie, dar avem lucruri mai bune de făcut aici decât să ne prostim. Sau ai de gând să arăți că Nynaeve are dreptate?

Și cu asta, se întoarse în han, cu pași apăsăți, și trânti ușa în urma lui. Membrii Sfatului îi aruncară câte o privire lui Cenn, apoi plecă fiecare în drumul lui, în afară de Haral Luhhan, care rămase să-l însoțească pe meșterul cu chipul împietrit, vorbindu-i încet. Fierarul era singurul care-l putea face pe Cenn să-și vina în fire. Rand îi ieși în întâmpinare tatălui său, cu prietenii după el.

— Nu l-am văzut niciodată pe jupân al'Vere așa de supărat, zise întâi de toate Rand, ceea ce-i atrase din partea lui Mat o privire dezgustată.

— Starostele și Meșterea nu prea se înțeleg, îl lămurii Tam, iar astăzi s-au înțeles mai puțin decât de obicei. Asta-i tot. În fiecare sat e la fel.

— Și ce-i cu falsul Dragon? Întreba Mat, iar Perrin murmură și el ceva, nerăbdător. Ce se aude cu Aes Sedai?

Tam clatină încet din cap.

— Jupân Fain nu știa mult mai mult decât apucase deja să spună. Cel puțin nu lucruri care să ne intereseze pe noi. Ne-a vorbit despre lupte câștigate și pierdute, despre orașe cucerite și recucerite, dar toate, slavă Luminii, în Ghealdan. Necazurile nu s-au întins, din câte știa jupân Fain.

— Pe mine mă interesează luptele, zise Mat, iar Perrin adăugă:

— Ce v-a spus despre asta?

— Pe mine, Matrim, luptele nu mă interesează, vorbi Tam. Dar sunt convins că, puțin mai târziu, o să-i facă plăcere să vă povestească toate cele chiar el. Ceea ce mă interesează este că n-ar trebui să ne facem griji pentru ce se întâmplă aici, din câte a decis Sfatul. N-am putut găsi niciun motiv pentru care femeile Aes Sedai să vină încoace, în drumul lor spre miazăzi. Cât despre călătoria de întoarcere, nu pare probabil ca ele să vrea să străbată Codrul Umbrelor și să treacă înot Râul Alb.

Auzind asta, Rand și ceilalți chicotiră. Erau trei motive pentru care nimeni nu intra în Ținutul celor Două Râuri decât prin miazănoapte, pe la Taren Ferry. Primul motiv, firește, erau Munții de Negură aflați la apus, iar Smârcul închidea la fel de bine regiunea, pe la răsărit. La miazăzi se afla Râul Alb, care-și lua numele de la felul în care stâncile și bolovanii făceau ca apele sale repezi să fiarbă și să spumege. Iar dincolo de el se afla Codrul Umbrelor. Puțini oameni din Ținutul celor Două Râuri trecuseră vreodată dincolo de Râul Alb, și încă și mai puțini se întorseseră, odată ajunși acolo. Totuși, lumea era în general de acord că acest Codru al Umbrelor se întindea cel puțin o sută de mile spre miazăzi, fără nici o potecă și niciun sat, dar plin de lupi și de urși.

— Și cu asta, basta, în ceea ce ne privește, zise Mat, care părea cel puțin dezamăgit.

— Nu-i chiar așa, replică Tam. Poimâine o să trimitem oameni în Deven Ride și Dealul Străjii și chiar în Taren Ferry, ca să aranjeze să stăm cu toții de strajă. Călăreți care să vegheze malurile Râului Alb și ale Tarenului, și alții care să patruleze prin interiorul ținutului. Ar trebui să facem asta chiar mâine, dar numai starostele a fost de acord cu mine. Ceilalți au găsit de cuviință că n-ar trebui să ceară nimănui să-și petreacă Sărbătoarea călărind prin Ținutul celor Două Râuri.

— Dar parcă spuneți că n-avem de ce să ne facem griji, observă Perrin, iar Tam clătină din cap.

— Am spus că n-ar trebui să ne îngrijorăm, băiete, nu că n-am avea motive. Am văzut oameni care au murit pentru că s-au lăsat convinși că nu are cum să li se întâmple ceva ce n-ar fi trebuit să li se-ntâmple. Mai mult, luptele o să scoată la iveală fel de fel de oameni. Cei mai mulți o să încerce numai să ajungă undeva în siguranță, dar alții o să caute o cale să profite de pe urma tulburărilor. Celor dintâi o să le dăm o mână de ajutor, dar odată cu ei trebuie să ne așteptăm să apară și ceilalți.

Pe nerăsuflăte, Mat întrebă:

— Pot să particip și eu? Cât mi-aș dori! Știți că mă pricep la fel de bine la călărit ca oricine din sat.

— Vrei să ai parte de câteva săptămâni de frig, de plictiseală și de dormit pe pământul tare? chicoti Tam. Probabil că altceva n-o să fie. Eu așa nădăduiesc. Suntem destul de feriți, chiar și

din calea fugarilor. Dar dacă ești hotărât, vorbește cu jupân al'Vere. Rand, e vremea să ne-ntoarcem la fermă.

Rand clipi surprins.

— Credeam că rămânem aici pentru Noaptea Iernii.

— Am treburi de rezolvat la fermă și am nevoie și de tine.

— Chiar și așa, mai avem ore bune de stat. Aș vrea să mă ofer și eu voluntar pentru străji.

— Plecăm chiar acum, răspunse tatăl său pe un ton care nu accepta nici o replică, apoi adaugă ceva mai blând: O să ne-ntoarcem mâine și o să ai timp destul să vorbești cu Starostele. Și timp destul și pentru Sărbătoare. Te mai las cinci minute, apoi vino în grajd.

— Vii și tu cu noi să faci de strajă? îl întrebă Mat pe Perrin, după ce plecă Tam. Pun rămășag că în Ținutul celor Două Râuri nu s-a-ntâmplat niciodată ceva de soiul ăsta. Pai, dacă ajungem la Taren, poate vedem soldați sau cine știe ce. Poate chiar niște Spoitori.

— Cred că vin și eu, zise încet Perrin, dacă jupân Luhhan n-are nevoie de mine.

— Războiul e în Ghealdan, se răsti Rand, apoi, cu un efort, își coborî vocea: Războiul e în Ghealdan, iar Aes Sedai sunt... Lumina știe pe unde, dar nu pe aici, oricum. În schimb, bărbatul cu mantie neagră este aici, în caz că ați uitat.

Ceilalți se uitară încurcați unul la altul.

— Scuze, Rand, mormăi Mat. Dar nu mi se oferă prea des prilejul de a face altceva decât să mulg vacile lui taică meu.

Sub privirile uimite ale celorlalți, el își îndreptă umerii.

— Păi, chiar le mulg, și în fiecare zi, așa să știți.

— Călărețul negru, îi aminti Rand. Dacă face vreun rău cuiva?

— Poate că-i vreun fugar din război, zise Perrin, fără convingere.

— Orice ar fi, rosti Mat, o să-l găsească străjile.

— Poate, vorbi Rand, dar s-ar zice că poate să dispară când vrea. Poate ar fi mai bine să știe că trebuie să-l caute.

— O să-i spunem lui jupân al'Vere, când vorbim cu el despre strajă, propuse Mat, iar el le va spune celor din Sfat, și ei vor spune mai departe.

— Sfatul! exclamă neîncrezător Perrin. O să avem noroc dacă Starostele nu ne râde în nas. Jupân Luhhan și tatăl lui Rand au deja impresia că noi doi avem vedenii.

Rand oftă:

— Dacă e s-o facem, mai bine o facem acum. Ce contează că ne râde în nas azi sau mâine?

— Poate că, propuse Perrin, privindu-l pe furiș pe Mat, ar trebui să încercăm să-i mai găsim și pe alții care l-au văzut. La noapte o să ne ntâlnim aproape cu toată lumea, prin sat.

Mat se încruntă și mai tare, dar tot nu zise nimic. Cu toții înțeleseseră că Perrin voia să spună că le-ar fi trebuit niște martori mai de încredere decât Mat.

— Că-i azi, că-i mâine, tot aia e, adăugă Perrin, văzându-l pe Rand că șovăie. Și nu cred c-ar strica să mai avem pe cineva cu noi, când mergem să-i vorbim. Eu unul aș zice că jumătate dintre oamenii din sat de partea noastră ne-ar prinde foarte bine.

Rand încuviință cu gesturi lente. Parcă-i și răsună în urechi râsul lui jupân al'Vere. Ar fi fost, desigur, mult mai bine să mai aibă niște martori. Iar dacă ei trei îl văzuseră pe individ, trebuiau să mai fie și alții. Era limpede.

— Atunci rămâne pe mâine. La noapte, voi doi găsiți pe cine mai puteți, iar mâine mergem la Staroste. Apoi...

Ceilalți doi îl priviră tăcuți, fără ca vreunul să întrebe ce urmau să facă dacă nu mai găseau pe nimeni altcineva care să-l fi văzut pe bărbatul cu mantie neagră. Totuși, întrebarea li se citea limpede în ochi, iar el nu avea ce să le răspundă. Oftă din greu.

— Acuma trebuie să plec. Tata o să se-ntrebe dacă n-am căzut cumva într-o groapă.

Își luară rămas bun, iar Rand se duse repede spre curtea grajdurilor, unde căruța cu roți mari stătea proptită în oiște. Grajdul era o clădire lungă și îngustă, cu un acoperiș înalt, de stuf. Despărțiturile cu podeaua acoperită cu paie se întindeau pe ambele laturi ale încăperii întunecoase, în care lumina pătrundea numai prin deschiderea ușilor duble de la unul din capete. Opt dintre ele erau ocupate de caii neguțătorului ambulant, care tocmai își ronțăiau ovăzul, iar alte șase, de caii masivi de Dhurran, echipajul pe care jupân al'Vere îl închiria fermierilor, atunci când aceștia aveau de cărat cantități care le

depășeau puterile. În afară de acestea, numai trei despărțituri mai erau ocupate. Uitându-se la cai, Rand își spuse că-i poate recunoaște fără probleme pe stăpânii acestora. Armăsarul înalt, cu pieptul lat, care-și dădea mândru capul pe spate, trebuia să fie al lui Lan. Iapa albă și zveltă, cu gâtul lung, care, chiar și în boxă, pășea repede și grațios ca o fată care dănțuiește, nu-i putea aparține decât lui Moiraine. Iar cel de-al treilea cal necunoscut, un jugan zdravăn, mare și slab, de un maroniu stins, i se potrivea perfect lui Thom Merrill.

Tam stătea în capătul grajdului, ținând-o pe Bela de o funie legată de gât și vorbind încet cu Hu și Tad. Înainte ca Rand să fi apucat să facă doi pași, tatăl său le făcu semn cu capul băieților de la grajduri și o scoase pe Bela, luându-l și pe Rand după el, fără vreo vorbă.

Cei doi înhămară în tăcere iapa flocoasă. Tam părea atât de adâncit în gânduri, încât Rand nu scoase nici o vorbă. Nu-i prea convenea ideea de a încerca să-și convingă tatăl în legătură cu călărețul cu mantie neagră – iar pe Staroste, nici atât. A doua zi aveau timp destul, după ce Mat și ceilalți vor fi găsit și pe alții care-l văzuseră. Dacă-i mai găseau și pe alții.

Când căruța se urni din loc, Rand își luă arcul și tolba din spate, legându-și tolba la cingătoare cu mișcări stângace în timp ce mergea repezător pe lângă căruță. Când ajunseră la ultimul șir de case din sat, puse o săgeată în arcul pe care-l ducea pe jumătate ridicat și aproape încordat. Nu era nimic de văzut în afara unor copaci, cei mai mulți dintre ei desfrunziți, dar băiatul își îndreptă umerii. Călărețul negru le putea cădea în spate înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama. Dacă nu-și ținea arcul la îndemână, era posibil să nici n-aibă timp să-l încordeze.

Știa însă că nu poate menține coarda întinsă pentru multă vreme. El însuși își fabricase arcul, iar Tam era unul dintre puținii oameni, în afară de el, care-l puteau încorda cu totul. Rand își aruncă privirea împrejur, căutând ceva care să-i abată gândurile de la călărețul negru. Nu era un lucru prea ușor, având în vedere că se aflau în mijlocul pădurii, cu mantiile bătute de vânt.

— Tată, zise el în cele din urmă, făcând un efort să-și ia ochii de la pădurea dimprejur și să privească spre Tam, peste spatele Belei, nu înțeleg de ce Sfatul a ținut să-i pună întrebări lui Padan Fain. Mi se pare că hotărârea la care ați ajuns putea fi luată pe

loc. Starostele i-a speriat de moarte pe toți, vorbindu-le despre Aes Sedai și despre falsul Dragon aici, în Ținutul celor Două Râuri.

— Oamenii sunt ciudați, Rand. Chiar și cei mai buni. Uită-te la Haral Luhhan. Jupân Luhhan e puternic și curajos, dar nu suportă să vadă animale măcelărite. Se albește la față ca varul.

— Și asta ce are a face? Toată lumea știe că jupân Luhhan nu suportă vederea sângelui, dar nimănui nu-i pasă, în afara de Coplini și de Congari.

— Uite ce are, băiete. Oamenii nu gândesc și nu se comportă întotdeauna așa cum ai crede tu că au s-o facă. Cei de acolo, din sat... au răbdat grindina care le-a culcat recolta la pământ, vântul care a răsturnat toate acoperișurile din ținut, lupii care le-au omorât jumătate din turme; au răbdat, și-au suflecat mânecele și au luat-o de la început, așa cum vor face și acum. O să mormăie, dar n-o să piardă vremea. Însă dă-le tu o veste, cât de mică, despre Aes Sedai și despre falsul Dragon din Ghealdan, și ai să vezi că, în scurt timp, o să le treacă prin cap că Ghealdan nu-i chiar așa de departe, dincolo de Codrul Umbrelor, iar calea cea dreaptă din Tar Valon înspre Ghealdan trece foarte aproape de noi, pe la răsărit. Ca și cum grupul de Aes Sedai n-o să prefere să o apuce pe drum, prin Caemlyn și Lugard, în loc să străbată ținuturi sălbatice. Până mâine dimineață, jumătate din sat ar fi ajuns la convingerea că întregul război este gata să cadă pe capetele noastre. Ne-ar lua săptămâni întregi să le scoatem din cap ideea asta. Și de ce mai Bel Tine am avea parte... Așa că Bran le-a dat ideea, înainte s-o descopere singuri. Au văzut că Sfatul discută problema, iar de acum trebuie să fi auzit și ce am hotărât. Ne-au ales să facem parte din Sfat pentru că au încredere în noi că putem rândui lucrurile în felul cel mai bun pentru toți. Au încredere în părerile noastre. Chiar și în a lui Cenn, ceea ce îmi închipui că nu-i prea măgulitor pentru noi ceilalți. Oricum, oamenii vor auzi că n-au de ce să-și facă griji, și o vor crede. Nu că n-ar fi putut ajunge la aceeași concluzie – până la urmă ar fi făcut-o și singuri, dar așa nu ne vom strica Sărbătoarea, și nimeni nu va trebui să-și petreacă săptămâni întregi făcându-și griji pentru ceva ce, probabil, nu se va întâmpla. Iar dacă, în ciuda tuturor lucrurilor, se întâmplă... ei bine, străjile ne vor anunța și vom avea vreme să facem ce putem. Totuși, eu chiar nu cred că se va ajunge la asta.

Rand își umflă obraji. Pesemne că a face parte din Sfat era un lucru mai complicat decât crezuse el. Căruța înainta hurducându-se pe Calea Carierei.

— L-a mai văzut cineva pe călărețul ăsta ciudat, în afară de Perrin? întrebă Tam.

— Da, Mat, dar...

Rand clipi surprins, apoi se holbă la tatăl său, peste spinarea Belei.

— Mă crezi? Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să le spun.

Strigătul lui Tam îl opri chiar când se întorcea pe călcâie, pregătindu-se s-o ia la fugă înapoi spre sat.

— Stai, băiete, stai! Crezi că am așteptat atâta ca să-ți spun asta fără niciun motiv?

Fără tragere de inimă, Rand își relua drumul pe lângă căruța care continua să scârțâie liniștit, trasă de răbdătoarea Bela.

— De ce te-ai răzgândit? Și de ce nu le pot spune și celorlalți?

— O să afle îndeajuns de curând. Cel puțin Perrin. De Mat nu s'chiar sigur. La ferme, vestea va ajunge atunci când se va putea, dar în Emond's Field, cel puțin, într-un ceas nu va mai rămâne nimeni dintre cei peste șaisprezece ani, sau cel puțin dintre cei pe care te poți baza, care să nu știe că ne dă târcoale un străin, și încă unul pe care, după toate aparențele, nu ai vrea să-l ai alături la Sărbătoare. Iarna a fost și așa destul de grea, chiar și fără această veste care să-i sperie pe tineri.

— La Sărbătoare? sări Rand. Dacă l-ai fi văzut, nu l-ai fi vrut nici la zece mile împrejur. Nici la o sută.

— Așa o fi, zise Tam liniștit. S-ar putea să fie numai un fugar din calea necazurilor din Ghealdan sau, și mai probabil, un hoț care crede că o să-i vină mai ușor să șterpească de pe aici decât din Baerlon sau Taren Ferry. Chiar și așa, nimeni de prin partea locului nu-și permite să se trezească fără vreun lucru. Iar dacă omul ăsta încearcă să se ferească de război... la urma urmei, nici asta nu-i o scuză pentru a-i speria pe ceilalți. Odată straja rânduită, ar trebui fie să-l găsească, fie să-l sperie și să-l facă să plece.

— Sper să-l alunge. Dar cum se face că azi dimineată nu mă credea, iar acum, da?

— Băiete, atunci a trebuit să-mi cred propriilor ochi - și n-am văzut nimic, răspunse Tam, clătinându-și capul vârstat cu fire

albe. Pare-se că numai tinerii îl pot vedea pe individul ăsta. Totuși, povestea a ieșit la iveală când Haral Luhhan a pomenit că Perrin s-a speriat de propriile închipuiri. Și fiul cel mare al lui Jon Thane l-a văzut, și la fel și Bandry, băiatul lui Samel Crawe. Ei, când patru dintre voi spuneți că ați văzut ceva – și sunteți cu toții niște băieți cu capul pe umeri –, am început și noi să ne gândim că poate individul chiar există, fie că-l putem vedea, fie că nu. Așa am zis cu toții, în afară, firește, de Cenn. Oricum, de asta și mergem acasă. Fiind amândoi plecați, străinul ăsta poate pune la cale cine știe ce pe acolo. Dacă n-ar fi vorba despre Sărbătoare, nici mâine nu m-aș întoarce. Dar n-o să rămânem acumă închiși în case, numai pentru că ne dă unul târcoale.

— Nu știam de Ban și de Lem, rosti Rand. Noi, ceilalți, aveam de gând să ne ducem mâine la Staroste, dar ne făceam griji că nici el nu ne va crede.

— Părul cărunt nu înseamnă că ne-am și prostit, replică sec Tam. Așa că fii cu ochii în patru. Poate-l văd și eu, dacă se mai arată.

Rand se hotărî să facă exact ce i se spusese. Cu surprindere, își dădu seama că parcă și mersul îi era mai ușor. Nodurile dureroase din umeri îi dispăruseră. Era încă speriat, dar nu atât de rău ca mai înainte. El și Tam erau la fel de singuri pe Calea Carierei ca dimineață, dar, cumva, i se părea că tot satul se află alături de ei. Ceea ce conta era că știau și alții și că-l credeau. Împreună, oamenii din Emond's Field se puteau descurca, indiferent ce făcea călărețul cu mantie neagră.

CAPITOLUL 5

Noaptea lernii

Când căruța ajunsese la fermă, soarele coborâse deja pe jumătate spre asfințit. Nu era o casă mare, nici pe departe tot atât de încăpătoare precum unele dintre fermele care se întindeau spre răsărit, locuințe care se măriseră de a lungul anilor ca să poată adăposti familii întregi. În Ținutul celor Două Râuri, aceasta însemna trei sau patru generații sub același acoperiș, cu tot cu mătuși, unchi, veri și nepoți. Tam și Rand erau considerați altfel decât restul lumii, atât pentru că locuiau singuri, cât și pentru că lucrau pământul în Pădurea de la Apus.

Aici majoritatea camerelor se aflau la același nivel, un dreptunghi perfect, fără aripi sau alte dependențe. Sub acoperișul foarte înclinat, din stuf, încăpeau două camere de dormit și un pod. Chiar dacă varul de pe pereții groși de lemn se cam dusesse, casa era încă bine îngrijită, cu acoperișul reparat temeinic, cu ușile și obloanele bine fixate și închise.

Casa, șura și țarcul de oi formau vârful unui triunghi în jurul ogrăzii, unde câțiva pui se aventuraseră să scurme în pământul înghețat. Lângă țarcul de oi era un șopron deschis pentru tunsul oilor și o troacă din piatră pentru înmuiat. Lângă câmpurile dintre ogradă și copaci se vedea nedeslușit vârful înalt și ascuțit al unei magazii pentru păstrarea tutunului, cu ziduri groase. Puțini fermieri din Ținutul celor Doua Râuri puteau să se descurce fără să vândă lână și tutun când veneau neșutătorii.

Când Rand aruncă o privire în țarcul de oi, berbecul turmei, cu coarne puternice, se uită la el, dar cea mai mare parte a oilor negre rămaseră netulburate, cu capul în mâncare. Lâna oilor era groasă și creăță, dar era încă prea frig pentru a le tunde.

— Nu cred că omul cu mantie neagră a venit aici, strigă Rand către tatăl său, care se plimba agale în jurul casei, cu sulița la îndemână, uitându-se cu atenție pe jos. Oile n-ar fi atât de liniștite dacă ar fi trecut cineva pe aici.

Tam încuviință, dar nu se opri. După ce făcu turul complet al casei, înconjură șura și țarcul de oi, cercetând în continuare

pământul. Verifică până și afumătoarea și magazia pentru păstrarea tutunului. Scoase o găleată de apa din fântână, își umplu căușul palmei, o mirosi și apoi o atinse precaut cu vârful limbii. Izbucni într-un râs răgușit, apoi dădu apa pe gât dintr-o înghițitură.

— Cred că n-a venit, îi spuse lui Rand, ștergându-se pe mână de pieptul surtucului. Toată povestea asta despre oameni și cai pe care nu-i văd și nu-i aud mă face să mă uit bănuitor la orice. Vărsă apa de fântână în altă găleată și porni spre casă, cu găleata într-o mână și cu sulita în cealaltă. O să pun de o tocană pentru cină. Și, dacă tot suntem aici, ne-am putea apuca și de niște treburi.

Rand se strâmbă, regretând Noaptea Iernii din Emond's Field. Dar Tam avea dreptate. La fermă treaba nu se termina niciodată; de îndată ce isprăveai de făcut un lucru, se mai iveau alte două. Șovăi, dar își păstră arcul și tolba la îndemână. În caz că apărea călărețul negru, nu avea deloc intenția să-l înfrunte înarmat doar cu o săpăligă.

Mai întâi trebuia să o ducă în grajd pe Bela. După ce o deshăma și o lăsa într-o despărțitură în șură, lângă vacă, își scoase mantia și bușumă iapa cu șomoioage de paie uscate, apoi o țesălă cu două perii. Se cățără pe scara îngustă până în pod și dădu jos niște fân ca să-i dea de mâncare. Îi aduse și un căuș de ovăz, deși nu mai era decât puțin, și dacă vremea nu se încălzea curând, mult timp de aici încolo nici nu aveau să aibă mai mult. Vaca fusese mulsă în dimineața aceea înainte de zori, și dăduse un sfert din cât dădea de obicei; părea că, pe măsură ce iarna continua, avea din ce în ce mai puțin lapte.

Rămăsese destulă mâncare ca să le ajungă oilor pentru două zile – ar fi trebuit ca acum să fie deja la pășune, dar nu exista niciun loc demn de acest nume –, dar le mai puse apă. Trebuiau adunate și ouăle. Nu erau decât trei. Găinile păreau că devin din ce în ce mai iscusite în a le ascunde.

Tocmai se îndreptă cu o săpăligă în mână spre gradina de legume din spatele casei, când Tam ieși și se așeză pe o băncuță în fața șurei ca să repare un ham, rezemând sulita în spatele lui. Aceasta îl făcu pe Rand să se simtă mai puțin stânjenit de arcul pus pe mantie, la un pas de el.

Nu ieșise mare lucru din pământ, și mai mult buruieni decât orice altceva. Varza era sfrijită, doar câte un vrej de fasole sau

de mazăre se vedea pe ici, pe colo, și nu era nici o urmă de sfeclă. Nu plantaseră tot, bineînțeles; doar o parte, în speranța că frigul va înceta la timp și se va face o oarecare recoltă înainte ca pivnița să se golească. Săpatul nu îi luă mult timp, ceea ce în anii dinainte i-ar fi convenit, dar acum se întreba ce va fi dacă nu se va face nimic anul acesta. Un gând nu foarte plăcut. Și mai trebuiau sparte și lemnele de foc.

Lui Rand i se părea ca trecuseră ani de zile de când tot trebuia să spargă lemne de foc. Dar nemulțumirea nu avea să încălzească în casă, așa că luă toporul, își rezemă arcul și tolba în spatele butucului și se apucă de treabă. Pin pentru un foc iute și fierbinte, stejar pentru ardere îndelungată. Peste puțin timp se încălzise destul cât să-și scoată surtucul. Când grămada de lemne tăiate se făcu suficient de mare, le stivui lângă o latură a casei, lângă alte stive care erau deja acolo. Unele ajungeau până la streășină. De obicei, în această perioadă a anului, stivele de lemne erau mici și puține la număr, dar nu și anul acesta. Tot tăind și stivuind, tăind și stivuind, Rand se pierdu în ritmul toporului și al deplasării lemnului care se aduna. Mâna lui Tam pe umărul lui îl aduse înapoi la realitate, și în primul moment clipi surprins.

Amurgise cât lucrase el și deja se făcea noapte. Luna plină se ridica deasupra vârfurilor copacilor, lucind palid și umflată de parcă urma să le cadă în cap. Și vântul se răcise fără ca el să-și fi dat seama, iar nori zdrențuiți goneau pe cerul întunecat.

— Hai să ne spălăm, băiete, și să mâncăm ceva. Am dus deja apă să facem o baie fierbinte înainte de culcare.

— Sună bine ceva fierbinte, zise Rand, apucându-și repede mantia și punându-și-o în jurul umerilor. Cămașa îi era udă learcă de sudoare și vântul, de care uitase în toiul mișcărilor toporului, părea că încearcă să o înghețe, acum că terminase lucrul. Își înăbuși un căscat, tremurând de frig în timp ce își aduna restul lucrurilor.

— Și de-abia aștept și să mă culc. Cred că aş putea dormi până se termină Sărbătoarea.

— Vrei să punem rămășag? întreba Tam cu un zâmbet, iar Rand rânji.

Nu ar fi pierdut Bel Tine nici dacă n-ar fi dormit o săptămână întreagă. Nimeni n-ar fi făcut asta.

Tam făcuse risipă de lumânări, iar focul trosnea în căminul mare de piatră, așa încât camera principală părea caldă și veselă. În afară de cămin, în cameră mai era o masă mare de stejar, destul de lungă cât să încapă la ea doisprezece oameni sau chiar mai mulți, deși rar fusese atâta lume în jurul ei de când murise mama lui Rand. De-a lungul pereților erau câteva scrinuri și cufere, cele mai multe meșteșugit făcute chiar de Tam, iar în jurul mesei stăteau scaune cu spătarul înalt. Scaunul cu perniță pe care Tam îl numea scaunul lui de citit era pus pieziș în fața focului. Rand prefera să citească lungit pe scoarța din fața căminului. Raftul de cărți de lângă ușă nu era nici pe departe așa de mare precum cel de la hanul Izvorul de Vin, dar cărțile se găseau greu. Puțini neguțători ambulanți aduceau mai mult de o mână de cărți, iar cele care erau trebuiau să ajungă la toată lumea.

Chiar dacă încăperea nu arăta proaspăt frecată cu peria, așa cum își țineau casele cele mai multe neveste de fermier – suportul de pipă al lui Tam și *Călătoriile lui Jain Neopritul* erau pe masă, în timp ce altă carte cu legătură de lemn se găsea pe pernița de pe scaunul lui de citit; o bucată de ham care trebuia reparată zăcea pe băncuța de lângă cămin, iar niște cămăși de cârpit stăteau grămadă pe un scaun – chiar dacă nu era așa de imaculată, era totuși curată și în bună rânduială, având acel aer de locuit, la fel de cald și de mângâietor ca focul. Aici puteai să uiți de frigul de afară. Aici nu era niciun fals Dragon. Nici războaie, nici femei Aes Sedai. Nici bărbați în mantii negre. Mirosul de la ceaunul cu tocană agățat deasupra focului umplea camera și îi stârni lui Rand o foame de lup.

Tatăl sau opri legănatul ceaunului cu tocană cu o lingură de lemn cu coadă lungă, apoi gustă.

— Încă puțin.

Rand se grăbi să se spele pe față și pe mâini; erau un urcior și un lighean pe polița de lângă ușă. Își dorea să facă o baie fierbinte, să îndepărteze sudoarea și frigul, dar asta nu se va putea decât după ce apa din cazanul cel mare din camera din dos va fi avut timp să se încălzească.

Tam scotoci într-un scrin și scoase o cheie lungă cât mâna. O răsuci în încuietoarea mare, de fier, de la ușă. La privirea întrebătoare a lui Rand, îl lămurii:

— E mai bine să fii cu băgare de seamă. Poate e doar o închipuire sau poate că vremea mă face să văd lucrurile mai în negru, dar... Oftă și jucă cheia în palmă. Mă duc să mă ocup de ușa din dos, spuse, și dispăru în spatele casei.

Rand nu-și amintea ca vreuna din uși să fi fost vreodată încuiată. Nimeni din Ținutul celor Două Râuri nu încuia ușile. Nu era nevoie. Cel puțin, nu până acum.

De deasupra, din camera lui Tam, se auzi un hârșăit, ca și cum ceva era târât pe podea. Rand se încruntă. Afară de cazul în care Tam se hotărâse brusc să mute mobilele din cameră, însemna că scotea cufărul vechi pe care îl ținea sub pat. Alt lucru care nu se mai întâmplase niciodată, din câte își amintea Rand.

Umplu un ceainic mic cu apă pentru ceai și îl agață într-un cârlig deasupra focului, apoi puse masa. Lucrase el însuși străchinile și lingurile. Obloanele din față nu fuseseră încă închise, și din când în când privea cercetător afară, dar era întuneric beznă și nu se vedeau decât umbrele făcute de lună. Călărețul negru ar fi putut cu ușurința să fie prin preajmă, dar Rand încercă să nu se gândească la asta.

Când Tam se întoarse, Rand îl privi surprins. Avea o cingătoare groasă în jurul mijlocului, și de cingătoare atârna o sabie, cu un bâtlan de bronz pe teaca neagră și un altul pe plăselele lungi. Singurii bărbați pe care îi văzuse vreodată Rand purtând săbii erau gărzile neguțătorilor. Și Lan, firește. Nu-i trecuse niciodată prin cap că și tatăl lui ar putea avea o sabie. Cu excepția bâtlanilor, semăna foarte mult cu sabia lui Lan.

— De unde o ai? întrebă el. Ai cumpărat-o de la un neguțător ambulant? Cât ai dat pe ea?

Tam scoase încet arma; lumina focului jucă pe tăișul scânteietor. Nu semăna deloc cu lamele simple, grosolane pe care le văzuse Rand în mâinile gărzilor neguțătorilor. Nu era împodobită cu pietre prețioase sau cu aur; totuși, în ochii lui părea impunătoare. Pe lama foarte ușor curbată și ascuțită numai pe o parte era un alt bâtlan gravat în oțel. La marginea plăselelor, garda era astfel lucrată încât să semene cu un fireț. Părea aproape fragilă pe lângă săbiile gărzilor neguțătorilor; acelea aveau de cele mai multe ori două tăișuri și erau suficient de groase încât să dobori cu ele un copac.

— Am cumpărat-o cu mult timp în urmă, răspunse Tam, departe de aici. Și a fost mult prea scumpă; doi gologani e prea mult pentru o sabie ca asta. Maică-ta nu a fost de acord, dar ea era întotdeauna mai chibzuită decât mine. Eram tânăr pe atunci, și la vremea aceea mi s-a părut că face toți banii. Maică-ta a vrut întotdeauna să scap de ea, și de câteva ori m-am gândit că avea dreptate, că ar trebui pur și simplu s-o dau de pomană.

Răsrângerea focului făcea ca lama să pară în flăcări. Rand tresări. Își imaginase adesea cum ar fi să aibă o sabie.

— S-o dai de pomană? Cum ai putea să dai o sabie ca asta de pomană?

Tam zise cu dispreț:

— Nu prea e de folos când duci oile la păscut, nu-i așa? Și nici nu poți să ari sau să culegi cu ea.

Se uită o vreme țintă la sabie, ca și cum s-ar fi întrebat ce făcea cu așa ceva. În cele din urmă oftă din greu.

— Dar dacă nu e doar închipuirea mea, dacă ni se schimbă norocul, poate că în următoarele zile o să-mi pară bine că am păstrat-o totuși în cufărul ăla vechi.

Vârî încetișor sabia la loc în teacă și își șterse mâna de cămașă cu o strâmbătură.

— Cred că tocana s-a făcut. O s-o pun în străchini cât faci tu ceaiul.

Rand încuviință și luă cutia de ceai, dar voia să afle totul. Ce îl făcuse pe Tam să cumpere o sabie? Nu-și putea da seama. Și unde o găsisese? Cât de departe? Nimeni nu pleca vreodată din Ținutul celor Două Râuri; sau foarte puțini, în orice caz. Avusese întotdeauna o vagă bănuială că tatăl său ieșise din ținut – mama lui nu fusese din partea locului –, dar o sabie? Avea o mulțime de întrebări de pus după ce se vor fi așezat la masă.

Apa pentru ceai clocotea și trebui să apuce toarta ceainicului cu o cârpă ca să-l dea jos din cârlig. Fierbințeala îi ajunsese imediat la mână. În timp ce se îndepărtă de foc, îndreptându-și spatele, o bătaie puternică în ușă făcu să zăngăne încuietoarea. Nu se mai gândi nici la sabie, nici la ceainicul fierbinte pe care îl ținea în mână.

— Vreun vecin, șopti șovăitor. Jupânul Dautry care vine să ceară...

Dar până la ferma lui Dautry, cel mai apropiat vecin, era cale de un ceas chiar și la lumina zilei, iar Oren Dautry, chiar dacă

venea mereu cu nerușinare să ia cu împrumut, nu ar fi plecat noaptea din casă.

Tam așează încet străchinile cu tocană. Se îndepărtă încet de masă. Stătea cu ambele mâini pe plăselele sabiei.

— Nu cred, începu el, și ușa se deschise brusc, iar bucăți din încuietoarea de fier se rostogoliră pe podea.

O siluetă umplea cadrul ușii, mai mare decât orice om pe care îl văzuse vreodată Rand, o siluetă în zale negre care îi atârnau până la genunchi, cu țepi la încheieturi, coate și umeri. O mână ținea strâns o sabie grea, în formă de coasă; cealaltă mână și o pusese peste ochi, ca și cum ar fi vrut să se apere de lumină.

Rand simți cum îl cuprinde o ușurare ciudată. Oricine ar fi fost, nu era călărețul cu mantie neagră. Apoi văzu coarnele răsucite de berbec pe capul care atingea pragul de sus al ușii, iar unde ar fi trebuit să se afle gura și nasul era un bot păros. Își dădu seama de toate acestea în răstimpul unei răsufări adânci, ce se transformă într-un răcnet înfricoșat și, fără să se gândească, azvârli ceainicul fierbinte spre capul pe jumătate omenesc.

Când apa clocotită îi împrășcă fața, creatura urlă, pe jumătate strigăt de durere, pe jumătate mârâit de animal. Chiar în clipa în care ceainicul își atinse ținta, sabia lui Tam luci. Urletul deveni brusc un gâlgâit și silueta uriașă se răsturnă pe spate. Înainte să fi atins pământul, o alta încercă să-și facă loc cu ghearele pe lângă ea. Până ca Tam să lovească din nou, Rand întrezări un cap diform, cu coarne ca niște țepi, și două trupuri uriașe blocau acum ușa. Își dădu seama că tatăl său striga la el.

— Fugi, băiete! Ascunde-te în pădure!

Trupurile din cadrul ușii se smuciră când altele de afară încercară să le scoată de acolo. Tam își vârî umărul sub masa masivă; o săltă cu greu, gâfâind, peste grămadă.

— Sunt prea mulți ca să le ținem piept! Leși prin spate! Du-te, du-te, vin și eu!

În clipa în care se îndepărtă, Rand se simți cuprins de rușine pentru că îi dăduse ascultare atât de repede tatălui său. Ar fi vrut să stea și să-l ajute, deși nu știa cum ar fi putut face asta, dar frica pusese stăpânire pe el, iar picioarele i se mișcau singure. Se năpusti afară din cameră, îndreptându-se spre

partea din spate a casei, alergând mai repede ca niciodată. În urma lui, dinspre ușa din față, se auzeau trosnete și strigăte.

Ajunsese cu mâna pe bara pusă de-a curmezișul ușii din dos, când privirea îi căzu pe încuietoarea de fier care nu era niciodată ferecată. Doar că astă seară Tam făcuse exact acest lucru. Lăsând bara la locul ei, se repezi la o fereastră din lateral, o ridică și deschise obloanele. Era întuneric beznă. Luna plină și norii mânați de vânt făceau ca umbre pestrițe să se fugărească prin curte.

„Umbre”, își spuse. Doar umbre. Ușa din dos scârțâi când cineva de afară, sau ceva, încerca să o deschidă. I se uscă gura. Un trosnet zgâlțâi ușa și îl făcu să se grăbească; se strecură pe fereastră ca un iepure care intră în vizuină și se ghemui lângă casă. În cameră, lemnul zbura în așchii cu un zgomot de tunet.

Se forță să se ridice puțin, să privească înăuntru, doar cu un ochi, doar pe la colțul ferestrei. Nu putea distinge prea multe în întuneric, dar și așa era mai mult decât ar fi vrut să vadă. Ușa stătea întredeschisă, iar siluete întunecate intrau cu luare aminte în cameră, vorbind cu glasuri scăzute și guturale.

Rand nu înțelegea nimic din ce spuneau; vorbele sunau aspru, nepotrivite cu limba omenească. Topoare, și sulite, și obiecte cu vârfuri de metal reflectau slab razele răzlețe ale lunii. Se auzea târșăit de cizme pe podea, dar și un țacănit ritmic, de copite.

Încercă să-și umezească gura. Trase puternic aer în piept și strigă cât de tare putu:

— Vin și prin spate!

Bolborosise mai degrabă aceste cuvinte, dar măcar reușise să le spună. Nu fusese sigur că o să izbutească.

— Sunt afară! Fugi, tată!

Și o rupse la fugă, îndepărtându-se de fermă.

Din camera din dos răsunau urlete răgușite în acea limba ciudată. Sticla se făcea țandări, cu un sunet puternic și sfredelitor, și ceva căzu cu un zgomot surd în spatele lui. Bănuie că unul dintre ei spărsese fereastra ca să iasă în loc să încerce să-și croiască drum prin deschizătură, dar nu se uită înapoi ca să vadă dacă avea dreptate. Ca o vulpe care fuge de ogari, se năpusti spre umbrele cele mai apropiate făcute de lună, ca și cum s-ar fi îndreptat spre pădure, apoi se lăsă pe burtă și se târî spre șură și spre umbrele ei mai mari și mai întunecate. Ceva îi

căzu pe umeri și se zvârcoli, neștiind prea bine dacă încerca să se bată sau să se elibereze, până când își dădu seama ca se lupta cu noua coadă de săpăligă la care lucrase Tam.

„Prostule!” Rămase o clipă întins acolo, încercând să-și recapete suflul. „Coplin prost!” În cele din urmă, începu iar să se târască de a lungul părții din spate a șurei, trăgând după el coada de săpăligă. Nu era mare lucru, dar tot era mai bine decât nimic. Se uită cu băgare de seamă de după colțul șurei la curte și la casă.

Nu se vedea nici urmă de creatura care sărise afară după el. Putea fi oriunde. Vânându-l, neîndoielnic. Poate că se furișa înspre el chiar în clipa aceasta.

Țarul de oi din stânga lui vuia de behăituri speriate; turma se mișca în cerc, ca și cum ar fi încercat să găsească o ieșire. Forme întunecate licăreau în ferestrele luminate din partea din față a casei, și zângănitul oțelului pe oțel răsuna în întuneric. Deodată, Tam sări cu tot cu una dintre ferestre, într-o ploaie de sticlă și lemn, ținând încă sabia în mână. Căzu în picioare, dar, în loc să se îndepărteze de casă, se năpusti spre partea din spate, neluând în seama creaturile monstruoase care se buluceau după el prin fereastra spartă și pe ușă.

Lui Rand nu îi venea să creadă. De ce nu încerca să scape? Apoi înțelese. Tam îi auzise ultima dată vocea venind dinspre spatele casei.

— Tată! strigă. Sunt aici!

Tam se răsucii în plin mers, dar nu fugi spre Rand, ci pieziș față de el.

— Fugi, băiete, strigă el, gesticulând cu sabia ca și cum ar fi fost cineva în fața lui. Ascunde-te!

Vreo douăsprezece forme gigantice se repeziră după el, iar văzduhul vuia de strigăte înverșunate și de urlete ascuțite.

Rand se trase înapoi în umbrele din spatele șurei. Dacă stătea acolo nu putea fi văzut din casă, în caz că vreuna dintre creaturi mai era înăuntru. Cel puțin pentru moment era în siguranță. Dar nu și Tam. Tam, care încerca să le îndepărteze pe creaturi de el. Măinile i se încleștară pe coada de săpăligă, și trebui să strângă din dinți ca să-și înăbușe un hohot de râs. O coadă de săpăligă. Să-ți măsoari puterile cu una dintre acele creaturi cu o coadă de săpăligă nu semăna nici pe departe cu

jocul cu ghioaga împreună cu Perrin. Dar nu-l putea lăsa pe Tam să le înfrunte singur.

— Dacă mă mișc ca și cum aș vâna un iepure, își șopti, n-o să mă audă și nici n-o să mă vadă.

Țipete lugubre răsunau în întuneric, și Rand încercă să scape de nodul care-i se pusese în gât.

— Seamănă mai degrabă cu o haită de lupi înfometaji.

Se îndepărtă pe furiș de șură, luând o spre pădure, ținând atât de strâns coada de săpăligă încât îl dureau mâinile. La început, cât era înconjurat de copaci, se simțise liniștit. Îl ajutau să se ascundă de creaturile care atacaseră ferma, orice ar fi fost ele. Totuși, în timp ce se strecura prin pădure, umbrele făcute de lună se deplasau, dând impresia că întunericul pădurii se schimba și se mișca și el. Copacii se desenau amenințător; crengile se încârligau spre el. Dar erau doar copaci și crengi? Aproape că auzea mârâitul chicotelilor pe care și le înăbușeau în gâtlee în vreme ce-l așteptau. Urletele urmăritorilor lui Tam nu mai răsunau în noapte; dar, în liniștea care le luase locul, se cutremura de fiecare dată când vântul făcea să-i se atingă membrele unul de celălalt. Se ghemuia din ce în ce mai mult, se mișca din ce în ce mai încet. de-abia îndrăznea să mai respire, de teamă să nu fie auzit.

Deodată o mână îi acoperi gura pe la spate și o strânsoare de fier îi prinse încheietura. Înnebunit, încercă să-l apuce pe atacator cu mâna liberă, peste umăr, zgâriindu-l cu unghiile.

— Nu-mi rupe gâtul, băiete, se auzi șoapta răgușită a lui Tam.

Îl copleșise o senzație de ușurare, care îi înmuie mușchii. Când tatăl lui îi dădu drumul, căzu în genunchi, gâfâind de parcă ar fi alergat întruna. Tam se lăsă jos lângă el, sprijinindu-se într-un cot.

— Nu aș fi încercat să fac asta dacă aș fi știut cât de mult ai crescut în ultimii ani, spuse Tam încetișor. Ochii i se mișcau neconținut în timp ce vorbea, pândind atent în întuneric. Dar trebuia să mă asigur că nu o să vorbești tare. Unii troloci aud precum câinii. Poate chiar mai bine.

— Dar trolocii nu sunt decât...

Rand lăsă cuvintele să se stingă. Nu numai o poveste, nu după seara aceasta. După câte știa el, puteau fi troloci, sau chiar Cel Întunecat.

— Ești sigur? șopti el. Vreau să zic... chiar troloci?

— Sunt sigur. Deși ceea ce i-a făcut să vină în Ținutul celor Două Râuri... N-am văzut niciunul înainte de seara asta, dar am vorbit cu oameni care au văzut, așa că mai știu câte ceva. Poate că destul cât să scăpăm cu viață. Ascultă cu atenție. Trolocii văd mai bine decât oamenii în întuneric, dar lumina puternică îi orbește, cel puțin pentru o vreme. Poate că ăsta e singurul motiv pentru care am scăpat de atâția. Unii te pot urmări după miros sau după zgomot, dar se spune că sunt leneși. Dacă reușim să ne ținem departe de ei destul de mult timp, ar trebui să renunțe.

Toate acestea nu-l liniștiră decât foarte puțin pe Rand.

— În povești, trolocii îi urăsc pe oameni și îl slujesc pe Cel Întunecat.

— Băiete, dacă aparține ceva turmelor Păstorului Noptii, aceia sunt trolocii. Ucid din plăcerea de a ucide, așa mi s-a spus. Dar asta e tot ce știu, afară de faptul că nu te poți încrede în ei decât dacă se tem de tine, și nici atunci prea mult.

Rand se înfioră. Nu credea că ar vrea să întâlnească pe cineva de care i-ar fi teamă unui troloc.

— Crezi că încă sunt pe urmele noastre?

— Poate că da, poate că nu. Nu par foarte inteligenți. Odată ce am intrat în pădure, i-am trimis spre munți pe cei care mă urmăreau, fără mare greutate. Tam își pipăi partea dreaptă, apoi își duse mâna la față. E mai bine totuși să ne purtăm ca și cum ne-ar pândi încă.

— Ești rănit.

— Nu vorbi tare. E doar o zgârietură, și oricum nu putem face nimic acum. Cel puțin se pare că vremea se încălzește. Se lăsă pe spate suspinând adânc. Poate că n-o să fie prea rău dacă ne petrecem noaptea afară.

În sinea lui, Rand jinduia la surtuc și la mantie. Copacii do-moleau mult puterea vântului, dar rafalele care răzbeau erau tăioase ca un cuțit înghețat. Atinse șovăielnic fața lui Tam și se crispă.

— Arzi. Trebuie să te duc la Nynaeve.

— Mai așteaptă nițel, băiete.

— Nu avem timp de pierdut. E drum lung pe întuneric.

Își înfipse bine picioarele în pământ și încercă să-l ridice pe tatăl său. Un geamăt de-abia înăbușit de dinții încleștați ai lui Tam îl făcu să-l pună repede din nou jos.

— Lasă-mă să mă odihnesc puțin, băiete. Sunt obosit.

Rand se izbi puternic cu pumnul în coapsă. Dacă s-ar fi aflat în casă, la adăpost, unde ar fi avut foc și pături, multă apă și scoarță de copac, poate că ar fi fost de acord să aștepte zorile înainte să o înhame pe Bela și să pornească cu Tam spre sat. Aici nu avea nici foc, nici pături, nici căruță și nici cal. Dar toate acestea se aflau încă la fermă. Dacă nu îl putea duce pe Tam până acolo, ar fi putut încerca să aducă cel puțin câte ceva la Tam. Dacă trolocii pleaseră. Trebuiau să plece, mai devreme sau mai târziu.

Se uită la coada de săpăligă, apoi o azvârli. Scoase în schimb sabia lui Tam. Lama lucea stins în lumina palidă a lunii. Avea o senzație ciudată ținând plăselele lungi în mână; greutatea și mărimea erau neobișnuite. Spintecă de câteva ori aerul cu sabia, după care se opri, oftând. Era ușor să spinteci aerul. Dar dacă era să înfrunte un troloc, cu siguranță s-ar fi putut întâmpla să o ia la fugă sau să încremenească pe loc și să nu se mai poată deloc mișca până când trolocul ar flutura una din săbiile acelea ciudate și... „Încetează! Nu ajută la nimic!”

Pe când se scula în picioare, Tam îl prinse de braț.

— Unde te duci?

— Avem nevoie de căruță, rosti blând. Și de pături.

Fu surprins de ușurința cu care desprinsе mâna lui Tam de pe mâneca lui.

— Odihnește-te, o să mă întorc.

— Ai grijă, murmură Tam.

Nu vedea fața lui Tam la lumina lunii, dar simțea că are privirea ațintita asupra lui.

— O să am.

„O să fiu cu băgare de seamă, ca un șoarece care cercetează cuibul unui șoim”, își spuse.

Se furișă în întuneric, tăcut ca o umbră. Se gândea la toate dățile când jucase leapșa în pădure cu prietenii lui, pe vremea când erau copii, pândindu-se unul pe altul și silindu-se să nu fie auziți până când nu puneau mâna pe umărul cuiva. Nu știa de ce, dar acum nu reușea să facă să pară totul un joc.

Înaintând tiptil din copac în copac, încercă să-și facă un plan, iar până ajunse la marginea pădurii, făcuse zece și renunțase la toate. Totul se învârtea în jurul întrebării dacă trolocii mai erau încă acolo. Dacă plecaseră, putea pur și simplu să meargă până la fermă și să ia lucrurile de care avea nevoie. Dacă însă mai erau încă acolo... în acest caz nu îi mai rămânea decât să se întoarcă la Tam. Nu îi plăcea acest gând, dar, dacă era ucis, nu i-ar mai fi fost de niciun folos lui Tam.

Se uită iscoditor spre fermă. Șura și țarcul de oi erau doar niște contururi întunecate în lumina lunii. Totuși, lumina se revărsa prin ferestrele din fața ale casei și prin ușa deschisă. „Sunt doar lumânările pe care le-a aprins tata sau trolocii care așteaptă?”

Tresari spasmodic la auzul țipatului ascuțit al unei cucuvele, apoi se prăbuși lângă un copac, tremurând. Așa nu avea să ajungă nicăieri. Lăsându-se pe burtă, începu să se târască, ținând anevoie sabia în fața lui. Merse cu bărbia în țărână până în spatele țarcului de oi. Chircit lângă zidul de piatră, ascultă. Niciun sunet nu tulbura noaptea. Se ridică cu grijă, cât să se uite peste zid. Nu mișca nimic în curte. Nu se zărea nici o umbră prin ferestrele luminate ale casei sau în cadrul ușii. „Bela și căruța mai întâi, sau păturile și celelalte lucruri?” Lumina îl făcu să se hotărăască. Șura era cufundată în întuneric. Înăuntru putea fi orice și nu avea cum să afle înainte de a fi prea târziu. Cel puțin avea să vadă ce era prin casă.

Pe când se ghemuia din nou, se opri brusc. Nu se auzea niciun sunet. Poate că multe dintre oi se liniștiseră deja și se culcaseră din nou, deși nu părea foarte verosimil, dar întotdeauna erau câteva treze chiar și în miez de noapte, foindu-se de colo până colo, behăind când și când. de-abia putea distinge movilițele întunecate ale trupurile oilor de pe pământ. Una se afla aproape sub el.

Încercând să nu facă niciun zgomot, se ridică pe zid până reuși să întindă mâna spre forma nedeslușită. Dădu cu degetele de lână creață, apoi de ceva umed; oaia nu se mișcă. Se dădu înapoi, fără suflare, aproape lăsând să îi scape sabia când căzu pe pământ, lângă țarc. „Ucid din plăcere.” Cu, o mână tremurătoare, se șterse de sânge în țărână.

Își spuse cu asprime că nimic nu se schimbese. Trolocii făcuseră măcel, apoi plecaseră. Continuă să-și repete asta cât

timp traversă curtea târâș, ținându-se cât mai aproape de pământ, dar încercând și să se uite în toate părțile. Nu crezuse vreodată că va ajunge să invidieze râmele.

În fața casei se lipi de zid, sub fereastra spartă, și ascultă. Nu se auzea decât sângele care îi zvâcnea surd în urechi. Se ridică încetitor și privi înăuntru.

Ceaunul de tocană zăcea răsturnat în cenușa din vatră. Camera era plină de așchii și de bucăți mari de lemn, răspândite peste tot; nici o mobilă nu mai era întreagă. Până și masa stătea strâmb, din doua picioare nu mai rămăseseră decât niște cioturi grosolane. Fiecare sertar fusese scos și făcut bucăți; toate dulapurile și scrinurile erau deschise și multe uși se mai țineau doar într-o balama. Lucrurile erau împrăștiate peste dărâmături și totul era presărat cu alb. Făină și sare, dacă era să judece după sacii spintecați, prăbușiți de pe cămin. Patru trupuri contorsionate zăceau grămadă printre dărâmături. Troloci.

Rand îl recunosc pe unul dintre ei după coarnele de berbec. Ceilalți arătau la fel, un amestec respingător de chipuri umane distorsionate de boturi, coarne, pene și blană. Mâinile lor, aproape omenești, îi făceau și mai monstruoși. Doi dintre ei purtau cizme; ceilalți aveau copite. Se uită fără să clipească până când începură să-i ardă ochii. Niciunul dintre troloci nu se mișcă. Pesemne erau morți. Iar Tam așteptă.

Intra în fugă prin ușa din față și se opri, nemaiputând respira din cauza putorii. Duhnea mai rău ca într-un grajd nerănit de luni de zile. Pereții erau mânjiți cu dăre scârboase. Încercând să respire pe gură, se repezi să scormonească prin talmeș-balmeșul de pe podea. În unul dintre dulapuri fusese un burduf de apă.

Un hârșăit în spatele lui îl făcu să se cutremure și se întoarse, cât pe ce să cadă peste ce mai rămăsese din masă. Își recăpătă echilibrul și scoase un geamăt, încleștându-și dinții, ca să nu-i clănțane, până când îl durură maxilarele.

Unul dintre troloci se ridică în picioare. Un bot de lup ieșea în afară de sub ochii înfundați în orbite. Ochi fără expresie, insensibili, dar cu toate acestea atât de omenești. Urechile împăroase și ascuțite se mișcau neconținut. Păși cu copitele lui ascuțite de capră peste unul dintre tovarășii săi morți. Aceleași zale negre pe care le purtau și ceilalți se frecau de pantalonii lui

de piele și avea o sabie uriașă, în formă de coasă, atârnată la brâu.

Mormăi ceva, gutural și ascuțit, apoi spuse:

— Ceilalți plecat. Narg stat. Narg deștept.

Cuvintele erau stâlcite și greu de înțeles, articulate de o gură care nu fusese făcută pentru rostirea omenească. Tonul se voia liniștitor, dar Rand nu-și putea dezlipi privirea de la dinții lui pătați, lungi și ascuțiți, care străluceau de fiecare dată când creatura vorbea.

— Narg știe unii câteodată întorc. Narg așteptat. Nu nevoie de sabie. Pune sabie jos.

Până în clipa în care trolocul vorbi, Rand nu își dăduse seama că ținea tremurând sabia lui Tam în fața lui, cu ambele mâini, cu vârful îndreptat spre creatura uriașă. Se înălță deasupra lui, depășindu-l cu mult în înălțime, iar pieptul și brațele l-ar fi făcut până și pe jupânul Luhhan să pară un pitic pe lângă el.

— Narg nu vrea rău.

Mai făcu un pas spre el, gesticulând.

— Pune sabie jos.

Părul negru de pe dosul mâinilor trolocului era des, ca o blană.

— Nu te apropia! strigă Rand. Ar fi vrut ca vocea să îi fie mai fermă. De ce ai făcut asta? De ce?

— Vlja daeg roghda! Mârâitul se transformă repede într-un rânjat. Pune sabie jos. Narg nu vrea rău. Myrddraal vrea vorbește tine. O licărire de emoție străbătu chipul diform. Teamă. Alții vin, tu vorbești Myrddraal. Mai făcu un pas și puse una din mâinile lui mari pe plăselele sabiei. Pune sabie jos.

Rand își umezi buzele. Myrddraal! Cea mai înfricoșătoare parte a poveștii devenise astă seară realitate. Dacă urma să se întâlnească cu Pieritul, trolocii păleau prin comparație. Trebuia să scape. Dar dacă trolocul ar fi scos lama masivă din teacă, nu ar fi avut nici o șansă. Se forță să zâmbească, tremurător.

— Bine.

Cum trolocul strângea și mai puternic sabia, își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

— O să vorbesc.

Rânjetul de lup deveni mârâit, și trolocul se aruncă asupra lui. Rand nu-și imaginase că o creatură atât de masivă se putea

mișca cu atâta agilitate. Disperat, ridică sabia. Trupul monstruos se izbi de el, lipindu-l de perete. Într-o clipă, plămânii i se goliră de aer. Căută să-și recapete suflul în timp ce se prăbușeau amândoi pe podea, trolocul deasupra lui. Înnebunit, se zbătu sub greutatea zdrobitoare, încercând să se ferească de mâinile groase care bâjbâiau după el și de fălcile care încercau să-l apuce.

Deodată trolocul se zvârcoli, apoi rămase nemișcat. O vreme, strivit și învinatețit, pe jumătate sufocat de trupul de deasupra lui, Rand nu făcu decât să rămână întins, fără să îi vină să creadă. Își reveni însă repede, cel puțin cât să se smulgă de sub trupul țeapăn. Țeapăn pentru vecie. Lama însângerată a sabiei lui Tam ieșea din spatele trolocului. Până la urmă se pare că o ridicase la timp. Și Rand avea mâinile acoperite de sânge și o pată mare, închisă la culoare, pe pieptul cămășii. Avea o senzație intensă de greață și înghiți în sec, încercând să nu verse. Tremura la fel de tare ca atunci când îi fusese cel mai teamă, dar de data asta de ușurare că era încă în viață.

„O să se întoarcă și alții”, spusese trolocul. Ceilalți troloci se vor întoarce la fermă. Și un Myrddraal, Pieritul. Poveștile spuneau că Pieriții aveau douăzeci de picioare înălțime, ochi de foc și călăreau pe umbre în loc de cai. Când Pieritul se întorcea într-o parte, dispărea și niciun zid nu îl mai putea opri. Trebuia să facă lucrurile pentru care venise și să plece repede.

Dădu trupul trolocului la o parte ca să ajungă la sabie, gâfâind din pricina efortului, și aproape că o luă la fugă când văzu ochii deschiși privindu-l fix. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că aveau acea privire sticloasă pe care o dă moartea.

Își șterse mâinile de o zdreanță flenduroasă – de dimineață fusese o cămașă de a lui Tam – și scoase lama din trupul trolocului.

Începu să curețe sabia, dar apoi dădu drumul zdrenței pe podea, cu părere de rău. „Nu e momentul pentru curățenie”, își spuse cu un râset pe care reuși să-l înăbușe doar încleștându-și dinții. Nu vedea cum ar mai putea vreodată să curețe destul de bine casa încât să poată locui din nou în ea. Pesemne că duhoarea năprasnică intrase până și în lemnărie. Dar nu avea vreme să se gândească la asta. Nu avea timp pentru curățenie. Poate că nu mai avea timp pentru nimic.

Era sigur că nu-și amintea toate lucrurile de care vor avea nevoie, dar Tam aștepta, iar trolocii urmau să se întoarcă. Adu-nă ce își aduse aminte pe fugă. Pături din camerele de la etaj și cârpe curate ca să îi bandajeze rana lui Tam. Mantiile și surtucele. Un burduf de apă pe care îl luă cu el când mergea cu oile la pășune. O cămașă curată. Nu știa când o să aibă timp să se schimbe, dar voia să scape de cămașă pătată de sânge cu prima ocazie. Punguțele cu scoarță de salcie și alte leacuri erau într-un morman întunecat, cu aspect noroios, pe care nu se putea convinge să-l atingă.

Una dintre gălețile cu apa pe care le adusese Tam încă mai era lângă cămin, rămasă în mod miraculos întreagă și neatinsă, își umplu burduful, își spală în grabă mâinile și se mai uită o dată în jur să vadă dacă nu uitase ceva. Își găsi arcul printre dărâmături, frânt în două exact acolo unde era mai gros. Lăsă bucățile să cadă, înspăimântat. Hotărî că va trebui să se mulțumească cu ce adunase deja. Stivui grăbit totul afară.

Înainte să plece din casă dezgropă un felinar din harababura de pe podea. Încă mai era gaz în el. Îl aprinse de la una dintre lumânări, închise obloanele – ca să nu intre vântul, dar mai ales ca să nu atragă atenția – și se repezi afară, cu felinarul într-o mână și cu sabia în cealaltă. Nu știa ce o să găsească în șură. După ce văzuse ce se întâmplase în țarcul de oi, nu mai era prea încrezător. Dar avea nevoie de căruță ca să-l ducă pe Tam la Emond's Field și avea nevoie de Bela pentru căruță. Nevoia îl făcu să spere puțin.

Ușile șurei erau deschise, una scârțâind din balamale în bătaia vântului. La prima vedere înăuntru totul părea neschimbat. Dar apoi văzu despărțiturile goale, cu ușile scoase din balamale. Bela și vaca dispăruseră. Se îndreptă iute spre spatele șurei. Căruța era răsturnată pe o parte, iar jumătate din spițe erau rupte. Dintr-o osie nu mai rămăsese decât o cioată lungă de un cot.

Disperarea căreia îi ținuse piept până acum puse stăpânire pe el. Nu era sigur că îl va putea duce pe Tam până în sat, chiar dacă tatăl său ar suporta să fie cărat. Suferința pricinuită de drum l-ar putea ucide pe Tam mai grabnic decât fierbințeala. Cu toate acestea, era singura șansă. Aici făcuse tot ce se putea. Când dădu să plece, privirea îi căzu pe osia ruptă care zăcea pe pământul acoperit cu paie. Deodată zâmbi.

Puse în grabă felinarul și sabia pe jos și în clipa următoare se lupta cu căruța, aplecând-o în spate ca să o facă apoi să cadă drept, cu un trosnet de spițe rupte, după care își vârî umărul sub ea ca să o răstoarne pe partea cealaltă. Osia nevătămată se vedea deslușit. Înșfăcând sabia, începu să spargă resturile de lemn uscat. Spre plăcuta lui surpriză, loviturile făceau să sară așchii din lemn și termină de tăiat la fel de repede ca și cu o secure bună.

După ce scoase osia, se uită uimit la lama sabiei. Chiar și cea mai ascuțită secure s-ar fi tocit dacă ar fi tăiat cu ea lemnul acela vechi și tare, dar sabia arăta la fel de bine ascuțită ca mai înainte. Atinse tăișul cu degetul mare și îl vârî îndată în gură. Lama era încă tăioasă ca briciul.

Dar nu avea timp să se mire. Stinse felinarul – nu era nevoie să mai dea și foc la șură –, apucă osiile și fugi înapoi spre casă să ia ce lăsase acolo.

Una peste alta, era o povară incomodă. Nu grea, dar dificil de ținut și de mănuit, osiile de căruță mișcându-i-se și răsu-cindu-i-se în brațe în timp ce înainta poticnindu-se peste câmpul arat. După ce intră în pădure, îl stânjeniră și mai mult, agățându-se de copaci și câteodată aproape doborându-l la pământ. I-ar fi fost mai ușor să le târască după el, dar ar fi însemnat să lase o dâră adâncă în urma lui. Intenționa să aștepte cât mai mult până să facă asta.

Tam era exact acolo unde îl lăsase, din câte se părea adormit. Rand spera că dormea. Devenit dintr-odată temător, lăsă jos povara și puse mâna pe fața tatălui său. Tam încă mai respira, dar febra crescuse.

Atingerea îl deșteptă pe Tam, dar îl aduse într-o stare de trezie tulbure.

— Tu ești, băiete? șopti el. Îmi făceam griji pentru tine. Vise despre vremurile apuse. Coșmaruri.

Adormi din nou, murmurând încetișor.

— Nu-ți face griji, spuse Rand. Îl acoperi cu surtucul și cu mantia ca să-l apere de vânt. O să te duc la Nynaeve cât de repede pot.

În timp ce continua să vorbească, își scoase cămașa pătată de sânge, ca să se liniștească și pe el, dar și spre binele lui Tam, aproape fără să bage de seamă frigul în graba lui de a scăpa de

ea, și o puse de îndată pe cea curată. Aruncând cămașa cea veche, se simți ca și cum tocmai ar fi făcut baie.

— O să ajungem numaidecât în sat, iar Meșterea o să le orânduiască pe toate. O să vezi. O să fie totul bine.

Acest gând îl călăuzi în timp ce își puse surtucul și se aplecă să se îngrijească de rana lui Tam. Vor fi în siguranță de îndată ce vor ajunge în sat, iar Nynaeve îl va vindeca pe Tam. Trebuia doar să îl ducă până acolo.

CAPITOLUL 6

Pădurea de la Apus

La lumina lunii, Rand nu vedea prea bine ce făcea, dar rana lui Tam părea mai degrabă o tăietură puțin adâncă de-a lungul coastelor, nu mai mare de-o palmă. Dădu din cap, nevenindu-i să creadă. Îl văzuse pe tatăl său cu răni mai adânci altă dată, fără ca asta să-l fi oprit din treabă mai mult decât îi trebuia ca să-și curețe rana. fără să zăbovească, îl cercetă pe Tam din cap până-n picioare, căutând o altă rană, mai primejdioasă, care să fi pricinuit fierbințeala, dar nu găsi nimic altceva. Așa neînsemnată cum părea, acea tăietură stingheră era totuși destul de serioasă; carnea din jurul ei era fierbinte la atingere. Era chiar mai fierbinte decât restul corpului lui Tam, care era atât de încins, încât îl făcea pe Rand să își încleșteze maxilarele. O fierbințeală atât de năprasnică putea ucide sau putea face să nu mai rămână dintr-un om decât umbra a ceea ce fusese. Udă o cârpă cu apă din burduf și o puse pe fruntea lui Tam.

Încercă să spele și să bandajeze rana tatălui său cu blândețe, dar, cu toate acestea, gemete înăbușite curmau murmuratul slab al lui Tam. Crengi neînfrunzite se desenau nedeslușit în jurul lor, parcă amenințându-i atunci când se mișcau ca bătute de vânt. Cu siguranță că trolocii își vor vedea de drum în momentul în care nu vor izbuti să îi găsească pe Tam și pe el, atunci când se vor fi întors la fermă și vor fi găsit casa tot goală. Încercă să se convingă să creadă asta, dar felul nemilos și irațional în care distruseseră casa nu prea îi îngăduia să fie atât de încrezător. Să crezi că vor renunța înainte de a fi ucis tot ce ar fi întâlnit în cale era periculos, un risc nesăbuit la care nu își permitea să se supună.

„Troloci! Mi-ajute Lumina, troloci! Creaturi ieșite din poveștile Menestrelului, apărând din noapte ca să bată la ușă. Și Pieritul. Mă scalde Lumina, Pieritul!”

Deodată își dădu seama că ținea nemișcate capetele nelegate ale bandajului. „Am încremenit ca un iepure care a văzut umbra unui șoim”, își spuse cu dispreț. Clătinând furios din cap, termină de strâns bandajul în jurul pieptului lui Tam.

Chiar dacă știa ce are de făcut, chiar dacă făcea ce trebuia tot îi era frică. Când trolocii se vor întoarce, vor începe negreșit să cerceteze pădurea din jurul fermei ca să găsească vreo urmă a celor care le scăpaseră. Trupul celui pe care îl ucisese le va spune că acei oameni nu se află prea departe. Cine știa ce ar face Pieritul sau ce ar putea face? În plus, ceea ce îi spusese tatăl lui despre auzul trolocilor îi răsuna tot atât de clar în urechi ca și cum Tam tocmai ar fi rostit acele cuvinte. Se trezi împotrivindu-se impulsului de a acoperi gura lui Tam cu mâna, ca să îi potolească gemetele și murmurele. „Unii te urmăresc după miros. Și ce pot eu să fac? Nimic.” Nu își permitea să irosească timp îngrijorându-se din pricina a ceva care nu stătea în puterile lui.

— Nu trebuie să faci niciun zgomot, îi șopti tatălui său la ureche. Trolocii o să se întoarcă.

Tam vorbi cu o voce liniștită, răgușită:

— Ești încă frumoasă, Kari. Frumoasă ca atunci când erai fată.

Rand se strâmbă. Mama lui murise cu cincisprezece ani în urmă. Dacă Tam credea că încă mai trăia, atunci înseamnă că fierbințeala era mai cumplită decât crezuse el. Cum putea fi împiedicat să vorbească, acum că tăcerea putea însemna viață?

— Mama vrea să nu faci zgomot, murmură Rand. Se opri ca să scape de nodul care-i se pusese brusc în gât. Avusese mâini pline de gingășie; măcar atât își mai aducea aminte. Kari vrea să nu faci zgomot. Ține. Bea.

Tam se apuca să bea lacom din burduf, dar, după câteva înghițituri, întoarse capul și începu să murmure din nou cu glas scăzut, prea încet ca Rand să înțeleagă ce spune. Spera că era prea încet și pentru trolocii care erau pe urmele lor.

Se reapucă de îndată de treabă. Înfășură trei dintre pături în jurul și între osiile luate de la căruță, încropind o targă. Nu va putea să o apuce decât de la un capăt, iar celălalt capăt se va târî pe pământ, dar va trebui să se mulțumească cu atât. Tăie cu cuțitul de la cingătoare o fâșie lungă din ultima pătură și legă câte un capăt al fâșiei de fiecare dintre osii.

Îl puse pe Tam pe targă cât mai ușurel cu putință, crispându-se la fiecare geamăt de-al lui. Tatăl său păruse întotdeauna de neînvins. Nimic nu-l putea vătăma; nimic nu-l putea opri sau măcar încetini. Faptul că acum se afla într-o asemenea stare

aproape că îl făcea pe Rand să își piardă tot curajul pe care reușise să și-l adune. Dar trebuia să meargă mai departe. Asta era tot ceea ce îl făcea să continue. Trebuia.

Când Tam fu întins în cele din urma pe targă, Rand șovăi, apoi desprinsă sabia de la brâul tatălui său. Când și-o legă în jurul mijlocului, avu o senzație ciudată; îl făcea să se simtă ciudat. Cingătoarea, teaca și sabia cântăreau împreună doar câteva livre, dar, când vârî sabia în teacă, i se păru că atârnă greu.

Se muștră, mâniat. Nu era nici momentul, nici locul pentru plăsmuiri prostești. Nu era decât un cuțit mai mare. De câte ori nu își imaginase cum ar fi să poarte sabie și să aibă aventuri? Dacă fusese în stare să ucidă un troloc cu ea, atunci cu siguranță ar putea să îi țină la distanță și pe alții. Doar că știa mult prea bine că reușita de la fermă nu fusese decât noroc chior. Iar când visase cu ochii deschiși la aventurile pe care ar fi putut să le trăiască, nu-și imaginase nici că o să îi clănțâne dinții de frică, nici ca o să fugă prin noapte ca să scape cu viață, nici că tatăl său o să fie pe moarte.

Îl înveli fără zăbavă pe Tam cu ultima pătură rămasă și puse burduful și restul de cârpe pe targă, lângă tatăl său. Trăgând adânc aer în piept, se lăsă în genunchi lângă osii și își petrecu fâșia de pătură peste cap. Îi venea peste umeri și sub brațe. Apucă osiile și se ridică în picioare. Umerii lui suportau aproape întreaga greutate. Nu părea prea greu. Încercând să meargă cu pas domol, porni spre Emond's Field, cu targa râcâind pământul în urma lui.

Hotărâse deja să își croiască drum până la Calea Carierei și să meargă apoi pe ea până în sat. Aproape neîndoielnic, pericolul era mai mare mergând pe drum, dar lui Tam nu i-ar fi fost de niciun folos dacă Rand s-ar fi rătăcit orbecând prin pădure și prin beznă.

Mergând pe întuneric, ieși lângă Calea Carierei aproape fără să-și dea seama. Când înțelese unde se află, i se puse un nod în gât. Întoarse grăbit targa și o târî înapoi în pădure, apoi se opri ca să își recapete răsuflarea și să își potolească bătăile inimii. Încă gâfâind, se întoarse spre răsărit, spre Emond's Field.

Era mai anevoios să meargă printre copaci decât să îl ducă pe Tam pe drum, iar întunericul îi îngreuna înaintarea, dar să o ia pe drum ar fi fost nebunie curată. Scopul era să ajungă în sat

fără să întâlnească niciun troloc; fără ca măcar să zărească vreunul, dacă ar fi fost după el. Trebuia să presupună că trolocii erau încă pe urmele lor și că, mai devreme sau mai târziu, își vor da seama că au pornit spre sat. Era cel mai probabil loc spre care se puteau îndrepta, iar Calea Carierei – cel mai probabil drum pe care o puteau apuca. De fapt, se găsea mai aproape de drum decât și-ar fi dorit. Noaptea și umbrele de sub copaci păreau a nu-i adăposti decât prea puțin de privirea cuiva care ar fi mers pe drum.

Strălucirea lunii care se strecura printre crengile neînfrunzite împrăștia doar atâta lumină cât să îi amăgească ochii și să creadă că vede pe unde calcă. Rădăcinile amenințau să îi pună piedică la fiecare pas, rugi bătrâni îl împiedicau să înainteze, iar povârnișurile ori ridicăturile neașteptate aproape că îl făceau să se prăbușească, atunci când piciorul lui nu mai dădea decât de aer acolo unde credea că era pământ solid, sau îl făceau să se împiedice când vârful cizmei dădea de țărână în timp ce înainta. Murmuratul lui Tam se transforma în geamăt ascuțit ori de câte ori osiile treceau zdruncinându-se peste vreo rădăcină sau peste vreun bolovan.

Nesiguranța îl făcea să se uite iscoditor în întuneric până când îi ardeau ochii, să asculte cu mai multă atenție ca niciodată. Orice foșnet de crengi, orice fâșâit al acelor de pin îl făceau să se oprească, cu urechile ciulite, de-abia mai îndrăznind să respire de teama că ar putea să nu audă vreun zgomot care să îl pună în gardă și de teamă că ar putea auzi un astfel de zgomot. Nu mergea mai departe decât în momentul în care era sigur că nu era decât vântul.

Pe nesimțite, oboseala i se strecură în brațe și în picioare, sporită de vântul noptii care îi nesocotea parcă în bătaie de joc mantia și surtucul. Greutatea târgii, care îi păruse atât de mică la început, încerca acum să îl doboare la pământ. Acum nu se mai poticnea doar când se împiedica. Strădania aproape neconținută de a nu cădea îl ostenea la fel de mult ca trasul târgii. Se trezise înainte de revărsatul zorilor ca să se apuce de treburi și, cu tot cu drumul până la Emond's Field, avusese parte de o zi de muncă plină. Într-o seară obișnuită s-ar fi odihnit în fața căminului, citind o carte din micuța colecție a lui Tam înainte de culcare. Frigul pătrunzător îi intra în oase și stomacul

îi aducea aminte că nu mâncase decât prăjiturile cu miere ale jupânesei al'Vere.

Mormăi în barbă, înciudat că nu luase nimic de mâncare de la fermă. Câteva minute în plus nu ar fi însemnat mare lucru. Câteva minute, cât să găsească niște pâine și niște brânză. Trolocii nu s-ar fi întors dacă ar mai fi stat câteva minute. Sau măcar să fi luat niște pâine. Firește, jupâneasa al'Vere va stăruia să îi dea ceva cald de mâncare de îndată ce vor ajunge la han. O farfurie aburindă plină cu tocană groasă de miel. Și niște pâine coaptă de ea. Și mult ceai fierbinte.

— Au trecut peste Zidul Dragonului ca un puhoi, spuse Tam brusc, cu o voce puternică, mânioasă, și au spălat pământul cu sânge. Câți au murit pentru păcatul lui Laman?

Rand rămase mut de uimire. Obosit, lăsă targa jos și își scoase legătura. Urma lăsată de fâșia de pătură în carnea de pe umeri îl ardea. Mișcându-și umerii ca să și-i dezmoștească, se lăsă în genunchi lângă Tam. Bâjbâind după burduful de apă, privi cercetător printre copaci, încercând în zadar, la lumina palidă a lunii, să vadă ce se petrecea și în susul, și în josul drumului, nu numai la douăzeci de pași distanță. Nimic nu mișca acolo; doar umbre. Nimic altceva decât umbre.

— Nu e niciun puhoi de troloci, tată. Nu acum, în orice caz. Curând vom fi în siguranță în Emond's Field. Bea puțină apă.

Tam dădu la o parte burduful de apă cu o mână care părea a-și fi redobândit aproape întreaga forță. Îl apucă pe Rand de guler, apropiindu-i fața de a lui până când Rand simți pe obraz fierbințeala corpului tatălui său.

— Îi numeau sălbatici, rosti Tam stăruitor. Neghiobii, spuneau că pot fi dați la o parte ca niște gunoaie. Câte bătălii pierdute, câte orașe arse până în temelii înainte să înțeleagă adevărul? Înainte ca neamurile să lupte împreună împotriva lor? Îl slăbi pe Rand din strânsoare și vocea i se umplu de tristețe. Câmpul de la Marath acoperit de morți; nu se auzea decât croncănitul corbilor și bâzâitul muștelor. Turnurile teșite din Cairhien arzând în noapte ca niște torțe. Tot drumul până la Zidurile Strălucitoare au pârjolit și au măcelărit înainte să fie întorși înapoi. Tot drumul până la...

Rand îi acoperi gura cu mâna. Se auzi din nou, un zgomot înfundat și ritmic, venind de undeva de printre copaci, stingându-se și apoi crescând, după cum sufla vântul. Încruntându-se,

Rand întoarse încetișor capul, încercând să își dea seama de unde venea. Întrezări cu coada ochiului o mișcare, iar în clipa următoare era ghemuit deasupra lui Tam. Tresări, dându-și seama că ține plăselele sabiei strâns în mână, dar toată atenția lui se concentra asupra Căii Carierei, ca și cum drumul ar fi fost singurul lucru real de pe lume.

Umbrele tremurătoare de la răsărit luară treptat forma unui cal și a unui călăreț, în urma cărora veneau siluete înalte și masive, care umblau mărunț și repede ca să țină pasul cu calul. Lumina palidă a lunii făcea să lucească vârfurile sulitelor și tășurile topoarelor. Lui Rand nu îi trecu nici o clipă prin minte că ar putea fi oameni din sat, veniți să îi ajute. Știa cine erau. O simțea, ca și cum i-ar fi scrâșnit oasele chiar înainte să se fi apropiat destul de mult încât lumina lunii să scoată la iveală mantia cu glugă ce acoperea călărețul, o mantie care nu era umflată de vânt. Toate siluetele păreau negre în întuneric, iar copitele calului făceau același zgomot ca oricare altele, dar Rand putea deosebi acest cal dintr-o mie.

În spatele călărețului în negru veneau siluete de coșmar, care aveau cornuri, boturi și ciocuri, troloci mășăluind pe două coloane, cizme și copite lovind pământul în același ritm, ca și cum ar fi ascultat de același glas. Rand numără douăzeci în timp ce treceau pe lângă el. Se întrebă ce fel de om ar îndrăzni să nesocotească atâția troloci, sau măcar pe unul singur.

Coloana mășăluitoare dispăru spre apus, zgomotul înăbușit al pașilor stingându-se în întuneric, dar Rand rămase pe loc, complet nemișcat, aproape fără să respire. Ceva îi spunea că înainte de a se mișca trebuie să fie sigur, absolut sigur, că s-au îndepărtat. Într-un final trase adânc aer în piept și începu să se ridice.

De data aceasta calul nu făcu niciun zgomot. În liniștea lugubră care se lăsase, călărețul se întoarse; calul său întunecat se oprea la fiecare câțiva pași în timp ce o lua înapoi pe drum, mergând domol. Vântul începu să sufle în rafale mai puternice, șuierând prin copaci; mantia călărețului rămânea neclintită precum somnul morții. Ori de câte ori calul se oprea, capul acoperit cu glugă se mișca dintr-o parte în alta, privind scrutător în pădure, căutând. Calul se opri din nou chiar peste drum de Rand, chipul adumbrit de sub glugă întorcându-se spre locul unde stătea el, ghemuit deasupra lui Tam.

Mâna lui Rand strânse spasmodic, cu și mai multa putere, plăselele sabiei. Simți privirea sfredelitoare, așa cum se întâmplase și de dimineață, și, chiar dacă nu o vedea, se cutremură din pricina urii pe care o bănuia ascunzându-se în spatele ei. Bărbatul ce părea înfășurat într-un giulgiu ura totul, orice ființa vie. În pofida vântului tăios, fața lui Rand era acoperită de broboane de sudoare.

După aceea calul își continuă drumul, pășind fără zgomot, apoi oprindu-se, până când Rand nu mai văzu decât un contur, undeva departe pe drum, ce de-abia se mai deslușea în întuneric. Ar fi putut fi orice, dar Rand nu își luă nici o clipă ochii de la el. Se temea că, dacă îl va pierde din privire, data viitoare când îl va vedea pe călărețul cu mantie neagră, calul cel tăcut se va afla chiar deasupra lui.

Deodată, umbra se năpusti înapoi, trecând pe lângă el într-un galop mut. Călărețul se uita doar în față în timp ce gonea în noapte spre apus, spre Munții de Negură. Spre fermă.

Rand se prăbuși la pământ, trăgând cu nesaț aer în piept și ștergându-și sudoarea rece de pe față cu mâneca. Nu îi mai păsa de pricina pentru care veniseră trolocii. Ar fi preferat să nu afle niciodată, atâta vreme cât totul ar fi luat sfârșit. Se scutură, își adună puterile și îl cercetă de îndată pe tatăl său. Tam încă murmură, dar cu un glas atât de scăzut, încât Rand nu deslușea cuvintele. Încercă să îi dea să bea, dar apa i se prelinse pe bărbie. Tam tuși și se înecă din cauza unui firicel de apă care îi pătrunsese în gură, apoi începu din nou să murmure, ca și cum nu s-ar fi oprit niciodată.

Rand mai udă puțin cârpa de pe fruntea lui Tam, împinse burduful de apă la loc pe targă și se strecură din nou între osii.

Porni ca și cum ar fi avut parte de un somn bun, dar puterile nu îl ținură mult. La început oboseala îi era mascată de frică, dar, deși frica stăruia, oboseala ieși la iveală. Curând înainta din nou poticnindu-se, încercând să uite de foame și de mușchii care îl dureau. Se concentrează să pună un picior în fața celui alt fără să se împiedice.

Își imagina Emond's Field, casele luminate pentru Noaptea Iernii, cu obloanele deschise, oamenii aruncându-și în treacăt urări când mergeau înapoi și încolo, ducându-se în vizite, scripcile umplând străzile cu *Nesăbuinta lui Jaem* și *Bătlanul ce zboară*. Haral Luhhan va bea prea multe rachiuri și va începe să

cânte *Vântul în orz* cu o voce de broască – întotdeauna făcea așa până când nevastă-sa va reuși să îl potolească, iar Cenn Buie va vrea să arate că dansează la fel de bine ca întotdeauna; Mat va plănuî ceva ce nu se va petrece exact așa cum intenționase el și toată lumea va ști că el este răspunzător, chiar dacă nimeni nu o va putea dovedi. Aproape că îi venea să zâmbească gândindu-se la cum va fi.

După un timp Tam vorbi din nou:

— Avendesora. Se spune că nu face semințe, dar au adus un copăcel în Cairhien, un puiet. Un dar împăratească de mare preț pentru rege.

Cu toate că părea furios, de-abia vorbea îndeajuns de tare pentru ca Rand să îl înțeleagă. Cine ar fi fost în stare să îl audă ar fi auzit și targa târându-se pe pământ. Rand continuă să meargă, ascultând doar pe jumătate.

— Nu fac niciodată pace. Dar au adus un puiet în semn de pace. A crescut vreme de o sută de ani. O sută de ani de trăit în înțelegere cu cei care nu fac pace cu străinii. De ce l-a tăiat? De ce? S-a plătit cu sânge pentru Avendoraldera. S-a plătit cu sânge pentru mândria lui Laman.

Vorbele i se stinseră încă o dată într-un murmur. Istovit, Rand se întrebă ce ar putea visa acum Tam. Avendesora. Se spunea despre Copacul Vieții că are tot felul de însușiri miraculoase, dar nici o poveste nu amintea de vreun puiet sau de „ei”. Nu era decât unul, și acela aparținea Omului Verde.

De dimineață s-ar fi simțit caraghios dacă ar fi stat să se gândească îndelung la Omul Verde și la Copacul Vieții. Nu erau decât povești. Oare chiar așa era? De dimineață și trolocii erau doar o poveste. Poate ca toate poveștile erau la fel de adevărate ca veștile pe care le aduceau neguțătorii, toate istorisirile Menestrelului, toate poveștile spuse seară la gura sobei. Poate că urma să-l întâlnească de adevăratelea pe Omul Verde, sau un uriaș Ogier, sau un Aiel sălbatic, cu vâl negru pe față.

Își dădu seama că Tam începuse din nou să vorbească, câteodată doar murmurând, alteori destul de tare cât să poată fi înțeles. Din când în când se oprea să își recapete suflul, apoi continuă, ca și cum ar fi vorbit în tot acest răstimp.

— Bătăliile sunt întotdeauna încinse, chiar pe zăpadă. Căldura sudorii. Căldura sângelui. Doar moartea este rece. Povârnișul munților... singurul loc care nu duhnea a moarte.

Trebuia să mă îndepărtez de acea miasmă... de acea priveliște... am auzit un copil plângând. Câteodată femeile lor luptau cot la cot cu bărbații, dar de ce o lăsaseră să vină, nu... născu singură acolo, înainte să moară din pricina rănilor... acoperi copilul cu mantia, dar vântul... a luat mantia... copilul, învinețit de frig. Ar fi putut să moara și el... plângea acolo. Plângea în zăpadă. Nu puteam lăsa copilul acolo... nu aveam copii... am știut dintotdeauna că vrei copii. Știam că o să-l îndrăgești, Kari. Da, fato. Rand e un nume frumos. Un nume frumos.

Deodată lui Rand i se înmuiară picioarele. Poticnindu-se, căzu în genunchi. Tam gemu din cauza zdruncinăturii, iar fâșia de pătură îi pătrunse lui Rand adânc în carne, dar el nu luă în seamă niciunul dintre aceste lucruri. Dacă s-ar fi trezit față în față cu un troloc în acest moment, nu ar fi schițat niciun gest, s-ar fi uitat doar țintă la el. Privi peste umăr la Tam, care se cufundase din nou într-un murmur fără cuvinte. „Aiurează din pricina fierbințelii”, își spuse abătut. Fierbințeala provoacă întotdeauna vise urâte, iar aceasta era o noapte prielnică pentru coșmaruri, chiar în absența febrei.

— Ești tatăl meu, spuse cu glas tare, întinzând o mână ca să îl atingă pe Tam, iar eu sunt...

Febra crescuse. Foarte mult.

Încruntat, se sforță să se ridice în picioare. Tam murmură ceva, dar Rand refuză să mai asculte. Sprijinindu-se cu toată greutatea în hamul improvizat, încercă să nu se concentreze decât să pună picioarele grele ca plumbul unul în fața celuilalt și să ajungă la Emond's Field, unde vor fi în siguranță. Dar nu putea face să înceteze ecoul vorbelor care răsunau încă în străfundurile minții lui. „Este tatăl meu. Aiura din pricina febrei. Este tatăl meu. Aiura din pricina febrei. Lumină, cine sunt eu?”

CAPITOLUL 7

Afară din pădure

Pe când Rand încă mai înainta cu greu prin pădure, se ivi lumina tulbure a zorilor. La început nici nu o văzu. Când, în cele din urmă, își dădu seama că era dimineață, se uită surprins la întunericul care se risipea. Indiferent de ceea ce era evident că vede, cu greu îi venea să creadă că petrecuse toată noaptea încercând să străbată distanța dintre fermă și Emond's Field. Firește, să mergi pe Calea Carierei la lumina zilei, cu bolovanii ăia, era mai ușor decât noaptea prin pădure. Pe de altă parte, i se părea că trecuseră zile întregi de când îl văzuse pe călărețul cu mantie neagră și săptămâni de când el și Tam începuseră să ia masa de seară acasă. Nu mai simțea fâșia de pătură săpându-i adânc în umeri; de fapt, nu își mai simțea deloc umerii de amorteală și nici picioarele, de altfel. Cu totul altă poveste era cu celelalte părți ale corpului. Respirația greoaie îi ardea de multă vreme gâtul și plămânii, iar foamea îl chinuia, dându-i o senzație de greață.

Tam tăcuse cu ceva timp înainte. Rand nu era sigur câtă vreme trecuse de când murmuralele conteniseră, dar nu îndrăznea să se oprească acum ca să vadă ce se întâmpla cu el. Dacă s-ar fi oprit acum, nu ar mai fi fost în stare să se urnească din loc. Oricum, indiferent care ar fi fost starea lui Tam, nu ar fi putut face altceva decât ceea ce făcea deja. Singura speranță era să ajungă în sat. Istovit, încercă totuși să iuțească pasul, dar picioarele lui înțepenite, ca de lemn, își continuară mersul anevoios. Abia dacă băga de seamă frigul și vântul.

Simți dintr-odată un iz de fum. Dacă simțea mirosul fumului care ieșea din coșuri, asta însemna cel puțin că aproape ajunsese în sat. Totuși, zâmbetul obosit care tocmai începuse să îi înflorească pe buze i se preschimbă într-o privire încruntată. Aerul era greu de fum, mult prea greu. La ce vreme era, chiar dacă ar fi fost aprins focul în fiecare vatră din sat, fumul tot era prea gros. Îi revăzu cu ochii minții pe troloci venind dinspre răsărit, din direcția lui Emond's Field. Se uită scrutător în față, căutând să deslușească primele case, gata să strige după ajutor

de îndată ce ar fi văzut pe cineva, chiar dacă ar fi fost Cenn Buie sau unul dintre Coplini. O voce slabă din străfundurile lui încă îi spunea să spere că mai era cineva acolo care să îi ajute.

Deodată văzu deslușit o casă printre ultimii copacii cu crengi desfrunzite și nu putu decât să meargă mai departe. Intră împleticindu-se în sat, speranța cedând treptat locul disperării.

Din jumătate din casele din Emond's Field nu mai rămăseseră decât niște mormane carbonizate de moloz. Coșuri de cărămidă acoperite de funingine ieșeau din grămezile de lemnărie înnegrită ca niște degete murdare. Din dărâmături încă se mai ridicau fuioare subțiri de fum. Săteni cu fețe întunecate, unii dintre ei încă îmbrăcați în cămăși de noapte, scormoneau în cenușă, ba scoțând la iveală un vas de gătit, ba doar răscolind pur și simplu cu un băț prin dărâmături, fără speranță. Ulițele erau presărate cu lucrurile care fuseseră salvate din flăcări: oglinzi înalte, scrinuri lăcuite și cuferi mari stăteau în țărână printre scaunele și mesele îngropate sub așternuturi de pat, vase de gătit și mici maldăre de haine și alte catrafuse.

Casele din sat păreau că fuseseră distruse pe sărite și la întâmplare. Cinci case la rând rămăseseră neatrinse, în timp ce în alt loc una singură mai era în picioare în mijlocul unei pustietăți.

În capătul îndepărtat al Izvorului de Vin trosneau cele trei ruguri imense pregătite pentru Bel Tine, vegheate de un grup de bărbați. Coloane groase de fum negru, împestrițate cu scânteii jucăușe, se încovoiau spre miazănoapte în bătaia vântului. Unul dintre armăsarii Dhurran ai lui jupân al'Vere târa ceva pe pământ spre Podul de Căruțe și spre flăcări, dar Rand nu își dădu seama ce anume era.

Înainte de a se fi îndepărtat prea mult de pădure, în întâmpinarea lui se repezi Haral Luhhan, cu fața acoperită cu funingine și ținând strâns în mâna lui cu degete groase o secură. Cămașa de noapte a mătăhălosului fierar, acum mânjită de cenușă, îi atârna până la cizme, iar printr-o ruptură zdrențuită se vedea arsura umflată și roșie, ca lăsată de bici, care îi străbătea pieptul. Se lăsă într-un genunchi lângă targă. Tam avea ochii închiși și respira slab și anevoie.

— Trolocii, băiete? Întrebă jupân Luhhan cu vocea răgușită din pricina fumului. Și aici. Și aici. Ei bine, se poate să fi fost mai norocoși decât are cineva dreptul să fie. Dacă îți vine să crezi

asta. Are nevoie de Meștereașă. Acum pe unde, în numele Luminii, o mai fi? Egwene!

Egwene, care trecea alergând pe lângă ei, cu brațele pline de cearșafuri transformate în bandaje, le aruncă o privire fără să-și domolească pașii, uitându-se fix la ceva din depărtare. Cearcănele pe care le avea în jurul ochilor îi făceau să pară și mai mari decât erau de fapt. Apoi îl văzu pe Rand și se opri, se opri cutremurată, respirând greu.

— O, Rand, nu, nu se poate, și tatăl tău? Nu cumva a...? Vino, te duc la Nynaeve.

Rand era prea obosit și prea buimăcit ca să vorbească. Toată noaptea se gândise la Emond's Field ca la un liman, unde el și Tam vor fi în siguranță. Acum nu părea să fie în stare să facă altceva decât să se uite descurajat la rochia ei murdară de negreală. Remarcă tot felul de nimicuri neînsemnate ca și cum ar fi fost foarte importante. Nasturii din spate ai rochiei fuseseră încheiați strâmb. Și mâinile îi erau curate. Se întrebă cum de avea mâinile curate când era murdară de funingine pe obraji.

Haral Luhhan părea că înțelege ceea ce i se întâmplase. Punându-și toporul peste osii, fierarul ridică partea din spate a tărgii și o împinse ușor, îmboldindu-l astfel să o urmeze pe Egwene. Rand se împletici în spatele ei, ca și cum ar fi mers în somn. Se întrebă în treacăt cum de știuse fierarul că acele creaturi fuseseră troloci, dar nu fu decât un gând fugar. Dacă Tam i-a recunoscut, nu era niciun motiv ca Haral Luhhan să nu îi fi putut recunoaște.

— Toate poveștile sunt adevărate, murmură el.

— Așa se pare, băiete, spuse fierarul. Așa se pare.

Rand auzi doar în treacăt. Se concentrează să urmeze silueta zveltă a lui Egwene. Își adunase puterile dorindu-și ca Egwene să se grăbească, deși, de fapt, ea mergea cu pași pe potruva lor, așa cum puteau ei înainta cu povara. Îi conduse jumătate de drum pe Pajiște, până la casa familiei Calder. Vârfurile stufului erau carbonizate, iar pereții dați cu var erau mânjiți de funingine. Din casele de alături nu mai rămăseseră decât pietrele de la temelie și două mormane de cenușă și de lemnărie arsă. Una fusese casa lui Berin Thane, unul dintre frații morarului. Cealaltă fusese a lui Abell Cauthon. Tatăl lui Mat. Chiar și coșurile se năruiseră.

— Stați aici, spuse Egwene, uitându-se la ei ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Când văzu că rămâneau pe loc, murmură ceva, apoi se grăbi să intre.

— Mat? Întreba Rand. Nu cumva a...?

— Trăiește, răspunse fierarul.

Puse jos capătul tărgii și își îndreptă ușurel spinarea.

— L-am văzut puțin mai înainte. E de mirare că suntem încă în viață. După cum au năvălit în casă și în fierărie, ai fi zis că țineam aur și giuvaiere acolo. Alsbet i-a crăpat unuia țeasta cu o tigaie. De dimineață a aruncat o privire casei noastre transformate în cenușă și a pornit la vânătoare prin sat, înarmată cu cel mai mare topor pe care l-a mai găsit în ceea ce a mai rămas din fierărie – în caz că vreunul dintre ei s-a ascuns în loc să fi fugit. Dacă o să pună mâna pe vreunul, aproape că mi se face mila de el.

Arătă cu capul înspre casa familiei Calder.

— Jupâneasa Calder și alți câțiva au luat la ei niște răniți, cei ale căror case nu mai sunt în picioare. După ce Meșterea o să-l îngrijească pe Tam, o să-i găsim și lui un pat. Poate la han. Starostele a zis deja că oamenii pot fi primiți la han, dar Nynaeve spune că răniții se vindecă mai repede dacă nu sunt așa de mulți la un loc.

Rand se prăbuși în genunchi. Mișcându-și umerii ca să se elibereze de ham, se îndeletnici, cu gesturi obosite, cu cercetarea învelitorilor lui Tam. Tam nu se mișcă și nu scoase niciun sunet, nici măcar atunci când mâinile înțepenite ale lui Rand îl îmbrânciră ușor. Dar cel puțin încă mai respira. „Tatăl meu.” Celălalt n-a fost decât glasul fierbințelii.

— Și dacă se întorc? Întrebă posomorât.

— Roata țese după cum îi este voia, răspunse jupân Luhhan, tulburat. Dacă se întorc... Ei, acum au plecat. Așa că adunăm resturile și refacem ceea ce s-a distrus.

Oftă. Își frecă șalele cu degetele și fața i se destinse. Rand își dădu pentru prima dată seama că bărbatul cel voinic era la fel de obosit ca el, dacă nu chiar mai obosit. Fierarul se uită la sat, dând din cap.

— Nu cred că azi o să avem parte de Bel Tine. Dar o să ne descurcăm. Întotdeauna ne-am descurcat. Apucă dintr-odată toporul și trăsăturile i se înăspriă. Mă așteaptă o mulțime de treabă. Nu-ți fie teamă, băiete. Meșterea o să aibă grijă de el,

iar Lumina o să aibă grijă de noi toți. Iar dacă Lumina o să uite de noi, ei bine, o să ne purtam singuri de grijă. Doar suntem din Ținutul celor Două Râuri!

În timp ce fierarul se îndepărtă, Rand, încă în genunchi, se uită la sat, și abia acum îl văzu cu adevărat. „Jupân Luhhan avea dreptate”, își spuse, și fu surprins să constate că nu era deloc mirat de ceea ce vedea. Oamenii încă mai scormoneau printre dărâmături, dar chiar în scurtul răstimp de când era acolo din ce în ce mai mulți începuseră să umble ca și cum ar fi avut o țință. Aproape că simțea cum devin din ce în ce mai nestrămutați. Dar își puna întrebări. Îi văzuseră pe troloci; îl văzuseră oare și pe călărețul cu mantie neagră? Îi simțiseră ura?

Nynaeve și Egwene ieșiră din casa familiei Calder, iar Rand sări în picioare. Sau, mai bine zis, încercă să sară în picioare; se clătină, de fapt, poticnindu-se, aproape căzând cu fața în țărână.

Meșterea se lăsă în genunchi lângă targă fără ca măcar să îi arunce o privire. Avea fața și rochia chiar mai murdare decât Egwene și aceleași cearcăne îi scoteau ochii în evidență; avea și ea mâinile curate. Pipăi fața lui Tam și îi deschise pleoapele cu degetele. Încruntându-se, dădu la o parte învelitorile și înlătură bandajul ca să se uite la rană. Înainte ca Rand să apuce să vadă ce se ascundea sub bandaj, Nynaeve acoperise din nou rana. Oftând, îl înveli din nou pe Tam cu pătura și cu mantia până sub bărbie, cu multă blândețe, ca și cum ar fi învelit un copil înainte de culcare.

— Nu pot face nimic, spuse. Trebui să își pună mâinile pe genunchi ca să se ridice în picioare. Îmi pare rău, Rand.

Porni înapoi spre casă, iar Rand rămase o vreme nemișcat, fără să înțeleagă; apoi se îndreptă anevoie spre ea și o întoarse cu fața la el.

— E pe moarte, strigă.

— Știu, răspunse ea simplu, iar Rand își pierdu cumpătul la auzul răspunsului ei sec.

— Trebuie să faci ceva. Trebuie. Doar ești Meșterea.

Durerea îi schimonosi chipul, dar numai o clipă – după aceea, cu ochii înfundați în orbite, cu vocea hotărâtă și lipsită de emoție, redeveni întruchiparea fermității:

— Da, așa este. Știu ce pot face cu leacurile pe care le am, dar mai știu și când este prea târziu. Crezi că nu aș face ceva,

dacă aş putea? Dar nu pot. Nu pot, Rand. Şi mai sunt şi alţii care au nevoie de mine. Oameni pe care îi pot ajuta.

— L-am adus la tine cât de repede am putut, îngăimă el.

Chiar dacă văzuse că satul fusese distrus, îşi pusese nădejdea în Meştereaşă. Acum că-i se spulberase şi această speranţa, se simţea sleit.

— Ştiu, spuse ea blând.

Îi atinse obrazul cu mâna.

— Nu este vina ta. Ai făcut tot ce se putea. Îmi pare rău, Rand, dar mai sunt şi alţii de care trebuie să mă îngrijesc. Mă tem că necazurile de-abia încep.

O urmări cu o privire absentă până când uşa casei se închise în urma ei. Nu se putea gândi la nimic altceva decât că Meştereaşa nu îi va ajuta.

Deodată, fu aruncat un pas înapoi de Egwene, care se repezi înspre el, cuprinzându-l cu braţele. Dacă l-ar fi îmbrăţişat atât de puternic altădată, i-ar fi smuls negreşit un geamăt; acum însă Rand se uita tăcut la uşa în spatele căreia i se spulberaseră speranţele.

— Îmi pare atât de rău, Rand, şopti Egwene la pieptul lui. Lumină, aş vrea să pot face ceva.

O îmbrăţişă.

— Ştiu. Eu... trebuie să fac însă ceva, Egwene. Nu ştiu ce, dar nu pot să-l las să...

Glasul i se sparse, iar ea îl îmbrăţişă şi mai strâns.

— Egwene!

Egwene tresări auzind-o pe Nynaeve strigând-o din casă.

— Egwene, am nevoie de tine! Şi spală-te din nou pe mâini!

Se desprinsese din braţele lui Rand.

— Are nevoie de mine, Rand.

— Egwene!

I se păru că aude un suspin când fata se îndepărtă de el. Odată plecată, Rand rămase singur lângă targă. Se uită o vreme la Tam, nesimţind decât o neputinţa nemărginită. Deodată chipul i se înăspri.

„Starostele va şti ce e de făcut, îşi spuse, ridicând încă o dată osiile. Starostele va şti.”

Bran al'Vere ştia întotdeauna ce era de făcut. Uitând de oboseală, porni cu încăpăţănare spre hanul Izvorul de Vin.

Un alt armăsar Dhurran trecu pe lângă el; curelele hamului erau legate în jurul gleznelor unei siluete masive, învelite într-o pătură murdară. Acolo unde se termina pătura se vedeau brațele acoperite cu păr țepos care se târau în țărână, iar un colț ridicat scotea la iveală un corn de capră. Ținutul celor Două Râuri nu era locul potrivit pentru ca poveștile să devină atât de înfricoșător de adevărate. Trolocii aparțineau lumii de afară, căci doar Lumina și locurile unde erau femeile Aes Sedai și Dragoni falși puteau ști ce altceva din poveștile Menestrelilor urma să prindă viață. Dar toate astea nu se puteau întâmpla în Ținutul celor Două Râuri. Nu în Emond's Field.

În timp ce cobora pe Pajiște, oamenii îl strigau, uneori dintre dărâmurile caselor, întrebându-l dacă îi pot fi de ajutor. Dar el nu auzea decât niște murmure în jurul lui, chiar și atunci când oamenii mergeau o vreme pe lângă el în timp ce îi vorbeau. Aproape fără să își dea seama, reuși să rostească vorbe care spuneau că nu avea nevoie de ajutor, că se îngrijea el de tot. Nu le dădea atenție nici atunci când se îndepărtau de el, cu priviri îngrijorate, câteodată adăugând că ar trebui să o trimită pe Nynaeve la el. Nu își permitea să se concentreze decât asupra scopului pe care și-l fixase. Bran al'Vere putea face totuși ceva ca să-l ajute pe Tam. Încercă să nu stăruiască asupra întrebării ce anume. Dar Starostele o să poată face ceva, o să aibă el o idee.

Hanul scăpase aproape nevătămat din grozăvia care distrusese jumătate de sat. Câteva urme de arsură întinau pereții, dar țiglele roșii de pe acoperiș străluceau în lumina soarelui la fel de puternic ca înainte. Din căruța neguțătorului ambulant nu mai rămăseseră însă decât cercurile de metal de la roți, înnegrite, proptite de lada carbonizată a căruței, care acum zăcea pe jos. Cercurile mari și rotunde care ținuseră coviltirul erau acum cumplit de strâmbate, fiecare în legea lui.

Thom Merrilin stătea turcește pe pietrele vechi de la temelia casei, tăind atent marginile pârlite de la peticele de pe mantie cu o foarfecă mică. Când Rand se apropie, puse jos mantia și foarfeca. fără să îl mai întrebe dacă avea nevoie sau voia să fie ajutat, sări jos și apucă partea din spate a tărgii.

— Înăuntru? Firește, firește. Nu te teme, băiete. Meșterea noastră o să aibă grijă de el. De aseară mă uit la ea cum face; are mâna iscusită și este foarte îndemânică. Ar putea fi și mai

rău. Aseară unii au murit. Poate că nu mulți, dar și unul este prea mult pentru mine. Bătrânul Fain a dispărut pur și simplu, și asta e cel mai rău. Trolocii mănâncă orice. Ar trebui să mulțumești Luminii că tatăl tău este încă aici, în viață; iar Meșterea o să-l vindece.

Rand nu voia să îl mai asculte – „Este tatăl meu!” – iar vocea lui Thom se transformă pentru el într-un zgomot fără noimă, nedemn de luat în seama mai mult decât bâzâitul unei muște. Nu mai suporta ca oamenii să îl compătimească și să încerce să îi ridice moralul. Nu acum. Nu înainte ca Bran al’Vere să îi spună cum să îi fie de ajutor lui Tam.

Deodată văzu ceva mâzgălit pe poarta hanului: o linie curbă, scrijelită cu un băț ars, având capătul în formă de lacrimă. Se întâmplaseră atâtea, încât aproape că nu îl mai surprinse să găsească Colțul Dragonului însemnat pe poarta de la hanul Izvorul de Vin. Nu reușea să înțeleagă de ce ar fi vrut cineva să îl acuze pe hangiu sau pe familia lui că ar fi de partea răului sau să aducă hanului nenoroc, dar noaptea care trecuse îl convinsese de un lucru: orice era posibil. Absolut orice.

La îndemnul Menestrelului, ridică zăvorul și intră.

În sala mare de jos nu era nimeni în afară de Bran al’Vere, și era frig, căci nimeni nu avusese timp să facă focul. Starostele stătea la una dintre mese, înmuindu-și tocul în călimară, cu fruntea încrețită de concentrare și capul încărunțit aplecat deasupra unei foi de pergament. Cămașa de noapte, vârată în grabă în pantaloni, atârna ca un sac în jurul mijlocului lui imens; își scărpină absent un picior gol cu degetele de la celalalt picior. Avea tălpile murdare, ca și cum ar fi ieșit afară de mai multe ori, fără ca, în ciuda frigului, să se obosească să își pună cizmele.

— Care e necazul? întreba, fără să ridice privirea. Grăbește-te! Am o mie de lucruri de făcut în clipa asta și încă și mai multe pe care ar fi trebuit să le fac de acum un ceas. Așa că n-am nici timp, nici răbdare. Ei bine? Dă-i drumul!

— Jupân al’Vere? spuse Rand. E vorba de tatăl meu.

Starostele ridică brusc capul.

— Rand? Tam! Aruncă tocul și sări în picioare, răsturnând scaunul. Poate că Lumina nu ne-a uitat de tot. Mi-era teamă că ați murit amândoi. Bela a intrat în galop în sat la o oră după ce plecaseră trolocii; răsufla din greu și spumega, ca și cum ar fi

alergat tot drumul de la fermă până aici, și am crezut... Dar nu avem timp de asta acum. O să-l ducem sus.

Apucă partea din spate a tărgii, dându-l pe Menestrel la o parte cu umărul.

— Du-te să o aduci pe Meștereașă, jupân Merrilin. Și spune-i din partea mea să se grăbească, știu eu de ce! Stai liniștit, Tam. Curând o să te băgăm într-un pat moale și bun. Du-te, Menestrelule, du-te!

Thom Merrilin dispăru pe ușă înainte ca Rand să apuce să vorbească.

— Nynaeve nu o să facă nimic. A spus că nu poate să-l ajute. Știam asta... Credeam că o să te gândești dumneata la ceva.

Jupân al'Vere se uită și mai pătrunzător la Rand, apoi dădu din cap.

— O să vedem, băiete. O să vedem. Dar vocea lui își pierduse siguranța. Hai să-l ducem în pat. Cel puțin o să se poată odihni în liniște.

Rand se lăsă împins în sus pe scările din spatele sălii hanului. Se strădui să rămână încrezător că, într-un fel sau altul, Tam se va face bine, dar își dădu seama că încă de la început speranțele fuseseră foarte slabe, iar îndoiala care se strecurase brusc în vocea Starostelui îl zgudui.

În partea din față de la catul al doilea al hanului se găseau șase camere confortabile, cu toate cele trebuincioase, cu ferestre ce dădeau spre Pajiște. Erau folosite mai ales de neguțătorii ambulanți sau de oamenii care coborau de pe Dealul Străjii sau urcau de la Deven Ride, dar și marii neguțători care veneau în fiecare an erau adesea surprinși să găsească niște odăi atât de primitive. Trei dintre ele erau ocupate acum, și Starostele îl zori pe Rand spre una dintre cele nefolosite.

Plapuma de fulgi și păturile de pe patul cel lat fură grabnic date la o parte și Tam fu întins pe salteaua groasă de pene, cu capul sprijinit pe perne umplute cu fulgi de gâscă. Nu scoase niciun sunet când fu mișcat, nici măcar un geamăt, doar respira anevoie, dar Starostele risipi îngrijorarea lui Rand, spunându-i să facă focul ca să alunge frigul din cameră, în timp ce Rand scormonea în lada de lână cămin după bucăți de lemn și surcele de aprins focul. Bran dădu la o parte perdelele de la geam, lăsând să pătrundă lumina dimineții, apoi începu să spele

cu blândețe fața lui Tam. Când se întoarse Menestrelul, focul din vatră încălzea odaia.

— Nu vine, anunță Thom Merrillin, intrând cu pas apăsător în cameră. Se uită mânios la Rand, încruntând din sprâncenele lui stufoase și albe. Nu mi-ai spus că îl duseseseși deja la ea. Mai că nu mi-a luat capul.

— Credeam... nu știu... că poate Starostele o să știe ce să facă, o s-o convingă să... Cu pumnii încleștați de iritare, Rand se întoarse spre Bran. Jupân al'Vere, ce pot face?

Bărbatul cel corpolent dădu din cap a neputință. Puse o cârpă proaspăt muiată în apă pe fruntea lui Tam și evită privirea lui Rand.

— Nu pot să mă uit la el cum moare, jupân al'Vere. Trebuie să fac ceva.

Menestrelul schiță un gest, ca și cum ar fi vrut să vorbească. Rand se întoarse spre el cu înfrigurare.

— Ai vreo idee? Sunt dispus să încerc orice.

— Mă întrebam doar, spuse Thom, îndesând cu degetul tutunul în pipa lui cu muștiucul lung, dacă Starostele știe cumva cine a scrijelit Colțul Dragonului pe poartă.

Se uită cercetător în găvanul pipei, apoi la Tam și puse din nou pipa neapinsă în gură, cu un oftat.

— Cuiva se pare că nu îi mai place de el. Sau poate că nu îi place de oaspeții lui.

Rand se uită dezgustat la el, apoi întoarse capul, privind țintă la foc. Gândurile îi jucau precum flăcările și, ca și flăcările, se concentrau asupra unui singur lucru. Nu va renunța. Nu putea să stea cu mâinile în sân și să îl lase pe Tam să moară. „Tatăl meu, își spuse cu înverșunare. Tatăl meu.” De îndată ce fierbințeala va fi trecut, se va putea ocupa și de această poveste. Însă mai întâi trebuia să facă să îi scadă febra. Dar cum?

Bran al'Vere strânse din buze uitându-se la spatele întors al lui Rand, iar furia cu care îl privi pe Menestrel ar fi ținut pe loc până și un urs. Thom însă aștepta răbdător, ca și cum nici nu ar fi remarcat-o.

— Pesemne că e făcătura vreunuia dintre Congari, sau a vreunui Coplin, spuse Starostele în cele din urmă, deși numai Lumina știe care dintre ei este răspunzător. Sunt un neam mare, și dacă e ceva rău de spus despre cineva, sau chiar dacă nu e,

poți fi sigur că nu vor șovăi o clipă să o facă. Pe lângă ei până și Cenn Buie pare numai lapte și miere.

— Căruța aceea cu coviltir care a venit chiar înainte de revărsatul zorilor? Întreba Menestrelul. Nu simțiseră nici măcar miros de troloc și nu voiau decât să știe când va începe Sărbătoarea, ca și cum nu ar fi văzut că din jumătate de sat nu mai rămăsese decât cenușa.

Jupân al'Vere încuviință, încruntat:

— O ramură a familiei. Dar toți sunt la fel. Neghiobul ala de Darl Coplin și-a petrecut jumătate de noapte cerându-mi să îi scot pe jupâneasa Moiraine și pe jupân Lan din han, și chiar din sat, ca și cum satul ar mai exista dacă ei ar fi plecat.

Rand nu asculta discuția decât pe jumătate, dar aceasta ultimă frază îl îmboldi să vorbească:

— Și ce anume au făcut?

— Păi, ea a făcut să fulgere din senin, răspunse jupân al'Vere. A îndreptat fulgerul drept spre troloci. Ai văzut copacii distruși. Nici trolocii nu au dus-o mai bine.

— Moiraine? Întrebă Rand neîncrezător, iar Starostele încuviință.

— Jupâneasa Moiraine. Iar jupân Lan parcă era un vârtej cu sabia aia a lui. Ce sabie? El însuși era arma și îl găseai în zece locuri odată, sau cel puțin așa părea. Arde-m-ar focul, dar tot nu mi-ar veni să cred dacă nu aș putea ieși și vedea cu ochii mei... își trecu o mână peste capul chel. Tocmai începeau vizitele de Noaptea lernii. Aveam toți brațele pline de daruri și de prăjituri cu miere și mințile tulburate de vin, când câinii au prins a mârâi și deodată cei doi s-au năpustit afară din han și au luat-o la fugă prin sat, strigând ceva despre troloci. Am crezut că băuseră prea mult vin. La urma urmei... troloci? Apoi, înainte ca vreunul dintre noi să înțeleagă ce se întâmplă, acele... acele creaturi erau lângă noi pe ulițe, spintecând oamenii cu săbiile, dând foc la case, urlând de îți îngheța sângele în vine.

Scoase un zgomot ce îi arăta dezgustul.

— N-am făcut decât să fugim, ca găinile când intră vulpea în coteț, până în momentul în care jupân Lan ne-a mai dat curaj.

— Nu e nevoie să fii atât de aspru, glăsui Thom. Ai făcut tot ce se putea. Nu toți trolocii care zac acum acolo au fost răpuși de unul din ei doi.

— Hmm, da, e adevărat.

Jupân al'Vere se cutremură.

— Cu toate astea e aproape de necrezut. O femeie Aes Sedai în Emond's Field. Și jupân Lan care e Străjer.

— O Aes Sedai? murmură Rand. Nu se poate. Am vorbit cu ea. Nu este... Nu...

— Credeai că sunt însemnate? replică Starostele cu o strâmbătură. Credeai că au scris „Aes Sedai” pe spate sau „Pri-mejdie, nu vă apropiați”? Se izbi deodată cu mâna peste frunte. O Aes Sedai. Sunt un prost bătrân, nu gândesc limpede. Există o șansă, Rand, dacă vrei să încerci. Nu pot să-ți spun să faci asta și nici măcar nu știu dacă, în locul tău, aș avea curajul să o fac.

— O șansă? întrebă Rand. Orice, atâta vreme cât poate să-i fie de ajutor...

— Femeile Aes Sedai pot să vindece, Rand. Arde-m-ar focul, băiete, doar ai auzit poveștile. Tămăduiesc și atunci când leacurile dau greș. Menestrelule, ar fi trebuit să îți dai seama mai repede decât mine. Poveștile Menestrelilor sunt pline de femei Aes Sedai. De ce nu ai vorbit fără înconjur, în loc să mă lași să bâjbâi?

— Nu sunt de prin părțile astea, răspunse Thom, uitându-se cu jind la pipa neaprinsă, iar cumătrul Coplin nu este singurul care nu vrea să aibă de a face cu femeile Aes Sedai. Era mai bine ca ideea să vină de la dumneata.

— O Aes Sedai, murmură Rand, încercând să facă chipul femeii care îi zâmbise să se potrivească oarecum cu poveștile.

Să fii ajutat de o Aes Sedai era uneori mai rău decât să nu primești niciun fel de ajutor, cel puțin așa spuneau poveștile; era ca otrava în plăcintă, iar darurile lor ascundeau întotdeauna o capcană, ca momeală pentru pește. Deodată banul din buzunar, banul pe care i-l dăduse Moiraine, părea un cărbune încins. Se stăpâni cu greu să nu și-l smulgă din buzunar și să îl arunce pe fereastră.

— Nimeni nu vrea să aibă de a face cu femeile Aes Sedai, băiete, vorbi Starostele încetișor. Nu văd ce altceva putem face, dar totuși nu e o hotărâre ușoară. Nu pot să hotărâsc eu în locul tău, însă am văzut-o pe jupâneasa Moiraine făcând numai bine... Probabil că ar trebui să îi spun Moiraine Sedai. Câteodată – se uită cu subînțeles la Tam – trebuie să-ți încerci norocul, chiar dacă nu ai prea mulți sorți de izbândă.

— Unele povești sunt exagerate, într-un fel, adăugă Thom, ca și cum cineva i-ar fi smuls cuvintele din gură cu cleștele. Unele dintre ele. În plus, băiete, ce altceva poți face?

— Nimic, oftă Rand.

Tam nu se mișcase deloc; avea ochii afundați în orbite, ca și cum ar fi zăcut de o săptămână.

— O... o să merg la ea.

— De partea cealaltă a podurilor, îl lămuri Menestrelul, acolo unde... se descotorosesc de trolocii morți. Dar ai grija, băiete. Femeile Aes Sedai fac ceea ce fac din pricini numai de ele știute, care nu sunt neapărat cele pe care le crede lumea.

Ultimele cuvinte le strigă în urma lui Rand, care se și năpustise afară pe ușă. Trebuia să țină plăselele sabiei pentru ca teaca să nu-i se încurce printre picioare în timp ce fugea, dar nu avea timp să și-o scoată. Tropăi în jos pe scări, apoi se repezi afară din han, uitând pentru moment de oboseală. Dacă exista vreo șansă, oricât de mică, să-l salveze pe Tam, era destul ca să-l facă să-și biruie istovirea de după o noapte de nesomn, cel puțin pentru o vreme. Nu voia să se gândească nici la faptul că șansa era legată de o femeie Aes Sedai și nici la prețul pe care va trebui să îl plătească. Cât despre a se găsi de adevăratelea față în față cu o Aes Sedai... Trase adânc aer în piept și încercă să se miște mai iute.

Rugurile se aflau mult dincolo de ultimele case dinspre miazănoapte, pe partea dinspre Pădurea de la Apus a drumului care ducea la Dealul Străjii. Vântul purta coloanele negre și unsuroase de fum departe de sat, dar, chiar și așa, un miros îngrețosător de dulce, ca mirosul de la o bucată de carne lăsată ceasuri la rând pe frigare, umplea aerul. Rand își astupă nările din cauza miasmei, iar când își dădu seama de unde venea i se puse un nod în gât. Iată la ce erau bune rugurile de Bel Tine. Oamenii care aveau grijă de foc își acoperiseră nasul și gura cu bucăți de pânză, dar, după cum se strâmbau, era limpede că nu era îndeajuns că umeziseră cârpele cu oțet. Chiar dacă oțetul alunga duhoarea, știau că duhoarea este încă acolo, și știau ce anume fac.

Doi bărbați dezlegau curelele hamului unui impunător cal Dhurran din jurul gleznelor unui troloc. Lan, care stătea ghemuit lângă hoit, dăduse pătura la o parte cât să iasă la iveală umerii trolocului și capul cu bot de capră. În timp ce Rand se apropia

cu pași mărunți și repezi, Străjerul desfăcu un însemn de metal de pe umărul cu țepi al cămășii de zale negre care acoperea trupul trolocului – un trident smălțuit de culoarea sângelui.

— Ko'bal, anunță el.

Aruncă tridentul în aer și îl prinse cu un mormăit.

— Am numărat șapte trupe până acum.

Moiraine, așezată turcește pe pământ nu departe de el, dădu din cap, istovită. Ținea pe genunchi un toiag acoperit de la un capăt la celălalt cu frunze de viță-de-vie și flori cioplite în lemn, iar rochia îi era mototolită, ca și cum ar fi purtat o prea mult.

— Șapte trupe. Șapte! Atât de multe nu au mai luptat împreună de la Războaiele Troloce. Veștile proaste vin una după alta. Mi-e teamă, Lan. Credeam că am câștigat o bătălie, dar de fapt s-ar putea să ne aflăm într-o situație mai grea ca niciodată.

Rand se uită țintă la ea, neputând să vorbească. O Aes Sedai. Încercase să se convingă că nu va arăta diferit acum că știa la cine... la ce se uita, și fu surprins să vadă că într-adevăr nu era deosebită. Nu mai arăta chiar atât de proaspătă, căci avea părul zburlit în toate direcțiile și o umbră de funingine pe nas, dar nu era nici foarte diferită. Trebuia să existe ceva la o Aes Sedai care să arate clar ca era una dintre ele. Pe de altă parte, dacă înfățișarea exterioară oglindea interiorul, și dacă poveștile erau adevărate, atunci Moiraine ar fi trebuit să semene mai degrabă cu un troloc și nu să arate ca o femeie falnică a cărei demnitate nu era întru nimic știrbită de faptul că stătea pe jos în țărână. Și îl putea ajuta pe Tam. Oricare ar fi prețul pe care ar trebui să îl plătească, înainte de orice trebuia să se gândească la Tam. Trase adânc aer în piept.

— Jupâneasă Moiraine... vreau să spun... Moiraine Sedai.

Se întoarseră amândoi ca să se uite la el, iar privirea ei îl îngheță. Nu mai era privirea caldă și binevoitoare pe care și-o amintea de pe Pajiște. Fața îi era obosită, dar ochii aveau o uitătură de șoim. Aes Sedai. Cei care au frânt lumea. Păpușarii care trăgeau sforile și făceau împărățiile și neamurile să joace după niște planuri pe care numai cei din Tar Valon le cunoșteau.

— Încă puțină lumină în întuneric, murmură Aes Sedai. Ridică vocea: Cum visezi, Rand al'Thor?

Rand se uită la ea, neînțelegând.

— Să visez?

— O noapte ca asta te poate face să visezi urât, Rand. Dacă ai coșmaruri, trebuie să îmi spui. Câteodată pot alunga visele urâte.

— Nu se întâmplă nimic neobișnuit cu... E vorba despre tatăl meu. E rănit. Nu e decât o zgârietură, dar fierbințeala îl mistuie. Meșterea nu vrea să-l ajute. Spune că nu poate. Dar poveștile...

Moiraine ridică din sprâncene, iar Rand se opri și își înghiți cuvintele. „În numele Luminii, exista oare vreo poveste cu o femeie Aes Sedai în care ea să nu fie de partea răului?” Se uită la Lan, dar Străjerul părea mai preocupat de trolocii morți decât de ceea ce ar fi putut spune Rand. Bâjbâind după cuvinte sub privirea ei neclintită, acesta din urmă continuă:

— Eu... ah... se spune că femeile Aes Sedai tămăduiesc. Dacă îl poți ajuta... dacă poți face ceva pentru el... oricare ar fi prețul... Vreau să zic... Trase adânc aer în piept și termină dintr-o suflare: Voi plăti orice preț îmi stă în puteri dacă îl ajuți. Orice.

— Orice preț, repetă gânditoare Moiraine, pe jumătate pentru sine. Vom vorbi mai târziu despre preț, Rand. Dacă o să fie cazul. Nu-ți pot promite însă nimic. Meșterea ta e pricepută. Voi face tot ce pot, dar este peste puterile mele să fac Roata să nu se mai învârtască.

— Moartea trece pe la fiecare, mai devreme sau mai târziu, rosti Străjerul, încruntat. Afară doar dacă ești în slujba Celui Întunecat, și doar neghiobii sunt gata să plătească acest preț.

Moiraine scoase un sunet dezaprobator.

— Nu fi atât de sumbru, Lan. Avem un motiv să sărbătorim. Un motiv mărunț, e drept, dar măcar avem un motiv.

Se folosi de toiag ca să se ridice în picioare.

— Du-mă la tatăl tău, Rand. O să fac tot ce pot ca să-l ajut. Prea multa lume de aici a refuzat să mă lase să încerc să fiu de vreun folos. Auziseră și ei poveștile, adăugă sec.

— E la han, spuse Rand. Pe aici. Și îți mulțumesc, îți mulțumesc!

Cei doi îl urmară, dar pe Rand pașii îl purtau repede înainte. Încetini, nerăbdător, ca să-l poată prinde din urmă, apoi se repezi iar înainte și trebui din nou să îi aștepte.

— Te rog, grăbește-te, o îndemnă el.

Era atât de absorbit de faptul că venea cu cineva care să îl ajute pe Tam, încât nici nu chibzui la cutezanța de a îmboldi o Aes Sedai.

— Îl mistuie fierbințeala.

Lan se uită furios la el.

— Nu vezi că e obosită? Chiar și cu un angreal, ce-a făcut ea aseară e ca și cum ar fi alergat prin tot satul cu un sac de bolovani în spate. Nu știi dacă meriți osteneala, păstorule, indiferent ce ar spune ea.

Rand clipi și nu spuse nimic.

— Ușurel, prietene, ușurel! spuse Moiraine.

Fără să își domolească pașii, întinse mâna ca să îl mângâie pe Străjer pe umăr. Lan se aplecă protector deasupra ei, ca și cum i-ar fi putut da putere prin simplul fapt că era aproape de ea.

— Tu te gândești numai la cum să ai grijă de mine. De ce nu ar face și el la fel când e vorba despre tatăl lui?

Lan se încruntă, dar tăcu.

— Vin cât de repede pot, Rand. Ai cuvântul meu.

Rand nu știa cui să dea crezare: asprimii din ochii ei sau calmului din vocea ei - nu era tocmai blândețe, ci mai degrabă fermitate în poruncile ei. Sau poate că se completau una pe cealaltă. O Aes Sedai. Acum nu mai putea da înapoi. Își potrivi pasul după al lor și încercă să nu se gândească la prețul despre care vor vorbi mai târziu.

CAPITOLUL 8

La adăpost

Intrând pe ușă, privirea lui Rand se îndreptă spre tatăl lui – tatăl lui, orice ar ce spune ceilalți. Tam nu se mișcase deloc, ochii îi erau în continuare închiși și respira anevoie, slab și hârâit. Menestrelul cu păr alb se întrerupse din discuția cu Starostele – care era aplecat deasupra patului, îngrijindu-l pe Tam – și îi aruncă lui Moiraine o privire stânjenită. Dar Moiraine nici nu îl băgă în seamă. De fapt, îi ignora pe toți, cu excepția lui Tam, la care se uita încordat și încruntat.

Thom își înfipse pipa neapinsă între dinți, apoi o scoase din nou și se uită urât la ea.

— Nici măcar nu poți fuma liniștit, mormăi el. Mai bine m-aș duce să văd dacă nu cumva îmi fură vreun fermier mantia ca să-și acopere vaca. Afară, cel puțin pot să-mi fumez pipa.

Ieși grăbit din cameră. Lan îl urmări cu privirea; fața lui ascuțită era complet lipsită de expresie.

— Nu pot să-l sufăr. E ceva care mă face să nu am încredere la el. Nu l-am văzut deloc aseară.

— A fost acolo, spuse Bran, uitându-se șovăitor la Moiraine. Trebuie că a fost, doar nu și-a pârlit mantia la focul din vatră.

Lui Rand nu i-ar fi păsat nici dacă Menestrelul și-ar fi petrecut toată noaptea ascunzându-se în grajd.

— Tata? o întrebă pe Moiraine rugător.

Bran deschise gura să vorbească, dar, înainte să apuce să spună ceva, Moiraine zise:

— Lasă-mă singură cu el, jupâne al'Vere. Dacă rămâi aici, nu o să faci decât să mă încurci.

Bran șovăi o clipă, nehotărât: nu îi plăcea să-i se poruncească în propriul han, dar nici nu voia să nu dea ascultare unei femei Aes Sedai. În cele din urmă își îndreptă spatele și îl luă pe Rand de umăr.

— Vino, băiete. Hai s-o lăsăm pe Moiraine Sedai să... să... să... Sunt o mulțime de lucruri de făcut jos la care poți să mă ajuți. Tam o să ceară numaidecât o pipă și o halbă de bere.

— Pot să rămân? o întrebă Rand pe Moiraine, deși ea nu părea să remarce decât prezența lui Tam.

Bran îl strânse mai puternic de umăr, dar Rand nu îl luă în seamă.

— Te rog! N-o să te stânjenesc. Nici n-o să știi că sunt aici. Este tatăl meu, adaugă el, cu o înverșunare care îl surprinse și care îl făcu pe Staroste să caște ochii de uimire.

Spera că îi vor pune înverșunarea pe seama oboselii sau a încordării pricinuite de faptul că avea de a face cu o Aes Sedai.

— Da, da, rosti Moiraine, nerăbdătoare.

Își azvârlise neglijent mantia și toiagul pe singurul scaun din cameră, și acum își sufleca mânecile rochiei, dezgolindu-și brațele până la cot. Toată atenția îi era concentrată asupra lui Tam, chiar și atunci când vorbea.

— Stai acolo. Și tu, Lan.

Făcu un gest vag înspre o bancă lungă de lângă perete. Își plimbă încetișor privirea de a lungul corpului lui Tam, de la picioare până la cap, dar Rand avea senzația intensă că într-un fel se uita dincolo de el.

— Puteți vorbi, dacă vreți, dar încet, continuă ea absentă. Acum du-te, jupân al'Vere. Suntem în camera unui bolnav, nu la sfat. Vezi să nu fii deranjată.

Starostele mormăi ceva în barbă, firește nu într-atât de tare încât să îi atragă atenția, îl strânse din nou pe Rand de umăr, apoi, supus, chiar dacă fără tragere de inimă, închise ușa în spatele lui.

Murmurând ceva pentru sine, Moiraine se lăsă în genunchi lângă pat și își puse încetișor mâinile pe pieptul lui Tam. Închise ochii și, vreme îndelungată, nu se mișcă și nu scoase niciun sunet.

În povești, minunile înfăptuite de femeile Aes Sedai erau întotdeauna însoțite de fulgere și de bubuituri de tunet sau de alte semne care să arate că se petreceau fapte nemaiauzite și să vădească prezența unor puteri neînchipuite. Puterea. Puterea Supremă țâșnind din Adevăratul Izvor, care făcea să se învâртеască Roata Timpului. Dar Rand refuza să se gândească la asta, la faptul că Tam avea de a face cu Puterea, că el însuși se afla în încăperea unde ar putea fi folosită Puterea. Era deja îndeajuns de rău că se afla în același sat. Totuși, după câte își dădea el seama, se prea putea ca Moiraine să fi adormit. Dar i

se părea că Tam respiră mai ușor. Trebuie că Moiraine făcea totuși ceva. Era atât de cufundat în gânduri, încât tresari când Lan îi vorbea încetișor:

— Ai o sabie splendidă. Are cumva și un bâțlan pe tăiș?

Rand se uită o clipă la Străjer, nepricepând despre ce vorbea. În vârtoarea tocmelii cu o Aes Sedai uitase cu totul de sabia lui Tam. Nu mai părea atât de grea.

— Da, are. Ce face Moiraine Sedai?

— Nu mă așteptam să găsesc o sabie cu bâțlan pe tăiș într-un astfel de loc, spuse Lan.

— E a tatălui meu.

Aruncă o privire spre sabia lui Lan, ale cărei plăsele de-abia se vedeau ieșind de sub mantie; cele două săbii erau foarte asemănătoare, doar că pe cea a Străjerului nu se vedea niciun bâțlan. Își îndreaptă din nou privirea spre pat. Tam respira într-adevăr mai ușor și nu mai hârâia. Era sigur de asta.

— A cumpărat-o cu multă vreme în urmă.

— E ciudat ca un păstor să cumpere așa ceva.

Rand se uită pieziș la Lan. Dacă un străin i-ar fi pus întrebări despre sabie, ar fi însemnat că își vâra nasul în treburile lui. Dacă însă un Străjer făcea același lucru... Cu toate acestea, simți nevoia să spună ceva.

— Din câte știu nu s-a servit niciodată de ea. Spunea că nu e de niciun folos. Cel puțin până aseară. Nici nu știusem că o are.

— Zicea că nu e de niciun folos? Nu cred că a gândit întotdeauna așa. Lan atinse în treacăt cu un deget teaca sabiei de la brâul lui Rand. Sunt locuri unde bâțlanul este însemnul celui mai iscusit dintre luptătorii cu sabia. Sabia asta trebuie că a străbătut un drum neobișnuit ca să ajungă în mâinile unui păstor din Ținutul celor Două Râuri.

Rand ignoră întrebarea nerostită. Moiraine tot nu se mișcase. Oare făcea ceva? Se înfioră și își frecă brațele, ca de frig. Nu era sigur că voia să știe ce anume făcea o Aes Sedai.

Apoi îi trecu și lui prin cap o întrebare, una pe care nu voia să o rostească, dar la care aștepta un răspuns.

— Starostele...

Își dresе glasul și respiră adânc.

— Starostele a spus că, dacă a mai rămas ceva din sat, asta e datorită dumatăle și lui Moiraine. Se sfoță să se uite la Străjer. Dacă-ți s-ar fi vorbit despre un om din pădure... Un bărbat care

însăpămânda oamenii doar uitându-se la ei... ți-ar fi fost de vreun folos? Un bărbat al cărui cal nu face niciun zgomot și căruia vântul nu îi umflă mantia. Ți-ai fi dat seama ce urmează să se întâmple? dacă-ți s-ar fi vorbit despre el, ați fi putut, dumneata și Moiraine Sedai, împiedica această nenorocire?

— Nu fără ajutorul a șase dintre suratele mele, răspunse Moiraine, și Rand tresări.

Era încă îngenunchată lângă pat, dar nu mai ținea mâinile pe Tam; se întoarse ca să se uite la cei doi de pe bancă. Nu ridică glasul, dar privirea ei îl ținut pe Rand la perete.

— Dacă atunci când am plecat din Tar Valon aș fi știut că voi găsi aici troloci și Myrddraali, aș fi adus cu mine șase dintre ele, ba chiar douăsprezece; chiar dacă ar fi trebuit să le târăsc până aici. Singură fiind, să fi știut cu o lună înainte, și tot nu ar fi însemnat mare lucru. Pesemne că nu mi-ar fi fost de niciun folos. De unul singur nu poți face prea multe, chiar dacă ceri ajutorul Puterii Supreme, iar aseară erau probabil mai bine de o sută de troloci răspândiți prin părțile acestea. O ceată întreagă.

— Dar tot ar fi fost bine de știut, rosti Lan, tăios, iar tăișul vorbelor era îndreptat spre Rand. Când anume l-ai văzut, și unde?

— Acum nu mai are importanță, spuse Moiraine. Nu vreau ca băiatul să se simtă vinovat de ceva pentru care nu este răspunzător. Eu sunt la fel de vinovată. Blestematul de corb de ieri, felul în care se purta, ar fi trebuit să îmi dea de gândit. Și ție, de altfel, vechiul meu prieten. Plescăi din buze, furioasă. Am avut atâta încredere în mine, încât am devenit îngâmfată; eram sigură că nu se poate ca pecetea Celui Întunecat să fi ajuns până aici. Nu într-atât, nu încă. Eram atât de sigură...

Rand clipi.

— Corbul? Nu înțeleg.

— Mâncătorii de hoituri.

Gura lui Lan se strâmbă în semn de dezgust.

— Iscoadele Celui Întunecat își găsesc adesea ajutoare printre creaturile care se hrănesc cu moarte. Mai ales corbi și ciori. Câteodată, în orașe, și șobolani.

Rand fu străbătut de un fior. Corbi și ciori ca ajutoare ale Celui Întunecat? Acum erau corbi și ciori peste tot. „Pecetea Celui Întunecat”, spusese Moiraine. Cel Întunecat era tot timpul prezent – iar Rand știa asta –, dar dacă încerci să pășești în

Lumină, să duci o viață dreaptă și nu îi rosteai numele, nu îți putea face niciun rău. Asta era ceea ce credea toată lumea, ceea ce învățai odată cu laptele pe care îl sugeai de la mamă. Dar Moiraine părea să spună că...

Privirea i se opri asupra lui Tam și orice alt gând îi ieși din cap. Fața tatălui său era evident mult mai puțin congestionată decât înainte, iar respirația părea aproape normală. Rand ar fi sărit în picioare dacă Lan nu l-ar fi apucat de braț.

— Ai izbutit!

Moiraine dădu din cap și oftă.

— Nu încă. Sper că e doar o chestiune de timp. Armele trolocilor sunt făurite în fierăriile din valea numită Thakan' dar, chiar pe povârnișurile muntelui Shayol Ghul. Unele dintre ele se infestază în acel loc. Metalul poartă în el stigmatul răului. Săbiile infestate fac răni care nu se vindecă singure sau care provoacă febre ucigătoare, boli ciudate, fără de leac. Am alinat durerea tatălui tău, dar pecetea, infecția e încă în el. Lăsată de capul ei, infecția va răbufni din nou și îl va nimici.

— Dar nu o vei lăsa de capul ei.

Cuvintele lui Rand erau pe jumătate rugătoare, pe jumătate poruncitoare. Fusesse cât se poate de surprins de faptul că îi vorbise astfel unei Aes Sedai, dar Moiraine părea că nu băgase de seamă tonul lui.

— Nu voi face asta, încuviință ea simplu. Sunt foarte obosită, Rand. De aseară nu am avut răgaz să mă odihnesc. Nu ar avea nici o importanță, dar pentru felul ăsta de caznă... ăsta - scoase o legăturică de mătase din pungă - este un angreal. Văzu expresia feței lui Rand. Deci ai auzit despre angreal. Bine.

Rand se dădu instinctiv înapoi, îndepărtându-se de ea și de obiectul pe care ea îl ținea în mână. Unele povești aminteau de angreali, acele relicve ale Vârstei Legendelor pe care femeile Aes Sedai le foloseau pentru a înfăptui cele mai mari minuni. Fu uimit văzând că Moiraine scoate la iveală o figurină de fildeş neted, ajunsă cafeniu închis odată cu trecerea timpului. Nu mai mare de o palmă, înfățișa o femeie în veștminte cu falduri și cu părul lung revărsându-i-se peste umeri.

— Am pierdut priceperea de a-i face, glăsui Moiraine. Atât de mult s-a pierdut, și mă tem că pentru totdeauna. Au rămas atât de puțini, încât Suprema Înscăunată Amyrlin aproape că nu mi-a îngăduit să-l iau pe acesta. Este bine pentru Emond's Field și

pentru tatăl tău că în cele din urmă s-a învoit. Dar nu trebuie să sperii prea mult. Acum, avându-l la îndemână, nu pot face mai mult decât aş fi putut face ieri fără el, iar infecţia este puternică. A avut timp să coacă.

— Îl poţi ajuta, spuse Rand cu ardoare. Ştiu că poţi.

Moiraine schiţă un zâmbet slab, o simplă arcuire a buzelor.

— O să vedem.

Apoi se întoarse din nou spre Tam. Puse o mână pe fruntea lui. În mâna cealaltă, făcută căuş, ţinea figurina de fildeş. Închise ochii, iar chipul ei căpătă o expresie de concentrare. Părea că de-abia mai respiră.

— Călăreţul despre care vorbeai, şopti Lan, cel care te-a înspăimântat, era cu siguranţă un Myrddraal.

— Un Myrddraal! exclamă Rand. Dar Pieriţii au douăzeci de picioare înălţime şi...

Cuvintele i se stinseră când văzu zâmbetul posac al lui Lan.

— Câteodată, păstorule, poveştile fac lucrurile să pară mai mari decât sunt de fapt. Crede-mă pe cuvânt, lumea e destul de măreaţă când vine vorba de un Jumate-Om. Jumate-Om, Pândarul, Pieritul, Umbrărau; numele depinde de ţinutul în care te afli, dar toate înseamnă acelaşi lucru: Myrddraal. Pieriţii sunt din seminţia trolocilor, o întoarcere aproape până la materia omenească pe care au folosit-o Stăpânii Spaimei ca să-i zămislească pe troloci. Aproape. Căci, dacă pornirile omeneşti sunt mai puternice, mai puternic este şi stigmatul răului care îi slujeşte pe troloci. Un Jumate-Om are un anumit fel de puteri, cele care izvorăsc de la Cel Întunecat. Doar cea mai slabă dintre femeile Aes Sedai nu ar izbuti să se măsoare cu un Pierit, dacă ar lupta unul împotriva celuilalt, dar mulţi oameni curajoşi şi de nădejde au fost răpuşi de Pieriţi. De la războaiele care au pus capăt Vârstei Legendelor, de când Rătăciţii au fost închişi, ei sunt creierul care le spune cetelor de troloci unde să lovească. În vremea războaielor troloce, Jumate oamenii au fost cei care i-au condus pe troloci în luptă, la porunca Stăpânilor Spaimei.

— M-a înfricoşat, şopti Rand cu glas stins. Doar s-a uitat la mine şi...

Se înfioră.

— Nu trebuie să îţi fie ruşine, păstorule. Şi pe mine mă înspăimântă. Am văzut bărbaţi care fuseseră toată viaţa soldaţi încremenind când vedeau un Jumate-Om, precum o pasăre care

se trezește față în față cu un șarpe. La miazănoapte, în Ținuturile de la Hotar, de a lungul Manei Pustiitoare, este o vorbă: privirea unui Făr'-de-Ochi înseamnă groază.

— Făr'-de-Ochi? Întrebă Rand, iar Lan încuviință.

— Myrddraalii văd ca vulturii, în întuneric sau la lumina zilei, dar nu au ochi. Puține lucruri sunt mai primejdioase decât să te găsești față în față cu un Myrddraal. Eu și Moiraine Sedai am încercat să îl ucidem pe cel care a fost aici aseară, dar de fiecare dată am dat greș. Jumate-Oamenii împărtășesc norocul Celui Întunecat.

Rand înghiți ca să își stăpânească emoția.

— Unul dintre troloci mi-a spus că Myrddraalul voia să-mi vorbească. Nu știam ce înseamnă asta.

Lan ridică brusc capul; căutătura ochilor lui albaștri era ca de gheață.

— Ai vorbit cu un troloc?

— Nu tocmai, îngăimă Rand.

Lan îl ținuta cu privirea.

— El a vorbit cu mine. Mi-a spus că n-o să-mi facă niciun rău și că Myrddraalul vrea să-mi vorbească. Apoi a încercat să mă omoare.

Își umezi buzele și își trecu mâna peste pielea noduroasă a plăselelor sabiei. Îl lamuri, în propoziții scurte și chinuite, cum se întorsese la fermă.

— Dar l-am omorât eu pe el, încheie Rand. De fapt, din întâmplare. S-a năpustit spre mine, și eu aveam sabia în mână.

Chipul lui Lan se înmuie, dacă se poate spune că stânca se înmoaie.

— Chiar și așa, e un lucru demn de a fi povestit, păstorule. Până aseară, puțini erau oamenii de la miazăzi de ținuturile de la Hotar care ar fi putut spune că au văzut vreodată un troloc; cu atât mai puțin că ar fi ucis vreunul.

— Și încă și mai puțini cei care au răpus un troloc singuri și fără niciun fel de ajutor, adăugă Moiraine, cu un glas istovit. Am terminat, Rand. Lan, ajută-mă să mă ridic.

Străjerul se grăbi să ajungă lângă ea, dar nu fu mai iute decât Rand, care se năpusti spre pat. Pielea lui Tam nu mai ardea la atingere, dar fața îi era palidă, gălbejită, ca și cum ar fi petrecut prea multă vreme departe de căldura soarelui. Avea în

continuare ochii închiși, dar răsufla adânc, normal, ca o persoană care doarme.

— O să fie bine acum? întrebă Rand neliniștit.

— Dacă se odihnește, da, spuse Moiraine. Câteva săptămâni în pat și va fi din nou ca mai înainte.

Pășea șovăitor, în ciuda faptului că îl ținea pe Lan pe braț. Străjerul dădu la o parte mantia și toiagul de pe perna scaunului ca să îi facă loc să stea, iar Moiraine se așeză cu un oftat. Încet, cu grijă, înveli din nou angrealul și îl puse la loc în pungă.

Lui Rand îi tremura tot corpul; își mușcă buzele ca să se abțină să nu râdă. În același timp se văzu nevoit să-și ducă mâna la ochi ca să își șteargă lacrimile.

— Mulțumesc.

— În timpul Vârstei Legendelor, continuă Moiraine, unele femei Aes Sedai puteau să facă din nou viața și sănătatea să revină, dacă mai rămăsese o scânteie, cât de mică. Însă vremurile acelea au trecut – pesemne pentru totdeauna. S-au pierdut atât de multe, nu numai priceperea de a face angreali. Se puteau face atâtea lucruri la care acum nici nu îndrăznim să visăm, asta în caz că ne mai amintim de ele. Acum suntem mult mai puține. Unele haruri s-au pierdut de tot, iar multe dintre cele care au rămas par mai lipsite de tărie. E drept că trupul are nevoie atât de viață, cât și de vigoare. Altminteri nici cea mai înzestrată dintre noi nu poate face nimic întru Tămăduire. Din fericire, tatăl tău este un bărbat puternic, atât la trup, cât și la minte. Deocamdată și-a folosit mare parte din forțe luptând să supraviețuiască, iar acum nu îi mai rămâne decât să-și le recapete. Asta o să ia ceva timp, dar infecția a trecut.

— Nu te voi putea răsplăti niciodată, îi spuse Rand, fără să își ia ochii de la Tam, dar voi face orice pentru dumneata. Absolut orice.

Își aduse aminte cum vorbiseră despre preț și despre promisiunea pe care o făcuse. Îngenunchind lângă Tam, vorbea chiar mai serios decât înainte, dar tot nu îi era ușor să se uite la ea.

— Orice. Atâta timp cât nu face rău satului sau prietenilor mei.

Moiraine ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Dacă ești de părere că este nevoie... Oricum, aș vrea să vorbesc cu tine. Vei pleca fără îndoială în același timp cu noi, așa că vom putea vorbi pe îndelete.

— Să plec! exclamă Rand, străduindu-se să se ridice în picioare. E într-adevăr atât de rău? Mi se părea că toată lumea este gata să se apuce de reclădit. Noi, cei din Ținutul celor Două Râuri, suntem oameni așezați. Nimeni nu pleacă vreodată de aici.

— Rand...

— Și unde să mergem? Padan Fain spunea că vremea e la fel de rea peste tot. El e... era... neguțătorul ambulant. Trolocii... Rand înghiți ca să-și înăbușe emoția. Ar fi vrut ca Thom Merrill să nu-i fi spus ce mănâncă trolocii.

— Cred că lucrul cel mai bun pe care îl putem face este să rămânem aici unde ne este locul, în Ținutul celor Două Râuri, și să refacem totul. Am însământat pământul și curând o să fie îndeajuns de cald ca să tundem oile. Nu știi cine a pomenit prima dată de plecat – pun rămașag că a fost unul dintre Coplini –, dar, oricine ar fi fost...

— Păstorule, îl întrerupse Lan, vorbești când ar trebui să asculți.

Se uită clipind la amândoi. Își dădu seama că mai mult bolborosise și că vorbise vrute și nevrute în timp ce Moiraine încerca să spună ceva. În timp ce o Aes Sedai încerca să vorbească... Se întrebă ce să îi zică, cum să se scuze, dar Moiraine zâmbi în timp ce el încă mai chibzuia.

— Înțeleg ce simți, Rand, îi vorbi, iar el avu sentimentul stânjenitor că într-adevăr așa era. Nu te mai gândești la asta. Gura i se crispă și dădu din cap. Ei, acum văd că nu m-am făcut înțeleasă. Cred că mai întâi ar fi trebuit să mă odihnesc. Tu vei pleca, Rand. Tu ești cel care trebuie să plece, pentru binele satului.

— Eu? Rand își dresă glasul și vorbi din nou. Eu? De data aceasta suna ceva mai bine. De ce să trebuiască să plec? Nu înțeleg nimic. Nu vreau să plec nicăieri.

Moiraine se uită la Lan, iar Lan își desfăcu brațele. Îl privi pe Rand de sub legătura de piele care îi încingea fruntea, iar băiatul avu din nou impresia că este cântărit cu o balanță nevăzută.

— Știi, vorbești deodată Lan, că unele case nu au fost atacate?

— Dar din jumătate de sat nu a rămas decât cenușă, protestă Rand, însă Străjerul nu îl luă în seamă.

— Unele case au fost arse doar ca să creeze confuzie. După aceea, trolocii le-au ignorat, și pe ele, și pe oamenii care au fugit de acolo, afară doar de cazul în care au nimerit în mijlocul unui adevărat atac. Mulți dintre cei care au venit de la fermele îndepărtate nu au văzut nici picior de troloc, nici măcar de la distanță. Cei mai mulți nici nu au știut că s-a întâmplat ceva până nu au ajuns în sat.

— Am auzit despre Darl Coplin, spuse Rand încetișor. Îmi închipui că vorbele lui pur și simplu nu au fost pe deplin înțelese.

— Două ferme au fost atacate, continua Lan. A voastră și încă una. Pentru că era Bel Tine, toată lumea care locuia la cea de a doua fermă era deja în sat. Mulți oameni au scăpat pentru că Myrddraalul nu cunoștea obiceiurile locului. Sărbătoarea și Noaptea Iernii i-au făcut sarcina aproape cu neputință de îndeplinit, dar el nu știuse asta.

Rand se uită la Moiraine, care se lăsase pe spate în scaun, dar ea nu spuse nimic și se mulțumi doar să îl privească cu degetul la buze.

— Ferma noastră și a mai cui? întrebă el în cele din urmă.

— Ferma Aybara, răspunse Lan. Aici, în Emond's Field, au atacat întâi fierăria și casa fierarului, apoi casa jupânului Caut-hon.

Lui Rand i se uscă brusc gura.

— N-are nici o noimă, izbuti el să spună, apoi tresări când Moiraine își îndreptă spatele.

— Nu-i așa, Rand, vorbi ea. Au avut un scop precis. Trolocii nu au venit în Emond's Field din întâmplare și nu au făcut ce au făcut din plăcerea de a uide și de a pârjoli, oricât de mult i-ar încânta aceste lucruri. Știau foarte bine ce, sau mai degrabă pe cine, urmăreau. Trolocii au venit să omoare sau să prindă tineri de o anumită vârstă care stau lângă Emond's Field.

— De vârsta mea? Lui Rand îi tremura vocea, dar nu îi păsa. O, Lumina! Mat. Și Perrin?

— E teafăr și nevătămat, îl asigură Moiraine, doar nițel murdar de funingine.

— Dar Ban Crowe și Lem Thane?

— Nu au fost niciodată în primejdie, replica Lan. În orice caz, nu mai mult decât restul lumii.

— Dar și ei l-au văzut pe călăreț, pe Pieritul. Și suntem de un leat.

— Casa lui jupân Crowe n-a suferit nici o stricăciune, continuă Moiraine, iar morarul și ai lui au dormit liniștiți în prima parte a atacului. S-au trezit doar din pricina zgomotului. Ban e cu zece luni mai mare decât tine, iar Lem, cu opt luni mai mic. Zâmbi rece, remarcându-i surprinderea.

— Ți-am zis că am pus întrebări. Și am vorbit de tineri de o anumită vârstă. Tu și cei doi prieteni ai tăi sunteți născuți la câteva săptămâni depărtare unul de altul. Pe voi trei vă căuta Myrddraalul și pe nimeni altcineva.

Rand se mută de pe un picior pe altul, stingherit. Ar fi vrut să nu se mai uite așa la el, ca și cum privirea ei i-ar fi putut pătrunde în toate cotloanele minții, citindu-i până și cel mai ascuns gând.

— Ce-ar putea vrea de la noi? Nu suntem decât niște fermieri, niște păstori.

— Aceasta este o întrebare fără răspuns în Ținutul celor Două Râuri, rosti Moiraine încetișor, dar răspunsul este important. Trolocii nu s-au mai arătat prin părțile astea de aproape două mii de ani.

— Multe povești amintesc de atacurile trolocilor, spuse Rand cu încăpățănare. Doar că pe aici nu a trecut niciunul până acum. Străjerii sunt cei care se luptă tot timpul cu trolocii.

— Băiete, m-aștept să mă lupt cu trolocii de a lungul Manei Pustiitoare, vorbi Lan disprețuitor, dar nu aici, la aproape șase sute de leghe mai spre miazăzi. Atacul de aseară a fost la fel de puternic ca acelea pe care mă aștept să le văd în Shienar sau în oricare dintre ținuturile de la hotar.

— În unul dintre voi, glăsui Moiraine, sau în toți trei, există ceva care îl face pe Cel Întunecat să se teamă.

— Nu... nu e cu puțință. Rand se îndreptă poticnindu-se către fereastră și se uită la sat, la oamenii care trebăluiau printre dărâmături.

— Nu-mi pasă ce s-a întâmplat; asta nu e cu puțință.

Ceva de pe Pajiște îi atrase atenția. Se uită țintă, apoi își dădu seama că era ciotul înnegrit care mai rămăsese din Stâlpul Primăverii. Un Bel Tine pe cînste, cu neguțător ambulant, Menestrel și oameni veniți din alte părți. Îl străbătu un fior și clătină violent din cap.

— Nu. Nu, eu nu sunt decât un păstor. Celui Întunecat n-are de ce să-i pese de mine.

— Să aduci atâtea troloci de atât de departe fără să stârnești niciun fel de zarvă de la ținuturile de la Hotar până dincolo de Caemlyn a fost o strădanie nemaipomenită, rosti Lan încruntat. Aș vrea să știu cum de au izbutit. Chiar crezi ca și-au dat atâta osteneala doar ca să ardă câteva case?

— Vor veni înapoi, adaugă Moiraine.

Rand deschise gura ca să-l contrazică pe Lan, dar spusele lui Moiraine îl făcură să se oprească. Se întoarse cu fața spre ea.

— Înapoi? Nu-i poți împiedica? Ai reușit aseară, chiar dacă fuseși luată prin surprindere. Acum știi că sunt aici.

— Poate, răspunse Moiraine. Mi-aș putea chema câteva surate din Tar Valon; s-ar putea să aibă timp să ajungă aici înainte să avem nevoie de ele. Și Myrddraalul știe că sunt aici, așa că probabil nu va porni la atac – cel puțin nu în mod deschis – fără să primească întăriri: mai mulți Myrddraali și mai mulți troloci. Dacă sunt destule femei Aes Sedai și destui Străjeri, trolocii pot fi învinși, dar nu știu de câte bătălii va fi nevoie.

O imagine îi juca lui Rand în fața ochilor: Emond's Field preschimbat în cenușă. Toate fermele arse. Și Dealul Străjii, și Deven Ride, și Taren Ferry. Numai sânge și cenușă peste tot.

— Nu, exclamă, și se simți de parcă s-ar fi rupt ceva înăuntrul lui. De asta trebuie să plec, nu-i așa? Trolocii nu vor veni înapoi dacă eu nu sunt aici. O ultima rămășiță de încăpățănare îl făcu să adauge: Dacă într-adevăr pe mine mă caută.

Moiraine ridică din sprâncene, ca și cum ar fi fost surprinsă că Rand încă nu era convins, dar Lan stăruie:

— Ești gata să faci rămășag pe sat, păstorule? Pe întregul tău ținut?

Încăpățănarea lui Rand se mistui.

— Nu, spuse din nou și din nou simți un gol înăuntrul său. Perrin și Mat trebuie să plece și ei, nu-i așa?

Să părăsească Ținutul celor Două Râuri. Să-și părăsească tatăl și casa. Cel puțin tatăl lui se va face bine. Cel puțin va putea să-l audă spunând că tot ce se întâmplase pe Calea Carierei fusese o nerozie.

— Cred că am putea merge la Baerlon, sau chiar la Caemlyn. Am auzit că în Caemlyn sunt mai mulți oameni decât în întregul Ținut al celor Două Râuri. Acolo am fi la adăpost.

Încercă să râdă, dar râsul îi sună cavernos.

— Mai demult visam să văd Caemlyn. Nu m-am gândit însă niciodată că se va întâmpla să merg acolo.

Tăcură o vreme, după care Lan îl sfătui:

— Nu m-aș bizui pe Caemlyn ca adăpost. Dacă Myrddraalii vor într-adevăr să te prindă, vor găsi cum. Zidurile nu sunt o piedică pentru un Jumate-Om. Și ai fi neghiob să nu crezi că vor să te prindă.

Rand crezuse că mai disperat de atât nu poate fi, dar la aceste cuvinte se prăbuși și mai adânc.

— Există un loc unde poți fi la adăpost, începu Moiraine încetișor, iar Rand ciuli urechile. În Tar Valon ai fi printre Aes Sedai și Străjeri. Chiar și în timpul războaielor troloce forțelor Celui Întunecat le-a fost teamă să atace Zidurile Strălucitoare. Singura dată când au încercat a fost cea mai mare înfrângere a lor. Și în Tar Valon se găsește toată cunoașterea dobândită de noi, femeile Aes Sedai, de la Vremea Nebuniei încoace. Unele frânturi există încă din Vârsta Legendelor. Tar Valon este singurul loc unde poți afla de ce ești căutat de către Myrddraali. De ce ești căutat de Părintele Minciunii. Măcar atât îți pot promite.

Călătoria până la Tar Valon aproape că depășea închipuirea lui Rand. O călătorie spre un loc unde va fi înconjurat de femeile Aes Sedai. Firește, Moiraine îl tămăduise pe Tam, sau cel puțin așa părea, dar mai erau și toate poveștile pe care le auzise. Destul că se găsea în aceeași încăpere cu o femeie Aes Sedai; dar să trăiască în Tar Valon, înconjurat de ele... Iar Moiraine încă nu-și ceruse răsplata. Era întotdeauna un preț care trebuia plătit, așa spuneau poveștile.

— Cât o să doarmă tata? Întrebă el în cele din urmă. Eu... trebuie să-i spun... Nu se poate să se trezească și să vadă că am plecat.

I se păru că îl auzi pe Lan scoțând un oftat de ușurare. Se uită atent la Străjer, dar chipul lui Lan era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna.

— Nu cred să se trezească înainte să plecăm, zise Moiraine. Vreau să pornim de îndată ce se va fi lăsat întunericul. Chiar și o

singură zi de întârziere poate fi fatală. Ar fi mai bine dacă i-ai scrie câteva cuvinte.

— La noapte? Întrebă Rand neîncrezător, iar Lan încuviință.

— Jumate-Om Myrddraalul o să-și dea seama curând că am plecat. Nu e nevoie să-i înlesnim sarcina mai mult decât trebuie.

Rand își făcu de lucru cu păturile care îl acopereau pe Tam. Era drum lung până în Tar Valon.

— Atunci... Atunci, aș face mai bine să mă duc să-i caut pe Mat și pe Perrin.

— O să am eu grija de asta.

Moiraine se ridică sprintenă în picioare și își luă mantia cu o energie brusc recăpătată. Îi puse mâna pe umăr, iar Rand se strădui din toate puterile să nu facă un pas înapoi. Nu-l apăsă tare, dar era o strânsoare de fier care îl ținea prizonier, ca un șarpe ținut între dinții unei furci.

— Ar fi mai bine dacă n-am vorbi despre toate astea cu alții. Înțelegi? Cei care au scrijelit Colțul Dragonului pe poarta hanului ne-ar putea pricinui necazuri dacă ar ști.

— Înțeleg.

Rand răsuflă ușurat când Moiraine își luă mâna de pe umărul lui.

— O să o rog pe jupâneasa al'Vere să-ți aducă ceva de mâncare, continua ea, ca și cum nu ar fi observat reacția pe care o avusese Rand. Apoi trebuie să dormi. E un drum anevoios chiar dacă ești odihnit.

Ușa se închise în urma lor, iar Rand rămase în picioare, uitându-se înspre Tam; privindu-l, dar nevăzând nimic. Până în acea clipă nici nu conștientizase faptul că satul era parte din el, tot așa cum el era parte din sat. Își dădea acum seama, pentru că știa ce anume se rupsese înăuntrul lui. Acum era despărțit de sat. Păstorul Noptii îl căuta. Părea cu neputință – nu era decât un fermier –, dar trolocii veniseră cu adevărat, iar Lan avea dreptate în privința unui lucru: nu putea pune în primejdie satul doar pentru că spera că Moiraine se înșela. Nici măcar nu putea vorbi cu cineva. Din partea Coplinilor nu te puteai aștepta decât la necazuri dacă ar fi aflat una ca asta. Trebuia să se încreadă într-o femeie Aes Sedai.

— Ai face bine să nu-l trezești, spuse jupâneasa al'Vere, după ce Starostele închise ușa în spatele lui și al nevastei sale.

Din tava acoperita cu un ștergar pe care o ducea ieșeau aburi, răspândind un miros îmbietor. O puse pe scrinul de lângă perete, apoi, cu hotărâre, îl îndepărtă pe Rand de pat.

— Jupâneasa Moiraine mi-a spus de ce are Tam nevoie, îi vorbi ea blând, dar nu mi-a zis și că ar trebui să cazi peste el de oboseală. Ți-am adus ceva de mâncare. Vezi să nu se răcească.

— Aș vrea să nu-i mai spui așa, se răsti Starostele arțăgos. Se cuvine să îi spui Moiraine Sedai; altfel ar putea să se înfurie.

Jupâneasa al'Vere îl mângâie pe obraz.

— Lasă asta în grija mea. Am discutat îndelung cu ea. Și nu vorbi tare. Dacă îl trezești pe Tam, va trebui să ne dai socoteală, mie și lui Moiraine Sedai. Scoase în evidență rangul lui Moiraine într-un fel care făcea insistența lui Bran să pară prostească. Dați-vă amândoi la o parte din calea mea.

Zâmbind drăgăstos soțului său, se întoarse spre pat și spre Tam.

Jupân al'Vere se uită nemulțumit la Rand.

— Este o Aes Sedai. Jumătate din femeile din sat se poartă ca și cum ar face parte din Soborul Femeilor, iar cealaltă jumătate, ca și cum ar fi un troloc. Nici uneia dintre ele nu pare a-i trece prin cap că trebuie să fii cu băgare de seamă în preajma unei Aes Sedai. E drept că bărbații se uita în continuare chiorâș la ea, dar cel puțin ei nu fac nimic care să-i poată stârni mânia.

„Cu băgare de seama”, își spuse Rand. Nu era timpul pierdut ca să înceapă să fie cu băgare de seamă.

— Jupân al'Vere, începu el încetișor, știi cumva câte ferme au fost atacate?

— N-am auzit decât de două, printre care și a voastră. Starostele făcu o pauză, încruntat, apoi ridică din umeri. Când vezi tot ce s-a întâmplat aici, parcă e prea puțin. Ar trebui să mă bucur că e așa, dar... Ei bine, s-ar putea să mai auzim și de altele până diseară.

Rand oftă. Nu era nevoie să întrebe despre ce ferme era vorba.

— Aici, în sat, au... Vreau să zic, se știe ce căutau?

— Ce căutau, băiete? Nu știi dacă urmăreau ceva anume, poate doar să ne omoare pe toți. A fost așa cum îți spuneam. Câinii lătrau, iar Moiraine Sedai și Lan alergau pe ulițe, apoi cineva a strigat că fierăria și casa lui jupân Luhhan sunt în

flăcări. Casa lui Abell Cauthon a fost cuprinsă de vâlvătăi – iar asta a fost un lucru ciudat, căci casa asta se află aproape în mijlocul satului. În orice caz, după aceea i-am văzut pe troloci printre noi. Nu, nu cred să fi căutat ceva anume.

Scoase pe neașteptate un hohot de râs răgușit, dar se opri, aruncând o privire precaută spre nevastă; ea însă nu-și dezlipi ochii de la Tam.

— La drept vorbind, continuă el cu glas mai scăzut, păreau aproape la fel de nedumeriți ca noi. Mă îndoiesc sincer că se așteptau să găsească o Aes Sedai și un Străjer pe aici.

— Nici eu nu cred, întări Rand cu o strâmbătură.

Dacă Moiraine spusese adevărul cu privire la asta, atunci probabil că spusese adevărul și cu privire la toate celelalte. O clipă se gândi să ceară sfatul Starostelui, dar era clar că jupân al'Vere nu știa mai multe despre femeile Aes Sedai decât oricine altcineva din sat. Mai mult, se codea să îi spună până și Starostelui ceea ce se petrecea – ceea ce spunea Moiraine că se petrece. Nu era sigur de ce se temea mai mult: ca Starostele să-și bată joc de el sau să-l creadă. Își frecă degetul mare de plăselele sabiei lui Tam. Tatăl său umblase prin lume; pesemne că știa mai multe despre femeile Aes Sedai decât Starostele. Dar dacă Tam ieșise într-adevăr din Ținutul celor Două Râuri, atunci poate că tot ce spusese în Pădurea de la Apus... își trecu mâinile prin păr, încercând să-și alunge astfel de gânduri.

— Ai nevoie de somn, băiete, spuse Starostele.

— Da, așa e, adăugă jupâneasa al'Vere. Mai că nu cazi din picioare de oboseală.

Rand se uită la ea, clipind nedumerit. Nici măcar nu-și dăduse seama că jupâneasa plecase de lângă tatăl său. Avea într-adevăr nevoie să doarmă. Numai gândul la somn îl făcea să caște.

— Poți dormi în patul din odaia de alături, spuse Starostele. Am făcut deja focul.

Rand se uită la tatăl său. Tam dormea încă adânc, iar asta îl făcu să caște din nou.

— Aș prefera să rămân aici, dacă n-aveți nimic împotrivă. Ca să fiu lângă el când se trezește.

Chestiunile legate de camera bolnavului țineau de teritoriul jupânesei al'Vere, iar Starostele o lăsă pe ea să hotărască. Jupâneasa șovăi o clipă, apoi încuviință.

— Dar să-l lași să se trezească singur. Dacă-i tulburi somnul...

Rand încerca să spună ca va face întocmai, dar vorbele i se încâlciră într-un alt căscat. Jupâneasa dădu din cap, zâmbind.

— O să adormi și tu cât ai bate din palme. Dacă vrei să rămâi aici, ghemuiește-te lângă foc. Și bea puțin din fiertura asta de vacă înainte să adormi.

— Așa o să fac, răspunse Rand. S-ar fi învoit să facă orice, atâta vreme cât putea rămâne în odaie. Și n-o să-l trezesc.

— Să nu care cumva să faci una ca asta, îl preveni jupâneasa al'Vere, pe un ton neînduplecat, dar nu lipsit de blândețe. O să-ți aduc o pernă și niște pături.

Când, în cele din urmă, ușa se închise în spatele lor, Rand trase singurul scaun din cameră lângă patul lui Tam și se așeză, astfel încât să se poată uita la tatăl său. Firește că jupâneasa al'Vere vorbea de somn - îi trosniră fălcile când casca dar nu se putea culca încă. Tam se putea trezi în orice clipă și poate că nu va rămâne treaz decât puțină vreme. Trebuia să fie acolo când se trezea.

Făcu o strâmbătură și se răsuci în scaun. Dădu la o parte, cu un gest absent, plăselele sabiei care îi pătrundeau în coaste, încă mai șovăia dacă să povestească sau nu cuiva ceea ce îi spusese Moiraine, dar, la urma urmei, era vorba despre Tam. Era... fără să își dea seama, își încleștă puternic maxilarele. „Tatăl meu. Îi pot spune tatălui meu orice.”

Se mai răsuci puțin în scaun și își sprijini capul de spătar. Tam era tatăl lui și nimeni nu îi poruncea ceea ce trebuie și ceea ce nu trebuie să îi spună tatălui lui. Trebuia doar să rămână treaz până se deștepta Tam. Trebuia...

CAPITOLUL 9

Istorisirile Roții

Inima lui Rand bătea spărgându-i pieptul în timp ce fugea; se uită abătut la dealurile golașe din jur. Nu era doar un loc unde primăvara întârzia să vină; aici primăvara nu venise niciodată și nici nu avea să mai vina vreodată. Nu creștea nimic în pământul rece care îi trosnea sub picioare, nici măcar o bucată de mușchi. Înainta anevoie printre stâncile de două ori mai înalte decât el; pietrele erau acoperite de praf, ca și cum nu le-ar fi atins niciodată niciun strop de ploaie. Soarele era ca o minge umflată, de culoare sângerie, mai dogoritor decât în cele mai toride zile de vară și atât de strălucitor, încât îi ardea ochii; stătea nemișcat în căldarea plumburie a cerului, tulburata, cât cuprindeai cu privirea, de spumegarea norilor argintii și negru intens. Însă, cu tot vârtejul de nori, nici o adiere de vânt nu atingea pământul și, în pofida soarelui dezolant, aerul încins era tăios, de parcă ar fi fost mijlocul iernii.

Rand se uită de mai multe ori peste umăr în timp ce fugea, dar nu își văzu urmăritorii. Numai dealuri sterpe și crestele întunecate ale munților, multe având în vârf fuioare de fum negru, care se ridicau spre cer, contopindu-se cu norii zdrențuiți. Cu toate că nu-și vedea urmăritorii, îi auzea, le auzea urletele, voci guturale țipând de bucuria vânătorii, urlând de fericire la gândul sângelui care avea să curgă. Troloci. Se apropiau, iar el era la capătul puterilor.

Cu repeziciunea născută din disperare, se cațără până în vârful unei creste ca o lamă de cuțit, apoi se lăsă în genunchi cu un geamăt. Sub picioarele lui era un perete de stâncă, o coastă abruptă, de o mie de picioare, care ajungea jos într-un mare canion. Pământul era acoperit de o pânză de păclă fumegândă, iar suprafața ei cenușie și compactă se rostogolea în valuri întunecate, se rostogolea și se izbea de peretele de stâncă de sub picioarele lui, dar mai încet decât se mișcă vreodată valurile unui ocean. Petice de ceață luceau roșu o clipă, ca și cum dedesubt ar fi izbucnit deodată focuri vii, apoi s-ar fi stins.

Tunetul bubuia în străfundurile văii și fulgere brăzdau pâcla cenușie, ridicându-se câteodată spre cer.

Dar nu valea era cea care îi secătuia puterile și îl făcea neputincios. Din mijlocul aburilor agitați țâșnea un munte, un munte mai înalt decât cei pe care îi văzuse el până atunci în Munții de Negură, un munte la fel de sumbru ca pierderea oricărei speranțe. Vârful acela pleșuv de stâncă, un pumnal care străpungea înaltul cerului, era izvorul deznădejdiei lui. Nu-l mai văzuse, dar îl știa. Amintirea dispăru cu iuțeala argintului viu când încerca să ajungă la ea, dar era încă acolo. Știa că era acolo.

Degete nevăzute îl atingeau, îl trăgeau de mâini și de picioare, încercând să-l ademenească spre munte. Corpul i se chirci, gata să se supună. Mâinile și picioarele îi înțepeniră, ca și cum ar fi avut de gând să-și înfigă degetele în stâncă. Sfori fantomatice i se încolăceau în jurul inimii, trăgându-l, chemându-l spre vârful de munte. Lacrimi începură să îi curgă pe obraji și se prăbuși la pământ. Simțea cum îl părăsește voința, ca apa care se scurge dintr-o găleată sparta. Încă puțin și va merge acolo unde era chemat. Se va supune, va face ceea ce i se va porunci. Deodată descoperi în el un alt sentiment: furia. Să-l împingă, să-l tragă, doar nu era o oaie care trebuia îmboldită să intre în țarc. Furia i se strânse într-un nod gros și Rand se agăță de el așa cum s-ar fi agățat de o plută dacă ar fi fost luat de ape.

„Slujește-mă”, șopti o voce în liniștea minții lui. O voce familiară. Era sigur că ar recunoaște-o dacă ar asculta cu atenție. „Slujește-mă.” Scutură din cap, încercând să scape de vocea din capul lui. „Slujește-mă!” Ridică un pumn amenințător spre munte:

— Să te mistuie Lumina, Shai'tan!

Deodată, în jurul lui se lăsă un miros greu de moarte. O siluetă înspăimântătoare se desena deasupra lui, îmbrăcată într-o mantie de culoarea sângelui uscat, o siluetă cu un chip... Nu voia să vadă chipul care se uita înspre el. Nu voia să se gândească la acel chip. Îi făcea rău să se gândească la el, gândurile i se preschimbau în tăciuni aprinși. O mână se întinse spre el. fără să îi pese dacă o să cadă peste margine, se aruncă în gol.

Trebuia să fuga. Departe. Cădea, bățând aerul cu mâinile, încercând să țipe, dar nu mai avea glas; rămăsese fără suflare.

Dintr-odată nu mai era în ținutul acela arid, nu mai cădea. Calea pe iarba veștejită ca pe flori. Aproape că îi veni să râdă văzând copacii și tufișurile risipite ici și colo, așa desfrunzite cum erau, pe câmpia ușor vălurită care îl înconjura acum. În depărtare se înălța un singur munte, cu vârful ciobit și despicat, dar acest munte nu îi stârnea nici teamă, nici deznădejde. Nu era decât un munte, deși cumva nelalocul lui acolo, fără niciun alt munte în preajmă.

Un râu lat curgea pe lângă munte și pe o insulă în mijlocul râului era un oraș așa cum puteai întâlni în poveștile Menestrelului, un oraș înconjurat de ziduri înalte care sclipeau alb argintiu în lumina soarelui. Porni spre zidurile orașului, deopotrivă ușurat și bucuros, pentru că știa cumva că în spatele lor va găsi adăpost și tihnă.

Când se apropie, desluși turnurile care se avântau spre cer, iar între ele – pasaje minunate care se ridicau arcuindu-se deasupra văzduhului. Poduri înalte și boltite legau ambele maluri ale râului de orașul de pe insulă. Chiar și de la distanță se deslușea zidăria dantelată a acestor bolți, la prima vedere prea delicată ca să țină piept apelor repezi care treceau năvalnic pe sub ele. Dincolo de aceste poduri era adăpostul. Sanctuarul.

Pe neașteptate, simți fiori pe șira spinării; o umezeala lipicioasă, rece ca gheața, îi acoperi pielea, iar aerul din jur deveni reavăn și fetid. O luă la fugă fără să se uite în spate, fugi de urmăritorul ale cărui degete înghețate îi atingeau spinarea și îl trăgeau de mantie, fugi de silueta care devora lumina și al cărei chip... Nu-și aducea aminte cum arăta acel chip, ținea minte doar impresia de groază. Nu voia să-și amintească vreodată chipul. Gonea, dar pământul îi fugea de sub picioare, făcând să se rostogolească dealurile și câmpia netedă ca-n palmă... și îi venea să urle ca un câine turbat. Orașul se retrăgea din fața lui. Cu cât alerga mai repede, cu atât zidurile albe și strălucitoare, limanul, se îndepărtau mai mult. Se făcură din ce în ce mai mici, până ce nu mai rămase decât un punct palid la orizont. Mâna rece a urmăritorului său îl înhață de guler. Știa că va înnebuni dacă va fi atins de acele degete. Sau va fi chiar mai rău. Mult mai rău. Chiar în clipa în care avu aceasta certitudine, se împiedica și căzu...

— Nu! țipă...

... Și gemu când se izbi de pietrele de caldarâm, rămânând fără suflare. Uimit, se ridică în picioare. Se afla aproape de unul dintre minunatele poduri pe care le văzuse ridicându-se peste râu. Oameni zâmbitori treceau pe lângă el, îmbrăcați în atâtea culori, încât avea impresia că se găsește într-un câmp de flori sălbatice. Unii dintre ei îi vorbeau, dar el nu îi înțelegea, deși, după cum sunau cuvintele, ar fi trebuit să priceapă. Dar chipurile erau prietenoase și oamenii îi făceau semn să o ia înainte, să treacă podul cu zidăria lui complicata, să meargă tot înainte spre zidurile strălucitoare cu striații argintii și spre turnurile de dincolo de ele. Spre adăpostul care știa că îl așteaptă acolo.

Se alătură mulțimii care se scurgea peste pod și intră în oraș prin porțile masive tăiate în zidurile înalte, maiestuoase, înăuntru era un târâm minunat, unde și cea mai neînsemnată construcție părea un palat. Parcă li se spusese constructorilor să ia piatră, și cărămidă, și țiglă și să făurească frumuseți care să taie respirația oamenilor. Nu era nici o clădire, niciun monument care să nu îl facă să se zgâiască. Muzica se revărsa pe străzi, o sută de cântece diferite, dar toate contopindu-se cu larma mulțimii într-o grandioasă și veselă armonie. Dulceața parfumurilor, mirosul înțepător al mirodeniilor și cel îmbietor al mâncărilor, mireasma a nenumărate flori, toate pluteau în aer, ca și cum toate aromele din lume s-ar fi adunat în acel loc.

Strada pe care intrase în oraș, lată și pavată cu piatră netedă, de culoare cenușie, se întindea drept înainte spre centrul urbei. La capătul ei se zărea nedeslușit un turn, mai mare și mai înalt decât oricare alt turn din oraș, un turn de albeața zăpezii proaspete. Turnul era locul unde avea să fie la adăpost și unde avea să afle lucrurile pe care voia să le știe. Nici măcar nu visase vreodată să vadă un asemenea oraș. Probabil că nu ar avea prea mare importanță dacă nu s-ar duce chiar imediat la turn. Coti spre o stradă mai îngustă, unde scamatorii umblau printre neguțătorii de fructe ciudate.

În josul străzii, chiar în fața lui, era un turn alb ca zăpada. Același turn. „Încă puțin”, își zise, și o luă pe altă stradă. Dar și în capătul îndepărtat al acesteia se vedea turnul cel alb. Încăpățânându-se, o luă pe altă stradă, apoi pe încă una, dar de fiecare dată dădea cu ochii de turnul de alabastru. Se întoarse,

încercând să fugă de el... și se opri brusc. În fața lui se înălța turnul cel alb. Îi era frică să se uite peste umăr, se temea că îl va vedea și în spate.

Chipurile din jurul lui erau încă prietenoase, însă pline de speranță spulberată, speranță pe care el o năruise. Totuși, oamenii îi făceau semn să meargă înainte, iar gesturile le erau rugătoare. Spre turn. Vedea o nevoie disperată în ochii lor, pe care doar el o putea satisface; doar el îi putea salva.

„Foarte bine”, își spuse. La urma urmelor, nu voia să meargă altundeva decât la turn.

Chiar în clipa în care făcu primul pas înainte, deznădejdea de pe chipurile celor din jur dispăru; fețele le erau acum luminate de zâmbete. Mergeau și ei odată cu el, și copilașii îi presărau calea cu petale de flori. Se uită peste umăr, nedumerit, întrebându-se cui îi erau menite acele flori, dar în spatele lui nu văzu decât alți oameni zâmbitori care îi făceau semn să meargă tot înainte. „Trebuie că florile sunt pentru mine”, își zise el și se întrebă de ce, deodată, asta nu-i se mai părea ciudat. Dar mirarea nu ținu decât o clipită, apoi pieri; totul era așa cum se cuvenea.

Oamenii începură să cante: mai întâi unul, apoi alții, până când toate glasurile se ridicară într-un imn de slavă. Tot nu înțelegea cuvintele, dar din cele douăsprezece armonii întrețesute țâșnea veselia și izbăvirea. Muzicanții dănuiau printre oamenii care mergeau tot înainte; flaute, harfe și tobe se alăturară imnului și toate cântecele pe care le auzise înainte se contopiră într-unul singur. Fete dansau în jurul lui, punându-i ghirlande de flori frumos mirositoare pe umeri, înfășurându-i-le în jurul gâtului. Îi surâdeau, iar desfătarea lor creștea cu fiecare pas pe care îl făcea. Nu se putea opri să nu le răspundă prin zâmbete. Simțea o dorință arzătoare să danseze și el, și, chiar în clipa în care acest gând îi trecu prin minte, începu să danseze ca și cum ar fi știut pașii de mic copil. Își dădu capul pe spate și râse; picioarele îi erau mai ușoare decât fuseseră vreodată pe vremea când dansa cu... Nu și aducea aminte numele, dar părea lipsit de însemnătate.

„Aceasta îți este ursita”, murmură o voce în mintea lui, iar soapta nu era decât o fărâmə din imn.

Purtându-l ca o rămurică pe creasta unui val, mulțimea se revărsă într-o piață uriașă din mijlocul orașului; își dădu seama

pentru prima oară ca turnul se ridica dintr-un imens palat de marmură palidă, mai degrabă sculptat decât clădit. Zidurile arcuite, domurile umflate și turnurile înalte și grațioase aproape că atingeau cerul. Rămase cu gura căscată de uimire. Trepte late de piatră neatinsă de vreme urcau din piață, și mulțimea se opri la piciorul scărilor, iar cântecul se înalță și mai puternic. Vocile care deveneau din ce în ce mai viguroase îl îmbărbătară. „Aceasta îți este ursita”, murmură din nou vocea, insistentă și nerăbdătoare.

Nu mai dansa, dar nu se opri locului. Urcă treptele fără șovăială. Aici îi era locul.

Porțile masive din vârful scărilor erau acoperite de volute, de sculpturi atât de complicate și de delicate, încât nu-și putea închipui cât de fină trebuia să fi fost lama cuțitului care le făurise. Porțile se deschiseră brusc și pași înăuntru. Se închiseră în urma lui cu un bubuit ca de tunet.

— Te așteptam, șuieră Myrddraalul.

Rand se ridică țeapăn în scaun, încercând să-și recapete suflul; tremura și se uita fix. Tam încă mai dormea în pat. Treptat începu să respire mai ușor. Lemnele pe jumătate mistuite ardeau cu flacără vie în cămin și lângă vătraie se înalța un morman de cărbuni; cineva venise să aibă grija de foc în timp ce el dormea. Pătura care căzuse de pe el când se trezise îi zăcea la picioare. Targa improvizată dispăruse, iar mantia lui și a lui Tam erau agățate lângă ușă.

Își șterse sudoarea rece de pe frunte cu o mână nesigură și se întrebă dacă, rostind numele Celui Întunecat într-un vis, îi atrăgea atenția ca și când l-ar fi rostit cu glas tare.

Amurgise; luna era sus pe cer, rotundă și umflată, iar stelele scânteiau deasupra Munților de Negură. Dormise toată ziua. Își frecă un loc dureros dintr-o parte. Se pare că dormise cu plăselele sabiei intrându-i în coaste. În plus, nu mâncase nimic, și după noaptea de dinainte nu era de mirare ca avusese coșmaruri.

Era lihnit; se ridică înțepenit și se îndreptă spre masa unde jupâneasa al'Vere lăsase tava. Dădu la o parte ștergarul alb. În ciuda faptului că dormise așa de mult, fiertura de vacă era caldă încă; la fel și pâinea rumenită. Era limpede că jupâneasa al'Vere adusese altă tavă în loc. Odată ce jupâneasa hotăra că ai nevoie de o masă caldă, nu se lăsa până ce n-o mâncai.

Înfulecă niște fiertura și nu făcu decât să pună niște carne și niște brânză între două bucăți de pâine înainte să le bage în gură. Luând înghițituri mari, se întoarse din nou spre pat.

Jupâneasa al'Vere se îngrijise și de Tam. Tam fusese dezbrăcat, iar hainele îi fuseseră curățate și stăteau acum frumos împăturite pe măsuța de la capul patului; era învelit cu o pătură care îl acoperea până la bărbie. Când Rand îi puse mâna pe frunte, Tam deschise ochii.

— Iată-te, băiete. Marin mi-a spus ca ești aici, dar nici măcar nu mă puteam ridica în capul oaselor ca să te văd. Spunea că ești prea obosit ca să te trezească doar ca să mă uit eu la tine. Nici Bran nu poate să o înduplece când își pune ceva în cap.

Vocea lui Tam era stinsă, dar privirea îi era limpede și hotărâtă. „Moiraine Sedai avea dreptate”, își spuse Rand. Dacă se odihnește, o să fie ca mai înainte.

— Vrei ceva de mâncare? Jupâneasa al'Vere a lăsat o tavă aici.

— Mi-a dat deja de mâncare... mă rog, dacă-i poți spune așa. Nu m-a lăsat decât să beau niște fiertură. Cum poate cineva să nu vizeze urât când nu are decât fiertură în...

Tam scoase stângaci o mână de sub pătură și pipăi sabia de la brâul lui Rand.

— Deci n-am visat. Când Marin mi-a zis că sunt bolnav, am crezut că... Dar tu ești bine, asta-i tot ce contează. Ce s-a întâmplat cu ferma?

Rand trase adânc aer în piept.

— Trolocii au omorât oile. Cred că au luat și vaca, iar casa trebuie să fie curățată cum se cuvine. Reuși să zâmbească slab. Am fost mai norocoși decât alții. Jumătate din sat a ars.

Îi povesti lui Tam tot ce se întâmplase, sau cel puțin cea mai mare parte. Tam ascultă atent și puse întrebări iscoditoare, așa că Rand se văzu silit să îi povestească și cum se întorsese la fermă din pădure, și așa veni vorba și despre trolocul pe care îl ucisese. Trebui să îi spună că Nynaeve fusese de părere că e pe moarte, ca să îi poată explica de ce îl îngrijise Moiraine Sedai și nu Meșterea. Tam făcu ochii mari de uimire, când auzi că era o femeie Aes Sedai în Emond's Field. Dar Rand nu găsi de cuviință să îi povestească despre călătoria de la fermă până în sat, sau despre temerile lui, sau despre Myrddraalul de pe drum. Cu siguranță nu voia să sufle vreun cuvânt despre coșmarurile

pe care le avusese cât dormise lângă pat. Mai ales nu vedea de ce i-ar repeta vorbele fără șir pe care Tam le spusese când avusese fierbințeală. Nu era încă timpul. Însă nu fu chip să ocolească povestea lui Moiraine.

— Asta e o poveste cu care s-ar mândri și un Menestrel, murmură Tam după ce Rand isprăvi de istorisit. Ce ar putea vrea trolocii de la voi? Sau Cel Întunecat, în numele Luminii?

— Crezi că mințea? Jupân al'Vere zicea că Moiraine Sedai a avut dreptate când a spus că numai două ferme au fost atacate. Și când a vorbit despre casa lui jupân Luhhan și despre cea a jupânului Cauthon.

Tam tăcu o clipă înainte să răspundă.

— Spune-mi ce a zis Moiraine. Dar vezi să păstrezi întocmai vorbele ei.

Rand se strădui. Cine își putea aminti întocmai ceea ce auzea? Își mușcă mărunț buzele, se scărpină în cap și, încetul cu încetul, îi repetă lui Tam ce spusese Moiraine, cât de bine își mai aducea aminte.

— Cred că asta-i tot, încheie el. Sunt unele lucruri pe care cred că le-a spus puțin altfel, dar oricum...

— E destul de bine. Așa și trebuie, nu-i așa? Vezi tu, băiete, femeile Aes Sedai sunt înșelătoare. Nu mint, cel puțin nu de la început, dar adevărul spus de ele nu e întotdeauna adevărul pe care îl crezi tu. Fii cu băgare de seamă în preajma ei.

— Am auzit și eu poveștile, ripostă Rand. Nu sunt copil.

— Într-adevăr, nu mai ești copil. Tam oftă adânc, apoi ridică din umeri, nemulțumit. Dar tot ar trebui să merg și eu cu tine. Lumea de dincolo de Ținutul celor Două Râuri nu se aseamănă cu Emond's Field.

Era o ocazie să îl întrebe pe Tam despre cum ieșise din ținut și tot restul, dar Rand nu profită de ea. Rămase însă cu gura deschisă de mirare.

— Pur și simplu? Credeam că o să încerci să mă convingi să nu plec. Credeam că o să ai o sută de motive să nu plec.

Își dădu seama că sperase ca Tam să aibă o sută de motive, și încă unele întemeiate.

— Poate că nu o sută, răspunse Tam, pufnind, dar măcar câteva tot mi-au venit în cap. Doar că n-au prea mare importanță. Dacă trolocii sunt pe urmele tale, vei fi mai în siguranță în Tar Valon decât ai putea fi vreodată aici. Doar să nu

uiți să fii prevăzător. Femeile Aes Sedai fac tot felul de lucruri din pricini numai de ele știute, care nu sunt întotdeauna cele pe care le crezi tu.

— Și Menestrelul a spus ceva de soiul ăsta, zise Rand încetisor.

— Atunci înseamnă că știe despre ce vorbește. Ascultă cu atenție, chibzuiește bine și ai grijă ce spui. Astea sunt sfaturi bune indiferent ce ai face dincolo de Ținutul celor Două Râuri, dar mai ales în preajma femeilor Aes Sedai. Și a Străjerilor. Dacă i-ai spus ceva lui Lan, e ca și cum i-ai fi spus lui Moiraine. Dacă este Străjer, atunci e neîndoielnic legat de ea și nu o să-i tănuiască multe lucruri, probabil nimic.

Rand nu știa prea multe despre legătura dintre femeile Aes Sedai și Străjeri, deși juca un rol însemnat în toate poveștile despre Străjeri pe care le auzise vreodată. Era ceva ce avea de a face cu Puterea, un har dat Străjerilor, sau poate un fel de schimb. Potrivit poveștilor, Străjerii trăgeau tot felul de foloase de pe urma acestei legături. Se vindecau mai repede decât restul oamenilor și puteau rezista mai mult timp fără să mănânce, să bea sau să doarmă. Se părea că pot simți prezența trolocilor, dacă se aflau destul de aproape, și a altor creaturi ale Celui Întunecat, ceea ce explica de ce Lan și Moiraine încercaseră să îi prevină pe oamenii din sat înaintea atacului. Poveștile nu spuneau nimic despre ce foloase trăgeau femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături, însă nu îi venea să creadă că ele nu câștigau nimic.

— O să fiu cu băgare de seamă, făgădui Rand. Aș vrea doar să știu de ce se întâmplă toate astea. De ce eu? De ce noi?

— Și eu aș vrea să știu, băiete. Sânge și cenușă, cât aș vrea să aflu. Tam oftă adânc. Ei, n-are rost să ne mai gândim la ce a fost. Când trebuie să pleci? O să fiu din nou pe picioare într-o zi sau două și o să mă îngrijesc să avem o altă turmă de oi. Oren Dautry are niște oi bune de care poate se va învoi să se despartă, acum că nu mai sunt pășuni, iar Jon Thane, la fel.

— Moiraine... Moiraine Sedai spunea că trebuie să stai în pat. Zicea ceva de câteva săptămâni.

Tam deschise gura să vorbească, dar Rand continuă:

— Și a vorbit și cu jupâneasa al'Vere.

— Oh. Poate că o să izbutesc să o înduplec pe Marin. Dar Tam nu părea prea încrezător. Se uită cu atenție la Rand. După

felul în care ai ocolit răspunsul s-ar zice că trebuie să pleci curând. Când? Măine? Sau astă seară?

— Astă seară, răspunse Rand încetișor, iar Tam dădu din cap cu tristețe.

— Da. Ei, dacă tot trebuie să faci asta, e mai bine să nu mai zăbovești. Dar o să mai vedem noi cum stau lucrurile cu acele „săptămâni” despre care vorbea Moiraine. Trase de pătură, mai mult cu enervare decât cu putere. Poate că o să vin și eu după voi peste câteva zile. O să vă prind din urmă. O să vedem noi dacă Marin poate să mă țină în pat când eu vreau să mă scol.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, și Lan își vârî capul în cameră.

— Ia-ți rămas bun repede, pastorale, și vino. S-ar putea să avem necazuri.

— Necazuri? repetă Rand, dar Străjerul se răsti la el, nerăbdător:

— Fă bine și grăbește-te!

Rand își înșfacă iute mantia. Începu să-și desfacă sabia de la cingătoare.

— Păstrează-o, spuse Tam. Probabil că o să ai mai multă nevoie de ea decât mine, deși, dacă ne ajută Lumina, nu îi va fi de trebuință nici unuia din noi. Ai grijă, băiete, auzi?

Neluând în seamă mormăiturile lui Lan, Rand se aplecă să-l îmbrățișeze pe Tam.

— O să mă întorc. Îți făgăduiesc că o să mă-ntorc.

— Firește că o să te-ntorci. Tam râse. Îl îmbrățișa și el fără vlagă, apoi îl mângâie pe spate. Știu. Și o să avem de două ori mai multe oi de care să îngrijești când vii înapoi. Acum du-te, înainte ca ăla de acolo să se înfurie de tot.

Rand încercă să mai tragă de timp, încercă să găsească vorbe potrivite pentru întrebarea pe care nu voia s-o rostească, dar Lan intră în cameră, îl apucă de braț și îl scoase afară. Străjerul purta o tunică închisă la culoare, de un verde cenușiu, făcută din solzi de metal.

— Trebuie să ne grăbim, se răsti el, scrâșnind din dinți de furie. Nu pricepi ce sunt alea „necazuri”?

În fața camerei aștepta Mat, cu surtucul și mantia pe el și ținând un arc în mână. La brâu îi atârna o tolă cu săgeți. Se muta de pe un picior pe altul de neastâmpăr și tot arunca priviri spre scara, nerăbdător și temător deopotrivă.

— Nu prea seamănă cu poveștile, nu-i așa, Rand? Întrebă el cu glas răgușit.

— Ce fel de necazuri? insista Rand, dar, în loc să răspundă, Străjerul o luă la fugă în fața lui, coborând treptele două câte două. Mat se repezi după el, făcându-i semne agitate lui Rand să vină și el.

Se acoperi cu mantia și îi prinse din urmă jos. Sala cea mare era luminată slab; jumătate din lumânări se stinseseră și mare parte dintre celelalte se topeau. Nu era nimeni altcineva acolo în afară de ei trei. Mat stătea lângă una dintre ferestrele din fața, privind pe furiș afară, ca și cum ar fi vrut să nu fie văzut. Lan ținea ușa puțin întredeschisă și se uita iscoditor în curtea hanului.

Întrebându-se la ce se uitau cei doi, Rand merse să li se alăture. Străjerul îi murmură să fie cu grijă, dar întredeschise ușa puțin mai mult ca să poată și Rand vedea ce se petrece.

La început nu deslușea ce anume vedea. O mulțime de săteni, vreo treizeci patruzeci, se adunaseră lângă rămășițele carbonizate ale căruței neguțătorului ambulant, iar torțele purtate de unii dintre ei risipeau întunericul. Moiraine stătea cu fața la ei și cu spatele la han, sprijinindu-se în toiag, aparent nepăsătoare. În fața mulțimii stăteau Hari Coplin, fratele său, Darl, și Bili Congar. Cenn Buie era și el acolo, părând stingherit. Rand fu uimit să-l vadă pe Hari agitând pumnul către Moiraine.

— Pleacă din Emond's Field! striga fermierul, ursuz. Fu susținut de alte câteva voci din mulțime, și acelea șovăitoare, și nimeni nu făcu vreun pas înainte. Erau gata să înfrunte o Aes Sedai, dar numai la adăpostul mulțimii; nimeni nu voia să iasă în evidență. Nu când venea vorba despre o femeie Aes Sedai care avea toate motivele să se simtă jignită.

— Tu ai adus monștrii! urla Darl. Agita o torță deasupra capului, și vărul său Bili dădu tonul unor țipete precum:

— Tu i-ai adus!

— E vina ta!

Hari îl înghionti cu cotul pe Cenn Buie, și bătrânul meșter își țuguie buzele și îi aruncă o privire chiorășă.

— Creaturile alea... trolocii n-au apărut decât după ce ai venit dumneata, murmură Cenn, într-atât de slab încât de-abia putea fi auzit. Se uită în stânga și în dreapta, posomorât, ca și cum ar fi vrut să fie în altă parte și încerca să găsească o cale să

ajungă acolo. Ești o Aes Sedai. Nu avem nevoie de așa ceva în Ținutul celor Două Râuri. Femeile Aes Sedai nu aduc decât necazuri. Dacă rămâi, o să fie și mai rău.

Cuvântarea lui nu stârni nici o reacție printre săteni; Hari se încruntă, nemulțumit. Deodată înșfăcă torța lui Darl și o agită înspre Moiraine.

— Pleacă de aici! strigă el. Sau o să te ardem de vie!

Se lăsă o tăcere de mormânt; nu se auzea decât târșăitul picioarelor celor care se trăgeau înapoi. Oamenii din Ținutul celor Două Râuri se apărau dacă erau atacați, dar violența era ceva foarte neobișnuit pentru ei; nu amenințau oamenii, cel mult le arătau câteodată pumnul. Cenn Buie, Bili Congar și Coplinii rămaseră singuri în fața. Bili părea că vrea să dea și el înapoi.

Hari tresări neliniștit văzându-se lipsit de sprijin, dar își reveni repede.

— Pleacă de aici! strigă el din nou, susținut de Darl și, cu mai puțină tragere de inimă, de Bili.

Hari se uită furios la ceilalți, dar cei mai mulți îi ocoliră privirea.

Deodată Bran al'Vere și Haral Luhhan ieșiră din întuneric și se opriră între Moiraine Sedai și mulțime. Starostele ținea nepăsător într-o mână ciocanul mare de lemn de care se servea ca să îndese cepurile în butoaie.

— A zis cineva că vrea să dea foc la han? întrebă el pe un ton liniștit.

Cei doi Coplini făcură un pas înapoi, iar Cenn Buie se îndepărtă pe furiș de ei. Bili Congar se pierdu în mulțime.

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Darl. N-am zis niciodată așa ceva, Bran... vreau să zic, Staroste.

Bran dădu din cap.

— Atunci poate că v-am auzit amenințând să faceți rău unuia dintre oaspeții mei de la han?

— Este o Aes Sedai, începu Hari mânios, dar se întrerupse când Haral Luhhan se mișcă.

Fierarul nu făcu decât să își întindă brațele groase deasupra capului, încleștându-și pumnii zdraveni până îi trosniră degetele, dar Hari se uită la bărbatul cel mătahălos ca și cum și ar fi agitat un pumn sub nasul lui. Haral își încrucișă mâinile pe piept.

— Iertare, Hari. Nu voiam să-ți curm vorba. Spuneai că?

Dar Hari, cu umerii lăsați, de parcă ar fi vrut să se facă mic și să dispară, părea că nu mai avea nimic de adăugat.

— Sunt uluit, tună Bran. Paet al'Caar, băiatul tău și-a rupt piciorul aseară, dar azi nu mai avea nimic – datorita ei. Eward Candwin, tu ai zăcut pe burtă cu spatele spintecat, ca un pește care urmează să fie curățat, până și-a pus ea mâinile pe tine. Acum pare că toate astea s-au petrecut în urmă cu o lună și, dacă nu mă înșel, nici n-o să se vadă cicatricea. Și tu, Cenn.

Meșterul încercă să se piardă în mulțime, dar se opri, ținut de privirea lui Bran.

— Sunt uimit să găsesc pe cineva din Sfatul Satului aici, Cenn, cu atât mai puțin pe tine. Brațul ți-ar atârna încă fără vlagă pe lângă trup, numai arsuri și vânătăi, dacă n-ar fi fost ea. Nu îi ești recunoscător, dar nici rușine n-ai?

Cenn își ridică pe jumătate brațul drept, apoi își luă ochii de la el, mânios.

— Nu pot tăgădui ce a făcut, murmură el, și într-adevăr părea că îi este rușine. M-a ajutat și pe mine, i-a ajutat și pe alții, continuă el stăruitor, dar este o Aes Sedai, Bran. De ce au venit trolocii, dacă nu din pricina ei? Nu vrem să avem parte de femeii Aes Sedai în Ținutul celor Două Râuri. Să se țină departe de noi.

Câtiva, aflați la adăpostul mulțimii, începură să strige:

— Nu vrem necazuri de la Aes Sedai!

— Trimite-o de-aici!

— Scoate-o de-aici!

— De ce au venit, dacă nu din pricina ei?

Chipul lui Bran căpătă o expresie încruntată, dar, înainte să apuce să spună ceva, Moiraine își roti toiagul deasupra capului, învârtindu-l cu ambele mâini. Rand rămase cu gura căscată de uimire, ca și sătenii, căci de la fiecare capăt al toiagului izbucni cu un șuierat o flacăra albă, dreaptă ca un vârf de lance în pofida răsucirii toiagului. Chiar și Bran și Haral se îndepărtară de ea. Își lăsă mâinile în jos, ținându-le drept în fața ei; toiagul era paralel cu pământul, dar încă mai țâșnea din el o flacăra palidă, însă mai puternică decât lumina torțelor. Oamenii săriră în lături și își puseră mâinile la ochi ca să se ferească de durerea pricinuită de strălucirea flăcării.

— Asta a mai rămas din sângele lui Aemon? Moiraine Sedai nu vorbea tare, dar glasul ei acoperea orice alt sunet. Niște

omuleți neînsemnați care se dondănesc pentru a avea dreptul să se ascundă precum iepurii? Ați uitat cine ați fost, ați uitat ce ați fost, dar nădăjduiam că a mai rămas ceva, vreo amintire în sângele și oasele voastre. Vreo fărmă care să va dea puteri pentru lunga noapte care va să vie.

Nimeni nu scoase nici o vorbă. Coplinii arătau de parcă nu ar mai fi vrut să deschidă gura niciodată.

— Am uitat ce-am fost? Întrebă Bran. Suntem ce am fost dintotdeauna. Fermieri cinstiți, pastori, meșteșugari. Oameni din Ținutul celor Două Râuri.

— La miazăzi, continua Moiraine, e râul pe care voi îl numiți Râul Alb, dar la răsărit, departe de aici, oamenii îi spun încă pe numele lui adevărat: Manetherendrelle. În Limba Veche, Apele din Sălașul Înalt. Ape înspumate, care altădată curgeau printr-un ținut al neînfricării și al frumuseții. Cu două mii de ani în urmă, Manetherendrelle curgea pe lângă zidurile unui oraș atât de falnic la înfățișare, încât pietrarii Ogier veneau să îl privească, cuprinși de uimire. Ferme și sate erau răsfirate în întregul ținut, în ceea ce voi numiți Pădurea Umbrelor și dincolo de ea. Dar toți spuneau despre ei că sunt oamenii din Sălașul Înalt, oamenii din Manetheren. Rege le era Aemon al Caar al Thorin, Aemon, fiul lui Caar, fiul lui Thorin. Regina lui era Eldrene ay Ellan ay Carlan. Aemon, un bărbat atât de neînfricat încât cea mai mare laudă pe care o puteai aduce cuiva, chiar și din rândul dușmanilor lui, pentru curajul său, era să îi spui că are vitejia lui Aemon. Eldrene, atât de frumoasă încât se spunea că florile înfloresc numai ca să o facă pe ea să zâmbească. Bărbăție, frumusețe, înțelepciune și o dragoste pe care moartea nu o putea nimici. Plângeți, dacă mai aveți suflet, pieirea lor, pieirea ultimului crâmpei de amintire despre ei. Plângeți pieirea sângelui lor.

Tăcu apoi, dar nimeni nu spuse nimic. Rand, ca și ceilalți, era cu totul sub puterea vrăjii ei. Când Moiraine vorbi din nou, Rand îi sorbi cuvintele cu nesaț, și la fel făcură și ceilalți.

— Timp de aproape două veacuri Războaiele Troloce au pustiit lumea în lung și-n lat și, în toiul bătăliilor, flamura ținutului Manetheren, Vulturul Roșu, era în primele rânduri. Bărbații din Manetheren erau ca un ghimpe în coasta Celui Întunecat, un măcăcine care îi îngreua mișcărilor. Slăviți-i pe cei din Manetheren, care nu au îngenuncheat niciodată în fața

Umbrei. Slăviți-i pe cei din Manetheren, sabia care nu a fost niciodată înfrântă.

Oamenii din Manetheren erau departe, pe câmpul de la Dekkar, numit și Câmpul de Sânge, când sosi vestea că o armată de troloci se îndreaptă spre ținutul lor. Erau prea departe ca să poată face altceva decât să aștepte să audă de pustiirea pământului lor, căci forțele Celui Întunecat plănuiau să îi nimicească, să distrugă stejarul cel puternic tăindu-i rădăcinile. Erau prea departe ca să poată face altceva decât să jelească. Dar ei erau bărbații din Sălașul Înalt.

Fără să șovăie, fără să se gândească la drumul pe care îl aveau de străbătut, părăsiră câmpul victoriei și porniră spre casă, încă plini de praf, de sudoare și de sânge. Merseră zi și noapte, fără oprire, căci văzuseră grozăvia lăsată în urmă de armatele troloce și nimeni nu putea dormi când o astfel de primejdie amenința ținutul Manetheren. Mergeau ca și cum picioarele lor ar fi avut aripi, înaintau mai repede decât s-ar fi temut dușmanii lor sau decât ar fi sperat tovarășii lor. Altădată drumul acesta ar fi inspirat cântece. Când oștirile Celui Întunecat s-au năpustit asupra ținutului Manetheren, bărbații din Sălașul Înalt îi înfruntară, cu spatele la Tarendrelle.

Un sătean scoase un mic strigăt de bucurie, dar Moiraine continua ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Vederea oștirii care stătea în fața bărbaților din Manetheren era de ajuns ca să-i înspăimânte și pe cei mai neînfricați. Cerul era negru de corbi; pământul era negru de troloci. De troloci și de oamenii lor. Sute de mii de troloci și de iscoade ale Celui Întunecat, sub căpetenia Stăpânilor Spaimei. Noaptea, focurile aprinse de ei întreceau stelele în număr, iar când s-a crăpat de ziuă, s-a văzut că purtau flamura lui Ba'alzamon. Ba'alzamon, Inima Întunericului. Un nume vechi pentru Părintele Minciunii. Cel Întunecat nu putea să fi scăpat din temnița de la Shayol Ghul, căci, dacă ar fi fost așa, omenirea întreagă nu l-ar fi putut înfrunta, dar era multa oștire acolo. Stăpânii Spaimei și o forță a răului care făcea ca flamura care alunga lumina să pară că se găsește la locul potrivit și care îi umplea de teamă pe cei care o înfruntau.

Cu toate acestea, știau ce au de făcut. Ținutul lor se găsea de partea cealaltă a râului. Trebuiau să țină oștirea și, odată cu ea, și toată puterea aceea, departe de Sălașul Înalt. Aemon

trimise soli. I se promise ajutor, dar trebuiau să reziste trei zile lângă Tarendrelle. Să reziste trei zile împotriva unei armate care ar fi putut să-i înfrângă în mai puțin de un ceas. Totuși, cumva, prin asalturi sângeroase și apărându-se cu disperare, au rezistat un ceas, și apoi încă unul, și încă unul. Trei zile s-au luptat și, în ciuda măcelului din jur, nu le-au îngăduit dușmanilor să treacă râul. Dar nici în a treia seară nu sosi niciun ajutor și niciun sol; continuă să lupte singuri. Șase zile. Nouă. Iar în a zecea zi Aemon cunoscuse gustul amar al trădării. Nu avea să primească niciun ajutor și nu se mai puteau împotrivi trecerii râului.

— Ce au făcut? întrebă Hari. Flacăra torțelor tremura în adierea vântului rece al nopții, dar nimeni nu se înfășură mai bine în mantie.

— Aemon trecu râul, vorbi Moiraine mai departe, distrugând podurile în urma lui. Și trimise vorbă prin tot ținutul, pentru ca oamenii să poată fugi, căci știa că oștirea care lupta alături de hoarda de troloci va găsi un mijloc de a trece peste râu. Chiar când vestea începea să se răspândească, trolocii prinseră să traverseze râul, iar oștenii din Manetheren reluară lupta, ca să câștige cu viețile lor câteva ceasuri, astfel încât neamul lor să poată scăpa. Din orașul din Manetheren, Eldrene rânduie fuga oamenilor ei în adâncul pădurilor și în străfundul munților.

Dar unii nu au fugit. Mai întâi câțiva, apoi râuri, puhoai de oameni meraseră nu înspre adăpost, ci ca să se alăture oștirii care lupta pentru pământul lor. Păstori cu arcuri, fermieri cu furci, spărgători de lemne cu topoare. Și femeile îi însoțiră, ducând fiecare pe umăr ce armă găsise și mărșăluind cot la cot cu bărbații lor. Toți care porniră pe acel drum știau că nu se vor mai întoarce. Dar era vorba despre pământul lor. Fusese pământul părinților lor și avea să fie al copiilor lor. Mergeau să plătească prețul convenit pentru acest pământ. Nici o palmă de pământ nu a fost cedată fără să fie înecată în sânge, însă, în cele din urmă, oștirea din Manetheren a fost făcută să se retragă până aici, în locul căruia îi spuneți acum Emond's Field. Și aici au fost înconjurați de armatele de troloci.

Avea lacrimi în glas. Erau mormane de troloci morți și de trupuri ale celor renegați, dar alții și alții întregeau acele grămezi de carne, valuri de morți fără de sfârșit. Lucrurile nu se puteau încheia decât într-un singur fel. La căderea nopții, niciun bărbat, nici o femeie care stătuse sub flamura Vulturului Roșu la

răsăritul soarelui nu mai trăia. Sabia care nu putea fi frântă fusese zdrobită.

În Munții de Negură, singura în orașul pustiu din Manetheren, Eldrene simțea cum Aemon se stinge și inima ei muri odată cu el. Și în locul inimii ei nu mai ramase decât setea de răzbunare a dragostei ei pierdute, răzbunare pentru oamenii ei, pentru pământul ei. Mănată de durere, se folosi de Adevăratul Izvor și îndreptă Puterea Suprema asupra trolocilor. Iar Stăpânii Spaimei muriră pe loc, în timp ce țineau sfaturi secrete sau își îndemnau oștenii la luptă. Într-o clipită, Stăpânii Spaimei și generalii oștirii Celui Întunecat fură acoperiți de flăcări. Focul le mistui trupurile, iar groaza nimici armata care tocmai ieșise victorioasă.

Acum fugeau ca niște animale din fața focului care se întindea în pădure, gândindu-se numai cum să scape. Au fugit spre miazănoapte, au fugit spre miazăzi. Mii s-au înecat încercând să treacă râul Tarendrelle fără ajutorul Stăpânilor Spaimei, și la Manetherendrelle au dărmănat podurile de teama a ceea ce putea veni în urma lor. Unde au dat peste oameni, au ucis și au pârjolit, dar fuga era singurul lor țel. Până când, în cele din urmă, nu a mai rămas niciunul în Manetheren. S-au risipit ca praful în bătaia vântului. Răzbunarea finală a venit mai greu, dar a venit într-un sfârșit, când au fost urmăriți de alte neamuri, de alte oștiri din alte ținuturi și au fost omorâți. Niciunul dintre cei care uciseseră la Aemon's Field nu a mai rămas în viață.

Dar Manetheren a trebuit să plătească scump. Eldrene se servise de Puterea Suprema mult peste puterile unei ființe omenesti. Când generalii oștirii dușmane muriră, muri și ea, iar flăcările care o mistuiră pe ea mistuiră și orașul pustiu din Manetheren, până la temelii, până nu mai rămaseră decât stâncile muntelui. Dar oamenii fuseseră salvați.

Nu mai rămăsese nimic din ferme, din sate, din oraș. Unii ar spune că nu le mai rămânea nimic de făcut, afară doar să plece spre alte ținuturi, unde să o ia de la început. Dar ei au spus altceva. Plătiseră un preț nemaiauzit pentru pământul lor, plătiseră cu sânge și speranță, iar acum erau legați de acel ținut cu legături mai tari decât oțelul. Alte războaie le-au pustii ținutul în anii ce au urmat, până când, în cele din urmă, acel colț de lume a fost uitat și au uitat și ei de războaie și de cum se poartă războaiele. Orașul din Manetheren nu s-a mai înălțat

niciodată. Turnurile lui avântându-se spre înaltul cerului și fântânile care împrășcau cu apă s-au preschimbat într-un vis care a dispărut încetul cu încetul din mințile oamenilor. Dar și ei, și copiii lor, și copiii copiilor lor au rămas pe pământul care era al lor. Au rămas, însă lungile veacuri care au trecut i-au făcut să nu mai știe de ce. Au rămas aici până azi; acum voi sunteți aici. Plângeți pentru Manetheren. Plângeți ceea ce s-a pierdut pentru totdeauna.

Flăcările de la capetele toiagului lui Moiraine se stinseră, și ea îl lăsă anevoie în jos, ca și cum ar fi cântărit o sută de livre. Multă vreme nu se auzi decât șuieratul vântului. Apoi Paet al'Caar își făcu loc pe lângă cei doi Coplini.

— Nu știu ce să spun despre povestea dumitale, zise fermierul cu față prelungă. Nu sunt un ghimpe în coasta Celui Întunecat și nici n-o să fiu vreodată. Dar Wil al meu merge datorită dumitale, și din pricina asta mi-e rușine că sunt aici. Nu știu dacă o să mă poți ierta, dar, chiar dacă n-o s-o faci, eu tot o să plec. Și din partea mea poți să rămâi cât vrei în Emond's Field.

Înclinând scurt din cap, aproape făcând o plecăciune, își croi drum prin mulțime. Și alții începură să murmure, pocăindu-se rușinați înainte de a se face nevăzuți, unul câte unul. Coplinii, ursuzi și încruntându-se încă o dată, se uitară la chipurile din jurul lor și dispărură în noapte fără niciun cuvânt. Bili Congar plecase înaintea verilor lui.

Lan îl trase înapoi pe Rand și închise ușa.

— Să mergem, băiete. Străjerul porni spre spatele hanului. Veniți, amândoi. Hai, repede!

Rand șovăi, schimbând o privire întrebătoare cu Mat. Câtă vreme Moiraine spusese povestea, nici măcar armăsarii Dhurran ai lui jupân al'Vere nu l-ar fi putut smulge de acolo, dar acum altceva îl ținea pe loc. Acum urma să plece cu adevărat: urma să părăsească hanul și să meargă după Străjer în noapte. Se scutură și încerca să își întărească hotărârea. Nu avea de ales, trebuia să plece, dar avea să se întoarcă la Emond's Field, oricât de lungă ar fi călătoria, oricât de departe va ajunge.

— Ce mai așteptați? întreba Lan din ușa care ducea spre spatele sălii hanului. Tresărind, Mat se grăbi spre el.

Încercând să se convingă că pornește într-o mare aventură,
Rand îi urmă, trecând prin bucătăria cufundată în întuneric și
ieșind în curtea grajdului.

CAPITOLUL 10

Plecarea

Un singur felinar, cu ferestrele pe jumătate închise, atârna într-un cui pe un stâlp, aruncând o lumină palidă. Cea mai mare parte a grajdului fusese înghițită de umbre. În clipa în care Rand intră pe ușa care dădea în curte, urmându-i îndeaproape pe Mat și pe Străjer, Perrin, care stătuse cu spatele lipit de ușa unei despărțituri, sări de la locul lui, făcând să fâșâie fânul. Era înveșmântat într-o mantie grea.

Lan abia ce se opri ca să îl întrebe:

— Te-ai uitat așa cum ți-am spus, fierarule?

— M-am uitat, răspunse Perrin. Nu mai e nimeni aici în afară de noi. De ce s-ar ascunde cineva?

— Paza bună trece primejdia rea, fierarule.

Străjerul aruncă o privire rapidă prin grajdul cufundat în întuneric și spre podul învăluit în umbra deasă, apoi clătină din cap.

— Nu mai e timp, murmură el, aproape pentru sine. Ea spune să ne grăbim.

Ca și cum ar fi vrut ca faptele să se potrivească cu vorbele, se îndreptă cu pași mari spre locul din spatele ochiului de lumină unde erau priponiți cei cinci cai, gata înhămați și înșeuăți. Doi dintre ei erau armăsarul cel negru și iapa cea albă, pe care Rand îi văzuse înainte. Ceilalți trei, chiar dacă nu la fel de înalți și de zvelți, păreau cu siguranță a fi printre cei mai buni pe care îi puteai găsi în Ținutul celor Două Râuri. fără să zăbovească, Lan începu să cerceteze cu grijă chingile și cingătorile de la șa și legăturile de piele care țineau desagile, burdufurile de apă și păturile făcute sul din spatele șeilor. Rand se uită la prietenii săi cu un zâmbet tremurat, încercând din toate puterile să pară într-adevăr nerăbdător de plecare.

Mat remarcă pentru prima oară sabia de la brâul lui Rand și arată înspre ea cu degetul.

— Ești pe cale să devii Străjer?

Scoase un hohot de râs, dar se opri brusc, aruncând o privire spre Lan. Aparent, Străjerul nu băgase de seamă.

— Sau cel puțin gardă de neguțător, continuă Mat, cu un rânjet care părea puțin forțat.

Își ridică arcul, cântărindu-l în mână.

— Pentru el nu-i de ajuns o armă de om cinstit.

Rand se gândi o clipă să își fluture sabia, dar faptul că Lan era acolo îl făcu să se răzgândească. Străjerul nici măcar nu se uita înspre el, dar Rand era sigur că bărbatul era atent la tot ce se petrecea în jur. Așa că spuse pe un ton exagerat de firesc:

— S-ar putea să îmi fie de folos. Ca și cum nu era nimic neobișnuit în a avea o sabie.

Perrin făcu o mișcare, încercând să ascundă ceva sub mantie. Rand zări o cingătoare lată de piele în jurul brâului ucenicului fierar, iar de un ochete atârna o secure.

— Ce ai acolo? întrebă el.

— Gardă de neguțător, de bună seamă, râse disprețuitor Mat.

Tânărul pletos se uită încruntat la Mat, într-un fel care sugera că se întrecuse cu gluma, apoi oftă din greu și își dădu mantia la o parte, scoțând la iveală securea. Nu era o unealtă obișnuită de pădurar. Taișul lat în formă de semilună de o parte a cozii și vârful curbat de cealaltă parte o făceau să pară tot atât de ciudată pentru Cele Două Râuri ca sabia lui Rand. Cu toate acestea, Perrin își sprijini mâna pe ea, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— L-a făcut jupân Luhhan, cu vreo doi ani în urmă, pentru garda unui cumpărător de lână. Dar când a fost gata, individul nu a mai vrut să plătească suma pentru care se înțeleșeseră, iar jupân Luhhan nu a vrut să ia mai puțin. Mi-a dat-o mie când - își dresе glasul, apoi îi aruncă lui Rand aceeași privire încruntată și amenințătoare cu care se uitase mai devreme la Mat -, când m-a găsit servindu-mă de ea. A spus că ar fi mai bine să îl iau eu, căci tot nu îi era de niciun folos.

— Servindu-te de ea, chicoti Mat, dar, în momentul în care Perrin ridică privirea, se grăbi să îi facă semn să se liniștească.

— Întocmai. E bine ca măcar unul dintre noi să știe să se folosească de o armă adevărată.

— Arcul ăla e o armă adevărată, spuse Lan pe neașteptate, își lăsa mâna să cadă pe șaua calului său mare și negru și îi privi cu gravitate. Și tot așa și praștiile pe care le-am văzut la voi. Nu are nici o importanță că până acum nu le-ați folosit decât ca să

vânați iepuri sau ca să alungați lupii din preajma oilor. Orice obiect poate fi o armă în mâna bărbatului sau a femeii care are curajul și voința de a-l îl folosi ca atare. Acest lucru trebuie să vă fie foarte limpede înainte să plecăm din Ținutul celor Două Râuri, înainte să părăsim Emond's Field, dacă vreți să ajungeți teferi în Tar Valon – chiar și fără amenințarea trolocilor.

Vocea și chipul lui, reci ca gheața și de duritatea pietrei de mormânt, le înăbuși zâmbetele și vorbele. Perrin făcu o strâmbătură și își trase la loc mantia peste secure. Mat se uita ținută la picioare și amesteca paiele de pe jos cu vârful încălțărilor. Străjerul mormăi ceva și se întoarse la cai, iar tăcerea se prelungi.

— Nu prea seamănă cu ce era în povești, vorbi în cele din urmă Mat.

— Știi și eu, răspunse Perrin, ursuz. Troloci, un Străjer, o femeie Aes Sedai. Ce altceva mai vrei?

— O Aes Sedai, murmură Mat, ca și cum i s-ar fi făcut dintr-odată frig.

— O crezi, Rand? Întrebă Perrin. Vreau să spun, ce ar putea vrea trolocii de la noi?

Se uitară cu toții, în același timp, pe furiș, spre Străjer. Lan părea absorbit de chinga de la șaua iepei albe, dar toți trei se îndreptară spre ușa grajdului, cât mai departe de el. Chiar și așa, se înghesuiră unul într-altul și vorbiră cu glas scăzut. Rand dădu din cap.

— Nu știu, dar a avut dreptate când a spus că numai fermele noastre au fost atacate. Și aici, în sat, prima dată au atacat casa jupânului Luhhan și fierăria. L-am întrebat pe Staroste. E foarte ușor să crezi că pe noi ne urmăresc.

Deodată își dădu seama că amândoi îl țintuiau cu privirea.

— L-ai întrebat pe Staroste? spuse Mat neîncrezător. Dar Moiraine ne zisese să nu vorbim cu nimeni despre asta.

— Nu i-am spus de ce întreb, protestă Rand. Vrei să spui că voi nu ați vorbit cu nimeni? Nu ați spus nimănui că plecați?

Perrin dădu din umeri, parcă apărându-se.

— Moiraine Sedai a spus să nu pomenim nimănui nimic.

— Am lăsat răvașe, zise Mat. Pentru familie. O să le găsească dimineață. Rand, maică-mea crede că Tar Valon este cel mai primejdios loc după Shayol Ghul.

Chicoti, încercând să arate că nu era de aceeași părere cu ea, dar nu sună prea convingător.

— Ar încerca să mă închidă în beci dacă ar crede că îmi trece măcar prin cap să mă duc acolo.

— Jupân Luhhan e de neclintit, adăugă Perrin, iar jupâneasa Luhhan e și mai îndărătnică. Dacă ai fi văzut o umblând prin dărâmături, spunând că nădăjduiește ca trolocii să vina înapoi ca să poată pune mâna pe ei...

— Arde-m-ar focul, Rand, exclamă Mat, știu că e o Aes Sedai, dar trolocii au fost într-adevăr aici. Ne-a zis să nu spunem nimănui. Dacă nici măcar o femeie Aes Sedai nu știe ce să facă într-o astfel de împrejurare, cine ar putea ști?

— Nu știu.

Rand își frecă fruntea cu mâna. Îl durea capul. Nu putea să își scoată visul acela din minte.

— Tatăl meu o crede. Cel puțin a fost de acord că trebuie să plecăm.

Moiraine apăru pe neașteptate în ușă.

— Ai vorbit cu tatăl tău despre această călătorie?

Era îmbrăcată în gri închis din cap până-n picioare, cu fusta despicață ca să poată calări bărbătește, iar inelul cu șarpe era singurul obiect din aur pe care îl purta acum. Rand se uită la toiagul ei; în ciuda flăcărilor pe care le văzuse, pe toiag nu era nici o urmă de arsură, nici măcar de funingine.

— Nu puteam pleca fără să îi spun.

Moiraine îl privi câteva clipe, cu buzele strânse, apoi se întoarse spre ceilalți.

— Și voi ați fost de părere că un răvaș nu este de ajuns?

Mat și Perrin se grăbiră să răspundă, asigurând-o că nu făcuseră decât să lase răvaș, așa cum le spusese. Încuviințând din cap, Moiraine le făcu semn să tacă, și se uită pătrunzător la Rand.

— Ce s-a întâmplat este deja țesut în Pânză. Lan?

— Caii sunt gata, anunță Străjerul, și avem destule provizii ca să ajungem până la Baerlon, ba chiar să ne mai rămână. Putem pleca oricând. Cel mai bine ar fi chiar acum.

— Nu fără mine.

Egwene se strecură în grajd, cu șalul înfășurat ca o bocceluță în brațe. Rand aproape căzu din picioare.

Sabia lui Lan era pe jumătate scoasă din teacă; când văzu cine este, o vârî la loc, iar privirea îi deveni inexpresivă. Perrin și Mat începură să bâiguie ceva, încercând să o convingă pe Moiraine că nu îi spusese lui Egwene despre plecare. Femeia Aes Sedai nu îi băgă în seamă; se uita pur și simplu la Egwene, lovindu-se ușor cu degetul peste buze.

Egwene își acoperise capul cu gluga mantiei de culoare cafeniu închis, dar nu îndeajuns cât să îi ascundă îndrăzneala cu care o privi pe Moiraine.

— Am tot ce îmi trebuie. Și mâncare. Și refuz să rămân aici. Probabil că nu o să mai am niciodată ocazia să văd lumea care se întinde dincolo de Ținutul celor Două Râuri.

— Asta nu e o călătorie de plăcere în Codrul cu Bălți, Egwene, bombăni Mat, dar făcu un pas înapoi când o văzu uitându-se la el pe sub sprâncene.

— Mulțumesc, Mat. Știam și singură. Crezi că doar voi trei vreți să vedeți ce e dincolo? Visez și eu la asta de tot atâta timp cât și voi, și nici prin cap nu-mi trece să scap ocazia.

— Cum ai aflat că plecăm? se interesa Rand. Oricum, nu poți merge cu noi. Nu plecam pentru că vrem. Ne urmăresc trolocii.

Se uită îngăduitoare la el, iar Rand se înroși și încremeni de indignare.

— În primul rând, îi spuse ea cu blândețe, l-am văzut pe Mat furișându-se, încercând din răputeri să nu fie văzut. L-am văzut pe Perrin încercând să ascundă ciudățenia aia de secure uriașă sub mantie. Știam că Lan cumpăraseră un cal, și mi-am pus deodată întrebarea de ce avea nevoie de încă unul. Și dacă a cumpărat unul însemna că putea să mai cumpere și alții. Asta și faptul că Mat și Perrin se furișau ca niște viței care voiau să treacă drept vulpi... ei bine, nu vedeam decât o explicație. Nu știu dacă mă miră sau nu să te găsesc aici, Rand, după toate istorisirile tale despre vise. Dar atâta vreme cât Mat și Perrin erau părtași, ar fi trebuit să mă gândesc că o să fii și tu aici.

— Trebuie să plec, Egwene, șopti Rand. Toți trebuie să plecăm, altfel trolocii o să se întoarcă.

— Trolocii! râse Egwene neîncrezătoare. Rand, dacă ai hotărât să vezi lumea, foarte bine, dar scutește-mă de poveștile tale prostेști.

— E adevărat, întări Perrin, iar Mat începu:

— Trolocii...

— Destul, zise Moiraine încetișor, dar vorbele ei le întrerupseră discuția cu precizia unui bisturiu. A mai observat cineva toate astea?

Vocea îi era blândă, dar Egwene înghiți în sec și își îndreptă spatele înainte să răspundă.

— După noaptea trecuta oamenii nu se gândesc decât cum să reclădească și ce să facă dacă se va întâmpla din nou. Nu sunt în stare să vadă nimic altceva decât nu le este băgat sub nas. Și nu am spus nimănui ce bănuiam. Nimănui.

— Foarte bine, rosti Moiraine după câteva clipe. Poți veni cu noi.

O expresie uimită traversă chipul lui Lan. Dispăru într-o clipită, fața sa își redobândi calmul, dar izbucni furios:

— Nu, Moiraine!

— Acum e parte din Pânză, Lan.

— E absurd! ripostă el. Nu există niciun motiv să vină cu noi; dimpotrivă, există toate motivele să rămână aici.

— Există un motiv, vorbi Moiraine calm. Este parte din Pânză, Lan.

Fața încremenită a Străjerului rămase inexpressivă, dar acesta dădu ușor din cap a încuviințare.

— Dar o să ne urmărească trolocii, Egwene, interveni Rand. Nu o să fim în siguranță până nu ajungem în Tar Valon.

— Nu încerca să mă sperii ca să rămân, răspunse ea. Merg și eu.

Rand cunoștea acest ton. Nu-l mai auzise de când Egwene hotărâse că și copiii se puteau cățăra în cei mai înalți copaci, dar și-l aducea foarte bine aminte.

— Dacă ești de părere că o să-ți placă să fii urmărită de troloci, începu el, dar Moiraine îl întrerupse.

— Nu avem vreme pentru asta. Până în zori trebuie să ajungem cât mai departe. Rand, dacă o lăsăm aici, poate să ridice tot satul în picioare înainte să apucăm să facem o milă, iar asta sigur l-ar pune în gardă pe Myrddraal.

— N-aș face asta, protestă Egwene.

— Poate să ia calul Menestrelului, glăsui Străjerul. O să-i las destui bani ca să își cumpere altul.

— Asta nu se va putea, se auzi vocea puternică a lui Thom Merrillin din podul cu fân. De data aceasta sabia lui Lan ieși de tot din teacă și nu o puse la loc în timp ce se uita în sus înspre

Menestrel. Thom aruncă jos o pătură făcută sul, apoi își aruncă în spate cutia cu flautul și harpa și își puse pe umeri două desăgi umflate.

— Satul ăsta nu mai are nevoie de mine acum și, pe de altă parte, nu am fost niciodată în Tar Valon. Și deși călătoresc de obicei singur, după noaptea trecută nu mă voi împotrivi la ideea de a călători cu cineva.

Străjerul îi aruncă lui Perrin o privire piezișă, iar Perrin se foi stânjenit.

— Nu m-am gândit să mă uit în pod, murmură el.

În timp ce Menestrelul cu picioare lungi cobora din pod pe scară, Lan vorbi, pe un ton scortșos.

— Și aceasta este parte din Pânză, Moiraine Sedai?

— Totul este parte din Pânză, vechiul meu prieten, răspunse Moiraine cu blândețe. Nu putem alege. Dar o să vedem.

Thom puse piciorul jos și se întoarse cu spatele la scară, scuturându-și fânul de pe mantia acoperită de petice.

— De fapt, spuse el pe un ton mai firesc, s-ar putea spune că țin să călătoresc cu cineva. Mi-am petrecut multe ceasuri la o cană de bere încercând să mă gândesc cum am să-mi sfârșesc zilele. Negreșit, nu vreau să ajung în ghearele unui troloc.

Se uită chiorâș la sabia Străjerului.

— Nu-i nevoie. Nu sunt o bucată de brânză care trebuie tăiată.

— Jupân Merrillin, spuse Moiraine, trebuie să plecăm repede, și aproape sigur ne îndreptăm spre mari primejdii. Trolocii sunt încă aproape, iar noi vom merge noaptea. Ești convins că vrei să ne însoțești?

Thom îi privi pe toți cu un zâmbet batjocoritor.

— Dacă nu este prea primejdios pentru fată, nu poate fi prea primejdios nici pentru mine. Pe lângă asta, ce Menestrel nu ar fi gata să înfrunte niscai primejdii ca să ajungă în Tar Valon?

Moiraine încuviință, iar Lan vârî sabia în teacă. Rand se întrebă brusc ce s-ar fi întâmplat dacă Thom s-ar fi răzgândit sau dacă Moiraine nu ar fi încuviințat. Menestrelul începu să își înșeeze calul ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată la altceva, dar Rand observă că se uită de mai multe ori la sabia lui Lan.

— Bine, rosti Moiraine. Ce cal îi dăm lui Egwene?

— Caii neguțătorului ambulant sunt la fel de răi ca și caii Dhurran, răspunse Străjerul acru. Sunt puternici, dar merg încet.

— Bela, propuse Rand, iar privirea pe care i-o aruncă Lan îl făcu să își dorească să nu fi vorbit.

Știa că nu o poate face pe Egwene să se răzgândească, așa că nu îi mai rămânea decât să dea o mână de ajutor.

— Poate că Bela nu e la fel de iute ca restul cailor, dar e puternică. Am mers și eu cu ea câteodată. Poate să țină pasul.

Lan se uită în despărțitura unde se afla Bela, murmurând ceva în barbă.

— S-ar putea să fie ceva mai buna decât ceilalți, spuse el în cele din urmă. Îmi închipui că n-avem de ales.

— Atunci va trebui să ne mulțumim cu ea, încheie Moiraine. Rand, găsește o șa pentru Bela. Hai, repede! Am zăbovit deja prea mult.

Rand alege în grabă o șa și o pătură din șopron, apoi o aduse pe Bela din grajd. Când îi puse șaua, iapa se uită la el cu o privire somnoroasă și surprinsă. Nu era obișnuită, căci Rand călărea fără șa. Își liniști iapa în timp ce îi strângea chingile, iar Bela acceptă ciudățenia situației, mulțumindu-se să scuture doar din coamă. Rand lua bocceluța lui Egwene și o legă în spatele șei, iar ea urcă pe cal și își potrive fustele. Nu erau despicate ca să călărească bărbătește, așa ca i se vedeau ciorapii de lână până la genunchi. Purta aceleași încălțări din piele moale ca toate fetele din sat. Nu erau potrivite nici pentru a merge la Dealul Străjii, darămite până la Tar Valon.

— Tot mai cred că nu ar trebui să vii, șopti el. Nu am născocit povestea cu trolocii. Dar îți promit că voi avea grija de tine.

— Poate că eu voi avea grija de tine, răspunse ea pe un ton glumeț.

Văzându-i privirea exasperată, zâmbi și se aplecă să îi netezească părul.

— Știi că o să ai grijă de mine, Rand. O să avem fiecare grijă de celălalt. Dar acum ar fi mai bine să te îngrijești să te urci pe cal.

Își dădu seama că toți ceilalți încălecaseră și îl așteptau pe el. Singurul cal rămas fără călăreț era Noruț, un cal înalt și sur cu coama și coada negre, care îi aparținea – sau îi aparținuse – lui Jon Thane. Se urcă în șa, nu fără greutate, căci Noruț își scutura capul și se cabra când Rand încercă să își pună piciorul în scară, iar teaca sabiei i se încurca între picioare. Nu fusese o

întâmplare că prietenii săi nu îl aleseseră pe Noruț. Jupân Thane îl pune pe surul cel aprig să se întreacă adesea cu alți cai ai neguțătorilor, iar Rand nu auzise să fi pierdut vreodată, dar nici nu auzise că Noruț ar fi fost vreodată ușor de călărit. Probabil că Lan plătise o avere ca să îl convingă pe morar să îl vândă. Când se așează în șa, mișcările lui Noruț se întetiră, ca și cum surul ar fi fost nerăbdător să plece. Rand apucă puternic frâiele și încercă să își spună că nu-i se va întâmpla nimic. Poate ca dacă reușea să se convingă pe sine, reușea să își convingă și calul.

O bufniță țipă în noapte, iar sătenii tresăriră înainte de a-și da seama ce era. Scoaseră un râset nervos și se priviră rușinați.

— Data viitoare șoarecii de câmp o să ne facă să ne urcăm în copac, vorbi Egwene, cu un chicotit șovăielnic.

Lan dădu din cap.

— Mai bine ar fi fost lupi.

— Lupi?! exclamă Perrin, iar Străjerul îi făcu cinstea de a-i arunca o privire inexpressivă.

— Lupilor nu le plac trolocii, fierarule, și nici trolocilor nu le plac lupii, și de altfel nici căinii. Dacă aș auzi lupii urlând, aș fi sigur că nu sunt troloci în preajmă care să ne pândească.

Porni în noapte, la lumina lunii, călărind încet pe calul său mare și negru.

Moiraine îl urmă fără să șovăie o clipă, iar Egwene se ținea aproape de ea. Rand și Menestrelul încheiau plutonul, venind în urma lui Mat și Perrin. Spatele hanului era cufundat în întuneric și tăcere, iar curtea era plină de umbrele pestrițe aruncate de lună. Zgomotul înăbușit al copitelor se stinse repede, pierzându-se în noapte. În întuneric, mantia îl făcea pe Străjer să pară și el o umbră. Doar nevoia de a-l lăsa să deschidă drumul îi făcea pe ceilalți să nu se înghesuie în jurul lui. Nu avea să fie deloc ușor să iasă din sat fără să fie văzuți, hotărî Rand pe când se apropiau de poartă. Cel puțin fără să fie văzuți de săteni. La multe ferestre din sat se vedeau lumini palide, gălbui și, deși aceste licăriri păreau foarte mici în noapte, în dreptul lor se vedeau adesea siluete – siluetele sătenilor care stăteau de veghe ca să vadă ce le aduce noaptea. Nimeni nu voia să mai fie luat prin surprindere.

Ajuns în partea cea mai întunecată de lângă han, tocmai când se pregătea să iasă din curtea grajdului, Lan se opri brusc, cerându-le tăios să facă liniște. Răsuna zgomot de cizme pe

Podul de Căruțe, și ici și colo pe pod lumina lunii făcea să sclipească bucăți de metal. Cizmele tropăiau pe pod, făcând să scrâșnească pietrele, și se apropiau cu iuțeală de han. Nu se auzea niciun sunet dinspre cei aflați în umbră. Rand bănuia că prietenilor lui le era prea teamă ca să mai facă vreun zgomot. Și el era înspăimântat.

Pașii se opriă în fața hanului, în spațiul întunecat de dincolo de lumina slabă aruncată de ferestrele din sala cea mare. Rand își dădu seama cine erau doar în momentul în care Jon Thane făcu un pas înainte, cu o sulită sprijinită pe umărul său voinic și cu pieptul strâns într-un pieptar vechi acoperit cu discuri de oțel: vreo doisprezece bărbați din sat și de la fermele din apropiere, unii purtând coifuri sau bucăți de armură care zăcuseră timp de generații în poduri, acoperite de praf, toți înarmați cu sulite, topoare sau halebarde ruginite.

Morarul aruncă o privire iscoditoare prin ferestrele de la sala cea mare, apoi se întoarse și spuse tăios:

— Nu pare să fie nimic aici.

Ceilalți formară două șiruri neregulate în spatele lui și porniră mășșăluind în noapte, ca și cum ar fi ascultat de ritmul a trei tobe diferite.

— Doi troloci Dha'vol și s-a zis cu ei, murmură Lan după ce zgomotul cizmelor lor se stinse; dar la urma urmei au ochi și urechi.

Își întoarse armăsarul.

— Haideți!

Încet, fără zgomot, Străjerul îi conduse înapoi prin curtea grajdului, apoi de-a lungul malului printre sălcii, până la Izvorul de Vin. Într-atât de aproape de râu, încât apa rece și repede care scânteia în jurul picioarelor cailor era îndeajuns de mare încât să atingă tălpile călăreților.

Urcând pe celălalt mal, șirul de cai își continuă drumul șerpuit sub conducerea îndemânatică a Străjerului, ținându-se departe de casele din sat. Din când în când Lan se oprea, făcându-le semn să nu scoată niciun sunet, cu toate că nimeni nu auzea și nu vedea nimic. De fiecare dată totuși, la puțin timp după ce făcea asta, trecea o patrulă de săteni și fermieri. Încetul cu încetul, se îndreptau spre marginea de la miazănoapte a satului.

Rand se uită iscoditor la casele cu acoperișuri înalte cufundate în întuneric, încercând să-și le întipărească în minte. „Halal aventurier sunt”, își spuse el. Nici nu ieșise încă din sat și deja îi era dor de casă. Dar se uită mai departe în jur.

Trecură și de ultimele ferme de la marginea satului și își continuă drumul prin câmp, paralel cu Calea Nordului care ducea la Taren Ferry. Rand își spuse că niciun alt cer nu se putea asemui cu cel din Ținutul celor Două Râuri. Întinderea întunecată a văzduhului părea nesfârșită și miliarde de stele sclipeau ca niște luminițe într-o mare de cristal. Luna, de o rotunjime aproape desăvârșită, era atât de aproape, încât, dacă întindea mâna, ar fi putut-o atinge, iar...

O siluetă neagră trecu în zbor prin fața globului de argint al lunii. Rand tresări fără să vrea, oprind calul din mers. „E doar un liliac”, încercă el să își spună, deși știa că nu este adevărat. Liliicii nu erau deloc o priveriște neobișnuită prin aceste ținuturi – îi vedeai adesea seara, repezindu-se după muște și alte insecte. Aripile acestei ființe aveau aceeași formă, dar se mișcau cu bătăile molcome și puternice ale unei păsări de pradă. Vâna – felul în care se învârtea, descriind arcuri largi, nu lăsa nici o urmă de îndoială. Dar mai îngrijorătoare era mărimea acestei creaturi. Un liliac adevărat ar fi trebuit să se afle la câțiva pași ca să pară atât de mare față de lună. Încercă să își dea seama cât de departe era cu adevărat și cât de mare. Trebuia să aibă corpul ca de om, iar aripile... Trecu iarăși prin fața lunii, apoi se năpusti în jos, lăsându-se înghițit de noapte.

Străjerul îl prinse de mână, iar Rand își dădu seama că Lan se întorsese după el.

— La ce tot stai și te uiți, băiete? Trebuie să ne continuăm drumul.

Ceilalți așteptau în spatele lui Lan.

Cu toate că se aștepta să-i se spună că se lăsase biruit de teama de troloci, Rand îi povesti ce văzuse. Spera că Lan îi va spune că fusese într-adevăr un liliac sau o nălucire.

Străjerul mormăi un singur cuvânt, ca și cum i-ar fi provocat greață.

— Dragkar.

Egwene și ceilalți se uitară neliniștiți la cer, în toate părțile, iar Menestrelul scoase un oftat înfundat.

— Da, încuviință Moiraine. Nu putem spera că ne înșelăm. Iar dacă Myrddraalul are un Draghkar în slujba sa, o să afle curând unde suntem – asta dacă nu cumva știe deja. Trebuie să mergem cât mai repede. S-ar putea să izbutim să ajungem la Taren Ferry înaintea Myrddraalului, iar trolocii lui nu vor înainta cu aceeași iuțeală ca noi.

— Dar ce sunt Dragkharii? întreba Egwene.

De data aceasta Thom Merrilin fu cel care îi răspunse, pe un ton aspru.

— În războiul de la sfârșitul Vârstei Legendelor au apărut creaturi mai înfricoșătoare decât trolocii și Jumate-Oamenii.

Moiraine își întoarse dintr-odată capul spre el. Nici măcar întunericul nu îi putea ascunde asprimea din privire. Înainte însă ca vreunul dintre ei să apuce să mai întrebe ceva, Lan începu să dea ordine:

— Acum o să ne îndreptăm spre Calea Nordului. Dacă țineți la viață, urmați-mă îndeaproape și nu vă îndepărtați unii de alții.

Își struni calul, iar ceilalți galopară în urma lui, fără să scoată o vorbă.

CAPITOLUL 11

Drumul spre Taren Ferry

Caii goneau pe Calea Nordului, îndreptându-se cu iuțeală spre miazănoapte, cu coamele și cozile fluturând în lumina lunii, lovind ritmic cu copitele pământul bătătorit. Lan era în frunte – calul negru și călărețul învăluit în umbră abia se deslușeau în noaptea rece. Iapa albă a lui Moiraine, care mergea în pas cu armăsarul, părea o săgeată palidă țâșnind în întuneric. Ceilalți formau un șir în spatele lor, ca și cum ar fi fost toți legați de o funie nevăzută al cărei capăt se afla în mâna Străjerului.

Rand era ultimul din șir, exact în spatele lui Thom Merrilin; ceilalți erau undeva mai în față. Menestrelul nu întorcea deloc capul, mulțumindu-se să vadă încotro aleargă și nu de ce anume fuge. Dacă din spate ar fi apărut cumva trolocii, sau Pieritul pe calul său tăcut, sau ființa aceea zburătoare, Draghkarul, Rand era cel care ar fi trebuit să dea alarma.

La fiecare câteva minute apuca frâiele și coama lui Noruț cu strășnicie și își întindea gâtul ca să vadă mai bine ce se petrece în urma lui. Draghkarul... „Mai primejdios decât trolocii și Pieritul”, spusese Thom. Dar cerul era pustiu, iar pământul era cufundat în beznă și umbre. Umbre care ar fi putut ascunde o armată întreagă.

Acum că putea alerga după pofta inimii, surul se năpusti în noapte ca un strigoi, ținând cu ușurință pasul cu armăsarul lui Lan. Dar Noruț voia să meargă și mai repede. Voia să îl prindă din urmă pe calul cel negru, se sforța să îl ajungă. Rand trebuia să strângă cu putere frâiele ca să îl mai domolească. Noruț se împotriva din toate forțele, ca și cum ar fi fost vorba despre o întrecere și încerca, la fiecare pas, să devină el stăpânul. Rand se agăță de șa și de hățuri, încordându-și toți mușchii. Spera din tot sufletul că Noruț nu o să simtă cât de neliniștit este. Dacă ar fi simțit, de bună seamă l-ar fi aruncat din șa.

Cu trupul lipit de spatele lui Noruț, Rand se uita îngrijorat la Bela și la călăreața sa. Când spusese că iapa cea flocoasă putea ține pasul cu ceilalți cai, nu se gândise că vor galopa fără oprire. Acum Bela alerga cum nu o crezuse niciodată în stare. Lan nu

fusesse de acord ca Egwene să îi însoțească. Ar încetini oare de dragul ei dacă pe Bela ar lăsa-o puterile? Sau ar încerca să o lase să se descurce singură? Moiraine și Străjerul erau de părere că Rand și prietenii săi erau oarecum importanți, dar, cu toate că Moiraine vorbise despre Pânză, Rand nu credea că o considerau și pe Egwene importantă.

Dacă Bela rămânea în urmă, nu avea de gând să o abandoneze, indiferent ce ar fi spus Moiraine și Lan. Dar din urmă veneau trolocii și Pieritul. Din urmă venea Dragkarul. Cu toată puterea disperării, îi strigă în tăcere Belei să alerge ca vântul, încercă în tăcere să îi dea curaj. „Fugi!” I se făcu pielea de găină, iar oasele parcă îi înghețaseră, gata să se crape. „Lumina să te-ajute, fugi!” Iar Bela alergă.

Goneau tot înainte, spre miazănoapte, iar timpul nu mai exista. Din când în când zăreau luminile de la vreo fermă, dar numai pentru o clipită. Lătraturile câinilor se pierdeau în întuneric sau conteneau brusc când animalele credeau că i-au izgonit. Alergau prin bezna străpunsă doar de lumina palidă și apoasă a lunii; fără de veste, copacii de pe marginea drumului se înălțau amenințători deasupra lor, apoi piereau fără urmă. Erau învăluiți în negură, iar zgomotul ritmic al copitelor nu era tulburat decât de țipătul stingher și trist al vreunei păsări de noapte.

Lan încetini pe neașteptate, apoi opri întregul șir de cai. Rand nu știa prea sigur de cât timp călăreau, dar simțea o durere surdă în picioare de la șa. În fața lor scânteiau luminițe, ca și cum un întreg roi de licurici și-ar fi făcut sălaș printre copaci.

Rand se uită nedumerit la mulțimea de luminițe, apoi rămase cu gura căscată de mirare. Licuricii erau de fapt ferestre, ferestrele caselor risipite pe coastele și vârful unui deal. Era Dealul Străjii. Nu îi venea să creadă că ajunseseră atât de departe. Pesemne că nimeni nu mai străbătuse drumul acesta cu atâta iuțeală. Urmând exemplul lui Lan, Rand și Thom Merrill descălecară. Noruț stătea cu capul în jos, răsuflând greu. Pe gât și pe umeri i se zăreau urme de spumă, aproape confundându-se cu pielea lui cenușie. Rand își spuse că Noruț nu ar mai putea purta pe nimeni în șa în noaptea aceea.

— Oricât aș vrea să las toate satele astea în urmă, grăi Thom, câteva ore de odihnă ne-ar prinde foarte bine. Cred că

avem destul avans ca să ne putem permite să zăbovim puțin, nu?

Rand se întinse, frecându-și șalele.

— Dacă tot ne oprim în Dealul Străjii până în zori, mai bine am urca până în vârf.

O pala răzleață de vânt aduse cu sine o frântură de cântec din sat și un miros îmbietor de mâncare care îi lăsă gura apă. În Dealul Străjii oamenii încă mai sărbătoreau. Trolocii nu le stricaseră sărbătoarea de Bel Tine. Se uită după Ewgene. Se prăbușise de oboseală și stătea sprijinită de Bela. Și ceilalți descălecau, oftând și întinzându-se, să-și mai aline durerea din trup. Doar Străjerul și femeia Aes Sedai nu păreau a fi istoviți.

— N-aș zice nu la niște cântece, intră Mat în vorbă, cu un glas ostenit. Și poate și o bucată de plăcintă de oaie la Mistrețul Alb. Făcu o pauză, apoi adăugă: N-am fost niciodată dincolo de Dealul Străjii. Mistrețul Alb nu e nici pe departe la fel de bun ca hanul Izvorul de vin.

— Nu-i chiar așa de rău la Mistrețul Alb, spuse Perrin. Aș vrea și eu o plăcintă de oaie. Și niște ceai fierbinte, să îmi scoată frigul din oase.

— Nu ne putem opri până nu traversăm Tarenul, anunță Lan tăios. Putem poposi cel mult câteva minute.

— Dar caii, protestă Rand. O să-i omorâm dacă mergem mai departe în noaptea asta. Moiraine Sedai, de bună seamă...

O zărise mergând printre cai, dar nu băgase de seamă ce făcea. Acum îl dădu la o parte și își puse mâinile pe gâtul lui Noruț. Rand tăcu. Dintr-odată, calul își ridică puțin capul, nechezând ușor, aproape smulgând hățurile din mâna lui Rand. Surul făcu un pas în lături. Era la fel de odihnit ca și cum ar fi petrecut o săptămână întreagă în grajd. fără să scoată o vorbă, Moiraine se îndreptă spre Bela.

— Nu știam că poate face așa ceva, îi șopti Rand lui Lan, cu obraji în flăcări.

— Ar fi trebuit să bănuiești, răspunse Străjerul. Ai văzut cum l-a îngrijit pe tatăl tău. O să facă să dispară toată oboseala. Mai întâi a cailor, apoi a voastră.

— A noastră. Și voi?

— Eu nu am nevoie, păstorule. Nu încă. Și nici ea. Ce face pentru ceilalți nu poate face și pentru ea. Numai unul dintre noi

va face drumul ăsta obosit. Mai bine ai spera că nu va obosi prea tare înainte să ajungem în Tar Valon.

— Și ce se va întâmpla dacă obosește? îl întrebă Rand pe Străjer.

— Ai avut dreptate în privința Belei, Rand, îi spuse Moiraine de acolo de lângă iapă. E puternică și la fel de încăpățânată ca voi toți cei din Ținutul celor Două Râuri. Oricât de ciudat ar părea, este cea mai puțin obosită.

Un țipăt sfâșie întunericul, parcă scos de un om străpuns de o mie de cuțite, și o pereche de aripi se abătu deasupra capetelor lor. Umbra care îi învăluia deveni și mai întunecoasă. Caii se dădură înapoi, înfricoșați.

Draghkarul bătu din aripi, iar lui Rand i se păru că aerul devine vâscos și lipicios, ca și cum s-ar fi trezit în mijlocul unui coșmar. Nici nu apucă să-i se facă teamă, că Noruț și sări în aer, scoțând la rândul lui țipete puternice, răsucindu-se în toate părțile, ca și cum ar fi vrut să dea jos de pe el ceva care-i se agățase de piele. Rand, care ținea hățurile, fu izbit de pământ și târât pe jos. Noruț necheza ca și cum ar fi fost atacat de o haită de lupi.

Reuși cumva să nu dea drumul la hățuri; se ajută de cealaltă mână și de picioare ca să se ridice la loc. Sărea și se clătina, tot încercând să nu se mai lase doborât la pământ. Respira întretăiat. Nu îl putea lăsa pe Noruț să scape. Disperat, întinse mâna, de-abia atingând căpăstrul. Noruț se dădu înapoi, ridica-l în aer; Rand nu putu decât să încerce să se țină, sperând că totuși calul se va liniști.

Rand căzu, zdruncinându-se din toate încheieturile; surul se potoli dintr-odată, și acum tremura, cu nările fremătând, ochii privind în gol și picioarele înțepenite. Și Rand tremura, agățat de căpăstru. „O fi fost și dobitocul ăsta zguduit”, își spuse el. Respiră adânc, dar cu greutate, de câteva ori. Abia după aceea avu curaj să se uite în jur să vadă ce se întâmplase cu ceilalți.

Peste tot domnea haosul. Tovarășii săi de drum strângeau cu strășnicie hățurile cailor zbuciumați, încercând, fără prea mare succes, să domolească animalele care se tot dădeau înapoi, călcându-se în picioare. Doar doi călăreți păreau a nu avea nici o grija. Moiraine stătea dreaptă în șa, iar iapa cea albă se îndepărta cu pași delicați de harababura de nedescris, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Lan era în picioare, privind

scrutător cerul, cu sabia într-o mână și hățurile în cealaltă; armăsarul negru și zvelt stătea liniștit lângă el.

În Dealul Străjii veselia contenise. Pesemne că și cei din sat auziseră țipătul. Rand știa că vor rămâne o vreme tăcuți, și poate vor încerca să afle ce s-a întâmplat, apoi se vor întoarce la treburile lor. Nu va trece mult și totul se va șterge; vor rămâne doar cântecele, mâncarea, dansurile și voia bună. Poate că atunci când vor auzi ce s-a petrecut în Emond's Field, unii își vor mai aduce aminte și își vor pune întrebări. Se auzi o scripcă, iar după o clipă și un flaut. În sat sărbătoarea continua.

— Încălecați! le porunci Lan tăios.

Își vârî sabia în teacă și urcă pe armăsar.

— Dragkarul nu s-ar fi arătat dacă nu i-ar fi spus deja Myrddraalului unde suntem.

Un alt țipăt ascuțit se auzi de undeva de sus, mai slab, dar tot atât de strident. În Dealul Străjii muzica se opri brusc încă o dată.

— Acum e pe urmele noastre și o să îi arate lui Jumate-Om drumul. Cred că e pe aproape.

Caii, acum odihniți, dar înspăimântați, se ridicau în două picioare și se fereau din calea celor care voiau să încalece. Suduind, Thom Merrilin fu primul care reuși să urce în șa, și nu mai dură mult până izbutiră și ceilalți. Toți în afară de unul.

— Grăbește-te, Rand, strigă Egwene.

Dragkarul scoase din nou un țipat ascuțit, iar Bela apucă să facă vreo câțiva pași înainte ca fata să reușească să o strunească.

— Grăbește-te!

Rand tresări și își dădu seama că, în loc să încerce să urce pe Noruț, rămăsese pe loc, uitându-se la cer și străduindu-se în zadar să vadă de unde veneau țipetele acelea înfiorătoare. Mai mult, fără să bage de seamă, scosese sabia lui Tam din teacă, de parcă ar fi vrut să se lupte cu creatura înaripată.

Se înroși, dar din fericire întunericul îi ascundea chipul. Ținând cu o mână frâiele, vârî cu stângăcie sabia la loc în teacă, uitându-se pe furie la ceilalți. Moiraine, Lan și Egwene îl priveau, dar nu știa sigur cât vedeau cu adevărat la lumina lunii. Restul păreau prea preocupați să își țină caii în frâu ca să se mai sinchisească și de el. Puse o mână pe oblânc și sări în șa, ca și cum ar fi făcut asta dintotdeauna. Avea cu siguranță să afle mai

târziu dacă vreunul dintre prietenii săi văzuse sabia – nu era momentul să se îngrijoreze din pricina asta.

De îndată ce urcă în șa, porniră din nou în galop, tot înainte, pe lângă dealul în formă de dom. Câinii din sat lătrau; nu treceau cu totul neobservați. „Sau poate că, de fapt, câinii simt mirosul trolocilor”, își spuse Rand. Curând, lătratul câinilor și luminile satului pieriră în urma lor.

Galopau unul lângă celălalt, iar caii aproape că se loveau în timp ce fugeau. Lan le spuse să se împrăștie din nou, dar nimeni nu voia să rămână nici măcar o clipă singur în noapte. Din depărtare, de deasupra capetelor lor, se auzi un țipăt. Străjerul renunță și îi lăsă să alerge la un loc.

Rand era chiar în spatele lui Moiraine și al lui Lan, iar surul se căznea să își facă loc între calul negru al Străjerului și iapa zveltă a femeii Aes Sedai. Egwene și Menestrelul galopau pe lângă el, iar prietenii lui se înghesuiau în spate. Noruț, îmboldit de țipetele Draghkarului, alerga atât de repede, încât Rand nu l-ar fi putut potoli nici dacă ar fi încercat, dar tot nu reușea să îi prindă din urma pe cei doi cai din față.

Țipătul Draghkarului era mai înspăimântător decât întunericul. Bela cea voinică alerga în pas cu ceilalți cai, cu gâtul întins, iar coada și coama îi fluturau în vânt. „Moiraine nu a scăpat-o doar de oboseală – a mai făcut ceva.”

O vedea pe Egwene la lumina lunii, zâmbind de încântare. Părul îi flutura în vânt precum coamele cailor, iar strălucirea din privirea ei nu era doar răsfrângerea luminii lunii, Rand era sigur de asta. Rămase cu gura căscată de uimire până când înghiți ceva și începu să tușească.

Pesemne că Lan întrebase ceva, căci Moiraine strigă deodată, cu o voce puternică, acoperind zgomotul vântului și al copitelor:

— Nu pot! Cu atât mai puțin de pe un cal în galop. Nu pot fi uciși cu ușurința, nici măcar atunci când îi vezi. Trebuie să fugim și să nădăjduim.

Galopară printr-un petic de ceață subțire, care nu ajungea decât până la genunchii cailor. Noruț trecu dincolo din două salturi, iar Rand clipi, întrebându-se dacă nu cumva i se păruse. Era prea frig ca să fie ceață. Alt petic de ceață trecu pe lângă ei, mai mare decât primul. Creștea, ca și cum pâcla ar fi izvorât din pământ. Deasupra lor, se auzeau țipetele furioase ale

Draghkarului. Ceața îi învălătuci o clipă pe călăreți, apoi se mistui, apăru din nou și se făcu după aceea nevăzută în spatele lor.

Pâcla ca de gheață lăsa o umezeală rece pe fața și pe mâinile lui Rand. Apoi un zid de un cenușiu deschis se ivi amenințător în fața lor și deodată se treziră învăluiți. Ceața groasă înăbușea zgomotul copitelor, iar țipetele de deasupra lor păreau îndepărtate, ca și cum ar fi trecut printr-un zid. Acum Rand de-abia mai putea desluși silueta lui Egwene și a lui Thom Merrilin, care călăreau lângă el.

Lan nu încetini.

— Nu e decât un singur loc unde putem merge, strigă el, iar vocea îi era spartă și părea ca nu se adresează nimănui.

— Myrddraalii sunt vicleni, răspunse Moiraine. O să folosesc același vicleșug împotriva lui.

Continuară să galopeze în tăcere.

Ceața plumburie întuneca pământul și cerul, iar călăreții, transformați la rândul lor în umbre, păreau că plutesc printre nori. Parcă dispăruseră până și picioarele cailor.

Rand se foi în șa, încercând să se apere de ceața ca de gheață. Una era să știe că Moiraine putea face tot felul de lucruri, și cu totul altceva – să aibă pielea umedă și rece din pricina acestor lucruri. Își dădu seama că își ținea răsuflarea și se blestemă în gând. Nu putea ajunge până la Taren Ferry fără să respire. Moiraine folosisese Puterea Supremă asupra lui Tam, iar Tam părea că se simte bine. Totuși, trebuia să înceapă să respire. Aerul era înăbușitor, dar nu era deloc diferit de orice altă noapte cu ceață – poate doar ceva mai rece. Încercă să își spună toate astea, dar nu era sigur că reușea să le și creadă.

Acum Lan îi încuraja să nu se îndepărteze, fiecare să rămână acolo unde să poată vedea siluetele celorlalți în cenușiu umed și înghețat. Cu toate acestea, Străjerul nu încetini fuga nebunească a armăsarului său. Lan și Moiraine, unul lângă celălalt, îi conduceau prin ceață, ca și cum ar fi văzut clar ce este în față. Cei din spate trebuiau să aibă încredere și să îi urmeze. Și să spere.

Țipetele ascuțite care îi urmăriseră se auzeau din ce în ce mai stins pe măsură ce galopau, apoi dispărură cu totul, dar asta nu îi liniști prea mult. Pădurea și fermele, luna și drumul erau învăluite în ceață, ascunse. Câinii încă mai lătrau când

treceau pe lângă ferme, dar acum lătratul se auzea spart și îndepărtat prin pâcla cenușie; singurul zgomot era tropăitul înăbușit al copitelor cailor. Nimic nu se schimba în ceața aceea fumurie, fără formă. Doar durerea crescândă din picioare și spate trăda trecerea timpului.

Rand era sigur că trecuseră câteva ceasuri bune. Apucase atât de strâns frâiele, încât nu știa dacă o să le mai poată da drumul, și se întrebă dacă va mai putea vreodată să meargă cum trebuie. O singură dată aruncă o privire în urmă. Văzu umbre alergând prin ceață în spatele lui, dar nici măcar nu își putea da seama câți erau. Sau cel puțin dacă erau într-adevăr prietenii lui. Frigul și umezeala îi pătrundeau prin mantie, surtuc și cămașă, îi pătrundeau în oase – așa i se părea. Doar rafalele de vânt și felul în care calul de sub el își arcuia trupul îi spuneau că se mișcă. Negreșit trecuseră câteva ceasuri.

— Încetiniți, strigă deodată Lan. Strângeți hățurile.

Rand fu atât de surprins, încât, până să apuce să-l oprească, Noruț își făcu loc printre Lan și Moiraine, țâșnind câțiva pași înainte. De jur împrejur se zăreau case, niște case ciudat de înalte, după părerea lui Rand. Nu mai văzuse niciodată acest loc, dar auzise povești despre el. Înălțimea neobișnuită se datora temeliiilor înalte din piatră roșie moale, care se dovedeau de folos atunci când izvorul ascuns din Munții de Negură făcea ca râul Taren să se reverse. Ajunseseră în Taren Ferry.

Lan trecu pe lângă el pe calul său negru.

— Nu fi atât de nerăbdător, păstorule.

Încurcat, Rand reveni la locul său fără să îi dea nici o lămurire; ceilalți intrau și mai adânc în sat. Fața îi ardea, și pentru moment ceața era bine venită. Un câine singuratic, care nu se vedea din pricina ceții reci, îi lătră furios, apoi fugi. Din când în când, pe măsură ce oamenii începeau să se trezească, se mai lumina câte o fereastră. În afară de câine și de tropăitul înăbușit al copitelor cailor, niciun alt zgomot nu tulbura liniștea ultimului ceas din noapte.

Rand cunoscuse câțiva oameni din Taren Ferry. Încercă să își aducă aminte puținele lucruri pe care le știa despre ei. Se aventurau arareori în ceea ce numeau „satele de jos”, ținându-și nasul în vânt, ca și cum ar fi simțit un miros neplăcut. Puținii oameni pe care îi întâlnise aveau nume ciudate, precum Vârfdedeal sau Barcădepiatră. Toți cei din Taren Ferry erau

cunoscuți pentru viclenia și șmecheria lor. Se spunea că, dacă dai mâna cu cineva din Taren Ferry, după aceea trebuie să îți numeri degetele.

Lan și Moiraine se opriră în dreptul unei case înalte și întunecate care arăta ca toate celelalte case din sat. Ceața se încolăci în jurul Străjerului ca un fum când acesta sări din șa și urcă scările care duceau la ușa din față, aflată la nivelul capetelor lor. Ajuns sus, Lan bătu puternic cu pumnul în ușă.

— Parcă voia să nu facem zgomot, murmură Mat.

Lan continuă să bată cu putere. Fereastra casei de alături se luminează și cineva începu să strige furios, dar Străjerul nu se opri din bocănit.

Deodată ușa fu deschisă larg de un bărbat într-o cămașă de noapte care îi flutura în jurul gleznelor goale. La lumina lămpii de gaz pe care o ținea în mână se vedea o față îngustă cu trăsături colțuroase. Deschise gura mânios, dar rămase cu ea deschisă; capul i se învârti, încercând să cuprindă cu privirea ceața, iar ochii îi ieșiră din orbite.

— Ce e asta? Întrebă. Ce e asta?

Cârcei gri și reci se strecurau prin ușă, iar el se trase grăbit înapoi, încercând să se ferească de ei.

— Jupân Turnînalt, rosti Lan. Tocmai omul de care am nevoie. Vrem să trecem de partea cealaltă cu bacul dumitale.

— Pur pariu că n-a văzut în viața lui un turn înalt, chicoti Mat.

Rand îi făcu semn să tacă. Bărbatul cu față colțuroasă ridică lampa puțin mai sus și se uită bănuitor la ei. După câteva clipe, jupân Turnînalt spuse arțăgos:

— Bacul trece dincolo doar ziua. Nu noaptea. Niciodată noaptea. Și cu atât mai puțin pe ceața asta. Veniți după ce răsare soarele și dispăre ceața.

Dădu să se întoarcă și să plece, dar Lan îl apucă de încheietură. Luntrașul deschise gura, furios. Străjerul începu să îi numere monede în palmă, una câte una, iar aurul scânteia în lumina lămpii. Turnînalt își lungea buzele auzind zornăitul monedelor și, încetul cu încetul, își apleca tot mai mult capul spre mână, ca și cum nu îi venea să creadă ce vedea.

— Și o să primești tot pe atât când ajungem teferi pe malul celălalt, îi făgădui Lan. Dar plecăm neîntârziat.

— Acum? Cugetă puțin, se muta de pe un picior pe altul și privi iscoditor la noaptea cețoasă, apoi dădu repezit din cap. Acum pornim. Dar dă-mi drumul la mână. Trebuie să-mi scol oamenii. Doar nu crezi că pot să trec singur bacul pe malul celălalt.

— O să aștept la bac, răspunse Lan sec. Dar nu mult timp.

Dădu drumul încheieturii luntrașului.

Jupân Turnînalt strânse la piept pumnul de monede și, dând din cap a încuviințare, închise ușa în spatele lui, împingând-o cu șoldul.

CAPITOLUL 12

Peste Taren

Lan coborî treptele și le spuse celorlalți să descalece și să vină după el prin ceață cu caii. Din nou trebuiau să se încreadă în Străjer și în faptul că știe unde îi duce. Ceața se învălătucea în jurul genunchilor lui Rand, ascunzându-i picioarele, nelăsându-l să vadă nimic în față la o distanță mai mare de un metru. Ceața nu mai era așa de groasă ca înainte să intre în sat, dar Rand de-abia ce reușea să își deslușească tovarășii de drum.

În afară de ei, nici o altă prezență omenească nu clintea liniștea nopții. Se vedea lumină la mai multe ferestre, dar pâcla groasă le făcea să pară doar niște pete neclare și cel mai adesea tot ce se vedea era o lucire slabă, suspendată în cenușiul din jur. Alte case, din care se zărea puțin mai mult, păreau că plutesc pe o mare de nori sau că țâșnesc brusc din pâclă în timp ce vecinele lor rămân ascunse, ca și cum ar fi fost singure pe o întindere de mile întregi.

Rand era înțepenit din pricina drumului lung și se întrebă dacă nu putea găsi o cale să meargă pe jos până la Tar Valon. Nu că i-ar fi fost mult mai ușor să umble pe jos decât să călărească, dar picioarele erau aproape singura parte a trupului care nu-l durea. Cel puțin era obișnuit să meargă pe jos.

O singură dată vorbi cineva îndeajuns de tare cât să audă și Rand cu claritate:

— Trebuie să te ocupi de asta, grăi Moiraine, răspunzând unor vorbe de ale lui Lan pe care nu le auzise. Și așa o să-și amintească prea multe, și nu putem face nimic. Dacă mă ține minte...

Rand își îndreptă morocănos pe umeri surtucul acum umed și se ținu aproape de ceilalți. Mat și Perrin bombăneau ceva, mormăind în barbă și înăbușindu-și câte o înjurătură când se loveau la degetele de la picioare din pricina unui lucru nevăzut. Și Thom Merrilin bombănea – Rand auzea cuvinte ca „mâncare fierbinte”, „foc” sau „vin fier” –, dar nici Străjerul, nici Moiraine nu îi băgau în seamă. Egwene mergea în pas cu ei fără să scoată o vorbă, cu spatele drept și capul sus. Mersul îi era,

firește, puțin șovăitor din cauza durerii, căci, la fel ca toți ceilalți, nici ea nu era obișnuită să călărească.

„Are parte de aventura pe care și-o dorea”, își spuse el ursuz, și câtă vreme avea să fie la fel se îndoia că Egwene va observa, lucruri atât de lipsite de importanță precum ceața, sau umezeala, sau frigul. I se părea că există o diferență în felul în care vezi lucrurile dacă pleci de bunăvoie în căutarea aventurii sau dacă ești obligat să o faci. Dacă era să te iei după povești, părea palpitant să galopezi prin ceața rece, cu un Draghkar și cine știe ce altă creatură pe urmele tale. Poate că Egwene era înfiorată de emoție; el simțea doar frigul și umezeala și se bucura să se găsească din nou într-un sat, fie el și Taren Ferry.

Pe neașteptate, se împiedică de ceva mare și cald în întuneric: armăsarul lui Lan. Străjerul și Moiraine se opriseră, iar ceilalți făcură la fel, mângâindu-și caii, în încercarea de a liniști atât animalele, cât și pe ei înșiși. Ceața era ceva mai subțire aici, așa că se vedeau unul pe celălalt mult mai bine decât în ultimul timp, dar nu într-atât de subțire încât să deslușească mare lucru în jur. Picioarele le erau încă ascunse de talazuri plumburii de păclă. Părea că toate casele fuseseră înghițite de negură.

Cu băgare de seamă, Rand îl duse pe Noruț puțin mai în față și fu surprins auzind cum cizmele lui hârșăie pe scânduri. Pontonul. Se dădu înapoi cu grijă, făcându-l și pe sur să se dea îndărăt. Auzise că pontonul de la Taren Ferry era ca un pod care nu ducea nicăieri altundeva decât la bac. Se spunea că Taren este mare și adânc, iar curenții săi înșelători îi biruiesc chiar și pe cei mai buni înotători. Pesemne că era mult mai lat decât apa Izvorului de Vin. Și mai era și ceața. Fu o ușurare să simtă din nou pământ sub picioare.

Se auzi un „Ssst” amenințător din gura lui Lan, tăios ca briciul. Străjerul le făcu semn și se repezi lângă Perrin, dând la o parte surtucul tânărului îndesat și scoțând la iveală securea cea mare pe care acesta o purta la cingătoare. Ascultător, dar fără să înțeleagă, Rand își desfăcu și el surtucul, arătându-și sabia. În timp ce Lan se îndrepta iute înapoi spre cal, în ceață apărură lumini săltărețe și se auziră pași înăbușiți.

Șase bărbați cu fețe încremenite și îmbrăcați grosolan îl urmau pe jupân Turnînalt. Torțele pe care le duceau alungau un petic de ceață din jurul lor. Când se opriră, toți cei din Emond's

Field apăreau limpede în fața lor, înconjurați de un zid cenușiu care părea mai gros din pricină că reflecta lumina torțelor. Luntrașul îi cercetă cu luare aminte, clătinând din capul lui îngust, cu nasul încrețit, ca o nevăstuică adulmecând aerul în căutarea prăzii.

Lan se sprijini aparent nepăsător de șa, dar cu o mână lăsată ostentativ pe plăselele lungi ale sabiei. Aducea cu un arc de metal, comprimat, așteptând să țâșnească.

Rand se grăbi să îl imite pe Străjer – cel puțin punându-și și el mâna pe sabie. Nu credea că ar putea reuși să copieze și postura aceea leneșă, dar care purta în sine o amenințare teribilă. „Probabil că ar râde dacă aş încerca.” Perrin slăbi puțin cheotoarea securii și își înfipse cu strășnicie picioarele în pământ. Mat puse o mână pe tolbă, deși Rand nu prea își dădea seama în ce stare mai era arcul lui după ce îl ținuse atâta în umezeală. Thom Merrillin făcu semeț un pas înainte și întinse mâna goală, întorcând o ușor. Învârti brusc mâna și un pumnal îi apăru printre degete. Plăselele i se puseră în palmă scoțând un plesnet și, devenind dintr-odată degajat, Thom se apucă să își curețe unghiile.

Dinspre Moiraine se auzi un hohot ușor de râs încântat. Egwene bătu din palme, ca și cum ar fi privit o reprezentație la Sărbătoare, apoi se opri și păru stingherită, deși buzele continuau să îi tremure, ca și cum ar fi încercat să zâmbească.

Turnînalt nu părea însă deloc amuzat. Se uită țintă la Thom, apoi își dresе zgomotos glasul.

— Cineva a vorbit de mai mult aur pentru a vă trece dincolo. Se uită din nou în jur la ei, cu o privire posacă și vicleană. Ce mi-ați dat înainte e acum la loc sigur, ați auzit? N-aveți cum să puneți mâna pe el.

— O să primești restul, răspunse Land, când ajungem pe malul celălalt. Scutură puțin punga de piele care îi atârna la cingătoare și se auzi un zângănit.

Ochii luntrașului scăpărară o clipă de mânie, dar în cele din urmă încuviință.

— Atunci să pornim, murmură el și păși mândru pe ponton, urmat de cele șase ajutoare.

Ceața se mistuia arzând în jurul lor pe măsură ce înaintau; cârcei cenușii se încolăceau în spatele lor, astupând cu

repeziciune locul unde se aflaseră mai înainte. Rand se grăbi să țină pasul cu ei.

Bacul în sine era o barcă de lemn cu laturi înalte, în care te urcai pe o rampă care putea fi ridicată ca să blocheze capătul parâmei. De o parte și de alta erau frânghii groase de un braț, frânghii legate de piloni puternici la marginea pontonului și care se pierdeau în întunericul de deasupra râului. Ajutoarele luntrașului își înfipseră torțele în inelele de fier de pe marginea bacului, așteptară până când toți își aduseră caii pe punte, apoi traseră rampa. Puntea scârțâia sub copitele cailor și târșăitul picioarelor, iar bacul se balansa într-o parte și într-alta din pricina greutății.

Turnînalt mormăi în barbă și le spuse mârâind să își liniștească animalele și să stea în mijlocul bacului, ca să nu-i stânjenească pe oamenii lui. Strigă la ajutoarele sale, care pregăteau bacul pentru traversare, îndemnându-i să se grăbească, dar bărbații continuau să se miște cu aceeași lentoare, indiferent ce le-ar fi spus; de altfel, nici el nu prea avea tragere de inimă și adesea nu își ducea cuvintele până la capăt, oprindu-se ca să ridice torța și să privească iscoditor în ceață. În cele din urmă conțeni să mai strige la ei și se duse la proră, unde rămase privind țintă la pâcla ce acoperea râul. Rămase nemișcat până când unul dintre ajutoarele sale îl atinse pe braț; atunci tresări și se uită furios la el.

— Ce? Ah. Tu, nu-i așa? Gata? Era și timpul. Ce mai aștepți? Își agită mâinile fără să țină seamă de torța și de felul în care caii nechezau și încercau să se dea înapoi. Dă-te la o parte! Fă loc! Mișcă-te!

Bărbatul se supuse și se îndepărtă greoi, iar Turnînalt privi încă o dată la ceața de deasupra, frecându-și neliniștit mâna goală de partea din față a surtucului.

Bacul se înclină când fură desfăcute odgoanele și fu prins de curent, apoi se înclină din nou când se lăsă în voia frânghiilor de susținere. Oamenii luntrașului, trei de fiecare parte, înșfăcară frânghiile din partea din față a bacului și începură să se îndrepte anevoie spre partea din spate, murmurând neliniștiți pe măsură ce înaintau pe râul înveșmântat în cenușiu.

Pontonul dispăru și fură învăluiți de pâcla care se furișa în fășii subțiri pe puntea bacului, printre torțele pâlpâitoare. Barca se legăna ușor în voia curentului. Doar mișcarea ritmică a

oamenilor, în faţă ca să apuce frânghiile, apoi în spate, trăgând de ele, dădea de înţeles că înaintează. Nimeni nu vorbea. Sătenii încercau să se țină cât mai aproape de mijlocul bacului. Auziseră că Tarenul este mult mai lat decât păraiele cu care erau ei obișnuiți; ceața făcea să li se pară infinit mai întins.

După o vreme, Rand se apropie de Lan. Un râu pe care nu-l puteai trece cu piciorul sau înot și al cărui mal nu îl puteai vedea era o priveliște sumbră pentru cineva care nu văzuse niciodată o apă mai lată sau mai adâncă decât iazul din Codrul cu Bălți.

— Chiar ar fi încercat să ne jefuiască? întrebă el cu glas scăzut. Se purta ca și cum i-ar fi fost lui frică să nu fie jefuit.

Străjerul îi cercetă cu privirea pe luntraș și pe ajutoarele sale – niciunul nu părea că ascultă – înainte să răspundă, la fel de încet:

— La adăpostul ceții... ei bine, uneori, când oamenii fac ceva pe ascuns, se poartă cu străinii așa cum nu ar îndrăzni s-o facă dacă ar mai fi și alți ochi care să-i vadă. Și cei care fac cel mai repede rău unui străin sunt cei cărora le trece cel mai repede prin minte că străinul va fi cel care le va face rău. Omul ăsta... Cred că și-ar vinde propria mamă trolocilor ca să primească în schimb carne pentru tocană, dacă i-ar conveni prețul. Mă mir că mă întrebi una ca asta. Am auzit și eu cum vorbesc oamenii din Emond's Field despre cei din Taren Ferry.

— Da, dar... Da, toată lumea spune că... Dar n-am crezut niciodată că așa ar fi. De fapt... Rand își spuse că ar face mai bine să nu se mai gândească deloc la ceea ce știa despre felul de a fi al oamenilor de dincolo de satul lui. Ar putea să-i spună Pieritului că am traversat râul cu bacul lui, rosti el în cele din urmă. Poate că o să-i pună pe troloci pe urmele noastre.

Lan râse înfundat și sec.

— Una e să jefuiești un străin și cu totul altceva să ai de-a face cu un Jumate-Om. Chiar îți închipui că ar trece troloci cu bacul de partea cealaltă a râului, mai ales pe ceața asta, oricât de mult aur i s-ar oferi? Sau că ar vorbi cu un Myrddraal, dacă ar avea încotro? Numai gândul că ar putea să-i se întâmple una ca asta l-ar pune pe fugă. Nu cred că trebuie să-ți faci prea multe griji în privința Iscoadelor Celui Întunecat în Taren Ferry. Nu în locul ăsta. Cel puțin o vreme suntem în siguranță, în orice caz, nu avem a ne teme de cei de aici. Ai grijă de tine.

Turnînnalt nu mai privea scrutător în ceața din față. Întinzându-și înaintea chipul lui ascuțit și ținând sus torța, se uita la Lan și la Rand ca și cum era prima dată când îi vedea cu adevărat. Scândurile de pe punte scârțâiau sub pașii ajutoarelor lui și sub rarele lovituri de copită ale cailor. Deodată, dându-și seama că se uită la el cum îi privește, luntrașul se trase înapoi. Dintr-un salt se întoarse să caute din nou cu privirea celălalt mal sau orice altceva voia el să găsească în ceață.

— Nu mai spune nimic, șopti Lan, atât de încet încât Rand aproape că nu înțelese. Nu e momentul să vorbim acum despre troloci, sau despre Iscoadele Celui Întunecat, sau despre Părintele Minciunii – putem fi auziți de urechi străine. Asemenea vorbe pot pricinui lucruri mult mai rele decât Colțul Dragonului scrijelit pe ușa ta.

Rand nu avea nici o tragere de inima să mai pună vreo întrebare. Mâhnirea pusese și mai mult stăpânire pe el. Iscoadele Celui Întunecat! Ca și cum nu ar fi fost de ajuns să-ți faci griji din cauza Pieriților, a trolocilor și a Dragkarului. Cel puțin dacă vedeai un troloc, îl recunoșteai imediat.

Pe neașteptate, în pâcla din față lor se iviră nedeslușit niște stive de lemn. Bacul se lovi cu o bufnitură de mal și apoi ajutoarele luntrașului se grăbiră să prindă cu odgoane barca și să coboare cu zgomot rampa, în timp ce Mat și Perrin spuseră în gura mare că Tarenul nu era nici pe departe atât de lat cât auziseră ei. Lan coborî rampa ducându-și armăsarul de căpăstru, urmat de Moiraine și de ceilalți. În timp ce Rand, ultimul, cobora cu Noruț în spatele Belei, jupân Turnînnalt strigă mânios:

— Hei, stați puțin! Opriti-vă! Unde mi-e aurul?

— Îl vei primi, se auzi glasul lui Moiraine de undeva din ceață.

Cizmele lui Rand bocăniră pe rampă și apoi pe scândurile pontonului.

— Și câte un ban de argint pentru oamenii tăi, adăugă Aes Sedai, ca răsplată pentru că am traversat repede râul.

Luntrașul șovăi, întinzându-și gâtul ca și cum ar fi mirosit primejdia, dar, când auziră de arginți, oamenii săi se smulseră din toropeală. Înainte ca Turnînnalt să apuce să mai spună ceva, coborâră tropăind rampa, unii dintre ei oprindu-se să mai ia o torță. Luntrașul îi urmă, posac.

Rand își croi drum cu băgare de seamă de a lungul pontonului, copitele lui Noruț răsunând slab în ceață. Pâcla plumburie era la fel de groasă ca deasupra râului. La capătul pontonului, Străjerul întindea bani oamenilor, înconjurat de torțele lui Turnînalt și ale ajutoarelor sale. Toți ceilalți, în afară de Moiraine, așteptau ceva mai departe, strânși unii în alții, neliniștiți. Femeia Aes Sedai se uita la râu, dar Rand nu își putea da seama ce vede. Înfrigurat, se înfășură mai bine în surtuc, așa ud cum era. Acum ieșise cu adevărat din Ținutul celor Doua Râuri și i se părea că între el și satul lui era mai mult decât un râu.

— Uite, grăi Land, întinzându-i lui Turnînalt ultima monedă. După cum ne-am înțeles. Nu puse punga la loc, iar luntrașul cu chip de nevăstuică o privea lacom.

Pontonul se zgâlțâi, scoțând un scârțâit puternic. Turnînalt sări ca ars și întoarse capul spre bacul învăluit în ceață. Torțele care mai rămăseseră pe punte erau doar niște puncte palide și neclare de lumina. Pontonul pârâi, lemnul se frânse cu un huiet ca de tunet, cele două lumini se clătinară, apoi începură să se învâртеască. Egwene scoase un țipăt, iar Thom sudui.

— S-a desfăcut! striga Turnînalt. Își înșfăcă oamenii și îi împinse spre capătul pontonului. Bacul s-a desfăcut, neghiobilor! Duceți-vă după el! Duceți-vă după el!

Îmbrânciți de Turnînalt, bărbații făcură câțiva pași, poticnindu-se, apoi se opriră. Luminile slabe de pe bac se roteau din ce în ce mai repede, și mai repede. Ceața de deasupra se răsucea, trasă înăuntrul apei. Pontonul se cutremură. Bacul începea să se îndepărteze, iar zgomotul lemnului care se crăpa și din care săreau așchii era asurzitor.

— Un vârtej, spuse unul dintre ajutoare, cu glasul temător.

— Pe Taren nu sunt vârtejuri. Vocea lui Turnînalt era stinsă. N-a fost niciodată niciun vârtej...

— O întâmplare nefericită.

Glasul lui Moiraine, care își întoarse fața de la râu, părea cavernos în ceața care o făcea să semene cu o umbră.

— O nenorocire, încuviința Lan, sec. Se pare că o vreme nu o să mai treci pe nimeni de partea cealaltă a râului. Păcat că ți-ai pierdut barca. Scotoci din nou în punga pe care o ținea în mână. Asta ar trebui să te despăgubească.

Turnînalț rămase o clipă uitându-se la aurul care strălucea în mâna lui Lan la lumina torțelor, apoi umerii i se lăsară, iar privirea i se îndreptă spre ceilalți pe care îi trecuse râul. Abia deslușindu-se din pricina ceții, cei din Emond's Field stăteau liniștiți. Luntrașul scoase un țipăt înspăimântat și abia îngăimat, smulse monedele din mâna lui Lan, se răsuci pe călcâie și o zbughi în ceață. Ajutoarele sale erau la jumătate de pas în urma lui; se mistuiră și ei în susul râului, iar lumina torțelor fu iute înghițită de pâclă.

— Nu ne mai ține nimic aici, hotărî Aes Sedai, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit. Ducându-și iapa cea albă de căpăstru, ieși de pe ponton și o luă în sus pe mal.

Rand rămase locului, uitându-se la râul ascuns în ceață. „Poate că a fost doar o întâmplare. Nu sunt vârtejuri, a spus, dar...” Deodată își dădu seama că toată lumea plecase. Se grăbi să se cațere pe malul ușor povârnit.

După trei pași, ceața groasă se destrămă cu totul. Încremeni pe loc și se uită țintă înapoi. O dungă de-a lungul malului despărțea pâcla deasă și plumburie de cerul senin al nopții, încă întunecat, deși strălucirea lunii dădea de înțeles că zorile nu erau departe. Străjerul și Moiraine stăteau de vorbă lângă cai, la câțiva pași dincolo de hotarul ceții. Ceilalți se strânseseră puțin mai la o parte; chiar și în întunericul străpuns de lumina lunii neliniștea lor era limpede. Toate privirile erau ațintite asupra lui Lan și a lui Moiraine și toți, în afara de Egwene, se trăsaseră puțin înapoi, ca și cum nu ar fi vrut nici să îi piardă pe cei doi din vedere, dar nici să se apropie prea tare. Rand, cu Noruț de căpăstru, se duse lângă Egwene, iar ea îi zâmbi. Își spuse că strălucirea din ochii ei nu se datora numai luminii lunii.

— Urmează linia râului ca și cum ar fi fost desenată cu penelul, spunea Moiraine pe un ton mulțumit. Nu sunt zece femei în Tar Valon care să poată face așa ceva singure. Darămite în galopul calului.

— Nu mă plângeam, Moiraine Sedai, răspunse Thom, pe un ton sfios, care nu-i stătea în fire, dar n-ar fi fost oare mai bine să ne mai ascundă puțin? Să zicem până la Baerlon? Dacă Draghkarul o să se uite pe partea asta a râului, o să pierdem tot ce am câștigat.

— Draghkarii nu sunt foarte isteți, jupân Merrilin, rosti sec Aes Sedai. Sunt niște creaturi de temut, foarte primejdioase, cu

privire ascuțită, dar cu minte puțină. O să-i spună Myrddraalului că de partea asta a râului este senin, dar că râul este acoperit de ceață mile întregi în ambele direcții. Myrddraalul își va da seama cât m-a costat să fac asta. Va trebui să se gândească și la posibilitatea că vrem să o luăm în josul râului, iar asta îl va încetini. Va trebui să își împartă căutările. Ceața ar trebui să țină îndeajuns de mult cât să nu fie sigur că nu am făcut măcar o parte din drum cu barca. Aș fi putut să întind ceața până puțin mai încolo, spre Baerlon, însă atunci Dragkarul ar fi izbutit să cerceteze tot râul în câteva ceasuri, iar Myrddraalul ar fi știut întocmai încotro ne îndreptăm.

Thom scoase un pufăit și dădu din cap.

— Te rog să mă ierți, Aes Sedai. Sper că nu te-am jignit.

— Ah, Moi... ah, Aes Sedai. Mat se opri și înghiți cu zgomot. Bacul... ah... ai... vreau să zic... nu înțeleg de ce... Vocea îi deveni din ce în ce mai slabă, apoi se stinse și se lăsă o tăcere atât de profundă, încât sunetul cel mai puternic pe care îl auzea Rand era propria respirație.

În cele din urmă, Moiraine vorbi, iar vocea ei răzbătu în tăcerea deplină.

— Toți vreți lămuriri, dar, dacă v-aș explica tot ce fac, n-aș mai avea timp pentru nimic altceva. În lumina lunii, Aes Sedai părea cumva mai înaltă, ridicându-se aproape amenințător deasupra lor. Aflați un lucru. Vreau să vă văd la adăpost în Tar Valon. Țsta e singurul lucru pe care trebuie să-l știți.

— Dacă mai stăm aici, adăugă Lan, Dragkarul nu va mai trebui să cerceteze râul. Dacă-mi aduc bine aminte... își duse calul înspre partea de sus a râului.

Ca și cum mișcarea Străjerului i-ar fi luat o greutate de pe piept, Rand respiră adânc. Îi auzi și pe ceilalți făcând la fel, chiar și pe Thom, și își aduse aminte de o veche zicătoare. Să scuipi un lup în ochi mai bine stai, decât să fii văzut de o Aes Sedai. Totuși, încordarea scăzuse. Moiraine nu se mai ridica amenințător deasupra nimănui; abia dacă îi ajungea până la piept.

— Ce-ar fi să ne odihnim nițel, spuse Perrin plin de speranță, terminând cu un căscat. Egwene, sprijinindu-se de Bela, oftă istovită.

Era primul sunet ce aducea a nemulțumire pe care Rand îl auzea din partea ei. „Poate că acum își dă seama că, la urma

urmei, nu este o aventură măreață.” Apoi își aminti, cu un sentiment de vinovăție, că, spre deosebire de el, Egwene nu dormise toată ziua.

— Trebuie să ne odihnim, Moiraine Sedai, grăi el. Doar am călărit toată noaptea.

— Atunci ar fi mai bine să vedem ce ne-a pregătit Lan, răspuse Moiraine. Haideți, veniți.

Îi duse în susul malului, în pădurea de dincolo de râu. Crengile desfrunzite făceau ca umbrele să pară și mai adânci. La câteva zeci de picioare depărtare de Taren văzură o movilă întunecată lângă o poiană. În acel loc, mai demult, un potop săpase pe dedesubt și prăvălise la pământ un întreg pâlc de arbuști, transformându-i într-un ghem mare și încâlcit, o împletitură aparent solidă de crengi, rădăcini și trunchiuri. Moiraine se opri, și, deodată, o lumină apăru jos, pe pământ, venind de sub grămada de copaci.

Azvârlind un ciot de torță în fața lui, Lan ieși târându-se de sub movilă, după care își îndreptă spatele.

— Nu sunt musafiri nepoftiți, îi spuse lui Moiraine. Iar lemnul pe care l-am lăsat aici e încă uscat, așa că am făcut focul. O să ne odihnim la căldură.

— Știați că o să ne oprim aici? întrebă Egwene surprinsă.

— Părea un loc potrivit, răspuse Lan. Îmi place să fiu pregătit, pentru orice eventualitate.

Moiraine luă torța din mâinile lui.

— Ai tu grijă de cai? După ce termini, o să văd ce pot face ca să-i scap pe ceilalți de oboseală. Însă acum vreau să vorbesc cu Egwene.

Rand le văzu pe cele două femei ghemuindu-se și dispărând sub grămada mare de trunchiuri de copaci. Era o deschizătură mică, prin care abia dacă te puteai strecura. Lumina torței se făcu nevăzută.

Lan luase și niște traiste și o cantitate mică de ovăz, dar nu îi lăsa pe ceilalți să dea jos șeile cailor. Scoase însă piedicile pentru cai pe care le adusese cu el.

— S-ar odihni mai bine fără șa, dar, dacă trebuie să plecăm repede, s-ar putea să nu mai avem timp să le punem la loc.

— Nu mi se pare că au nevoie de odihnă, spuse Perrin în timp ce încerca să treacă o traistă peste botul calului sau. Calul își smuci capul înainte să îl lase să pună baierile la locul lor. Și

Rand se căzni cu Noruț și de-abia după a treia încercare izbuti să treacă traista peste capul surului.

— Ba au, le o întoarce Lan. Își îndreptă spatele după ce puse piedica la armăsarul lui. Da, încă mai pot alerga. Vor fugi cât de repede pot, dacă îi lăsăm, dar până în clipa în care se vor prăbuși morți din pricina oboselii pe care nu au simțit-o. Aș fi vrut ca Moiraine Sedai să nu trebuiască să facă ce-a făcut, dar nu se putea altfel. Mângâie gâtul armăsarului, iar calul își săltă capul, ca și cum ar fi vrut să arate că recunoaște atingerea Străjerului. Trebuie să mergem încet câteva zile, până când își revin. Mai încet decât aș vrea. Dar, cu puțin noroc, o să fie bine și așa.

— Asta...? Mat înghiți cu zgomot. Asta voia Moiraine să spună? Când vorbea despre oboseala noastră?

Rand mângâie gâtul lui Noruț și se uită în gol. În ciuda faptului că îl ajutase pe Tam, nu voia defel ca Aes Sedai să folosească Puterea Supremă și asupra lui. „Lumină, aproape că a recunoscut că a scufundat bacul.”

— Cam așa ceva. Lan râse înfundat, făcând o strâmbătură. Dar nu trebuie să vă faceți griji că o să muriți fugind. Poate doar dacă lucrurile se înrăutățesc foarte mult. Acum gândiți-vă numai că vă așteaptă o noapte de somn în plus.

Deodată, de undeva de deasupra râului învăluit în ceață, se auzi țipătul ascuțit al Draghkarului. Până și caii încremeniră. Se auzi din nou, de data aceasta mai aproape, sfredelind capul lui Rand ca niște ace. Apoi țipetele se stinseră și, în cele din urmă, dispărură cu totul.

— Am avut noroc, șopti Lan. Ne caută pe râu. Ridică din umeri și tonul îi deveni dintr-odată foarte sec. Haideți să intrăm. Mi-ar prinde bine niște ceai fierbinte și ceva cu care să-mi umplu burta.

Rand fu primul care se strecură, în patru labe, prin deschizătura din încrengături de copaci și apoi printr-un scurt tunel. La capătul acestuia se opri, încă ghemuit. În față era un loc de o formă neregulată, o peșteră din lemn în care puteau toți încăpea cu ușurință. Acoperișul din trunchiuri și crengi de copaci era foarte jos, așa că doar femeile puteau sta în picioare. Fumul de la focul care ardea pe un strat de pietre de râu se ridica și se furișa afară; curentul era îndeajuns de puternic cât să înlăture tot fumul, dar împletitura era prea strânsă ca să lase

să se vadă până și cea mai mică licărire a focului. Moiraine și Egwene, care își scoseseși mantiile, stăteau turcește, față în față, lângă foc.

— Puterea Supremă, spunea Moiraine, vine din Adevăratul Izvor, forța care pune în mișcare Creația, forța pe care Creatorul a plăsmuit-o ca să învâртеască Roata Timpului. Își lipi mâinile în față, apoi le împinse una în cealaltă. Saidin, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, și Saidar, jumătatea femeiască, se luptă una cu cealaltă și în același timp se ajută ca să ofere această forță. Saidin – ridică o mână, apoi o lăsa să cadă – este pângărit de atingerea Celui Întunecat, ca o apa pe care plutește un strat subțire de untdelemn ranced. Apa este încă pură, dar nu o poți atinge fără să nu atingi murdăria. Doar Saidar poate fi folosită fără primejdie.

Egwene stătea cu spatele la Rand. Acesta nu îi putea zări chipul, dar vedea cum ascultă cu nesaț.

Mat îl înghionti pe Rand pe la spate și mormăi ceva, așa că intră în peștera din lemn. Moiraine și Egwene nu îl băgară în seamă. Ceilalți se îngrămădiră în spatele lui, scoțându-și mantiile umede, așezându-se în jurul focului și întinzând mâinile spre foc ca să-și le încălzească. Lan, care intră ultimul, scoase dintr-un ungher burdufuri de apă și saci de piele, luă un ceainic și începu să pregătească încetișor ceaiul. Nu asculta ce spuneau femeile, dar prietenii lui Rand începură să nu-și mai întoarcă mâinile pe o parte și pe alta deasupra focului și să se holbeze pur și simplu. Thom se prefăcea preocupat doar să-și umple pipa bogat ornamentată, dar felul în care se apleca înspre femei îl dădea de gol. Moiraine și Egwene se purtau ca și cum ar fi fost singure.

— Nu, spuse Moiraine ca răspuns la o întrebare pe care Rand nu o prinsese, Adevăratul Izvor nu poate seca, tot așa cum un râu care învâртеște roata unei mori nu poate seca. Izvorul este râul; femeia Aes Sedai – roata de apă.

— Și chiar crezi că o să pot învăța? întreba Egwene. Chipul îi strălucea de ardoare. Rand nu o văzuse niciodată atât de frumoasă și atât de departe de el. Pot într-adevăr să devin și eu Aes Sedai?

Rand sări în picioare, lovindu-se cu capul de tavanul scund de bușteni. Thom Merrill îl apucă de braț, împingându-l din nou jos.

— Nu fi neghiob, murmură Menestrelul. Cercetă femeile cu privirea - niciuna nu părea să fi observat ceva, și se uită compătimitor la Rand. De acum nu mai poți face nimic, băiete.

— Copila mea, spuse Moiraine blând, foarte puține sunt cele care pot învăța cum să atingă Adevăratul Izvor și să se servească de Puterea Suprema. Unele reușesc să învețe mai bine, altele mai puțin. Tu ești una dintre rarele care nu trebuie să învețe nimic. Cel puțin, fie că vrei, fie că nu, vei atinge Adevăratul Izvor. Dar fără învățătura pe care o poți primi în Tar Valon, nu vei ști cum să stăpânești pe deplin aceasta forță și s-ar putea să nu supraviețuiești. Bărbații care au din naștere capacitatea de a atinge Saidin mor, dacă Ajah Roșie nu îi găsește și nu îi domolește...

Thom mormăi ceva pe înfundate, iar Rand se foi, negăsindu-și locul. Bărbații de felul celor despre care vorbea Aes Sedai erau foarte rari - nu auzise decât de trei în toată viața lui, și, slavă Luminii, niciodată în Ținutul celor Două Râuri dar râul pe care îl făceau înainte să fie găsiți de femeile Aes Sedai era îndeajuns de mare încât oamenii să înceapă să povestească, era asemenea războaielor sau cutremurelor care distrugau orașele. Nu înțelesese niciodată prea bine ce anume făceau femeile Ajah. Potrivit poveștilor, erau grupuri de femei Aes Sedai care mai mult complotau și se ciorovăiau între ele, dar toate poveștile erau de acord asupra unui lucru. Principala îndatorire a femeilor Ajah Roșie era să împiedice o altă Frângere a Lumii și, astfel, îi urmăreau pe toți bărbații care visaseră vreodată să stăpânească Puterea Supremă. Mat și Perrin arătau de parcă și-ar fi dorit dintr-odată să fie din nou acasă, în paturile lor.

— Dar și unele femei mor. Este greu să înveți fără cineva care să te călăuzească. Femeile pe care nu le găsim, cele care trăiesc, devin adesea... în partea asta de lume s-ar putea să devină Meșterese în satele lor. Moiraine se opri, gânditoare. Sângele vechi este încă puternic în Emond's Field, iar sângele vechi cântă. Mi-am dat seama cine ești de fapt în clipa în care te-am văzut. Nici o Aes Sedai nu poate să se găsească în prezența unei femei care poate stăpâni Adevăratul Izvor sau care este pe cale să se transforme și să nu simtă acest lucru. Scotoci în punga de la brâu și scoase o piatră mică și albastră pusă pe un lăntișor de aur pe care îl purtase mai înainte în păr. Tu ești foarte aproape de transformare, de prima atingere a

Adevăratului Izvor. Ar fi mai bine să te călăuzesc. Așa vei putea ocoli... urmările neplăcute pe care le îndură cele care trebuie să își găsească singure calea.

Egwene făcu ochii mari, se uită la piatră și își umezi de mai multe ori buzele.

— Este... are Puterea?

— Firește că nu, se răsti Moiraine. Nu lucrurile au Puterea, copila mea. Chiar și angrealul nu e decât o unealtă. Asta e doar o piatră albastră și frumoasă. Însă poate lumina. Uite.

Mâinile lui Egwene tremurară când Moiraine îi puse piatra pe vârful degetelor. Încercă să se tragă înapoi, dar Aes Sedai îi ținu mâinile într-o mână, iar cu cealaltă îi mângâie cu blândețe capul.

— Uită-te la piatră, rosti Moiraine blând. E mai bine așa decât să orbecăi singură. Scoate-ți totul din minte în afară de piatră. Golește-ți mintea și lasă-te în voia lucrurilor. Nu există decât piatra și hăul. O să încep eu. Lasă-te în voia lucrurilor și lasă-mă pe mine să te călăuzesc. Niciun fel de gânduri. Lasă-te în voia lucrurilor.

Rand își înfipse degetele în genunchi și strânse din dinți până când îl durură maxilarele. „Nu trebuie să reușească. Nu trebuie.”

Lumina țâșni din piatră, o străfulgerare de albastru care dispăru imediat; nu era mai strălucitoare ca un licurici, dar Rand se cutremura ca și cum ar fi fost orbitoare. Egwene și Moiraine se uitau țintă la piatră, cu chipurile golite de orice expresie. Se mai văzu o străfulgerare, apoi alta, până când lumina de culoarea azurului începu să pulseze ca o inimă. „E Aes Sedai, încercă el să-și spună, fără nădejde. Moiraine face asta. Nu Egwene.”

O ultimă licărire slabă și piatra deveni din nou un simplu obiect. Rand își ținu răsuflarea. Egwene continuă să se uite o vreme la piatră, apoi își ridică privirea spre Moiraine.

— Am... am avut impresia că simt... ceva, dar... Poate că te-ai înșelat în privința mea. Îmi pare rău că ți-ai pierdut timpul cu mine.

— N-am pierdut nimic, copila mea. Un ușor zâmbet de satisfacție pluti pe buzele lui Moiraine. Tu singură ai făcut să apară ultima lumină.

— Eu? se miră Egwene, apoi se cufundă din nou în tristețe. Dar n-a durat decât o clipă.

— Te porți ca o țărăncuță fără minte. Cele mai multe femei care ajung în Tar Valon trebuie să învețe luni de zile înainte să reușească să facă exact ce ai făcut tu. Poți ajunge departe. Poate chiar Suprema Înscăunată, într-o zi, dacă înveți mult și muncești din greu.

— Vrei să spui...? Egwene scoase un țipăt de încântare și se repezi să o îmbrățișeze pe Moiraine. Mulțumesc mult. Rand, ai auzit? O să fiu Aes Sedai!

CAPITOLUL 13

Hotărâri Însemnate

Înainte să se culce, Moiraine îngenunche lângă fiecare, pe rând, și își puse mâinile pe capul lor. Lan mormăi că nu are nevoie și că nu ar trebui să își irosească puterile, dar nu încercă să o oprească. Egwene era nerăbdătoare, Mat și Perrin erau fără îndoială speriați, dar le era și teamă să spună nu. Thom se smuci din mâinile lui Moiraine, dar aceasta îi prinse capul cărunț, aruncându-i o privire care nu lăsa loc de tocmeală. Menestrelul rămase încruntat cât timp dura totul. Ea îi zâmbi disprețuitoare când își luă mâinile de pe capul lui. Thom se posomorî și mai mult, dar arăta înviorat. Și ceilalți la fel.

Rand se retrăsese într-o firidă din peretele neuniform unde spera să fie trecut cu vederea. Ochii aproape că-i se închiseră când își sprijini spatele de încâlcitura de crengi, dar se sforță să privească în jur. Își duse pumnul la gură, înăbușind un căscat. Puțin somn, doar o oră sau două, și o să se simtă din nou bine. Dar Moiraine nu îl uitase.

Se înfiora la atingerea rece a degetelor ei pe fața lui și spuse:

— Nu... Făcu ochii mari de uimire. Istovirea i se scurgea din trup ca apa care curge din vârful unui deal; durerile și suferințele se atenuară, deveniră niște amintiri îndepărtate, apoi dispărură. Se holbă la ea cu gura deschisă. Moiraine se mulțumi să zâmbească și își luă mâinile de pe el.

— Gata, spuse și, văzând-o stând acolo, oftând de oboseală, Rand își aduse aminte că nu putea face același lucru pentru ea însăși. Într-adevăr, bău doar niște ceai și refuză pâinea și brânza pe care-i le oferea Lan, după care se cuibări lângă foc. Păru să adoarmă în clipa în care se înfășură în mantie.

Toți ceilalți, în afară de Lan, se culcau pe unde apucau – oriunde izbuteau să găsească îndeajuns loc cât să-și întindă picioarele, dar Rand nu-și dădea seama de ce. Se simțea ca și cum ar fi dormit deja o noapte întreagă într-un pat bun. Totuși, imediat ce se sprijini de peretele de bușteni, fu biruit de somn.

Când, o oră mai târziu, Lan îl înghionti ca să îl trezească, i se păru că se odihnisese trei zile încheiate.

Străjerul îi trezi pe toți, cu excepția lui Moiraine, și impuse tuturor tăcere, ca să nu o tulbure. Chiar și așa, nu le permise să stea decât foarte puțin în tihna adăpostului de lemn. Înainte ca soarele să se înalțe pe cer, toate urmele șederii lor acolo fuseseră șterse și erau cu toții în șa, îndreptându-se spre nord, spre Baerlon, călărind la pas domol ca să nu-și ostenească prea mult caii. Ochii lui Moiraine erau înnegurați, dar stătea dreaptă în șa, sigură pe ea.

Un strat gros de ceață încă mai acoperea râul din spatele lor, un zid plumburiu care zădărnicea strădaniile soarelui slab de a-l mistui și care nu lăsa să se vadă Ținutul celor Două Râuri. Rand privi peste umăr în timp ce călărea, sperând să întrezărească totuși ceva, chiar și ținutul Taren Ferry, până când malul învăluit în păclă pieri cu totul.

— N-am crezut niciodată că o să ajung așa de departe de casă, vorbi el când, în cele din urmă, copacii ascunseră și ceața, și râul. Vă mai aduceți aminte când Dealul Străjii ni se părea departe? „Nu era decât acum două zile. Parcă a trecut o veșnicie de atunci.”

— O să ne întoarcem într-o lună sau două, șopti Perrin, încordat. Gândește-te numai câte o să avem de povestit.

— Nici chiar trolocii nu ne pot urmări la nesfârșit, adăugă Mat. Arde-m-ar focul, nu pot. Își îndreptă spinarea, oftând din rărunchi, și se lăsă greu în șa, ca și cum nu ar fi crezut o iotă din ceea ce se spusese până atunci.

— Bărbați! pufni Egwene. Aveți parte de aventura la care visați și deja vă gândiți să vă întoarceți acasă. Își ținea capul drept, dar Rand sesiză un tremur în vocea ei, acum că Ținutul celor Două Râuri nu se mai zărea deloc.

Nici Moiraine, nici Lan nu încercară să-i liniștească și nu le spuseră că firește că se vor întoarce. Încercă să nu se gândească la ce ar putea însemna asta. Chiar și odihnit, era plin de îndoieli – nu avea nevoie de mai multe. Se cocoșă în șa și începu să viseze cu ochii deschiși la cum o să aibă grijă de oi împreună cu Tam, pe o pășune cu iarbă deasă și verde, cu ciocârlii cântând în diminețile de primăvară. Și drumul până la Emond's Field, și Bel Tine așa cum se cuvenea, dănțuind pe

Pajiște fără altă grijă decât aceea de a nu greși pașii. Reuși să se piardă vreme îndelungată în această reverie.

Drumul până la Baerlon le luă aproape o săptămână. Lan mormăia că merg prea încet, dar el era cel care stabilea ritmul și îi obliga pe ceilalți să-l păstreze. Cu el și armăsarul lui, Mandarb – zicea că în Limba Veche însemna „Tăiș” –, nu erau defel cruțați. Străjerul alerga de două ori mai repede decât ei, galopând în fața lor, cu mantia sa în culori schimbătoare fluturând în vânt, ca să cerceteze ce se află înaintea sau rămânând în urmă, ca să privească dărele din spate. Însă toți cei care încercau să meargă ceva mai repede erau răsplătiți cu vorbe tăioase despre cum ar trebui să aibă grijă de animale, cuvinte mușcătoare despre cât de bine le va fi să umble pe jos dacă vor apărea trolocii. Nici Moiraine nu era cruțată de limba lui ascuțită dacă își lăsa iapa să iuțească pasul. Aldieb era numele iepei; în Limba Veche, „Vântuldeapus”, vântul care aducea ploile primăvara.

Cercetările Străjerului nu scoaseră la iveală nici o dovadă că ar fi urmăriți sau că ar sta cineva la pândă. Nu vorbea decât cu Moiraine despre ceea ce vedea și doar cu glas scăzut, ca să nu fie auzit de ceilalți, iar femeia Aes Sedai le spunea ce anume credea de cuviință că trebuie să știe. La început, Rand se uita peste umăr la fel de mult ca și drept înaintea. Nu era singurul. Perrin își ducea adesea mâna la secure, iar Mat călărea la început cu o săgeată pregătită în arc. Dar în spatele lor nu se vedeau nici troloci, nici siluete înveșmântate în mantii negre, iar pe cer nu se zărea niciun Draghkar. Încetul cu încetul, Rand începu să își spună că poate scăpaseră cu adevărat de primejdie.

Nu erau bine ascunși, nici măcar acolo unde pădurea era deasă. Iarna era la fel de aprigă la nord de Taren ca și în Ținutul celor Două Râuri. Pâcuri de pini, de brazi și de arbuști, ici și colo dafini și câteva tufe, iar în rest doar crengi despuiate, de culoare cenușie. Nici măcar socul nu avea frunze. Doar niște mlădițe verzi, proaspăt răsărite, erau risipite din loc în loc pe pajiștile cafenii, greu încercate de zăpezile din iarna aceea. Și aici creșteau mai ales urzici usturătoare, ciulini înțepători și caiși. Pe pământul golaș mai era încă puțină zăpadă, câteva petice întunecate și câteva troiene sub crengile joase ale copacilor. Toți erau bine înfășurați în mantii, căci lumina slabă a soarelui

nu dădea pic de căldură, iar frigul nopții era pătrunzător. Nici aici nu zburau mai multe păsări decât în Ținutul celor Două Râuri, nici măcar corbi.

Încetineala cu care înaintau nu era deloc tihnită. Calea Nordului – Rand continua să îi spună așa, deși bănuia că avea un alt nume aici, la nord de Taren – încă ducea drept spre miazănoapte, dar, la stăruințele lui Lan, drumul pe care o apucau ei șerpuia adesea prin pădure și nu urma doar cărarea bătătorită. Un sat, o fermă sau orice alt semn al civilizației îi făcea să ocolească mile întregi ca să le evite, deși acestea erau foarte puțin numeroase. În prima zi, în afară de existența drumului, Rand nu văzu nici o dovadă că oamenii călcaseră vreodată în acea pădure. Se gândi că, și de ar fi mers până la poalele Munților de Negură, nu ar fi fost așa de departe de o așezare omenească ca în ziua aceea.

Prima fermă pe care o văzu – o casă mare și un hambar închis la culoare, cu acoperișuri ascuțite de stuf, un fuior de fum ieșind pe hornul de piatră – îl ului.

— Nu e deloc diferită de cele de acasă, remarcă Perrin, uitându-se cu sprâncenele încruntate la ferma din depărtare, care abia se deslușea printre copaci. Oamenii trebăluiau prin curte, neștiind încă de prezența călătorilor.

— Firește că e diferită, îl contrazise Mat. Doar că nu suntem îndeajuns de aproape cât să ne dăm seama.

— Îți spun că nu e deloc diferită, stăruia Perrin.

— Trebuie să fie. La urma urmei, suntem la nord de Taren.

— Faceți liniște, amândoi, mormăia Lan. Nu vrem să fim văzuți, mai țineți minte? Pe aici. Se îndreaptă spre apus, ca să ocolească ferma printre copaci.

Uitându-se în urmă, Rand îi dădu dreptate lui Perrin. Ferma semăna foarte bine cu cele pe care le puteai vedea în Emond's Field. Un băiețel aducea apă de la fântână, iar niște copii mai mari aveau grijă de oi în spatele unui gard de fier. Era până și o magazie pentru păstrarea tutunului. Dar și Mat avea dreptate. „Suntem la nord de Taren. Trebuie să fie altfel.”

Întotdeauna se opreau când lumina încă mai stăruia pe cer, ca să aleagă un loc înclinat pentru scurgere și la adăpost de vântul care rareori stătea de tot, cel mai adesea doar își schimba direcția. Focul pe care îl făceau era mereu mic și

ascuns vederii chiar și de la câțiva pași și, odată ceaiul fiert, turnau apă peste flăcări și îngropau cărbunii.

La primul popas, înainte de apusul soarelui, Lan începu să îi învețe pe băieți ce să facă cu armele pe care le purtau, începu cu arcul. După ce îl văzu pe Mat înfigând trei săgeți într-un ghem de mărimea unui cap de om de pe trunchiul crăpat al unui arbust mort, de la o distanță de o sută de pași, le spuse celorlalți că e rândul lor. Perrin repetă isprava lui Mat, iar Rand, invocând flacăra și hăul, calmul pustiu care lăsa arcul să devină parte din el, sau pe el să devină parte din arc, înfipse cele trei săgeți ale sale una lângă alta, cu vârfurile aproape atingându-se. Mat îl bătu pe umăr, în semn de laudă.

— Acum, dacă ați avea cu toții arcuri, grați Străjerul sec, apoi începu să rânjească – și dacă trolocii s-ar învoi să nu se apropie într-atât încât să nu le puteți folosi... Rânjetul îi pieri brusc. Să vedem ce vă pot învăța în caz că vin atât de aproape.

Îi arătă puțin lui Perrin cum să se servească de securea cu lamă lată; să ridici securea la cineva, sau la ceva, care avea la rândul său o armă era cu totul altceva decât să tai lemne sau să o rotești în joacă. Îl puse pe ucenicul fierar să facă mai multe exerciții, blochează, parează, atacă, apoi făcu același lucru cu Rand și cu sabia lui. fără salturile nebunești într-o parte și alta și fără loviturile violente pe care și le imaginase Rand de fiecare dată când se gândise să o folosească, ci mișcări line, curgând dintr-una într-alta, aproape ca un dans.

— Nu e îndeajuns să miști sabia, îl povățui Lan, deși unii cred ca e de ajuns. Mintea ține de ea, în mare parte. Golește-ți mintea, păstorule. Golește-o de ură sau de teamă, de orice. Mistuie-le. Ascultați și voi, ceilalți. Puteți face același lucru cu securea sau cu arcul, cu lancea sau cu ghioaga sau chiar cu mâinile goale.

Rand se uită țintă la el.

— Flacăra și hăul, șopti el întrebător. Asta vrei să spui, nu-i așa? Tatăl meu mi-a vorbit despre asta.

Străjerul îi răspunse cu o privire în care nu putea citi nimic.

— Ține sabia cum ți-am arătat, păstorule. Într-un ceas nu pot face dintr-un țăran cu picioarele pline de noroi un maestru săbier, dar poate că măcar te pot împiedica să-ți tai singur piciorul.

Rand oftă și țină sabia sus, în fața lui, cu ambele mâini. Moiraine îi privi; chipul ei nu exprima nimic, dar în seara următoare îi spuse lui Lan să continue lecțiile.

Seara mâncau întotdeauna același lucru ca la prânz și dimineață, pâine nedospită, brânză și carne uscată, doar că seara aveau ceai fierbinte în loc de apă, ca să le alunece mai lesne pe gât. Thom îi înveselea. Lan nu îl lăsa pe Menestrel să cânte la harpă sau la fluier – nu era nevoie să atragă atenția oamenilor locului, spunea Lan –, dar cel puțin Thom făcea scamatorii și spunea povești. *Mara și cei trei regi neghiobi* sau una din sutele de povești despre Anla, Sfetnicul cel Înțelept, sau ceva plin de izbânzi și aventuri, precum *Marele Alai pornit pe urmele cornului*, dar întotdeauna povestea avea un final fericit, iar eroii se întorceau cu bine acasă.

Totuși, chiar dacă ținutul din jur era liniștit, chiar dacă dintre copaci nu se ivea niciun troloc, iar dintre nori nu țâșnea niciun Dragkar, lui Rand i se părea că, de fiecare când încordarea aproape că dispărea, reușeau ei înșiși să o facă din nou simțită.

Așa fu și în dimineața în care Egwene se trezi și începu să își despletească părul. Rand o privea cu coada ochiului în timp ce își strângea pătura. În fiecare seară, după ce focul era stins, toți se cuibăreau sub pături, în afară de Egwene și de Aes Sedai. Cele două femei se trăgeau întotdeauna la o parte și vorbeau un ceas sau două, întorcându-se după ce ceilalți adormiseră. Egwene își pieptănă părul – de o sută de ori. Numără mișcările în timp ce îl înșeua pe Noruț, lega desagile și pătura în spatele șei. Apoi puse pieptenul deoparte, își trecu părul despletit peste umăr și își trase gluga peste cap.

Uimit, Rand o întrebă:

— Ce faci?

Egwene îi aruncă o căutătură piezișă, dar nu răspunse. Era prima dată în două zile când îi vorbea, își dădu el seama, din seara pe care o petrecuseră în adăpostul de pe malul Tarenului, dar nu se opri.

— Toată viața ai așteptat să îți porți părul împletit în coadă și acum renunți? De ce? Pentru că ea nu-și împletește părul?

— Femeile Aes Sedai nu-și împletesc părul, răspunse ea simplu. Cel puțin nu atâta timp cât nu vor.

— Dar tu nu ești o Aes Sedai. Tu ești Egwene al'Vere din Emond's Field, iar Soborul Femeilor s-ar înfuria cumplit dacă te-ar vedea așa.

— Nu e treaba ta ce ar face Soborul Femeilor, Rand al'Thor. Și voi fi Aes Sedai. De îndată ce o să ajung în Tar Valon.

Rand pufni disprețuitor.

— De îndată ce o să ajungi în Tar Valon. De ce? Lumină, spune-mi de ce. Doar nu te numeri printre Iscoadele Celui Întunecat.

— Crezi că Moiraine Sedai este una dintre ele? Așa crezi? Se întoarce cu fața spre el, cu pumnii încheștați, iar lui Rand i se păru că are de gând să îl lovească. După ce a salvat satul? După ce l-a salvat pe tatăl tău?

— Nu știu cine este, dar, oricine ar fi, asta nu spune nimic despre restul femeilor Aes Sedai. Poveștile...

— Nu mai fi copil, Rand! Uită poveștile și încrede-te în ce-ți spun ochii.

— Am văzut cu ochii mei cum a scufundat bacul! Poți tăgădui asta? Odată ce-ți intră o idee în cap, nimeni nu ți-o mai poate scoate, chiar dacă îți arată că de fapt te lupți cu morile de vânt. Dacă n-ai fi așa o toantă, ți-ai da seama!

— Toantă, da? Să-ți spun eu vreo două vorbe, Rand al'Thor! Ești cel mai îndărătnic, cel mai nătărău...!

— Încercați să treziți pe toată lumea la zece mile în jur? Întrebă Străjerul.

Stând acolo cu gura deschisă, încercând să strecoare și el o vorbă, Rand își dădu brusc seama că țipase. Amândoi țipaseră.

Egwene se făcu stacojie până în albul ochilor, se întoarce și plecă bodogănind un „Bărbații ăștia!” care îi părea adresat și Străjerului, nu numai lui.

Rand privi cu băgare de seamă în jurul taberei. Toată lumea se uita la el, nu doar Străjerul. Mat și Perrin, cu chipurile palide. Thom, încordat de parcă urma să o rupă la fugă sau să se lupte cu cineva. Moiraine. Pe chipul femeii Aes Sedai nu se citea nimic, dar ochii ei păreau să îi sfredelească țeasta. Încercă disperat să își aducă aminte exact ce spusese despre femeile Aes Sedai și despre Iscoadele Celui Întunecat.

— E timpul să plecăm, hotărî Moiraine.

Se întoarce spre Aldieb, iar Rand se înfioră, ca și cum ar fi scăpat dintr-o capcană. Se întrebă dacă scăpase cu adevărat.

Două seri mai târziu, când focul ardea mocnit, Mat își linse ultimele fărâme de brânză de pe degete și rosti:

— Știi, cred că nu mai sunt pe urmele noastre.

Lan era undeva în noapte, aruncând o ultimă privire în jur, Moiraine și Egwene se trăseseră deoparte ca să vorbească. Thom moțăia trăgând din pipă, iar cei tineri se bucurau singuri de foc.

Perrin, care răscolea leneș cărbunii, răspunse.

— Dacă nu mai sunt pe urmele noastre, atunci de ce Lan cercetează în continuare?

Aproape adormit, Rand se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la foc.

— I-am pierdut de la Taren Ferry.

Mat se întinse pe spate, cu mâinile împreunate la ceafă, uitându-se la cerul luminat de lună.

— Dacă au fost vreodată cu adevărat pe urmele noastre.

— Crezi că Draghkarul ne urmărea pentru că îi plăcea de noi? Întreba Perrin.

— Eu zic că mai bine nu ne-am mai face griji din pricina trolocilor și a celorlalți, continuă Mat ca și cum Perrin nu ar fi spus nimic, și am începe să ne gândim că vedem lumea. Am ajuns în locul de unde vin poveștile. Cum credeți că arată un oraș adevărat?

— Mergem la Baerlon, mormăi Rand somnoros, dar Mat pufni disprețuitor.

— E bine și la Baerlon, dar am văzut harta cea veche pe care o are jupân al'Vere. Dacă am coti spre miazăzi, am ajunge la Caemlyn, iar drumul duce direct la Illian, ba chiar mai departe.

— Și ce are Illian așa de nemaipomenit? Întrebă Perrin, căscând.

— În primul rând, răspunse Mat, nu e plin de Aes Se...

Se lăsă tăcerea, iar Rand se trezi brusc. Moiraine se întorsese mai devreme. Era și Egwene cu ea, dar privirile lor erau ațintite asupra femeii Aes Sedai, care stătea în picioare la marginea cercului de lumină pe care îl arunca focul. Mat rămase culcat, cu gura încă deschisă, uitându-se țintă la ea. Ochii lui Moiraine reflectau lumina ca niște pietre netede și întunecate. Rand se pomeni întrebându-se de cât timp stătea acolo.

— Flăcăii doar... începu Thom, dar Moiraine îl întrerupse.

— Câteva zile de răgaz și sunteți gata să renunțați. Vocea ei calmă, domoală contrasta puternic cu ochii săi. O zi sau două de liniște și ați uitat deja de Noaptea Iernii.

— Nu am uitat, răspunse Perrin. Doar că...

Tot fără să ridice glasul, Moiraine îl luă ca și pe Menestrel.

— Așa gândiți toți? Sunteți toți gata să fugiți la Illian și să uitați de troloci, de Jumate-Oameni și de Draghkar? Își plimbă privirea de la unul la altul – strălucirea aceea ca de piatră care contrasta cu tonul firesc al vocii îl neliniștea pe Rand – dar nu dădu nimănui nici o șansă să vorbească. Cel Întunecat este pe urmele voastre, ale unuia dintre voi sau ale tustreilor și, dacă vă las să vă duceți unde vreți, va pune mâna pe voi. Mă împotrivesc la tot ce vrea Cel Întunecat, așa că ascultați și nu vă îndoiiți de adevărul a ceea ce spun. O să vă distrug cu mâna mea înainte să îl las pe Cel Întunecat să vă prindă.

Vocea ei, atât de monotonă, fu cea care îl convinse pe Rand. Femeia Aes Sedai va face întocmai ce spusese, dacă va crede că e necesar. Adormi greu în noaptea aceea, și nu fu singurul. Nici Menestrelul nu începu să sforăie decât târziu, mult după ce se stinseseră și ultimii cărbuni. De data asta, Moiraine nu îi ajută.

Discuțiile din fiecare noapte dintre Egwene și Aes Sedai erau o suferință pentru Rand. De fiecare dată când se pierdeau în întuneric, departe de ceilalți, ca să nu fie auzite, se întreba ce își spun, ce fac. Ce îi făcea femeia Aes Sedai lui Egwene?

Într-o noapte, așteptă până când toți oamenii se culcară, iar sforăitul lui Thom se auzea ca un fierăstrău mușcând din trunchiul unui stejar. Apoi se strecură afară din tabără, înfășurându-se în pătură. Folosindu-se de toată îndemânarea dobândită pe vremea când vâna iepuri, se mișcă odată cu umbrele aruncate de lună până când reuși să se ghemuiască la rădăcina unui arbust înalt, cu frunze late și vâjnoase, îndeajuns de aproape ca să le audă pe Moiraine și pe Egwene, care stăteau pe un buștean la lumina unui mic felinar.

— Întreabă, spunea Moiraine, și, dacă îți pot spune acum, o să-ți răspund. Înțelege că sunt multe lucruri pentru care nu ești încă pregătită, lucruri pe care nu le poți învăța înainte să fi învățat altele, care la rândul lor cer să înveți multe altele înainte. Dar întreabă ce dorești să știi.

— Cele Cinci Puteri, rosti Egwene încetișor. Pământul, Vântul, Focul, Apa și Spiritul. Mi se pare că nu e drept ca bărbații

să fi fost cei mai puternici stăpânitori ai Pământului și ai Focului. De ce trebuia ca ei să aibă cele mai de temut Puteri?

Moiraine râse.

— Asta crezi, copila mea? E vreo stâncă atât de tare încât vântul și apa să nu o distrugă, e vreun foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbușe sau vântul să nu-l stingă?

Egwene tăcu o vreme, scormonind cu degetele de la picioare în pământ.

— Ei... ei au fost cei care... care au încercat să îi elibereze pe Cel Întunecat și pe Rătăciți, nu-i așa? Bărbații Aes Sedai. Răsufală adânc și continuă, mai repede. Femeile nu au luat parte la asta. Bărbații sunt cei care au fost atinși de nebunie și au frânt lumea.

— Ți-e teamă, răspunse Moiraine încruntată. Dacă ai fi rămas în Emond's Field, ai fi devenit Meștereașă mai târziu. Asta era planul lui Nynaeve, nu-i așa? Sau ai fi făcut parte din Soborul Femeilor și te-ai fi ocupat de treburile din Emond's Field în timp ce bărbații din Sfatul Satului ar fi crezut că fac ei acest lucru. Dar tu ai făcut ceea ce era de neînchipuit. Ai plecat din Emond's Field, din Ținutul celor Două Râuri, în căutare de aventură. Ai vrut să faci asta, dar în același timp ți-e teamă. Și refuzi cu încăpățănare să te lași biruită de frică. Altfel nu m-ai fi întrebat cum poate deveni cineva Aes Sedai. Altminteri nu te-ai fi lepădat de toate obiceiurile și rânduielile.

— Nu, protestă Egwene. Nu mi-e teamă. Vreau să devin și eu Aes Sedai.

— Ar fi fost mai bine să-ți fie frică, dar sper că n-o să-ți schimbi părerea. Puține femei mai sunt astăzi înzestrate pentru o astfel de inițiere și încă și mai puține vor să o facă. Moiraine vorbea ca și cum ar fi început să gândească acum cu voce tare. Cu siguranță n-au fost niciodată două în același sat. Sângele vechi este într-adevăr încă puternic în Ținutul celor Două Râuri.

Rand se foi în umbră. O rămurică îi trosni sub picioare, îngheță, începu să transpire și își ținu răsufarea, dar niciuna dintre femei nu se uită în jur.

— Două? exclamă Egwene. Cine mai e? Kari? Kari Thane? Lara Ayellan?

Moiraine plescăi din buze, exasperată, apoi spuse cu asprime:

— Uită că am zis așa ceva. Mă tem că ea o va lua pe alt drum. Îngrijește-te de tine. Calea pe care ai ales-o nu e deloc ușoară.

— Nu o să fac cale întoarsă, zise Egwene.

— Cum vrei. Dar tot vrei să fii liniștită, iar eu nu te pot ajuta, nu așa cum ai vrea.

— Nu înțeleg.

— Tu vrei să știi că femeile Aes Sedai sunt bune și pure, că bărbații cei cumpliți din legende au provocat Frângerea Lumii, nu femeile. Da, bărbații au fost vinovați, dar nu erau mai necruțători decât alții. Erau atinși de nebunie, nu ticăloși. Femeile Aes Sedai pe care le vei întâlni în Tar Valon sunt ființe omenești, la fel ca orice alte femei, doar puterea cu care suntem înzestrate ne face diferite. Sunt curajoase și fricoase, voinice și slabe, blânde și crude, apropiate și reci. Dacă devii Aes Sedai, firea ta nu se schimbă.

Egwene răsuflă adânc.

— Cred că de asta mi-era teamă, că o să fiu schimbată de Putere. Mi-era teamă și de troloci. Și de Pierit. Și... Moiraine Sedai, în numele Luminii, de ce au venit trolocii în Emond's Field?

Moiraine își roti capul și privi țință la locul unde se ascundea Rand. Nu mai îndrăzni să răsuflă; privirea ei era la fel de neîndurătoare ca atunci când îi amenințase și i se părea că putea pătrunde prin ramurile groase ale copacului. „Lumină, ce o să faci dacă mă prinde ascultând?”

Încercă să se dea înapoi, să se piardă în umbrele mai întunecate. Își ținea privirea ațintită asupra femeilor și se împiedică de o rădăcină; de-abia izbuti să își recapete echilibrul și să nu se rostogolească în tufișurile uscate, unde trosnetul ca de artificii al crengilor l-ar fi dat de gol. Gâfâind, se îndepărtă anevoie, în patru labe, reușind să nu scoată niciun zgomot, mai mult din întâmplare decât pentru că ar fi făcut ceva. Inima îi bătea atât de puternic, încât credea că o să-i trădeze prezența. „Neghiobule! Să tragi cu urechea la ce spune o Aes Sedai!”

Ajungând înapoi la locul unde dormeau ceilalți, izbuti să se strecoare în tăcere printre ei. Lan se mișcă atunci când se întinse pe jos și își trase pătură pe el, dar se culcă din nou, oftând. Se întorsese doar pe partea cealaltă în somn. Rand răsuflă ușurat.

Câteva clipe mai târziu, Moiraine se ivi din noapte și se opri într-un loc de unde putea cerceta siluetele adormite. Lumina lunii urzea o aureolă în jurul ei. Rand închise ochii și respiră regulat, rămânând în același timp cu urechile ciulite în caz că pașii s-ar fi apropiat. Dar nu se întâmplă nimic. Când deschise din nou ochii, Moiraine plecase.

Când, în cele din urmă, adormi, somnul îi fu agitat și plin de vise în care toți bărbații din Emond's Field pretindeau că sunt Dragonul Renăscut, iar toate femeile aveau în păr pietre albastre, precum cea pe care o purta Moiraine; se trezi asudat. Nu mai încercă niciodată să tragă cu urechea la ce vorbeau Moiraine și Egwene.

În cea de a șasea zi, renunțară la pasul domol și iuțiră ritmul. Soarele fără căldură se strecura încetișor spre vârfurile copacilor, în timp ce o mână de nori subțiri pluteau spre miazănoapte. Vântul izbucni câteva clipe în rafale, iar Rand își strânse mantia în jurul umerilor, mormăind ceva în barbă. Se întrebă dacă vor mai ajunge vreodată la Baerlon. Dacă judeca după distanța pe care o străbătuseră, era mai mult decât suficient ca să ajungă de la Taren Ferry la Râul Alb, dar, de fiecare dată când era întebat, Lan spunea că e doar o călătorie scurtă, care de-abia dacă merita acest nume. Rand nu mai înțelegea nimic.

Lan se ivi în fața lor întorcându-se din pădure, de la una din cercetările sale. Smuci de hățuri și i se alătură lui Moiraine, cu capul aplecat spre ea.

Rand făcu o strâmbătură, dar nu puse nici o întrebare. Lan refuza pur și simplu să bage în seamă astfel de întrebări.

Dintre ceilalți, doar Egwene păru că remarcă întoarcerea lui Lan, așa de obișnuiți erau acum cu toate astea, dar și ea se ținu deoparte. Era adevărat că Moiraine Sedai începuse să se poarte ca și cum Egwene ar fi fost răspunzătoare de cei din Emond's Field, dar asta nu însemna că avea dreptul să îi ceară Străjerului să spună ce văzuse. Perrin ducea arcul lui Mat, învăluit în acea tăcere îngândurată care părea a pune din ce în ce mai mult stăpânire pe ei pe măsură ce se îndepărtau de Ținutul celor Două Râuri. Mersul lin al cailor îi îngăduia lui Mat să încerce să jongleze cu trei pietricele sub privirea vigilentă a lui Thom Merrilin. Menestrelul le dăduse lecții în fiecare seară, ca și Lan.

Lan isprăvi ce avea de spus lui Moiraine, și ea se întoarse în șa ca să se uite la cei din spate. Rand încercă să nu se crispeze când îl cercetă cu privirea. Ochii ei zăboviseră oare asupra lui puțin mai mult decât asupra celorlalți? Avea sentimentul neliniștitor că Moiraine știa cine ascultase în întuneric în noaptea aceea.

— Hei, Rand, strigă Mat, pot să jonglez cu patru! Rand îi făcu semn cu mâna, dar fără să se întoarcă. Ți-am spus că o să ajung la patru înaintea ta. Uite!

Ajunseseră în vârful unui mic deal și la picioarele lor, la nici o milă, printre copacii goi și umbrele lungi ale serii, se întindea Baerlon. Rand deschise gura, încercând să zâmbească și să se uite cu gura căscată în același timp.

Un zid din bușteni, de aproape douăzeci de picioare înălțime, înconjura orașul și, din loc în loc, pe toată lungimea lui, erau turnuri de pază, tot din lemn. În interiorul zidurilor, acoperișuri de ardezie și de țiglă scânteiau în lumina soarelui care apunea, iar rotocoale de fum se ridicau din coșuri. Sute de hornuri. Nu se vedea niciun acoperiș de stof. Doua drumuri late porneau din oraș, unul spre răsărit, celălalt spre apus, și pe fiecare dintre ele erau cel puțin zece căruțe cu coviltir și de două ori mai multe care trase de boi ce se îndreptau greoi spre porțile orașului. Fermele erau împrăștiate în tot orașul, mai numeroase la miazănoapte, în timp ce numai câteva se așteptau pe ici, pe colo în pădurea de la miazăzi, dar, dacă ar fi fost după Rand, ar fi putut să nu existe deloc. „E mai mare decât Emond's Field, și Dealul Străjii, și Deven Ride la un loc! Și poate și decât Taren Ferry.”

— Deci așa arată un oraș, murmură Mat, aplecându-se peste gâtul calului ca să vadă mai bine.

Perrin nu făcu decât să scuture din cap.

— Cum se poate să trăiască atâția oameni într-un singur loc?

Egwene se mulțumi să privească. Thom Merrillin se uită la Mat, apoi dădu ochii peste cap și pufni nemulțumit.

— Oraș! zise el disprețuitor.

— Și tu, Rand? întreba Moiraine. Ce crezi, acum că vezi Baerlonul pentru prima oară?

— Cred că e foarte departe de casă, grăi el încetișor, iar Mat scoase un hohot de râs ascuțit.

— Trebuie să mergem și mai departe, continua Moiraine. Mult mai departe. Dar nu aveți de ales, dacă nu vreți să fugiți,

să vă ascundeți și să fugiți din nou tot restul vieții. Și scurte v-ar fi viețile. Trebuie să vă aduceți aminte de asta când drumul vi se pare greu. Nu aveți de ales.

Rand schimbă o privire cu Mat și cu Perrin. Judecând după chipurile lor, se gândeau la același lucru ca el. Cum putea să le mai vorbească despre alegere după tot ce le spusese înainte? „Aes Sedai a ales în locul nostru.”

Moiraine vorbi mai departe ca și cum nu și-ar fi dat seama ce gândesc.

— Aici încep din nou primejdiile. Fiți atenți la ce spuneți între aceste ziduri. Și mai ales nu aduceți vorba de troloci, Jumate-Oameni sau altele asemenea. Nu trebuie nici măcar să vă gândiți la Cel Întunecat. Sunt mulți în Baerlon cărora femeile Aes Sedai le plac chiar mai puțin decât celor din Emond's Field și s-ar putea să fie și Iscoade ale Celui Întunecat pe aici.

Egwene căscă gura de uimire, iar Perrin mormăi ceva. Mat se albi la față, dar Moiraine continuă nepăsătoare:

— Trebuie să trecem cât mai neobservați.

Lan își schimbă mantia în nuanțe de cenușiu și verde cu una de un cafeniu închis, mai puțin bătătoare la ochi, deși dintr-o stofă fină și bine croită. Își vârî mantia în culori schimbătoare într-o desagă.

— Aici avem alte nume, îi anunță Moiraine. Eu sunt cunoscută sub numele de Alys, iar Lan, drept Andra. Să nu uitați asta. Bine. Haideți să intrăm în oraș înainte de căderea nopții. Porțile Baerlonului sunt închise de la apusul soarelui până în zori.

Lan îi conduse până la poalele dealului și apoi prin pădure, spre zidul de lemn. Drumul trecea pe lângă câteva ferme – niciuna nu era prea aproape și niciunul dintre oamenii care își terminau treburile pe lângă casă nu păru să îi observe pe călătorii care ajunseră la porțile grele de lemn închise cu drugi de fier negru. Erau ferecate, cu toate că soarele nu apusese încă.

Lan se apropie de zid și trase de o funie tocită care atârna lângă porți. De partea cealaltă a zidului se auzi un dangăt de clopot. Deodată, de sub o tichie ponosită de pânză se ivi un chip zbârcit, care se uită iscoditor în jos de pe partea cealaltă a zidului, privindu-i mânios printre vârfurile retezate a doi bușteni, de undeva de deasupra capetelor lor.

— Hei, ce-i asta? E prea târziu ca să deschid poarta. Prea târziu, am spus. Duceți-vă la poarta Whitebridge dacă vreți să...

Iapa lui Moiraine făcu vreo câțiva pași într-o parte, așa că bărbatul de pe zid o vedea acum deslușit. Dintr-odată, zbârciturile de pe față luară forma unui zâmbet știrb și omul păru să șovăie - nu știa dacă să vorbească sau să își facă datoria.

— Nu știam că dumneata ești, jupâneasă. Așteptați. Cobor imediat. Așteptați numai puțin. Vin. Vin.

Capul nu se mai zări, dar Rand îi auzea încă strigătele înăbușite prin care le spunea să stea pe loc, că vine. Scârțâind din toate balamalele, ca și cum nu mai fusese folosită de multă vreme, poarta din dreapta se deschise încetișor înspre afară.

Nu de tot însă, ci doar cât să poată trece un cal; paznicul își vârî capul prin crăpătură, le aruncă iar un zâmbet știrb și se dădu din drum. Moiraine intră după Lan, cu Egwene în spatele ei.

Rand îl mână pe Noruț în urma Belei și se trezi pe o stradă îngustă cu garduri mari de lemn și acareturi înalte, fără ferestre, cu porțile zăvorâte. Moiraine și Lan descălecaseră deja și vorbeau cu paznicul cu fața smochinită, așa că Rand coborî și el de pe cal. Omulețul, îmbrăcat într-o mantie și un surtuc pline de cârpituri, își mototolea tichia în mână și dădea din cap când vorbea. Îi privi cercetător pe cei care descălecau în spatele lui Lan și al lui Moiraine și clătină din cap.

— Oameni din Ținutul de Jos. Rânji. Ce faci, jupâneasa Alys, ai început să aduni oameni din Ținutul de Jos cu fân în păr? Îl măsură apoi cu privirea și pe Thom Merrilin. Tu nu ești păstor. Mi-aduc aminte că ți-am dat drumul înăuntru acum câteva zile. Da, da, așa e. Ei, Menestrelule, nu prea le-au plăcut scamatoriile tale pe acolo, nu-i așa?

— Sper că ai ținut minte să uiți că ne-ai lăsat să trecem pe aici, jupân Avin, grăi Lan, vârând o monedă în mâna liberă a paznicului. Și că ne-ai lăsat să intrăm din nou.

— Nu e nevoie, jupân Andra. Nu e nevoie. Mi-ați dat destul când ați plecat. Destul. Cu toate acestea, Avin făcu banul să dispară, cu tot atâta iscusință ca un Menestrel. N-am spus nimănui, și nici n-o să spun. Mai ales nu Mantiilor Albe, termină el, încruntat.

Își țuguie buzele ca să scuipe, apoi îi aruncă o privire lui Moiraine și se mulțumi să înghită în sec. Rand clipi, dar nu spuse nimic. Și ceilalți făcură la fel, deși pentru Mat nu fu prea ușor. „Copiii Luminii”, își spuse Rand gânditor. În poveștile pe care le spuneau neguțătorii ambulanți, marii neguțători și gărzile lor, Copiii Luminii erau priviți fie cu admirație, fie cu ură, dar un lucru era sigur: aceștia le urau pe Aes Sedai la fel de mult ca pe Iscoadele Celui Întunecat. Se întrebă dacă asta nu însemna necazuri și mai mari.

— Copiii Luminii sunt în Baerlon? îl trase Lan de limbă.

— De bună seama. Paznicul își bălăbăni capul. Dacă-mi aduc bine aminte, au sosit chiar în ziua în care ați plecat. Pe aici nimeni nu-i suferă. Dar, firește, cei mai mulți nu îndrăznesc să spună asta.

— Au zis de ce au venit? întreba Moiraine încordată.

— De ce au venit, jupâneasă? Avin era atât de uimit, încât uită să scuture din cap. Sigur că au zis de ce... Ah, am uitat. Ați fost în Ținutul de Jos. Firește că n-ați auzit decât behăitul oilor. Zic că au venit din pricina celor ce se întâmplă în Ghealdan. Dragonul – mă rog, ăla care își spune Dragonul. Spun că face numai rele – și se prea poate ca așa să fie – și că au venit să îl pună cu botul pe labe. Numai că el e în Ghealdan, nu aici. Eu cred că spun asta doar ca să pară că au de ce să-și bage nasul în treburile oamenilor. Deja am văzut Colțul Dragonului pe niște porți.

De data asta chiar scuipă.

— Ați avut multe necazuri din pricina lor? întreabă Lan, iar Avin clătină cu tărie din cap.

— Cred c-ar fi vrut, dar Guvernatorul nu are deloc încredere în ei. Se împotrivește să-i lase să intre mai mulți de zece odată; și ce-i înfurie chestia asta! Am auzit că restul au o tabără puțin mai la miazănoapte. Pun prinsoare că fermierii le tot dau târcoale. Cei care intră în oraș se fâțâie de colo până colo în mantiile alea lungi ale lor și se uită îngâmfați la oamenii cinstiți. Pășiiți în Lumina, le zic, și e ordin. De câteva ori aproape că s-au luat la bătaie cu minerii, căruțașii, topitorii și ăilalți, chiar și cu Straja, dar Guvernatorul vrea să fie liniște, și până acum așa a fost. Dacă vor să nimicească răul, mă întreb de ce nu se duc în Saldaea. Am auzit că au necazuri pe acolo. Ori de ce nu în

Ghealdan? Oamenii spun că a fost o luptă mare acolo. Mare de tot.

Moiraine trase ușor aer în piept.

— Am auzit că spre Ghealdan se îndreptau niște femei Aes Sedai.

— Da, așa e, jupâneasă. Capul lui Avin începu din nou să se bălăbăne. S-au dus în Ghealdan și din pricina asta a început lupta, sau cel puțin așa am auzit. Oamenii zic că unele dintre Aes Sedai au murit. Poate că au murit toate. Știu că unii nu țin cu femeile Aes Sedai, dar eu mă întreb, cine altcineva poate opri Dragonul fals? Ei? Și neghiobii ăștia afurisiți care cred că pot să fie ei bărbați Aes Sedai sau ceva de felul ăsta. Ce ne facem cu ei? Sunt și unii care spun – nu Mantiile Albe, de bună seamă, și nici eu, alții – că poate ăsta e într-adevăr Dragonul Renăscut. Aud că poate face tot soiul de lucruri. Se servește de Puterea Supremă. Sunt mii care îl urmează.

— Nu fi nerod, se răsti Lan la el, iar chipul lui Avin căpătă o mină jignită.

— Spun ce am auzit și eu, bine? Doar ce am auzit, jupâne Andra. Unii spun că își trimite oștirile spre răsărit și miazăzi, spre Tear. Vocea îi deveni gravă. Cică le ar spune Seminția Dragonului.

— Numele nu înseamnă mare lucru, răspuse Moiraine calm. Dacă o neliniștise ceva din ceea ce auzise, nu lăsa să se vadă nimic. Nimic nu te împiedică să-ți numești propriul catâr Seminția Dragonului, dacă ai chef.

— Nu prea cred, jupâneasă. Avin râse înfundat. Nu și dacă Mantiile Albe sunt prin preajmă. Și socotesc că nici altora nu le-ar prea plăcea un nume ca ăsta. Înțeleg eu ce vrei să spui, jupâneasă, dar nu... Nu catârul *meu*.

— O hotărâre înțeleaptă, neîndoielnic, rosti Moiraine. Acum e vremea să plecăm.

— Și să nu-ți faci griji, jupâneasă, striga Avin, clătinând din cap, n-am văzut pe nimeni.

Se repezi spre poartă și începu să o smucească înspre el ca să o închidă la loc.

— N-am văzut pe nimeni, n-am văzut nimic.

Poarta se închise cu o bufnitură, și Avin coborî drugul de fier cu o funie.

— De fapt, jupâneasă, poarta asta n-a mai fost deschisă de câteva zile.

— Să te scalde Lumina, Avin, grai Moiraine.

Apoi trecu în frunte; ceilalți o urmară și se îndepărtară încet de poartă. Rand se uită o dată în spate și îl văzu pe Avin stând încă în fața porții. Părea că lustruiește un ban cu poalele mantiei și râde înfundat.

Drumul îi purtă pe ulițe de pământ bătătorit pe care de-abia dacă ar fi încăput doua căruțe, fără oameni, pe marginea cărora se ridicau acareturi și, din când în când, garduri înalte de lemn. Rand merse o vreme lângă Menestrel.

— Thom, ce era toată povestea aia despre Tear și Seminția Dragonului? Tear este un oraș îndepărtat, lângă Marea Furtunilor, nu-i așa?

— *Ciclul Karaethonului*, răspunse Thom tăios.

Rand clipi. *Profețiile Dragonului*.

— Nimeni nu spune... poveștile astea în Ținutul celor Două Râuri. În orice caz, nu în Emond's Field. Meșterea i-ar jupui de vii pe cei care ar îndrăzni să facă una ca asta.

— Nu m-ar mira din partea ei, glăsui Thom sec.

Îi aruncă o privire lui Moiraine, care era în față, lângă Lan, văzu că nu-l poate auzi și continuă.

— Tear este cel mai mare port de la Marea Furtunilor, iar Stânca din Tear este fortăreața care păzește intrarea în port. Se spune că Stânca a fost prima fortăreață înălțată după Frângerea Lumii și că nu a fost niciodată cucerită, deși nenumărate armate au încercat să o ia în stăpânire. Una dintre Profeții spune că Stânca din Tear nu va cădea decât atunci când Seminția Dragonului va ajunge acolo. Alta spune că Stânca nu va putea fi cucerită decât atunci când Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă se va afla în mâna Dragonului. Thom zâmbi silit. Dacă Stânca este doborâtă, va fi semn că, într-adevăr, Dragonul a renăscut. Fie ca Stânca să rămână în picioare până când eu voi ajunge țărână.

— Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă?

— Așa se spune. Nu știu dacă e vorba chiar despre o sabie. Dar, orice ar fi, se află în Inima Stâncii, citadela din mijlocul fortăreței. În afară de înalții Seniori din Tear, nimeni altcineva nu poate pătrunde acolo, iar ei nu vorbesc niciodată despre ceea ce se află înăuntru. Cel puțin nu cu menestrelii.

Rand se încruntă.

— Stânca nu poate fi doborâtă până când Dragonul nu are sabia, dar cum se poate să o aibă fără ca Stânca să fi căzut deja? Se crede cumva că Dragonul trebuie să fie unul dintre înalții Seniori din Tear?

— Nu prea cred, răspunse Menestrelul sec. Cei din Tear urăsc tot ce are de-a face cu Puterea, mai mult chiar decât cei din Amador, iar Amador este cetatea Copiilor Luminii.

— Atunci cum se poate împlini Profeția? întreba Rand. Aș vrea eu ca Dragonul să nu renască niciodată, dar o profeție care nu se poate împlini nu are nici o noimă. Pare o poveste menită să-i facă pe oameni să creadă că Dragonul nu va renaște niciodată. Așa e?

— Pui prea multe întrebări, băiete, mormăi Thom. O profeție care s-ar împlini cu ușurință n-ar valora nici ea mare lucru, nu-i așa? Pe neașteptate vocea i se învioră. Ei, am ajuns. Nu știu unde, dar am ajuns.

Lan se opri lângă un gard de lemn cât un stat de om, care semăna cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. Încerca să își strecoare lama pumnalului printre două scânduri. Deodată scoase un mormăit satisfăcut, trase și o bucată din gard ieși în afară ca o poartă. De fapt, era o poartă adevărată, își dădu Rand seama, doar că era făcută să se deschidă numai din partea cealaltă. Se vedea după zăvorul de metal pe care Lan îl ridicase cu pumnalul.

Moiraine intră numaidecât, trăgând-o pe Aldieb după ea. Lan îi zori pe ceilalți să o urmeze și intră și el ultimul, închizând poarta după el.

De partea cealaltă a gardului, Rand se trezi în curtea din spate a unui han. Dinspre bucătărie se auzea zarvă și zăngănit de străchini, dar ceea ce îl uimi fu mărimea hanului: era de două ori mai mare decât hanul Izvorul de Vin și, în plus, avea patru caturi. Mai mult de jumătate dintre ferestre erau luminate acum, când se lăsa întunericul. Îl uimea acest oraș care adăpostea atâția străini.

De abia intraseră în curte, când trei bărbați cu șorțuri din pânză groasă și murdară apărură în poarta mare și boltită a grajdului imens. Unul dintre ei, un individ vânos, singurul care nu avea un hârleț în mână, se îndreptă spre ei, dând din mâini.

— Ei, voi! Nu puteți intra pe aici! Trebuie să mergeți prin față!

Lan duse din nou mâna spre pungă, dar, chiar în acea clipă, un alt bărbat, la fel de trușes ca jupân al'Vere, ieși în grabă din han. Deasupra urechilor avea câteva smocuri de păr alb, iar șorțul lui de un alb strălucitor arăta că trebuie să fie hangiul.

— E în ordine, Mutch, strigă bărbatul care tocmai sosise. E în ordine. Oamenii ăștia sunt oaspeții noștri. Îi așteptam. Hai, ai grijă de caii lor. Mare grijă.

Mutch lăsă capul în jos, posac, apoi îi chema pe cei doi tovarăși ai lui să vină să-l ajute. Rand și ceilalți își dădură iute jos de pe cai desagile și păturile făcute sul, iar hangiul se întoarse spre Moiraine. Se înclină adânc în fața ei și îi vorbi, zâmbindu-i sincer.

— Fii bine venită, jupâneasă Alys. Fii bine venită. Sunt bucuros să vă văd, pe dumneata și pe jupân Andra. Foarte bucuros. Ne-au lipsit vorbele voastre pline de înțelepciune. Da, așa e. Trebuie să recunosc că mi-am făcut griji știind că mergeți în Ținutul de Jos. Vreau să zic, în astfel de împrejurări, cu vremea care a luat-o razna și lupii care urlă noaptea chiar sub zidurile orașului.

Deodată își lovi palmele de pântecul rotund și clătină din cap.

— Eu stau aici și trăncănesc în loc să vă duc înăuntru. Haideți, haideți. Mâncare fierbinte și paturi calde, asta cred că vreți. Și aici e cel mai bun loc din Baerlon pentru așa ceva. Cu adevărat cel mai bun.

— Și o baie caldă, nu-i așa, jupân Fitch? spuse Moiraine, iar Egwene îi ținu isonul cu înflăcărare.

— Oh, da.

— Baie? repetă hangiul. Firește, cea mai buna și mai fierbinte din Baerlon. Haideți. Fiți bine veniți la hanul Cerbul și Leul. Fiți bine veniți în Baerlon.

CAPITOLUL 14

La Cerbul și Leul

Înăuntru, hanul era la fel de plin pe cât o arătaseră zgomotele auzite de afară, și poate chiar mai mult de atât. Călăreții din Emond's Field îl urmară pe jupân Fitch pe ușa din spate, iar în scurtă vreme cu toții se văzură nevoiți să se strecoare pe lângă și printre șiruri neîntrerupte de bărbați și femei cu șorturi lungi, care purtau deasupra capului platouri cu mâncare și tăvi cu băuturi. Servitorii murmurau scuze repezite atunci când tăiau drumul cuiva, dar nu încetineau nici măcar cu un pas. Un bărbat asculta poruncile grăbite ale jupânului Fitch și dispăru în fugă.

— Mi-e teamă că hanul e aproape plin, îi spuse hangiul lui Moiraine. Nu mai am aproape niciun loc. În fiecare han din oraș e la fel. Cu iarna asta care a fost... ce să zic, de îndată ce s-a dezghețat îndeajuns pentru ca lumea să poată coborî din munți, am fost potopiți –, da, ăsta-i cuvântul – potopiți de oameni veniți din mine și topitorii, cu tot felul de povești îngrozitoare. Lupi... și chiar mai rău. Soiul de povești pe care le spun oamenii care toată iarna au stat ferecați. Cred că sus acolo n-a mai rămas nimeni, au venit cu toții înapoi. Dar nu vă fie teamă. Suntem cam înghesuiți, dar pentru dumneavoastră și jupân Andra voi face tot ce pot. Și pentru prietenii dumitale, firește.

În timp ce vorbea, arunca priviri furișe spre Rand și spre ceilalți; în afara de Thom, îmbrăcămintea îi arata drept oameni de la țară, și chiar și mantia de Menestrel a lui Thom îl făcea să fie un tovarăș neobișnuit de călătorie pentru „jupâneasa Alys” și „jupân Andra”.

— Stați liniștiți, o să fac tot ce pot.

Rand se holbă la agitația din jurul său și încercă să facă în așa fel încât să nu fie călcat pe picioare; spre deosebire de el, servitorii de la han nu păreau să fie în vreun pericol. Băiatul își tot amintea cum jupân al'Vere și nevasta lui reușeau să se ocupe singuri de han cu puțin ajutor, când și când, din partea fetelor lor.

Mat și Perrin își tot întorceau privirile, plini de interes, spre sala mare, din care, de câte ori se deschidea ușa înaltă din capătul încăperii, se revarsă un potop de râsete, cântece și strigături vesele. Mormăind ceva cum că trebuie să afle noutățile, Străjerul dispăru, fără multe vorbe, prin ușa batantă, înghițit pe dată de valul de voieșie.

Rand ar fi vrut să-l urmeze, dar încă și mai mult avea nevoie de o baie. Dinspre partea lui, s-ar fi bucurat chiar atunci de prezența altor oameni și de hazul lor, dar sala cea mare l-ar fi apreciat mai mult după ce se spăla. Pesemne că Mat și Perrin simțeau același lucru – Mat se tot scărpinga, pe furiș.

— Jupân Fitch, începu Moiraine, înțeleg că sunt Copii ai Luminii în Baerlon. Crezi că e cu puțință să avem necazuri?

— A, jupâneasă Alys, nu vă îngrijorați din cauza asta. Se ocupă cu șmecheriile lor dintotdeauna. Pretind că există o Aes Sedai în oraș.

Moiraine ridică dintr-o sprânceană, iar hangiul își desfăcu brațele îndesate.

— Nu vă îngrijorați câtuși de puțin. Au mai încercat-o și altădată. Nu există Aes Sedai în Baerlon, iar Guvernatorul știe foarte bine. Mantiile Albe astea cred că dacă aduc o Aes Sedai, adică o femeie despre care pretind că ar fi Aes Sedai, oamenii o să-i lase să intre cu toții în oraș. Mă rog, cred că unii ar face-o. Unii. Dar cei mai mulți știu ce pun la cale Mantiile Albe, și-l sprijină pe Guvernator. Nimeni nu vrea să vadă o biată bătrână chinuită numai pentru ca ei să aibă un motiv să facă scandal.

— Mă bucur s-aud asta, rosti sec Moiraine, punând o mână pe brațul hangiului. Min mai e aici? Aș vrea să-i vorbesc, dacă mai e.

Rand nu mai reuși să audă ce răspunsese hangiul, căci tocmai apăruseră slujitorii care veneau să-i conducă la baie. Moiraine și Egwene dispăru în urma unei femei rotofeie și zâmbărețe, care ducea un morman de prosoape. Menestrelul, Rand și prietenii săi se luară după un individ slăbuț, brunet, pe nume Ara.

Rand încercă să-l întrebe pe Ara câte ceva despre Baerlon, dar omul mai că nu deschidea gura, decât ca să comenteze că băiatul avea un accent ciudat; apoi însă, vederea camerei de baie îl făcu pe Rand să-i treacă orice chef de vorbă. Înăuntru se aflau o duzină de căzi înalte, de aramă, așezate în cerc pe

podeaua acoperită cu plăci de ceramică; aceasta se înclina ușor către o scurgere aflată în centrul încăperii vaste, cu pereți de piatră. Lângă fiecare cadă, pe câte un taburet, era un prosop gros, frumos împăturit, și o bucată mare de săpun galben, iar de-a lungul unui perete se înșirau cazane mari și negre de fier, pline cu apă, care se încingeau deasupra focurilor. Pe peretele din partea opusă se afla o vatră plină de bușteni care încălzea încă și mai mult aerul din încăpere.

— E aproape la fel de bine ca la Izvorul de Vin de la noi de acasă, zise Perrin, pe un ton sincer, deși nu cu foarte mult respect pentru adevăr.

Thom râse scurt, iar Mat chicoti:

— la uite, ai zice că am adus cu noi un Coplin fără să ne dăm seama.

Rand își dădu mantia jos de pe umeri, apoi se dezbracă, în timp ce Ara umplea patru dintre căzi. Cu toții își aleseră câte una, la fel de grăbiți ca Rand. După ce văzu că hainele lor fuseseră împăturite și așezate grămadă pe taburete, Ara îi aduse fiecare o găleată mare plină cu apă fierbinte și câte un căuș, apoi se așază și el pe un taburet lângă ușa, cu spatele lipit de perete și cu brațele încrucișate, părănd cufundat în gânduri. Cât timp cei patru se săpuniră și își îndepărtară de pe trup, cu ajutorul apei clocotite din găleți, murdăria strânsă într-o săptămână, nu se prea ivi prilejul pentru sporovăială. Apoi veni momentul cufundării în căzi, în care rămaseră cu toții multă vreme, bucurându-se de căldura apei care le scălda trupul. Ara o încinsese într-atât, încât cufundarea le luă foarte mult și le provocă suspine adânci de plăcere. Aerul din încăpere deveni, din cald, fierbinte și cețos. Un lung răstimp nu se mai auzi nimic; doar, când și când, unul dintre ei respira adânc și liniștit, pe măsură ce mușchii încordați li se relaxau, iar frigul, pe care ajunseseră să-l creadă veșnic, le dispărea din oase.

— Mai aveți nevoie de ceva? întrebă deodată Ara; degeaba comenta el accentul altora – și el, și jupân Fitch vorbeau de parcă aveau prune în gură. Mai vreți prosoape? Apă fierbinte?

— Nu, nimic, răspunse Thom, cu vocea lui răsunătoare; ținându-și ochii închiși. Menestrelul flutură nepăsător din mână. Du-te și simte-te bine. La momentul potrivit, o să am eu grijă să primești o răsplată mai mult decât potrivită pentru serviciile tale.

Cu aceste vorbe, el se lăsă încă și mai jos în cadă, până ce apa îl acoperi cu totul, în afară de ochi și de nas. Privirea lui Ara alunecă spre taburetele de lângă căzi, acolo unde se aflau îngrămădite hainele și bagajele lor. Se uită pe furiș la arc, dar cel mai mult i se opriră ochii asupra sabiei lui Rand și asupra securii lui Perrin.

— Aveți necazuri și pe acolo, pe la țară? întrebă el dintr-odată. În Ținutul Râurilor, sau cum îi mai spuneți?

— Ținutul celor Două Râuri, zise Mat, pronunțând rar și limpede fiecare cuvânt. Așa i se zice. Cât despre necazuri, de ce...

— Cum adică și pe acolo? întrebă Rand. Și pe aici sunt necazuri?

Bucurându-se de apa care-i scălda trupul, Perrin murmură:

— Bine zis, bine zis.

Iar Thom își înălță puțin trupul și deschise ochii.

— Aici? pufni Ara. Necazuri? Minerii care se iau la bătaie pe străzi când se crapă de ziuă nu ne dau nici o bătaie de cap. Nici, începu el, apoi se opri și-i privi o clipă atent, iar în cele din urmă zise: Vorbeam despre necazuri precum cele din Ghealdan. Dar... nu, îmi închipui că nu. Pe acolo pe la țară sunt numai oi, așa-i? Nu vă supărați. Voiam să spun doar că pe acolo e liniște. Totuși, iarna a fost ciudată. Tot felul de ciudățenii prin munți. Deunăzi am auzit că prin Saldaea au apărut trolocii. Dar așa-i pe la Hotare, nu?

Terminându-și discursul, el rămase cu gura deschisă, apoi o închise brusc, părând surprins că vorbise atât de mult. La auzul cuvântului „troloci”, Rand se încordase, însă încercase să își ascundă starea, trăgându-și un prosop peste cap. Pe măsură ce individul continua să vorbească, se liniștise, numai că nu toți își țineau gura.

— Troloci? hohoti Mat; Rand îl stropi cu apă, dar Mat și o șterse rânjind de pe față. Ia numai să-ți spun eu cum e cu trolocii.

Thom vorbi și el:

— Ce-ar fi să nu? M-am cam săturat să te aud cum îmi repeți poveștile.

— E Menestrel, zise Perrin, iar Ara îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Da, i-am văzut mantia. Și ai de gând să dai o reprezentație?

— la stați puțin, protestă Mat. Cum adică eu repet poveștile lui Thom? Ați...?

— Oricât te-ai strădui, nu le spui așa bine ca Thom, îl întrerupse grabnic Rand, iar Perrin intră și el în vorbă:

— Da, tot pui de la tine și tot încerci să le faci mai bune, dar nu-ți iese.

— Și le mai și încurci, adăugă Rand. Mai bine lasă-l pe Thom. Vorbeau atât de repede, încât Ara rămase cu gura căscată, holbându-se la ei. Mat se holba și el, de parcă toți ceilalți, în afară de el, înnebuniseră dintr-odată. Rand se întreba cum să-l facă să tacă, fără să-i sară în spate. În acel moment, ușa se deschise cu zgomot și apăru Lan, cu mantia sa cenușie spânzurată pe un umăr, însoțit de o pala de aer rece care făcu aburul din încăperea să se subțieze un pic.

— la te uită, exclamă Străjerul, frecându-și palmele, tocmai asta așteptam.

Ara se repezi să ia o găleată, dar Lan îi făcu semn să se îndepărteze.

— Lasă, mă descurc singur.

Lăsându-și mantia pe un taburet, el îl luă pe servitor de un braț și-l scoase din sală, în ciuda protestelor acestuia, apoi închise bine ușa în urma lui. Așteptă o clipă lângă ea, aplecându-și capul ca să audă mai bine, apoi se întoarse către ceilalți și spuse, cu glasul împietrit și sfredelindu-l pe Mat cu privirea.

— Noroc c-am venit la timp, țărănușule. Tu nu asculți ce-ți se spune?

— Da' n-am făcut nimic, protestă Mat. Voiam doar să-i spun de troloci, nu de...

Apoi se opri și se feri de privirile Străjerului, lipindu-se de peretele căzii.

— Nici o vorbă despre troloci, rosti sumbru Lan. Nici să nu te mai gândești la troloci.

Pufnind mânios, el se apucă să-și umple una din căzi cu apă fierbinte.

— Sânge și cenușă, ați face bine să țineți minte: Cel Întunecat are ochi și urechi pe unde nici nu vă așteptați. Iar dacă aud Copiii Luminii că sunt troloci pe urmele voastre, o să

ardă de nerăbdare să pună mâna pe voi. Nu le trebuie mai mult ca să vă acuze c-ați fi Iscoade ale Celui Întunecat. N-ați fi voi obișnuiți, dar, de acum înainte, până nu ajungem la capătul drumului, nu vă încredeți în nimeni decât dacă vă spunem noi, eu și jupâneasa Alys.

Auzindu-l cu câtă stăruință rostea numele pe care-l folosea Moiraine, Mat clipi rușinat.

— Omul ăla ne ascundea ceva, remarcă Rand. Ceva care-i stătea pe suflet, dar n-a vrut să ne spună ce era.

— Pesemne Copiii Luminii, rosti Lan, turnându-și încă o găleată de apă în cadă. Cei mai mulți îi consideră aducători de necazuri. Totuși, nu chiar toți, iar el nu vă cunoștea îndeajuns și n-a vrut să riște. N-avea de unde să știe că n-o să dați fuga la Mantiile Albe să le povestiți.

Rand clătină din cap; locul acesta părea deja mult mai rău decât ar fi putut ajunge vreodată Taren Ferry.

— A zis că au apărut troloci și prin... Saldaea, nu? zise Perrin.

Lan aruncă găleata goală pe pardoseală, cu un zgomot puternic.

— Tot nu va lăsați păgubași, nu? În ținuturile de la Hotare sunt mereu troloci, fierarule. Băgați-vă bine în cap că nu vrem să atragem atenția nici cât niște șoareci pe o câmpie. Să nu uitați asta nici o clipa. Moiraine vrea să vă ducă vii în Tar Valon, iar eu am s-o fac, dacă se poate face, dar dacă-i faceți ei vreun rău...

Niciunul dintre ei nu mai scoase vreo vorbă cât timp își terminară baia și se îmbrăcară. După ce ieșiră din sala de baie, o găsiră pe Moiraine în picioare, la capătul coridorului, împreună cu o fată nu mult mai înaltă decât ea. Cel puțin, așa i se păru lui Rand – că era o fată, deși părul ei închis la culoare era tuns scurt, și purta o cămașă și pantaloni bărbătești. Moiraine spuse ceva, iar fata le aruncă bărbaților o privire pătrunzătoare, apoi îi făcu lui Moiraine un semn de încuviințare și dispăru cu repeziciune.

— Ei, vorbi Moiraine, pe când ei se apropiau, sunt sigură că baia v-a făcut poftă de mâncare. Jupân Fitch ne-a păstrat o încăpere retrasă în care să ne luăm cina.

Continuă să flecărească în timp ce le arăta drumul; le vorbi despre camerele pe care aveau să le primească, despre înghesuiala din oraș și despre faptul că hangiul nădăjduia ca

Thom să blagoslovească sala mare cu ceva muzică și cu una sau două povești. Dar nu pomeni nimic despre fată – dacă era, într-adevăr, fată.

În încăperea cea retrasă era o masă de stejar lustruită, în jurul căreia se aflau o duzină de scaune; podeaua era acoperită cu un preș gros. Când intrară, Egwene, cu părul proaspăt pieptănat și strălucitor revărsat pe umeri, se întoarse de lângă căminul unde se așezase pentru a-și încălzi palmele la flăcările care trosneau. În timpul lungii tăceri din sala de baie, Rand avusese vreme pentru a se gândi. Avertismentele neîncetate ale lui Lan, cum că nu trebuia să aibă încredere în nimeni, și mai ales teama lui Ara, care nu îndrăznea să se încreadă în ei, îl făcuseră să-și dea seama că erau cum nu se putea mai singuri. Pesemne că nu se puteau încrede decât în ei înșiși, iar el nu era foarte convins nici măcar că putea avea încredere în Moiraine sau în Lan. Erau numai ei. Iar Egwene rămăsese Egwene. Moiraine spusese că-i s-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu, să atingă Adevăratul Izvor. Nu putea stăpânii mersul lucrurilor, iar asta însemna ca nu era vina ei. Și nu se schimbase – era tot Egwene.

Deschise gura ca să-și ceară iertare, dar Egwene se îndreptă de umeri și-i întoarse spatele, înainte să fi putut rosti vreun cuvânt. Privindu-i morocănos spatele, el înghiți în sec și-și înăbuși toate vorbele pe care avea de gând să-i le spună.

„Fie. Dacă așa vrea ea să se poarte, n-am ce să fac.”

În acel moment, în încăperea intră jupân Fitch, urmat de patru femei cu șorțuri la fel de lungi ca al său, care duceau un platou cu trei pui fripți și altele pe care se aflau tacâmuri de argint și străchini de lut, precum și alte străchini acoperite. Pe dată, femeile începură să aștearnă masa, în timp ce hangiul îi făcea o plecăciune lui Moiraine.

— Îmi cer iertare, jupâneasă Alys, că v-am făcut să așteptați atâta, dar sunt așa mulți oameni în han, că mă și mir că ajungem să-i mai și servim. Mi-e teamă că nici mâncarea nu-i atât de bună pe cât ar trebui. Doar puii ăștia, niște napi și ceva mazăre, și un pic de brânză pentru sfârșit. Nu, nu-i deloc cum ar trebui. Îmi cer cu adevărat iertare.

— E un ospăț, zâmbi Moiraine. Pentru asemenea vremuri tulburi, e chiar un ospăț, jupân Fitch.

Hangiul mai făcu o plecăciune. Părul său ciufulit care stătea în toate direcțiile, de parcă-și tot trecea mâna prin el, făcea ca plecăciunea să pară caraghioasă, dar zâmbetul lui era atât de deschis, încât nu puteai să râzi de el, ci numai împreună cu el.

— Mulțumiri, jupâneasă Alys. Mulțumirile mele.

Îndreptându-se de șale, el se încruntă și, cu un colț al șorțului, frecă masa pe care de altminteri nu se vedea niciun fir de praf.

— Nu-i nici pe departe ce v-aș fi servit acum un an, firește. Nici pe departe. Iarna-i de vină. Da. Iarna. Pivnița mi se golește, iar la târg nu găsești mai nimic. Și cine-i poate scoate vinovați pe fermieri? Cine? Nici ei nu știu când o s-ajungă să mai culeagă ceva. Nimeni nu știe. Iar carnea de oaie și de vită, care ar trebui să ajungă pe mesele oamenilor, pe aia o iau lupii și...

Dintr-odată, el păru să-și dea seama că asemenea discuții nu-i puteau încuraja pe oaspeții săi să se așeze liniștiți la masă.

— Ce mai trăncănesc și eu. Așa merge gura fără mine, mereu. Merge fără mine. Mari, Cinda, hai să lăsăm oamenii să mănânce liniștiți, adăugă el, izgonindu-le prin gesturi pe servitoare; în timp ce ele se grăbeau să iasă din încăpere, hangiul se întoarse și-i făcu încă o plecăciune lui Moiraine. Sper să vă prindă bine masa, jupâneasă Alys. Dacă mai aveți nevoie de ceva, numai să-mi spuneți și v-aduc. Numai spuneți. E o mare plăcere să vă servesc pe dumneata și pe jupân Andra. O plăcere.

Făcu o ultimă plecăciune adâncă și dispăru, închizând fără zgomot ușa în urma lui. În timpul acestei scene, Lan se sprijinise de perete ca și cum era pe cale să adoarmă. Acum însă el țâșni din loc și ajunsese la ușă în doar doi pași. Lipindu-și o ureche de tăblia ușii, ascultă cu atenție o vreme, cât să numeri pe îndelete până la treizeci, apoi o deschise iute și-și scoase capul pe coridor.

— Au plecat, zise el în cele din urmă. Putem vorbi în siguranță.

— Știu că ne-ai tot spus să nu ne-ncredem în nimeni, grăi Egwene, dar dacă-l bănuieți și pe hangiul, de ce mai rămânem aici?

— Nu-l bănuiesc mai mult decât pe oricine altcineva, răspunse Lan. Numai că, până ajungem în Tar Valon, îi bănuiesc pe toți. Acolo, o să bănuiesc numai pe unul din doi.

Rand schiță un zâmbet, crezând că Străjerul făcea o glumă, apoi își dădu seama că pe chipul lui Lan nu se oglindea nici o urmă de veselie. Chiar îi bănuia și pe oamenii din Tar Valon. Oare nu exista niciun loc sigur?

— Întrece măsura, îi împacă Moiraine cu glas liniștitor. Jupân Fitch este un om bun, cinstit și de încredere. Numai că-i place să vorbească, și, chiar cu cele mai bune intenții din lume, tot ar putea lăsa să-i scape ceva în fața cui nu trebuie. Mai mult, la toate hanurile la care am tras eu până acum, jumătate dintre fetele care serveau trăgeau cu urechea pe la uși și-și petreceau mai mult timp cu bârfa decât cu făcutul paturilor. Haideți să ne așezăm până nu se răcește mâncarea.

Fiecare își ocupă locul în jurul mesei; Moiraine stătea într-unul din capete, iar Lan, în celălalt și, o vreme, cu toții fură prea ocupați să-și umple farfuriile pentru a mai putea vorbi. N-o fi fost chiar un ospăț, dar, după aproape o săptămână de pâine veche și carne uscată, lor așa li se părea. După o vreme, Moiraine întrebă:

— Ce ai aflat din sala mare?

Cu toții rămaseră înțepenți, cu furculițele și cuțitele în aer și cu ochii ațintiți spre Străjer.

— Mai nimic bun, răspunse Lan. Avin avea dreptate, cel puțin din câte se spune. În Ghealdan a avut loc o luptă, iar Logain a câștigat. Circulă o sumedenie de povești diferite, dar în privința asta toate spun același lucru.

Logain? Pesemne că era falsul Dragon. Era prima dată când Rand auzea pomenit și numele bărbatului. S-ar fi zis că Lan îl și cunoștea.

— Și despre Aes Sedai? întreba încet Moiraine, dar Lan scutură din cap.

— Nu știu nimic. Unii spun că au fost ucise cu toatele, alții spun că niciuna. Pufni și continuă: Ba unii spun chiar că au trecut de partea lui Logain. N-ai în ce să crezi, iar eu n-am vrut să mă arăt prea interesat.

— Da, rosti Moiraine, mai nimic bun în ce mi-ai spus. Trăgând adânc aer în piept, își îndreptă din nou atenția spre mâncare: Dar despre situația noastră ce se aude?

— Aici stăm mai bine. Nu s-a-ntâmplat nimic ieșit din comun, niciun străin prin împrejurimi care ar putea fi Myrddraal, iar troloci cu siguranță nu-s. Cât despre Mantiile Albe, sunt ocupați

să-i facă necazuri Guvernatorului Adan, pentru că nu vrea să se-nțealagă cu ei. Nici n-o să ne bage-n seamă, dacă nu ieșim în evidență.

— Bun, zise Moiraine. Așa mi-a spus și fata de la baie. Are și bârfa importanța ei. Ei, acum, continuă ea, adresându-se tuturor, ne-a mai rămas cale lungă, e adevărat, dar nici ultima săptămână n-a fost ușoară, așa că vă propun să rămânem aici în noaptea asta și mâine, și să plecăm poimâine, foarte devreme.

Toți tinerii rânjiră satisfăcuți; era pentru prima dată când se aflau într-un oraș. Moiraine zâmbi, dar nu se abținu să întrebe:

— Ce zice jupân Andra?

Lan privi fețele zâmbitoare din jurul său, fără vreo expresie.

— Fie, dar numai dacă binevoiesc să-și amintească exact ce le-am spus.

Thom pufni în mustață.

— Oameni de la țară, scăpați liberi într-un... într-un oraș.

Apoi pufni din nou și scutură din cap.

La cât era hanul de plin, nu se găsiră decât trei camere – una pentru Moiraine și Egwene și alte două pentru bărbați. Rand se trezi că trebuia să stea împreună cu Thom și cu Lan, undeva la al patrulea cat, în partea din spate a hanului, foarte aproape de streășina lată, într-o încăpere cu o singură fereastră mică, dând în curtea unde se aflau grajdurile. Se lăsase noaptea, iar lumina hanului scălda împrejurimile. Încăperea era mică oricum, iar patul adus în plus, pentru Thom, o făcea și mai înghesuită – deși toate paturile erau înguste. Ba mai erau și tari, descoperi Rand când se aruncă într-al său. Nu, nu era nici pe departe o cameră bună.

Thom nu zăbovi decât pentru a-și scoate flautul și harpa din cutii, apoi plecă, exersându-și deja gesturile impozante. Lan se duse cu el.

„Ce ciudat”, se gândea Rand, în timp ce se frământa în pat, neputându-și găsi o poziție comodă. Cu o săptămână în urmă, s-ar fi năpustit și el jos, numai la gândul că avea prilejul să vadă spectacolul unui Menestrel, numai să fi auzit vorbindu-se despre așa ceva. Dar acum trecuse deja o săptămână de când auzea în fiecare seară poveștile lui Thom, iar acesta avea să fie acolo și a doua zi, și în ziua următoare, iar baia caldă făcuse să-i dispară nodurile din mușchi, pe care le crezuse veșnice, și prima masă caldă pe care o luase într-o săptămână îl amortise. Somnoros,

se întrebă dacă Lan chiar îl cunoștea pe falsul Dragon, Logain. De jos răsunară strigăte înfundate - pesemne că oamenii din sala mare îl întâmpinau pe Thom, dar Rand adormise deja.

Coridorul de piatră era întunecos și plin de umbre, iar în afară de Rand nu se mai afla nimeni acolo. Nu-și dădea seama de unde venea lumina, așa puțină cum era; pe pereții cenușii nu se vedea nici o lumânare și nici vreo lampă, niciun obiect care să fi putut produce strălucirea slabă care părea, pur și simplu, să existe acolo. Aerul era nemișcat și umed, iar undeva, în depărtare, se auzea plescăitul monoton și sec al unui fir de apă care curgea. Nu știa unde se află, dar sigur nu mai era la han. Încruntându-se, își frecă fruntea. La han? Îl durea capul și nu-și putea stăpânii gândurile. Fusesse ceva legat... de un han? Dar totul dispăruse, oriunde ar fi fost.

Își umezi buzele și-și dori să fi avut ceva de băut. Îi era îngrozitor de sete, i se uscaseră gâtul. Plescăitul îl făcu să se hotărăască. Neavând în ce se încrede, în afară de setea care-l chinuia, o porni înspre locul din care se tot auzea *pic-pic-pic*.

Coridorul se întindea fără vreun altul cu care să se-ntâlnească și fără să-și schimbe în vreun fel înfățișarea. Nu se vedeau decât ușile masive care apăreau din loc în loc, la intervale regulate, mereu câte două - una de fiecare parte a coridorului - cu lemnul despicat și uscat, în ciuda umezelii din aer. Umbrele se retrăgeau din fața lui, rămânând la fel de adânci, fără ca locul în care picura apă să se apropie vreun pic. După multa vreme, se hotărî să încerce una din uși. Se deschise cu ușurință, iar el pătrunse într-o încăpere sumbră, cu pereți de piatră.

Într-unul din pereți fuseseră săpate arcade care duceau înspre un balcon din piatră cenușie, dincolo de care se afla cerul, așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Nori vârstăți, cu dungi negre și cenușii, portocalii și roșii, pluteau încoace și încolo, ca purtați de vânturi puternice, încolăcindu-se și încrucișându-se fără încetare. Nu, nimeni, niciodată, nu putea să fi văzut un cer ca ăsta; nu avea cum să existe.

Reuși să-și desprindă privirile de la balcon, dar nici restul încăperii nu era mai plăcut. Peste tot erau curbe ciudate și unghiuri neobișnuite, de parcă încăperea ar fi fost tăiată aproape la întâmplare în piatră, și coloane care păreau să

crească direct din podeaua cenușie. În cămin vuiau flăcări în pălălaie, ca întete de foalele dintr-o fierărie, dar nu dădeau căldură. Căminul era alcătuit din pietre ciudate, ovale; când le privea drept, păreau pietre – ude și lucioase, în ciuda focului –, dar când se uită cu coada ochiului, i se părură chipuri, chipuri de bărbați și femei schimonosite de durere, țipând fără zgomot. Jilțurile cu spătar înalt și masa lustruită din mijlocul încăperii erau cu totul obișnuite, dar tocmai asta scotea în evidența restul. În schimb, pe un perete atârna o oglindă singuratică și nicidecum obișnuită. Privind în ea, văzu o negură acolo unde ar fi trebuit să-și vadă chipul reflectat. Tot restul încăperii se vedea exact așa cum trebuia, numai el nu.

În fața vetrei stătea un bărbat pe care nu-l observase la venire. Dacă n-ar fi știut că așa ceva nu era posibil, ar fi zis că nici nu se aflase nimeni acolo, până ce nu-și întorsese privirile. Bărbatul, îmbrăcat în haine negre, frumos croite, părea în floarea vârstei; Rand găsi că femeilor li s-ar fi părut arătos.

— Iar ne întâlnim fața în față, zise bărbatul și, doar pentru o clipă, gura și ochii săi deveniră porți care duceau în caverne nesfârșite de flăcări.

Țipând scurt, Rand ieși cu spatele din încăpere, atât de brusc încât se împiedică pe coridor și se prăbuși peste cealaltă ușă, trântind-o de perete. Se întoarse și se agață de clanță, ca să nu cadă pe podea, și se trezi holbându-se într-o încăpere cu pereți de piatră, cu un cer nefiresc care se vedea prin arcadele deschise spre un balcon și cu un cămin...

— Nu poți scăpa așa ușor de mine, grăi bărbatul.

Rand se întoarse, târându-se afară din încăpere, încercând să-și recapete echilibrul fără să încetinească. De data aceasta nu mai era niciun coridor. Înțepeni, pe jumătate ghemuit, nu departe de masa lustruită, și-l privi pe bărbatul de lângă cămin. Era mai bine decât să privească pietrele din care era făcut căminul, sau cerul.

— E un vis, șopti el, îndreptându-se. În spatele lui, auzi pocnetul ușii care se închidea. E un fel de coșmar.

Închise ochii, căutând să se trezească. Pe când era copil, Meșterea îi spusese că, dacă reușeai asta, când te aflai în mijlocul unui coșmar, coșmarul dispărea. „Cine...? Meșterea?” Măcar dacă nu i-ar mai fi fugit gândurile. Măcar dacă nu l-ar mai fi durut capul, atunci ar fi reușit să gândească limpede.

Deschise iar ochii. Încăperea era la fel de tăcută ca înainte; balconul, cerul. Bărbatul de lângă cămin.

— Să fie un vis? Întrebă acesta. Dar are vreo importanță?

Din nou, o clipă numai, ochii și gura sa deveniră porți care se deschideau spre un cuptor care părea să se întindă la nesfârșit. Glasul nu-i se schimba; nu părea să-și dea seama că s-ar fi întâmplat ceva.

De data aceasta, Rand tresări un pic, dar reuși să se abțină și să nu ște. „E un vis. Trebuie să fie un vis.” Cu toate acestea, se duse cu spatele până la ușă, fără să-și ia ochii de la individul de lângă foc, și încercă clanța. Nu se mișcă; ușa era încuiată.

— Pari însetat, rosti bărbatul de lângă foc. Bea.

Pe masă era un pocal, din aur sclipitor, împodobit cu rubine și ametiste. Nu fusese acolo mai înainte. Își dori să nu mai tresară de spaimă. Era numai un vis. Gura îi părea arsă.

— Sunt, un pic, zise el, ridicând pocalul.

Bărbatul se aplecă atent înainte, cu o mână pe spătarul unui jilt, privindu-l. Mirosul vinului dres cu mirodenii îi aminti lui Rand cât îi era de sete, ca și cum nu ar mai fi băut nimic de zile întregi. „Oare așa să fie?”

Ridicând pocalul până la jumătate, se opri. Din spătarul jiltului, atins de degetele bărbatului, se ridicau fuioare de fum. Iar ochii aceia îl urmăreau cu atâta atenție, cu focul care ba se aprindea, ba se stinge în ei.

Rand își umezi buzele și puse vinul la loc pe masă, fără să-l guste.

— Nu mi-e atât de sete cum credeam.

Brusc, bărbatul se îndreptă de spate, cu chipul lipsit de expresie. Nici dacă ar fi blestemat, dezamăgirea lui nu s-ar fi putut vedea mai limpede. Rand se întrebă ce pusese în vin. Numai că asta era, firește, o întrebare prostească. Totul era un vis. „Atunci de ce nu se termină?”

— Ce vrei? Întrebă el. Cine ești?

Din ochii și din gura bărbatului se înălțară flăcări; lui Rand i se păru că le aude și trosnind.

— Unii îmi spun Ba'alzamon.

Rand se trezi cu fața la ușă, smucind disperat de clanță. Îi pierise orice idee despre vise. Cel Întunecat. Clanța nu se mișca, dar el continua să tragă.

— Tu ești oare acela? Întrebă deodată Ba'alzamon. N-o poți ascunde pe vecie de mine. Nici măcar pe tine nu te poți ascunde, nici în vârful celui mai înalt munte, nici în peștera cea mai adâncă. Te cunosc până în vârful unghiilor.

Rand se întoarce cu fața la el – la Ba'alzamon. Înghiți adânc în sec. Un coșmar. Întinse mâna în spate, mai trase o data de clanță, apoi își îndreptă umerii.

— Ce nădărduești? Faima? vorbi Ba'alzamon. Putere? Poate ți-au spus că Ochiul Lumii te poate ajuta? De câtă faimă, de câtă putere are parte o marionetă? Sforile care te mișcă s-au ținut de Veacuri. Taică-tău a fost ales de Turnul Alb, ca un armăsar priponit cu o funie, și dus să-și facă treaba. Maică-ta era doar o iapă de prășile. Totul a fost plănuit. Iar planurile duc la moartea ta.

Rand își strânse pumnii.

— Tatăl meu e un om bun, iar mama a fost o femeie bună. Să nu pomeniști de ei!

Flăcările răsău.

— Deci ai ceva sânge în tine. Poate chiar ești acela. Și la ce bun? Suprema Înscăunată se va folosi de tine până ce nu va rămâne nimic, cum au pățit și Davian, și Yurian Arc de Piatră, și Guaire Amalasan, și Raolin Dușmanul Întunecimii. Așa cum se folosește și de Logain. Te va folosi până nu va mai rămâne nimic din tine.

— Nu știu, murmură Rand, clătinându-și capul. Clipa în care gândurile i se limpeziseră, datorita furiei, trecuse. Deși bâjbâia după ea, nu-și putea aminti cum de reușise mai înainte s-o prindă. Gândurile i se învolburau. Reuși să apuce unul, ca și cum, prins într-un vârtej, s-ar fi agățat de o pluta. Se chină să vorbească, și glasul îi deveni din ce în ce mai puternic:

— Ești... ferecat... în Shayol Ghul. Tu și cu toți Rătăciții ferecați de Creator în vecii vecilor.

— În vecii vecilor? zise batjocoritor Ba'alzamon. Îți duci viața ca un gândac de sub o stâncă și crezi că mătza în care-ți faci veacul este însuși universul. Moartea timpului îmi va aduce atâta putere cât nici nu visezi tu, vierme.

— Ești ferecat!...

— Nătângule, n-am fost niciodată ferecat!

Flăcările de pe chipul său izbucniră cu atâta forță, încât Rand făcu un pas înapoi, ascunzându-și fața cu mâinile.

— Am stat lângă Lews Therin Ucigașul de Neam când a făptuit crima care i-a adus numele. Eu i-am spus să-și omoare soția, și copiii, și tot neamul, și pe toți cei care-l iubeau și pe care-i iubise. Eu i-am dăruit clipa de limpezime în care să-și dea seama de ce a făcut. Ai auzit vreodată cum strigă un om care-și dă sufletul, vierme? Atunci m-ar fi putut lovi. Era cu neputință să izbândească, dar ar fi putut încerca. În loc de asta, a abătut asupra sa Puterea Supremă, atât de multă, încât pământul s-a despicat și pe locul mormântului său s-a înălțat Piscul Dragonului. O mie de ani mai târziu, am îmboldit trolocii să năvălească spre miazăzi, și, timp de trei secole, au devastat lumea. Nechibzuitele și neștiutoarele din Tar Valon au spus că până la urmă am pierdut lupta, numai că al Doilea Legământ, Legământul celor Zece Neamuri, a fost distrus și n-a mai putut fi refăcut... și atunci a mai rămas cineva să-mi se opună? I-am șoptit la ureche lui Artur Aripă de Șoim, și toată întinderea stăpânirii Aes Sedai s-a prăbușit. I-am mai șoptit o dată, iar Marele Rege și a trimis oștile să traverseze Oceanul Aryth, să treacă Marea cea Mare, și astfel a pecetluit două destine. Sfârșitul visului său de a avea un singur ținut și un singur neam, și încă o osândă care va să vină. Eram acolo când trăgea să moară și sfetnicii lui i-au spus că doar o Aes Sedai îi poate salva viața. Am spus o vorbă, iar el a poruncit ca sfetnicii să fie trimiși la moarte. Am spus o vorbă, iar ultimul strigăt al Marelui Rege a fost că Tar Valon trebuie distrus. Când astfel de bărbați nu au izbutit să-mi se împotrivească, ce nădejde ai tu, amărâtele? Ai să mă slujești, sau ai să joci după cum vor femeile Aes Sedai până ce mori. Și apoi ai să fii cu adevărat al meu. Morții sunt ai mei!

— Nu, șopti Rand, e un vis. E un vis!

— Și crezi că în vise ești la adăpost de mine? Privește!

Ba'alzamon făcu un gest poruncitor, iar Rand dădu să întoarcă, ascultător, capul, dar n-o făcu; nu voia să se întoarcă.

Pocalul dispăruse de pe masă. În locul acela se afla acum un șobolan mare, ghemuit, care clipea orbit de lumină și adulmeca nesigur aerul. Ba'alzamon își îndoi degetul, iar șobolanul, cu un chițăit, își arcui spinarea, ridicându-și labele din față și ținându-și cu greutate echilibrul pe cele din spate. Degetul se îndoi și mai mult, iar șobolanul se prăbuși pe o parte, dând înnebunit din labe, scormonind fără să poată apuca însă ceva, chițăind

ascuțit, cu spinarea arcuită, tot mai arcuită. Se auzi un trosnet puternic, ca o creangă uscată care se rupea, și șobolanul fu scuturat de un fior adânc, apoi rămase nemișcat, zăcând, cu spinarea îndoita.

Rand înghiți în sec.

— Într-un vis se poate întâmpla orice, îngăimă el.

Fără să privească, lovi din nou cu pumnul în ușă. Mâna îl durea, dar tot nu reuși să se trezească.

— Du-te atunci la Aes Sedai. Du-te în Turnul Alb și spune-le. Povestește-i Supremei Înscăunată Amyrlin... acest vis.

Bărbatul râse. Rand simți căldura flăcărilor pârlolindu-i chipul.

— Asta-i o cale să scapi din mâna lor. Atunci, nu te vor mai folosi. Nu, nu te vor folosi, dacă află că știu și eu de tine. Dar oare te vor lăsa în viață, să poți povesti ce pun ele la cale? Ești atât de prost încât să crezi asta? Pe coastele Piscului Dragonului s-a răspândit cenușa multora de felul tău.

— E un vis, spuse Rand, gâfâind. E un vis, și am să mă trezesc curând.

— Chiar așa?

Cu coada ochiului, Rand văzu degetul bărbatului mișcându-se și îndreptându-se spre el.

— Chiar așa să fie?

Degetul se încovoie, iar Rand țipă, simțind cum se arcuieste de spate; fiecare mușchi din trup îl silea să o facă.

— Oare te vei mai trezi vreodată?

Fără să se poată stăpânii, Rand tresări în întuneric, cu mâinile încleștate pe o bucată de stofă. O cuvertură. Lumina palidă a lunii scânteia prin singura fereastră din încăpere. Se vedeau și umbrele celorlalte Două paturi. Dintr-unul dintre ele se înălța un sforăit, ca zgomotul de pânză sfâșiată: Thom Merilin. Prin cenușa din vatra scânteiau câțiva cărbuni.

Așadar, fusese un vis, precum coșmarul pe care-l avusese la hanul Izvorul de Vin, în ziua de Bel Tine; tot ce auzise și făcuse se amestecase laolaltă cu povești străvechi și cu tot felul de prostii fără rost. Își trase pătura până la umeri – tremura, dar nu din cauza frigului. Îl durea și capul. Moiraine putea face oare ceva ca să oprească visele astea? „A zis că ne poate ajuta, dacă avem coșmaruri.”

Pufnind disprețuitor, se lăsă pe spate. Erau visele astea chiar atât de rele încât să ceara ajutor de la Aes Sedai? Pe de altă parte, oare nu se adâncise în toată povestea îndeajuns de mult? Părăsise Ținutul celor Două Râuri, plecase cu o Aes Sedai.

Numai că, firește, nu avusese de ales. Și atunci, nu era de acum musai să aibă încredere în ea? Într-o Aes Sedai? Gândul la toate acestea era la fel de supărător ca visul. Se ghemui sub pătură, încercând să ajungă la liniștea hăului, așa cum îl învățase Tam, dar somnul nu se grăbi să-l cuprindă.

CAPITOLUL 15

Prieteni și străini

Razele soarelui revărsate peste patul îngust îl treziră, în cele din urmă, pe Rand dintr-un somn adânc, dar agitat. Își trase perna peste cap, numai că lumina tot se vedea, iar el nu voia cu adevărat să adoarmă din nou. După primul coșmar veniseră și altele. De amintit, și-l amintea numai pe primul, dar știa sigur că nu mai voia să aibă parte și de altele.

Oftând, aruncă perna la o parte, se ridică și se întinse, chircindu-se de durere. Toți cârceii de care crezuse că scăpase datorita băii din seara de dinainte erau la locul lor. Și încă îl mai durea și capul, dar asta nu-l surprinse. Asemenea vise puteau să provoace oricui o durere de cap. Celelalte dureri dispăruseră deja, dar asta nu.

Paturile erau goale. Lumina se revărsa prin fereastră într-un unghi ascuțit; soarele se înălțase destul de mult deasupra orizontului. La fermă, până la ora asta ar fi îmbucat deja câte ceva și s-ar fi apucat de treburi. Se dădu repede jos din pat, bombănind supărat. Aveau un oraș de văzut, și nici măcar nu-l treziseră și pe el. Măcar avusese cineva grijă ca în vasul de spălat să fie apă, călâie încă.

Se spală și se îmbracă repede, șovăind o clipă la vederea sabiei lui Tam. Lan și Thom își lăsaseră desagile de la șa și păturile în cameră, firește, dar sabia Străjerului nu se vedea pe nicăieri. Lan purtase sabia cu sine, în Emond's Field, încă dinainte să înceapă necazurile, așa că se hotărî să-i urmeze exemplul. Spunându-și iar și iar că nu o făcea pentru că visase de atâtea ori, cu ochii deschiși, să se plimbe pe străzile unui oraș adevărat cu sabia la sold, se încinse cu ea și își aruncă mantia pe umăr ca un sac.

Coborând scările două câte două, se grăbi spre bucătărie. Pesemne că asta era calea cea mai ușoară pentru a face rost de ceva de-ale gurii, iar în această zi, singura pe care îi era îngăduit să o petreacă în Baerlon, nu avea de gând să mai piardă vremea. „Sânge și cenușă, că doar puteau să mă trezească...”

Jupân Fitch era în bucătărie, fața în față cu o femeie îndesată, cu brațele acoperite de făină, care era, desigur, bucătăreasa. Dintre cei doi, femeia părea mai agresivă; își tot scutura degetul pe sub nasul hangiului, în timp ce fetele care serveau la mese, spălătoresele, băieții de la grajduri și cei care învârteau frigările fugeau de colo colo, văzându-și de treburile și încercând să se facă a nu băga de seamă ce se întâmpla chiar sub nasul lor.

— ... Cirri al meu e un motan bun, spunea bucătăreasa pe un ton ascuțit, și să n-aud altceva, pricepi? După capul meu, jupâne, nu faci altceva decât să te plângi că-și face treaba prea bine.

— Mi s-a plâns și mie lumea, izbuti să rostească jupân Fitch. Mi s-a plâns, jupâneasă. Jumate din oaspeți...

— Nici să n-aud. Nici nu vreau să aud. Dacă se plâng de motanul meu, să gătească ei. Eu și bietul motănel, care nu-și face decât treaba, o să plecăm undeva unde suntem bine veniți. Să dea naiba dacă nu, încheie ea, desfăcându-și șorțul și dând să și-l tragă peste cap.

— Nu! strigă jupân Fitch și sări s-o oprească. Începură să dănțuiască în cerc, bucătăreasa încercând să-și scoată șorțul, iar hangiul, să i-l tragă la loc peste cap.

— Nu, Sara, găfâi el. Nu face asta. Zău, n-o face! Ce mă fac eu fără dumneata? Cirri e un motan de toată isprava. Minunat, zău așa. E cel mai bun motan din Baerlon. Dacă se mai plânge cineva, o să le spun să fie mulțumiți că-și face treaba. Să fie recunoscători. Să nu pleci, Sara! Sara?

Bucătăreasa se opri din loc și reuși să-i smulgă șorțul din mâini.

— Ei bine, bine, zise ea, cu mâinile încleștate pe șorț, fără să și-l pună încă la loc. Dar dacă vrei să pregătesc ceva până la prânz, ia mai du-te de aici și lasă-mă să mă apuc de treabă. O fi hanul dumitale, dar bucătăria e a mea. Sau poate vrei să gătești chiar dumneata? îl întrebă, făcându-se că-i oferă șorțul.

Jupân Fitch se trase înapoi, cu brațele desfăcute larg. Deschise gura, apoi se opri și privi în jur, pentru primă dată. Ajutoarele de bucătărie se făceau în continuare că nu-i bagă în seamă pe cei doi, iar Rand începu să se scotocească prin buzunarele surtucului, cu toate că, în afară de moneda dăruită de Moiraine, nu avea acolo decât câțiva bănuți de aramă și niște

flecustețe. Briceagul și gresia cu care-l ascuțea. Două corzi de rezervă pentru arc și o bucată de sfoară, care se gândise că-i putea fi vreodată de folos.

— Sara, sunt convins, grai jupân Fitch alegându-și cu grijă cuvintele, că totul va fi nemaipomenit, așa ca de obicei.

Și, cu asta, se mai uită încă o dată, bănuitor, la ajutoarele de bucătărie, apoi plecă, cât putea de demn. Sara așteptă să-l vadă plecat, apoi își legă șorțul la loc, cu mișcări bruște, și-l pironi cu privirea pe Rand.

— Oî vrea ceva de mâncare, nu? Ei, hai, poftește, îi spuse ea, cu un rânjet scurt. Nu te mușc, să știi, în ciuda a ceea ce-ai văzut, și n-ar fi trebuit să vezi. Ciel, ia dă-i flăcăului niște pâine, brânză și lapte. Numai asta mai avem acum. Șezi, băiete. Prietenii matale au plecat cu toții, în afară de un flăcău care am înțeles că nu se simțea bine, și zic eu că și mata o să vrei s-o întinzi.

Una dintre fetele care serveau aduse o tavă, iar Rand se așeză pe un scăunel. Începu să mănânce, iar bucătăreasa se întoarse la aluatul pe care-l frământa, fără să se oprească din vorbit.

— Acu', să știi, nu tre' să te sperii de ce ai văzut. Jupân Fitch e un om destul de bun, cu toate că bărbații, oricât ar fi de buni, nu sunt cine știe ce chilipir. Lumea asta care se plânge l-a speriat. Și la ce s-or plânge atâta? Ce, preferă să vadă șobolani vii, sau morți? Cu toate că, la drept vorbind, Cirri nu prea îi lasă din gură după ce-i prinde. Și peste o duzină? Cirri nu lasă niciodată așa de mulți să intre în han, zău că nu. Pe aici e curat, și nimeni nu poate spune altceva. Și toți cu spinarea ruptă, încheie ea, clătinând din cap, mirată de ciudata întâmplare.

Pâinea și brânza se făcură cenușă în gura lui Rand.

— Cu spinarea ruptă?

— Nici nu merită să te mai gândești la așa ceva, răspunse bucătăreasa, fluturând dintr-o mână plină de făină. Gândește-te la lucruri plăcute. Avem un Menestrel, știai? E în sala mare, chiar în clipa asta. Dar, stai, că mata ai venit împreună cu el, așa-i? Ești unul dintre cei care au venit cu jupâneasa Alys astă noapte, nu? Mda, știam eu. Da' nu prea cred să am eu vreun prilej să-l văd pe Menestrelul ăsta, când hanul e așa de plin, și cu atâtea haimanale coborâte din munți, continuă ea, frământând aluatul de parcă s-ar fi răzbunat pe el. De obicei, nu

primim așa oameni, numai că tot orașu-i plin de ei. Cu toate că, ce să zic, sunt și unii mai de ispravă. Păi, n-am mai văzut un Menestrel încă din toamna trecută, și...

Rand mesteca mecanic, fără să simtă vreun gust și fără să asculte ce vorbea bucătăreasa. Șobolani morți, cu spinarea ruptă. Își termină în grabă masa, îngăimă câteva vorbe de mulțumire și se grăbi să plece. Trebuia să vorbească numaidecât cu cineva.

Între sala mare de la Cerbul și Leul și cea de la Izvorul de Vin, singura asemănare era numele. Cea în care se afla acum era de două ori mai lată și de trei ori mai lungă, iar pe pereți, sus, erau pictate peisaje viu colorate, cu clădiri frumos împodobite și grădini cu copaci înalți și flori strălucitoare. În loc să aibă o singură vatră uriașă, pe fiecare perete se găsea câte una, iar înăuntru se aflau zeci de mese. Aproape toate scaunele, băncile și taburetele erau ocupate. Toți oamenii, cu pipa între dinți și câte o cană în mână, ședeau aplecați înainte, cu atenția îndreptată asupra lui: Thom, care stătea în picioare pe o masă, în mijlocul încăperii; mantia sa multicoloră zăcea aruncată pe un scaun, în apropiere. Până și jupân Fitch rămăsese nemișcat, având în mână o carafă de argint și o cârpă de curățat.

— La trap, cu copite de argint, și grumaze mândre și arcuite, declama Thom, părând cumva că se află și el în șa, în mijlocul unui lung alai de călăreți. Scutură din cap, fluturându-și coamele mătăsoase. O mie de flamuri flutură pe cerul nesfârșit, în toate culorile curcubeului. O sută de trâmbițe cu gâtlejul de aramă fac văzduhul să tremure, iar tobele răsuna ca un tunet. Val după val, uralele se înalță cu miile dinspre privitori, se prăvălesc peste acoperișurile și turnurile din Illian, cad și se sparg neauzite în jurul miilor de urechi ale călăreților, ale căror inimi și priviri scânteiară datorită sfintei lor meniri. Marele Alai pornește la drum, călare, pentru a căuta Cornul lui Vaiere, care-i va chema îndărăt pe eroii tuturor Vârstelor, să iasă din morminte, din nou, pentru a lupta de partea Luminii...

Menestrelul numea această tehnică Declamarea simplă, așa cum le spusese în nopțile din timpul călătoriei spre miazănoapte, lângă foc. Poveștile, spunea el, puteau fi recitate în trei moduri - Declamarea grandioasă, Declamarea simplă și Vorbirea obișnuită (care era modul în care vorbeai cu cine știe

ce vecin despre recoltă – o folosea și Thom, dar nu se obosea niciodată să-și ascundă disprețul din voce).

Rand închise ușa fără să intre și se sprijini de perete. De la Thom n-avea ce sfat să dobândească. Moiraine – ea ce ar face dacă ar ști?

Își dădu seama că oamenii care treceau se holbau la el, pentru că vorbea de unul singur cu voce scăzută. Netezindu-și surtucul, se îndreptă de spate. Trebuia să vorbească neapărat cu cineva. Bucătăreasa spusese că nu pleaseră toți. Se abținu din greu să nu o ia la fuga.

Bătând la ușa camerei în care dormiseră ceilalți băieți, și vârându-și capul înăuntru, îl văzu doar pe Perrin, care zăcea în pat; nici măcar nu se îmbrăcase. Ridică puțin capul de pe pernă pentru a se uita la Rand, apoi închise ochii din nou. Tolba și arcul lui Mat se aflau într-un colț, sprijinite de perete.

— Am auzit că nu ți-e bine, spuse Rand, intrând și așezându-se pe celalalt pat. Nu voiam decât să stau de vorbă cu cineva. Eu... începu el, apoi își dădu seama că nu știa cum să aducă vorba. Dacă ți-e rău, continua el, ridicându-se pe jumătate în picioare, poate mai bine te las să dormi.

— Nu știu dacă am să mai pot dormi vreodată, ofta Perrin. Am avut un coșmar, dacă vrei să știi, și nu am mai putut adormi la loc. O să-ți zică Mat, nici o grija. Azi dimineață a râs de mine, când le-am spus de ce eram mult prea obosit ca să plec cu ei, dar să știi că și el a visat. Aproape toată noaptea l-am auzit zvârcolindu-se și mormăind în somn. N-o să-mi zici că asta înseamnă că a dormit bine, continuă el, acoperindu-și ochii cu brațul său gros. Pe Lumină, tare obosit mai sunt. Poate, dacă mai stau aici vreun ceas, o să-mi vină cheful să mă ridic. Dacă nu vad orașul din cauza unui coșmar, Mat o să-și bată joc de mine până în vecii vecilor.

Cu mișcări lente, Rand se așează din nou pe pat. Își umezi buzele, apoi spuse repede:

— A omorât un șobolan?

Perrin coborî brațul și se holbă la el.

— Și tu? Întrebă el în cele din urmă; când Rand încuviință din cap, celălalt continuă: Ce n-aș da să fiu iar acasă. Mi-a spus... a zis... Ce ne facem? l-ai spus lui Moiraine?

— Nu. Încă nu. Poate nici n-o s-o fac, nu știu. Tu?

— A zis... Sânge și cenușă, Rand, nu știu, răspunse Perrin, ridicându-se brusc într-un cot. Crezi că și Mat a visat același lucru? A râs el, dar nu era râsul lui, iar când i-am spus că n-am putut să dorm din pricina unui coșmar, a făcut o față ciudată.

— Poate o fi visat și el, zise Rand, vinovat din pricina ușurării pe care o simțea, aflând că nu era singurul. Aveam de gând să-i cer un sfat lui Thom. El a văzut o bună parte a lumii. Tu... tu ce crezi, trebuie să-i spunem lui Moiraine?

Perrin se lăsă din nou pe pernă.

— Doar ai auzit poveștile despre Aes Sedai. Crezi că în Thom putem avea încredere? Crezi că există cineva pe lumea asta în care putem avea încredere? Ascultă, Rand, dacă ieșim vii din treaba asta și dacă ne întoarcem acasă și mă mai auzi spunând ceva despre plecarea din Emond's Field, fie și până la Dealul Străjii, să-mi tragi un șut, ai auzit?

— Ei, și tu, rosti Rand, încercând să zâmbească, pe cât putea. Sigur ca o să ne întoarcem acasă. Hai, scoală-te. Suntem într-un oraș și avem o zi întreagă la dispoziție să-l vizităm. Unde-ți sunt hainele?

— Du-te tu. Eu mai stau nițel întins, răspunse Perrin, punându-și iar brațul peste ochi. Du-te, du-te. Te prind din urmă într-un ceas, sau cam așa.

— Treaba ta, tu pierzi, zise Rand, ridicându-se. Gândește-te nițel, și ai să-ți dai seama. Baerlon, continuă el, oprindu-se lângă ușă. De câte ori am vorbit despre ziua în care o să ajungem să-l vedem?

Perrin rămase întins, cu ochii acoperiți, și nu răspunse nimic. După câteva clipe, Rand ieși și închise ușa în urma lui. Pe coridor, se sprijini de perete, în timp ce zâmbetul i se ștergea de pe buze. Tot îl mai durea capul; era chiar mai rău, nu mai bine. Nici gândul de a vizita orașul nu-l mai entuziasma. De fapt, nu-i trecea prin minte nimic care să-l fi putut face să se simtă încântat.

Apăru o slujnică, cu brațele pline de cearșafuri, care-l privi îngrijorată. Înainte ca ea să-i fi putut adresa vreo vorba, Rand plecă pe coridor, îmbrăcându-și mantia. Thom nu putea să fi terminat – mai avea încă vreo câteva ceasuri de stat în sala mare. În lipsă de altceva, mai bine se ducea să vadă și el câte ceva. Poate-l găsea pe Mat, să afle dacă Ba'alzamon trecuse și

prin visele lui. Coborî mai încet, de data asta, frecându-și tâmplele.

Scările se isprăveau lângă bucătărie, așa că o apucă pe acolo, făcându-i Sarei un semn din cap, dar grăbindu-se mai departe, atunci când ea se apropie, părând că dorește să continue discuția. În curtea grajdurilor nu era decât Mutch, care stătea în ușă, și încă un grăjdar care tocmai intra, cărând un sac în spate.

Rand îl salută și pe Mutch, dar acesta îi aruncă o privire posomorâtă și intră în han. Rand nădăjdui ca locuitorii din oraș să semene mai degrabă cu Sara, decât cu Mutch. Simțindu-se pregătit să vadă cum arata un oraș, grăbi pasul.

Ajuns la ieșirea din curte, se opri și căzu pe gânduri. Strada era plină de oameni care se înghesuiau ca oile în țarc, înfofoliți de sus până jos în mantii și cojoace, cu bonetele trase pe ochi din pricina frigului, strecurându-se de colo colo cu pași grăbiți, de parca vântul care sufla peste acoperișuri îi împingea din spate, făcându-și loc cu coatele unii printre alții fără vreo vorbă sau vreo privire. „Numai străini, se gândi el. Nimeni nu se cunoaște cu nimeni.”

Și mirosurile erau ciudate, pătrunzătoare, acre, dulci, toate amestecate la un loc; nasul începu să-l mănânce. Nici măcar când Sărbătoarea ajungea la culme nu văzuse atâția oameni la un loc, înghesuiți. Nici pe jumătate, de fapt. Și era o singură strada. Jupân Fitch și bucătăreasa spusese că tot orașul era plin. Tot orașul... așa?

Se trase încet înapoi, îndepărtându-se de poartă și de strada plină de lume. La urma urmei, nu era drept să plece și să-l lase pe Perrin bolnav în pat. Și dacă Thom își termina spectacolul în timp ce el, Rand, era în oraș? Poate că Menestrelul pleca și el, iar Rand trebuia neapărat să discute cu cineva. Mai bine să mai aștepte nițel. Oftând ușurat, se întoarse cu spatele la strada care gemea de lume.

Numai că ideea de a se întoarce în han nu-i făcea cu ochiul, din pricina durerii de cap. Se așeză pe un butoi răsturnat, în spatele hanului, nădăjduind ca aerul rece să-i facă bine. Mutch apărea din când în când în ușa grajdului și se holba la el; până și de la distanță reușea să distingă expresia încruntată și dezaprobatoare de pe chipul acestuia. Poate că nu-i plăceau oamenii de la țară? Sau era stânjenit de faptul că jupân Fitch îi

întâmpinase cu căldură, după ce el încercase să-i alunge pentru că veniseră prin spate? „O fi vreo Iscoadă a Celui Întunecat”, se gândi Rand, așteptându-se să-i se pară amuzant, numai că nu-i se păru. Pipăi cu degetele mânerul sabiei lui Tam. Nu-i rămăseseră prea multe lucruri cu adevărat amuzante.

— Un păstor cu o sabie cu pecetea bătlanului, spuse un glas de femeie. După ce am văzut-o și pe asta, îmi vine să cred că totul e cu puțința. În ce necazuri ai intrat, țărănușule?

Speriat, Rand sări în picioare. Era femeia cu părul tuns scurt pe care o văzuse împreună cu Moiraine atunci când ieșise din sala de baie, îmbrăcată tot în pantaloni și cu un surtuc bărbătesc. Din câte i se părea, era puțin mai în vârstă ca el, cu ochii negri, chiar mai mari decât ai lui Egwene, și cu o privire ciudată și pătrunzătoare.

— Rand te cheamă, nu? continua ea. Eu sunt Min.

— N-am intrat în niciun necaz, răspunse el; nu știa ce-i spusese Moiraine fetei, dar își amintea de avertismentul lui Lan să nu atragă nicidecum atenția asupra lor. Ce te face să crezi că aș avea necazuri? Ținutul celor Două Râuri este un loc liniștit, și la fel suntem și noi, toți cei de acolo. Singurele necazuri care se abat peste noi sunt cele legate de recolte sau de oi.

— Liniștit? se miră Min cu un surâs vag. Am auzit și eu vorbindu-se despre voi, oamenii ăștia din Ținutul celor Două Râuri. Am auzit tot soiul de glume despre păstorii tari de cap și am întâlnit niște oameni care chiar au trecut pe acolo.

— Tari de cap? se încruntă Rand. Ce glume?

— Cei care vă cunosc, continuă ea ca și cum nu l-ar fi auzit, spun că sunteți mereu politicoși și zâmbăreți, moi ca untul. Cel puțin pe dinafară. Pe dinăuntru, zice-se, sunteți tari ca niște rădăcini străvechi de stejar. Dacă sapi prea adânc, dai de piatră, așa zice lumea. Dar la tine și la prietenii tăi, piatra nu-i prea adânc îngropată. Ai crede că a venit o furtună care a spulberat tot ce era deasupra. Moiraine nu mi-a spus chiar totul, dar am și eu ochi să văd.

Rădăcini de stejar? Piatră? Nu prea aducea cu vorbele neguțătorilor sau cu ale oamenilor lor de credință. Iar ultimele cuvinte îl speriară de-a dreptul. Se uită repede în jur; curtea era goală, iar ferestrele cele mai apropiate erau închise.

— Nu știu pe nimeni cu numele de... cum ai spus?

— Ei, jupâneasa Alys, dacă preferi, zise Min, cu o privire amuzată care-l făcu să roșească. Nu-i nimeni pe aproape să ne audă.

— Ce te face să crezi că jupâneasa Alys mai are și alt nume?

— Păi chiar ea mi-a spus, răspunse fata, cu atâta răbdare în glas încât el roși din nou. Nu că ar fi avut de ales, de fapt. Am văzut-o că e... altfel... de la bun început. Când a trecut prima oară pe aici, în drum spre voi. Știa de mine. Am mai discutat la viața mea și cu altele de... soiul ei.

— Ai... văzut-o? întreba Rand.

— Mă rog, cred că pot să am încredere că n-o să dai fuga la Copiii Luminii, ținând cont de tovarășii cu care călătorești. Nu le-ar plăcea să audă ce fac, la fel cum nu le-ar plăcea să audă ce face ea.

— Nu înțeleg.

— Ea mi-a spus că văd bucăți din Pânză, răspunse Min, râzând încet și scuturând din cap. După mine, aș zice că sună mult prea măreț. Pur și simplu vad anumite lucruri, când mă uit la oameni, și uneori știu și ce înseamnă. Mă uit la un bărbat și o femeie care nu și-au vorbit niciodată și știu că o să se ia. Și așa se și întâmplă. Cam asta ar fi. Iar ea mi-a cerut să mă uit la voi toți la un loc.

Rand se înfioră.

— Și ce-ai văzut?

— Când sunteți la un loc? Un vârtej de scânteii în jurul vostru, mii de scânteii, și o umbră mare, mai întunecată decât miezul de noapte. E atât de grea, încât aproape că mă mir că n-o pot vedea cu toții. Scânteile încearcă să potopească umbra, iar ea încearcă să le înghită, continuă fata, ridicând din umeri. Sunteți vârâți cu toții în ceva primejdios, dar nu-mi dau seama de mai mult.

— Toți? îngână Rand. Și Egwene? Dar ei... nu o urmăreau... adică...

Min păru să nu bage de seamă scăparea lui.

— Fata? E și ea vârâtă în toată povestea. Și Menestrelul. Voi toți. Ești îndrăgostit de ea.

Rand o privi fix, fără să răspundă.

— De asta îmi dau seama și fără să văd nimic. Și ea te iubește, dar nu ți-e menita, și nici tu ei. Nu așa cum vreți voi acum.

— Adică?

— Când mă uit la ea, văd același lucru ca la... jupâneasa Alys. Văd și alte lucruri, lucruri pe care nu le înțeleg, dar asta știu sigur. Iar ea n-o să se împotrivescă.

— Ce prostie, exclamă Rand, simțindu-se stânjenit.

Durerea de cap i se mai domolise, transformându-se într-o apăsare surdă; i se părea că are capul plin de smocuri de lână. Voia să plece de lângă fată și să scape de lucrurile pe care le vedea ea. Și totuși...

— Ce vezi când te uiți la... noi ceilalți?

— Tot soiul de lucruri, răspunse Min cu un rânj, de parcă știa ce voia de fapt s-o întrebe. Străje... adică jupân Andra are deasupra capului șapte turnuri prăbușite, un prunc în leagăn cu o sabie în mână și... Se opri o clipă și clătină din cap. Bărbații ca el... înțelegi tu... sunt mereu înconjuțați de atâtea imagini. Cât despre Menestrel, imaginile cele mai limpezi care-l înconjoară sunt un bărbat – nu el – care jonglează cu foc, și Turnul Alb, iar asta nu are nici o noimă pentru un bărbat. La cel mare și cu părul creț văd un lup, o coroană spartă și copaci care înfloresc peste tot în jurul lui. Iar la celalalt – un vultur roșu, un ochi pe un taler de balanță, un pumnal cu rubin, un corn și un chip care râde. Mai sunt și alte lucruri, dar, înțelegi tu, de data asta nu pot să-mi mai dau seama deloc ce înseamnă.

Cu asta, ea ramase tăcută, așteptând și zâmbind silit în continuare, până când, în cele din urmă, el își dresă glasul și întrebă:

— Dar la mine?

Zâmbetul ei părea cât pe ce să se transforme într-un hohot de râs.

— Cam aceleași lucruri ca la ceilalți. O sabie care nu-i sabie, o coroană cu frunze de laur, din aur masiv, toiagul unui cerșetor, pe tine turnând apă pe nisip, o mână însângerată și un fier încins, trei femei veghind o targă pe care ești întins tu, o stâncă neagră udă de sânge...

— Gata, gata, o întrerupse el neliniștit. Nu-i nevoie să-mi spui toate astea.

— Dar cel mai mult și mai mult văd fulgere. Peste tot în jurul tău, unele te lovesc, altele țâșnesc din tine. Și nu știu ce înseamnă, în afară de un singur lucru. Noi doi o să ne mai întâlnim.

Și îi aruncă o privire ciudată, de parcă nici asta nu înțelegea ce înseamnă.

— Și de ce nu? răspunse Rand. Tot pe aici o să mă întorc pe drumul spre casă.

— Mda, așa o fi, zise ea și, dintr-odată, rânjetul reapăru, strâmb și misterios, iar ea îl mângâie pe obraz. Dar dacă ți-aș spune tot ce văd, părul ți s-ar cârlionța mai ceva decât la prietenul tău cel lat în spate.

El se trase înapoi de parca mâna ei ar fi fost un fier încins.

— Cum adică? Vezi ceva despre șobolani? Sau despre vise?

— Șobolani? Nu, șobolani nu. Cât despre vise, poate asta numești tu vis, dar eu una nu-i spun așa.

Văzând-o cum rânjește, el se întrebă dacă nu era cumva nebună.

— Trebuie să plec, îi spuse, strecurându-se pe lângă ea. Trebuie... trebuie să mă duc să-mi întâlnesc prietenii.

— Atunci, du-te. Dar n-ai să scapi.

Chiar dacă nu o luă chiar la fugă, Rand constată că fiecare pas pe care-l făcea era mai iute decât cel dinainte.

— Fugi, fugi, strigă Min în urma lui. De mine tot nu scapi.

Râsul ei îl făcu să se grăbească să străbată curtea și să iasă în stradă, în hărmălaia de oameni. Ultimele cuvinte pe care le auzise erau prea asemănătoare cu cele rostite de către Ba'al-zamon. Grăbindu-se prin mulțime, se lovi de câțiva oameni, alegându-se cu niște priviri chiorâșe și cu vorbe grele, dar nu încetini pasul până ce nu se îndepărtă de han.

După o vreme, începu să fie atent din nou la locul în care se afla. Își simțea capul ca un balon, dar tot se uita în jur și se bucură de ce vedea. Îi trecu prin minte că Baerlon era un oraș măreț, chiar dacă nu semănă cu cele din poveștile lui Thom. Rătăci pe străzi largi, cele mai multe pavate, și coborî pe alei înguste și șerpuite, apucând-o pe unde îl duceau picioarele și mulțimea de oameni. În timpul nopții plouase, iar străzile nepavate se umpluseră deja de noroi din pricina mulțimii; dar, pentru el, noroiul nu era o noutate. În Emond's Field nu erau ulițe pavate.

Palate nu se vedeau, și doar câteva case erau cu mult mai mari decât cele de acasă, dar fiecare avea acoperiș de țigla sau de șindrilă la fel de frumos precum cel al hanului Izvorul de Vin. Îi trecu prin cap că avea să vadă și palate, când avea să ajungă

în Caemlyn. Cât despre hanuri, numără nouă, toate cel puțin la fel de mari ca Izvorul de Vin și cele mai multe de seama celui în care trăsese. Și îi mai rămăseseră multe străzi de văzut.

Pe fiecare stradă era plin de prăvălii, cu umbrare de pânză care se întindeau peste tarabele pline cu mărfuri, de la pânzeturi la cărți, oale și încălțări. Ai fi zis că o sută de căruțe ale neguțătorilor ambulanți se răsturnaseră, vărsându-și marfa pe jos. Se holbă atât de mult, încât nu doar o dată trebui să o ia iute din loc, din pricina privirii bănuitoare a vreunui vânzător. Prima dată nu înțelese, dar când, în cele din urmă, își dădu seama, începu să se înfurie, până să-și aducă aminte că, aici, el era străinul. Oricum, nu putea cumpăra cine știe ce. Rămase cu gura căscată văzând ce sume se plăteau pentru câte o duzină de mere vechi sau o mână de napi zbârciți, de felul celor cu care în Ținutul celor Doua Râuri erau hrăniți caii; dar oamenii păreau dispuși să dea banii.

După socoteala lui, oamenii erau cu adevărat mulți. O vreme, numai vederea lor se dovedi îndeajuns pentru a-l copleși. Unii purtau haine mai frumoase decât toți cei din Ținutul celor Două Râuri – aproape la fel de fine ca acelea purtate de Moiraine – și destul de mulți aveau mantale lungi, îmblănite, care le ajungeau până la glezne. Cât despre mineri, despre care vorbea toată lumea de la han, aceștia aveau aspectul ponosit al celor care trudesesc sub pământ. Dar cei mai mulți nu arătau altfel decât oamenii cu care crescuse, nici la chip și nici la îmbrăcăminte. Cumva, se așteptase să-i se pară diferiți. De fapt, unii dintre ei aduceau atât de bine cu cei din Ținutul celor Două Râuri, încât își putea imagina că făceau parte dintr-una sau alta dintre familiile pe care le cunoscuse în Emond's Field. Un individ fără dinți și cărunt, cu urechile ca două toarte, care ședea pe o băncuță la ușa unui han și se holba posomorât în fundul unei căni putea cu ușurință să fie vărul lui Bili Congar. Croitorul fălcos care cosea în fața prăvăliei putea fi fratele lui Jon Thane – amândoi aveau chiar și un petic de chelie, la ceafă. Un om care părea imaginea în oglinda a lui Samel Crowe trecu pe lângă el când dădu un colț și...

Fără să-i vină să creadă, se holbă la un omuleț cu brațe lungi și nasul mare, care se strecura grăbit prin mulțime, în niște haine care păreau o boccea de zdrențe. Ochii îi erau cufundați în orbite, iar fața sa murdară era slabă și trasă, ca și cum nu mai

mâncase și nu mai dormise de mai multe zile, dar Rand ar fi jurat... Deodată, omulețul zdrențaros îl văzu și încremeni în loc, fără să dea atenție celor din jur, care mai că nu se împiedică de el. Din mintea lui Rand dispăru orice umbră de îndoială.

— Jupân Fain! strigă el. Și noi care credeam că ai...

Într-o clipă, neguțătorul ambulant țâșni din loc, dar Rand se luă după el, îngăimând scuze peste umăr oamenilor pe care-i înghiontea. Izbuti să-l zărească pe Fain prin mulțime, pe când acesta tocmai o apuca pe o alee, și se rezezi într-acolo.

Neguțătorul ambulant se opri în loc, aproape de intrarea aleii pe care un gard înalt o transforma într-o fundătură. Când Rand se opri din alergat, Fain se întoarse cu fața la el, cocoșându-se de parcă i-ar fi fost teamă și trăgându-se în spate. Flutură din brațele sale murdare, făcându-i semn să nu se apropie. Surtucul său era găurit în multe locuri, iar mantia îi era ponosită și sfâșiată, de parcă ar fi avut parte de vremuri mult prea grele.

— Jupân Fain? grăi Rand șovăielnic. Ce s-a întâmplat? Sunt eu, Rand al'Thor, din Emond's Field. Credeam că te-au luat trolonii.

Fain făcu un gest scurt și fugi câțiva pași, fără să-și îndrepte spatele, către gura aleii. Nu încercă să treacă pe lângă Rand și nici măcar să se apropie.

— Nu! strigă el răgușit; capul i se mișca fără încetare, de parcă încerca să vadă tot ce se petrecea pe ulița, în spatele lui Rand. Nu pomeni de... continuă el, cu glas scăzut, într-o șoptă gâjăită, apoi întoarse capul, uitându-se la Rand lung și chiorâș. Nu pomeni de ei. Sunt Mantii Albe prin oraș.

— Dar n-au nici o pricină să se lege de noi, rosti Rand. Hai cu mine la Cerbul și Leul. Stau acolo, împreună cu niște prieteni. Pe cei mai mulți îi cunoști și dumneata. O să se bucure să te vadă. Credeam cu toții c-ai murit.

— Să mor? se răsti indignat neguțătorul ambulant. Padan Fain nu moare. Padan Fain știe unde să sară și unde să cadă, zise el, îndreptându-și zdrențele de parcă erau haine de sărbătoare. Așa a fost și așa va fi mereu. O să am parte de viață lungă. Mai lungă decât...

Dintr-odată, chipul i se strânse, iar mâinile i se încheștară pe pieptul surtucului.

— Mi-au ars căruța și toate mărfurile. N-aveau nici o pricina s-o facă, așa-i? N-am putut să ajung la caii mei. Caii mei, pe care

hangiu cel gras mi i-a încuiat în grajd. Trebuia s-o iau iute din loc, ca să nu mă aleg cu gâtul tăiat, și unde am ajuns? Numai hainele de pe mine mi-au mai rămas. Păi, e drept? la zi, e drept?

— Caii dumitale sunt în siguranța în grajdurile lui jupân al'Vere. Poți să-i iei oricând. Dacă vii cu mine la han, sunt sigur că Moiraine o să te ajute să ajungi înapoi în Ținutul celor Două Râuri.

— Aaaa! Asta-i... asta-i femeia Aes Sedai, nu? întrebă Fain, cu o expresie îngrijorată pe chip. Da, poate... începu el, apoi se opri, umezindu-și nervos buzele. Cât o să mai rămâneți la... cum i-ai zis? Cum se numește?... Cerbul și Leul?

— Măine plecăm, zise Rand. Dar ce are asta de a face cu...

— Păi, tu habar n-ai, se jelui Fain, că doar ai burta plină și ai dormit bine într-un pat moale. Eu n-am dormit mai deloc din noaptea aia. Ghetele mi s-au tocit de atâta alergătură, iar de mâncat...

Chipul i se schimonosi.

— Nu vreau să mă apropii de nici o Aes Sedai, continuă el, scuipând cuvintele, vreau să stau departe, departe de ele... dar s-ar putea să fie nevoie. N-am de ales, nu? Când mă gândesc să-i văd privirea pironită pe mine, când mă gândesc că știe unde sunt...

Întinse o mână spre Rand de parcă ar fi vrut să-l apuce de surtuc, dar se opri tremurând și până la urmă se trase înapoi.

— Făgăduiește-mi să nu-i spui. Femeia aia mă sperie. Nu ai de ce să-i spui, nici o Aes Sedai nu trebuie să știe nici măcar că exist. Trebuie să-mi făgăduiești. Trebuie!

— Făgăduiesc, grai Rand cu voce blândă. Dar n-are de ce să-ți fie frică de ea. Hai cu mine. Măcar o să ai parte de-o masă caldă.

— Poate. Poate, răspunse Fain, frecându-și gânditor bărbia. Măine zici? Păi, până atunci... N-ai să uiți făgăduiala? N-ai să-i spui...?

— N-am s-o las să-ți facă vreun rău, zise Rand, întrebându-se cum ar fi putut să oprească o Aes Sedai, împiedicând-o să facă întocmai ce dorea.

— Rău n-o să-mi facă, grai Fain. Nu, nu, nu. N-am de gând s-o las.

Și, ca un fulger, se năpusti pe lângă Rand și se pierdu în mulțime.

— Jupân Fain! strigă Rand. Așteaptă!

Ieși în fugă de pe uliță, la timp ca să vadă mantia zdrențuită dispărând după un colț. Continuând să-l strige, fugi după el, încercând să dea colțul. Nu avu răgaz decât să vadă spatele unui bărbat și se izbi pe dată de acesta. Căzură amândoi grămadă în noroi.

— Nu poți să te uiți pe unde mergi? se auzi un mormăit de sub el, iar Rand se ridică surprins.

— Mat?

Mat se ridică în șezut cu o privire ucigașă și începu să-și scuture noroiul de pe mantie cu palmele.

— Zău că te transformi în orășean. Dormi toată dimineața și dai peste oameni.

Ridicându-se în picioare, rămase cu ochii holbați la palmele sale pline de noroi, apoi bombăni ceva și se șterse de mantie.

— Ia asculta, nici n-ai să ghicești pe cine am văzut adineauri.

— Padan Fain, zise Rand.

— Padan Fa... Da' de unde ai știut?

— Am vorbit și eu cu el, apoi a fugit.

— Deci nu l-au luat tro... începu Mat, apoi se opri și aruncă o privire bănuitoare în jur, dar se liniști văzând că mulțimea trecea pe lângă ei fără să le dea vreo atenție; Rand se bucură în sinea lui că învățase să aibă grijă.

— Deci nu l-au luat... ăia. Mă întreb de ce a plecat din Emond's Field, așa, fără niciun cuvânt. Pesemne că a luat-o la fugă de atunci și nu s-a mai oprit până ce-a ajuns aici. Dar acum de ce fugea?

Rand clătină din cap, și-și dori să n-o fi făcut. Capul părea gata să-i cadă de pe umeri.

— Habar n-am de ce altceva, decât că-i e frică de M... de jupâneasa Alys.

Greu mai era să fie mereu atent la vorbele care-i ieșeau din gură.

— Nu vrea ca ea să știe că-i aici. M-a pus să făgăduiesc să nu-i spun.

— Ei, din partea mea, n-are a se teme, zise Mat. Aș vrea ca ea să nu știe nici de mine unde sunt.

— Mat?

Oamenii treceau în continuare pe lângă ei fără să-i bage în seamă, dar Rand își coborî oricum glasul și se apropie.

— Mat, ai avut azi noapte vreun coșmar? Despre un bărbat care a ucis un șobolan?

Mat îl privi fără să clipească.

— Și tu? spuse el în cele din urmă. Și Perrin, pare-mi-se. Aproape că l-am întrebat azi dimineață, dar... Trebuie s-o fi pățit și el. Sânge și cenușă! Acuma cineva s-a apucat să ne facă să visăm tot felul de lucruri. Rand, așa de mult mi-aș dori ca nimeni să nu știe pe unde sunt.

— Azi dimineață, la han era plin de șobolani morți, grai Rand, fără să se mai teamă să rostească vorbele, așa cum s-ar fi temut mai devreme; parcă nu prea mai simțea niciun fel de emoție. Aveau spinarea ruptă.

Îl se părea că propriul glas îi răsună în urechi. Dacă se îmbolnăvea, ar fi putut ajunge în situația de a trebui să meargă la Moiraine. Constată cu uimire că nici măcar gândul că Puterea Supremă ar fi putut fi folosită pe pielea lui nu-l mai deranja.

Mat inspiră adânc, își adună mantia și privi împrejur de parcă s-ar fi întrebat încotro s-o pornească.

— Ce ni se întâmplă, Rand? Ce?

— Nu știu. Am de gând să-i cer sfatul lui Thom, dacă să mai vorbesc despre asta și... altcuiva.

— Nu! Ei nu. Poate lui, da, dar nu și ei.

Bruschețea răspunsului îl lua prin surprindere pe Rand.

— Deci l-ai crezut?

Nici nu mai trebui să explice la care „el” se referea; strâmbătura de pe fața lui Mat îi arăta că înțelesese.

— Nu, răspunse Mat încet. Dar mă gândesc la mai multe variante. Dacă-i povestim ei, iar el a mințit, poate să nu se întâmple nimic. Poate. Dar poate numai faptul că el a pătruns în visele noastre e îndeajuns pentru... Ei, nu știu, adăugă el, și se opri să înghită în sec. Dacă nu-i spunem ei, poate că o să visăm din nou. Șobolani sau nu, oricum visele sunt mai bune decât... Ți-aduci aminte de bac? Eu zic să nu deschidem gura.

— Bine.

Rand își aducea aminte și de bac, și de amenințarea lui Moiraine, dar cumva toate astea îi păreau niște lucruri foarte îndepărtate în timp.

— Bine.

— Nici Perrin n-o să zică nimic, așa-i? continuă Mat, legându-se pe călcâie. Trebuie să ajungem la el. Dacă-i spune, o să-și dea seama de toată povestea. Sunt convins de asta. Hai.

Și porni iute prin mulțime. Rand rămase cu ochii ațintiți în urma lui, până ce Mat se întoarse și-l apucă de braț. Simțindu-l, Rand clipi, apoi se luă după el.

— Ce ai pățit? întrebă Mat. Iar adormi?

— Cred că am răcit, mormăi Rand; capul îi răsună ca o tobă.

— Când ajungem îndărăt, poți să mănânci niște supă de pui, propuse Mat. Gura nu-i mai tăcu nici o clipă, în timp ce se strecurau pe străzile aglomerate. Rand încercă să asculte și chiar să mai spună câte ceva din când în când, dar era prea greu. Nu era obosit și nu voia să doarmă, numai că-i se părea că plutea. După un timp, se trezi că-i povestea lui Mat despre Min.

— Un pumnal cu un rubin? întrebă Mat. Asta-mi place. Nu știu însă ce să zic de povestea cu ochiul. Ești sigur că nu inventa? Aș zice că trebuia să știe și ce înseamnă toate astea, dacă e ghicitoare.

— N-a spus c-ar fi ghicitoare, i-o întoarse Rand. Cred că într-adevăr are viziuni din astea. Amintește-ți că Moiraine vorbea cu ea când am ieșit din baie. Iar ea știe cine-i Moiraine.

Mat se încruntă la el.

— Parcă nu trebuia să rostim numele ăsta.

— Așa-i, îngăimă Rand și-și frecă tâmpilele cu ambele mâini; îi venea foarte greu să se concentreze, oricât de puțin.

— Cred că într-adevăr ești bolnav, replică Mat, încruntându-se în continuare; brusc, îl opri pe Rand, apucându-l de mânecă. Ia uite!

Trei bărbați cu platoșe și coifuri ascuțite de oțel, lustruite de sclipeau precum argintul, își croiau drum în josul străzii către Rand și Mat. Până și zalele de pe brațe le străluceau. Mantiile lungi, de un alb imaculat, brodate cu un soare auriu pe partea din stânga, atârnav aproape până în noroiul și băltoacele de pe stradă. Mâinile li se odihneau pe mânerul sabiei și priveau în jur ca și cum ar fi văzut niște scârboșenii care tocmai ieșiseră de sub un buștean putrezit. Nimeni însă nu le întorcea privirile. Nimeni nu părea să-i bage în seamă. Oricum, cei trei nu aveau nevoie să-și facă loc. Mulțimea se dădea în lături din fața mantiliilor albe ca din întâmplare, lăsându-i să pășească într-un spațiu liber care se deplasa odată cu ei.

— Crezi c-or fi Copiii Luminii? Întrebă cu voce tare Mat; un trecător îl privi urât, apoi grăbi pasul.

Rand încuviință. Copiii Luminii. Mantiile Albe. Bărbații care le urau pe Aes Sedai. Bărbații care le spuneau celorlalți cum să trăiască și care le făceau necazuri celor care nu le dădeau ascultare. Dacă necazuri însemna fermele arse și alte lucruri și mai rele... „Ar trebui să-mi fie frică, se gândi el. Sau să fiu curios.” Oricum, ceva... dar nu să-i privească netulburat.

— Nu-mi par cine știe ce, șopti Mat. Dar sunt plini de ei, nu zici?

— N-are a face, răspunse Rand. La han. Trebuie să vorbim cu Perrin.

— Ca Eward Congar. Și el e mereu cu nasul pe sus, continuă Mat și rânji dintr-odată, cu o sclipire în ochi. Ți-aduci aminte când a căzut de pe Podul de Căruțe și a trebuit să se care acasă ud learcă? Asta l-a dezumflat vreo lună de zile.

— Și ce are asta de a face cu Perrin?

— Vezi aia? Întrebă Mat, arătându-i cu degetul o căruță care stătea sprijinită în oiște, într-o alee, chiar în fața celor trei bărbați. Înăuntru se aflau vreo duzină de butoaie, ținute în loc de o singură proptea.

— Ia privește!

Râzând, băiatul se năpusti într-o prăvălie aflată la stânga lor. Rand rămase cu ochii după el, știind că ar fi trebuit să facă totuși ceva. Sclipirea din ochii lui Mat însemna că punea ceva la cale. Curios însă, se trezi că de-abia aștepta să vadă ce avea celălalt de gând. Ceva îi spunea că era un lucru greșit și periculos, dar asta nu-l împiedica să zâmbească, la gândul a ceea ce avea să urmeze.

Într-o clipă, Mat apăru deasupra lui, cățărându-se pe o fereastră a podului și sărind pe acoperișul de țiglă al prăvăliei. Avea praștia în mână, învârtind o deja. Privirea lui Rand se întoarse către căruță. Aproape imediat se auzi un trosnet puternic, iar propteaua care ținea butoaiele se rupse, chiar când Mantiile Albe ajunseseră în dreptul aleii. Oamenii se dădură la o parte când butoaiele se rostogoliră peste oiștea căruței, cu un zgomot răsunător, și începură să salte pe strada, împrăștiind noroi și apă murdară în toate direcțiile. Cei trei bărbați săriră în lături la fel de iute ca toți ceilalți, trufia din privirile lor fiind înlocuită de surprindere. Un trecător căzu la pământ,

împroșcând la rândul lui, dar cei trei se mișcară agil și evitară cu ușurință butoaiele. Însă de noroiul care zbura în jur și le împrășca mantiile nu avură cum scăpa.

Un bărbos cu un șorț lung ieși în fugă de pe alee, fluturându-și brațele și strigând mânios, dar o singură privire aruncată celor trei care încercau în zadar să-și scuture noroiul de pe mantii se dovedî îndejuns pentru a-l face să dispară la loc, încă și mai repede decât la venire. Rand aruncă o privire spre acoperișul prăvăliei. Mat dispăruse. Lovitura nu era mare lucru pentru un băiat din Ținutul celor Două Râuri, dar efectul urmărit fusese cu siguranță atins. Rand nu-și putea ține răsul; și acesta părea cumva învelit într-un smoc de lână, dar tot răs era. Când se întoarse îndărăt cu ochii la stradă, cei trei bărbați în mantii albe se uitau fix la el.

— Ți se pare ceva amuzant, da? întrebă unul, care stătea puțin în fața celorlalți; avea o privire arogantă și nu clipea mai deloc, cu o scânteie în ochi de parcă știa ceva de mare preț, ce nu mai știa nimeni altcineva.

Răsul lui Rand încetă brusc. Era singur printre noroi și butoaie cu Copiii. Oamenii care-i înconjuraseră până atunci descoperiseră, fiecare, că aveau ceva mai bun de făcut în susul sau în josul străzii.

— De frica Luminii nu-ți mai poți mișca limba? întrebă Mantia Albă, a cărei față îngustă părea și mai trasă din pricina mâniei; se uită disprețuitor la mânerul sabiei care se vedea de sub mantia lui Rand. Poate că tu ești răspunzător pentru asta, da?

Spre deosebire de ceilalți doi, avea și un nod auriu cusut dedesubtul însemnului cu soarele de pe mantie.

Rand dădu să-și acopere sabia, dar, în loc de asta, își trase mantia înapoi pe umeri. Undeva, în străfundurile minții sale, se minuna singur de ceea ce făcea, dar era un gând foarte îndepărtat.

— Se mai întâmplă și accidente, îi înfruntă el. Chiar și Copiilor Luminii.

Omul cu față îngustă ridică dintr-o sprânceană.

— Așa periculos îmi ești, tinerelule? întrebă el; nu era cu mult mai în vârstă decât Rand însuși.

— Pecetea bătălanului, Lord Bomhald, îl preveni altul dintre cei trei.

Omul cu fața îngustă aruncă din nou o privire către mânerul sabiei lui Rand – bătlanul de bronz se vedea foarte bine – și, pentru o clipă, făcu ochii mari. Apoi privirea i se îndreaptă spre chipul lui Rand și pufni disprețuitor.

— E prea tânăr. Nu ești de pe-aici, da? îl întrebă cu răceală în glas. Și vii... de unde?

— Tocmai am ajuns în Baerlon, răspunse Rand; un fior îi străbătu brațele și picioarele; își simțea pielea încinsă, aproape fierbinte. Nu se întâmplă să știți un han bun?

— Nu-mi răspunzi la întrebări, se răsti Bomhald. Ce ticăloșie se ascunde în sufletul tău de nu vrei să-mi răspunzi?

Ceilalți doi îl flancară, cu chipul împietrit și lipsit de expresie. În ciuda petelor de noroi de pe mantii, acum nu mai era nimic amuzant la ei.

Rand simți un fior în tot corpul; senzația de căldură se transformă în fierbințeală. Voia să râdă, îl făcea să se simtă așa de bine. Un glas care-i răsuna în minte îi strigă că era ceva în neregulă, dar nu se putea gândi decât la cât era de plin de energie, mai mai să plesnească. Zâmbind, se legănă pe călcâie și așteaptă urmarea, întrebându-se, vag, ce avea să se întâmple.

Chipul căpeteniei se întunecă. Unul dintre ceilalți scoase puțin sabia din teacă, îndeajuns pentru a da la iveală câțiva centimetri de oțel, și spuse cu glasul tremurând de mânie:

— Când Copiii Luminii pun întrebări, țăranii cu ochi cenușii ce-mi ești, află că așteaptă și răspunsuri, ori...

Dar se opri când bărbatul cu chipul îngust îi puse un braț pe piept și-i făcu un semn cu capul în susul străzii. Sosise Garda Orașului, o duzină de bărbați cu tichii rotunde de oțel și surtuțe de piele bătute cu ținte, care duceau cu ei bastoane de luptă, cu aerul că știau foarte bine cum să le folosească. Se opriră la vreo zece pași de ei și-i priviră în tăcere.

— Orașul ăsta și-a pierdut Lumina, mârâi bărbatul care pusese mâna pe sabie, ridicându-și apoi glasul pentru a striga către Gardă: Peste Baerlon s-a abătut umbra Celui Întunecat!

La un gest al lui Bomhald, își vârî cu putere sabia la loc în teacă, cu multă forță. Bomhald se întoarse din nou spre Rand. În ochii lui ardea o lumină pătrunzătoare.

— Să știi, tinerelule, că Iscoadele Celui Întunecat nu ne scapă niciodată, nici chiar într-un oraș peste care s-a abătut Umbra. O să ne mai întâlnim noi. Poți să fii sigur!

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari; cei doi tovarăși îl urmară la mică distanță, ca și cum Rand ar fi încetat să mai existe. Cel puțin, pentru moment. Când ajunseră în partea aglomerată a străzii, drumul li se deschise, la fel ca mai înainte, ca din întâmplare. Bărbații din Gardă șovăiră, cu ochii la Rand, apoi își luară bastoanele pe umeri și o apucară pe urmele celor trei, numai că se văzură nevoiți să-și croiască drum prin mulțime, strigând:

— Faceți loc! Trece Garda!

Numai câțiva oameni se dădură la o parte fără să crâcnească.

Rand rămăsese în așteptare, legănându-se pe călcâie. Fiorul care-l străbătea era atât de puternic, încât aproape că-l făcea să se cutremure și simțea că-i arde pielea. Mat ieși din prăvălie, privindu-l țință.

— Nu ești bolnav, grai el în cele din urmă. Ești nebun!

Rand inspiră adânc și, dintr-odată, totul dispăru, ca un balon spart, făcându-l să se clatine pe picioare când își dădu seama ce făcuse. Umezindu-și buzele, se uită în ochii lui Mat.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la han, de-acum, murmură el șovăielnic.

— Da, răspunse Mat. Cred că da.

Strada începuse din nou să se umple; mulți dintre cei care treceau pe lângă ei le aruncau priviri chiorâșe, vorbind între ei cu glas scăzut. Rand era convins că povestea urma să se răspândească. Un nebun se luase la harță cu trei Copii ai Luminii. Asta da, poveste. „Poate că visele m-au făcut să-mi pierd mințile.”

Cei doi se rătăciră de mai multe ori pe străzile întortocheate, dar, după o vreme, se întâlneau cu Thom Merrill, care se plimba solemn, de unul singur, prin mulțime. Menestrelul le spuse că ieșise să-și dezmoștească oasele și să ia o gură de aer proaspăt, numai că, ori de câte ori cineva arunca o privire spre mantia sa multicoloră, anunța cu voce răsunătoare:

— Mă găsiți la Cerbul și Leul, numai astă-seară.

Găsindu-și cu greu cuvintele, Mat începu să-i povestească lui Thom despre vis și despre încurcătură în care se aflau, dacă să-i spună sau nu lui Moiraine, dar Rand i se alătură și el, pentru că erau mici diferențe între felurile în care și-l reaminteau. „Sau

poate că fiecare vis a fost puțin altfel”, se gândi el. În linii mari însă, totul se potrivea.

După numai câteva vorbe, Thom își îndreptă toată atenția spre ceea ce auzea. Când Rand pomeni de Ba'alzamon, Menestrelul îi apucă de umeri pe amândoi și le spuse răstit să-și țină gura, se înalță în vârful picioarelor pentru a privi peste capetele mulțimii, apoi îi conduse afară din înghesuială către o fundătură în care nu se aflau decât câteva lăzi și un câine galben și costeliv, care se ghemuise într-un colț ca să scape de frig.

Thom privi o vreme către mulțime, ca să vadă dacă se oprea cineva să-i asculte, apoi se întoarse din nou către cei doi. Ochii săi albaștri îi sfredeliră, între două priviri pe care le arunca înspre intrarea în uliță.

— Să nu mai roștiți numele ăsta în auzul străinilor, le porunci el, cu glas scăzut, dar foarte serios. Nici măcar în locurile în care ar putea să se afle străini care să-l audă. E foarte primejdios, chiar și când nu sunt Copii ai Luminii pe ulițe.

— Aș putea eu să-ți zic câte ceva despre Copiii Luminii, pufni Mat, aruncându-i lui Rand o privire piezișă.

Thom nu-l băgă în seamă.

— Dacă numai unul dintre voi ar fi visat asta, continuă el, trăgându-se furios de mustață. Povestiți-mi tot ce vă amintiți. Fiecare amănunt.

În timp ce-i asculta, continua să arunce câte o privire în dreapta și stânga.

— ... Și mi-a spus numele celor care au fost folosiți, zise Rand în cele din urmă, după ce povestise tot ce-și amintea. Guaire Amalasan, Raolin Dușmanul Întunecimii.

— Davian, adăugă Mat. Și Yurian Arc de piatră.

— Și Logain, sfârși Rand.

— Primejdioase nume, mormăi Thom, ai cărui ochi păreau să-i sfredească și mai adânc decât înainte. Aproape la fel de primejdioase ca și cel de mai înainte, într-un fel sau altul. Cu toții sunt morți acum, în afară de Logain. Unii au murit de mult. Raolin Dușmanul Întunecimii a trăit acum vreo două mii de ani. Însă primejdia rămâne. Mai bine nu le roștiți numele cu voce tare, nici chiar când sunteți singuri. Cei mai mulți nu le-ar recunoaște, dar dacă vă aude cine nu trebuie...

— Dar cine au fost? întrebă Rand.

— Niște bărbați, șopti Thom. Niște bărbați care au clătinat stâlpii cerului și au făcut lumea să se cutremure din temelii. N-are a face, continua el clătinând din cap. Uitați de ei. De-acum sunt praf și pulbere.

— Și au fost... folosiți, așa cum ne-a spus el? întrebă Mat. Și au murit?

— S-ar putea spune că Turnul Alb i-a ucis. S-ar putea spune, repetă Thom; își strânse o clipă buzele, apoi clătină din nou din cap. Dar să-i fi folosit...? Nu. Asta n-o înțeleg. Numai Lumina știe câte rotițe mișcă Suprema Înscăunată Amyrlin, dar asta n-o înțeleg.

Mat se înfioră.

— A spus atâtea. Numai vorbe nebunești. Toată povestea cu Lews Therin Ucigașul de Neam și Artur Aripă de Șoim. Și Ochiul Lumii. Asta ce o mai fi?

— O legendă, răspunse încet Menestrelul. Poate. O legendă la fel de însemnată cum e cornul lui Vaiere, cel puțin în ținuturile de la Hotare. Acolo, bărbații pleacă în căutarea Ochiului Lumii, la fel cum tinerii din Illian pornesc să caute Cornul. Poate că-i o legendă.

— Și acum ce facem, Thom? întrebă Rand. Îi spunem? Nu mai vreau vise din astea. Poate știe ea ce-i de făcut.

— Poate n-o să ne placă ce face ea, mârâi Mat.

Thom îi privi lung, cugetând și mângâindu-și mustața cu dosul palmei.

— Aș zice să vă țineți gura, răspunse el în cele din urmă. Nu povestiți nimănui, cel puțin deocamdată. Puteți să vă răzgândiți oricând, dacă n-aveți de ales, dar, odată ce povestiți, s-a terminat și v-ați legat încă și mai mult de... de ea.

Brusc, el își îndrepta umerii, fără să se mai cocoșeze aproape deloc.

— Băiatul celălalt! Ați zis că și el a visat același lucru? Oare are minte destulă ca să-și țină gura?

— Cred că da, răspunse Rand, în același moment în care Mat îl lămurea:

— Tocmai ne duceam la han să-l prevenim.

— Facă Lumina să nu ajungem prea târziu!

Cu mantia fluturându-i în jurul gleznelor, cu peticele tremurând în bătaia vântului, Thom o porni la drum cu pași mari, privind peste umăr fără să se oprească.

— Ei? Sunteți bătuți în cuie, sau ce?

Rand și Mat se grăbiră pe urmele lui, dar el nu-i mai așteptă. De data asta, nu se mai opri la vederea oamenilor care-i admirau mantia, nici măcar când îl salutau și-l aclamau. Se repezi pe străzi de parcă erau pustii. Rand și Mat aproape că fugeau ca să se țină după el. Mult mai repede decât se aștepta Rand, ajunseră la Cerbul și Leul.

Când tocmai dădeau să intre, Perrin ieși în fugă, încercând să-și pună mantia pe umeri fără să se oprească, și fu cât pe ce să cadă din picioare, încercând să nu intre în ei.

— Tocmai veneam să vă caut, găfâi el după ce-și recăpătă echilibrul.

Rand îl apucă de braț.

— Ai povestit cuiva ceva despre vis?

— Zi că nu, îi ceru Mat.

— E foarte important, spuse și Thom.

Perrin îi privi uimit.

— Nu, n-am povestit. Nici nu m-am ridicat din pat decât de vreun ceas, continuă el, iar umerii i se lăsară. M-am străduit din răspuțeri să nu mă gândesc la asta; cum să mai și povestesc cuiva. Dar lui de ce i-ați spus? mai întrebă, arătând cu capul spre Menestrel.

— Trebuia să povestim cuiva, sau înnebuneam, murmură Rand.

— Îți explic eu mai târziu, adăuga Thom, aruncând o privire plină de subînțeleasuri către oamenii care intrau și ieșeau din han.

— Bine, răspunse șovăitor Perrin, părând încă nedumerit; dintr-odată, își trase o palmă peste frunte. M-ați făcut aproape să uit de ce vă căutam. Nu că n-aș prefera să uit. E Nynaeve înăuntru!

— Sânge și cenușă! strigă Mat cu un glas ascutit. Cum a ajuns aici? Moiraine... bacul...

Perrin pufni.

— Crezi că o poate opri așa un fleac precum un bac scufundat? L-a scos la lumină pe Turnînalt care izbutise, nu știu cum, să treacă râul îndărăt. Nynaeve mi-a povestit că l-a găsit ascuns în cameră și că la început nu voia nici să se apropie de râu, dar l-a făcut ea într-un fel să găsească o barcă îndeajuns de mare pentru ea și calul ei și s-o treacă dincolo. A vâslit chiar el. Am

înțeles că nu i-a dat răgaz decât să găsească un om care să-l ajute.

— Pe Lumină! oftă Mat.

— Și ce caută aici? se interesa Rand, dar Mat și Perrin îi aruncară amândoi o privire plină de dispreț.

— A venit după noi, răspunse Perrin. Tocmai vorbește cu... cu jupâneasa Alys, și e așa multă căldură între ele, de zici că stă să ningă.

— N-am putea să mergem o vreme în altă parte? întrebă Mat. Taica-meu zice că numai un prost își bagă mâna de bunăvoie într-un cuib de viespi.

Rand îl întrerupse:

— Nu poate să ne silească să ne întoarcem. După Noaptea Iernii, ar fi trebuit și ea să-și dea seama. Dacă nu, va trebui s-o facem noi să înțeleagă.

Cu fiecare cuvânt, sprâncenele lui Mat se ridicau din ce în ce mai sus, iar după ce Rand isprăvi, fluieră înfundat.

— Ai încercat vreodată s-o convingi pe Nynaeve de ceva ce nu vrea să înțeleagă? Eu da. Așa că zic să stăm afară până la căderea nopții, și apoi să ne strecurăm înăuntru.

— Din câte am văzut eu la tânăra asta, mormăi Thom, nu cred că se va opri până ce nu spune ce are de spus. Dacă nu-i se dă ocazia cât mai repede, s-ar putea s-o țină tot așa, până ce o să facă o vâlvă în jurul nostru pe care nu ne-o dorim.

Cu asta, îi puse pe toți trei la punct. Schimbând câte o privire, ei traseră adânc aer în piept și intrară mărșăluind înăuntru, ca și când ar fi plecat la lupta cu trolocii.

CAPITOLUL 16

Meșterea

Intrară în han, cu Perrin în frunte. Rand era atât de concentrat asupra a ceea ce avea de gând să-i spună lui Nynaeve, încât nici n-o văzu pe Min înainte ca ea să-l prindă de braț și să-l tragă la o parte. Ceilalți mai făcură câțiva pași pe coridor, înainte să-și dea seama că el se oprișe, apoi se opriră la rândul lor, ca să-l aștepte, pe jumătate nerăbdători să plece, pe jumătate nădăduind să dureze cât mai mult.

— N-avem timp de de-astea, băiete, grăi morocănos Thom.

Min îl privi pătrunzător pe Menestrelul cel cărunt.

— Du-te și mai jonglează puțin, se răsti ea, trăgându-l pe Rand mai departe de ceilalți.

— Chiar că nu am timp, îi șopti Rand. Oricum, nu mai vreau să te aud spunându-mi că n-am cum scăpa de tine și alte cele.

Încercă să-și elibereze brațul, dar, de câte ori izbutea, ea îl prindea la loc.

— Nici eu n-am vreme de prostiile tale. Stai odată locului! îi porunci ea, aruncându-le celorlalți o privire scurtă și venind mai aproape de el, pentru a-i vorbi cu glas scăzut. Cu câțva timp în urmă a sosit o femeie – mai scundă ca mine, tânără, cu ochi negri și părul negru împletit într-o coadă care-i ajungea până la mijloc. Și ea face parte din toată povestea, la fel ca voi ceilalți.

O clipă, Rand se holbă la ea fără să spună nici o vorbă. „Nynaeve? Cum să fie și ea părtașă? Pe Lumină, dar despre mine ce să mai zic?”

— Nu e... cu puțință.

— O cunoști? șopti Min.

— Da... și ea... adică, tu...

— Rand, scânteile. Când a sosit, s-a întâlnit cu jupâneasa Alys și au apărut scânteii, deși erau numai ele două. Ieri nu am văzut scânteile decât când erați măcar trei sau patru la un loc, dar astăzi totul e mai aprins, mai pătimaș.

Se uită la prietenii lui Rand, care așteptau nerăbdători, și se înfioră o clipă, apoi se întoarse din nou către el.

— Mă mir că nu ia foc hanul. Astăzi sunteți cu toții într-o primejdie mai mare ca ieri. De când a sosit ea.

Rand aruncă o privire spre prietenii săi. Thom, cu sprâncenele sale stufoase ridicate într-un unghi ascuțit, se tot apleca înainte, încercând să găsească o modalitate de a-l grăbi.

— N-o să ne facă niciun rău, îi răspunse el lui Min. Acum chiar trebuie să plec.

De data asta, reuși să-și elibereze brațul. Ea scoase o exclamație de iritare, dar el n-o luă în seamă, ci se duse înapoi la ceilalți, și o porniră cu toții din nou pe coridor. Rand mai privi o dată înapoi. Min îi arătă pumnul și bătu din picior.

— Ce mai avea de spus? întrebă Mat.

— Nynaeve e și ea părtașă, îi răspunse Rand fără să se gândească, apoi îi aruncă o privire cruntă, care-l surprinse pe celălalt cu gura deschisă.

După o clipă, pe chipul lui Mat se oglindi o expresie care dădea de înțeles că pricepuse avertismentul.

— Părtașă la ce? întrebă încet Thom. Fata aia știe ceva despre voi?

În timp ce Rand încerca să-și adune mințile, pentru a găsi ceva de spus, Mat răspunse morocănos:

— Sigur că-i părtașă. Părtașă la toate grozăviile pe care le-am avut începând din Noaptea Iernii. Poate că pentru tine nu-i mare brânză că a venit Meșterea, dar eu, unul, aș zice că ne-ar fi mai bine cu Mantiile Albe.

— Fata a văzut-o pe Nynaeve la sosire, îi lamuri Rand. A văzut-o vorbind cu jupâneasa Alys și s-a gândit că, poate, are și ea ceva de-a face cu noi.

Thom îl privi pieziș și-și mângâie mustața, pufnind ca pentru sine, dar ceilalți păreau că-i acceptă explicația. Nu-i convenea să aibă secrete față de prietenii săi, dar secretul lui Min putea fi la fel de primejdios pentru ea, pe cât erau pentru ei toate tainele pe care le împărtășeau.

Dintr-odată, Perrin se opri în fața unei uși și, în ciuda mărimii sale, păru ciudat de nesigur pe el. Trase adânc aer în piept, își privi tovarășii, inspiră din nou, apoi deschise ușa cu mișcări lente și intră. Ceilalți îl urmară, unul câte unul. Rand era ultimul și trebui să închidă ușa după el, fără niciun pic de tragere de inima.

Încăperea era cea în care mâncaseră cu o seară în urmă. În vatră ardea un foc, iar în mijlocul mesei se afla o tavă de argint, bine șlefuită, pe care se aflau o carafă de argint sclipitor și câteva pocale. Moiraine și Nynaeve ședeau, fiecare la câte un capăt al mesei, fără să-și ia ochii una de la alta. Toate celelalte scaune erau goale. Mâinile lui Moiraine se odihneau pe masă, la fel de nemișcate cum îi era și chipul. Nynaeve își petrecuse cosița peste un umăr, strângându-i capătul în pumn și tot trăgând de el, așa cum obișnuia să facă atunci când se purta cu și mai mare încăpățănare decât de obicei, față de cei din Sfatul Satului. „Avea dreptate Perrin.” În ciuda focului, părea să fie foarte frig; dinspre cele două femei păreau să vină valuri de aer înghețat.

Lan stătea sprijinit de polița vetrei, privind țintă la flăcări și frecându-și mâinile ca să se încălzească. Egwene, lipită de perete, își îmbrăcase mantia și-și trăsese gluga. Thom, Mat și Perrin se opriseră în fața ușii, nesiguri pe ei.

Ridicând stânjenit din umeri, Rand se apropie de masă. „Uneori trebuie să iei lupul de urechi”, își aminti. Dar, împreună cu asta, îi veni în minte și o altă zicală. „Când ai prins lupul de urechi, e la fel de greu și să-i dai drumul, și să te ții de el.” Simți privirea lui Moiraine ațintită asupra sa, la fel ca și cea a lui Nynaeve, și se înroși la față, dar tot se așeză, la jumătatea distanței dintre cele două.

O clipa, încăperea ramase în nemișcare precum o sculptura, apoi Egwene, Perrin și, în cele din urmă, Mat se apropiară șovăind de masă și se așezară undeva mai către mijloc, împreună cu Rand. Egwene își trase gluga și mai jos, ascunzându-și jumătate din față. Niciunul dintre ei nu privea în jur.

— Ei, pufni Thom, din locul său de lângă ușă. Măcar atât s-a făcut.

— De vreme ce e toată lumea aici, începu Lan, îndepărtându-se de vatră și umplând un pocal de argint cu vin, poate ai să primești, în cele din urmă, asta.

Îi oferă pocalul lui Nynaeve, iar ea îl privi bănuitoare.

— Nu are de ce să-ți fie frică, o liniști el cu răbdare. L-ai văzut pe hangiu aducând vinul, și niciunul dintre noi doi nu a avut ocazia să pună ceva în el. Nu-i nici o primejdie.

La auzul cuvântului „frică”, buzele Meșteresei se strânsă cu mânie, dar luă pocalul și murmură o vorbă de mulțumire.

— M-ar interesa să știu cum ne-ai găsit, continua el.

— Și pe mine, adăuga Moiraine, aplecându-se. Poate că acum, după ce-ți i-am adus pe Egwene și pe băieți, ai să fii mai dispusă să vorbești.

Nynaeve luă o gură de vin, apoi îi răspunse:

— N-aveați unde să mergeți, în afara de Baerlon. Dar, ca să fiu sigura, v-am luat urma. Nu zic că nu v-ați plimbat multa vreme înainte și înapoi. Pesemne că nu vă plăcea să dați peste niște oameni de treaba.

— Dumneata... ne-ai luat urma? întrebă Lan; era pentru prima oară, de când îl cunoscuse Rand, că părea surprins, înseamnă că încep să-mi pierd meșteșugul.

— Nu ați lăsat prea multe urme, dar eu sunt la fel de priceputa ca orice bărbat din Ținutul celor Două Râuri, poate în afară de Tam al'Thor. Până să moară tatăl meu, continua ea după un scurt moment de tăcere, mă lua la vânătoare cu el și m-a învățat tot ce i-ar fi învățat și pe fiii de care n-a avut parte.

Îl privi sfidător pe Lan, dar el nu făcu decât să încuviințeze din cap.

— Dacă ai putut lua o urmă pe care eu am încercat s-o ascund înseamnă că te-a învățat bine. Puțini pot face asta, chiar și la Hotare.

Fără să răspunde, Nynaeve își plecă fața către pocalul pe care-l ținea în mână. Rand o privi cu ochii mari. Roșise. Nynaeve nu se arăta niciodată cătuși de puțin descumpănită. Mânioasă, da; iritată, foarte des; dar niciodată luată pe picior greșit. Acum însă, obrații îi erau roșii ca focul, și încerca s-o ascundă cu ajutorul vinului.

— Poate că acum vei binevoi să-mi răspunzi la câteva întrebări, glăsui liniștită Moiraine. Eu ți-am răspuns la ale dumitale cu destulă sinceritate.

— Da, mi-ai îndrugat numai povești de ale Menestrelilor, replică Nynaeve. Singurul fapt sigur, după mine, este că patru tineri au fost luați cu forța, și numai Lumina știe de ce, de către o Aes Sedai.

— Ți s-a spus deja că lucrul ăsta nu este cunoscut aici, replică dur Lan. Învață să ai grijă ce vorbești.

— Și de ce, mă rog? Întrebă Nynaeve. De ce să vă ajut să vă ascundeți, ca lumea să nu afle ce sunteți de fapt? Am venit să-i iau pe Egwene și pe băieți îndărăt în Emond's Field, nu să vă ajut să-i duceți pe sus cine știe unde.

Thom intră și el în vorbă cu glasul său disprețuitor:

— Dacă vrei ca ei să-și mai vadă satul - sau dumneata, că veni vorba ar fi mai bine să ai grijă. Se găsesc oameni care ar vrea s-o vadă moartă, continua el, arătând cu capul spre Moiraine, pentru că este ceea ce este. Și pe el la fel.

După ce arată și spre Lan, înaintă brusc și se sprijini cu mâinile pe masă, lângă Nynaeve. Era mult mai înalt ca ea, iar mustățile sale lungi și sprâncenele groase păreau, dintr-odată, amenințătoare. Ea făcu ochii mari și dădu să se lase pe spate, îndepărtându-se de el, apoi se îndreptă sfidător de spate. Thom nu păru să bage de seamă, ci continuă, cu o voce joasă, care nu prevestea nimic bun:

— Un singur zvon, o singura șoaptă, și ai să-i vezi năvălind în hanul ăsta ca furnicile. Atât de puternică este ura și dorința lor de a ucide sau a-i prinde pe oamenii de soiul lor. Dar fata? Dar băieții? Dar dumneata? Cu toții sunteți tovarășii lor, cel puțin în ochii Mantiilor Albe. Nu ți-ar plăcea să-i vezi cum pun întrebări, mai ales când vine vorba de Turnul Alb. Inchizitorii lor presupun că ești vinovat încă dinainte să înceapă, iar pentru asemenea vină nu au decât o singură pedeapsă. Nu le pasă care-i adevărul, pentru că își închipuie că deja îl cunosc. Mărturisirea: numai asta caută ei, cu fiarele înroșite în foc și cleștii pe care-i mânuiesc. Mai bine amintește-ți că există secrete prea periculoase pentru a fi rostite cu voce tare, chiar dacă-ți se pare că știi cine le aude. Pare-se că în ultima vreme trebuie să le tot spun asta multora, încheie el, îndreptându-se.

— Bine zis, Menestrelule, îl laudă Lan, cu aceeași privire cercetătoare de mai înainte. Mă uimește să văd cât de mult îți pasă.

Thom ridică din umeri.

— Și despre mine se știe că am sosit odată cu voi. Nu-mi face nici o plăcere să-mi imaginez un Inchizitor, cu un fier înroșit în mână, care să-mi spună să mă căiesc de păcate și să pășesc în Lumină.

— ăsta, rosti apăsător Nynaeve, nu este decât un motiv în plus pentru care ei trebuie să vină acasă cu mine, mâine dimineață.

Sau chiar în după amiaza asta, de fapt. Cu cât scăpăm mai repede de voi și o pornim spre Emond's Field, cu atât mai bine.

— Nu se poate, se împotrivi Rand, auzind cu bucurie că și prietenii săi vorbiseră în aceeași clipă.

Așa, privirea piezișă a lui Nynaeve nu se putu fixa într-un singur loc; dar ea tot nu cruța pe nimeni. Numai că el vorbise cu o clipă mai repede, așa că toți tăcură, privindu-l. Până și Moiraine se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile încleștate și cu ochii ațintiți asupra lui. Nu-i venea deloc ușor să înfrunte fulgerele din ochii Meșteresei.

— Dacă plecăm înapoi în Emond's Field, se vor întoarce și trolocii. Ne... vânează. Nu știu de ce, dar asta e. Poate că în Tar Valon putem afla motivul. Poate că putem afla cum să-i oprim. E singura cale.

Nynaeve își desfăcu brațele.

— Parc-ai fi Tam. A cerut să fie dus pe sus la întrunirea sătenilor și a încercat să-i convingă pe toți. Cu Sfatul își încercase deja norocul. Cine știe cum, jupâneasa... Alys, asta a voastră, continuă ea, scuipând numele cu un val de dispreț, a reușit să-l păcălească. De obicei, are o urmă de bun simț în el, mai mult decât alți bărbați. Oricum, Sfatul nu-i decât o adunătură de proști, de cele mai multe ori, dar nici chiar așa. Nimeni nu-i chiar așa de prostănac. Au căzut de acord că trebuie să vă găsim. Apoi, Tam a cerut să vină el după voi, deși nici nu poate să se țină pe picioare. Cred că de la el ți-ai moștenit gărgăunii.

Mat își drese vocea, apoi mormăi:

— Dar taică-meu ce a zis?

— Se teme că o să te ții de șotii cu străinii, și o să se găsească cineva să-ți spargă țeasta. Părea să-i fie mai frică de asta decât de... jupâneasa Alys, aici de față. Dar, mă rog, el n-a fost niciodată mai isteț ca tine.

Mat părea să nu-și dea seama cum să-i înțeleagă vorbele sau cum să răspundă; nici măcar nu știa dacă să mai deschidă gura sau nu.

— Precis că... începu și Perrin, șovăitor, adică... îmi închipui că jupân Luhhan nu a fost nici el prea mulțumit de plecarea mea.

— Și la ce te așteptai? replică dezgustată Nynaeve, înainte să se întoarcă spre Egwene. Poate că nu trebuia să fiu așa de

mirată că voi trei ați fost în stare de o asemenea neghiobie, dar despre alții credeam că au mai mult bun simț.

Egwene se lăsă pe spate, ascunzându-se după Perrin.

— Am lăsat un răvaș, șopti ea încet, trăgându-și marginea glugii, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i se vadă părul despletit. Le-am explicat totul.

Chipul lui Nynaeve se întunecă. Rand oftă. Meșterea era pe punctul să izbucnească într-una din tiradele sale obișnuite, și pesemne că îi aștepta o săpuneala zdravănă. Dacă lua o hotărâre la mânie, de pildă dacă apuca să spună că avea de gând să-i ducă în Emond's Field orice ar fi fost, era de neclintit. Deschise gura să zică și el ceva...

— Un răvaș! Începu Nynaeve, exact când Moiraine spunea:

— Meșterea, noi două trebuie să mai discutăm.

Dacă s-ar fi putut opri, Rand ar fi făcut-o cu dragă inimă, dar vorbele începură să curgă, nestăvilite.

— Da, foarte bine, dar asta nu schimbă nimic. Nu putem să ne întoarcem. Trebuie să mergem mai departe.

Spre sfârșit, vorbele i se stinseră, așa că încheie într-o șoptă, în timp ce și Meșterea și femeia Aes Sedai se uitau la el, cu acea privire pe care i-o aruncau de obicei femeile când se nimerea în preajma lor la vreo discuție despre treburile Soborului, o privire care-i spunea că se băgase unde nu-i fierbea oala. Se lăsă pe spate, dorindu-și să fie oriunde altundeva, numai acolo nu.

— Meșterea, crede-mă, stârni Moiraine, sunt mai în siguranță cu mine decât ar fi în Ținutul celor Două Râuri.

— Mai în siguranță! strigă Nynaeve, dându-și disprețuitoare capul pe spate. Dumneata i-ai adus aici, la Mantiile Albe, adică în ghearele celor care, dacă Menestrelul spune adevărul, ar fi gata să le facă rău, și tot din cauza dumitale. Ia spune, Aes Sedai, cât de ferțiți sunt?

— Există multe primejdii de care nu-i pot apăra, încuviință Moiraine, așa cum nici dumneata nu-i poți împiedica să fie loviți de trăsnet pe drumul spre casă. Dar nu de trăsnete trebuie să le fie frica, și nici măcar de Mantiile Albe, ci de Cel Întunecat și de slujitorii lui. De asta, eu îi pot apăra. Atingerea Adevăratului Izvor, a lui Saidar, îmi oferă protecție, la fel ca oricărei Aes Sedai.

Buzele lui Nynaeve se strânseseră neîncrezătoare. Și Moiraine se strâmbă, mânioasă, dar continuă, cu încordare în glas, de parcă s-ar fi aflat la limita răbdării.

— Până și bieții bărbați care se trezesc că pot mânui Puterea pentru o scurtă vreme câștigă această protecție, chiar dacă Saidin îi apără uneori, iar altelei influența lui nefastă îi face și mai vulnerabili. Dar eu, la fel ca oricare Aes Sedai, pot să-mi întind protecția asupra celor din jur. Niciun Pierit nu le poate face rău, câtă vreme sunt în apropierea mea, cum sunt acum. Niciun troloc nu se poate strecura nici la o sută de pași de noi, fiindcă Lan îi simte imediat prezența malefică. Poți să le oferi măcar jumătate din toate astea, dacă se întorc cu dumneata în Emond's Field?

— Nu încerci decât să mă sperii, o înfruntă Nynaeve. În Ținutul celor Două Râuri, avem o vorbă: „Când lupul se bate cu ursul, oricine ar ieși învingător, iepurele tot pierde.” Duceți-vă în altă parte, cu războaiele voastre, și lăsați-i în pace pe oamenii din Emond's Field.

— Egwene, vorbi Moiraine după o vreme, ia-i pe ceilalți și lasă-mă puțin singură cu Meșterea.

Chipul ei era impasibil. Nynaeve se îndreptă de spate, ca și cum s-ar fi pregătit să sară la bătaie. Egwene se ridică repede; dorința de a se purta cu demnitate se lupta în sufletul ei cu dorința de a evita o confruntare cu Meșterea, cu privire la părul pe care-l purta despletit. Se înțelegea cu ceilalți din priviri. Mat și Perrin se ridicară în grabă de pe scaune, îngăimând cuvinte politicoase și încercând din răspuț să nu pară că o luau chiar la fugă. Până și Lan o porni spre ușă, la un semn făcut de Moiraine, luându-l pe Thom cu el.

Rand îl urmă, iar Străjerul închise ușa în urma lor, apoi se puse de pază pe coridor. Sub ochii lui, ceilalți se îndepărtară la câțiva pași de ușă; era limpede că nu li se permitea să tragă cu urechea. După ce-i văzu îndeajuns de departe, Lan se sprijini de perete. Chiar și fără mantia care-și schimba culorile, era atât de tăcut, încât puteai cu ușurință să nu-l vezi, până ce nu ajungeai chiar lângă el.

Menestrelul mormăi ceva despre faptul că nu merita să-și piardă timpul și plecă, nu înainte de a le spune băieților cu voce gravă, peste umăr:

— Amintiți-vă ce v-am zis.

Niciunul dintre ceilalți nu mai părea dispus să plece.

— Ce a vrut să spună? Întrebă Egwene, cu gândurile aiurea și cu ochii la ușa dincolo de care se aflau Moiraine și Nynaeve. Se tot juca nervoasă cu degetele prin păr, de parcă nu știa dacă să mai ascundă faptul că și-l despletise sau să-și dea gluga pe spate.

— Ne-a dat niște sfaturi, răspunse Mat.

Perrin îl privi pătrunzător.

— Ne-a zis să nu deschidem gura decât dacă știm sigur ce vrem să spunem.

— Pare un sfat bun, glăsui Egwene, dar era limpede că nu o prea interesa discuția.

Rand era cufundat în propriile gânduri. Cum să fie Nynaeve părtaşă în toate astea? Cum ajunseseră ei să se încurce cu troloci, cu Pieriți și cu Ba'alzamon care le apărea în vise? Era o nebunie. Se întrebă dacă Min îi povestise lui Moiraine despre Nynaeve. „Ce și-or spune acolo înăuntru?”

Pierduse deja noțiunea timpului, când, în cele din urmă, ușa se deschise. Nynaeve ieși și tresări, văzându-l pe Lan. Străjerul murmură ceva ce o făcu să-și dea mânioasă capul pe spate, apoi se strecură pe lângă ea și intră în încăpere.

Nynaeve se întoarse spre Rand, iar el își dădu seama, de-abia atunci, că restul dispăruseră pe tăcute. Nu voia să aibă de-a face cu Meșterea de unul singur, dar nu mai putea scăpa, acum că ea îi prinsese privirea. „Și ce privire pătrunzătoare, se gândi uimit. Ce și-or fi spus?” Văzând-o că se apropie, el își îndreptă trupul.

— Pare că-ți se potrivește, de-acum, începu ea, arătând spre sabia lui Tam, deși aș fi preferat să nu fie așa. Ai crescut, Rand.

— Într-o săptămână? râse el, dar cam forțat, iar ea scutură din cap, ca și cum i-ar fi spus că nu înțelege nimic. Te-a convins? mai întrebă el. Să știi... chiar nu există altă cale.

Se opri o clipă, cu gândul la scânteile lui Min, apoi continuă:

— Mergi cu noi?

Nynaeve făcu ochii mari.

— Să merg cu voi? Și de ce, mă rog? Mavra Mallen a venit tocmai din Deven Ride să aibă grijă de toate până la întoarcerea mea, dar precis că vrea să plece cât mai repede, încă mai sper să vă băgați mințile în cap și să veniți cu mine acasă.

— Nu putem.

Cu toate că erau singuri pe coridor, i se păru că vede ceva mișcându-se în dreptul ușii deschise.

— Mi-ai mai spus, și mi-a spus și ea asta, se încruntă Nynaeve. Dacă n-ar fi fost ea la mijloc... în Aes Sedai nu trebuie să ai încredere, Rand.

— După cum vorbești, s-ar zice că ne crezi, spuse el încet. Ce s-a întâmplat la întrunirea sătenilor?

Înainte să-i răspundă, Nynaeve se uită și ea îndărăt, spre ușă; acum nu se mai mișca nimic.

— A fost o hărmălaie, dar nu e nevoie ca ea să afle că nu ne putem vedea de treburile noastre așa cum trebuie. Cât despre mine, un singur lucru cred: sunteți toți în primejdie, câtă vreme vă aflați în preajma ei.

— Ceva tot s-a întâmplat, insistă el. De ce vrei să ne întoarcem, dacă există fie și o singură șansă ca totul să fie adevărat? Și de ce tocmai dumneata, Meșterea, să pleci după noi? Dacă-i pe-așa, de ce n-a venit chiar Starostele?

— Chiar că ai crescut, zâmbi ea, iar, pentru o clipă, asta îl făcu să se mute stingherit de pe un picior pe altul. Îmi aduc aminte o vreme în care nu m-ai fi întrebat unde vreau să mă duc sau ce vreau să fac, oricât de ciudat ți s-ar fi părut. Cam cu vreo săptămână în urmă.

El își dresе vocea și continuă, cu încăpățănare:

— N-are niciun sens. De fapt, de ce ai venit?

Nynaeve aruncă iarăși o privire furișă către ușă la care tot nu se afla nimeni, apoi îl luă de braț.

— Hai să facem câțiva pași în timp ce vorbim.

Se lăsă din nou condus, iar după ce se îndepărtaseră îndeajuns de ușă pentru a nu mai putea fi auziți, Nynaeve începu din nou:

— Ți-am spus, întrunirea a fost o hărmălaie. Cu toții au căzut de acord că trebuia să trimită pe cineva după voi, dar satul s-a împărțit în două. Unii voiau să vă salveze, cu toate că au început să se certe, pentru că nu știau cum, câtă vreme erați împreună cu o... cu una ca ea.

Mulțumit că își amintise să fie atentă la ce spune, el întreba:

— Iar ceilalți erau de partea lui Tam?

— Nu chiar, dar nici nu credeau că e bine să vă lăsăm printre străini, mai ales cu una ca ea. Oricum, aproape toți voiau să facă parte din grupul trimis după voi. Și Tam, și Bran al'Vere, cu

lanțul de Staroste în jurul gâtului, și Haral Luhhan, până când Alsbet l-a făcut să stea locului, până și Cenn Buie. Lumina să mă apere de bărbații care gândesc cu părul de pe piept. Cu toate că nu știu să existe unii de vreun alt soi, continua ea, pufnind din toți răunchii și privindu-l acuzator. Oricum, eu mi-am dat seama că trebuia să mai treacă o zi, poate și mai mult, până să se ajungă la vreo hotărâre și știam cumva că nu puteam aștepta atât de mult. Așa că am adunat Soborul Femeilor și le-am spus ce trebuia făcut. Nu pot să spun că le-a convenit, dar au înțeles că aveam dreptate. Și de asta am venit. Pentru că bărbații de prin Emond's Field sunt niște încăpățânați cu capul plin de smocuri de lână. Pesemne că ei încă se mai ceartă pe cine să trimită, deși am lăsat vorbă că mă ocup eu.

Povestea lui Nynaeve explica prezența ei acolo, dar nu-l făcu deloc să se simtă mai sigur pe el. Era încă hotărâtă să-i aducă înapoi.

— Și acolo, înăuntru, ce ați vorbit? întrebă el; pesemne că Moiraine îi dăduse toate lămuririle, dar dacă i-ar fi scăpat vreuna, putea să contribuie și el.

— Tot despre lucruri din astea, răspunse Nynaeve. Voia să știe mai multe despre voi. Să vadă dacă poate să priceapă de ce ați atras atâta atenție asupra voastră... mă rog, asta dacă-i adevărat.

Oprindu-se din vorbă, îl privi cu coada ochiului.

— Și a încercat ea s-o ascundă, dar am văzut că mai mult decât orice voia să știe dacă vreunul dintre voi s-a născut altundeva decât în Ținutul celor Două Râuri.

Chipul lui Rand se încordă dintr-odată, dar reuși să chicotească răgușit.

— Ce lucruri ciudate îi mai trec prin minte! Sper că i-ai spus că suntem cu toții din Emond's Field.

— Firește, răspunse ea; trecuse numai o clipă înainte să deschidă gura, atât de puțin încât nici nu și-ar fi dat seama, dacă nu ar fi urmărit-o cu atenție.

Încercă să se gândească la ceva de spus, dar limba părea să-i se fi transformat într-o bucată de piele tare. „Știe.” La urma urmei, ea era Meșterea, și Meșterea trebuia să știe totul despre toți. „Dacă știe, înseamnă că n-a fost niciun delir. Of, tată, Lumina să m-ajute!”

— Nu ți-e bine? întrebă Nynaeve.

— Mi-a spus... a spus că eu nu sunt copilul lui. Când delira, din pricina fierbințelii. A spus că m-a găsit undeva. Credeam că e doar...

Gâtlejul începu să-l ardă, și tăcu.

— Of, Rand, of...

Nynaeve se opri în loc și-i cuprinse fața în mâini. Trebui să ridice brațele, ca să-l poată ajunge.

— Când au febră, oamenii spun tot felul de ciudățenii. Tot felul de închipuiri. Lucruri care nu sunt adevărate. Ascultă-mă. Tam al'Thor a plecat să caute aventura pe când era cam de vârsta ta. Chiar și eu îmi aduc aminte când s-a întors în Emond's Field, un bărbat în puterea cuvântului, cu o soție străină, cu părul roșu, și cu un prunc învelit în scutece. O țin minte pe Kari al'Thor cum strângea copilul în brațe cu atâta dragoste și cu atâta încântare, ca toate mamele pe care le-am văzut în viața mea. Era copilul ei, Rand. Erai tu. Acuma, capul sus și termină cu toate prostiile astea.

— Firește, șopti el. „Nu m-am născut în Ținutul celor Două Râuri.” Firește.

Poate că Tam avusese într-adevăr închipuiri, sau poate că găsise cândva un prunc părăsit, după o bătălie.

— De ce nu i-ai spus și ei?

— Asta nu-i treaba străinilor.

— Mai sunt și alții născuți în altă parte?

Dar, de îndată ce puse întrebarea, el clătină din cap.

— Nu, nu-mi răspunde. Nu-i nici treaba mea.

Totuși, ar fi fost bine să știe dacă Moiraine era interesată de el în mod special, mai mult decât de ceilalți doi. „Oare ar fi fost bine?”

— Nu, nu-i treaba ta, încuviință Nynaeve. S-ar putea ca asta să nu însemne nimic. S-ar prea putea ca ea să caute pur și simplu un motiv, orice motiv, pentru care bestiile alea să fie pe urmele voastre. Pe urmele tuturor.

Rand reuși să schițeze un zâmbet silit.

— Deci chiar crezi că se țin după noi.

Nynaeve scutură prevăzătoare din cap.

— Da' știu că ai învățat să te joci cu vorbele de când ești cu ea.

— Și ce ai de gând să faci? Întrebă el.

Meșterea îl privi lung, iar el o înfrunta fără să șovăie.

— Astă-seară, am de gând să fac o baie. Mai departe, om trăi și om vedea, nu-i așa?

CAPITOLUL 17

Paznici și vânători

După ce Meșterea plecă, Rand se duse în sala mare. Avea nevoie să audă oameni râzând, să uite de ce-i spusese Nynaeve și de necazurile pe care ea le putea crea.

Încăperea era plină de oameni, dar nimeni nu râdea, deși toate scaunele și băncile erau ocupate. Thom recita din nou, stând pe o masă undeva, spre peretele din spate și însoțindu-și vorbele cu niște gesturi grandioase. Se opriese tot la *Marele Alai pornit pe urmele Cornului*, dar, firește, nimeni nu protestă. Erau atât de multe povești de spus despre fiecare dintre Vânători, și atât de mulți Vânători despre care să povestești, încât aveai nespuse de multe istorisiri dintre care să alegi. În întregul ei, povestea ar fi ținut vreo săptămână și mai bine. Singurul zgomot care se întrecea cu glasul și cu harpa Menestrelului era trosnetul flăcărilor din cămine.

— ... Către cele opt colțuri ale lumii aleargă Vânătorii, către cei opt stâlpi ai cerului, unde suflă vânturile timpului suflă, iar soarta îi prinde și pe cei slabi, și pe cei puternici, apucându-i de păr. Acum, cel mai mareț dintre Vânători este Rogosh din Talmour, Rogosh Ochi de Vultur, cunoscut la Curtea Marelui Rege, temut pe înălțimile din Shayol Ghul...

Vânătorii erau întotdeauna mari eroi, cu toții.

Rand își zări prietenii și se strecură în locul pe care i-l făcuse Perrin, la capătul unei bănci. Mirosurile din bucătărie care umpleau încăperea îi aminteau că era flămând, dar nici măcar oamenii cărora li se adusese deja mâncarea nu o băgau în seamă. Fetele care ar fi trebuit să servească stăteau împietrite și fascinate, cu mâinile încleștate pe șorțuri, privindu-l pe Menestrel, și nimeni nu părea supărat din cauza asta. Spectacolul era de preferat mâncării, oricât de bună ar fi fost.

— ... încă din ziua nașterii sale, Cel Întunecat o însemnase pe Blaes cu pecetea sa, dar firea ei nu este stricată – Blaes din Matuchin nu este o Iscoadă a Celui Întunecat! Ea este tare ca un trunchi de fag, zveltă ca o creangă de salcie și frumoasă ca un trandafir. Blaes cea cu părul de aur. Gata să moară înainte să se

supună. Dar, ce să fie? Răsunând din turnurile cetății, trâmbițele de aramă, îndrăznețe și trufașe. Heralzii îi anunță sosirea unui erou la curtea sa. Tobele duduie și talgerele cântă! Sosește Rogosh Ochi de Vultur să-i aducă degrabă cinstire...

Tocmeala lui Rogosh Ochi de Vultur se sfârși, după multe peripeții, dar Thom se opri numai pentru a-și umezi gâtul cu o înghițitură de bere, înainte să se apuce de *Luptele lui Lian*. Urmară *Prăbușirea lui Aleth-Loriel* și *Sabia lui Gaidal Cain*, apoi *Ultimul drum al lui Buad din Albhain*. Pauzele deveniră mai lungi, pe măsură ce timpul trecea, iar când Thom lăsă harpa și își luă flautul, cu toții își dădură seama că în noaptea aceea se terminase cu poveștile. Încă doi bărbați se alăturară Menestrelului, unul cu o toba, iar celalalt cu un țambal, dar rămaseră lângă masă și nu se urcară alături de el.

Cei trei tineri din Emond's Field începură să bată din palme de îndată ce răsună prima notă din *Vântul printre sălcii*. Și nu numai ei. Cântecul era unul dintre preferatele celor din Ținutul celor Două Râuri și, din câte se părea, și ale celor din Baerlon. Pe ici, pe colo, unii începuseră să-și cante, și nu chiar atât de fals pentru ca oamenii din jurul lor să-i oblige să tacă:

*Iubirea mea departe-i dusă
De vântul suierând prin sălcii,
Și tot pământu-i spulberat
De vântul suierând prin sălcii.
Dar eu am s-o păstrez aproape
În gând și-n inimă, curată,
Și așa, cu sufletu-ntărit,
Cu focul dragostei în piept,
Tot am să cânt ca odinioară,
Când sălcile foșnesc în seară.*

Al doilea cântec era unul ceva mai vesel. De fapt, *Doar o găleată cu apă să-mi dai* păru și mai vesel decât de obicei, spre deosebire de primul, tocmai ceea ce și dorise și Menestrelul. Oamenii se repeziră să dea mesele la o parte pentru a face loc de dănuțuit și începură să bată din călcâie, până ce pereții se clătinară de pașii lor apăsați și de piruetele pe care le făceau. La sfârșitul primului dans, perechile se retraseră râzând, lăsând

locul altora. Thom cântă primele note din *Stolul de găște sălbatice*, apoi se opri pentru ca dansatorii să-și ocupe locurile.

— Cred că o să încerc și eu câțiva pași, spuse Rand, rîdîndu-se. Pe dată, Perrin se ridică și el. Mat se mișcă ultimul, așa că se trezi că trebuia să rămână la masă pentru a păzi mantiile, sabia lui Rand și securea lui Perrin.

— Vedeți că vreau și eu, strigă Mat în urma lor.

Dansatorii se rînduiră pe două șiruri lungi, fața în față, bărbații pe o parte și femeile pe alta. Toba începu să răsune, apoi țambalul preluă și el ritmul, și cu toții începură să-și îndoiaie genunchii. Fata din fața lui Rand, cu părul negru strâns într-o cosiță care-i amintea de casă, îi aruncă un zâmbet timid, dar apoi îi făcu cu ochiul, cu un gest foarte îndrăzneț. Thom începu să sufle în flaut, iar Rand înaintă spre fata cu părul negru; ea își dădu capul pe spate și rîse, când el o luă pe sus și o învârti, apoi o trecu următorului bărbat din șir.

„Cu toții rîd”, se gândi el în timp ce dansa în jurul noii sale partenere, una dintre fetele care serveau, al cărei șorț flutura puternic în toate părțile. Singurul chip posomorât pe care-l zări era cel al unui bărbat ghemuit lângă una dintre vetre, cu o cicatrice care-i brăzda fața, de la tâmplă și până la falca din partea opusă, care-i strâmba nasul și-i trăgea colțul gurii în jos. Bărbatul îi prinse privirea și se strîmbă, iar Rand întoarse capul, jenat. Poate ca omul nu putea zâmbi din cauza cicatricei.

Își prinse următoarea parteneră după ce ea se răsuci, și o învârti în cerc, apoi o trecu mai departe. Pe măsură ce ritmul se întetea, dansă cu încă trei femei, apoi se reîntâlni cu fata de la început, cu părul ei negru, tocmai când începu o figură care schimbă cu totul ordinea în care se așezaseră inițial. Fata rîdea în continuare și-i mai făcu o dată cu ochiul.

Bărbatul cu cicatrice se încruntă la el. Rand se înroși la față și pierdu ritmul. Nu avea nimic cu omul acela și nu dorise să-și bată joc de el. Chiar nu avea impresia că se uitase prea fix la el. Dar, când se întoarse să-și vadă noua parteneră, uită complet de el, pentru că tânăra care dănuia în brațele sale era Nynaeve.

De data asta se împiedică de-a dreptul, mai-mai să cadă sau s-o calce pe picioare. Ea însă se mișcă îndeajuns de grațios pentru a-i compensa stângăcia, zâmbind mereu.

— Credeam că ești un dansator mai bun de atât, rîse ea, înainte ca partenerii să se schimbe din nou.

Rand avu o singură clipă la dispoziție pentru a-și veni în fire înainte să se producă o nouă schimbare și să se trezească dansând cu Moiraine. Jena și senzația de stângăcie de care se simțise cuprins când dansase cu Meșterea nici nu se comparau cu ceea ce simțea acum, cu femeia Aes Sedai. Ea plutea grațios pe podea, cu rochia învârtindu-i-se în jurul trupului. Rand era cât pe ce să cada de două ori, iar ea îi adresă un zâmbet de încurajare, care însă nici vorbă să-l ajute, ci-i făcu și mai mult rău. Trecerea la următoarea parteneră, chiar dacă aceasta se dovedi a fi Egwene, fu o ușurare.

Văzând-o, își recăpătă oarecum siguranța de sine. La urma urmei, dansa cu ea de ani de zile. Părul ei era încă despletit, dar și-l strânsese la spate cu o panglică roșie. „Pesemne că nu s-a putut hotărî pe cine să mulțumească – pe Moiraine sau pe Nynaeve”, se gândi el posomorât. Își ținea buzele întredeschise și părea că ar vrea să spună ceva, dar rămase totuși tăcută; cât despre Rand, el n-avea de gând să vorbească primul, după modul în care fusese repezit ceva mai devreme, în sala de mese. Se priviră cu seriozitate și se despărțiră din nou fără vreo vorbă.

Rand se simți mulțumit să se întoarcă pe bancă, după ce se isprăvi dansul. de-abia se așezase, când începu melodia următoare – o gigă. Mat se grăbi să ajungă la locul de dans, iar Perrin se lăsă pe cealaltă băncuță, tocmai când el pleca.

— Ai văzut-o? începu Perrin, înainte măcar să se așeze. Ai văzut-o?

— Pe care dintre ele? întrebă Rand. Meșterea sau jupâneasa Alys? Am dansat cu amândouă.

— Și cu Ae... cu jupâneasa Alys? se miră Perrin. Eu am dansat cu Nynaeve. Habar n-aveam că știe. Acasă nu lua niciodată parte la vreun dans.

— Mă întreb, zise Rand gânditor, ce-ar zice Soborul Femeilor, văzând-o pe Meșterea dansând. Poate că asta-i explicația.

Muzica, zgomotul aplauzelor și glasurile care fredonau melodia deveniră prea puternice pentru a mai putea continua discuția. Rand și Perrin începură și ei să bată din palme, în timp ce dansatorii se învârteau. De mai multe ori, Rand îl observă din nou pe bărbatul cu cicatrice cum se holba la el.

O fi avut tot dreptul să fie nervos, din pricina cicatricei, numai că Rand nu-și dădea seama ce-ar fi putut face pentru a

îmbunătăți lucrurile. Se concentrează asupra muzicii și evită să-l mai privească.

Cântecele și dansurile se prelungiră mult în noapte. În cele din urmă, servitoarele își reamintiră de îndatoririle lor; cu mare bucurie, Rand înfulecă tocana fierbinte și pâinea care-i fusese adusă. Fiecare mânca acolo unde se afla, așezat sau în picioare. Rand mai dansă de încă trei ori, și se descurcă mult mai bine, deși se trezi din nou dansând cu Nynaeve și chiar cu Moiraine. De data aceasta, amândouă îl laudară pentru pricepere, ceea ce-l făcu să se bâlbâie. Se întâlni din nou și cu Egwene; fata îl privi fix, cu ochii întunecați și părând mereu că vrea să-i spună ceva, dar fără să deschidă gura. El rămase la fel de tăcut, dar nu se încruntă la ea, așa cum îi reproșase după aceea Mat, atunci când se întorsese la masă.

Către miezul nopții, Moiraine plecă. Egwene aruncă o privire neliniștită de la Aes Sedai spre Nynaeve, apoi se grăbi după ea. Meșterea le privi cu o expresie neclintită, apoi, demonstrativ, se ridică să mai danseze un dans și plecă și ea, cu o privire triumfătoare, de parcă ar fi obținut o victorie în fața celeilalte.

În scurtă vreme, Thom își puse flautul în cutie și începu să se scuze în fața celor care-i cereau să mai rămână. Lan apăru și el, ca să-i adune pe Rand și pe ceilalți.

— Trebuie să plecăm devreme, spuse Străjerul, aplecându-se pentru a se putea face auzit pe deasupra zgomotelor, și avem nevoie de cât mai multă odihnă.

— E un om aici care s-a tot holbat la mine, șopti Mat. Un bărbat cu o cicatrice pe față. Crezi că ar putea fi una din... *Iscoadele* acelea despre care ne-ai prevenit?

— Cum era, așa? întrebă Rand, trăgându-și cu degetul o linie peste nas, până la colțul gurii. Și la mine s-a holbat.

Cercetă cu privirea și restul încăperii. Oamenii se împușinau, iar cei mai mulți dintre cei rămași erau adunați în jurul lui Thom.

— Acum nu mai e aici.

— L-am văzut, rosti Lan. Jupân Fitch spune că e un spion de al Mantiilor Albe. N-are de ce să ne îngrijoreze.

Așa o fi fost, dar Rand tot își dădea seama că Străjerul era preocupat de ceva. Îl privi pe Mat, care avea o expresie împietrită pe chip, semn sigur că ascundea ceva. „Spion de al Mantiilor Albe. Oare Bomhald vrea chiar așa de rău să se răzbune pe noi?”

— Plecăm devreme? Întrebă el. Foarte devreme?

Poate așa se puteau îndepărta înainte să se întâmple cine știe ce.

— Odată cu ivirea zorilor, răspunse Străjerul.

Plecară cu toții din sala mare - Mat fredona în surdină frânturi de cântece, iar Perrin se oprea când și când să încerce un pas de dans pe care-l învățase. Li se alătură și Thom, foarte bine dispus. Chipul lui Lan era lipsit de orice fel de expresie. Se îndreptară cu toții spre scări.

— Unde doarme Nynaeve? Întreba Mat. Jupân Fitch zicea că ultimele camere ni le-a dat nouă.

— I s-a adus un pat, răspunse sec Thom, în camera cu jupâneasa Alys și cu fata.

Perrin fluieră printre dinți, iar Mat mormăi:

— Sânge și cenușă. N-aș vrea să fiu în locul lui Egwene nici pentru tot aurul din Caemlyn!

Nu pentru prima data, Rand își dori ca Mat să se poată gândi cu seriozitate la ceva, vreme de mai mult de două minute. Nici situația lor nu era foarte grozavă, la urma urmei.

— Mă duc să iau niște lapte, zise el, nădăjduind să-l ajute să doarmă. „Poate la noapte nu mai visez.”

Lan îl privi intens.

— Ceva nu e în ordine în seara asta. Nu te duce departe și amintește-ți că plecăm fie că ești îndeajuns de treaz ca să poți calări, fie că trebuie să te legăm în șa.

Străjerul o apucă în sus pe scări, iar ceilalți îl urmară, ceva mai puțin veseli. Rand rămase singur pe coridor. După ce fuseseră atâția oameni prin preajmă, acum locul părea cu adevărat pustiu.

Se grăbi spre bucătărie, unde dădu peste o fată care spăla vasele, aflată încă la treaba. Ea îi turnă o cană cu lapte dintr-o carafă uriașă de piatră.

Pe când ieșea din bucătărie, bându-și laptele, o umbră în haine negre și șterse porni spre el de-a lungul coridorului, ridicându-și brațele palide pentru a-și da pe spate gluga întunecată care-i ascundea chipul. Mantia îi atârna nemișcată, deși venea spre el, iar chipul... Era chipul unui bărbat, dar palid și parcă transparent, ca un melc, și fără ochi. Craniul, cu părul său negru și uleios și obrajii bucălați, era neted și fără expresie, ca o coajă de ou. Rand se înecă, vărsând lapte în jurul său.

— Ești unul dintre ei, băiete, roști Pieritul, într-o șoaptă răgușită, ca zgomotul unei pile petrecute ușor peste un os.

Scăpând cana, Rand se dădu înapoi. Voia să fugă, dar deabia izbutea să facă un pas șovăielnic. Nu-și putea lua privirea de la chipul fără ochi; se holba la el, simțind cum i se întorcea stomacul pe dos. Încercă să strige după ajutor, să urle, dar avea gâtul ca de piatră. Până și respirația devenise dureroasă.

Pieritul veni mai aproape, parcă plutind, fără să se grăbească. Pașii lui șerpuitori erau grațioși și înfiorători; semăna cu o viperă, și datorită armurii care-i acoperea pieptul, ca niște solzi. Buzele subțiri și lipsite de culoare se răsuciră într-un zâmbet crud, părând și mai batjocoritor din pricina pielii netede și palide care se întindea în locurile în care ar fi trebuit să fie ochii. Pe lângă glasul lui, cel al lui Bomhald părea cald și dulce.

— Unde-s ceilalți? Știu că-s aici. Vorbește, băiete, și te las să trăiești.

Rand se lipi cu spatele de lemn - era un perete sau o ușă, dar nu se putea întoarce pentru a vedea unde se află. Acum că se oprise din mers, simțea că nu mai poate face nici o mișcare. Se cutremură, privindu-l pe Myrddraal venind mai aproape. Cu fiecare pas lent, spasmele lui deveneau și mai puternice.

— Vorbește, am spus, sau...

De deasupra se auzi un zgomot de pași grăbiți, venind din susul scărilor, iar Myrddraalul se întrerupse și se răsuci. Mantia îi atârna nemișcată. O clipă, Pieritul își ținu capul înclinat, de parcă privirea sa cea tainică putea străpunge peretele de lemn. În mâna albă, ca de mort, apăru o sabie la fel de neagră ca mantia. Lumina de pe coridor păru să se întunece din pricina acesteia. Zgomotul de pași se auzi mai tare, iar Pieritul se întoarse din nou către Rand, atât de ușor, de parcă n-ar fi avut oase în trup. Lama cea neagră se înălță; buzele subțiri se traseră înapoi, într-un rânjet ca de fiară.

Tremurând, Rand își dădu seama că avea să moară. Oțelul întunecat ca noaptea zbură spre fruntea sa... și se opri.

— Ești al Marelui Stăpân al Întunericului, se auzi vocea, ca zgomotul unghiilor pe o tăbliță de ardezic. Îi aparții.

Răsucindu-se ca într-o ceață întunecată, Pieritul se îndepărtă de Rand, pornind pe coridor. Umbrele de la capătul acestuia se înălțară să-l primească, și dispăru.

Apăru Lan care coborî dintr-o săritură ultimele trepte și se opri cu zgomot, cu sabia în mână. Rand se chinui să-și recapete glasul.

— Un Pierit, bâigui el cu voce stinsă. Era...

Brusc, își aduse aminte că avea o sabie. Cât fusese Myrddraalul acolo, nici nu-i trecuse prin cap. Acum își scoase, cu gesturi grăbite, arma însemnată cu pecetea bătlanului, fără să-i pese că era prea târziu.

— A fugit într-acolo!

Lan dădu absent din cap, de parcă se concentra, încercând să asculte ceva.

— Da. Pleacă. Piere. Nu avem timp să-l urmărim acum. Plecăm și noi, păstorule.

Alți pași se auziră pe scări – Mat, Perrin și Thom, încărcăți cu pături și cu desagile de la șa. Mat încă își strângea așternuturile, chinuindu-se să-și țină arcul sub braț.

— Plecăm? Întrebă Rand, vârându-și sabia în teacă și luându-și lucrurile din brațele lui Thom. Acum? Noaptea?

— Vrei să aștepți să se întoarcă Jumate-Omul, păstorule? se răsti nerăbdător Străjerul. Cu încă vreo șase după el? De acum știe că ne aflăm aici.

— Rămân și eu cu voi, îi spuse Thom Străjerului, dacă nu ai nimic împotrivă. Prea multă lume își aduce aminte că am sosit odată cu voi. Mi-e teamă că mâine ăsta n-o să mai fie un loc bun pentru prietenii voștri.

— Poți să vii cu noi, sau poți să te duci unde poțesteți, chiar și în Shayol Ghul, Menestrelule!

Teaca lui Lan răsună din pricina forței cu care își puse sabia la locul ei. Un băiat de la grajduri trecu în fugă pe lângă ei, venind pe ușa din spate, apoi apăru Moiraine, însoțită de jupân Fitch, iar în spatele lor, Egwene, care-și ținea în brațe șalul, răsucit ca o boccea. O urmă Nynaeve. Egwene părea speriată până la lacrimi, dar chipul Meșteresei era o mască de mânie rece.

— Lucrurile astea trebuie luate, îi explică Moiraine hangiului. Mâine dimineață vei avea cu siguranță parte de necazuri. Poate Iscoade ale Celui Întunecat, sau poate și mai rău. Când vine momentul, lămurește-i cât poți de iute că noi am plecat. Nu te opune. Spune-le tuturor celor care te-ntreabă că am plecat în

timpul nopții, și ar trebui să nu mai aibă nimic de împărțit cu dumneata. Pe noi ne urmăresc.

— Nu-ți face dumneata griji, răspunse jovial jupân Fitch. Nici nu te mai gânde. Dacă apare cineva prin hanul meu care încearcă să le facă necazuri oaspeților... păi, o să le zicem noi vreo două, eu cu băieții mei. Le zicem vreo două. Și n-o să afle nimic despre când ați plecat, sau unde, și nici măcar dacă ați fost aici sau nu. N-am eu treabă cu unii ca ăștia. Nimeni n-o să spună nici o vorbă despre Domniile Voastre, aici. Nici o vorbă!

— Dar...

— Jupâneasa Alys, zău că trebuie să mă duc să văd de cai, dacă este să puteți pleca, încheie hangiul, smulgându-și mâneca de care-l ținea și pornind înspre grajduri.

Moiraine oftă iritată.

— Ce om încăpățânat! Nu vrea să asculte și pace.

— Crezi că trolocii ar putea veni înapoi să ne caute? întrebă Mat.

— Troloci! se răsti Moiraine. Firește că nu! Dar nu-i ăsta singurul lucru de care trebuie să ne temem. De pildă, mă întreb cum de ne-au găsit.

Fără să ia în seamă reacția lui Mat, ea continuă.

— Pieritul n-are cum să nu-și dea seama că vom pleca, acum că știm că ne-a găsit, dar jupân Fitch e prea sigur pe el când vine vorba de Iscoadele Celui Întunecat. Crede că sunt niște prăpădiți care se ascund printre umbre... De fapt, poți da de ei prin prăvălii și pe străzile fiecărui oraș, ca și în cele mai înalte adunări. S-ar putea ca Myrddraalul să-i trimită să încerce să ne afle planurile.

Și, cu asta, se răsuci pe călcâie și plecă; Lan se luă pe dată pe urmele ei.

Pornind spre curte, Rand se trezi lângă Nynaeve, care avea cu ea desagile și păturile.

— Deci, până la urmă, vii și dumneata cu noi, spuse el. „Min avusese dreptate.”

— Chiar era ceva acolo jos? întrebă ea cu glas scăzut. Din câte spunea ea... era...

Apoi se întrerupse brusc și se uită la el.

— Un Pierit, veni răspunsul lui Rand, uimit că o poate spune atât de liniștit. Era cu mine pe coridor, înainte să vină Lan.

Nynaeve își trase mantia pe lângă corp pentru a se apăra de vânt, pe când ieșeau din han.

— O fi ceva pe urmele voastre, nu zic nu. Dar eu am venit ca să vă aduc pe toți în siguranță în Emond's Field, și n-am de gând să vă părăsesc înainte de asta. Nu vă las eu singuri cu una ca ea.

Grajdul era plin de lumini, căci slujitorii hanului se ocupau cu înșeuatul cailor.

— Mutch! striga hangiul, care stătea în ușa împreună cu Moiraine. Mișcă-te încoace!

Apoi se întoarse din nou către ea, părând să încerce s-o împace, fără însă s-o asculte cu adevărat, cu toate că îi arata foarte mare respect, făcându-i tot felul de plecăciuni între două porunci date servitorilor.

Caii fură scoși din grajd, în timp ce băieții care-i conduceau bombăneau încet, plângându-se de graba și de ora târzie. Rand îi ținu bocceaua lui Egwene, dându-i-o înapoi după ce ea se urcă în spinarea Belei. Fata îl privea cu ochii mari și plini de teamă. „Măcar nu mai crede că e vorba de o aventură.”

De îndată ce gândi asta, Rand se simți rușinat. Ea era în primejdie din pricina lui și a celorlalți. Chiar și să se întoarcă singură în Emond's Field ar fi fost mai sigur decât să meargă mai departe.

— Egwene, știi...

Dar cuvintele îi muriră pe buze. Egwene era prea încăpățânată pentru a se întoarce pur și simplu, mai ales după ce spusese că vrea să ajungă tocmai până în Tar Valon. „Și cum rămâne cu viziunea lui Min? Face și ea parte din toate astea. Dar, pe Lumină, din ce?”

— Egwene, șopti el, îmi pare rău. Parca nici nu mai gândesc cum trebuie.

Ea se aplecă în șa și-l strânse tare de mână. În lumina care venea din grajd, chipul ei se vedea limpede. Nu mai părea așa de înfricoșată ca înainte.

După ce îi văzu pe toți în șa, jupân Fitch stăruie să-i conducă la poartă, în timp ce băieții de la grajd le luminau calea cu lămpile. Pe drum, hangiul cel gras le făcu plecăciuni, asigurându-i că tainele lor vor rămâne neatinse și poftindu-i să mai vină pe la hanul său. Mutch îi privi plecând, la fel de posomorât ca atunci când sosiseră.

„Uite unul, se gândi Rand, care probabil că n-ar șovăi deloc, dar absolut deloc”. Mutch părea gata să-i spună primei persoane care-l întreba la ce oră plecaseră și toate celelalte lucruri care-i mai treceau prin cap în legătură cu ei. După ce făcu vreo câțiva pași pe stradă, se uită înapoi. Rămăsese o singură siluetă, în picioare, cu lampa ridicată mult deasupra capului, care privea după ei. Nici nu mai era nevoie să-i vadă chipul ca să știe că era Mutch.

La acea oră din noapte, străzile din Baerlon erau pustii; numai câteva sclipiri reușeau, pe ici, pe colo, să străbată obloanele ferecate, iar lumina lunii, aflată în ultimul pătrar, șovăia din pricina norilor împinși de colo colo de vânt. Din când în când, treceau pe lângă gura unei alei, făcând câte un câine să latre după ei, dar niciun alt zgomot nu rupea tăcerea nopții, în afară de copitele cailor și de vântul care șuiera peste acoperișuri. Călăreții erau încă și mai cufundați în tăcere, înfofoliți în mantii și în propriile gânduri.

Străjerul mergea înainte, ca de obicei, cu Moiraine și Egwene la mică distanță în spatele lui. Nynaeve se ținea, și ea, aproape de față, iar ceilalți încheiau alaiul, înghesuți laolaltă. Conduși de Lan, caii mergeau într-un ritm destul de rapid.

Rand privea îngrijorat străzile din jurul lor și observă că și prietenii săi făceau la fel. Umbrele tremurânde aruncate de lună i le aminteau pe cele de la capătul coridorului, care păreau să se întindă spre Pierit. Atunci când din depărtare se mai auzea câte un zgomot, precum un butoi care cădea la pământ, sau un alt câine care lătra, cu toții tresăreau și-și ridicau frunțile. Încet-încet, pe măsură ce străbăteau orașul, toți își aduseră caii mai aproape de armăsarul negru al lui Lan și de iapa cea albă a lui Moiraine.

La poarta dinspre Caemlyn, Lan descălecă și bătu cu pumnul în ușa unei clădiri mici, de piatră, lipite de zid. Apăru un paznic somnoros, care se freca la ochi cu pumnii. Auzind cuvintele lui Lan, se trezi imediat, și se holbă la ceilalți, pe lângă Străjer.

— Vreți să plecați? strigă el. Acum? Noaptea? Sunteți nebuni!

— Cred că nu se găsește nici o poruncă de a Guvernatorului care să ne împiedice, glăsui Moiraine, care descălecăse și ea, dar se ținea mai departe de ușă și de lumina care se revărsa în ulița întunecată.

— Păi, de găsit nu se găsește, jupâneasă, răspunse paznicul, uitându-se către ea cu ochii mijiți, încercând să-i vadă chipul. Dar porțile stau închise de la apus până la răsărit. Nimeni nu intră decât pe lumină. Asta-i porunca. Oricum, pe afară sunt lupi. Săptămâna trecută au omorât o duzină de vite. Pot să omoare și un om la fel de ușor.

— Nimeni nu intră, dar despre plecări nu se spune nimic, vorbi Moiraine, pe un ton hotărât, care să pună capăt discuției. Vezi? Nu-ți cerem să încalci poruncile.

Lan îndesă ceva în pumnul paznicului.

— Pentru osteneală, șopti el.

— Așa o fi, zise încet paznicul, privind obiectul pe care-l avea în mână; înainte să-l îndese în buzunar, se zări sclipirea aurului. De fapt, despre plecări nu se spune nimic. Stați o clipă, continuă el, și-și vârî capul îndărăt în căsuța lui. Arin! Dar! Ieșiți și ajutați-mă să deschid poarta. Sunt niște oameni aici care vor să plece. Hai, fără vorbă! Faceți ce vă spun.

Dinăuntru apărură alți doi paznici, care se opriră, somnoroși și uimiți, să-i privească pe cei opt călători atât de grăbiți să plece. Îmboldiți de primul, se grăbiră să se înhame la roata uriașă care făcea zăvorul imens să se ridice de pe poartă, apoi trecură la scripetele care deschidea porțile. Acesta se auzi clincănind ușor, iar porțile bine unse se deschiseră fără zgomot în afară. Totuși, înainte să apuce să iasă, un glas neprietenos se auzi din întuneric.

— Ce-i asta? Nu s-a poruncit ca porțile să rămână închise până la răsărit?

Cinci bărbați în mantii albe pășiră în raza de lumină care se revărsa pe ușa clădirii paznicilor. Umblau cu glugile ridicate, pentru a-și ascunde chipurile, dar fiecare dintre ei își ținea mâna pe plăselele sabiei, iar soarele brodat pe partea stângă a pieptarului mantiiilor era o dovadă limpede a identității lor. Mat murmură ceva neauzit. Paznicii se opriră din treabă și schimbă în tre ei priviri îngrijorate.

— Asta nu e treaba Domniilor Voastre, spuse pe un ton războinic primul paznic și continuă, cu un glas ceva mai puțin hotărât, după ce toți cei cinci își întoarseră spre el capetele acoperite cu glugi: Copiii Luminii nu au autoritate aici. Guvernatorul...

— Copiii Luminii, spuse încet bărbatul care vorbise primul, sunt stăpânii în toate regiunile în care oamenii pășesc în Lumină. Numai acolo unde domnește Cel Întunecat oamenii li se împotrivesc, da?

Își plimbă privirea de la paznic către Lan și, dintr-odată, îi aruncă Străjerului o a doua otheadă, ceva mai intensă. Acesta din urma nu se mișcase din loc; de fapt, părea cu totul în largul său. Dar nu mulți oameni se puteau uita cu atâta calm la Copiii Luminii. Chipul lui Lan era ca de piatră, de parcă s-ar fi uitat la un om oarecare. Când Mantia Alba vorbi din nou, glasul său părea bănuitor:

— Ce soi de oameni vor să iasă dintre zidurile unui oraș la ceas de noapte, în vremuri ca acestea, când lupii rățăcesc prin întuneric, iar pe deasupra au fost zăriți zburând slujitorii Celui Întunecat? Un om de la miazănoapte, da? continuă el, trăgând cu ochiul la fâșia de piele împletită care-i încingea fruntea lui Lan și-i ținea pe spate pletele lungi.

Rand se lăsă mai jos în șa. Un Draghar. Asta trebuia să fie ceea ce bărbatul numise slujitorul Celui Întunecat, dacă nu cumva vorbise despre ceva ce el nu cunoștea. După apariția Pieritului la Cerbul și Leul trebuia să se fi așteptat la un Draghar, dar pe moment avea gânduri mai arzătoare în minte.

I se păruse că recunoaște glasul bărbatului cu mantie albă.

— Călători, răspunse Lan, liniștit. Neînsemnați pentru dumneata sau oamenii dumitale.

— Copiilor Luminii le pasă de toți.

Lan clatină ușor din cap.

— Chiar vreți să aveți alte necazuri cu Guvernatorul? V-a poruncit deja să nu mai apăreți în oraș în număr prea mare, ba a pus chiar să fiți urmăriți. Ce-o să mai facă după ce află că vă legați de niște cetățeni de treabă, tocmai la porțile lui? De ce v-ați oprit? Întrebă el, întorcându-se spre paznici. Aceștia șovăiră o clipă, își puseră din nou mâinile pe scripete, apoi se opriră iar, auzind glasul bărbatului cu mantie.

— Guvernatorul habar n-are ce se întâmplă chiar sub nasul lui. Peste tot se întinde ticăloșia pe care el nici n-o vede, nici n-o simte. Dar Copiii Luminii văd totul.

Paznicii se priviră; pumnii li se închideau și li se deschideau, de parcă duceau dorul sulitelor pe care le lăsaseră înăuntru.

— Copiii Luminii simt mirosul ticăloșiei, continua Mantia Albă, rotindu-și privirile spre cei de pe cai. Îl simțim, și tăiem ticăloșia din rădăcină, oriunde am afla-o.

Rand încercă să se facă și mai mic, dar mișcarea îi atrase atenția celuiilalt.

— Și aici cine e? Cineva care nu vrea să fie văzut? Ce...? Ah!

Bărbatul își dădu pe spate gluga cea albă, iar Rand se trezi privind un chip la care se aștepta. Bomhald dădu din cap cu o satisfacție ușor de observat.

— Paznicule, te-am salvat fără îndoială de la un mare necaz. Erai pe punctul să ajuți niște Iscoade de ale Celui Întunecat să fugă de Lumină. Ar trebui să fii pârât Guvernatorului, pentru a-ți primi pedeapsa, sau poate să fii dat pe mâna Inchizitorilor, care să descopere ce aveai de fapt de gând în noaptea asta.

Se opri, încercând să vadă dacă-l înfricoșase pe paznic, dar acesta nu părea afectat.

— Nu ți-ai dori asta, nu? Atunci îi iau eu pe ticăloșii ăștia, în tabăra noastră, ca să poată fi cercetați în numele Luminii – în locul tău, da?

— Asta vrei, Mantie Albă? Să mă duci în tabăra ta? răsună dintr-odată glasul lui Moiraine, părând că vine din toate părțile; la apropierea celor cinci, ea se retrăsese în întuneric, pierzându-se printre umbre. Să mă cercetezi? continuă ea, făcând un pas înainte, învăluită în beznă; părea să fi crescut în înălțime. Să mă oprești din drum?

Încă un pas, iar Rand ramase cu gura căscată. Era cu adevărat mai mare; capul ei era la aceeași înălțime cu al lui, deși se afla în șa. Umbrele îi înconjurau chipul ca niște nori de furtună.

— Aes Sedai! strigă Bomhald și, pe dată, cinci săbii ieșiră sclipind din tecile lor. Mori!

Ceilalți patru șovăiră, dar el dădu s-o străpungă cu sabia, de îndată ce o trase din teacă. Rand țipă văzând toiagul lui Moiraine care se înalță să blocheze lovitura. Lemnul cel delicat cioplit nu avea cum să oprească oțelul bine călit. Sabia întâlni toiagul și în jur, ca dintr-o fântână, țâșniră scânteii; se auzi un zgomot, ca un șuierat răsunător, care-l trimise pe Bomhald îndărăt prin aer, făcându-l să se izbească de tovarășii săi. Toți cinci căzură grămadă la pământ. Din sabia lui Bomhald, care

căzuse lângă el, îndoită în unghi drept și cu lama aproape topită, se înălțară trâmbe de fum.

— Îndrăznești să mă ataci! tună ca o vijelie glasul lui Moiraine.

Umbrele se învălăduciră deasupra ei și o îmbrăcară ca într-o mantie cu gluga. De acum, se înălța la fel de mult ca zidul orașului. Ochii ei sclipeau de la înălțime, ca un uriaș care privea insectele de la picioarele sale.

— La drum! strigă Lan și, dintr-o mișcare, înșfăcă frâiele iepei lui Moiraine, sărind, la rândul său, în șa. Acum! porunci el.

Umerii lui atinseră porțile, când armăsarul său se strecură prin deschizătura îngustă, ca o piatră slobozita dintr-o praștie.

O clipă, Rand rămase împietrit în loc, cu ochii holbați. Capul și umerii lui Moiraine continuau să se înalțe; de acum, trecuseră de înălțimea zidurilor. Și paznicii, și Copiii Luminii se trăgeau îndărăt din calea ei, înghesuindu-se cu spatele lipit de căsuța de piatră. Chipul femeii Aes Sedai se pierduse în întuneric, dar ochii ei, mari cât discul lunii, sclipeau nerăbdători, dar și mânioși, atunci când se opriră asupra lui. Înghițind în sec, el îl îmboldi pe Noruț cu călcâiele în coaste și o porni în galop după ceilalți. După vreo cincizeci de pași, Lan le făcu semn să se oprească, iar Rand privi în urmă. Silueta lui Moiraine se înălța mult deasupra gardului din bușteni; capul și umerii ei erau mai întunecați decât cerul nopții; o aură argintie, izvorâtă din discul ascuns al lunii, o înconjura. În timp ce el se holba cu gura căscată, femeia Aes Sedai păși peste zid. Porțile începură să se închidă grabnic. De îndată ce ajunse afară, reveni dintr-odată la mărimea sa obișnuită.

— Nu închideți poarta! strigă un glas nesigur dincolo de zid; Rand avu impresia că era Bomhald. Trebuie să-i urmărim și să-i prindem!

Dar paznicii își văzură de treabă fără să-l bage în seamă. Porțile se închiseră, iar câteva clipe mai târziu zăvorul se așeză la locul lui, ferecându-le. „Poate că nu toate Mantiile Albe sunt la fel de dornice ca Bomhald să înfrunte o Aes Sedai.”

Moiraine se grăbi spre Aldieb, mângâind botul iepei o singură dată înainte să-și ascundă toiagul sub curelele de la șa. De data asta, Rand nici nu mai trebui să verifice ca să-și dea seama că toiagul nu avea nici o zgârietură.

— Erai uriașă, șopti Egwene cu respirația întretăiată, foindu-se pe spinarea Belei. Nimeni nu mai spuse nimic, deși Mat și Perrin își traseră caii mai departe de Aes Sedai.

— Zău? rosti absentă Moiraine, în timp ce se urca în șa.

— Te-am văzut, protestă Egwene.

— Noaptea, mintea îți joacă feste, și ochiul vede ceea ce nu există.

— Nu-i vreme de jocuri, începu mânioasă Nynaeve, dar Moiraine o întrerupse.

— Chiar așa - nu-i vreme. S-ar putea să fi pierdut aici tot ce am câștigat la Cerbul și Leul. Măcar dac-aș putea fi sigură că Draghkarul nu e în văzduh, continuă ea, privind înspre poarta și clătinând din cap, cu un suspin. Sau dacă Myrddraalul ar fi cu adevărat orb. dacă tot îmi pun dorințe, măcar să-mi doresc ceva cu adevărat cu neputință. Dar să lăsăm. Ei știu încotro ne îndreptăm, dar, cu puțin noroc, n-o să ne ajungă. Lan!

Străjerul o apucă spre răsărit, pe drumul spre Caemlyn, iar ceilalți îl urmară la mică distanță; copitele cailor tropăiau ritmic pe pământul bătătorit. Mergeau ușor, la trap, într-un ritm pe care caii îl puteau ține mai multe ceasuri, fără ajutor din partea femeii Aes Sedai. Totuși, înainte să fi trecut mai mult de un ceas de când porniseră, Mat scoase un strigăt, arătându-le ceva în spate, de unde plecaseră.

— la uitați-vă!

Cu toții traseră frâiele și întoarseră capetele. Peste Baerlon se zărea întinzându-se un foc, ca și cum cineva ar fi aprins un rug uriaș, cât o casă, care colora marginile norilor în roșu. Scânteile luate de vânt se înălțau în văzduh.

— L-am prevenit, strigă Moiraine, dar nu voia s-o ia în serios.

Aldieb se mișcă în lateral, ca un ecou al mâniei sale neputincioase.

— Pur și simplu n-a vrut s-o ia în serios.

— Hanul? întreba Perrin. Cerbul și Leul? Cum de ești așa de sigură?

— Cât de departe vrei să mergi cu potriveli? întrebă Thom. Ar putea fi casa Guvernatorului, dar nu e. Și nu e nici vreun hambar, sau soba din cine știe ce bucătărie, sau căpița de fân a bunică-tii.

— Poate că Lumina e de partea noastră astă noapte, rosti Lan, iar Egwene se întoarse mânioasă către el.

— Cum poți să spui așa ceva? Hanul bietului jupân Fitch arde! Ar putea să fie și răniți!

— Dacă au atacat hanul, replica Moiraine, s-ar putea ca plecarea noastră din oraș și... demonstrația mea de la poartă să fi trecut neobservate.

— Sau poate Myrddraalul vrea să ne facă să credem asta, adăugă Lan.

Moiraine încuviință din cap în întuneric.

— Poate. Oricum, trebuie să ne vedem de drum. În noaptea asta, nimeni nu o să aibă parte de prea multă odihnă.

— Ce liniștită ești, Moiraine, exclamă Nynaeve. Dar oamenii de la han? Sigur sunt răniți, iar hangiul și-a pierdut toată averea, din pricina ta! În ciuda tuturor vorbelor tale despre Calea Luminii, ești gata să mergi mai departe fără să te gândești nici o clipă la el. Necazurile lui sunt din pricina ta!

— Din pricina celor trei, izbucni mânios Lan. Focul, răniții, tot ce se petrece - e din pricina lor. Faptul că prețul trebuie plătit e o dovadă că merită. Cel Întunecat îi vrea pe băieții ăștia ai tăi, și trebuie împiedicat să dobândească ceea ce vrea cu atâta îndârjire. Sau poate preferi să-i lăsăm pe mâna Pieritului?

— Liniștește-te, Lan, vorbi Moiraine. Liniștește-te. Meșterea-să, crezi că eu îi pot ajuta pe jupân Fitch și pe oamenii de la han? Pai, ai și dreptate.

Nynaeve dădu să spună ceva, dar Moiraine îi făcu semn cu mâna și continuă:

— Pot să mă întorc de una singură și să dau o mână de ajutor. Nu prea mult, firește. Asta ar atrage atenția asupra celor pe care i-am ajutat, lucru pentru care nu mi-ar mulțumi nimeni, mai ales câtă vreme Copiii Luminii se află în oraș. Și așa ar rămâne numai Lan cu voi, să vă apere. E foarte priceput, dar e nevoie de mai mult decât de forța lui dacă vă găsesc Myrddraalul și o ceată de troloci. Desigur, ne-am putea întoarce cu toții, deși mă îndoiesc că v-aș putea aduce pe toți înapoi în Baerlon, neobservați. Iar asta v-ar lăsa pradă celui care a pus focul, ca să nu mai vorbim de Mantiile Albe. Dacă ai fi în locul meu, Meșterea-să, ce cale ai alege?

— Aș găsi eu ceva de făcut, mormăi Nynaeve, fără voia ei.

— Și pesemne ca l-ai ajuta pe Cel Întunecat să câștige, răspunse Moiraine. Amintește-ți ce - și pe cine - vrea el. Suntem în război, la fel ca toți oamenii din Ghealdan, deși acolo se luptă

cu miile, iar aici suntem doar opt. O să-i trimit niște bani lui jupân Fitch, ca să poată reclădi hanul, bani care să nu-l ducă cu gândul la Tar Valon. Și niște ajutoare pentru răniți. Orice altceva n-ar face decât să-i pună în primejdie. Vezi, lucrurile nu sunt nici pe departe simple. Lan.

Străjerul își întoarse calul și o apucă iarăși pe drum.

Din când în când, Rand privea înapoi. Până la urmă nu mai reuși să vadă altceva decât strălucirea norilor, și apoi până și aceasta se pierdu în întuneric. Nădăjdui că Min era bine.

În jur era încă beznă când Străjerul îi conduse, în cele din urmă, afară de pe drum, și descălecă. După socoteala lui Rand, nu rămăseseră mai mult de două ceasuri până în zori. Priponiră caii, fără să le scoată șeile, și făcură tabăra, fără să aprindă focul.

— Un ceas, îi preveni Lan, pe când toți, în afară de el, se înveleau cu păturile; el se pregătea să le vegheze somnul. Un ceas, apoi trebuie să ne vedem de drum.

Peste ei se lăsă liniștea. După câteva minute, Mat vorbi, într-o șoptă care de-abia ajunsese până la Rand.

— Mă întreb ce a făcut Dav cu castorul ăla.

Rand clătină din cap în tăcere, iar Mat șovăi, apoi spuse:

— Credeam că suntem în siguranța, Rand, știi. De când am trecut râul, niciun semn, apoi am ajuns în oraș, cu toate zidurile alea în jurul nostru. Credeam că suntem la adăpost. Apoi visul. Și Pieritul. O să mai fim vreodată la adăpost?

— Numai după ce ajungem în Tar Valon, răspunse Rand. Așa ne-a zis ea.

— Dar atunci ce-o să fie? întrebă Perrin cu glas scăzut, și toți trei priviră silueta întunecată a femeii Aes Sedai. Lan se topise în întuneric; putea fi oriunde. Dintr-odată, Rand căscă. Ceilalți tresăriră nervoși, auzind sunetul.

— Cred că ar fi mai bine să dormim un pic, spuse el. Oricum, și dacă rămânem treji, nu rezolvăm nimic.

— Ar fi trebuit să facă totuși ceva, vorbi încet Perrin, dar ni-meni nu-i răspunse.

Rand se răsuci pe o parte, ca să scape de o rădăcină care-i intra în coaste, apoi se întoarse pe burtă, din pricina unei pietre și a altei rădăcini. Locul în care se opriseră nu era bun de tabără, nu ca altele alese de Străjer pe drumul din Taren. Adormi, întrebându-se dacă avea să viseze ceva din pricina

rădăcinilor, și se trezi când Lan îl atinse pe umăr, simțind dureri la coaste și mulțumit că, dacă visase ceva, nu-și putea aminti.

Era încă întuneric, așa cum se întâmplă chiar înaintea zorilor, dar, după ce și strânsesă păturile și le prinseră la spatele șeilor, Lan îi conduse din nou către răsărit. Când apăru soarele, îmbucară cu ochii mijiți puțină pâine, brânză și apă, fără să coboare din șa, zgribulindu-se în mantii din pricina vântului. Cu toții, în afară de Lan, care mănca și el, dar fără să-și mijească ochii sau să se zgribulească. Se schimbaseră la loc în mantia sa multicoloră care îi flutura pe lângă corp, trecând de la gri la verde, fără ca el să o bage în seamă decât atunci când îi incomoda brațul drept. Chipul său rămase fără expresie, dar ochii săi cercetau fără încetare împrejurimile, ca și cum se aștepta din clipă în clipă la o ambuscadă.

CAPITOLUL 18

Drumul spre Caemlyn

Drumul spre Caemlyn nu era foarte diferit de Calea Nordului, care străbătea Ținutul celor Două Râuri. Era, firește, mult mai larg și existau semne că era și mai mult folosit, dar era tot o fâșie de pământ bătătorit, de-a lungul căreia se înșirau copaci care ar fi fost la locul lor în Ținutul celor Două Râuri, mai ales că toți erau golași, în afara celor cu frunzișul veșnic.

Totuși, pământul în sine era diferit, căci, la amiază, drumul pătrunse printre niște dealuri joase. Uneori, o apuca de-a dreptul peste ele, dacă erau îndeajuns de mari pentru ca drumul să fi trebuit să ocolească prea mult, și îndeajuns de mici pentru ca truda oamenilor să nu fi fost din cale afară de istovitoare. Zi de zi, pe măsură ce unghiul soarelui se schimba, începu să se observe că drumul, deși părea drept, se curba foarte ușor către miazăzi, în timp ce înainta spre răsărit. Rand își petrecuse multă vreme visând cu ochii deschiși în fața vechii hărți a lui jupân al'Vere – la fel ca jumătate dintre băieții din Emond's Field – și, după cât își amintea el, drumul ocolea o zonă numită Dealurile din Absher, rotindu-se în jurul ei până ce ajungea în White-bridge.

Din când în când, Lan îi puneă să descalece în vârful vreunui deal, de unde putea vedea bine drumul, atât în urmă, cât și înainte, precum și locurile dimprejurul lor. Străjerul cerceta priveliștea în timp ce toți ceilalți își dezmoreau picioarele sau mâncau, așezați sub un copac.

— Înainte îmi plăcea brânza, rosti Egwene, în a treia zi după plecarea din Baerlon; ședea sprijinită de trunchiul unui copac, strâmbându-se la ideea unei cine care, din nou, era la fel ca masa de dimineață și la fel cu toate cele la care se putea aștepta în următoarele zile. Nici vorbă de ceai. Niște ceai bun și fierbinte, încheie ea, strângându-și mantia pe lângă trup și așezându-se mai bine pe lângă copac, într-o încercare zadarnică de a scăpa din calea vântului aprig.

— Ceaiul de plavie și rădăcină de ținturică îi spunea Nynaeve lui Moiraine, sunt cele mai bune pentru oboseală. Limpezesc mințile și înlătură durerile.

— Sunt convinsă, murmura femeia Aes Sedai, privind-o lung. Nynaeve strânse din dinți, dar continuă pe același ton:

— Iar dacă trebuie să te lipsești de somn...

— N-avem ceai! îi spuse Lan lui Egwene, pe un ton răstit. Nu facem focul! Încă nu-i putem zări, dar sunt acolo, pe undeva, un Pierit sau doi și trolocii lor, și știu că am apucat-o pe drumul asta. Nu-i nevoie să le spunem întocmai unde ne aflăm.

— Nu ceream, murmură Egwene, cu chipul ascuns în mantie. Numai că-mi părea rău.

— De vreme ce dușmanii știu că am apucat-o pe drum, vorbi Perrin, de ce nu o luăm de-a dreptul spre Whitebridge?

— Nici măcar Lan nu poate călători de a curmezișul ținuturilor la fel de repede ca pe drum, îl lamuri Moiraine, întrerupând-o pe Nynaeve, mai ales prin dealurile din Absher.

Meșterea oftă enervată. Rand se întrebă ce pune la cale; după ce, în prima zi, nu o băgase deloc în seamă pe femeia Aes Sedai, Nynaeve își petrecuse ultimele două zile încercând să-i vorbească despre ierburi. Moiraine se îndepărtă de Meșterea și continuă:

— De ce credeți că drumul le ocolește? Și, până la urmă, tot ar fi trebuit să ne întoarcem la el. S-ar prea putea să-i fi găsit pe dușmani în fața noastră, și nu în urmă.

Rand părea neîncrezător, iar Mat murmură ceva despre „căi ocolite”.

— Ați văzut vreo fermă în dimineața asta? întrebă Lan. Sau măcar fumul ridicându-se pe vreun coș? Nu ați văzut, pentru că între Baerlon și Whitebridge e numai pustietate, iar la Whitebridge trebuie să trecem râul Arinelle. Acolo se află singurul pod la miazăzi de Maradon, în Saldaea.

Thom pufni, înfoindu-și mustățile.

— Și ce i-ar putea împiedica să fi pus deja pe cineva, să ne aștepte la Whitebridge?

Dinspre vest se auzi bocetul unui corn. Capul lui Lan se răsuci imediat, pentru a cerceta direcția din care veniseră. Rand simți un fior. O parte din el rămase însă îndeajuns de liniștită pentru a gândi: „Zece mile, nu mai mult”.

— Nimic, Menestrelule, răspuse Străjerul. Ne încredem în Lumină și-n noroc. Dar acum știm cu siguranță că sunt troloci pe urmele noastre.

Moiraine își scutură mâinile de praf.

— E timpul să plecăm, hotărî ea, urcându-se pe iapa cea albă.

Auzindu-i vorbele, începură cu toții să-și caute caii, îmboldiți de un al doilea sunet de corn. De această dată, îi răspunseră și altele, ale căror note înalte se revărsară dinspre apus, ca un bocet. Rand se pregăti să-l facă pe Noruț să o ia de îndată la galop, și toți ceilalți își pregătiră hățurile cu aceeași grabă, în afară de Lan și Moiraine. Străjerul și femeia Aes Sedai schimbă o privire lungă.

— Nu-i lăsa să se oprească, Moiraine Sedai, vorbi în cele din urmă Lan. O să mă întorc de îndată ce pot. Dacă dau greș, vei ști.

Punându-și o mână pe șaua lui Moiraine, sări în spinarea armăsarului negru și o luă la galop în josul dealului. Înspre apus. Cornul răsună din nou.

— Lumina meargă cu tine, ultim stăpân al celor Șapte Turnuri, șopti Moiraine, aproape prea încet pentru ca Rand s-o poată auzi; trăgând adânc aer în piept, o întoarse pe Aldieb spre răsărit. Trebuie să plecăm, le spuse, și porni într-un trap ușor, dar constant. Ceilalți o urmară îndeaproape.

Rand se răsuci o dată în șa pentru a se uita după Lan, dar Străjerul se pierduse deja din vedere printre dealurile joase și copacii dezgoliți. Ultimul stăpân al celor Șapte Turnuri, așa îl numise. Se întrebă ce-o fi însemnat. Credea că nu mai auzise nimeni în afară de el, dar apoi îl văzu pe Thom care-și rodea vârfurile mustăților, curios și îngândurat. Menestrelul părea să știe o grămadă de lucruri.

Cornul răsună încă o dată, în spatele lor. Rand se foi în șa. De data aceasta erau mai aproape; era convins de asta. Opt mile, poate șapte. Mat și Egwene priviră peste umăr, iar Perrin se ghemui în șa, de parcă aștepta să-l lovească cineva în spate. Nynaeve se duse mai în față, pentru a-i vorbi lui Moiraine.

— Nu putem merge mai repede? întrebă ea. Cornii ăia se apropie.

Femeia Aes Sedai clătină din cap.

— Și de ce crezi că ne dau de știre că sunt aici? Poate tocmai ca să ne grăbim, fără să ne gândim la ce ne-ar putea aștepta în față.

Continuă în același ritm constant. Din când în când, sunetele de corn se auzeau în urma lor și, de fiecare dată, zgomotul era mai apropiat. Rand încercă să nu se mai gândească la distanța care se micșora, dar gândul nedorit îi apărea în minte la auzul fiecărui bocet din gâtlejurile de aramă. „Cinci mile”, se gândea el îngrijorat, când Lan apăru deodată de după dealul din spatele lor, în galop. Ajunse lângă Moiraine și trase frâiele armăsarului.

— Cel puțin trei pâlcuri de troloci, fiecare condus de un Ju-mate-Om. Poate chiar cinci.

— De vreme ce ai fost îndeajuns de aproape ca să-i vezi, rosti îngrijorată Egwene, te puteau zări și ei. Ar putea să fie chiar pe urmele tale.

— Nu a fost văzut, răspunse Nynaeve, care se îndreptă de spate când toți se întoarseră către ea. Amintiți-vă, eu i-am luat urma.

— Tăcere, porunci Moiraine. Lan ne spune că ar putea fi cam cinci sute de troloci pe urmele noastre.

Se lăsa o tăcere uluită, apoi Lan vorbi din nou.

— Și se mai și grăbesc. O să ne ajungă cam într-un ceas.

Femeia Aes Sedai vorbi, ca pentru sine:

— Dacă și înainte erau atât de mulți, de ce nu au fost cu toții folosiți în Emond's Field? Iar dacă nu erau, cum au ajuns între timp încoace?

— Sunt răspândiți peste tot, ca să ne mâne, răspunse Lan, și au iscoade care cercetează drumul, mergând în fața fiecărui pâlc.

— Să ne mâne încotro? se întrebă Moiraine. Ca și cum i-ar fi răspuns, undeva spre apus răsună un corn, un geamăt prelung căruia, de această dată, îi răspunseră și altele, cu toatele înaintea lor. Moiraine își opri calul, iar ceilalți o urmau; Thom și cei din Emond's Field priveau în jur îngrijorați. Cornii răsunară și înaintea, și în urma lor. Lui Rand i se păru a fi un sunet de triumf.

— Acum ce facem? întreba mândioasă Nynaeve. Unde mergem?

— Spre miazănoapte sau spre miazăzi, doar atât ne-a rămas, răspunse Moiraine, mai degrabă gândind cu voce tare decât răspunzându-i Meșteresei. Spre miazăzi sunt dealurile din Absher, pustii și moarte, precum și râul Taren, pe care nu-l putem trece și nu putem întâlni nici o barcă. Spre miazănoapte, putem ajunge la Arinelle înainte de căderea nopții, și am putea să dăm peste barca vreunui neguțător. Dacă ghețurile de la Maradon s-au spart.

— Există un loc în care trolocii nu vor intra, grăi Lan, dar Moiraine se întoarse spre el cu o mișcare bruscă.

— Nu!

Ea îi făcu semn Străjerului, care-și apropie capul de al ei, pentru a putea vorbi fără să fie auziți. Sunetele de corn se auziră din nou, iar calul lui Rand se foi nervos pe loc.

— Încearcă să ne sperie, mârâi Thom, străduindu-se să-și liniștească animalul, care părea pe jumătate nervos și pe jumătate înfricoșat, de parcă trolocii și ar fi atins ținta. Încearcă să ne sperie până când o să intrăm în panică și o s-o luăm la fugă. Atunci o să fim în mâinile lor.

Egwene întorcea capul la fiecare zgomot; ea privea când înainte, când în urmă, ca și cum căuta să-i vadă apărând pe primii troloci. Rand ar fi vrut să facă la fel, dar încerca s-o ascundă. Îmboldindu-l pe Noruț, veni mai aproape de ea.

— Mergem spre miazănoapte, anunță Moiraine.

Pe când părăseau drumul și o porneau printre dealurile înconjurătoare, cornii răsunară din nou, cu un sunet ascuțit.

Dealurile nu erau prea înalte, dar drumul era numai urcușuri și coborâșuri, fără porțiuni plate, pe sub copaci cu crengile golite de frunze și prin vegetația moartă de pe jos. Caii urcau cu greu o pantă, numai pentru a coborî, ceva mai repede, pe partea opusă. Lan impusese un ritm greu de urmat, mai rapid decât pe drum.

Crengile biciuiau chipul și pieptul lui Rand. Brațele i se prindeau în corzile plantelor agățătoare, iar, uneori, acestea îi smulgeau piciorul drept din șa. Cornii răsunători se apropiau din ce în ce mai mult și se auzeau din ce în ce mai des.

Oricât de repede i-ar fi condus Lan, nu făceau foarte mari progrese. Pentru fiecare metru străbătut trebuia să meargă unul sau doi în sus sau în jos, și fiecare pas reprezenta un efort. Iar cornul răsună tot mai aproape. „Două mile, se gândi Rand.

Poate mai puțin.” După o vreme, Lan începu să se uite când într-o parte, când în cealaltă; era prima oară de când îl cunoscuse Rand când pe chipul său grav se oglindea o expresie de îngrijorare. La un moment dat, Străjerul se ridică în scări pentru a privi îndărăt, de unde veniseră. Rand nu vedea decât copaci. Lan se așează din nou în șa și, fără să-și dea seama, își dădu mantia pe spate, pentru a-și elibera sabia, începând din nou să cerceteze pădurea.

Rand prinse privirea lui Mat cu ochi întrebători, dar celălalt nu făcu decât să se strâmbe la spinarea Străjerului și să ridice din umeri neajutorat. Atunci vorbi Lan, peste umăr.

— Prin apropiere sunt troloci.

Trecură de creasta unui deal și o apucară în jos pe partea cealaltă.

— Sunt doar câțiva, trimiși înaintea celorlalți să cerceteze ținutul. Pesemne. dacă dăm peste ei, stați lângă mine orice ar fi și faceți ce fac și eu. Trebuie să rămânem pe drumul pe care am apucat-o.

— Sânge și cenușă! mormăi Thom, iar Nynaeve îi făcu semn lui Egwene să rămână aproape de ea.

Pâlcurile rare de arbori veșnic verzi erau singurele locuri în care cineva putea rămâne cu adevărat ascuns, dar Rand încerca să tragă cu ochiul în fiecare direcție în același timp; imaginația sa făcea ca trunchiurile cenușii pe care le zărea cu coada ochiului să se transforme în troloci. Și cornii erau mai aproape. Și drept în spatele lor. Era convins. În spate, și se apropiau.

Trecură de creasta altui deal. Dedesubtul lor, tocmai începând să urce, mășăluiau niște troloci care duceau cu ei bețe lungi de lemn, în vârful cărora se găseau lațuri sau cârlige mari. Erau mulți. Șirul lor se întindea până departe în fiecare direcție, fără să-i se vadă capetele, dar în mijloc, chiar în fața lui Lan, se afla un Pierit calare.

Când oamenii apărură în vârful dealului, Myrddraalul păru să șovăie, dar în clipa următoare scoase la iveală o sabie cu lama neagră, pe care Rand parcă și-o amintea vag și tulbure, și o flutură deasupra capului. Șirul de troloci începu să înainteze căznit.

Chiar înainte ca Myrddraalul să se fi mișcat, Lan își scosese sabia.

— Rămâneți cu mine! strigă el, iar Mandarb o luă la galop în josul dealului, către troloci. Pentru cele Șapte Turnuri! mai strigă Străjerul.

Rand înghiți în sec și își îmboldi calul cu călcâiele; întregul grup se luă pe urmele Străjerului. Constată cu surprindere că avea în mână sabia lui Tam. Pătruns de strigătul de luptă al lui Lan, găsi și el unul:

— Manetheren! Manetheren!

Perrin striga și el același lucru:

— Manetheren! Manetheren!

În schimb, Mat alege un alt strigăt:

— *Carai an Caldazar! Carai an Ellisande! Al Ellisande!*

Capul Pieritului se întoarce dinspre troloci către călăreții care veneau în galop spre el. Sabia cea neagră îi împietri deasupra capului, iar gluga se mișcă dintr-o parte într-alta, de parcă fața lui fără ochi cerceta grupul de călăreți. În clipa următoare, Lan ajunsese lângă el, în timp ce oamenii se năpusteau asupra șirului de troloci. Sabia Străjerului întâlnește oțelul negru topit în cuptoarele din Thakan, dar cu un zăngănit puternic, precum bătaia unui clopot mare; toată văioaga se umplu de ecouri, iar în aer se zări o străfulgerare de lumină albastruie, ca un trăsnet prăvălit din cer.

Bestiile aproape omenești, dar cu boturi de fiară se înghesuie în jurul fiecăruia, agitându-și armele cu care încercau să-i dea jos din șa. Numai pe Lan și pe Myrddraal îi ocoliră. Cei doi se luptau într-un cerc pustiu; armăsarii lor negri se mișcau în același timp, la fel ca săbiile care-și răspundeau, lovitură după lovitură. Aerul era plin de fulgere și de văpăi.

Noruț își dădu ochii peste cap și necheză puternic, ridicându-se în două picioare și lovind cu copitele în chipurile rânjite și cu colți ascuțiți din jurul său. Trupurile îndesate se înghesuiau de jur împrejur, umăr la umăr. Înfigându-și fără milă călcâiele în coastele calului, Rand îl sili să înainteze chiar și așa, fluturându-și sabia fără să țină cont prea mult de meșteșugul pe care încercase Lan să i-l transmită și lovind de parcă tăia lemne. „Egwene!” Disperat, se uită după ea în timp ce-și îmboldea calul înainte, croindu-și drum printre trupurile păroase ca și cum ar fi secerat bălăriile de pe jos, care-i încurcau pașii.

Iapa cea albă a lui Moiraine se năpustea încoace și încolo, reacționând la cele mai mici atingeri de frâu. Chipul ei era la fel

de împietrit ca al lui Lan; deodată, își întinse toiagul. Trolocii fură cuprinși de flăcări și plesniră cu un muget care lăsa pământul plin de siluete diforme, nemișcate. Nynaeve și Egwene călăreau alături de Aes Sedai, cu mișcări grăbite și frenetice, cu dinții rânjiți aproape la fel de sălbatic ca ai unui troloc și având în mâini cuțitele pe care le purtau la cingătoare. Lamele scurte nu le puteau fi de niciun ajutor dacă vreun troloc se apropia de ele. Rand încercă să-l aducă pe Noruț mai aproape, dar calul își luase căpăstrul în dinți. Nechezând și lovind cu copita, Noruț înainta, oricât de tare ar fi tras Rand de frâie.

În jurul celor trei femei se făcu puțin loc, căci trolocii încercau să fugă de toiagul lui Moiraine, dar, dacă ei căutau s-o ocolească, veni ea după ei. Flăcările mugeau, iar trolocii urlau de mânie și turbare. Pe deasupra tuturor zgomotelor se auzea sabia Străjerului, izbindu-se de cea a Myrddraalului. În jurul lor se zări un fulger albastru, apoi altul, și altul.

Un laț de la capătul unui băț flutura înspre capul lui Rand. Cu o mișcare șovăielnică, el tăie unealta în două, apoi îl hăcui și pe trolocul cu bot de capră. Un cârlig venit din spate îi prinse umărul și i se încurcă în mantie, trăgându-l înapoi. Disperat, aproape pierzându-și sabia, se prinse de oblâncul șei pentru a nu cădea. Noruț se răsuci, nechezând ascuțit. Rand se agăță cu spaimă de șa și de frâie; simțea cum alunecă, încet, încet, tras de cârlig. Noruț se răsuci cu totul; o clipă, Rand îl văzu pe Perrin, aproape prăbușit din șa, zbatându-se să-și elibereze securea de cei trei troloci care-l atacau. Îl prinseseră de un braț și de ambele picioare. Noruț se năpusti înainte, și Rand nu mai văzu în fața ochilor decât troloci.

Unul dintre ei se repezi și-l prinse pe Rand de un picior, si-lindu-l să-l scoată din șa. Gâfâind, Rand dădu drumul șei pentru a-l străpunge cu sabia. Pe dată, cârligul îl trase în spate; se trezi dincolo de șa, deasupra picioarelor din spate ale lui Noruț. Numai frâiele pe care le ținea strâns în mână îl împiedicau să cadă. Noruț se ridica în două picioare și necheză și, chiar în acea clipă, forța care-l trăgea pe băiat în jos dispăru. Trolocul care-i ținea piciorul ridică brațele și urlă. De fapt, toți trolocii începură să urle; se auzi un vaiet, de parcă toți câinii din lume ar fi turbat și ar fi început să urle în același timp.

Trolocii căzură la pământ în jurul oamenilor, zvârcolindu-se, smulgându-și părul și brăzdându-și chipurile cu ghearele. Toți

trolocii. Mușcau pământul, se zvârcoleau de parcă voiau să-și înfigă colții în văzduh și urlau, urlau, urlau.

Apoi, Rand îl văzu pe Myrddraal. Era încă în șa, pe spinarea armăsarului care se smucea scăpat de sub control, fluturându-și încă sabia cea neagră, dar nu mai avea cap.

— N-o să moară până la căderea nopții! se auzi vocea lui Thom, care trebui să strige ca să se facă auzit, pe deasupra găfâielilor și a urletelor nedomolite. Nu de tot. Cel puțin, așa am auzit.

— La drum! strigă mânios Lan, care le adunase deja împrejurul său pe Moiraine și pe celelalte două femei și le condusesese până la jumătatea pantei următoare. Mai sunt și alții!

Într-adevăr, chemările din corn răsunară din nou, înăbușind gemetele trolocilor prăvăliți la pământ, la răsărit, la apus și la miazăzi.

Spre marea lor mirare, un singur om căzuse din șa – Mat. Rand veni spre el, dar Mat se eliberă de lațul care-l cuprinsese, dintr-o mișcare bruscă, își adună arcul și se urcă din nou în șa fără să aibă nevoie de ajutor, deși își ținea o mână la gât.

Sunetele de corn se auziră iar, ca lătraturile unor ogari care au prins mirosul căprioarei. Și care se apropiau. Ritmul impus de Lan fusese și înainte rapid, dar acum era și mai și. Caii ajunseră să urce pantele mai repede decât coborâseră de pe dealul dinainte, iar apoi să se arunce pur și simplu în jos, pe cealaltă parte. Și totuși hăituitoarii se apropiau mereu, până ce, de câte ori zgomotul de corn încetă, se puteau auzi sunetele guturale scoase de urmăritori. În cele din urmă, oamenii ajunseră pe creasta unui deal tocmai când trolocii apărură pe dealul din spatele lor. Culmea se umplu de troloci, cu boturile căscate, urlând. Printre ei se aflau trei Myrddraali, care-i umpleau pe toți de groază. Între cele două grupuri erau numai vreo sută de lungimi de cal.

Inima lui Rand se usca, precum o stafidă. „Trei!”

Săbiile negre ale Myrddraalilor se ridicară la unison. Trolocii se năpustiră în josul pantei, scoțând strigăte răgușite de triumf și agitându-și bețele cu lațuri la capete.

Moiraine se dădu jos de pe spinarea lui Aldieb. Cu mișcări liniștite, scoase ceva din punga de la brâu și apoi desfăcu obiectul din pânza care-l învelea. Rand zări fildeș negru. Angrealul. Cu el într-o mână și cu toiagul în cealaltă, femeia Aes Sedai

se înfipse bine pe picioare, cu fața la valul de troloci care se apropia și la săbiile negre ale Pieriților, apoi ridică toiagul sus și-l înfipse în pământ dintr-o mișcare.

Pământul răsună ca un ceainic de fier lovit de un ciocan. Ecoul se împrăștie, și în cele din urmă se stinse. Apoi, pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Totul se cufunda în tăcere. Vântul muri. Strigătele trolocilor se potoliră; până și năvala lor încetini și apoi se opri. Totul rămase în așteptare, vreme de o bătaie de inimă. Apoi, încet, clinchetul înfundat se auzi din nou, preschimbându-se într-un hureit surd care crescuse și crescuse până ce pământul începu să geamă.

Sub copitele lui Noruț, pământul se cutremură. Era o ispravă tipică pentru Aes Sedai, precum cele despre care se povestea; Rand își dori să se afle undeva, foarte departe de acel loc. Cutremurul deveni mai puternic, până ce copacii din jurul lor începură să tremure. Calul cenușiu se împiedică și aproape căzu. Până și Mandarb și Aldieb, rămasă fără călăreață, se împleticiră ca niște oameni beți, iar cei aflați încă în șa trebuiră să se prindă de frâie și de coamele cailor, de orice, pentru a nu cădea.

Femeia Aes Sedai rămase nemișcată, la fel ca la început, ținând angrealul și toiagul înfipt în creasta dealului; nici ea și nici toiagul nu se mișcă deloc, deși pământul se cutremura și tresălta de jur împrejurul ei. Apoi pământul începu să se vălurească, pornind din locul în care era înfipt toiagul; valurile se îndreptau spre troloci precum cercurile de pe oglinda unui iaz, crescând pe măsură ce înaintau, scoțând din rădăcini tufișurile bătrâne, ridicând în văzduh nori de frunze moarte, crescând mereu, ca niște talazuri de pământ care-i înconjurau pe troloci. Copacii din văioagă tremurau ca niște vergi prinse în pumnii unor băieței. Pe panta care cobora, trolocii căzură grămadă unul peste altul, răsturnați de pământul tremurător.

Și totuși, ca și cum nu s-ar fi cutremurat totul în jurul lor, cei trei Myrddraali începură să înainteze în șir. Caii lor negri ca moartea nu șovăiau niciun pas, ci înaintau la unison. Trolocii se tăvăleau pe pământ, de jur împrejurul negrilor armăsari, urlând și înfigându-și mâinile în coasta dealului care-i sălta în văzduh, dar cei trei Myrddraali se apropiau încet, încet.

Moiraine ridică toiagul și pământul se opri, dar nu terminase. Arată spre văioaga dintre cele două dealuri și din pământ

Începură să se reverse flăcări, un izvor înalt de douăzeci de picioare. Femeia își desfăcu larg brațele, iar focul se întinse la stânga și la dreapta cât vedea cu ochii, ca un zid care-i despărțea pe oameni de troloci. Căldura îl făcu pe Rand să-și acopere chipul cu brațele, chiar și acolo, în vârful dealului. Armăsarii negri ai Myrddraalilor, oricâte puteri ciudate ar fi avut, nechezară din pricina focului, se ridicară pe picioarele din spate și se împotriviră călăreților care-i îmboldeau, încercând să-i silească să treacă prin flăcări.

— Sânge și cenușă, șopti Mat cu glasul slab.

Rand încuviință, zăpăcit și rămas fără grai. Dintr-odată, Moiraine se clătină pe picioare și ar fi căzut dacă Lan nu s-ar fi dat pe dată jos de pe cal ca s-o prindă.

— La drum, le strigă el celorlalți, cu un glas dur care contrasta cu gesturile blânde cu care o ridică în șa pe femeia Aes Sedai. Focul ăla o să se stingă la un moment dat. Grăbiți-vă! Fiecare clipă contează.

Zidul de foc trosnea de parcă într-adevăr urma să ardă pe vecie, dar Rand nu se opuse. O luă la galop spre miazănoapte, pe cât de repede își puteau îmboldi caii. Cornii din depărtare își trâmbițau dezamăgirea, de parcă ar fi știut deja ce se întâmplase, apoi, la un moment dat, se potoliră.

În scurtă vreme, Lan și Moiraine ajunseră lângă ceilalți, deși Lan o mână pe Aldieb de căpăstru, iar femeia Aes Sedai se clătina în șa și se ținea cu ambele mâini de oblânc.

— O să-mi revin repede, spuse ea, văzându-le privirile îngrijorate; părea obosită, dar încrezătoare, iar ochii îi erau la fel de vii ca întotdeauna. Lucrul cu Pământul și Focul nu e chiar punctul meu cel mai tare. Dar să lăsăm asta.

Cei doi trecură din nou în fruntea grupului, grăbiți, dar numai la pas. Din câte i se părea lui Rand, Moiraine nu s-ar fi putut ține în șa dacă ritmul ar fi fost mai rapid. Nynaeve veni lângă Aes Sedai, sprijinind-o cu o mână. O vreme, în timp ce grupul străbătea dealurile, cele două femei vorbiră în șoaptă, apoi Meșterea vâri mâna în mantie și-i dădu lui Moiraine un pachetel pe care aceasta îl deschise și înghiți conținutul. Nynaeve îi mai spuse ceva, apoi se retrase lângă ceilalți, fără să ia în seamă privirile lor curioase. În ciuda împrejurărilor, lui Rand i se păru că avea pe chip o umbră de satisfacție. Dar nu prea îi păsa ce avea de gând Meșterea. Își ținea mâna mereu pe

plăselele sabiei, pipăindu-l, iar când își dădu seama ce făcea, rămase uimit, cu ochii la ea. „Deci așa arată o luptă.” Nu prea își putea aminti mare lucru, niciun detaliu. Totul i se amesteca în minte, devenind o masă tulbure de chipuri păroase și frică. Frică și dogoare. La momentul respectiv, i se păruse la fel de cald ca într-o zi de vară la amiază. Nu înțelegea cum. Vântul rece încerca să-i înghețe picăturile de sudoare pe chip și pe trup.

Își privi prietenii. Mat își ștergea sudoarea de pe față cu poalele mantiei. Perrin, holbându-se la ceva din depărtare, și neplăcându-i ceea ce vedea, părea să nu-și dea seama că avea fruntea scăldată în transpirație.

Dealurile se micșorară, iar pământul începu să devină mai plat, dar, în loc să-i grăbească, Lan se opri. Nynaeve făcu o mișcare, de parcă ar fi vrut să vină iarăși lângă Moiraine, dar privirea Străjerului o făcu să rămână pe loc. El și femeia Aes Sedai înaintară puțin și-și apropiară capetele, iar din gesturile lui Moiraine se văzu că se certau. Nynaeve și Thom rămaseră cu ochii ațintiți la ei, Meșterea, încruntându-se îngrijorată, iar Menestrelul, mormăind ceva cu glas scăzut, apoi oprindu-se să privească îndărăt de unde veniseră. Toți ceilalți își întoarseră capetele. Cine știa ce putea să iasă dintr-o ceartă între o Aes Sedai și Străjerul ei?

După câteva clipe, Egwene îi spuse încet lui Rand, aruncând o privire îngrijorată către cei doi care încă se certau:

— Ce ai strigat atunci, cu trolocii...

Apoi se opri, de parcă nu era sigură de ce voia să spună.

— Da, ce e? întrebă Rand, simțindu-se cam ciudat; strigătele de luptă erau ceva obișnuit pentru Străjeri, dar oamenii din Ținutul celor Două Râuri nu făceau astfel de lucruri, orice le-ar fi spus Moiraine... Dar dacă Egwene avea de gând să-și bată joc de el...

— Cred că Mat ne-a spus povestea de vreo zece ori.

— Și încă prost, interveni Thom, iar Mat scoase un mormăit de protest.

— Mă rog, oricum ar fi fost, vorbi Rand, am auzit-o cu toții de mai multe ori. În plus, trebuia să strigăm ceva. Adică, asta se face într-un asemenea moment. Doar l-ai auzit pe Lan.

— Și avem și dreptul, adăugă Perrin, gânditor. Moiraine spune că ne tragem cu toții din oamenii ăia din Manetheren. Și

ei s-au luptat cu Cel Întunecat, la fel ca noi. Așa că avem dreptul.

Egwene pufni, ca și cum ar fi arătat ce crede despre cele auzite.

— Dar nu despre asta vorbeam. Tu... Mat... ce strigai?

Mat dădu stânenit din umeri.

— Nu-mi amintesc, răspunse el, privindu-i sfidător. Zău că nu. Totul e în ceață. Nu știu ce-am spus, nici de unde mi-a venit ideea și nici ce înseamnă. Cred că, de fapt, nu înseamnă nimic, încheie băiatul, cu un hohot de râs, de parcă se lua peste picior pe sine însuși.

— Ba... ba eu cred că da, spuse încet Egwene. Când ai strigat, o clipă... numai o clipă, am avut impresia că te înțeleg. Dar acum a trecut, oftă ea și clătină din cap. Poate că ai dreptate. E ciudat ce de lucruri îți pot trece prin minte într-un asemenea moment, nu?

— *Carai an Caldazar*, grăi Moiraine, și toți se întoarseră către ea. *Carai an Ellisande. Al Ellisande.* Slavă Vulturului Roșu. Slavă Trandafirului din Soare. Trandafirul din Soare. Acesta e vechiul strigăt de luptă din Manetheren, strigătul ultimului rege. Eldrene era poreclit Trandafirul din Soare.

Le zâmbi lui Egwene și lui Mat, cu toate că s-ar fi zis că privirea ei se oprise o clipă mai mult asupra băiatului.

— Sângele din stirpea lui Arad e încă puternic în Ținutul celor Două Râuri. Străvechiul sânge cântă.

Mat și Egwene se priviră, iar toți ceilalți își îndreptară ochii spre ei, Egwene rămăsese cu ochii larg deschiși și cu gura care se încăpățâna să se strâmbe într-un zâmbet pe care ea îl înăbușea de fiecare dată, ca și cum nu era sigură de reacția pe care ar fi trebuit s-o aibă, auzind discuția despre sângele străvechi. Mat, în schimb, nu șovăia – dacă era să te iei după chipul său disprețuitor. Rand se gândi că știa ce-i trecea prin minte prietenului său. Tot la asta se gândea și el. Dacă Mat se trăgea din străvechii regi din Manetheren, poate că, de fapt, trolocii erau pe urmele lui și nu îi urmăreau pe toți trei. Gândul îl făcu să se rușineze. Obrajii i se împurpurară, iar atunci când zări pe chipul lui Perrin o strâmbătură vinovată, își dădu seama ca și celalalt gândise la fel.

— N-aș putea spune că am auzit vreodată ceva de soiul ăsta, vorbi Thom după o clipa de tăcere, apoi se cutremură și deveni

foarte repezit. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aş fi putut face şi o poveste din toată treaba, dar acum... Aes Sedai, vreţi să rămânem aici toată ziua?

— Nu, răspunse Moiraine, strângând frâiele.

Ca şi cum i-ar fi întărit vorbele, dinspre miazăzi se auzi un sunet de corn, căruia îi răspunseră şi altele, dinspre răsărit şi apus. Caii necheză încet şi se foiră nervoşi.

— Au trecut de foc, glăsui liniştit Lan, şi se întoarse spre Moiraine. Nu eşti încă îndeajuns de puternică pentru ceea ce ai de gând. Nu poţi să izbuteşti, dacă nu te odihneşti un pic. Iar în locul acela nici Myrddraalii, nici trolocii nu vor intra.

Moiraine ridica un braţ, de parcă ar fi vrut să-l întrerupă, apoi îl lăsa să cadă pe lângă corp.

— Bine, se răsti ea mânioasă. Până la urmă, cred că ai dreptate, dar tot aş fi preferat să mai avem de ales.

Îşi scoase toiagul, care stătuse prins de una din curelele şei.

— Adunaţi-vă cu toţii în jurul meu. Cât puteţi de aproape. Şi mai aproape.

Rand îl îmboldi pe Noruţ să se apropie de iapa ei. La stăruinţele lui Moiraine, veniă într-un cerc din ce în ce mai strâns, până ce fiecare cal stătea cu gâtul întins peste crupa sau şalele altuia. Numai atunci femeia Aes Sedai se arătă mulţumită. fără vreo altă vorba, se ridică în scări şi răsuci toiagul peste capetele lor, întinzându-se pentru a fi sigură că-i cuprindea pe toţi.

Rand clipi de fiecare dată când toiagul îi trecea pe deasupra capului. La fiecare mişcare, îl străbătea un fior. Ar fi putut urmări toiagul şi fără să-l vadă, ghidându-se numai după tremurul celor peste care trecea. Nu era nici o surpriză faptul că Lan era singurul neafectat.

Brusc, Moiraine întinse toiagul spre apus. Frunzele moarte se ridicară în aer, iar crengile foşniră de parcă un vârtej de praf se deplasa în direcţia în care arăta ea. Când tornada invizibilă dispăru, ea se așeză la loc în şa, cu un oftat.

— Trolocilor, le arătă ea, li se va părea că mirosul şi urmele noastre se îndreaptă într-acolo. Myrddraalii îşi vor da seama până la urmă, dar până atunci...

— Până atunci, spuse Lan, ne vor fi pierdut urma.

— Toiagul tău e foarte puternic, se miră Egwene, spre iritarea lui Nynaeve.

Moiraine plesni din buze.

— Copilă, ți-am mai spus, obiectele nu au putere. Puterea Supremă provine din Adevăratul Izvor, și numai gândul cel viu o poate mânui. Acesta nu-i nici măcar un angreal, ci numai ceva care mă ajută să mă concentrez. Lan? termină ea, strecurându-și toiagul îndărăt, cu un gest obosit.

— Urmați-mă, le ceru Străjerul, și nu faceți zgomot. Stricăm totul dacă ne aud trolocii.

Îi conduse din nou spre miazănoapte, dar nu la fel de repede ca înainte, ci într-un pas vioi, așa cum călătoriseră pe drumul spre Caemlyn. Locurile dimprejurul lor deveniră din ce în ce mai întinse, deși pădurea nu se rări.

Drumul pe care mergeau nu mai era drept, ca înainte, căci Lan alesese o cale care șerpuia peste pământul bătătorit și tancurile de stânci, și nu-i mai lăsa să-și taie drum printre tufișurile încâlcite, ci le îngăduia răgazul de a le ocoli. Din când în când, rămânea în urmă, cercetând îngândurat urma pe care o lăsau. Dacă îndrăznea cineva să scoată un zgomot cât de mic, de pilda să tușească, își atrăgea din partea lui un mormăit nemulțumit.

Nynaeve călărea alături de Aes Sedai; pe chipul ei, îngrijorarea se împletea cu neplăcerea. Și se mai ghicea ceva acolo, se gândi Rand, ca și cum Meșteresea se vedea aproape de a-și îndeplini un țel. Moiraine călărea cu umerii plecați și ținea frâiele și șaua cu ambele mâini, clătinându-se la fiecare pas făcut de Aldieb. Era limpede că încercarea de a lăsa o urmă falsă, oricât ar fi părut de neînsemnată pe lângă cutremurul și zidul de foc de mai înainte, o storsese de puteri și era aproape vlăguită.

Rand aproape că-și dorea ca sunetul de corn să se audă din nou. Măcar așa ar fi avut prilejul de a-și da seama cât de departe erau trolocii. Și Pieriții.

Se tot uita în spate, astfel că nu zări imediat ce se afla înaintea lor. Iar când o făcu, rămase uimit, cu ochii holbați. În ambele părți se întindea o umbră mare, cu contururi neregulate, care se pierdea din vedere; în multe locuri era la fel de înaltă ca și copacii care creșteau chiar până la marginea ei, iar pe ici, pe colo, vârfurile sale se ridicau încă și mai sus. Corzi desfrunzite de viță-de-vie și plante cățărătoare o acopereau cu mai multe

straturi groase. O coastă de munte! „Corzile o să ne ajute să ne cățărăm, dar caii nu-i putem lua cu noi.”

Dintr-odată, după ce se apropiară, văzu un turn. Negreșit, era un turn, nu un țănc de stâncă, și avea în vârf un dom ciudat, țuguat.

— Un oraș! spuse el.

Era acolo și zidul de împrejmuire, iar turnurile care se zăreau erau turnurile de pază de pe zid. Rămase înmărmurit. Pesemne că era ceva cam de zece ori mai mare ca Baerlon. Poate de cincizeci de ori.

— Un oraș, încuviință și Mat. Dar ce caută aici, în mijlocul pădurii?

— Și fără niciun om, spuse Perrin, iar când ceilalți se uitară spre el, le arată zidul. Credeți că oamenii ar lăsa corzile de viță să crească așa, peste tot? Știți că plantele astea pot face orice perete să se sfărâme. Ia uitați-vă cum s-a prăbușit.

Rand se uită într-acolo, și imaginea îi rămase în minte, alături de impresiile de până atunci. Perrin avea dreptate. Sub aproape toate locurile în care zidul era mai scund se găsea câte o movilă acoperită de buruieni, alcătuită din pietrele căzute din zidul prăbușit. Nu existau două turnuri de pază care să aibă aceeași înălțime.

— Oare ce oraș o fi fost ăsta? se întrebă Egwene. Și ce i s-o fi întâmplat? Nu-mi aduc aminte nimic din harta lui tata.

— Se numea Aridhol, le explică Moiraine. În zilele războaielor troloce, a fost înfrățit cu Manetheren.

Ea se uita ținută la zidurile masive și părea să nici nu fie conștientă de prezența celorlalți, nici măcar a lui Nynaeve, care o sprijinea în șa, ținându-i o mână pe braț.

— Apoi, Aridhol a murit, iar locul acesta a primit alt nume.

— Ce nume? întrebă Mat.

— Pe aici, spuse Lan, care-l opri pe Mandarb în fața a ceea ce fusese cândva o poartă îndeajuns de largă pentru cincizeci de călăreți, care să mășăluiască unul lângă altul. Acum rămăseseră numai turnurile străjilor, sfărâmate și acoperite cu iederă; din poartă nu se mai vedea nimic. Pe aici este intrarea.

În depărtare se auziră sunetele ascuțite de corni. Lan se uita în direcția din care venea, apoi privi spre soare, care coborâse deja la jumătatea drumului, înspre vârfurile copacilor de la apus.

— Au descoperit că urma e falsă. Haideți, trebuie să ne găsim adăpost înainte de amurg.

— Ce nume? întrebă iarăși Mat.

Moiraine îi răspunse în timp ce intrau călare în oraș.

— Shadar Logoth, spuse ea. Se numește Shadar Logoth.

CAPITOLUL 19

Umbra care pândește

Pietrele sparte din pavaj trosneau sub copitele cailor, în timp ce Lan îi conducea în oraș. Totul era sfărâmat, din câte vedea Rand, și părăsit, așa cum spusese Perrin. Nu se mișca nici măcar vreo pasăre, iar din crăpăturile zidurilor și din pavaj răsăriseră buruieni, mai ales din cele bătrâne. Casele cu acoperișul prăbușit erau mai multe decât cele întregi. Zidurile prăvălite revărsau pe străzi grămezi de cărămizi și pietre. Turnurile erau înclinate, abrupte și neregulate, ca niște bețe rupte la mijloc. Movilițele de diferite forme, pe ale căror laturi creșteau câțiva copaci strâmbi, puteau fi rămășițele unor palate.

Și totuși, ceea ce rămăsese era suficient pentru a face ca lui Rand să-i se taie răsuflarea. Până și cea mai mare clădire din Baerlon s-ar fi pierdut în umbra celor de aici. Palate de marmura albă, având în vârf domuri uriașe, îi ieșeau înaintea ochilor oriunde privea. Fiecare clădire părea să aibă cel puțin un dom; unele aveau patru sau cinci, și toate de altă formă. Alei lungi, mărginite de coloane, se întindeau pe sute de pași, până la turnurile care păreau să ajungă la cer. La fiecare răscruce se vedea o fântână de bronz, sau spirala de alabastru a vreunui monument, sau o statuie pe pedestal. Chiar dacă fântânile secaseră, cele mai multe monumente se prăbușiseră și multe statui erau sparte, ceea ce rămăsese era atât de măreț, încât nu putea decât să se minuneze.

„Și eu care credeam că Baerlon e un oraș mare! Arde-m-ar focul, ce trebuie să se mai fi distrat Thom. Și Moiraine, și Lan.”

Era așa de captivat de ceea ce vedea, încât rămase surprins atunci când Lan se opri, dintr-odată, în fața unei clădiri de piatră albă, care fusese cândva de două ori cât Cerbul și Leul. Nu exista niciun semn care să indice ce fusese acolo, pe când orașul era viu și strălucitor – putea să fi fost chiar și un han. Din caturile de mai sus nu rămăsese decât o cochilie goală – prin ramele goale ale ferestrelor se vedea cerul de după amiază; lemnul și sticla dispăruseră de multă vreme, dar catul de jos părea încă solid.

Moiraine, ținându-se în continuare de șa, cercetă amănunțit clădirea înainte să încuviințeze.

— Aici e bine.

Lan sări din șa și o ridică pe femeia Aes Sedai în brațe.

— Duceți caii înăuntru, porunci el. Găsiți o încăpere mai în spate pe care s-o folosim ca grajd. Hai, mișcați-vă! Nu suntem pe pajiștea din satul vostru.

Și dispăru înăuntru, cu femeia în brațe. Nynaeve coborî cu mișcări bruște din șa și se grăbi pe urmele lui, ținându-și strâns în mână punga cu ierburi și leacuri. Egwene o urmă. Amândouă își lăsaseră caii în părăsire.

— Aduceți caii înăuntru, mormăi Thom, morocănos, și pufni în mustăți, apoi se dădu jos din șa, cu mișcări încete și țepene, își puse mâinile în șolduri și oftă prelung, apucând căpăstrul lui Aldieb. Ei? mai zise el, ridicând dintr-o sprânceană înspre Rand și prietenii săi.

Cu toții se grăbiră să descalece și adunară și ceilalți cai. Arcada, din care nu mai rămăsese nimic care să arate că acolo fusese cândva o ușă, era îndeajuns de largă pentru ca animalele să poată trece, chiar și două deodată.

Înăuntru era o încăpere uriașă, care se întindea pe toată lățimea clădirii, cu o podea murdară de piatră și câteva tapiserii zdrențuite întinse pe pereți. Culoarea lor pălise, ajungând un soi de maroniu întunecat; păreau gata să se sfărâme la cea mai mica atingere. În rest, nu mai era nimic. Lan îi făcuse un culcuș lui Moiraine, în colțul cel mai apropiat, folosind mantia lui și a ei. Plângându-se de praf, Nynaeve îngenunche lângă Aes Sedai, scotocind în punga cu leacuri pe care i-o ținea Egwene.

— Nu mi-o fi plăcând ea prea mult, e adevărat, îi mărturisea Nynaeve Străjerului, când Rand pătrunse înăuntru, pe urmele lui Thom, ducându-i pe Bela și pe Noruț, dar eu sar în ajutorul tuturor celor care au nevoie, fie că-mi plac, fie că nu.

— Nu te-am învinovățit de nimic, Meștereașă, ți-am spus numai să ai grijă cu ierburile.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Adevărul e că ea are nevoie de ierburile mele, și dumneata la fel.

Glasul ei fusese de la bun început răstit, iar acum se ascuțea cu fiecare vorbă.

— Adevărul e că nici ea nu poate face chiar totul, nici măcar cu ajutorul Puterii Supreme, și că a făcut aproape tot ce a putut. Dacă mai încerca ceva, se prăbușea. Și adevărul e că sabia dumitale n-o mai poate ajuta acum, Stăpân al celor Șapte Turnuri, dar ierburile mele da.

Moiraine își puse o mână pe brațul lui Lan.

— Stai liniștit, Lan. Nu vrea să-mi facă rău. Numai că nu știe. Străjerul pufni disprețuitor.

Nynaeve se opri din scotocit și îl privi încruntată, dar i se adresă lui Moiraine.

— Multe lucruri nu știi. Despre ce vorbești?

— De pildă, răspunse Moiraine, află că lucrul de care am cu adevărat nevoie este un pic de odihnă. Și mai e ceva – te cred pe cuvânt. Priceperea și cunoștințele dumitale vor fi mai folositoare decât am crezut. Acum, dacă ai avea ceva care să mă ajute să dorm vreun ceas, și să nu mă trezesc amețită...

— Un ceai slab de...

Rand nu mai auzi și restul, căci se luă după Thom, care pătrunse într-o încăpere din spatele primei, la fel de mare și chiar și mai pustie. Aici era doar praf, care se așternuse nestingherit, până să pătrundă ei. Pe podea nu se zăreau nici măcar urme de animale sau de păsări.

Rand începu să desfacă șeile de pe Bela și Noruț, Thom se ocupă de Aldieb și de murgul său, iar Perrin, de calul pe care venise și de Mandarb. Numai Mat nu făcea nimic; își lăsă frâiele să cadă în mijlocul încăperii. Mai erau acolo două arcade, în afară de cea prin care intraseră.

— O alee, anunță Mat, după ce se uitase într-acolo. Dar cu toții puteau să-și dea seama, chiar și din locul în care se aflau. Cea de-a doua arcadă era numai un dreptunghi întunecat, pe peretele din spate. Mat trecu încet pe dedesubtul ei și se întoarse mult mai repede, scuturându-și aprig pânzele vechi de păianjen care-i se prinseseră în păr.

— Acolo nu-i nimic, spuse el, aruncând încă o privire înspre alee.

— Vrei să-ți vezi de cal sau nu? întrebă Perrin.

El, unul, terminase deja cu al său, iar acum ridica șaua de pe Mandarb. În mod ciudat, armăsarul cu ochi fioroși nu era neastâmpărat, deși îl privea intens.

— Să știi că nimeni n-are de gând să facă și treaba ta.

Mat aruncă o ultimă privire de a lungul aleii, apoi se întoarce, oftând, la calul său. Când Rand lăasă jos şaua Belei, observă că pe chipul celui alt se aşternuse o expresie posomorâtă. Privirea lui părea pierdută undeva, în depărtare, şi se mişca foarte încet.

— Mat, ai păţit ceva? întreba Rand.

Mat ridică şaua de pe cal şi rămase în picioare, cu ea în mână.

— Mat? Mat!

Mat tresări, mai-mai să scape şaua pe jos.

— Ce-i? Of... căzusem pe gânduri.

— Pe gânduri? replică Perrin, care tocmai îi scotea căpăstrul lui Mandarb, pentru a-l priponi. Parcă adormiseşi.

Mat se încruntă.

— Mă gândeam la... la ce s-a întâmplat mai devreme. La vorbele alea. Eu...

Cu toţii, nu doar Rand, se întoarseră să-l privească, iar el se foi stânjenit.

— Ei, aţi auzit ce spunea Moiraine. Ca şi cum un mort vorbea prin gura mea. Nu-mi place.

Chipul său se înăspri, auzindu-l pe Perrin chicotind.

— Strigătul de luptă al lui Aemon, asta a spus - nu? Poate că eşti Aemon reînviat. Dacă e să mă iau după ce ne tot spuneai, cum că Emond's Field ţi se pare un loc foarte plicticos, cred că ţi-ar plăcea să fii rege, şi un erou renăscut.

— Nu spune asta! interveni Thom, care răsuflă adânc; de acum, cu toţii se uitau la el. Asemenea cuvinte sunt primejdioase şi prosteşti. Morţii pot învia sau pot pune stăpânire pe un trup viu, iar asta nu e ceva de care să poţi vorbi cu uşurinţă. Răsuflând din nou, ca să se liniştească, continuă: Sângele străvechi, asta a spus. Sângele, nu vreun mort. Am auzit că asta se poate întâmpla, din când în când. Am auzit, deşi nu m-am gândit vreodată că... Erau rădăcinile tale, băiete. Ceea ce te uneşte cu tatăl şi bunicul tău, stirpea care merge îndărăt până la Manetheren, şi poate şi dincolo de asta. Ei, acum ştii că te tragi dintr-o familie străveche. Ar trebui s-o laşi baltă şi să fii mulţumit. Cei mai mulţi oameni nu ştiu mai multe decât că au avut şi ei un tată.

„Unii dintre noi nu pot fi siguri nici măcar cu atât, se gândi Rand, amar. Poate că Meșterea avea dreptate. Pe Lumină, sper să fi avut.”

Mat încuviință, auzind cuvintele Menestrelului.

— Da, îmi închipui că-i așa. Numai că, mă întreb... crezi că are de-a face cu ce ni s-a întâmplat nouă? Cu trolocii și toate cele? Adică... ei, nu știu ce vreau să zic.

— Cred că ar trebui să uiți de asta și să te gândești că trebuie să scapi de aici nevătămat, răspunse Thom, scoțându-și din mantie pipa cu muștiucul lung. Și mai cred că eu, unul, o să mă duc să trag un fum.

Fluturând din pipă în direcția lor, dispăru în încăperea din față.

— Suntem cu toții la mijloc, nu doar unul, îi spuse Rand lui Mat.

Mat se înfioră și scoase un hohot scurt de râs.

— Așa-i. Ei, dacă tot vorbești de asta acum, că am terminat cu caii, ce-ați zice să mergem să mai vedem câte ceva din orașul ăsta? Un oraș adevărat, fără mulțimi de oameni care să-ți dea coate și să te înghiontească în coaste. Și fără nimeni care să ne privească de sus. Mai avem un ceas, poate două, până la asfințit.

— Nu cumva ai uitat de troloci? întrebă Perrin.

Mat scutură disprețuitor din cap.

— Lan a spus că nu vor intra aici, după noi, ți-aduci aminte? Ar trebui să asculți cu mai mare atenție ce se vorbește.

— Îmi amintesc, rosti Perrin. Și chiar ascult. Orașul ăsta - Aridhol, nu? - a fost înfrățit cu Manetheren. Vezi? Ascult.

— Aridhol trebuie să fi fost cel mai mare oraș de pe timpul războaielor troloce, vorbi Rand, pentru ca lor să le fie încă teamă de el. Nu le-a fost teamă să intre în Ținutul celor Două Râuri, iar Moiraine ne-a zis că Manetheren a fost - oare cum a spus? - un ghimpe înfipt în coasta Celui Întunecat.

Perrin ridică brațele.

— Nu mai vorbi despre Păstorul Noptii, te rog.

— Ce ziceți? râse Mat. Hai să mergem!

— Ar trebui s-o întrebăm pe Moiraine, propuse Perrin, iar Mat ridică brațele.

— S-o întrebam pe Moiraine? Crezi că ne-ar lăsa să ne îndepărtăm? Și de Nynaeve ce părere ai? Sânge și cenușă,

Perrin, de ce n-o întrebi și pe jupâneasa Luhhan, dacă tot e pe-așa?

Perrin încuviință, cam fără voia lui, iar Mat se întoarse, rânjind, către Rand.

— Tu ce zici? Un oraș adevărat... Cu palate, râse el viclean. Și fără Mantiile Albe care să se holbeze la noi.

Rand îl privi urât, dar nu șovăi decât o clipă. Palatele erau ca desprinse din povestea vreunui Menestrel.

— Bine.

Mergând încet, ca să nu fie auziți de dincolo, plecară pe alee, urmând-o din fața clădirii până la o stradă de pe partea opusă. Mergeau repede, iar după ce se îndepărtaseră îndeajuns de mult de clădirea din piatră albă, Mat începu dintr-odată să danseze.

— Liberi! strigă el. Suntem liberi!

Încetini până ce ajunse să se învârtă în cerc, holbându-se la tot ce era împrejur, și râzând în continuare. Umbrele după-amiezii se întindeau lungi și zdrențuite, iar soarele care cobora colora în auriu orașul în ruină.

— Ați visat vreodată că ar putea exista un loc ca ăsta? Ei?

Perrin râse și el, dar Rand ridică stânjenit din umeri. Nu era ca orașul din primul său vis, și totuși...

— Dacă e să vedem ceva, spuse el, mai bine mergem mai departe. În curând va fi întuneric.

Mat părea să vrea să vadă totul, și-i trase pe ceilalți după el cu mult entuziasm. Se cățărară pe fântâni prăfuite, ale căror bazine erau îndeajuns de mari pentru a-i cuprinde pe toți oamenii din Emond's Field, și se preumblară prin clădiri alese la întâmplare, dar numai prin cele mai mari pe care le puteau găsi. Pe unele le înțelesesă, pe altele nu. Un palat era, limpede, un palat, dar ce era uriașa clădire rotundă, cu o cupolă mare ca un deal pe dinafară și cu o singura încăpere monstruoasă pe dinăuntru? Dar locul înconjurat de ziduri, deschis spre cer și îndeajuns de mare pentru a adăposti tot satul lor, înconjurat de șiruri întregi de bănci de piatră?

Mat deveni nerăbdător când văzu că nu găsesc decât praf, pietre sau tapiserii decolorate care se rupeau la cea mai mică atingere. La un moment dat, dădură peste niște scaune de lemn, adunate lângă un zid, dar toate se făcură praf când Perrin încercă să ridice unul.

Palatele, cu încăperile lor uriașe și goale, dintre care unele ar fi putut cuprinde tot hanul Izvorul de Vin – ba să mai rămână și ceva loc, în toate direcțiile –, îl duseră pe Rand cu gândul numai la oamenii care locuiseră acolo. Îi trecu prin minte că toți cei din Ținutul celor Două Râuri ar fi putut sta acolo, sub cupola cea rotundă, cât despre locul cu băncile de piatră... Aproape că-și putea închipui că-i vede pe oamenii ascunși în umbră, care îi priveau dezaprobator pe cei trei intruși care le tulburau liniștea.

Până la urma obosi și Mat, oricât ar fi fost de mărețe clădirile, și-și aminti că în noaptea de dinainte nu dormise decât un ceas. Cu toții începură să-și amintească de asta. Căscând, se așezară pe treptele unei clădiri înalte, în fața căreia se aflau mai multe șiruri de coloane mari, de piatră, și începură să se certe ce să facă mai departe.

— Să ne întoarcem, propuse Rand, și să dormim un pic. Își duse mâna la gură, iar după ce reuși să continue, adăugă: Să dorm, asta vreau.

— De dormit, poți dormi oricând, spuse Mat hotărât. Uită-te unde suntem. Un oraș în ruină. Comori.

— Comori? mormăi și Perrin, trosnind din fălci. Pe aici nu e nici o comoară. Nu e decât praf.

Rand își duse palma la frunte și privi soarele, ca o minge roșie care stătea spânzurată pe lângă acoperișuri.

— Se face târziu, Mat. În curând va fi întuneric.

— Ar putea să fie comori, o ținu una și bună Mat. Oricum, vreau să mă sui într-unul din turnuri. Uitați-vă la cel de acolo. E întreg. Pun pariu că de acolo de sus se vede împrejur, cale de mai multe mile. Ce ziceți?

— Turnurile sunt primejdioase, se auzi o voce de bărbat din spatele lor. Rand sări în picioare și se răsuci, cu mâna încleștată pe plăselele sabiei, iar ceilalți reacționară la fel de repede. Văzură un bărbat care stătea printre umbrele dintre coloanele de la capătul treptelor. El făcu un pas mic în față, ridică brațul pentru a-și proteja ochii și apoi se trase la loc.

— Iertați-mă, vorbi el liniștit. Am stat prea multă vreme înăuntru, în întuneric. Ochii mei încă nu s-au obișnuit cu lumina.

— Cine sunteți?

Lui Rand i se păru că bărbatul avea un accent ciudat, chiar și după experiența din Baerlon. Pronunța unele cuvinte atât de straniu, încât Rand de-abia îl putea înțelege.

— Ce faceți aici? Credeam că orașul este pustiu.

— Mă cheamă Mordeth, răspuse bărbatul și se opri, de parcă se aștepta ca numele să-i fie recunoscut; după ce niciunul dintre băieți nu dădu niciun semn de recunoaștere, mormăi ceva cu glas scăzut și continuă: V-aș putea întreba și eu același lucru. În Aridhol n-a mai fost nimeni de multă vreme. De foarte, foarte multa vreme. N-aș fi crezut să dau peste trei tineri hoinărind pe străzile de aici.

— Mergem înspre Caemlyn, spuse Rand, și ne-am oprit să ne adăpostim în noaptea asta.

— Caemlyn, spuse încet Mordeth, rotunjind cuvântul, apoi clătină din cap. Să vă adăpostiți, da? Atunci, poate veniți împreună cu mine.

— Tot nu ne-ați spus ce faceți aici, spuse Perrin.

— Păi, sunt căutător de comori, firește.

— Ați găsit ceva? Întreba Mat, cu sufletul la gură.

Lui Rand i se păru că Mordeth zâmbea, dar din pricina umbrelor nu putea fi sigur.

— Da, răspuse bărbatul. Mai mult decât m-am așteptat. Mult mai mult. Mai mult decât pot duce. Nu m-am așteptat niciodată să găsesc trei tineri puternici și sănătoși. Dacă mă ajutați să duc ce pot în locul în care mi-am lăsat caii, vă puteți împărți ceea ce rămâne. Cât puteți duce. Oricum, tot ce rămâne o să dispară, din pricina vânătorilor de comori, până să mă pot întoarce aici să iau și restul.

— V-am spus că trebuie să fie comori într-un loc ca ăsta, exclamă Mat, apoi o zbughi în sus pe scări. O să vă ajutăm, desigur. Numai să ne arătați drumul.

El și Mordeth se cufundară mai adânc în umbrele dintre coloane. Rand îl privi pe Perrin.

— Nu-l putem lăsa singur.

Perrin se uită la soarele care apunea și încuviință. Urcară treptele cu grijă, în timp ce Perrin își pregătea securea de la cingătoare, iar Rand avea mâna încleștată pe mânerul sabiei. Dar Mat și Mordeth îi așteptau printre coloane, Mordeth cu brațele încrucișate pe piept, iar Mat privind nerăbdător înăuntru.

— Haideți, îi chemă Mordeth. O să vă arăt comoara.

Se strecură înăuntru, iar Mat îl urmă. Ceilalți nu avură de ales și se luară după el. Încăperea dinăuntru era întunecată, dar, aproape imediat, Mordeth o luă în lateral și coborî pe o scară

îngustă și răsucită, din ce în ce mai întunecoasă, până ce ajunseră să-și caute drumul într-o beznă deplină. Rand pipăia cu o mână zidul, fără să știe sigur dacă mai urma sau nu o treaptă, până ce nu dădea cu piciorul de ea. Până și Mat începu să se îngrijoreze, după cum îi suna vocea atunci când zise:

— Aici, jos, e tare de întuneric.

— Da, da, mormăi Mordeth, care nu părea deranjat din pricina asta. Jos sunt lumini. Haideți.

Într-adevăr, scara răsucită ajunsese brusc într-un coridor slab luminat cu ajutorul câtorva torțe fumegânde, înfipite ici și colo, în suporturile de fier de pe pereți. Flăcările tremurătoare și umbrele îi îngăduiră lui Rand să-l privească pe Mordeth pentru prima dată; acesta se grăbi pe coridor, fără să se oprească nici o clipă și făcându-le semn să-l urmeze.

Era ceva ciudat cu el, se gândea Rand, dar nu-și putea da seama ce anume. Mordeth era un bărbat îngrijit și cam gras, cu pleoapele căzute, de parcă se ascundea după ceva și trăgea cu ochiul. Era scund și complet chel, dar pășea de parcă era mai înalt decât oricare dintre ei. Și era îmbrăcat cu niște haine care, și acestea, erau complet noi și străine în ochii lui Rand. Avea pantaloni negri și strâmți, și încălțări roșii, moi, cu carâmbi răsfrânți în jurul gleznelor, un surtuc lung și roșu, împodobit cu broderii groase de aur, și o cămașă albă ca laptele, cu mâneci largi, care îi ajungeau aproape până la genunchi. Nu erau nici pe departe niște vestimente cu care să te îmbraci pentru a umbla printr-un oraș în ruină, în căutare de comori. Dar nu asta îl făcea să arate ciudat.

Apoi, coridorul se termină într-o încăpere cu pereți de piatră, iar Rand uită de toate ciudățeniile pe care le-ar fi putut avea Mordeth. Scoase un sunet înăbușit, iar ceilalți îi ținură isonul. Și aici, lumina venea numai de la câteva torțe care afumau tavanul și făceau ca fiecare obiect să lase umbre în mai multe direcții, dar ea se reflecta de o mie de ori în pietrele prețioase și în aurul îngrămădit pe podea, grămezi întregi de monede și de bijuterii, pocale, platouri și tăvi, săbii și pumnale poleite și încrustate cu diamante, toate îngrămădite neglijent în mormane care le ajungeau până la brâu.

Scoțând un strigăt, Mat făcu câțiva pași înainte și căzu în genunchi în fața unei grămezi.

— Saci, șopti el cu răsuflarea tăiată, pipăind aurul. O să avem nevoie de saci ca să cărăm toate astea.

— Nu putem lua totul, remarcă Rand, și privi neajutorat în jurul său; tot aurul adus de neguțători în Emond's Field într-un an de zile nu ar fi făcut nici a mia parte dintr-una din acele grămezi. Cel puțin, nu acum. E aproape întuneric.

Perrin scoase de undeva o secure, aruncând nepăsător pe jos lanțurile de aur care se încurcaseră în jurul ei. Pe mânerul negru și strălucitor scliceau pietre prețioase, iar cele două lame erau acoperite cu incrustații delicate de aur.

— Atunci, o s-o facem mâine, hotărî el, cântărind securea în palmă și rânjind. Moiraine și Lan o să înțeleagă, dacă le arătăm asta.

— Nu sunteți singuri? întrebă Mordeth; îi lăsase să i-o ia înainte, în camera comorii, dar acum îi urmă. Cine mai e cu voi?

Cu mâinile vârate până la coate în monede, Mat îi răspunse, fără să se gândească:

— Moiraine și Lan. Și mai sunt și Nynaeve, Egwene și Thom - Menestrelul. Mergem în Tar Valon.

Rand îngheță. Apoi, văzând că Mordeth nu mai spune nimic, se uită la el.

Chipul bărbatului era schimonosit de mânie și de teamă. Buzele i se subțiaseră, lăsând să-i se vadă dinții.

— Tar Valon! strigă el, scuturându-și pumnii încleștați. Tar Valon! Adineauri spuneți că mergeți în... cum îi spune... în Caemlyn! M-ați mințit!

— Dacă mai sunteți dornic, încercă Perrin să-l liniștească, venim mâine să vă ajutăm.

Cu mare grijă, puse securea la loc, în grămada de pocale încrustate cu diamante și alte bijuterii.

— Numai dacă vreți.

— Nu. Adică... răspunse Mordeth, gâfâind de parcă nu se putea hotărî. Luați ce vreți. În afară de... de...

Dintr-odată, Rand își dădu seama de lucrul care-l nedumerise, cu privire la străin. Torțele răspândite pe ici și colo în coridor îi înconjuraseră pe fiecare dintre ei cu un cerc de umbre, la fel și cele din sala comorii. Numai că... Era așa de uluit, încât o spuse cu glas tare:

— Nu lăsați umbră.

Mat scăpă din mână un pocal, care căzu cu zgomot pe pământ. Mordeth încuviință și, pentru prima dată, pleoapele sale cărnoase se ridicară complet. Chipul său buhăit păru brusc descărnat și lacom.

— Așadar, grai el, îndreptându-se și părând parcă mai înalt, s-a hotărât.

Și atunci, totul deveni limpede. Mordeth se umflă ca un balon, trupul i se schimonosi, capul îi ajunse în tavan, umerii se frecară de pereți; umplea tot capătul încăperii, tăindu-le orice cale de scăpare. Cu obrajii supti, cu dinții rânjiți ca o fiară, se întinse spre ei, cu mâinile îndeajuns de mari pentru a smulge capul unui om.

Rand țipă și făcu un salt în spate. Picioarele i se încurcară într-un lanț de aur și căzu grămadă la podea, rămânând fără suflare. Chinuindu-se să tragă aer în piept, își căuta sabia, lup-tându-se cu mantia care se răsucise împrejurul plăselelor. Încăperea răsună de țipetele prietenilor săi și de zgomotul scos de platourile și pocalele de aur care cădeau pe jos. Dintr-odată, Rand auzi un strigăt tremurător, care-l făcu să înghețe de groază.

Aproape suspinând, reuși în cele din urmă să tragă aer în piept, tocmai când își scoase și sabia din teacă. Se ridică cu băgare de seamă în picioare, întrebându-se care dintre ceilalți scosese strigătul de mai înainte. Perrin se uită la el, cu ochii mari, din celălalt capăt al încăperii, stând ghemuit și ținându-și securea, de parcă se pregătea să taie un copac. Îl zări și pe Mat, care trăgea cu ochiul pe după un morman de comori, cu mâna încheștată pe mânerul unui pumnal pe care-l înșfăcase de acolo.

În colțul cel mai întunecat și plin de umbre se mișcă dintr-odată ceva, care-i făcu pe toți trei să tresară. Era Mordeth, cu genunchii sprijiniți de piept, ghemuit cât mai departe de ei, aproape una cu peretele.

— Ne-a păcălit, gâfâi Mat. Avea de gând să ne înșele.

Mordeth își dădu capul pe spate și scoase un vaiet care făcu pereții să se cutremure, umplând podeaua de praf.

— Sunteți morți cu toții! strigă el. Morți, cu toții!

Apoi tâșni în picioare și o luă la fugă de-a curmezișul încăperii.

Rând rămase mut uimire, și aproape că-și scăpă și sabia din mână. Pe măsură ce Mordeth înainta, se făcea tot mai subțire și

mai mic, ca o trâmbă de fum. Când ajunse cât un deget, dădu de o crăpătură din peretele de piatră și dispăru în ea. Ecoul ultimului său strigăt se mai auzi o clipă, după ce el dispăru, apoi se stinse cu totul.

— Sunteți morți cu toții!

— Haideți să ieșim de aici, murmură Perrin cu voce slabă, încleștându-și mâna pe mânerul securii și parcă încercând să se uite în toate direcțiile în același timp; aurul și bijuteriile se împrăștiară la picioarele sale, nebăgate în seamă.

— Dar comoara, protestă Mat. Doar n-o s-o lăsăm aici.

— Nu vreau nimic din averile lui, se răsti Perrin, continuând să se răsucescă înapoi și încolo, apoi ridică glasul și strigă la pereți: Comoara îți aparține, auzi? Nu luăm nimic cu noi!

Rand îl privi mânios pe Mat.

— Vrei să vină pe urmele noastre? Sau ai de gând să rămâi aici ca să-ți umpli buzunarele, până ce se întoarce cu încă zece ca el?

Mat făcu un gest către tot aurul și bijuteriile, dar, până să apuce să spună ceva, Rand îl apucă de un braț și Perrin de celălalt. Îl scoaseră din încăperea pe sus, în timp ce Mat se zbătea și striga după comoară.

Înainte să apuce să facă mai mult de zece pași pe coridor, lumina, deja slabă, din urma lor începu să scadă și mai mult. Torțele din sala comorii se stingeau. Mat încetă să mai țipe și toți trei iuțiră pașii. Prima torță din afara încăperii pâlpâi și se stinse, apoi următoarea. Până să ajungă la scara cea răsucită, nici nu mai era nevoie să-l târască pe Mat. Fugeau cu toții, cu întunericul pe urmele lor. Nici măcar bezna scării nu-i făcu să șovăie decât o clipă, apoi se năpustiră în sus pe trepte, strigând cât îi țineau puterile, încercând să-i sperie pe cei care ar fi putut fi acolo, așteptându-i, și ca să nu uite cumva că erau încă vii.

Ajunseră în sala de deasupra, alunecând și căzând pe marmura prăfuită, trecură în grabă printre coloane și se prăbușiră pe treptele de afară, rostogolindu-se grămadă în strada, plini de vântăi.

Rand se ridică și luă sabia lui Tam de pe jos, privind nesigur în jur. Deasupra acoperișurilor se mai vedea încă mai puțin de jumătate din discul soarelui. Umbrele se întindeau ca niște brațe întunecate, pe care lumina slabă care mai rămăsese le făcea să

pară încă și mai negre, umplând aproape toată strada. Se înfioră. Umbrele aduceau cu Mordeth, care se întindea spre ei.

— Măcar am ieșit, gâfâi Mat, ridicându-se de pe jos și scuturându-se de praf, încercând zadarnic să pară liniștit. Și măcar...

— Oare chiar am scăpat? se întrebă Perrin.

De data aceasta, Rand își dădu sigur seama că nu mai era vorba de imaginația lui. Simți înțepături la ceafă. Ceva îi privea din întunericul dintre coloane. Se răsuci pe călcâie, privind fix clădirea de dincolo de stradă. Și de acolo simțea priviri ațintite asupra lui. Își încleștă mâna pe plăselele sabiei, deși se întreba la ce i-ar folosi. Ochii urmăritorilor păreau să fie peste tot. Ceilalți aruncau priviri îngrijorate în jur; își dădu seama că și ei aveau aceeași senzație.

— Rămânem pe mijlocul străzii, le spuse el cu voce răgușită.

Privirile li se întâlneau; ceilalți doi păreau la fel de speriați pe cât se simțea și el. Înghiți în sec, cu greutate.

— Rămânem pe mijlocul străzii, ne ținem cât mai departe de umbre și mergem repede.

— Foarte repede, încuviință pe dată Mat.

Ființele care-i priveau se ținură după ei. Sau poate că erau o mulțime de asemenea făpturi, o mulțime de ochi care îi priveau țintă, din interiorul tuturor clădirilor. Oricât s-ar fi străduit, Rand nu zărea nici o mișcare, dar simțea privirile pofticioase și flămânde. Nici nu știa cum ar fi fost mai rău – să fie mii de ochi, sau doar câțiva, care se țineau după ei.

În colțurile în care încă mai ajungea lumina soarelui încetiniră pasul, doar puțin, privind cu ochii mijiți în întunericul care părea să se întindă mereu în fața lor. Niciunul dintre ei nu era prea dornic să pătrundă din nou printre umbre. Nu erau convinși că nu se afla cumva cineva acolo, așteptându-i. Nerăbdarea urmăritorilor se făcea simțită peste tot pe unde umbrele se întindeau peste stradă, tăindu-le calea. Străbătură acele locuri în fugă, strigând. Lui Rand i se păru că aude hohote răgușite de râs.

În cele din urmă, tocmai când soarele începuse să apună, ajunseră în apropierea clădirii din piatră albă de unde plecaseră mai înainte; li se părea că trecuse o veșnicie de atunci. Dintr-odată, privirile care-i urmăreau dispărură, cât ai clipi din ochi. Un singur pas, și se treziră singuri. fără vreo vorbă, Rand iuți

pasul, urmat de prietenii săi, apoi o luară de a dreptul la fugă și nu se opriră decât după ce ajunseseră înăuntru; se prăbușiră pe podea, gâfâind.

În mijlocul podelei de piatră ardea un foc mic; fumul dispărea printr-o gaură din tavan, într-un chip care-i amintea lui Rand de Mordeth, făcându-l să se simtă nelalocul lui. Erau cu toții acolo în afară de Lan, adunați în jurul focului. Fiecare reacționa altfel. Egwene, care tocmai își încălzea mâinile la foc, tresări văzându-i pe cei trei care năvăliră înăuntru și-și duse mâinile la piept. Văzând cine era, scoase un oftat de ușurare, în ciuda faptului că încercă să le arunce o privire foarte severă. Thom nu făcu altceva decât să mormăie câteva cuvinte, cu pipa în gură, din care Rand nu auzi decât „nătângi”; apoi, Menestrelul se apucă din nou să ațâțe focul, cu un băț.

— Capete de câlți ce sunteți! se răsti Meșterea, zbârlindu-se la ei din cap până în picioare, cu ochii sclipitori și obraji roșii ca focul. În numele Luminii, de ce ați plecat așa? Ați pățit ceva? N-aveți pic de minte? Lan tocmai vă caută, și dacă nu va arde vreo două când se întoarce, să știți că ați scăpat ușor.

Pe chipul femeii Aes Sedai nu se vedea nici o umbra de neliniște; singurul semn era că-și ținuse rochia încleștată în pumnii pe care nu-i desfăcuse decât la vederea lor. Pesemne că leacurile lui Nynaeve îi fuseseră de ajutor, căci era în picioare.

— N-ar fi trebuit să faceți asta, spuse ea cu un glas limpede și liniștit, ca apa unui lac. O să vorbim noi mai târziu. Acolo s-a întâmplat ceva, altfel nu ați fi căzut așa, unul peste altul. Povestiți-mi.

— Spuneai că nu-i nici o primejdie, se plânse Mat, ridicându-se cu greutate în picioare. Spuneai că Aridhol a fost înfrățiț cu Manetheren și că trolocii nu pot intra în oraș și...

Moiraine făcu un pas înainte atât de brusc, încât Mat rămase cu gura deschisă, iar Rand și Perrin nici nu mai apucară să se ridice, ci înghețară așa cum erau, în genunchi.

— Troloci? Ați văzut troloci pe undeva prin oraș?

Rand înghiți în sec.

— Nu troloci, șopti el, apoi toți trei începură să vorbească plini de însuflețire, în același timp.

Fiecare începu de altundeva. Mat pomeni mai întâi de comoară, de parcă ar fi găsit-o de unul singur, Perrin începu să explice de ce plecaseră fără să anunțe, iar Rand sări direct la ce

i se părea important, întâlnirea cu străinul dintre coloane. Dar erau atât de furioși, încât niciunul nu povestea întâmplările în ordinea adevărată; cum le venea ceva în minte, îl pomeneau fără să se gândească la ce fusese mai înainte sau ce venise după aceea. Nu le păsa cine ce povestește. Și următorii. Cu toții pomeniră de urmăritori, încurcându-se în cuvinte.

Deși din vorbele lor nu se înțelegea mai nimic, erau vădit înspăimântați. Egwene începu să arunce priviri îngrijorate către ferestrele goale care dădeau spre stradă. Afară se făcuse aproape noapte; focul părea foarte mic și firav. Thom își scoase pipa din gură și ascultă cu capul aplecat, încruntându-se. Privirea lui Moiraine trăda o ușoară îngrijorare. Până ce...

Dintr-odată, femeia scoase un șuierat și îl apucă pe Rand de braț, strângându-l cu putere.

— Mordeth! Sunteți siguri că așa se numea? Gândiți-vă bine, cu toții. Mordeth?

— Da, murmurară cu toții într-un glas, luați pe nepregătite de tulburarea din glasul ei.

— V-a atins? îi întrebă ea. V-a dat ceva sau ați făcut ceva pentru el? Trebuie să știu!

— Nu, spuse Rand. Niciunul dintre noi. Nimic din ce ai spus.

Perrin încuviință și el și adăugă:

— Numai că a încercat să ne omoare. Nu-i destul? S-a umflat până ce a umplut jumătate din încăpere, a strigat la noi că suntem morți cu toții și a dispărut. Ca o pală de fum, încheie el, ridicându-și brațul ca să le arate.

Egwene scoase un țipăt înăbușit.

Mat se foi și spuse îmbufnat:

— Ne-ai zis că suntem în siguranță. Că trolocii nu intră aici. Ce era să credem?

— S-ar zice că nici nu v-ați gândit deloc la ce făceați, răspunse Moiraine, părând din nou calmă. Unui om cu mintea întreagă i-ar fi trecut prin cap să se ferească de un loc în care trolocilor le e frică să pătrundă.

— Mat a făcut-o, vorbi Nynaeve cu multă siguranță în glas. Mereu îi trece prin cap câte o șotie, iar ceilalți își pierd și ultima urmă de minte când sunt prin preajma lui.

Moiraine făcu un gest scurt, de încuviințare, fără să-și ia ochii de la Rand și de la prietenii lui.

— Cândva, pe la sfârșitul Războaielor Troloce, o armată și-a făcut tabăra aici, între aceste ruine - troloci, Iscoade ale Celui Întunecat, Myrddraali, Stăpânii Spaimei, mii și mii. Văzând că nu mai ies la iveală, au fost trimiși cercetași pe urmele lor.

Aceștia au găsit arme, bucăți de armuri și sânge peste tot. Și niște mesaje scrijelite pe pereți, în limba trolocă, prin care ei îi cereau Celui Întunecat să-i ajute în ceasul de pe urmă. Dar oamenii care au venit după aceea nu au mai găsit nici o urmă de sânge sau de cuvinte. Fuseseră toate curățate. Jumate-Oamenii și trolocii încă își mai aduc aminte, și de asta nu intră aici.

— Și tocmai aici ne-ați adus să ne ascundem? Întrebă Rand, nevenindu-i să creadă. Am fi mai în siguranță afară, încercând să scăpăm cu fuga.

— Dacă n-ați fi plecat așa, rosti răbdătoare Moiraine, ați ști că am luat măsuri pentru ca această clădire să fie apărută. Un Myrddraal nici nu le-ar observa, căci sunt menite să oprească un alt soi de rău, dar făpturile care se afla în Shadar Logoth nu pot pătrunde aici și nici măcar nu se pot apropia. Dimineață vom putea pleca în siguranță; aceste făpturi nu suportă lumina soarelui. Se vor ascunde în adâncurile pământului.

— Shadar Logoth? murmură șovăielnic Egwene. Parcă spuneai că orașul se numește Aridhol.

— Cândva, se numea Aridhol, răspunse Moiraine, și era unul dintre cele zece Neamuri care au întemeiat Cel de al Doilea Legământ, neamuri care s-au ridicat împotriva Celui Întunecat, încă din primele zile după Frângerea Lumii. În vremea în care Thorin al Toren al Ban era rege în Manetheren, regele din Aridhol era Balwen Mayel, Balwen Braț de fier. Pe când totul amenința să se cufunde în bezna disperării, în timpul Războaielor Troloce, și victoria Părintelui Minciunii părea asigurată, la curtea lui Balwen a sosit un bărbat pe nume Mordeth.

— E chiar el? exclamă Rand, iar Mat spuse:

— Nu se poate!

Privirea pe care le-o aruncă Moiraine îi reduce la tăcere, în încăpere se lăsă din nou liniștea; nu se mai auzea decât glasul femeii Aes Sedai.

— Nu trecuse mult de la sosirea lui Mordeth, și el dobândise deja încrederea lui Balwen. În scurtă vreme, era cel mai puternic, după rege. Mordeth i-a otrăvit mințile lui Balwen, iar

Aridhol a început să se preschimbe. S-a închis în sine, iar oamenii săi au devenit mai cruzi. Se spune că unii preferau să-i vadă sosind pe troloci, decât pe bărbații din Aridhol. Numai victoria Luminii contează. Acesta a fost strigătul de luptă pe care Mordeth l-a ales pentru ei, iar bărbații din Aridhol strigau aceste vorbe, deși prin faptele lor pășeau departe de calea Luminii. Povestea e prea lungă pentru a v-o spune pe toată, prea tristă și nici măcar în Tar Valon nu este cunoscută în totalitate. Cum fiul lui Thorin, Caar, a sosit aici ca să câștige din nou orașul de partea națiunilor înfrățite prin Legământul celor zece Neamuri, iar Balwen l-a primit așezat pe tron, o făptură împrăștiată și cu ochii sclipind din pricina nebuniei, și a râs, în timp ce Mordeth zâmbea alături de el, și a poruncit ca solii, în frunte cu Caar, să fie omorâți ca fiind Iscoade ale Celui Întunecat. Cum Prințul Caar a ajuns să fie numit Caar Ciungul. Cum a scăpat el din temnițele din Aridhol și a fugit, de unul singur, la Hotare, urmărit de asasinii blestemați trimiși de Mordeth. Cum s-a întâlnit acolo cu Rhea, care nu l-a cunoscut, și cum a luat-o de soție, și astfel în Pânză a apărut un fir care a dus la momentul în care el a murit de mâna ei, iar ea și-a luat viața în fața mormântului, și Aleth-Loriel a căzut. Cum armatele din Manetheren au venit să-l răzbune pe Caar și au găsit porțile din Aridhol prăbușite la pământ, iar înăuntru nici o făptură vie, ci ceva mai rău ca moartea. În Aridhol nu pătrunsese niciun dușman, în afară de el însuși. Bănuielile și ura aduseseră la lumină o făptură care se hrănea cu ceea ce-i dăduse naștere, ceva ascuns chiar la temelia pe care se înălța orașul. Mashadar e încă aici, și așteaptă, flămând. Oamenii nici nu mai pomenesc de Aridhol, ci îl numesc Shadar Logoth, Locul-în-Care-Umbra-Așteaptă sau, cu mai puține cuvinte, Umbra-Care-Așteaptă. Numai Mordeth a scăpat de Mashadar, dar a fost prins de acesta și a rămas, la rândul său, prizonier între aceste ziduri, de-a lungul veacurilor. Și alții l-au văzut. Pe unii i-a subjugat prin daruri care le-au sucit mințile și le-au murdărit sufletul cu o pată care s-a micșorat și apoi s-a întins, până ce a pus stăpânire pe ei sau i-a omorât. Dacă reușește vreodată să convingă pe cineva să-l însoțească până la ziduri, până la hotarele puterii lui Mashadar, îi va fura sufletul și se va hrăni cu el. Atunci, Mordeth va pleca, închis în trupul celui atins de o soartă mai rea decât moartea, pentru a-și răspândi iarăși relele în toată lumea.

— Comoara, murmură Perrin după ce ea se opri. Voia să-l ajutăm să o ducă în locul în care-și lăsase caii. Pun rămășag că locul era, chipurile, undeva în afara orașului, sfârși el, tras la față; Rand se înfioră.

— Dar acum suntem în siguranță, nu? întreba Mat. Nu ne-a dat nimic și nu ne-a atins, suntem în siguranța, nu, cu măsurile pe care le-ai luat?

— Suntem în siguranță, încuviință Moiraine. Nu poate pătrunde aici, nici el, nici vreo altă făptură care sălășluiește în oraș. Și trebuie să se ascundă din calea luminii, așa că putem pleca nestingheriți după ce se face ziuă. Acum încercați să dormiți. O să fim bine apărați până ce se întoarce Lan.

— Lipsește cam mult, vorbi Nynaeve, privind îngrijorată afară, în întuneric; noaptea se lăsase cu totul și era neagră ca smoala.

— N-o să pățească nimic, răspunse Moiraine liniștită, și-și întinse paturile alături de foc în timp ce vorbea. Soarta lui este să se lupte cu Cel Întunecat, și i-a fost hotărâtă încă din leagăn, când i s-a dat să țină o sabie cu mâinile sale de prunc. Pe lângă asta, aș simți clipa și felul în care ar muri, precum și el simte mereu ce fac. Odihnește-te, Nynaeve. Totul o să fie bine.

Dar, tocmai când se cuibărea în paturi, Moiraine se opri puțin și privi în stradă, de parcă și-ar fi dorit, la rândul ei, să afle de ce întârzia Străjerul.

Rand își simțea brațele și picioarele ca de plumb, iar ochii parcă voiau să-i se închidă de la sine, și totuși nu adormi prea curând, iar când o făcu, începu să viseze, să mormăie și să dea din picioare, mototolindu-și paturile. Se trezi brusc și privi în jur câteva clipe înainte să-și amintească unde se afla.

Răsărise luna. Era una din zilele ultimului pătrar, când din discul ei rămăsese numai o așchie care se pregătea să se înnoiască. Lumina nu reușea să învingă beznă. Toți ceilalți dormeau încă, deși nu prea adânc. Egwene și cei doi prieteni ai săi se răsuceau și murmurau ceva ce nu se putea auzi. Sforăitul lui Thom, care, pentru prima oară, nu mai era așa de puternic, era întrerupt din când în când de cuvinte pe jumătate rostite. Și încă nici urmă de Lan.

Brusc, Rand avu senzația că măsurile de apărare luate de Moiraine nu însemnau nimic. Acolo, afară, în întuneric, putea fi orice. Spunându-și că se purta proteste, mai puse ceva lemne

pe foc, întetind jarul. Focul era prea mic pentru a da prea multă căldură, dar măcar, așa, lumina ceva mai tare.

Habar n-avea ce-l făcuse să se trezească din visul neplăcut. Se făcea că era din nou un băiețel, ducând în mână sabia lui Tam și cu un leagăn în spate, legat în curele, fugind pe străzile pustii, urmărit de Mordeth, care îi striga că nu voia decât să-i ia o mână. Și mai era acolo și un bătrân care-i privea fără clipire, scoțând un hohot de râs dement.

Își adună păturile și se întinse, privind fix în tavan. Dorea din tot sufletul să doarmă, chiar dacă ar fi visat ceva asemănător, dar nu se putea hotărî să închidă ochii.

Pe neașteptate, Străjerul intră neauzit în încăpere. Moiraine se trezi și se ridică în capul oaselor, de parcă ar fi sunat ceva. Lan deschise pumnul și trei obiecte mici căzură pe podeaua de piatră, în fața ochilor ei, cu un zgomot ca de fier. Erau trei însemne roșii ca sângele, de forma unor cranii cu coarne.

— Sunt troloci înăuntru, îi anunță Lan. O să ajungă aici în mai puțin de un ceas. Iar Dha'vol sunt cei mai răi dintre ei.

Și începu să-i trezească și pe ceilalți. Cu mișcări calme, Moiraine se apucă să-și adune păturile.

— Câți sunt? Știu că ne aflăm aici? întrebă ea, de parcă nu era nici o grabă.

— Nu cred, răspunse Lan. Erau mai mult de o sută, îndeajuns de speriați pentru a omorî tot ce mișcă, chiar și unul pe altul. Jumate-Oamenii trebuie să-i conducă ei înșiși, și sunt patru pentru un singur pâlț; chiar și ei par că nu-și doresc nimic mai mult decât să străbată orașul și să iasă cât mai repede de aici. Nu-și dau prea mult osteneala să cerceteze împrejurimile și sunt așa de tulburați, încât, dacă nu s-ar îndrepta drept spre noi, ar zice că nu avem de ce să ne facem griji.

Se opri șovăind.

— Mai e ceva?

— Doar atât, răspunse încet Lan. Myrddraalii i-au silit pe troloci să intre în oraș. Dar pe Myrddraali cine i-a silit?

Cu toții ascultaseră în liniște. Acum însă, Thom blestemă cu glas scăzut, iar Egwene întrebă, aproape neauzit:

— Cel Întunecat?

— Nu fi proastă, fetițo, se răsti Nynaeve. Cel Întunecat e ferecat în Shayol Ghul de către Creator.

— Cel puțin deocamdată, încuviință și Moiraine. Nu, nu-i Părintele Minciunii acolo, afară, dar tot trebuie să plecăm.

Nynaeve o privi pieziș.

— Să plecăm de aici, unde spui că suntem în siguranță, și să străbatem Shadar Logoth pe timp ce noapte.

— Sau să rămânem aici și să-i înfruntăm pe troloci, replică Moiraine. Mi-ar trebui Puterea, ca să le fac față, dar asta ar distruge toate măsurile mele de apărare și ar atrage încoace tocmai făpturile pe care voiam să le ocolim. În plus, ar fi ca și cum am aprinde o pălălaie în vârful unuia dintre turnurile de strajă, pe care s-o vadă toți Jumate-Oamenii la douăzeci de mile în jurul nostru. Nu aș vrea să plec, dar aici noi suntem iepurii, și ogarii sunt cei care conduc vânătoarea.

— Și dacă mai sunt și alții dincolo de ziduri? întrebă Mat. Atunci ce facem?

— Ce voiam de la bun început, spuse Moiraine.

Lan îi aruncă o privire, dar ea ridică un braț și continuă:

— Atunci eram prea obosită și nu eram în stare. Acum, însă, m-am odihnit, mulțumită Meșteresei. Ne vom îndrepta spre râu. Acolo, având spatele apărat de apă, pot să fac în așa fel încât trolocii și Jumate-Oamenii să nu ne ajungă, lăsându-ne răgazul să împletim plute pentru a traversa. Sau, și mai bine, s-ar putea să avem norocul să dăm peste barca vreunui neguțător care coboară din Saldaea.

Lan observă că toți cei din Emond's Field erau palizi la față.

— Trolocii și Myrddraalii urăsc apa adâncă. Trolocilor le e groază de ea. Nu pot înota. Un Jumate-Om nu pătrunde în apă decât cel mult până la brâu, mai ales dacă-i o apă curgătoare. Iar trolocii nu fac nici măcar asta, dacă pot găsi o cale să scape.

— Deci după ce trecem râul suntem în siguranța, conchise Rand, iar Străjerul încuviință.

— Pentru Myrddraali va fi aproape la fel de greu să-i facă pe troloci să construiască plute ca și să-i silească să pătrundă în Shadar Logoth, iar dacă totuși încearcă să-i facă să treacă așa peste Arinelle, jumătate o s-o ia la fugă, iar restul pesemne că se vor îneca.

— Luați-vă caii, le porunci Moiraine. Încă n-am trecut dincolo.

CAPITOLUL 20

Praf în bătaia vântului

Când plecară din clădirea de piatră albă, pe caii lor care se foiau nervoși, vântul înghețat începu să bată în rafale, gemând și învârtindu-se în jurul acoperișurilor, făcându-le mantiile să fluture ca niște flamuri și împingând norii subțiri peste discul aproape ascuns al lunii. După ce le poruncise în șoaptă să nu se îndepărteze, Lan o apucă în josul străzii, deschizând drumul. Caii se foiau și smuceau frâiele, dornici să scape din locul acela.

Rand privi îngrijorat clădirile pe lângă care treceau, care se desenau amenințător pe cerul nopții, cu ferestrele lor goale ca orbitele unui cadavru. Printre ele, păreau să se miște umbre. Din când în când se auzeau zgomote – era vântul care făcea pietrele să se prăbușească. „Măcar au dispărut ochii.” Dar ușurarea lui nu ținu mult. „Și de ce au dispărut?”

Thom și cei din Emond's Field erau foarte aproape de el și foarte grijulii să nu se îndepărteze nici cu un pas. Egwene avea umerii plecați, de parcă încerca să facă în așa fel încât copitele Belei să nu mai răsune pe pavaj. Rand nu voia nici măcar să respire. Orice zgomot putea atrage atenția.

Brusc, descoperi că între ei și cei din față, Străjerul și femeia Aes Sedai, rămăsese un spațiu liber. Cei doi erau la vreo treizeci de pași mai înainte, și de-abia li se mai vedeau siluetele.

— Rămânem în urmă! murmură el, și-l îmboldi pe Noruț să grăbească pasul.

O pală subțire de ceață, colorată în argintiu și cenușiu, plutea jos, pe stradă, în fața lui.

— Opriți! se auzi strigatul înăbușit al lui Moiraine, ascuțit și poruncitor, rostit astfel încât să nu răzbată prea departe.

Nesigur pe el, Rand se opri imediat. De acum, vălul de ceață se întinsese de-a curmezișul străzii, îngroșându-se încet, ca și cum s-ar fi revărsat din ce în ce mai multă din clădirile aflate de-o parte și de alta. Ajunsese la fel de groasă ca brațul unui bărbat. Noruț necheză și încercă să se tragă înapoi, tocmai când Egwene, Thom și ceilalți îl ajunseră din urmă. Și caii lor își

dădură capetele pe spate, ferindu-se să se apropie prea mult de peticul de ceață.

Lan și Moiraine veniră încet spre ceața care se îngroșase cam cât un picior, și se opriră de cealaltă parte, nu foarte aproape. Femeia Aes Sedai cercetă vâlul de ceață care-i despărțea. Rand ridică din umeri, simțind un fior de spaimă care-i se înfipsea dintr-odată între omoplați. Ceața era scăldată într-o lumină slabă, care devenea însă mai strălucitoare pe măsură ce brațul tulbure se îngroșa. Totuși, nu ajunsese încă nici măcar cât lumina lunii. Căii se foiau stingheriți, chiar și Aldieb și Mandarb.

— Ce-i asta? întrebă Nynaeve.

— E forța malefică din Shadar Logoth, răspunse Moiraine. Mashadar. Nu vede, nu gândește și se mișcă prin oraș fără țință, ca o rămă care se târăște pe pământ. Dacă te atinge, mori.

Rand și ceilalți își lăsară căii să se tragă iute înapoi, dar nu prea departe. Oricât și-ar fi dorit Rand să scape de Aes Sedai, lângă ea era la fel de în siguranță ca acasă, dacă se gândea la ce se afla împrejur.

— Și atunci, cum ajungem la voi? întrebă Egwene. Poți să omori făptura... să ne croiești drum?

Moiraine scoase un hohot de râs, scurt și amar.

— Fetișo, Mashadar e uriaș, la fel de mare ca însuși Shadar Logoth. Nici întregul Turn Alb nu-l poate ucide. Ca să-l vatăm îndeajuns încât să puteți trece mi-ar trebui atât de multă Putere încât i-aș atrage aici pe toți Jumate-Oamenii ca și cum aș suna dintr-o goarnă. Iar Mashadar s-ar repezi să vindece răul pe care-i l-aș face și, poate, să ne prindă în plasa lui.

Rand schimbă o privire cu Egwene, apoi repetă întrebarea. Moiraine oftă și răspunse:

— Nu-mi place, dar nu avem de ales. Făptura asta nu poate fi peste tot, sub cerul liber. Pesemne că mai există și alte căi. Vedeți steaua aceea?

Și se răsuci în șa, pentru a le arăta o stea roșie, undeva jos pe cer, către răsărit.

— Mergeți mereu către ea, și vă va duce la râu. Orice s-ar întâmpla, nu vă opriți. Mergeți cât de repede puteți, dar, mai presus de toate, nu faceți zgomot. Nu uitați de troloci. Și de cei patru Jumate-Oameni.

— Dar cum o să vă găsim? protestă Egwene.

— O să vă gădesc eu, spuse Moiraine. Fii sigură că pot. Acum plecați. Făptura asta nu are niciun pic de minte, dar poate să simtă când se află prin preajmă ceva cu care se poate hrăni.

Într-adevăr, din brațul principal se desprinseseră firișoare de ceață argintii și cenușii, care pluteau, tremurătoare, prin aer, precum sutele de tentacule ale făpturilor de pe fundul lacurilor din Codrul cu Bălți.

Când Rand, care urmărise trunchiul gros de ceață opacă, ridică privirea, Străjerul și femeia Aes Sedai dispăruseră. El își umezi buzele cu limba și prinse privirea celorlalți. Erau la fel de îngrijorați ca el. Și mai rău, chiar. Păreau să aștepte cu toții ca altcineva să facă prima mișcare. Erau înconjurați de beznă și de ruine. Pieriții erau pe undeva, pe acolo, și trolocii, poate chiar după primul colț. Firele de ceață se apropiară; erau cam la jumătatea distanței și nu mai tremurau. Își aleseseră prada. Dintr-odată, îi simți foarte puternic lipsa lui Moiraine.

Toți ceilalți rămăseseră încă pe loc, cu ochii mari, întrebându-se încotro s-o apuce. Rand îl făcu pe Noruț să se întoarcă, iar calul o porni la trap, smucind căpăstrul ca să poată fugi mai repede. Ca și cum această primă mișcare l-ar fi făcut conducătorul grupului, toți ceilalți îl urmară.

Fără Moiraine, nu mai avea cine să-i apere dacă apărea Mordeth. Și trolocii. Și... Rand încercă să nu se mai gândească. O să se țină după steaua cea roșie. Măcar asta putea ține minte.

De trei ori se văzură siliți să se întoarcă, deoarece străzile erau blocate dintr-o parte în cealaltă de movile de pietre și cărămizi peste care caii nu s-ar fi putut cățăra. Rand îi auzea pe ceilalți respirând șuierat, scurt și zgomotos, aproape cuprinși de panică. Strânse din dinți, pentru a-și opri și el gâfâitul. „Măcar fă-i să creadă că nu ți-e frică. Te descurci bine, cap pătrat! O să-i aduci pe toți în siguranță.”

Ocoliră un colț și dădură de un val de ceață care scălda pavajul spart, cu o lumină la fel de strălucitoare ca luna plină. Brațe groase cât trupul cailor se îndreptară spre ei. Nimeni nu mai zăbovi. Răsucindu-se, o luară la galop, foarte aproape unii de alții, fără să le mai pese de zgomotul scos de copite.

În fața lor, pe stradă, apărură doi troloci, la nici zece lungimi de cal.

O clipă, oamenii și trolocii nu făcură altceva decât să se holbeze unii la alții, cuprinși de uimire. Apăru o altă pereche de

troloci, apoi alta și alta, ciocnindu-se de cei din frunte și rămânând împietriți în loc la vederea oamenilor. Dar numai pentru o clipă. Dinspre clădiri răsunară urlete guturale, iar trolocii țâșniră spre ei. Oamenii se risipiră ca iepurii.

Calul lui Rand ajunsese la galop din trei pași.

— Pe aici! strigă el, dar auzi același îndemn scos de alte cinci glasuri diferite. Aruncând o privire iute peste umăr, își văzu tovarășii dispărând în mai multe direcții, fiecare urmărit de troloci.

Erau și pe urmele sale trei, care-și fluturau prin aer bețele cu lațuri la capete. I se făcu pielea de găină când își dădu seama că țineau pasul cu Noruț. Se lăsă în jos pe grumazul calului și-l îmboldi, urmărit de strigătele răgușite.

În fața lui, strada se îngustă. De o parte și de alta erau clădiri prăbușite, care se aplecau ca niște bețivi. Încet-încet, ferestrele goale se umpleau cu o strălucire argintie, o ceață groasă care se revărsa afară. Mashadar.

Rand îndrăzni să privească peste umăr. Trolocii încă alergau, la mai puțin de cincizeci de pași în urma lui. Lumina care emana din valul de ceață era îndeajuns de puternică pentru a-i zări limpede. De acum, în spatele lor apăruse și un Pierit, iar trolocii păreau că fug de el, în aceeași măsură în care-l urmăreau pe Rand. În fața băiatului, vreo șase brațe cenușii de ceață, sau poate și mai multe, tremurau la ferestre, pipăind văzduhul. Noruț își dădu capul pe spate și necheză puternic, dar Rand își înfipse fără milă călcâiele în coastele lui și calul se năpusti sălbatic înainte.

Brațele de ceață rămaseră nemișcate când Rand trecu în galop printre ele, dar el se lăsă foarte jos pe spinarea lui Noruț și refuză să le privească. Dincolo, drumul era liber. „Dacă mă atinge vreunul... Pe Lumină!” Îl îmboldi și mai tare pe Noruț, iar calul țâșni înainte, înspre bine venitele-umbre. fără să se oprească din fugă, Rand privi înapoi, de îndată ce strălucirea lui Mashadar începu să scadă.

Brațele tremurătoare ale acestuia blocau jumătate din drum, iar trolocii șovăiau, dar Pieritul scoase un bici din coburi și începu să șfichiue din el pe deasupra capetelor fiarelor, scoțând un zgomot ca de trăsnet și umplând văzduhul de scânteii. Gheboșați, trolocii o apucară după Rand. Jumate-Om șovăi,

cercetând brațele întinse ale lui Mashadar cu chipul ascuns sub gluga neagră, apoi se grăbi și el să înainteze.

Brațele de ceață, din ce în ce mai groase, tremurară o clipă, nesigure, apoi loviră ca niște șerpi. Cel puțin două se îndreptară către fiecare troloc, scaldându-i în lumina lor cenușie; boturile se dădură pe spate pentru a zbiera, dar ceața se strecură în gurile deschise, înăbușind orice zgomot. Patru brațe, groase, se răsuciră în jurul Pieritului, iar acesta împreună cu calul său tresăriră ca într-un dans, până ce gluga căzu, dezvăluindu-i chipul palid, fără ochi. Pieritul țipă ascuțit.

De fapt, nu se auzi niciun zgomot, așa cum se întâmplase și cu trolocii, și totuși ceva reuși să străbată valul de ceață, un bocet pătrunzător, asurzitor, ca și cum toate viespile din lume, adunate la un loc, i-ar fi sfredelit timpanele lui Rand cu toată groaza care putea să existe. Noruț tremură, de parcă auzise și el, și fugi mai iute ca înainte. Rand se agăță de el, gâfâind, cu gâtul uscat ca nisipul.

După o vreme, își dădu seama că nu mai auzea strigătul tăcut al Pieritului muribund, și, dintr-odată, tropotul copitelor calului său i se păru la fel de zgomotos ca un strigăt. Smuci tare de frâie și-l opri pe Noruț lângă un zid prăbușit, chiar la întâlnirea a două străzi. Un monument fără nume se înălța în întuneric, în fața lui.

Prăbușit în șa, ascultă, dar nu se auzea altceva decât sângele care-i pulsa în urechi. Chipul îi era scaldat într-o sudoare rece, și se înfioră când vântul îi făcu mantia să fluture.

În cele din urmă, se îndreptă în șa. Cerul era împânzit de stele, în locurile care rămăseseră neacoperite de nori, dar steaua roșie aflată jos, la răsărit, era ușor de observat. „O mai fi cineva în viață s-o vadă?” Or fi fost liberi sau căzuți în mâinile trolocilor? „Arde-m-ar Lumina, Egwene, de ce nu te-ai ținut după mine?” Dacă erau vii și în libertate, trebuia să urmeze steaua. Dacă nu... Ruinele se întindeau la nesfârșit; putea să-i caute zile în șir, fără să-i găsească, dacă izbutea să se ferească de troloci. Și de Pieriți, și de Mordeth, și de Mashadar. fără tragere de inimă, se hotărî să pornească mai departe.

Strânse frâiele. Pe una din străzile care se încrucișau se auzi o piatră, izbindu-se de alta cu un zgomot puternic. Rămase împietrit în loc, ținându-și răsuflarea. Era ascuns în umbră, la un pas de răspântie. Cuprins de panică, se gândi să se tragă mai în

spate. Dar ce era acolo? Nu cumva avea să facă vreun zgomot și să se dea de gol? Nu-și mai putea aminti, și-i era teamă să-și ia ochii de la colțul clădirii.

Acolo se adunase un vâl de bezna, din care se desprindea o umbră mai lungă. Un laț, prins în vârful unui băț! În aceeași clipă, Rand își înfipse călcâiele în coastele lui Noruț și-și scoase sabia din teacă, dintr-o mișcare; se năpusti înainte, cu un strigat nearticulat, și flutură sabia cu toată puterea. Numai un efort disperat îi opri tăișul să cadă. Cu un țipăt scurt, Mat se prăbuși pe spate, aproape căzând de pe cal și mai-mai să-și scape arcul din mână.

Rand răsuflă adânc și-și coborî sabia; brațul îi tremura.

— Ai mai văzut pe cineva? reuși el să întrebe.

Mat înghiți mult în sec, înainte să se îndrepte în șa, cu mișcări stângace.

— Păi... păi... numai troloci, răspunse el, ducându-și o mână la gât și umezindu-și buzele. Numai troloci. Tu?

Rand clătină din cap.

— Pesemne că încearcă să ajungă la râu. Mai bine am porni și noi.

Mat încuviința în tăcere, tot pipăindu-și gâtul, și o porniră împreună către steaua cea roșie. Înainte să fi parcurs mai mult de o sută de pași, în urma lor, în adâncurile orașului, răsună strigatul ascuțit al unui corn de al trolocilor. Îi răspunse un altul, de dincolo de ziduri. Rand se înfioră, dar continuă să înainteze lent, cercetând locurile întunecate și ocolindu-le de câte ori se putea. După ce trase o dată de frâie, de parcă avea de gând să pornească în galop, Mat făcu la fel. Nu se mai auzi niciun sunet de corn, și astfel ajunseră în tăcere la o deschizătură în zidul acoperit de iederă, unde fusese cândva o poartă. Rămăseseră numai turnurile, care se înălțau, sfărâmate, pe cerul întunecat.

Odată ajuns în dreptul porții, Mat șovăi, dar Rand îi spuse în șoptă:

— Crezi că suntem mai în siguranța înăuntru decât afară?

Nu încetini nici măcar cu un pas, iar Mat îl urmă după câteva clipe, încercând să privească în toate direcțiile în același timp. Rand răsuflă adânc; avea gura uscată. „O să scăpăm. Lumină, o să scăpăm!”

Zidurile dispărură în urma lor, înghițite de noapte și de pădure. Încordându-și auzul ca să prindă cel mai mic zgomot, Rand ținu drumul drept către steaua cea roșie.

Brusc, Thom se ivi din spatele lor, la galop, încetinind numai cât să le strige:

— Mai repede, nătângilor!

O clipă mai târziu, zgomotele și trosnetele care răsunară în urma lui le dădură de înțeles că apăreau trolocii. Rand își înfipse călcâiele în coastele calului, iar Noruț țâșni pe urmele murgului. „Și ce se întâmplă când vom ajunge la râu fără Moiraine? Pe Lumină, Egwene!”

Perrin ședea în șa, printre umbre, cercetând poarta de care îl mai despărțea încă o mică distanță, și, fără să-și dea seama, pipăia cu degetul lama securii. Părea să fie o cale liberă prin care să iasă din orașul ruinat, și totuși rămăsese acolo vreo cinci minute, cercetând-o. Vântul îi zburlea părul cârlionțat și încerca să-i rupă mantia, dar el se înfofoli cu ea, fără să-și dea prea bine seama ce făcea.

Știa că Mat și aproape toți cei din Emond's Field credeau că are mintea cam înceată. În parte, din cauză că era atât de mare și, în general, se mișca foarte grijuliu – dintotdeauna îi fusese teamă să nu lovească din greșală pe cineva sau să nu facă vreun rău, de vreme ce era cu mult mai mare decât băieții cu care crescuse – numai că, în realitate, prefera să gândească lucrurile până la capăt, dacă putea. Luțimea unei minți neprevăzătoare îl dusesese pe Mat în încurcătură de mai multe ori, și tot Mat, cu agerimea sa, reușea să-i tragă după el fie pe Rand, fie pe el, fie pe amândoi.

Își simțea gâtul uscat. „Pe Lumină, să nu mă mai gândesc la încurcături.” Încercă să-și pună din nou ordine în gânduri. Gândurile prudente erau singura cale de scăpare.

Cândva, în fața porții fusese un soi de piațetă, având în mijloc o fântână uriașă. O parte a acesteia era încă acolo, un grup de statui sfărâmate care se înălțau dintr-un bazin mare și rotund. Și spațiul liber dimprejur exista încă. Pentru a ajunge la poartă, trebuia să parcurgă vreo sută de pași – și numai întunericul îl adăpostea de ochii care-l căutau. Nici asta nu era o idee prea plăcută. Își amintea încă prea bine de urmăritorii nevăzuți.

Se gândi la sunetul de corn pe care-l auzise în oraș, cu puțină vreme în urmă. Aproape că se întorsese, gândindu-se că unii dintre ceilalți ar fi putut cădea prinși, înainte să-și dea seama că, și dacă era așa, nu putea face nimic de unul singur. „Nu împotriva a – oare cât spusese Lan? – o sută de troloci și patru Pieriți. Moiraine Sedai a spus să ajungem la râu.”

Începu să se gândească la poartă. Nici măcar prudența nu-l ajutase foarte mult, dar se hotărâse. Înaintă, lăsând în urmă umbrele adânci, înspre locurile ceva mai puțin întunecate.

Tocmai atunci, la capătul îndepărtat al piațetei apărură un alt călăreț, care se opri în loc. Se opri și el și-și căută securea; nu-i oferea cine știe ce senzație de siguranță. Dacă era un Pierit...

— Rand? se auzi un strigat ușor și tremurat.

Perrin răsufă ușurat.

— Perrin sunt, Egwene, strigă și el, la fel de încet; dar întunericul făcea ca până și-o șoptă să pară prea puternică.

Caii se întâlneau lângă fântână.

— Ai mai văzut pe cineva? întrebă în același timp, și amândoi răspunseră scuturând din cap.

— O să fie bine, murmură Egwene, mângâind gâtul Belei. Nu crezi?

— Moiraine Sedai și Lan o să aibă grijă de ei, răspunse Perrin. O să aibă grijă de noi toți, după ce ajungem la râu.

Chiar nădăjduia să fie așa.

După ce trecură de poartă, simți o mare ușurare, chiar dacă mai erau troloci în pădure. Sau Pieriți. Încercă să risipească acele gânduri. Crengile goale ale copacilor nu-l împiedicau să se conducă după steaua cea roșie, și de acum Mordeth nu-i mai putea ajunge. Acesta din urmă îl speriasse mai mult decât orice troloci.

Curând aveau să ajungă la râu și să se întâlnească acolo cu Moiraine, iar ea avea să facă în așa fel încât nici trolocii să nu-i mai poată ajunge. Credea asta, pentru că avea nevoie să creadă. Vântul făcea crengile să se atingă una de alta, iar frunzele și acele copacilor veșnic verzi să foșnească. Strigătul singuratic al unui șoim de noapte răsuna în întuneric, iar el, și Egwene veniră mai aproape unul de altul, ca și cum voiau să se încălzească. Erau foarte singuri.

Undeva, în spatele lor, răsuna cornul unor troloci, care scoase câteva note scurte și tremurătoare, îndemnându-i pe

vânători să se grăbească, să iuțească pasul. Apoi, pe urma lor se înălțară urlete răgușite, neomenești, iscate de corn. Urlete care se ascuțiră din ce în ce mai tare, pe măsură ce bestiile simțeau mirosul de om.

Perrin își îndemnă calul la galop, strigând:

— Hai!

Egwene îl urmă, și amândoi își îmboldiră caii cu călcâiele, fără să le pese de zgomot și de crengile care-i sfichiuiau.

Galopară printre copaci, conduși în egală măsură de instinct și de lumina slabă a lunii, până ce Bela rămase în urmă. Perrin se uită în spate. Egwene lovi iapa și trase de frâie, dar degeaba. Judecând după zgomote, trolocii se apropiau, încetini și el, ca să n-o lase prea mult în urmă.

— Grăbește-te! îi strigă.

De acum îi vedea și pe troloci, niște siluete uriașe care săreau printre copaci, mugind și rânjindu-și colții pentru a le îngheța sângele în vine. Apucă mânerul securii, care-i atârna la sold, atât de strâns încât începură să-l doară degetele.

— Grăbește-te, Egwene, grăbește-te!

Brusc, calul său necheză, iar el căzu, prăbușindu-se din șa, când calul dispăru de sub el. Își flutură brațele pentru a-și regăsi echilibrul și căzu cu capul înainte într-o apă înghețată. fără să-și dea seama, căzuse de pe marginea unei stânci abrupte drept în Arinelle.

Șocul provocat de apa rece ca gheața îl făcu să icnească și să înghită destul de multă apă, înainte să izbutească să iasă la suprafață. Simți, mai mult decât să audă, cum și altcineva se prăbușea pe urmele lui și se gândi că pesemne Egwene o apucase pe același drum. Gâfâind și scuipând, începu să calce apa; nu era ușor să rămână la suprafață – surtucul și mantia sa erau deja ude, iar încălțările i se îngreunaseră. Se uită în jur după Egwene, dar nu văzu decât sclipirea razelor de lună pe suprafața întunecată a apei, încrețită de vânt.

— Egwene? Egwene?

Chiar în fața ochilor săi, o suliță lovi oglinda apei și-l împrôșcă în față. Altele căzură în râu în jurul său. Pe mal se auziră glasuri răgușite care se certau, și trolocii încetară să mai arunce cu încăpățănare, dar, pentru moment, renunță și el să mai strige.

Curentul îl ducea în josul apei, dar strigatele groase și mârâiturile îl urmăreau pe mal, ținând ritmul. Desfăcându-și mantia, o lăsă să plutească. Era ceva mai puțină greutate care să-l tragă la fund. Cu toate puterile, începu să înoate către malul celălalt. Acolo nu erau troloci. Cel puțin, așa spera.

Înota cum făceau cu toții acasă, în lacurile din Codrul cu Bălți, mișcând din mâini și din picioare în același timp și ținând capul deasupra apei. Cel puțin, încerca să-și țină capul deasupra apei, dar nu era ușor. Chiar fără mantie, surtucul și încălțările păreau să fie la fel de grele pe cât îi era trupul. Iar securea îi atârna la brâu amenințând să-l tragă pe o parte, dacă nu la fundul apei. Se gândi o clipă să îi dea drumul; de fapt, gândul îi trecu prin minte de mai multe ori. Ar fi fost ușor, mult mai ușor decât să se chinuie să scape de încălțări, de pildă. Dar, de fiecare dată când se gândea, se imagina pe sine cățărându-se pe malul celălalt, așteptat de troloci. Nu că securea l-ar fi ajutat prea mult împotriva a jumătate de duzină de troloci, sau chiar împotriva unuia singur, dar era mai bine decât să lupte cu mâinile goale.

După o vreme, începu să se întrebe dacă mai putea ridica securea în mâini, chiar dacă dădea peste troloci. Brațele și picioarele îi erau ca de plumb; fiecare mișcare era un chin, iar capul nu-i se mai înălța din apă la fel de mult ca înainte, începu să tușească, din pricina apei care-i intra în nas. „Nici o zi la fierărie nu e ușoară”, se gândi el ostenit, și chiar atunci lovi cu piciorul în ceva. Trebui să mai dea o dată ca să-și dea seama ce era. Fundul. Ajunsese în apa mică. Trecuse râul.

Trăgând aer pe gură, se ridică în picioare, improșcând cu apă în jur și gata-gata să se prăbușească. Cu chiu, cu vai, își scoase securea de la cingătoare în timp ce se târa spre mal, tremurând din pricina vântului. Nu văzu niciun troloc. Nici pe Egwene. Doar câțiva copaci, răspândiți pe mal, și o rază de lună așternută pe apă, ca o panglică.

După ce-și trase sufletul, începu iar și iar să strige după ceilalți. Îi răspunseră niște strigăte slabe de pe malul celălalt; chiar și de la distanță, își dădu seama că erau glasurile aspre ale trolocilor. Prietenii săi însă nu răspunseră.

Vântul se înteeți; gemetele sale înăbușiră glasurile trolocilor, iar Perrin se înfioră. Nu era îndeajuns de frig pentru ca hainele sale ude să înghețe, dar s-ar fi zis că o lamă înghețată îi sfâșia

trupul. Se prinse cu brațele, dar tot nu reuși să se oprească din tremurat. Singur, se cățăără cu greu pe mal, pentru a găsi un loc în care să se adăpostească de vânt.

Rand mângâie gâtul lui Noruț, șoptindu-i vorbe liniștitoare. Calul își scutură capul și se mișca iute de pe un picior pe altul. Trolocii rămăseseră în urmă – sau așa părea –, dar Noruț simțea încă mirosul lor puternic. Mat călărea cu o săgeată în arc, veghind să nu aibă parte de vreo surpriză venită din întuneric, în timp ce Rand și Thom priveau printre crengi, căutând steaua roșie după care să se călăuzească. Fusesse destul de ușor să n-o scape din ochi, chiar și cu toate crengile de deasupra, câtă vreme merseseră drept spre ea. Dar apoi apăruseră alți și alți troloci în fața lor, ceea ce-i silise să galopeze într-o parte, cu ambele cete pe urma lor, urlând. Trolocii puteau ține pasul cu un cal, dar nu pe o distanță foarte lungă, așa că până la urmă scăpaseră de ei, cu urletele lor cu tot. Dar, cu toate ocolurile făcute, pierduseră steaua călăuzitoare.

— Eu tot vă spun că-i pe-acolo, zise Mat, arătând spre dreapta sa. Ultima dată mergeam spre miazănoapte, iar asta înseamnă că răsăritul e acolo.

— Uite-o, strigă brusc Thom, arătând spre stânga lor printre crengile dese, drept către stea.

Mat mormăi ceva neauzit.

Cu coada ochiului, Rand prinse o mișcare, când un troloc țâșni dintre copaci fără niciun sunet, legănându-și bățul cu lațul la vârf. Rand lovi calul cu călcâiele, iar acesta se năpusti înainte, tocmai când apărură alți doi, care se desprinseseră dintre umbre, pe urmele primului. Un laț atinse ceafa lui Rand, provocându-i un fior pe șira spinării.

O săgeată străpunse ochiul uneia dintre bestii, apoi Mat apăru lângă el, în timp ce caii îi purtau printre copaci. Fugeau către râu, își dădu Rand seama, dar fără să fie convins că-i ajuta cu ceva. Trolocii se țineau pe urmele lor, mai mai să prindă cozile învolburate ale cailor, dacă întindeau brațele. Dacă mai câștigau o jumătate de pas, lațurile îi puteau trage pe amândoi jos din șa.

Rand se aplecă pe grumazul calului pentru a se ține cât mai departe de lațuri. Chipul lui Mat era aproape îngropat în coama calului său. Dar Rand se întrebă unde era Thom. Oare

Menestrelul hotărâse că-i era mai bine de unul singur, de vreme ce toți cei trei troloci se luaseră după băieți?

Dintr-odată, murgul lui Thom apăru din întuneric, la galop, în spatele trolocilor. Aceștia nu avură decât răgazul să arunce o privire peste umăr, surprinși, înainte ca brațele Menestrelului să fluture înapoi și, imediat, înainte. Razele de lună se reflectară într-o lamă de oțel. Unul dintre troloci se împiedica și căzu, răsucindu-se de mai multe ori înainte să rămână grămadă la pământ, în timp ce un altul căzu în genunchi cu un țipăt, ducându-și ambele mâini la spate. Cel de al treilea mârâi, dezgolindu-și botul cu dinți ascuțiți, dar, când tovarășii săi se prăbușiră, el se răsuci și dispăru în întuneric. Brațul lui Thom făcu din nou aceeași mișcare, de parcă ar fi lovit dintr-un bici, iar trolocul zbieră, dar nu se opri din alergat, și strigătele sale se topiră în depărtare.

Rand și Mat se opriră, cu ochii holbați la Menestrel.

— Cele mai bune cuțite pe care le aveam, mormăi Thom, dar nu făcu nici o mișcare să coboare din șa pentru a-și le lua înapoi. Ți-a o să-i aducă pe alții după el. Sper că râul nu-i prea departe. Și sper...

Însă se mulțumi să clatine din cap și plecă imediat. Rand și Mat se luară după el.

În scurtă vreme, ajunseră la un mal jos, unde copacii creșteau chiar până la marginea apei întunecate, a cărei oglindă vârstată de razele de lună se încrețea în bătaia vântului. Rand nici nu vedea malul celălalt. Nu-i plăcea ideea să treacă pe întuneric, cu pluta, dar era cu atât mai puțin dornic să rămână în locul în care se afla. „Dacă trebuie, o iau înot.”

Undeva, departe de râu, răsună un corn de troloc; un sunet scurt, iute și ascuțit, din întuneric. Era prima dată când se auzea cornul, după ce se îndepărtaseră de ruine. Rand se întrebă dacă asta însemna că unii dintre tovarășii lor fuseseră prinși.

— N-are rost să stăm aici toată noaptea, hotărî Thom. Alegeți. În susul ori în josul râului?

— Dar Moiraine și ceilalți ar putea fi oriunde, protestă Mat. Dacă nu alegem bine, n-am face decât să ne îndepărtăm de ei.

— Chiar așa, răspunse Thom, pocnind din buze și îndemnându-și calul în josul râului, pe lângă mal. Chiar așa.

Rand se uită la Mat, care ridică din umeri, și, o vreme, nu se mai întâmplă nimic. Pe alocuri, malul era ceva mai înalt, în alte

părți mai jos, copacii se îndeseau sau se răreau, alcătuind mici luminișuri, dar noaptea, râul și vântul erau la fel peste tot, negre și reci. Pe lângă asta, nu mai erau troloci. Însă Rand nu le ducea dorul câtuși de puțin.

Apoi, în fața lui se zări o luminiță, foarte foarte mică. Pe măsură ce se apropiară, își dădu seama că era cu mult deasupra râului, de parca ar fi atârnat în vârful unui copac. Thom grăbi pasul și începu să fredoneze în surdină.

În cele din urmă, văzură și de unde venea lumina – era o lampă, atârnată de unul din catargele unei bărci mari de negoț, care fusese ancorată pentru noapte la marginea unui luminiș. Barca avea cam optzeci de picioare în lungime și se clătina ușor din cauza curentului, smucind frânghiile de ancorare legate de copaci. Pânzele zbârnâiau și trosneau din pricina vântului. Lampa lumina puntea, la un loc cu razele de luna, dar nu se vedea nimeni.

— Ei, asta, spuse Thom, coborând din șa, e mai bine decât smecheriile unei Aes Sedai, nu?

Își puse mâinile în șolduri și, chiar și pe întuneric, se văzu limpede cât era de mulțumit.

— Vasul nu pare făcut să care și cai, dar, ținând seama de primejdia în care se află, și de care noi o să-l prevenim, căpitanul s-ar prea putea să fie înțelegător. Numai să mă lăsați pe mine să vorbesc. Și luați-vă păturile și desagile, ca să fiu pregătit dacă se ivește ceva.

Rand se dădu jos și începu să-și desfacă lucrurile legate de șa.

— Doar nu vrei să plecam fără ceilalți?

Thom nu mai avu prilejul să spună ce voia să facă. În luminiș dădură navală doi troloci, care urlau și-și fluturau lațurile; încă patru erau în spate, la mică distanță. Caii se ridicară pe picioarele din spate și nechezară. Strigătele care răsunau în depărtare le arătau că mai erau troloci care tocmai soseau.

— În barcă! strigă Thom. Repede! Lăsați totul! Fugiți!

Spunând asta, o luă la fugă spre barcă; mantia peticită îi flutura, iar cutiile cu instrumente din spatele său se ciocneau una de alta.

— Voi, cei de pe barcă! strigă el. Treziți-vă, idioților! Troloci!

Rand smuci păturile și desagile, reușind să le desfacă din curele, și se ținu strâns pe urmele Menestrelului. Aruncându-și

bocceaua peste parapet, sări și el pe punte. De-abia avu răgazul să vadă un om încovrigat acolo, care tocmai se ridica, de parcă fusese trezit din somn, și căzu drept peste el. Bărbatul gemu tare. Rand se împiedică, iar un cârlig înfipt în capătul unui băț se lovi de parapet, chiar în locul în care sărise el.

Peste tot, prin barcă, se auziră strigăte și zgomote de pași de a lungul punții.

Două mâini păroase apucară parapetul, chiar lângă cârlig, și un cap cu coarne de țap se înălță deasupra lui. Dezechilibrat, împleticindu-se pe picioare, Rand reuși totuși să-și tragă sabia și s-o fluture prin aer. Trolocul se prăbuși, cu un strigăt.

Peste tot se iviră bărbați care alergau, strigau și tăiau frânghiile de ancorare cu securile. Barca se clătina și tremura, de parcă era nerăbdătoare să pornească la drum. Sus, la prova, trei bărbați se chinuiau să lupte cu un troloc. Cineva lovi peste bord cu o suliță, deși Rand nu văzu în ce anume. Se auzi zbârnâitul unei corzi de arc, o dată și încă o dată. Bărbatul pe care călcase Rand se târî mai departe de el, în patru labe, apoi ridică brațele, văzându-l pe Rand care-l privea.

— Cruța-mă! strigă el. Ia tot ce vrei, ia barca, ia tot, dar cruța-mă!

Dintr-odată, ceva se izbi de spinarea lui Rand, culcându-l pe punte. Sabia îi căzu din mână întinsă. Cu gura căscată, încercând în zadar să tragă aer în piept, el se întinse către sabie. Mușchii reacționară cu o încetineală chinuitoare; se târa ca un melc. Individul care cerea să fie cruțat aruncă o privire temătoare și avidă către sabie, apoi dispăru în întuneric.

Cu mare greutate, Rand reuși să privească peste umăr, și-și dădu seama că norocul îl părăsise. Un troloc cu bot de lup stătea în echilibru pe parapet, privindu-l și ținând în mână capătul sfărâmat al unui băț, cu care tocmai îl lovise. Rand se strădui să ajungă la sabie, să se miște, să se îndepărteze, dar brațele și picioarele de-abia i se târau, fiind numai pe jumătate sub controlul său. Tremurau și se împrăstiau în toate direcțiile. Avea senzația că pieptul îi era strâns în chingi de fier; în fața ochilor îi jucau pete argintii. Cuprins de panică, își căută o cale de scăpare. Timpul păru să se oprească în loc, când trolocul ridică bățul rupt, de parcă voia să-l străpungă cu el. Lui Rand i se părea că bestia se mișca acum ca într-un vis. Privi brațul gros care se trăgea în spate, și parcă simțea deja capătul rupt care-i

sfărâma șira spinării, simțea durerea provocată de lovitură. Se gândi că plămânii îi erau pe punctul să plesnească. „O să mor. Ajută-mă, Lumină, o să...” Brațul trolocului porni spre el, cu băț cu tot, iar Rand izbuti să țipe, o singură dată:

— Nu!

Brusc, barca se clătină, iar din întuneric apăru un lanț gros care-l lovi pe troloc de-a curmezișul pieptului, cu un zgomot ca de oase sfărâmate, aruncându-l peste bord.

O clipă, Rand rămase întins pe punte, gâfâind și privind fix lanțul care se clătina înainte și înapoi pe deasupra lui. „Cu asta, pesemne că mi-am isprăvit norocul, se gândi el. Nu cred că mi-a mai rămas ceva.”

Se ridică în picioare, clătinându-se, și își luă sabia, ținând-o, măcar o dată, așa cum trebuia, cu ambele mâini, cum îl învățase Lan, dar nu mai avea împotriva cui s-o folosească. Distanța dintre barcă și mal se mărea văzând cu ochii; strigătele trolocilor se pierdeau în noapte.

Pe când își punea sabia la loc în teacă și se sprijinea, istovit, de parapet, un bărbat îndesat, într-un surtuc care-i ajungea la genunchi, veni cu pași mari pe punte să se uite la el. Părul lung care-i cădea pe umerii lați și barba care-i lăsa descoperită doar buza de sus încadrau un chip rotund. Rotund, dar nu moale. Lanțul se legănă din nou, iar bărbatul îl prinse, privindu-l la fel de urât cum îl privise și pe Rand mai înainte; lanțul i se opri în palmă cu un zgomot sec.

— Gelb! tună bărbatul. Of, Soartă! Unde să-mi fii, Gelb?

Vorbea foarte iute, legând cuvintele unul de altul, astfel că Rand de-abia putea să-l înțeleagă.

— Nu poți să te ascunzi de mine pe propria barcă! Aduceți-mi-l pe Floran Gelb.

Apăru un marinar, cu o lampă în mână, iar încă doi aduseră pe sus un bărbat pe care-l aruncară drept în mijlocul cercului de lumină. Rand îl recunoscuse pe individul care-i oferise barca. Ochii bărbatului se mișcau în toate părțile, ocolind privirea celui îndesat, care, din câte credea Rand, era căpitanul.

Pe fruntea lui Gelb se întindea o vânătaie, în locul în care Rand îl lovise cu piciorul.

— Nu trebuia tu să prinzi lanțul ăsta la locul lui, Gelb? întrebă căpitanul cu un calm surprinzător, deși la fel de repezit ca mai înainte.

Gelb păru de-a dreptul uimit.

— Dar așa am făcut. L-am legat strâns. Recunosc că nu sunt foarte priceput și că din când în când mă mișc cam încet, căpitane Domon, dar tot îmi fac treaba.

— Zici că ești încet, da? Nu ești așa încet cu somnul. Dormi, când ar trebui să stai de veghe. Din cauza ta, puteam fi cu toții uciși.

— Nu, căpitane, nu. El a fost de vină, răspunse Gelb, arătând spre Rand. Stăteam de veghe, așa cum trebuia, când el a venit pe furiș și m-a lovit cu măciuca.

Își atinse vânătaia de pe frunte, strânse pleoapele de durere, apoi îl privi urât pe Rand.

— M-am luptat cu el, dar apoi au venit trolocii. E în cârdășie cu ei, căpitane. E Iscoada Celui Întunecat. E în cârdășie cu trolocii.

— E în cârdășie cu maica mare! tună căpitanul Domon. Nu te-am prevenit și ultima dată, Gelb? La Whitebridge, jos cu tine! Dispari din ochii mei, până nu te arunc peste bord chiar acum.

Gelb dispăru pe dată, iar Domon ramase o vreme cu privirile ațintite în gol, încleștând și desfăcând pumnii.

— Trolocii ăștia se tot țin după mine. De ce nu mă lasă în pace? De ce?

Rand privi peste parapet și constată cu surprindere că malul nu se mai zărea. Erau doi bărbați care țineau de cârma care ieșea de la pupa și alți șase pe o parte, care împingeau barca în largul râului, ca pe un uriaș gândac de apă.

— Căpitane, vorbi Rand, undeva „acolo” sunt prietenii noștri. Dacă te întorci după ei, sunt convins ca te vor răsplăti.

Chipul rotund al căpitanului se întoarse spre el, iar când apărură Thom și Mat, îi cuprinse și pe ei cu privirea aceea lipsită de expresie.

— Căpitane, începu Thom cu o plecăciune, dă-mi voie să...

— Ia veniți voi jos, spuse căpitanul Domon, ca să văd ce soi de făpturi s-a întâmplat să ajungă pe puntea mea. Hai. Fugi-mi-ar norocul, să lege cineva lanțul ăsta blestemat la locul lui!

După ce marinarii se grăbiră să pună mâna pe lanț, el porni cu pași apăsați spre pupa, urmat de Rand și de cei doi tovarăși.

La pupa, căpitanul Domon avea o cabină îngrijită, la care se ajungea coborând câteva trepte; totul părea să fie la locul lui, până și surtucele și mantiile care atârnav pe niște cârlige de

lemn, în spatele ușii. Cabina era lată cât toată barca, având într-o parte un pat mare, iar în cealaltă, o masă masivă de lemn. Există un singur scaun, cu spătar înalt și brațe groase, iar căpitanul se așază acolo, făcându-le semn celorlalți să-și găsească loc pe diversele cufere și băncuțe care mai erau prin jur. Mat dădu să se așeze pe pat, dar un mormăit puternic îl opri.

— Acuma, începu căpitanul, după ce se așezară cu toții. Eu spun a mă numi Bayle Domon, căpitan și proprietar al *Picăturii*, care spun a fi barca asta. Voi cine o-ți fi și unde o-ți merge pe aici, prin pustietate, și ce pricină oi avea eu să nu vă arunc peste bord, pentru necazurile pe care-mi le-ați adus?

Lui Rand îi venea la fel de greu ca mai înainte să urmărească vorbirea iute a lui Domon. Când înțelese în sfârșit ultimele cuvinte ale căpitanului, clipi surprins. „Să ne arunce peste bord?”

— N-am vrut să vă facem niciun necaz, zise repede Mat. Mergem în Caemlyn și de acolo...

— De acolo unde vedem cu ochii, îl întrerupse Thom, la momentul potrivit. Așa călătoresc Menestrelii, ca praful risipit de vânt. Eu sunt Menestrel, înțelegeți, și îmi spune Thom Merrillin, adăuga el, aranjându-și mantia și făcând peticele multicolore să fluture, ca și cum celălalt nu le-ar fi observat. Mucoșii ăștia de la țară vor să-mi fie ucenici, deși încă nu-s convins că-i vreau cu mine.

Rand îl privi pe Mat, care rânji.

— Asta zic a fi în regulă, omule, spuse liniștit căpitanul Domon, dar nu mă lămurește deloc. Ba chiar dimpotrivă. Lua-m-ar Norocul, păi locul ăsta zic a nu fi pe drumul spre Caemlyn, de oriunde ai veni, din câte am auzit eu.

— Ei, e o poveste întreaga, spuse Thom, și începu pe dată s-o depene.

Din ce povestea, reieși că el, Thom, fusese prins de zăpezi într-un oraș de mineri, în Munții de Negură, dincolo de Baerlon. Aflându-se acolo, auzise legende despre o comoară care provenea din vremea Războaielor Troloce, dintr-un oraș părăsit și căzut în ruina numit Aridhol. Și se întâmplase ca el să știe dinainte locul în care se afla Aridhol, de pe o hartă care-i fusese dăruită cu mulți ani în urmă de un prieten din Ilian, care murise, un prieten căruia îi salvase odinioară viața. Cu limbă de moarte,

omul îi spusese că harta îi va aduce mari bogății, ceea ce Thom nu crezuse până ce nu auzise legendele. Iar când zăpezile se topiseră îndeajuns, pornise cu câțiva tovarăși, printre care cei doi care doreau să-i fie ucenici, și, după o călătorie plină de greutate, reușiseră să găsească orașul părăsit. Dar se dovedise până la urmă că stăpânul comorii fusese de a dreptul un Stăpân al Spaimei, și într-acolo fuseseră trimiși troloci care s-o aducă îndărăt în Shayol Ghul. Aproape toate pericolele care-i amenințaseră cu adevărat – troloci, Myrddraali, Draghkari, Mordeth, Mashadar – îi încolțiseră și în povestea lui Thom, mai devreme sau mai târziu, deși, dacă stăteai să-l asculți pe Menestrel, părea că totul fusese îndreptat împotriva lui însuși, iar el se comportase cu foarte multă pricepere și curaj. După multe aventuri, cele mai multe avându-l drept erou pe Thom, scăpaseră de acolo, urmăriți de troloci, dar se pierduseră unii de alții în întuneric, până când, în cele din urmă, Thom și cei doi tovarăși își căutaseră adăpost în ultimul loc care le mai rămăsese, pe barca cea primitoare a căpitanului Domon.

Când Menestrelul termină, Rand își dădu seama că rămăsese cu gura căscată de o bucată de vreme, și o închise repede. Privindu-l pe Mat, văzu că prietenul său se holba la Menestrel cu ochii mari.

Căpitanul Domon lovi cu degetele în brațul scaunului.

— Asta zic a fi o poveste pe care mulți n-ar crede-o. Dar, firește, eu am văzut trolocii, nu-i așa?

— Fiecare cuvânt e adevărat, rosti sec Thom. Ți-o spune unul care a trăit-o.

— S-o întâmpla să aveți cu voi ceva din comoara asta?

Thom își desfăcu brațele, într-un gest de regret.

— Vai, puținul pe care am izbutit să-l luăm cu noi era pe caii care au rupt-o la fugă când au apărut ultimii troloci. Nu mi-a mai rămas decât flautul și harpa, ceva mărunțiș și hainele de pe mine. Dar, crede-mă, căpitane, nu ți-ai dori nimic din comoara aceea. E pângărită de Cel Întunecat. Mai bine s-o lăsam pradă ruinelor și trolocilor.

— Deci n-aveți bani să vă plătiți călătoria. Eu nu mi-aș lăsa nici fratele să urce pe puncte dacă nu și-ar putea plăti drumul, mai ales dacă mi-ar aduce și troloci în urma lui care să-mi hăcuiască parapetul și să-mi taie pânzele. Și ce pricină oi avea să nu vă trimit înot de unde ați venit, ca să scap de voi?

— Doar n-o să ne trimiteți pe mal? se sperie Mat. Cu toți trolocii acolo?

— Am zis eu ceva de mal? răspunse sec Domon; îi cercetă o clipă, apoi își lăsă palmele deschise pe masă. Bayle Domon zic a fi un om înțelegător. Nu v-aș arunca peste bord, dacă putem cădea la învoială. Acuma, văd că unul dintre ucenici are o sabie. Eu aș avea nevoie de o sabie și, așa om bun cum oi fi, am să vă las să mergeți până la Whitebridge în schimbul ei.

Thom deschise gura, dar Rand spuse repede:

— Nu!

Tam nu i-o dăduse ca s-o vândă. Pipăi mânerul, simțind pecetea bătlanului. Câtă vreme avea sabia cu el, era ca și cum l-ar fi avut pe Tam.

Domon clatină din cap.

— Ei, dacă o fi nu, atunci e nu. Dar Bayle Domon nu dă de pomană, nici măcar maică-sii.

Fără tragere de inimă, Rand își goli buzunarele. Nu era mare lucru, doar ceva mărunțiș și moneda de argint pe care i-o dăduse Moiraine. I-o întinse căpitanului. După o clipă, Mat oftă și făcu la fel. Thom se uită urât, dar foarte repede începu să zâmbească, astfel că Rand nu mai știa sigur ce să creadă.

Cu un gest iute, căpitanul Domon luă cele două monede mari din mâinile băieților și scoase o balanță mică și o pungă destul de plină dintr-un dulap ferecat în bronz din spatele scaunului. După ce cântări cu grijă, puse monedele în pungă și le dădu înapoi fiecăruia câteva monede mai mici de argint și bronz. Mai ales bronz.

— Până la Whitebridge, spuse el, iscăbind ceva, cu un scris foarte ordonat, într-un caiețel cu coperte de piele.

— Cam scump drumul ăsta până la Whitebridge, mormăi Thom.

— Plus stricăciunile vasului meu, răspunse liniștit căpitanul, punând balanța și punga înapoi în dulap și închizându-l mulțumit. Plus încă puțin pentru că mi-ați adus trolocii pe cap, făcându-mă să plec la drum noaptea, când în locurile astea sunt multe stânci de care m-aș putea izbi.

— Dar ceilalți? întreba Rand. Nu-i luați și pe ei? De acum trebuie să fi ajuns la râu, sau vor ajunge în curând, și o să vadă lampa din vârful catargului.

Căpitanul Domon ridică surprins din sprâncene.

— S-o întâmpla a crede că stăm pe loc, omule? Lua-m-ar Norocul, cred a fi noi cam la trei sau patru mile depărtare de locul în care ați urcat. Trolocii i-au făcut pe oamenii mei să tragă din greu la vâsle – îi știu pe troloci mai bine decât și-ar dori – și ne ajută și curentul. Dar nici n-are a face. Nu m-aș opri iar în noaptea asta, nici dacă pe mal ar fi maica-mare, și s-ar prea putea să nu mă mai opresc până la Whitebridge. Trolocii se țin demult după mine, și mi-a ajuns. Nu mai vreau să-i văd, dacă pot scăpa de ei.

Thom se aplecă spre el cu mult interes.

— V-ați mai întâlnit cu trolocii și înainte? Acum, în ultima vreme?

Domon șovăi, privindu-l intens, dar când vorbește, păru pur și simplu scârbit:

— Am iernat în Saldaea, omule. Nu că mi-aș fi dorit, dar râul a înghețat devreme și gheața s-a topit târziu. Se zice că, din vârful celor mai înalte turnuri din Maradon, se vede Mana Pustiitoare, dar mie nu-mi pasă. Am mai fost acolo, și aud mereu a fi povești despre trolocii care atacă fermele, sau alte asemenea. Numai că, în iarna asta care a trecut, am văzut a fi ferme cuprinse de flăcări în fiecare noapte. Da, și sate întregi, câteodată. Au ajuns până la zidurile orașului. Și ca și cum asta n-ar fi de ajuns, Cel Întunecat, toată lumea zice, că s-ar ivi și a veni zilele de pe urma, continuă el, înfiorându-se și scărpinându-se în cap, de parcă gândul l-ar fi făcut să-l mănânce pielea capului. de-abia aștept să ajung îndărăt acolo unde oamenii cred trolocii a fi doar povești, iar poveștile mele – minciuni gogonate de ale celor care se vântură din loc în loc.

Rand nu-l mai asculta; rămase cu ochii ațintiți asupra peretelui din față și cu gândul la Egwene și la ceilalți. Nu părea drept ca el să fie în siguranță la bordul *Picăturii*, în timp ce ei rămăseseră undeva, pierduți în întuneric. Cabina căpitanului nu mai părea așa confortabilă ca mai înainte.

Rămase uimit când Thom îl trase în picioare. Menestrelul îi împinse pe amândoi, și pe Mat, și pe el, către scară, cerându-și scuze peste umăr căpitanului Domon pentru purtarea mucoșilor de la țară. Rand urcă pe punte în tăcere.

Odată ajunși acolo, Thom aruncă o privire grăbită în jur, ca să se asigure că nu-i ascultă nimeni, apoi mârâi:

— Aș fi putut să plătesc drumul cu câteva cântece și povești, dacă voi doi nu v-ați fi grăbit să-i arătați argintul.

— N-aș prea crede, se răsti Mat. Mie mi se părea că se gândea serios să ne arunce peste bord.

Rand se duse cu pași mici către parapet și se sprijini de el, cu privirile ațintite înspre râul întunecat. Nu vedea nimic, nici măcar malul. După o vreme, Thom îi puse o mână pe umăr, dar el nu se mișcă.

— N-ai ce să faci, băiete. Mai mult, de acum ei sunt probabil în siguranță cu... cu Moiraine și Lan. Crezi că există cineva mai bun pentru a-i scoate din necazuri?

— Am încercat s-o conving să nu vină cu noi, suspină Rand.

— Ai făcut tot ce-ai putut, băiete. Nimeni nu ți-ar fi putut cere altceva.

— I-am spus că voi avea grijă de ea. Trebuia să mă fi străduit mai mult.

Scârțâitul lemnului și foșnetul pânzelor bătute de vânt îngâneau o melodie tristă.

— Trebuia să mă fi străduit mai mult, șopti el.

CAPITOLUL 21

Ascultă vântul

Lumina soarelui, care se strecura peste râul Arinelle, își croi drum în văioaga, nu prea depărtată de mal, unde ședea Nynaeve, cu spatele lipit de trunchiul unui stejar tânăr, răsuflând adânc în somn.

Și calul ei dormea, cu capul jos și picioarele desfăcute, așa cum dorm caii. Frâiele erau înfășurate în jurul încheieturii ei. Când razele soarelui căzură pe pleoapele animalului, acesta deschise ochii și își înălță capul, trăgând de frâie. Nynaeve se trezi, tresărind.

O clipa, rămase cu ochii ațintiți în gol, întrebându-se unde era, apoi, când își aminti, începu să arunce în jur priviri și mai răătăcite. Dar acolo nu erau decât copacii, calul și un covor de frunze vechi și uscate, așternut pe fundul văioagei. În colțurile cele mai întunecate, câteva ciuperci, rămase din anul care trecuse, desenau un cerc pe un bolovan prăbușit.

— Ține-te-ar Lumina, femeie, murmură ea, lăsându-și umerii în jos, nici măcar o noapte nu poți sta trează.

Se ridică și își desfăcu frâiele din jurul încheieturii, masând-o vajnic.

— Puteai să te trezești în oala trolocilor, mai șopti, pentru sine.

Frunzele moarte foșniră, când ea se cățăără pe buza văii și se uită în zare. Între locul unde stătea și râu se aflau numai câțiva frasini. Scoața lor crăpată și crengile desfrunzite îi făceau să pară morți. Dincolo de ei, curgea râul lat, verde albastrui. Pustiu. Nu se vedea nimic altceva. Pe malul celălalt se aflau pâlcuri rare de copaci veșnic verzi, sălcii și pini, dar păreau să fie mult mai puțini decât pe malul ei. Dacă Moiraine sau vreunul dintre tineri trecuse dincolo, se ascundea bine. Firește, nu avea niciun motiv să creadă că trecuseră, sau că încercaseră să treacă, tocmai pe acolo pe unde se afla și ea. Puteau fi oriunde – chiar și la zece mile în susul sau în josul râului. „Asta dacă mai sunt în viață, după noaptea trecută.”

Furioasă pe sine însăși pentru că-i trecuse prin minte o atare posibilitate, se strecură înapoi în văioagă. Nici măcar Noaptea lernii, sau lupta dinainte de Shadar Logoth, nu o pregătiseră pentru noaptea trecută sau pentru făptura aceea, Mashadar. Galopul frenetic, felul în care se frământase, gândindu-se dacă mai rămăsese și altcineva în viață și întrebându-se când avea să ajungă față în față cu vreun Pierit sau cu trolocii. Îi auzise mârâind și strigând undeva în depărtare, iar cântecul tremurător al cornului o înghețase mai mult decât o putea face vântul, dar, în afară de prima întâlnire din ruine, nu-i mai văzuse decât o dată, iar atunci era afară. Zece sau mai mulți troloci răsăriseră ca din pământ la vreo treizeci de pași în fața ei, țâșnind pe dată spre ea, urlând și strigând, fluturându-și bețele cu cârlige la capete. Totuși, când ea își întorsese calul, cu toții tăcuseră, ridicându-și boturile pentru a adulmeca aerul. Rămăsese cu ochii ațintiți la ei, prea uimită ca să poată fugi, iar ei îi întorseseră spatele și dispăruseră în noapte. Și asta fusese lucrul cel mai înfricoșător din toate.

— Cunosc mirosul prăzii pe care o vânează, îi spuse ea calului, care se ridicase în picioare, și nu sunt eu aceea. Se pare că femeia aia, înghiți-o-ar Păstorul Noptii, are dreptate.

Porni hotărât în josul râului, ducându-și calul de căpăstru. Se mișca încet, fiind foarte atentă la pădurea dimprejur; faptul că trolocii nu se luaseră după ea în noaptea precedentă nu însemna că aveau s-o mai lase să scape, dacă dădea din greșeala peste ei. Dar, oricât ar fi fost de atentă la pădure, era încă și mai atentă la pământul din fața ei. Dacă restul grupului trecuse râul mai în jos de ea, cândva în cursul nopții, ar fi trebuit să vadă anumite urme, care-i puteau scăpa neobservate, dacă se urca în șa. Era posibil chiar și să dea de ei toți, aflați încă pe malul pe care era și ea. Dar dacă nu găsea nimic, râul avea s-o ducă, în cele din urmă, la Whitebridge, iar de acolo exista un drum care ducea la Caemlyn și până în Tar Valon, dacă era nevoie.

Gândul aproape că o făcu să intre în panică. Înainte să plece în această călătorie, nu se îndepărtase niciodată de Emond's Field mai mult decât băieții. Taren Ferry i se păruse un loc ciudat, Baerlon ar fi umplut-o de uimire dacă nu ar fi fost așa pornită să îi găsească pe Egwene și pe ceilalți. Dar nu își îngădui ca toate acestea să-i slăbească hotărârea. Mai devreme sau mai

târziu avea s-o găsească pe Egwene și pe băieți sau o cale prin care s-o facă pe femeia Aes Sedai să plătească pentru ceea ce li se-ntâmplase. „Ori una, ori alta”, își făgădui în sinea ei.

Din loc în loc, găsi anumite urme, dar de cele mai multe ori, oricât s-ar fi străduit, nu-și putea da seama dacă aceia care le lăsaseră erau urmăriții sau urmăritorii. Unele urme erau de încălțări, care puteau să fi fost la fel de bine ale oamenilor sau ale trolocilor. Altele erau de copite, precum cele de capre sau de boi; acestea erau sigur de troloc. Dar nu exista niciun semn despre care să fie sigură că era al celor pe care-i căuta.

Făcuse cam patru mile, când vântul îi aduse miros de foc. Venea de undeva din josul râului, dar nu de prea departe, după cum i se părea. Șovăi doar o clipă, înainte să-și lege calul de un pin aflat puțin mai departe de râu, într-un desiș de arbori veșnic verzi, unde ar fi trebuit să rămână bine ascuns. Fumul putea însemna troloci, dar singura cale de a afla era să meargă să vadă. Încercă să nu se gândească la ce puteau face trolocii cu focul.

Ghemuindu-se, se strecură de la un copac la altul, blestemându-și în minte fustele pe care trebuia să le suflece ca să nu o împiedice la mers. Fustele nu erau făcute pentru furișat. Auzind zgomotul unui cal, încetini pasul, iar când, în cele din urmă, trase cu ochiul cu mare grijă de după trunchiul unui frasin, îl văzu pe Străjer care cobora de pe armăsarul cel negru, într-un luminiș îngust de pe mal. Femeia Aes Sedai ședea pe un buștean lângă un foc mic, pe care se afla un ceainic cu apă care tocmai dădea în fiert. Iapa sa cea albă era alături, ronțând niște buruieni firave. Nynaeve rămase pe loc.

— Au plecat cu toții, spuse mohorât Lan. Patru Jumate-Oameni au plecat spre miazăzi cam cu două ceasuri înainte de revărsatul zorilor, din câte-mi pot da seama – știi că ei nu lasă prea multe urme –, dar trolocii au dispărut. Până și leșurile, deși trolocii nu prea obișnuiesc să-și ia morții cu ei, decât dacă le e foame.

Moiraine aruncă ceva în apa clocotită și luă ceainicul de pe foc.

— Am putea nădăjdui că s-au întors în Shadar Logoth și că au pierit cu toții, dar parcă ar fi puțin prea mult.

Mirosul îmbietor al ceaiului pluti înspre Nynaeve. „Lumină, fă să nu-mi chiorăie mațele.”

— Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți. Urmele sunt prea amestecate ca să mai însemne ceva.

În ascunzătoarea ei, Nynaeve zâmbi; eșecul Străjerului era într-o mica măsură, o răzbunare pentru propriul eșec.

— Dar mai e un lucru important, Moiraine, continuă Lan, încruntându-se; refuză ceaiul pe care i-l oferi femeia Aes Sedai și începu să se plimbe în sus și în jos în fața focului, cu o mână pe mânerul sabiei și cu mantia care-și schimba culorile la fiecare pas. Faptul că au apărut troloci, chiar și o sută, în Ținutul celor Două Râuri îl pot accepta. Dar asta? Cei care ne urmăreau ieri trebuie să fi fost cam o mie.

— Am avut noroc că nu au rămas cu toții să caute în Shadar Logoth. Pesemne că Myrddraalii se îndoiau că ne vor găsi acolo, dar le era și teama să se întoarcă în Shayol Ghul fără să fi căutat peste tot. Cel Întunecat nu a fost niciodată un stăpân îngăduitor.

— Nu încerca să te faci că nu înțelegi. Știi ce vreau să spun. Dacă acei o mie de troloci erau aici pentru a fi trimiși în Ținutul celor Două Râuri, atunci de ce n-a fost așa? Există un singur răspuns. Au fost trimiși numai după ce noi am trecut râul Taren, când a devenit limpede că un singur Myrddraal și o sută de troloci nu mai erau de ajuns. Dar cum? Cum au fost trimiși? Dacă o mie de troloci pot fi aduși atât de departe spre miazăzi de Mana Pustiitoare, atât de repede și pe neobservate – ca să nu mai spunem că au și plecat apoi pe același drum – oare nu e cu putință și ca zece mii dintre ei să fie trimiși în inima Saldaeei, în Arafel sau în Shienar? Hotarele pot fi cucerite în mai puțin de un an.

— Iar lumea întreagă poate fi cucerită în cinci ani, dacă nu-i găsim pe băieți, răspunse simplu Moiraine. Și pe mine mă preocupă întrebarea asta, dar nu am răspunsuri. Căile de taină sunt închise; cât despre meșteșugul Tăierii văzduhului, nu a mai existat încă din Vârsta Nebuniei vreo Aes Sedai îndeajuns de puternică pentru asta. Iar dacă nu a scăpat vreunul dintre Rătăciți – și facă Lumina să nu fie așa, nici acum, și niciodată –, nu există încă nimeni pe lume care s-o poată face. Oricum, cred că nici toți Rătăciții laolaltă nu pot mișca din loc o mie de troloci. Mai bine să ne ocupăm de problemele cele mai urgente; restul trebuie să mai aștepte.

— Băieții.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Cât ai fost tu plecat, nici eu nu am stat degeaba. Unul este în viață, dincolo de râu. Cât despre ceilalți, exista o urmă slabă care ducea în josul apei, dar s-a pierdut după ce am găsit-o. Legătura dintre noi se rupsesse de mai multe ceasuri, înainte să-mi încep căutarea.

Ghemuită după copac, Nynaeve se încruntă mirată. Lan se opri în loc și întrebă:

— Crezi că i-au prins Jumate-Oamenii care se îndreaptă acum spre miazăzi?

— Poate, răspunse Moiraine, apoi își turnă o cană cu ceai și continuă: Dar nu vreau să cred că ar putea fi morți. Nu pot. Nu îndrăznesc. Știi cât de multe lucruri sunt în joc. Trebuie să-i am pe tinerii ăștia. Mă aștept să fie vânați de cei din Shayol Ghul. Accept faptul că s-ar putea să mi se împotrivească și unele din Turnul Alb, poate chiar Suprema Înscăunată. Există mereu Aes Sedai care nu acceptă decât o singură soluție. Dar...

Brusc, ea lăsă cana jos și se ridică, încruntându-se ușor.

— Dacă stai prea mult cu ochii la lup, mormăi ea, te mușcă șoarecele de gleznă.

Apoi privi drept spre copacul în spatele căruia se ascundea Nynaeve.

— Jupâneasă al'Meara, de-acum poți să ieși, dacă vrei.

Nynaeve se ridică iute în picioare, grăbindu-se să-și scuture frunzele uscate de pe rochie. Lan se răsucise cu fața spre copac de îndată ce privirea lui Moiraine se mișcase într-acolo și își scosese sabia din teacă înainte ca ea să termine de rostit numele lui Nynaeve. Acum o vârî la loc, cu mai multă putere decât era, de fapt, nevoie. Chipul său era aproape la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna, dar Nynaeve se gândi că în colțul gurii avea, parcă, o urmă de tristețe. Se simți mulțumită măcar că Străjerul nu-și dăduse seama că se afla și ea acolo.

Dar mulțumirea ținu doar o clipă. Își îndreptă privirea asupra lui Moiraine și porni spre ea cu pași mari. Își dorea să rămână calmă și detașată, dar glasul îi tremura de mânie.

— În ce i-ai amestecat pe Egwene și pe băieți? În ce urzeli murdare de Aes Sedai vrei să-i folosești?

Cealaltă își luă cana și sorbi ușor din ceai, netulburată. Totuși, când Nynaeve se apropie, Lan ridică un braț pentru a-i tăia calea. Ea încercă să dea piedica la o parte și rămase surprinsă când brațul Străjerului nu se mișcă mai mult decât ar

fi făcut-o o creangă de stejar. Nici ea nu era lipsită de putere, dar mușchii lui erau ca fierul.

— Ceai? Îi oferi Moiraine.

— Nu. Nu vreau ceai. Nu aş bea ceaiul dumitale nici dacă aş muri de sete. Nu-ţi dau voie să-i foloseşti pe oamenii din Emond's Field în urzelile tale ticăloase de Aes Sedai.

— Nu prea ai dreptul să vorbeşti, Meşterea, răspunse Moiraine, părând mai interesată de ceaiul fierbinte decât de ceea ce spunea. Şi dumneata poţi folosi Puterea, într-o oarecare măsură.

Nynaeve smuci din nou de braţul lui Lan, dar acesta tot nu se mişcă, aşa că se hotărî să nu-l bage în seamă.

— Aşa? Cum de nu spui c-aş fi şi eu vreun troloc?

Zâmbetul aşternut pe chipul lui Moiraine era atât de mulţumit, încât Nynaeve simţi că-i venea s-o lovească.

— Crezi că e cu putinţă ca eu să mă aflu faţă în faţă cu o femeie care poate atinge Adevăratul Izvor şi poate conduce Puterea, chiar dacă numai uneori, fără să ştiu ce e? Aşa cum şi tu ai simţit puterile lui Egwene. Cum crezi că mi-am dat seama că te aflai în spatele copacului? Dacă n-aş fi fost cu gândurile alurea, aş fi simţit de cum te apropiai. Troloc cu siguranţă nu eşti, căci atunci aş fi simţit miasma Celui Întunecat. Şi atunci, spune-mi, ce am simţit, Nynaeve al'Meara, Meşterea din Emond's Field, care poate mânui puterea fără s-o ştie?

Lan se uita la Nynaeve într-un fel neplăcut; părea uimit şi gânditor, deşi numai expresia ochilor i se schimbase, iar chipul îi rămăsese de piatră. Egwene era deosebită, o ştiuse dintotdeauna. Din Egwene urma să iasă o Meşterea de prima mână. „Sunt înţelese, îşi spuse ea, şi încearcă să mă ia pe nepregătite.”

— Nu mai vreau s-aud nimic. Dumneata...

— Trebuie să ascuţi, rosti ferm Moiraine. Bănuisem ceva încă din Emond's Field, chiar dinainte să te cunosc. Oamenii mi-au povestit cât era de supărată Meşterea pentru că nu prezisese iarna grea şi întârzierea primăverii. Mi-au spus cât era de pricepută la prevestirea vremii şi a recoltelor, cât de minunate erau leacurile ei şi cum, câteodată, vindeca răni care ar fi putut lăsa bolnavul schilod, şi o făcea atât de bine, încât nu se mai vedea aproape nici o cicatrice, nu rămânea nici o urmă. Singurele critici pe care le-am auzit la adresa ta veneau din

partea câtorva care se gândeau că ești prea tânără pentru o asemenea răspundere, iar asta n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Atât de tânără și atât de înzestrată.

— Jupâneasa Barran m-a instruit bine, răspunse Nynaeve, încercând să se uite spre Lan, numai că ochii lui o făceau să se simtă tot neliniștită, așa că se hotărî până la urmă să se uite spre râu, peste capul femeii. „Cum de-au îndrăznit cei din sat să bârfească în fața unei străine?” Și cine ți-a zis că aș fi prea tânără? întrebă ea.

Moiraine zâmbi, dar nu se lăsă abătută de la ceea ce avea de spus.

— Spre deosebire de majoritatea femeilor care pretind că ascultă vântul, tu chiar poți s-o faci, câteodată. Firește, nu are nimic de a face cu vântul. E ceva ce ține de Aer și Apă. Și nu era nevoie să fii învățată s-o faci; te-ai născut cu asta, la fel ca Egwene. Dar tu ai învățat să te descurci, ceea ce ea încă n-a făcut. La câteva clipe după ce ne-am întâlnit, am știut. Îți aduci aminte că te-am întrebat deodată dacă tu ești Meșterea? Oare de ce crezi c-am făcut-o? Nu era nici o deosebire între tine și celelalte fete drăguțe care se pregăteau de Sărbătoare. Chiar dacă mă așteptam la o Meșterea tânără, îmi imaginam pe cineva mai în vârstă decât tine.

Nynaeve își amintea mult prea limpede întâlnirea; femeia, mai sigură pe ea decât oricare din Soborul Femeilor, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie din câte văzuse vreodată, care i se adresa ca unei copile. Apoi, brusc, Moiraine clipise surprinsă și, niciuna, nici două, întrebasese...

Își umezi cu limba buzele care i se uscaseră dintr-odată. Cei doi se uitau la ea, Străjerul cu chipul său ca de piatră, neclintit, iar femeia Aes Sedai blândă, dar foarte concentrată. Nynaeve clătină din cap.

— Nu! Nu! Nu-i cu puțință. Aș fi știut. Nu faci decât să încerci să mă înșeli, dar n-o să-ți meargă.

— Firește că nu știi, spuse Moiraine împăciuitoare. Ce te putea face măcar să bănuiești? Toată viața nu ai auzit decât despre ascultatul vântului. Și, oricum, cred că ai prefera să le spui tuturor celor din Emond's Field că ești o Iscoadă a Celui Întunecat, decât să recunoști, fie și numai în gândurile dumitale cele mai tainice, că ai de-a face cu Puterea sau cu temutele Aes Sedai.

Pe chipul lui Moiraine trecu o urmă de veselie.

— Dar pot să-ți spun cum a început.

— Nu mai vreau să-ți mai aud minciunile, protestă Nynaeve, dar cealaltă n-o băgă în seamă și continuă.

— Cu opt sau, poate, zece ani în urmă - vârsta variază, dar se întâmplă întotdeauna în copilărie - a existat ceva ce-ți doreai mai mult decât orice altceva pe lume, ceva de care aveai nevoie. Și ai dobândit ce voiai. Poate că a căzut o creangă din copac, cu ajutorul căreia ai izbutit să ieși la malul lacului și să nu te îneci. Poate vreun prieten, sau vreun animal de casă s-a însănătoșit, când toată lumea credea că va muri. Pe moment n-ai simțit nimic special, dar cam la o săptămână, sau după vreo zece zile, ai avut prima reacție, după atingerea Adevăratului Izvor. De pildă, un pic de febră și niște frisoane care au apărut pe neașteptate și te au silit să rămâi în pat, apoi au dispărut după numai câteva ceasuri. Reacțiile diferă, dar niciuna nu durează mai mult de atât. Dureri de cap, amorțeli, tulburare, toate deodată, sau poate momente în care ai riscat inutil sau te-ai purtat prosteste. O amețelă care te-a făcut să cazi din picioare și să te-mpiedici de câte ori încercai să te miști și să nu poți rosti o vorbă fără să te bâlbâi. Mai sunt și alte posibilități. Îți amintești?

Nynaeve se lăsă să cadă pe pământ; n-o mai țineau picioarele. Își amintea, dar tot clătina dezaprobat din cap. Pesemne că era o coincidență. Sau poate că Moiraine pusese mai multe întrebări în Emond's Field decât crezuse ea. Tare multe întrebări mai pusese femeia Aes Sedai. Asta trebuia să fie. Lan îi întinse mâna, dar ea nici nu-l văzu.

— Să mergem mai departe, grăi Moiraine, văzând-o că tace. Cândva, ai folosit Puterea pentru a-i vindeca fie pe Perrin, fie pe Egwene. Așa se creează o legătură. Poți să simți prezența celui pe care l-ai vindecat cu ajutorul Puterii. În Baerlon, ai ajuns drept la Cerbul și Leul, deși nu era hanul cel mai apropiat de niciuna dintre porțile pe care puteai să fi intrat. Când ai sosit dumneata, dintre cei din Emond's Field nu erau la han decât Perrin și Egwene. Care dintre ei a fost? Sau poate amândoi?

— Egwene, bâigui Nynaeve.

I se păruse, dintotdeauna, foarte firesc că putea câteodată să spună cine se apropia de ea, chiar fără să vadă; numai acum însă își dădu seama că era mereu vorba despre cineva la care

leacurile ei dăduseră rezultate aproape miraculoase. În plus, știuse de fiecare dată când îngrijirile sale aveau să se dovedească peste așteptări, fusese întotdeauna sigură când prezisese că recoltele aveau să fie foarte îmbelșugate sau că ploile aveau să vină devreme sau târziu. Așa crezuse că trebuia să fie. Nu toate Meșteresele puteau asculta vântul, dar cele mai bune o făceau. Așa-i spusese mereu jupâneasa Barran, așa cum spusese și că Nynaeve avea să fie una dintre cele mai bune.

— Avea friguri de mlaștină, murmură ea, fără să-și ridice capul din pământ. Eram încă ucenică la jupâneasa Barran, iar ea mă pusese s-o veghez pe Egwene. Eram tânără și nu știam că Meșteresa avea totul sub control. E groaznic să vezi pe cineva care suferă de boala asta. Copila era scăldată în sudoare, gema și se zvârcolea, încât mă așteptam să-i aud oasele trosnind din clipă în clipă. Jupâneasa Barran îmi spusese că febra urma să scadă cam într-o zi, sau cel mult două, dar am crezut că voia doar să fie drăguță cu mine și că Egwene era pe moarte. Câteodată, pe când ea era foarte mică, obișnuiam să stau cu ea s-o supraveghez, dacă maică-sa era ocupată, așa că am început să plâng gândindu-mă că aveam s-o văd murind. Un ceas mai târziu, când s-a întors jupâneasa Barran, febra scăzuse. S-a mirat, dar s-a ocupat de mine mai mult decât de Egwene. Am crezut mereu că ea avusese impresia că-i dădusem ceva copilei, dar mi-era prea frică să mărturisesc; că încerca să mă liniștească, pentru a fi sigură că știam că nu-i făcusem niciun rău lui Egwene. După o săptămână, am căzut pe podeaua din camera ei de zi; ba aveam frisoane, ba ardeam toată. Jupâneasa m-a urcat în pat, dar până la cină îmi trecuse totul.

Sfârșind de vorbit, își lăsă capul în palme. „Bună pildă și-a mai ales, se gândi ea, arde-o-ar Lumina! Să folosesc puterea ca o Aes Sedai. Ca o ticăloasă de Aes Sedai, Iscoadă a Celui Întunecat.”

— Ai avut foarte mult noroc, vorbi Moiraine, iar Nynaeve se îndreptă de spate. Lan făcu un pas înapoi, de parcă nu era treaba lui ce discutau, și începu să-și facă de lucru cu șaua lui Mandarb, fără măcar să le privească.

— Noroc!

— Ai izbutit să obții o fărâmbă de control asupra Puterii, chiar dacă nu poți atinge Adevăratul Izvor decât din întâmplare. Dacă n-ai fi făcut-o, până la urmă te-ar fi omorât. Așa se va întâmpla,

după câte se pare, cu Egwene, dacă reușești s-o oprești să ajungă în Tar Valon.

— Dacă eu am învățat asta... încep Nynaeve, apoi înghiți în sec; era ca și cum ar fi recunoscut încă o dată că putea face ceea ce-i spusese cealaltă. dacă eu am învățat, poate să învețe și ea. Nu-i nevoie să ajungă în Tar Valon și să fie amestecată în intrigile dumitale.

Moiraine clătină încet din cap.

— Noi, Aes Sedai, căutăm fetele care pot atinge Adevăratul Izvor fără călăuzire cu la fel de multă atenție ca și pe bărbații care o pot face. Nu din dorința de a ne spori numărul – cel puțin, nu numai de asta – și nici de teama că acele fete s-ar putea folosi de Putere așa cum nu trebuie. Fărăma de control pe care o pot dobândi, dacă Lumina se milostivește de ele, rareori poate face prea mult rău, mai ales că atingerea Adevăratului Izvor este cu neputință fără instruire și nu se petrece decât întâmplător. Și, desigur, ele nu sunt afectate de nebunia care-i face pe bărbați să comită ticăloșii și fapte fără sens. Vrem însă să le salvăm viețile. Viețile celor care nu reușesc să învețe să controleze Puterea.

— Febra și frisoanele acelea nu puteau omorî pe nimeni, stăruie Nynaeve. N-au ținut decât trei, patru ceasuri. Am mai avut eu și alte reacții, și nici acelea nu au fost mortale. Iar după câteva luni, s-au oprit cu totul. De asta ce mai zici?

— Au fost numai reacții, o lamuri Moiraine, răbdătoare. De fiecare dată, reacțiile apar mai aproape de momentul atingerii Izvorului, până când cele două ajung să se petreacă aproape în același timp. După aceea, nu mai există reacții vizibile, dar este ca și cum un ceas ar fi început să ticăie. Un an. Doi. Cunosc o femeie care a rezistat cinci. Din patru care sunt din naștere înzestrate precum dumneata și Egwene, trei mor dacă nu le găsim și nu le instruiți noi. Moartea lor nu este așa îngrozitoare precum cea a bărbaților, dar nici ușoară nu e dacă pot spune așa. Convulsii. Strigăte. Durează mai multe zile, iar după ce începe, nu se mai poate face nimic, nici măcar de către toate femeile Aes Sedai din Tar Valon laolaltă.

— Minți. Ai pus multe întrebări în Emond's Field și ai aflat despre Egwene și boala ei, despre fierbințelile și frisoanele mele, totul. Povestea asta e o minciună.

— Știi că nu-i așa, o contrazise cu blândețe Moiraine.

Fără nici o tragere de inimă, șovăind mai mult decât o făcuse vreodată până atunci, Nynaeve încuviință. Fusese o ultimă încercare încăpățânată de a nega ceea ce era limpede, iar așa ceva nu avea niciun rost, oricât de neplăcut ar fi fost lucrul respectiv. Prima ucenică a jupânesei Barran murise așa cum spusese femeia Aes Sedai, pe când Nynaeve încă se juca cu păpușile, și mai fusese și o tânără din Deven Ride, cu numai câțiva ani înainte. Și ea fusese ucenica unei Meșterese și putea asculta vântul.

— Ești foarte înzestrată, din câte cred eu, continuă Moiraine. Cu instruirea cuvenită, poți ajunge chiar mai puternică decât Egwene, care, din câte mi se pare, poate ajunge una dintre cele mai puternice Aes Sedai din ultimele veacuri.

Nynaeve se dădu înapoi din fața celeilalte de parcă s-ar fi ferit de un șarpe.

— Nu! Nu vreau să am nimic de-a face cu... „Cu ce? Cu mine însămi?” Rămase pe loc și continuă, cu glas șovăielnic: Am să te rog să nu spui nimănui nimic despre asta, vrei?

Cuvintele aproape că i se opriră în gât. Ar fi preferat să apară chiar atunci trolocii, decât să fie nevoită să-i spună acelei femei „te rog”. Dar Moiraine nu făcu altceva decât să încuviințeze din cap, iar Nynaeve se mai însufleți un pic.

— Nimic din toate astea nu explică ce ai de gând cu Rand, Mat și Perrin.

— Cel Întunecat e pe urmele lor, răspunse Moiraine. Dacă el vrea ceva, eu mă opun. Poate exista vreun motiv mai simplu sau mai potrivit?

Își termină ceaiul, privind-o pe Nynaeve peste buza căinii.

— Lan, trebuie să plecăm. Spre miazăzi, cred. Mi-e teamă că Meșterea nu ne va însoți.

Nynaeve strânse din buze auzind-o cum spunea „Meșterea”, de parcă dădea de înțeles că ea renunțase la un lucru de preț, în schimbul a ceva fără nici o valoare. „Nu vrea să-i însoțesc. Încearcă să mă supere, ca să mă întorc acasă și să-i las singuri cu ea.”

— Oh, ba da, am să vin cu voi. Nu mă puteți împiedica.

— Nimeni nu va încerca să te împiedice, spuse Lan, venind din nou lângă ele, golind ceainicul peste foc și amestecând cenușa cu un băț. Face parte din Pânză? o întrebă pe Moiraine.

— Poate că da, răspunse ea gânditoare. Ar fi trebuit să mai vorbesc o dată cu Min.

— Vezi, Nynaeve, așadar ești binevenită, grăi Lan, șovăind o clipă atunci când îi rosti numele, de parcă ar fi vrut să adauge „Sedai”.

Ea se înfurie simțindu-se luată peste picior, iritată și de felul în care cei doi vorbeau despre diverse lucruri în fața ei, lucruri despre care ea nu știa nimic, fără să binevoiască să-i dea vreo lămurire, dar nu voi să le dea satisfacția de a-i întreba. Străjerul continuă cu pregătirile de plecare, cu mișcări măsurate, sigure și iuți, astfel că termină repede; șeile, păturile și toate celelalte fuseseră legate cu grijă în spatele șeilor lui Mandarb și Aldieb.

— O să-ți aduc eu calul, o anunță pe Nynaeve, după ce termină cu ultima curelușă.

Cu asta, o apucă în susul râului, iar ea își îngădui un zâmbet ușor. După cum, mai înainte, ea îi urmărise stând deoparte, așa voia și el să găsească locul în care-și lăsase calul, fără vreun ajutor. Dar avea să-și dea seama că ea, una, nu lăsa prea multe urme când se furișă. Ce plăcere să-l vadă întorcându-se cu mâna goală.

— De ce spre miazăzi? o întreba pe Moiraine. Te-am auzit spunând că unul dintre băieți a trecut râul. De unde știi?

— I-am dat fiecăruia dintre ei câte o pecete. Asta a creat un soi de legătură între ei și mine. Câtă vreme sunt în viață și au monedele asupra lor, voi reuși să-i găsesc.

Privirile lui Nynaeve se îndreptară în direcția în care plecase Străjerul, dar Moiraine clătină din cap.

— Nu, nu așa. Nu pot decât să aflu dacă sunt în viață și să-i găsesc, dacă ne pierdem unii de alții. E un lucru înțelept, nu crezi, în împrejurarea de față?

— Nu-mi place să aud că există legături între dumneata și cineva din Emond's Field, răspunse încăpățânată Nynaeve. Dar dacă asta ne va ajuta să-i găsim...

— Ne va ajuta. Dacă aș putea, m-aș duce întâi după cel de peste râu, continuă femeia Aes Sedai, cu o undă de mânie neputincioasă în glas. E la numai câteva mile de noi. Dar nu-mi permit să pierd timpul. Acum că trolocii au plecat, el ar trebui să ajungă în siguranța în Whitebridge. Cei doi care au plecat în josul râului ar putea să aibă mai multă nevoie de mine. Și-au pierdut monedele, iar Myrddraalii fie îi urmăresc, fie încearcă să

ne prindă pe toți la Whitebridge. Trebuie să mă ocup mai întâi de cei care au mai mare nevoie, oftă ea.

— S-ar putea ca Myrddraalii să-i fi omorât, spuse Nynaeve.

Moiraine clatină ușor din cap, de parcă voia să spună că ideea nici nu merita luată în seamă. Nynaeve își subție buzele.

— Și atunci, unde e Egwene? De ea nici măcar n-ai pomenit.

— Nu știu, recunosc Moiraine, dar nădăjduiesc că e în siguranță.

— Nu știi? Nădăjduiești? Ai vorbit atâta despre cum vrei să-i salvezi viața ducând-o în Tar Valon, numai că, din câte știi dumneata, ar putea fi deja moartă.

— Aș putea s-o caut, dându-le Myrddraalilor mai mult răgaz până să ajung să-i ajut pe cei doi care au apucat-o spre miazăzi. Pe ei îi vrea Cel Întunecat, nu pe ea. Nici nu și-ar bate capul cu Egwene, câtă vreme adevărata lor prada se află încă în libertate.

Nynaeve își aminti de propria întâlnire neplăcută, dar refuză să recunoască faptul că Moiraine spunea lucruri de bun simț.

— Așadar, nu poți decât să nădăjduiești că e în viață, dacă a avut noroc. În viață, dar poate singură, speriată, rănită chiar, cale de mai multe zile de cel mai apropiat sat și fără nimeni care s-o poată ajuta, în afară de noi. Iar dumneata ai de gând s-o părăsești.

— La fel de bine s-ar putea să fie în siguranță, cu băiatul de peste râu. Sau în drum spre Whitebridge cu ceilalți doi. Oricum, nu mai există troloci care s-o amenințe, iar ea e puternică, inteligentă și poate foarte bine să-și găsească singură drumul spre Whitebridge, dacă e nevoie. Ai prefera să rămâi, numai pentru că s-ar putea ca ea să aibă nevoie de ajutor, sau vrei să încerci să-i ajuți pe cei despre care știi sigur că sunt în primejdie? Ai prefera să încep s-o caut pe ea și să-i las pe băieți – și pe Myrddraalii care sunt, cu siguranță, pe urmele lor – să dispară? Oricât aș fi de îngrijorată pentru Egwene, Nynaeve, eu lupt împotriva Celui Întunecat și, deocamdată, asta-mi călăuzește pașii.

În timp ce pomenea de toate acele înfiorătoare posibilități, Moiraine nu-și pierde nici măcar o clipă calmul. Lui Nynaeve îi venea să urle. Clipind des pentru a-și ascunde lacrimile, ea își întoarse fața, pentru ca femeia Aes Sedai să n-o poată observa.

„Pe Lumină, o Meștereașă trebuie să aibă grijă de toți oamenii din satul ei. Eu de ce trebuie să aleg astfel?”

— Vine Lan, anunță Moiraine, ridicându-se și potrivindu-și mantia pe umeri.

Văzându-l pe Străjer care ieșea dintre copaci, cu calul ei de căpăstru, Nynaeve nu mai simți decât foarte puțină tulburare. Cu toate acestea, strânse din dinți când el îi înmână frâiele.

S-ar fi simțit puțin mai încrezătoare dacă pe fața lui s-ar fi oglindit măcar o urmă de mulțumire, în locul celui calm ca de piatră, de nesuportat. El făcu ochii mari văzându-i chipul, iar ea se întoarse pentru a-și șterge lacrimile de pe obraji. „Cum îndrăznește să-și bată joc de mine, văzându-mă că plâng?!”

— Vii, Meștereașă? Întrebă rece Moiraine.

Ea își mai roti o dată privirile împrejur, încet, întrebându-se dacă nu cumva Egwene era pe acolo, prin pădure, apoi se urcă pe cal. Lan și Moiraine erau deja în șa, apucând-o spre miazăzi. Îi urmă și ea, cu spatele foarte drept, fără să-și îngăduie să privească înapoi; în loc de asta, rămase cu privirile ațintite asupra lui Moiraine. Femeia Aes Sedai avea atâta încredere în puterea și în planurile ei, se gândi Nynaeve, dar, dacă nu-i găseau pe Egwene și pe băieți, pe toți, vii și nevătămați, nici măcar întreaga ei putere n-avea cum s-o apere. Nici măcar acea Putere. „Și eu pot s-o folosesc, femeie. Chiar tu mi-ai spus. Pot s-o folosesc împotriva ta!”

CAPITOLUL 22

Calea aleasă

Perrin dormi până mult după răsăritul soarelui într-o mică dumbravă, sub un maldăr de crengi de cedru, tăiate la întâmplare în întuneric. În cele din urmă, acele de cedru care îl înțepau prin hainele încă umede izbutiră să-l trezească, în pofida oboselii. Era cufundat într-un vis despre Emond's Field, în care se făcea că lucrează la fierăria jupânului Luhhan; deschise ochii și se uită, fără să înțeleagă nimic, la ramurile frumos mirositoare care îi acopereau fața, cu soarele strecurându-se printre ele.

Se ridică uimit, crengile căzând de pe el; unele însă îi mai rămaseră agățate la nimereală de umeri și chiar de cap, făcându-l să semene el însuși cu un copac. Emond's Field se mistui când își aduse aminte ce se petrecuse, amintiri atât de vii, încât, pentru o clipă, noaptea de dinainte îi păru mai reală decât ceea ce vedea acum în jurul lui.

Gâfâind, înnebunit, scotoci în grămadă după secure. O apucă repede cu ambele mâini și se uită iscoditor în jur, ținându-și răsuflarea. Nici o mișcare. Dimineața era rece și liniștită. Dacă erau troloci pe malul de răsărit al râului Arinelle, nu se mișcau, cel puțin nu în apropiere. Răsuflă adânc, ca să se liniștească, își puse securea pe genunchi și așteptă puțin să i se domolească bătăile inimii.

Micul pâlț de brazi din preajmă fusese primul adăpost pe care îl găsisese cu o seară înainte. Era într-atât de rar, încât, dacă s-ar fi ridicat în picioare, nu prea l-ar fi ferit de ochii care ar fi stat la pândă. Își dădu jos crengile de pe cap și de pe umeri, azvârli deoparte restul păturii lui înțepătoare și se târî în patru labe spre marginea dumbrăvii. Acolo rămase uitându-se la malul râului și scărpinându-se în locurile unde îl împunseseră acele.

Vântul tăios care suflase cu o noapte înainte devenise acum o adiere lină care de-abia dacă vâlurea suprafața apei. Râul curgea repede, liniștit și gol. Și lat. Cu siguranța prea lat și prea adânc ca să poată fi traversat de Pieriți. Pe celălalt mal, cât reușea să vadă în susul și în josul râului, erau doar pâlcuri dese de copaci. Nici acolo nu se zărea nici o mișcare.

Nu știa prea bine cum îl făceau să se simtă toate acestea. Se putea lipsi cu ușurință de Pieriți și de troloci, chiar și pe celălalt mal, dar ar fi scăpat de multe griji dacă ar fi apărut Moiraine Sedai, sau Străjerul, sau, și mai bine, vreunul dintre prietenii lui. „Dacă dorințele ar fi aripi, oile ar zbura.” Asta spunea întotdeauna jupân Luhhan.

Nu-și mai văzuse calul de când căzuse de pe malul abrupt – spera că izbutise să iasă cu bine din râu – dar, oricum, era mai obișnuit să meargă pe jos și avea cizme solide, cu tălpi trainice. Nimic de mâncare, dar mai avea încă praștia legată la brâu și, fie cu ea, fie cu ajutorul lațului din buzunar, avea să prindă în scurtă vreme un iepure. Odată cu desagile pierduse și toate cele trebuincioase pentru a face focul, dar, dacă se căznea puțin, putea face rost de iască de pe cedri și să se descurce.

Se zgribuli când adierea vântului ajunsese în ascunzișul lui. Mantia era undeva pe fundul râului, iar surtucul și toate celelalte haine de pe el erau încă umede și reci de la apă. Cu o seară înainte fusese prea ostenit ca să-i mai pese de frig și de umezeală, dar acum simțea fiecare fior. Cu toate acestea, hotărî să nu-și întindă hainele la uscat. Chiar dacă ziua nu era tocmai rece, era totuși departe de a fi caldă.

„Problema e timpul”, își spuse el oftând. Haine uscate, peste puțin timp. Un iepure bun de fript și un foc la care să-l frigă, peste ceva timp. Îi chiorăia stomacul de foame, dar încercă să uite cu totul de mâncare. Trebuia să-și chivernisească bine timpul. Fiecare lucru la vremea lui, și mai întâi cele importante. Așa se cuvenea să facă.

Urmări cu privirea apele repezi ale râului. El era un înotător mai puternic decât Egwene. Dacă ea ar fi reușit să ajungă pe malul celălalt... Nu, nu dacă. Locul unde ajunsese traversând râul înot trebuia să fie în aval. Bătu darabana pe pământ cu degetele, cântărind, gândindu-se cum ar fi mai bine.

Odată hotărârea luată, nu mai pierdu vremea: luă securea și porni în josul râului.

Pe această parte a râului Arinelle nu era pădurea deasă de pe malul de apus. Pâlcuri de copaci erau risipite din loc în loc pe ceea ce ar fi fost o pajiște dacă ar fi venit vreodată primăvara. Unele erau îndeajuns de mari cât să poată fi numite desișuri, cu brazi presărați ici și colo printre frasinii și arinii desfrunziți. Mai la vale pâlcurile de copaci erau mai mici și mai puțin compacte.

Nu prea era la adăpost acolo, dar trebuia să se mulțumească și cu atât.

Se avântă cu repeziciune din pâlț în pâlț, pe vine, aruncându-se la pământ când ajungea între copaci ca să cerceteze malurile râului, și pe cel pe care se găsea el, și pe celalalt. Străjerul spusese că râul va fi o piedică pentru Pieriți și troloci, dar oare chiar așa era? Poate că, văzându-l, își vor învinge teama de a trece o apă atât de adâncă. Continuă deci să privească cu băgare de seamă din spatele copacilor și să fugă dintr-un ascunziș în altul, iute și ghemuit.

Străbătu așa câteva mile, în salturi, până când, pe neașteptate, la jumătatea drumului spre un adăpost ademenitor de sălcii dese, gemu și rămase încremenit, uitându-se ținta în jos. Din loc în loc, iarba de anul trecut, acum de un cafeniu spălăcit, era presărată cu petice de pământ gol și, în mijlocul unui astfel de petic, chiar sub nasul lui, era o urmă de copită, cât se poate de deslușită. Un zâmbet i se întinse încetișor pe față. Unii dintre troloci aveau într-adevăr copite, dar se îndoia că purtau și potcoave, mai ales potcoavele cu întărituri duble pe care le făcea jupân Luhhan.

Uitând de ochii care ar fi putut sta la pândă pe celalalt mal, se repezi să caute și alte urme. Nu se vedeau prea bine pe covorul de iarbă uscată, dar privirea lui ageră izbuti să le găsească. Tot mergând așa, se îndepărta de râu și ajunse la un pâlț des de arbuști și cedri care formau un zid împotriva vântului și a privirilor iscoditoare. La mijloc se înălțau ramurile unei cucute răzlețe.

Încă rânjind, își croi drum prin hățișul de crengi, fără să-i pese cât zgomot face. Brusc, ajunse, sub cucută, într-o poieniță – și se opri. Egwene, cu chipul întunecat, stătea chircită lângă un foc mic, cu o creangă groasă în mână, pe care o ținea ca pe o bâta și cu spatele la Bela.

— Cred că ar fi trebuit să strig, zise el, ridicând stânjenit din umeri.

Egwene azvârli bâta și alergă să-l îmbrățișeze.

— Credeam că te-ai înecat. Ești încă ud. Hai, stai lângă foc și încălzește-te. Ți-ai pierdut calul, nu-i așa?

O lăsă să-l ducă lângă foc și își întinse mâinile deasupra flăcărilor, fericit că dăduse de căldură. Egwene scoase din desagi un pachet învelit în hârtie cerată și îi dădu niște pâine și

niște brânză. Pachetul fusese atât de strâns legat, încât mâncarea era uscată, chiar și după ce trecuse prin apă. „Tu îți făceai griji pentru ea, și ea s-a descurcat mai bine decât tine.”

— Bela m-a ajutat să traversez râul, zâmbi Egwene, mângâind iapa flocoasă. A fugit din calea trolocilor și m-a dus și pe mine cu ea. Făcu o pauză. N-am mai văzut pe nimeni altcineva, Perrin.

Auzi întrebarea nerostită. Se uita cu părere de rău la pachetul pe care îl înfășură la loc și își linse ultimele fărâmițe de pe degete înainte să vorbească.

— N-am văzut nici eu pe nimeni de aseară, în afară de tine. Dar n-am văzut nici Pieriți, nici troloci; asta e.

— Rand trebuie să fie bine, șopti Egwene și se grăbi să adauge: toți trebuie că sunt bine. Trebuie. Probabil că acum ne caută. S-ar putea să ne găsească în orice clipă. La urma urmei, Moiraine este Aes Sedai.

— Tot mi se aduce aminte de asta, se oțărî el. Arde-m-ar focul, aș vrea să fiu lăsat să uit.

— Nu te-am auzit plângându-te când nu i-a lăsat pe troloci să ne prindă, răspunse Egwene acru.

— Aș vrea doar să fim în stare să ne descurcam și fără ea. Ridică încurcat din umeri văzând-o cum îl ținutuește cu privirea. Dar bănuiesc că nu putem. M-am tot gândit.

Egwene ridică din sprâncene, dar Perrin era obișnuit ca lumea să se mire de câte ori spunea că are vreo idee. Chiar și atunci când avea idei la fel de bune ca ale celorlalți, nimeni nu uita cu câtă încetineală ajungea la ele.

— Am putea să așteptam ca Lan și Moiraine să ne găsească.

— Firește, îl întrerupse ea. Moiraine Sedai a spus că o să ne găsească dacă ne despărțim.

O lăsa să termine, apoi continuă.

— Sau s-ar putea să ne găsească mai întâi trolocii. S-ar putea ca Moiraine să fi murit și ea. S-ar putea să fi murit cu toții. Nu, Egwene. Îmi pare rău, dar așa e. Sper că mă înșel, că sunt bine. Sper că în scurtă vreme o să-i vedem aici, lângă foc. Dar speranța e ca o bucată de frânghie când te îneci; nu e de ajuns ca să te scoată din apă.

Egwene închise gura și se uită la el, cu chipul încremenit, în cele din urmă, rosti:

— Vrei să o luăm în jos până la Whitebridge? Dacă Moiraine Sedai nu ne găsește aici, va merge acolo să ne caute.

— Cred, zise el rar, că ar trebui să mergem la Whitebridge. Numai că și Pieriții știu asta. E primul loc unde o să ne caute, și de data asta nu mai avem o Aes Sedai sau un Străjer care să ne apere.

— Bănuiesc că vrei să propui să fugim undeva, cum voia Mat? Să ne ascundem undeva unde Pieriții și trolocii nu ne pot găsi? Și nici Moiraine Sedai?

— M-am gândit și la asta, mărturisi el, cu glas scăzut. Dar de fiecare dată când ni se pare că am scăpat, Pieriții și trolocii ne dau din nou de urmă. Nu știu dacă există vreun loc unde ne putem ascunde de ei. Nu prea îmi place lucrul ăsta, dar avem nevoie de Moiraine.

— Atunci nu înțeleg, Perrin. Unde mergem?

Clipi, surprins. Aștepta să îi răspundă. Aștepta ca el să îi spună ce să facă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că o să-l lase pe el să preia conducerea. Lui Egwene nu-i plăcea să facă ce plănuise altcineva și nu lăsa niciodată pe nimeni să îi spună ce are de făcut. Poate doar pe Meșterea, și câteodată i se împotriva și ei. Netezi cu mâna pământul din fața lui și își dresе glasul.

— Dacă noi suntem acum aici, și acolo e Whitebridge - împunse de două ori cu degetul în pământ atunci Caemlyn ar trebui să fie undeva pe aici.

Făcu un al treilea semn, mai într-o parte.

Se opri, uitându-se la cele trei puncte. Tot planul se baza pe ce-și mai aducea aminte că văzuse pe harta veche a tatălui ei. Jupân al'Vere zicea că nu e prea exactă și, oricum, nu se uitase la șa la fel de mult ca Rand și Mat. Dar Egwene rămăsese tăcută. Când privi în sus la ea, încă se mai uita la el, cu mâinile în poala.

— Caemlyn?

Părea buimăcită.

— Caemlyn. Trase o linie între două dintre puncte. Departe de râu și drept înainte. Nimeni nu se așteaptă la asta. O să-i așteptăm la Caemlyn.

Își scutură mâinile de praf și așteaptă. Își zicea că e un plan bun, dar cu siguranță că Egwene o să se împotrivescă. Se aștepta să preia ea conducerea - întotdeauna îl făcea să

accepte ceea ce voia ea, iar de data asta i-ar fi convenit de minune să facă la fel. Spre uimirea lui, Egwene dădu din cap a încuviințare.

— Trebuie să fie sate pe acolo. O să întrebăm pe unde s-o luăm.

— Ce mă neliniștește, spuse Perrin, este ce o să facem dacă Moiraine Sedai nu ne găsește acolo. Lumină, cine ar fi crezut vreodată că o să ajung să-mi fac griji pentru una ca asta? Dar dacă nu vine la Caemlyn? Poate crede că am murit. Poate că o să-i ducă pe Rand și pe Mat direct la Tar Valon.

— Moiraine Sedai a spus că o să ne găsească, răspunse Egwene fără șovăire. Dacă ne poate găsi aici, ne poate găsi și la Caemlyn, și o să ne găsească.

Perrin dădu încet din cap.

— Dacă tu spui așa... Dar dacă nu apare la Caemlyn în câteva zile, mergem mai departe, până la Tar Valon, și ne ducem în fața Alesei Amyrlin.

Trase adânc aer în piept. „Acum două săptămâni nici nu văzuseși vreodată o Aes Sedai, iar acum vorbești despre Suprema Înscăunată. Lumină!”

— Lan spunea că de la Caemlyn încolo drumul e bun.

Se uită la pachetul de hârtie cerată de lângă Egwene și își dresе glasul.

— Aș putea să mai capăt puțină pâine și brânză?

— S-ar putea ca asta să fie toată mâncarea noastră multă vreme de acum înainte, răspunse ea. Doar dacă n-ai tu mai mult noroc cu lațurile decât am avut eu aseară. Cel puțin am făcut lesne focul.

Râse ușor, ca și cum ar fi spus o glumă, și vârî pachetul la loc în desagă.

Se pare că nu era gata să accepte orice din partea lui. Stomacul îi chiorăia de foame.

— În cazul ăsta, spuse el, ridicându-se în picioare, am face mai bine să pornim la drum.

— Dar ești încă ud, protestă ea.

— O să mă usuc mergând, răspunse el hotărât și începu să arunce pământ peste foc. Dacă el era șeful, era vremea să se apuce să dea ordine. Vântul dinspre râu începea să se întărească.

CAPITOLUL 23

Fratele Lup

Încă de la început Perrin știa că drumul până la Caemlyn nu avea să fie deloc ușor, începând cu Egwene, care insista să meargă pe rând cu Bela. Nu știa cât de departe era, spunea ea, dar era oricum prea departe pentru ca ea să fie singura care mergea călare. Se uită la el fără să clipească, cu fața încremenită.

— Sunt prea greu pentru Bela, se împotrivi el. Sunt obișnuit să merg pe jos și aș prefera așa.

— Și eu nu sunt obișnuită să merg pe jos? i-o întoarse Egwene tăios.

— Nu asta am vrut să...

— Numai eu să sufăr de pe urma statului în șa, asta vrei? Și când tu o să cazi din picioare de oboseală de atâta mers, te aștepti să am grijă de tine, nu-i așa?

— Hai s-o lăsăm baltă, murmură el, văzând că Egwene se pregătește să continue. Oricum, călărești tu prima.

Chipul ei căpătă o mină și mai încăpățânată, dar Perrin nu o lăsă să rostească nici o vorbă.

— Dacă nu urci singură pe cal, te pun în șa cu mâna mea.

Egwene se uită mirată la el, și un zâmbet ușor îi flutură pe buze.

— Dacă-i așa...

Părea că vrea să râdă, dar se mulțumi să urce în șa.

Perrin mormăi ceva în sinea lui în timp ce se îndepărta de râu. Căpeteniile din povești nu trebuiau niciodată să suporte astfel de lucruri.

Egwene insistă să meargă și el călare și, ori de câte ori încerca să refuze, făcea în așa fel încât îl convingea să urce în șa. Meseria de fierar nu era pentru pricăjiți, iar Bela nu era foarte mare pentru un cal. De fiecare dată când punea piciorul în scară, iapa cea flocoasă se uita la el cu o privire în care era sigur că citește reproșul. Lucruri fără importanță, poate, dar care îl agasau. Curând începu să bată în retragere când Egwene spunea:

— E rândul tău, Perrin.

În povești, căpeteniile nu se dădeau înapoi de la nimic și nu făceau decât ceea ce credeau de cuviință. Dar, cugeta el, nici nu aveau de a face cu Egwene.

Nu aveau decât puține provizii de pâine și brânză, care se și terminară până la sfârșitul primei zile. Perrin puse lațuri în locurile pe unde se vedea că trecuseră iepuri – urmele erau vechi, dar merita osteneala iar Egwene începu să strângă vreascuri pentru foc. După ce isprăvi, hotărî să-și încerce norocul și cu praștia înainte să se întunece de tot. Nu văzuseră nici o vietate prin preajmă, dar... Spre uimirea lui, nimeri aproape imediat un iepure jigărit. Fu atât de surprins când îl văzu sărind dintr-un tufiș de la picioarele lui, că aproape îl scăpă, dar izbuti să pună mâna pe el câțiva pași mai încolo, tocmai când țâșnea pe lângă un copac.

Când se întoarse cu iepurele, văzu că Egwene adusese toate cele trebuincioase pentru foc, dar stătea în genunchi lângă mormanul de vreascuri, cu ochii închiși.

— Ce faci aici? Nu așa o să aprinzi focul.

Egwene tresări la vorbele lui, se întoarse și se uită la el, ducându-și mâna la gât.

— M-ai... m-ai speriat.

— Am avut noroc! râse el, arătându-i iepurele. Du-te și adu cremenile și bucata de fier. Cel puțin o să mâncăm bine astă seară.

— Nu am cremene, răspunse ea încetișor. Era în buzunar, dar am pierdut-o în râu.

— Atunci cum...?

— A fost așa de ușor acolo, pe malul râului, Perrin. Întocmai cum îmi arătase Moiraine Sedai. Doar întindeam mâna și... Făcu un gest ca și cum ar fi vrut să apuce ceva, apoi își lăsă mâna să cadă, oftând. Acum nu mai pot.

Perrin își umezi buzele, neliniștit.

— Pu... Puterea?

Egwene încuviință, iar el se uită țintă la ea.

— Ai înnebunit? Vreau să zic... Puterea Supremă! Nu te joci cu așa ceva.

— A fost așa de ușor, Perrin. Pot face asta. Pot stăpânii Puterea.

Perrin trase adânc aer în piept.

— O să fac eu focul, Egwene. Promite-mi că n-o să mai încerci să faci... să faci... asta din nou.

— Nu vreau.

Chipul îi deveni ca de piatră, și Perrin aproape că scoase un oftat.

— Tu ai renunța la securea aia a ta, Perrin Aybara? Ai umbla de colo până colo cu o mână legată la spate? Nu promit.

— O să fac eu focul, spuse el, cu un aer obosit. Cel puțin nu mai încerca astă seară. Te rog.

Egwene încuviință în silă și, chiar după ce iepurele se frigea într-un proțap deasupra focului, Perrin avea impresia că fata credea în continuare că ar fi putut face ea mai bine. Firește că nu renunță să mai încerce, seară de seară, cu toate că o singură dată izbuti să scoată un firicel de fum, care se mistui aproape imediat. Se vedea în privirea ei că de-abia așteaptă să-i spună ceva, așa că găsi mai înțelept să nu zică nimic.

După acea singură masă caldă, se hrăniră cu rădăcini tari și cu câțiva muguri. Cum primăvara tot nu dădea semne că s-ar apropia, nici din acestea nu găseau prea multe și nici prea gustoase nu erau. Nu se plâneau, dar la fiecare popas unul dintre ei ofta cu părere de rău și amândoi știau că ar fi vrut să simtă gustul brânzei sau măcar mirosul pâinii. Când, într-o după-amiază, găsiră niște ciuperci – Coroana reginei, cele mai bune –, într-o parte umbrită a pădurii, fu o sărbătoare. Le înfulecară cu nesaț, râzând și istorisind lucruri întâmplăte în Emond's Field, povești care începeau cu „Îți aduci aminte când...”, dar ciupercile se terminară repede, iar râsetele conțeniră și ele. Foamea era lipsită de voioșie.

Cel care mergea pe jos avea tot timpul o praștie în mână, gata să tragă dacă ar fi zărit vreun iepure sau vreo veveriță, dar singura dată când unul dintre ei aruncă cu o piatră fu de necaz. Dimineața nu găseau nimic în lațurile pe care le puneau cu atâta grijă seara și nu îndrăzneau să stea o zi întreagă într-un loc, sperând să prindă ceva. Niciunul nu știa cât mai e până la Caemlyn și niciunul nu se simțea în siguranță atâta vreme cât nu ajungeau acolo, dacă aveau să mai ajungă vreodată. Perrin începu să se întrebe dacă stomacul lui putea să se micșoreze așa de mult încât să-i facă o gaură în mijloc.

După câte își dădea seama, înaintaseră simțitor, dar, pe măsură ce se îndepărtau din ce în ce mai mult de Arinelle, fără

să vadă niciun sat sau măcar o fermă unde să întrebe pe unde să o ia, începu să aibă tot mai multe îndoieli cu privire la planul lui. Egwene părea în continuare la fel de încrezătoare ca atunci când porniseră la drum, dar era sigur că, mai devreme sau mai târziu, avea să-i spună că ar fi fost mai bine să riște să se întâlnească cu trolocii decât să rătăcească așa toată viața. Egwene nu zicea nimic, dar el tot se aștepta să vină și acest moment.

La două zile depărtare de râu dădură peste dealuri acoperite cu păduri dese, unde zăbovea încă iarna, ca peste tot, și, o zi mai târziu, ajunseră din nou într-un ținut neted, unde pădurea deasă adăpostea luminișuri ce se întindeau adesea pe mai mult de o milă. În cotloanele mai ascunse era încă zăpadă, iar vântul sufla mereu rece. Nu zăriră nicăieri niciun drum, sau un câmp arat, sau fum ieșind dintr-un horn în depărtare, sau vreun semn de așezare omenească – nimic care să pară încă locuit.

O dată dădură peste dărâmăturile unor metereze înalte de piatră care încercuiseră pe vremuri vârful unui deal. În interiorul zidurilor năruite mai erau încă în picioare bucăți din casele de piatră fără acoperiș. Pădurea înghițise totul în jur; copacii creșteau pretutindeni, iar pânze străvechi de păianjen acopereau blocurile mari de stâncă. Altă dată ajunseră la un turn de piatră, cu vârful distrus și cafeniu din pricina mușchiului de pe el, sprijinit pe un stejar uriaș ale cărui rădăcini groase amenințau să îl scoată din pământ. Dar nu găsiră niciun loc în care oamenii să fi trăit de curând. Amintirea lui Shadar Logoth îi ținu departe de dărâmături și îi făcu să grăbească pasul până când ajunseră din nou în locuri prin care oamenii nu păreau să fi călcat vreodată.

În somn, Perrin era chinuit de vise, vise înspăimântătoare. Se făcea că Ba'alzamon îl urmărea prin tot felul de labirinturi, încercând să îl răpună, dar, din câte își amintea, nu se întâlnea niciodată față în față cu el. Și era de ajuns să se gândească la călătorie ca să aibă vise urâte. Egwene se plângea de coșmare în care apărea Shadar Logoth, mai cu seamă în cele două nopți după ce găsiseră fortăreața prăbușită și turnul abandonat. Perrin nu scotea o vorbă, nici măcar atunci când se trezea asudat și tremurând de frică în întuneric. Egwene se biziua pe el ca să ajungă cu bine în Caemlyn, nu ca să-i împărtășească grijile în privința cărora oricum nu puteau face nimic.

Mergea în fața Belei, întrebându-se dacă vor găsi ceva de mâncare pentru seară, când simți prima dată mirosul. Nările iepei fremătară, și în clipa următoare ea înălța capul. Perrin apucă frâiele înainte ca iapa să aibă timp să necheze.

— Fum, zise Egwene cu însuflețire. Se aplecă în șa și trase adânc aer în piept. Foc. Cineva face de mâncare. Iepure.

— Poate, murmura Perrin precaut, iar zâmbetul ei vesel se stinse. Lăsă la o parte praștia și puse mâna pe securea cu lamă în formă de semilună. Strângea spasmodic coada groasă a securii. Era o armă, dar nici exercițiile pe care le făcuse pe ascuns în spatele fierăriei, nici învățătura lui Lan nu-l pregătiseră cu adevărat pentru așa ceva. Chiar și amintirea bătăliei din Shadar Logoth eraprea tulbure ca să-l poată face încrezător. Și nici nu ar fi reușit să își golească mintea, așa cum spuneau Rand și Străjerul.

Soarele coborî printre copacii din urma lor și pădurea se umplu de umbre pestrițe. Mirosul slab de fum plutea în jurul lor, aducând cu sine mireasma cărnii puse la fript. „S-ar putea să fie iepure” își spuse el, iar stomacul îi chiorâi. Sau poate că era altceva. Se uită la Egwene; fata îl urmărea cu privirea. Nu era așa de simplu să fii căpetenie – aveai anumite responsabilități.

— Așteaptă aici, îi porunci el încet. Egwene se încruntă, dar o întrerupse de îndată ce deschise gura. Și să nu scoți o vorbă. Încă nu știm cu cine avem de-a face.

Fata încuviință. Fără prea mare tragere de inimă, dar încuviință. Perrin se întreba de ce nu făcea la fel și când încerca să o convingă să nu se urce el pe cal. Trase adânc aer în piept și porni spre locul de unde se ridica fumul.

Nu petrecuse la fel de mult timp ca Rand și Mat în pădurile din jurul satului Emond's Field, dar vânase și el iepuri. Se furișă printre copaci fără să calce pe nici o rămurică. Curând se uita iscoditor de după trunchiul unui stejar înalt, cu crengi lungi și încovoiate, care ajungeau până la pământ, apoi se înălțau din nou. Puțin mai încolo era un foc, și, nu departe de flăcări, sprijinit de una din ramurile copacului, stătea un bărbat zvelt, cu pielea arămie.

Nu era troloc, dar era cel mai ciudat om pe care îl văzuse vreodată Perrin. În primul rând, toate hainele lui păreau făcute din piele de animal, încă acoperită de blană – până și cizmele și tichia neobișnuită, rotundă și turtită, pe care o purta pe cap.

Mantia era croită din petice de blană de veveriță și de iepure, cusute la întâmplare; pantalonii păreau făcuți din blana mițoasă și cu fire lungi a unei capre cafeniu cu alb. Părul, lung și cărunț, era strâns la ceafă cu un șnur și îi atârna până la mijloc. Barba deasă îi acoperea jumătate din piept. La cingătoare purta un cuțit lung, care aproape că semăna cu o sabie, și un arc și o tolbă erau sprijinite de o cracă de lângă el.

Bărbatul se lăsă pe spate, părând că doarme, dar Perrin nu își părăsi ascunzișul. Deasupra focului erau puse șase bețe, și în fiecare era înfipt câte un iepure rumenit, din care se prelingea din când în când puțină zeamă care sfârâia în flăcări. Îi lăsa gura apă din pricina mirosului.

— Ai salivat destul? Bărbatul deschise un ochi și se uită cu subînțeles spre locul unde se ascundea Perrin. Tu și prietena ta ați face mai bine să veniți aici să luați o îmbucătură. Nu v-am văzut mâncând prea mult în ultimele două zile.

Perrin șovăi, apoi se ridică încet în picioare, ținând încă strâns securea.

— Mă urmărești de două zile?

Bărbatul chicoti înfundat.

— Da, te urmăresc. Pe tine și pe fata aia frumoasă. Face din tine ce vrea, nu-i așa? Mai mult, v-am auzit. Calul e singurul care nu bocăne așa de tare încât să-l auzi de la cinci mile depărtare. O chemi și pe ea sau ai de gând să mănânci singur tot iepurele?

Perrin se burzului; știa că nu face mult zgomot. În Codrul cu Bălți nu reușeai să te apropii îndeajuns de un iepure ca să-l nimerești cu praștia dacă făceai zgomot. Dar mirosul iepurelui fript îi aduse aminte că și lui Egwene îi era foame și, în plus, aștepta să vadă dacă nu simțiseră cumva mirosul de la focul vreunor troloci.

Vârî coada securii prin cheutoarea de la cingătoare și ridică glasul.

— Egwene! E în ordine! E iepure. Întinse mâna și spuse cu o voce mai firească: Mă cheamă Perrin. Perrin Aybara.

Bărbatul se uită puțin la mâna lui înainte să i-o strângă, cu o oarecare stângăcie, ca și cum nu ar fi fost obișnuit cu așa ceva.

— Pe mine mă cheamă Elyas, zise el, uitându-se în sus la Perrin. Elyas Machera.

Perrin rămase cu gura căscată și aproape că dădu drumul mâinii lui Elyas. Bărbatul avea ochii galbeni, de culoarea aurului neted și strălucitor. Umbra unei amintiri îi dădu o clipă târcoale, apoi dispăru. Nu se gândea decât la faptul că toți trolocii pe care îi văzuse aveau ochii întunecați, aproape negri.

Se ivi și Egwene, ducând-o pe Bela de căpăstru cu băgare de seamă. Legă frâiele iepei de o creangă mai mică a stejarului și spuse vorbe politicoase când Perrin i-l prezintă pe Elyas, dar privirea îi tot alunecă spre iepuri. Nu păru să observe culoarea ochilor bărbatului. Când Elyas îi îmboldi să mănânce, nu se lăsă rugată. Perrin șovăi o clipă înainte să facă la fel. Elyas așteptă tăcut cât timp mâncară. Perrin era atât de înfometat, încât rupea bucăți fierbinți de carne pe care trebuia să le treacă dintr-o mână în alta, ca să le mai răcească puțin înainte să le poată baga în gură. Nici Egwene nu mânca la fel de îngrijit ca de obicei: zeama de la carne i se scurgea pe bărbie. Amurgise deja când se apropiau de sfârșit, iar totul în jur începea să se cufunde pe deplin în întuneric. De-abia atunci Elyas vorbi:

— Ce faceți pe aici? Pe o distanță de cincizeci de mile nu e nici o casă, indiferent încotro o apuci.

— Mergem la Caemlyn, răspunse Egwene. Poate ați putea...

Ridică din sprâncene văzând cum Elyas își dă capul pe spate, hohotind de râs. Perrin, cu un picior de iepure în mână, se uită țintă la el.

— Caemlyn? Întrebă Elyas răgușit când își recăpătă glasul. Dacă urmați drumul pe care ați mers în ultimele două zile, o să ajungeți la vreo sută de mile mai la miazănoapte de Caemlyn.

— Aveam de gând să întrebăm pe unde s-o luăm, încercă Egwene să se apere. Doar că încă n-am găsit niciun sat, nici o fermă.

— Și nici n-o să găsiți, îi anunță Elyas, râzând pe înfundate. Dacă mergeți tot așa, o să ajungeți până la Osia Lumii fără să dați peste cineva. Firește, dacă ați reuși să urcați Osia – se poate, în anumite locuri –, ați găsi oameni în Pustiul Aiel, dar nu v-ar plăcea acolo. Ziua te topești de căldură, noaptea îngheți de frig și tot timpul mori de sete. Trebuie să fii Aiel ca să găsești apă în Pustiul Aiel, și străinii nu prea le sunt pe plac. Nu, nu prea. Izbucni din nou în hohote de râs, de data aceasta tăvălin-du-se pe jos. Nu, chiar deloc, reuși el să îngaime.

Perrin se foi neliniștit. „Stăm la masă cu un nebun?”

Egwene se încruntă, dar așteaptă până când veselia lui Elyas se mai domoli, apoi spuse:

— Poate sunteți bun să ne arătați pe unde să o luăm. Știți mult mai multe despre toate locurile astea decât noi.

Elyas încetă să mai râdă. Ridică privirea, își puse la loc tichia rotundă de blană care îi căzuse în timp ce se tăvălea pe jos și se uită la ea pe sub sprâncene.

— Nu-mi prea plac oamenii, rosti el sec. Orașele sunt pline de oameni. Nu mă apropii prea des de sate sau de ferme. Prietenii mei nu sunt pe placul sătenilor și al fermierilor. Nici nu v-aș fi ajutat dacă nu v-aș fi văzut cum mergeți poticnindu-vă, la fel de neajutorați și de nevinovați ca niște pui abia născuți.

— Dar cel puțin ne puteți spune încotro s-o apucăm. Dacă ajungem în cel mai apropiat sat, chiar dacă e la cincizeci de mile depărtare, o să ne spună cei de acolo cum să ajungem la Caemlyn.

— Nu vă mișcați, îi rugă Elyas. Se apropie prietenii mei.

Bela necheză speriată și se smuci, încercând să se elibereze. Perrin se ridică pe jumătate când văzu siluetele care apăreau de jur împrejurul lor în pădurea întunecată. Bela se ridică în două picioare și se zbatu, fornăind.

— Liniștiți iapa, le ceru Elyas. N-o să-i facă niciun rău. Nici vouă, dacă nu vă mișcați.

Patru lupi se apropiară de ei, patru animale flocoase, care îi ajungeau până la brâu, cu fălci puternice, care ar fi putut rupe piciorul unui om. Ca și cum ceilalți nu ar fi fost acolo, se îndreptară spre foc și se întinseră între oameni. Între copaci, în întuneric, oriunde te întorceai, lumina focului făcea să sclipească ochii altor lupi.

„Ochi galbeni”, își spuse Perrin. Ca ochii lui Elyas. Asta încercase să-și amintească. Uitându-se cu atenție la ei, duse mâna la secure.

— În locul tău n-aș face asta, îl povățui Elyas. Dacă o să creadă că le vrei răul, n-o să mai fie prietenoși.

Perrin văzu că fiecare din cei patru lupi îl privește ținând.

I se părea că toți lupii, și cei din pădure, se uită la el. Simțea furnicături pe piele. Cu mare băgare de seamă, își luă mâna de pe secure. I se năzări că simte cum lupii devin mai puțin încordați. Se așeză încet la loc; mâinile îi tremurau atât de tare, încât își cuprinse genunchii ca să se potolească. Egwene era

înlemnită de spaimă. Unul dintre lupi, aproape negru, cu o pată de un cenușiu mai deschis pe cap, stătea lângă ea, aproape atingând-o.

Bela încetase să mai necheze și să se ridice în două picioare. Acum tremura și se muta de un picior pe altul, încercând să nu piardă niciun lup din ochi, lovind când și când din copite ca să le arate lupilor de ce e în stare – avea de gând să-și vândă scump viața. Lupii însă nu păreau să-i bage în seama nici pe ea, nici pe ceilalți. Așteptau liniștiți, cu limbile atârându-le din gură.

— Așa, zâmbi Elyas. Așa e mai bine.

— Sunt dresați? întrebă Egwene cu un glas slab, dar plin de speranță. Sunt... îmblânziți?

Elyas pufni disprețuitor.

— Lupii nu se lasă îmblânziți, fato, nici măcar cât oamenii. Sunt prietenii mei. Ne ținem de urât, vânăm împreună, stăm de vorbă în felul nostru. Ca orice prieten. Nu-i așa, Grialba?

O lupoaică cu blana în zeci de nuanțe de cenușiu, mai închise și mai deschise, întoarse capul ca să se uite la el.

— Vorbiți cu ei? se minună Perrin.

— Nu s-ar putea spune că vorbesc, răspunse Elyas pe un ton măsurat. Cuvintele nu contează, și de altfel nici nu au un sens precis. Numele ei nu este Grialba. E ceva care te duce cu gândul la felul în care umbrele joacă pe un ochi de apă din pădure într-o dimineață din toiu iernii, iar adierea vântului vălurește ușor suprafața apei, și la gustul gheții când apa îți atinge limba și la mirosul de zăpadă din aer la căderea nopții. Dar nici asta nu spune tot. Nu poți pune toate astea în cuvinte. E mai mult o impresie, ceva ce simți. Așa vorbesc lupii. Pe ceilalți îi cheamă Mușcarsu, Sarsar și Vântaduc.

Mușcarsu avea o cicatrice veche pe umăr care ar fi putut lămurii numele pe care îl purta, dar la ceilalți doi lupi nu era nimic care să arate ce însemnau numele lor.

În pofida înfățișării aspre a lui Elyas, lui Perrin i se părea că bărbatul e bucuros că poate vorbi cu alți oameni. Cel puțin părea dornic de stat la povești. Perrin zări colții lupilor strălucind la lumina focului și își spuse că poate ar fi mai bine să îl țină mai departe de vorbă.

— Cum... cum ați învățat să vorbiți cu lupii?

— Ei și au dat seama, răspunse Elyas. Nu eu. Nu la început. După câte înțeleg eu, așa se întâmplă întotdeauna. Lupii sunt

cei care te găsesc pe tine, nu tu pe ei. Unii credeau că fusesem spurcat de Cel Întunecat, pentru că, oriunde mergeam, lupii se iveau pe lângă mine. Și eu credeam la fel, câteodată. Majoritatea oamenilor cinstiți au început să mă ocolească, iar cei care îmi căutau tovărășia nu erau dintre aceia cu care să am vreodată chef să stau de vorbă. Mai apoi mi-am dat seama că lupii păreau să știe ce gândesc, păreau că răspund la ce aveam eu în minte. Așa a început cu adevărat totul. Erau curioși să mă cunoască. De obicei lupii simt oamenii, dar nu așa. Erau bucuroși când mă găseau. Se spune că a trecut multă vreme de când lupii vânau alături de oameni, și când spun multă vreme, mi se pare că simt un vânt rece care străbate timpurile din Prima Zi Înceace.

— N-am auzit niciodată de oameni care să vâneze cu lupii, se miră Egwene. Vocea încă îi mai tremura puțin, dar părea să fi căpătat curaj văzând că lupii nu fac altceva decât să stea întinși lângă foc.

Elyas nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

— Lupii își amintesc lucrurile altfel decât o facem noi, oamenii, continuă el. În ochii lui ciudați era acum o privire absentă, ca și cum s-ar fi lăsat el însuși purtat de șuvoiul amintirilor. Fiecare lup își aduce aminte de povestea tuturor lupilor sau cel puțin de forma ei. Cum spuneam, lucrurile astea nu pot fi ușor puse în cuvinte. Își aduc aminte cum fugăreau prada, cot la cot cu oamenii, dar asta se întâmpla așa demult, încât acum e mai curând umbra unei umbre decât o amintire.

— E foarte interesant, se minună Egwene, iar Elyas îi aruncă o privire tăioasă. Da, pe cuvânt. Așa este. Își umezi buzele. Ați putea... ah... ați putea să ne învățați să vorbim cu ei?

Elyas pufni din nou disprețuitor.

— Asta nu se poate învăța. Unii pot s-o facă, alții nu. Ei spun că el poate. Arată cu degetul înspre Perrin.

Perrin se uită la degetul lui Elyas ca și cum ar fi fost un cuțit. „E într-adevăr nebun.” Lupii îl priveau din nou fix. Se foi, negăsindu-și locul.

— Spuneți că mergeți la Caemlyn, vorbi din nou Elyas, dar tot nu pricep ce faceți aici, la zile depărtare de orice așezare omenească. Își puse din nou pe umeri mantia făcută din petice de blană și se întinse pe o parte, sprijinindu-se într-un cot, așteptând răbdător.

Perrin îi aruncă o privire lui Egwene. Puțin mai înainte scorniseră o poveste pe care să o spună în caz că ar fi întâlnit oameni, ca să îi lămurească unde merg fără să dea de necazuri. Fără să spună de unde vin și unde se duceau de fapt. Cine putea ști dacă nu cumva o vorbă spusă la întâmplare ajungea la urechile Pieritului? Munciseră la ea în fiecare zi, punând-o cap la cap, scoțând lucrurile care nu se potriveau. Și hotărâseră ca Egwene era cea care trebuia să o spună. Era mai pricepută la vorbe decât el și pretindea că își dădea întotdeauna seama când o minte în față.

Egwene începu de îndată, cu o voce domoală. Veneau de la miazănoapte, din Saldaea, de la fermele de pe lângă un sat mic. Până acum niciunul din ei nu se îndepărtase la mai mult de douăzeci de mile de casă. Dar auziseră poveștile Menestrelului și istorisirile neguțătorilor și voiau să vadă lumea. Caemlyn și Illian. Marea Furtunilor și poate chiar și insulele legendare ale Oamenilor Mării.

Perrin ascultă mulțumit. Nici Thom Merrilin nu ar fi putut scorni o poveste mai reușită din puținul pe care îl știau despre lumea de dincolo de Ținutul celor Două Râuri sau una mai potrivită în situația lor.

— Din Saldaea, hm? se încruntă Elyas când Egwene termină de vorbit.

Perrin încuviință.

— Da, așa e. Mai întâi ne-am gândit să vedem Maradonul. Mi-ar plăcea să-l văd pe Rege. Dar capitala ar fi primul loc în care ne-ar căuta ai noștri.

Ăsta era rolul lui, să arate limpede că nu fuseseră niciodată la Maradon. Astfel nimeni nu s-ar fi putut aștepta să știe ceva despre oraș, în caz că ar fi dat peste cineva care trecuse într-adevăr pe acolo. Erau atât de departe de Emond's Field și de cele petrecute în Noaptea lernii. Cine ar fi auzit povestit nu ar fi avut niciun motiv să se gândească la Tar Valon sau la Aes Sedai.

— Asta da poveste. Elyas dădu din cap. Da, bună poveste. Sunt câteva lucruri care nu se potrivesc și mai ales că Grialba spune că nu e decât o minciună sfruntată. Fiecare cuvânt.

— Minciună! exclamă Egwene. De ce am minți?

Cei patru lupi nu se mișcaseră, dar părea că nu mai stau așa de liniștiți în jurul focului; acum se ghemuiseră și îi priveau cu ochii lor galbeni pe cei din Emond's Field, fără să clipească.

Perrin nu spuse nimic, dar mâna i se îndreptă spre securea de la brâu. Într-o clipă, cei patru lupi se ridicară în picioare și mâna îi rămase nemișcată. Nu scoaseră niciun sunet, dar li se ridicase părul de pe gât. Unul dintre lupii dintre copaci începu să urle în noapte. Alte voci îi răspunseră, cinci, zece, douăzeci, până când întunericul răsună de urletele lor. Deodată încetară. Fața lui Perrin era acoperită de o sudoare rece.

— Dacă credeți... Ewgene se opri ca să înghită. În ciuda frigului și chipul ei era asudat. Dacă credeți că mințim, atunci poate că ați prefera să înnoptăm în altă parte.

— În mod normal, așa ar fi bine. Dar acum vreau să îmi povestiți despre troloci. Și despre Jumate-Oameni.

Perrin se strădui să nu se citească nimic pe chipul lui și speră că îi reușește mai bine decât lui Ewgene. Elyas continuă, pe un ton cât se poate de firesc:

— Grialba spune că a simțit miros de Myrddraali și troloci în mintea voastră pe când spuneți povestea aia prostescă. Toți au simțit. Într-un fel sau altul aveți ceva de-a face cu trolocii și cu Făr'-de-Ochi. Lupii îi urăsc pe troloci și pe Myrddraali mai mult decât focul, mai mult decât orice pe lumea asta. Și eu la fel. Mușcarsu vrea să termine cu voi. Semnul ăla i l-au lăsat trolocii, când nu era decât un pui. Zice că nu e prea mult vânat, iar voi sunteți mai grași decât căprioarele pe care le-a văzut în ultimele luni și că ar trebui să vă facem de petrecanie. Dar Mușcarsu e întotdeauna nerăbdător. Mai bine mi-ați povesti totul, de-a fir a păr. Sper că nu sunteți dintre Iscoadele Celui Întunecat. Nu-mi place să omor oamenii cărora le-am dat de mâncare. Țineți minte, o să-și dea seama dacă mințiți, și până și Grialba e aproape la fel de furioasă ca Mușcarsu.

Ochii lui, la fel de galbeni ca ai lupilor, îi priveau tot fără să clipească. „Sunt ochi de lup”, își spuse Perrin.

Își dădu seama că Ewgene se uită la el, așteptându-l să hotărască ce să facă. „Lumină, iată-mă din nou căpetenie!” Încă din prima zi se înțeleseseră că nu au cum să spună nimănui povestea lor adevărată, dar acum nu vedea nici o altă porțiță de scăpare, chiar dacă ar fi reușit să pună mâna pe secure înainte ca...

Grialba scoase un mârâit puternic, și la fel făcură și ceilalți trei lupi din jurul focului, apoi lupii din pădure. Vuietul amenințător umplu văzduhul.

— Bine, se grăbi Perrin să spună! Bine.

Mârâiturile conțină dintr-odată. Egwene își despreună mâinile și dădu din cap în semn de încuviințare.

— A început cu câteva zile înainte de Noaptea Iernii, se apucă Perrin să povestească, atunci când prietenul nostru, Mat, a văzut un bărbat îmbrăcat într-o mantie neagră...

Elyas nu își schimbă nici poziția, nici expresia feței, dar ceva în felul în care clătina din cap dădea de înțeles că ciulise urechile. Cei patru lupi se așezară la loc, iar Perrin continuă; avea impresia că și ei îl ascultau. Povestea era lungă, și o spuse aproape în întregime. Nu vorbi însă de visul pe care îl avuseseră cu toții când erau în Baerlon. Se aștepta ca lupii să dea semne că omisese ceva, dar ei se mulțumiră să-l privească. Grialba părea prietenoasă, Mușcarsu, înfuriat. Când isprăvi, aproape nu mai avea glas.

— ...Și dacă nu ne găsește la Caemlyn, o să mergem mai departe, până la Tar Valon. Nu avem de ales, trebuie să primim ajutor de la femeile Aes Sedai.

— Troloci și Myrddraali atât de departe spre miazăzi, cugetă Elyas. Asta dă de gândit.

Scotoci în spatele lui și îi aruncă lui Perrin un burduf de apă din piele, dar fără să se uite la el. Părea că se gândește. Așteptă până când Perrin termină de băut, puse burduful la loc și abia după aceea vorbi.

— Eu nu sunt de partea femeilor Aes Sedai. Cele din Ajah Roșie căroră le place să-i urmărească pe bărbații care au de-a face cu Puterea Supremă, au vrut odată să mă domolească și pe mine. Le-am spus în față că nu erau de fapt decât niște Negre, care îl slujeau pe Cel Întunecat; asta nu le-a plăcut deloc. Odată ce am intrat în pădure, nu m-au mai putut prinde, deși au încercat din răsuputeri. Da, așa a fost. Dacă veni vorba despre asta, mă îndoiesc că femeile Aes Sedai m-ar privi cu prea multă bunăvoință. A trebuit să omor câțiva Străjeri. Urâtă treabă să omori Străjeri. Nu prea mi-a venit la socoteală.

— Vorbitul cu lupii, începu Perrin stingherit. Are... are de-a face cu Puterea?

— Firește că nu, mârâi Elyas. N-ar fi reușit să mă domolească, dar m-a înnebunit faptul că au vrut să încerce. Asta e o poveste veche, băiete. Dinainte să existe femeile Aes Sedai. Dinainte ca vreun om să fi folosit vreodată Puterea Supremă.

Veche de când lumea. Veche de când lupii. Femeilor Aes Sedai nu le place nici asta. Lucrurile vechi care se întâmplă din nou. Nu sunt singurul. Mai sunt și alte lucruri, alți oameni. Toate astea le neliniștesc pe femeile Aes Sedai, le fac să vorbească în șoaptă despre vechile stavile care acum se slăbesc. Spun că lucrurile încep să se destrame. Le e teamă că în curând Cel Întunecat ar putea fi eliberat, asta e. Ai fi crezut că eu sunt de vină pentru asta, după cum se uitau toate la mine. Roșiile, bineînțeles, dar nu numai. Suprema Înscăunată... Ah! Mă țin cât mai departe de ele și de prietenii lor. Și voi ar trebui să faceți la fel, dacă ați avea destulă minte.

— Nu mi-aș dori altceva decât să n-am de-a face cu femeile Aes Sedai, rosti Perrin.

Egwene îi aruncă o căutătură tăioasă. Perrin speră că nu o să înceapă să spună că vrea să devină și ea Aes Sedai. Dar Egwene nu zise nimic, strânse doar din buze, așa că Perrin continuă.

— Dar nu avem de ales. Am fost urmăriți de troloci, de Pieriți, de Draghkar. Numai Iscoade ale Celui Întunecat. Nu ne putem ascunde și nici nu ne putem apăra singuri. Așadar, de la cine să cerem ajutor? Cine altcineva e îndeajuns de puternic, dacă nu femeile Aes Sedai?

Elyas rămase tăcut o vreme, uitându-se la lupi, cel mai adesea la Grialba și la Mușcarsu. Perrin se foi agitat, încercând să nu se uite. Când se uita avea impresia că aproape aude ce își spuneau Elyas și lupii. Chiar dacă nu avea nimic de-a face cu Puterea, nu voia să fie amestecat în așa ceva. „Pesemne că nu era decât o glumă. Eu nu pot vorbi cu lupii.” Unul dintre lupi – Sarsar, credea el – îl privi și păru să rânjească. Se întrebă cum de reușise să știe care dintre ei era.

— Ați putea rămâne cu mine, vorbi Elyas în cele din urma. Cu noi.

Egwene ridică din sprâncene, iar Perrin căscă gura de mirare.

— Ei, vi se pare mai bine așa? îi puse Elyas la încercare. Trolocii profită de orice ocazie ca să omoare un lup singur, dar preferă să se abată mile întregi din drum ca să ocolească o haită. Și nu trebuie să vă faceți griji nici în privința femeilor Aes Sedai. Nu prea vin prin aceste locuri.

— Știu și eu... Perrin evită să se uite la lupii lungiți lângă el, de o parte și de alta. Unul era Grialba, și îi simțea privirea ațintită asupra sa. Nu e vorba numai de troloci.

Elyas scoase un hohot de râs înghețat.

— Am văzut și o haită care i-a venit de hac unui Făr'-de-Ochi. Jumătate din lupi au fost răpuși, dar, odată ce simțiseră mirosul, nu mai puteau da înapoi. Troloci, Myrddraali, e totuna pentru lupi. Pe tine te vor, băiete. Au auzit și de alți oameni care pot vorbi cu lupii, dar tu ești primul pe care îl întâlnesc, în afară de mine. Dar o vor accepta și pe prietena ta și veți fi mai la adăpost aici decât în orice oraș. Toate orașele sunt pline de Iscoadele Celui Întunecat.

— Uitați ce este, glăsui Perrin stăruitor. Aș vrea să nu mai vorbiți despre toate astea. Eu nu pot face asta... ce faceți dumneavoastră, ce spuneți.

— Cum vrei, băiete. N-aveți decât să faceți pe nebunii. Nu vreți să fiți la adăpost?

— Nu vreau să mă amănesc. Nu am de ce să mă amănesc. Tot ce vrem...

— Mergem la Caemlyn, zise Egwene hotărâtă. Și de acolo la Tar Valon.

Perrin închise gura și răspunse privirii înfuriate a fetei cu o căutătură la fel de mânioasă. Știa că se supunea numai când voia ea, dar ar fi putut cel puțin să-l lase să răspundă singur.

— Și tu, Perrin? Întrebă el și-și răspunse singur. Eu? Pai, să mă gândesc... Da. Da, cred că o să merg și eu mai departe. Îi aruncă un zâmbet. Ei bine, Egwene, asta înseamnă că mergem împreună. Cred că o să te urmez. E bine să vorbești despre toate astea înainte să hotărăști ce faci, nu-i așa?

Egwene se înroși, dar chipul îi rămase la fel de împietrit. Elyas mormăi:

— Grialba mi-a zis că așa veți face. Spunea că fata are picioarele bine înfipite în lumea oamenilor, iar tu - făcu semn cu capul înspre Perrin - ești la mijloc. Dacă așa stau lucrurile, cred că mai bine am merge cu voi înspre miazăzi. Altfel probabil că ați muri de foame, sau v-ați rătăci, sau...

Deodată, Mușcarsu se ridică în picioare, iar Elyas întoarse capul ca să se uite la el. Câteva clipe mai târziu se ridică și Grialba. Veni mai aproape de Elyas, încrucișându-și privirea cu cea a lui Mușcarsu. Minute în șir ramaseră așa, nemișcați, apoi

Mușcarsu se răsuci și dispăru în noapte. Grialba se scutură și se întoarse la locul ei, unde se așeză, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Elyas văzu privirea întrebătoare a lui Perrin.

— Grialba conduce haita, îi lamuri el. Sunt lupi care ar învinge-o dacă s-ar lua la întrecere, dar ea e mai deșteaptă decât ceilalți, și toți știu asta. A salvat de mai multe ori haita. Dar Mușcarsu crede că haita își pierde vremea cu voi trei. E stăpânit de ura față de troloci, și dacă sunt troloci aici, spre miazăzi, vrea să plece să-i omoare.

— Înțelegem, șopti Egwene, ușurată. O să găsim singuri drumul... dacă ne ajutați un pic, firește.

Elyas dădu din mână a nepăsare.

— V-am zis că Grialba conduce haita, nu-i așa? Dimineață o să pornesc cu voi spre miazăzi, și ei la fel.

Egwene nu părea deloc mulțumită de ce auzise. Perrin rămase cufundat în tăcere. Îl simțea pe Mușcarsu plecând. Și lupul cu cicatrice nu era singur; vreo zece lupi, toți masculi tineri, alergară după el. Voia să creadă că e doar o închipuire, din pricina celor pe care-i le spusese Elyas, dar nu putea. Chiar înainte ca lupii care se îndepărtau să îi iasă din minte, simți un gând care știa că vine de la Mușcarsu, un gând așa de limpede ca și cum ar fi fost al lui. Ură. Ură și gust de sânge.

CAPITOLUL 24

Pe Arinelle în jos

Undeva, în depărtare, picura apă, cu picături care se spărgeau cu zgomot, răsunând iarăși și iarăși, pierzându-se pentru vecie de sursa din care izvorâseră. Peste tot erau poduri de piatră și rampe fără balustradă, apărând din turnurile groase, plate, de piatră, toate șlefuite, fără asperități și vârstă cu roșu și auriu. Nivel peste nivel, labirintul se întindea în sus și în jos prin văzduhul cețos, fără să i se vadă vreun capăt. Fiecare pod ducea la un turn, fiecare rampă, la altul și la alte poduri. În orice direcție s-ar fi uitat, Rand nu reușea să distingă nimic prin întuneric decât aceleași imagini, și deasupra, și dedesubt. Nu era suficientă lumină pentru a vedea bine, și aproape că se simțea recunoscător pentru asta. Unele dintre rampe duceau către platforme care erau, pesemne, chiar deasupra celor de mai jos. Nu putea vedea baza nici uneia dintre ele. Merse mai departe, căutând o cale de scăpare, știind că totul era doar o iluzie. Nimic nu era real.

Cunoștea această iluzie; o trăise de prea multe ori ca să n-o știe. Oricât de departe ar fi mers, în sus sau în jos, în orice direcție, nu dădea decât de piatră strălucitoare. Piatră, da, dar văzduhul era îmbibat de umezeala pământului jilav, de-abia săpat, și de mirosul dulce de putreziciune, care-l îmbolnăvea. Era mirosul unui mormânt deschis înainte de vreme. Încercă să nu respire, dar mirosul îi umplea nările și i se lipea de piele ca uleiul.

Cu coada ochiului, zări o umbră mișcându-se și îngheță, aproape ghemuit lângă parapetul care înconjura vârful unuia dintre turnuri. Nu era un loc potrivit pentru o ascunzătoare. Dacă îl urmărea cineva, putea să-l zărească dintr-o mie de direcții. Văzduhul era plin de umbre, dar nu era niciun colț cu adevărat întunecat în care să se poată ascunde. Lumina nu venea de la lămpi, opaițe sau torțe; era, pur și simplu, acolo, atâta câtă era, ca și cum s-ar fi revărsat din văzduh. Era suficient ca să vezi ce era în jur. Și suficient ca să fii văzut. Dar nemișcarea îi oferea oarece protecție.

Văzu din nou o mișcare, de data asta limpede. Un bărbat venea cu pași mari pe o rampă din depărtare, fără să-i pese de lipsa parapetelor, fără să se teamă că ar putea cădea în gol. Mantia lui flutura din pricina mișcărilor grăbite și hotărâte, iar capul i se rotea înapoi și încolo, căutând fără încetare ceva. Era prea departe pentru ca Rand să vadă mai mult decât umbre, dar nu era nevoie să se apropie ca să știe că mantia era roșie, ca sângele proaspăt vărsat, și că ochii care-l căutau ardeau ca două cuptoare.

Încercă să urmărească labirintul cu ochii, pentru a vedea cât mai avea de străbătut Ba'alzamon ca să ajungă la el, apoi renunță, părându-i-se zadarnic. Aici, distanțele erau înșelătoare; și această lecție o învățase dinainte. Ceea ce părea să fie la foarte mare distanță putea fi atins după numai un colț, iar ceea ce părea aproape putea fi de negăsit. Singurul lucru înțelept pe care îl putea face, așa cum fusese de la bun început, era să nu se oprească. Să nu se oprească și să nu se gândească la nimic. Gândurile erau periculoase, o știa bine.

Și totuși, după ce întoarse spatele siluetei îndepărtate a lui Ba'alzamon, nu se putu abține să nu se întrebe unde era Mat. Oare era și el pe undeva prin labirint? „Sau există două labirinturi și doi Ba'alzamoni?” Alungă acest gând; era prea îngrozitor pentru a insista asupra lui. „O fi ca în Baerlon? Atunci de ce nu mă poate găsi?” Era ceva mai bine așa. Era o vagă consolare. „Consolare? Sânge și cenușă, oare cu ce mă liniștește asta?”

De două sau trei ori fusese cât pe ce să se întâlnească, deși nu-și putea aminti clar, dar de multă, multă vreme – oare cât de multă? – nu se mai oprise din alergat, iar Ba'alzamon îl urmărise degeaba. Oare era ca în Baerlon, sau era doar un coșmar sau un vis precum visele celorlalți oameni?

Atunci, pentru o clipă – doar atât cât să tragă aer în piept –, înțelese de ce era periculos să se mai gândească, ce era acel lucru la care nu se putea gândi în liniște. Așa cum se mai întâmplase și înainte, de câte ori își îngăduia să creadă că tot ce-l înconjura era un vis, văzduhul tremura, întunecându-i privirile. Se înmuia ca noroiul, făcându-l să nu mai poată înainta. Doar o clipă.

Căldura îl făcea să simtă mâncărimi pe piele, iar gâtul i se uscaser de mult timp, în vreme ce alerga prin labirintul

Înconjurat de ghimpi. Oare cât timp trecuse? Sudoarea i se evaporă, înainte să-l poată răcori vreun pic, iar ochii îi ardeau. Deasupra – dar nu foarte departe, dacă se gândea bine –, fierbeau nori mânioși, oțeliți, vârstați cu negru, dar în labirint aerul nu se mișca deloc. O clipă se gândi că se schimbă ceva împrejurul său, dar gândul i se risipi din pricina căldurii. Era de multă vreme acolo. Gândurile erau periculoase, o știa bine.

Pietrele șlefuite, palide și rotunjite alcătuiau o podea de-abia întrezărită, aproape îngropată în praful fin care se ridica în valuri la fiecare pas, oricât de ușor. Îi intra în nas, amenințând să-l facă să strănute și să se trădeze; când încercă să respire pe gură, praful îl făcu să se înece, până se înăbuși de tot.

Era un loc periculos; știa și asta. În fața lui se zăreau trei deschizături în stratul gros de ghimpi, apoi drumul se curba, pierzându-se din vedere. Era foarte posibil ca Ba'alzamon să se apropie de vreuna din acele răspântii, chiar în acel moment. Se întâlniseră deja de două sau trei ori, deși nu-și putea aminti prea multe, în afară de faptul că îl văzuse și scăpase... cumva. Era periculos să gândească prea mult.

Gâfâind din pricina căldurii, se opri să cerceteze zidul labirintului. Tufișuri de ghimpi, împletite strâns laolaltă, maronii și cu un aspect uscat, cu țepi feroși, ca niște cârlige mari. Era prea înalt pentru a putea privi pe deasupra lui, prea des pentru a putea zări ceva prin el. Atinse ușor zidul, și tresări. În ciuda precauției, un ghimpe îl înțepă în deget, arzându-l ca un ac de foc. Se trase înapoi, și picioarele i se împiedică de pietre. Scutură din mână, răspândind în jur picături mari de sânge. Arsura începu să se domolească, dar mâna îi zvâcnea toată.

Dintr-odată, uită de durere. Cu călcâiul răsturnase una dintre pietrele netede, scoțând-o din pământul uscat. O privi fix, iar orbitele goale îl priviră la rândul lor. Un craniu. Un craniu de om. Privi îndărăt de unde venise, spre toate pietrele șlefuite și deschise la culoare, toate la fel. Își mișcă repede picioarele, dar nu se putea deplasa fără să calce pe ele și nu avea unde să se adăpostească. În mintea lui se formă un gând răcăcit, cum că lucrurile puteau fi altfel decât păreau, dar îl înăbuși fără milă. Aici era periculos să gândești.

Își regăsi oarecum cumpătul. Era periculos și să rămână pe loc. Era unul dintre lucrurile pe care le știa sigur, deși nu le putea explica. Sângele care-i picura din deget aproape se

oprise, iar mâna nu îi mai zvâcnea așa puternic. Cu degetul în gură, porni îndărăt pe drum, într-o direcție aleasă la întâmplare. Toate drumurile erau la fel, în acest loc.

Atunci își aminti că auzise cândva că poți ieși dintr-un labirint dacă te întorceai mereu în același sens. La prima deschizătură din peretele de ghimpi o luă la dreapta, apoi din nou la dreapta. Și se trezi față în față cu Ba'alzamon.

Pe chipul acestuia se oglindi uimirea, iar mantia sa roșie ca sângele se opri din fluturat, atunci când el rămase pe loc. În ochii săi se înălțară flăcările, dar Rand aproape că nu le simțea, din pricina arșitei din labirint.

— Cât crezi că-mi poți scăpa, băiete? Cât crezi că poți fugi de soartă? Ești al meu!

Împleticindu-se, Rand se întrebă de ce se căuta la șold, ca și cum ar fi avut o sabie.

— Ajută-mă, Lumina, murmură el. Lumina să m-ajute.

Nici nu-și mai amintea ce voia să spună cu asta.

— Lumina n-o să te ajute, băiete, și nici Ochiul Lumii nu-ți slujește la nimic. Ești câinele meu, și, dacă nu vrei să te năpustești la poruncă, am să te strâng de gât cu trupul încolăcit al Marelui Șarpe.

Ba'alzamon întinse brațul și, dintr-odată, Rand își dădu seama că exista o cale de scăpare, o amintire tulbure, aproape ștearsă, periculoasă, dar nu într-atât de periculoasă ca atingerea Celui Întunecat.

— Un vis! strigă Rand. E un vis!

Ochii lui Ba'alzamon se măriră de uimire, de mânie, sau poate și una, și alta, apoi văzduhul se tulbură, trăsăturile lui se șterseră și dispăru.

Rand se răsuci în loc, cu ochii holbați. Se uita la propria imagine, reflectată de o mie de ori. De zece mii de ori. Deasupra era beznă, și beznă dedesubt, dar de jur împrejurul său se aflau oglinzi, așezate în toate unghiurile, cât de departe vedea cu ochii. Toate îi arătau propria imagine, gheboșată și răsucindu-se de colo colo, holbându-se cu ochii mari, înspăimântat.

Peste oglinzi trecu o negură roșie. Se răsuci, încercând s-o prindă, dar în fiecare oglindă ea pluti în spatele propriei imagini și dispăru. Apoi se întoarse, dar nu mai era negură. Ba'alzamon veni cu pași mari prin oglindă, zece mii de Ba'alzamoni care-l căutau, trecând înapoi și încolo prin oglinzile argintii.

Se trezi că se uita fix la imaginea propriului chip, palid și tremurând din pricina frigului aprig. Imaginea lui Ba'alzamon crescuse în spatele lui, privindu-l; nu-l vedea, dar nici nu-l slăbea din ochi. În fiecare oglindă, flăcările de pe chipul lui Ba'alzamon ardeau năvalnic, învăluindu-l, distrugându-l, contopindu-l cu celălalt. Voia să strige, dar avea gâtul înghețat. Rămăsese un singur chip în șirul nesfârșit de oglinzi. Chipul său. Chipul lui Ba'alzamon. Unul singur.

Rand tresări și deschise ochii. Era întuneric, și nu vedea decât o singură lumină palidă. De-abia respirând, își mișcă ochii, dar nimic altceva. O pătură grosolană de lână îl acoperea până la umeri, și își înconjurase capul cu brațele. Simțea sub palme scândurile netede de lemn. Scândurile punții. Pânzele scârțâiau în noapte. Respiră adânc. Era la bordul *Picăturii*. Se terminase... cel puțin până în noaptea următoare.

Fără să se gândească, își duse degetul la gură. Simțind gustul sângelui, îngheță. Încet, își duse mâna la față, până când reuși să vadă ceva în lumina slabă a lunii, până ce reuși să vadă picătura de sânge care stătea să-i cadă din deget. Sângele care curgea din locul în care îl înțepase ghimpele.

Picătura se grăbea încet în josul râului Arinelle. Vântul era puternic, dar bătea din diverse direcții care făceau ca pânzele să nu mai fie de folos. Cu toate că Domon le cerea tuturor să se grăbească, barca de-abia se târa. La vreme de noapte, omul de la prova urmărea drumul la lumina lămpilor, strigându-i celui de la cârmă, în timp ce curenții duceau barca în josul râului și împotriva vântului, cu toate pânzele strânse. În apele râului nu erau stânci de care să trebuiască să se ferească, dar locurile cu apă mică erau numeroase, iar acolo barca se putea împotmoli cu prova în noroi, și poate și mai mult; dacă se întâmpla așa, nu avea cum să iasă fără ajutor. Asta dacă aceia care soseau primii voiau să ajute, și nu să le facă vreun rău. Peste zi, pânzele stăteau întinse de la răsărit la apus, dar vântul le smucea, de parcă voia să împingă barca îndărăt în susul râului.

Nu trăgeau la mal, nici ziua, nici noaptea. Bayle Domon conducea și barca, și echipajul cu la fel de multă asprime, răstindu-se la vânturile neprielnice, blestemând încetineala cu care înaintau. Pe marinarii înhămați la vâsle îi făcea leneși și-i sfichiuia cu ascuțișul limbii sale de câte ori greșeau ritmul, descriind, cu glasul său scăzut și dur, trolocii de zece picioare în

înălțime care se puteau afla oricând pe punte în mijlocul lor, sfâșiindu-le beregata. Vreme de două zile, asta se dovedi îndeajuns pentru a-i face pe toți să tresară. Apoi însă, amintirea atacului trolocilor începu să se șteargă, iar oamenii începură să bombăne după un ceas de răgaz, în care să-și dezmoștească picioarele pe mal, și despre pericolele coborârii pe râu la vreme de noapte.

Nu făceau ei prea multă zarvă, trăgând cu ochiul ca să se asigure că Domon nu era prin apropiere ca să-i audă, dar căpitanul părea să știe tot ce se vorbea pe puntea bărcii sale. De câte ori începeau protestele, el scotea în tăcere la iveală sabia lungă, ca o coasă, și securea curbată, fioroasă, care fuseseră găsite pe punte după atac. Obişnuia să le atârne de catarg vreme de un ceas, iar cei care fuseseră răniți își pipăiau bandajele, și mormăielile se potoleau... cel puțin o zi, până ce un alt membru al echipajului începea să spună că, de acum, trolocii nu mai aveau cu siguranță cum să-i ajungă, și totul se repeta.

Rand observă că Thom Merrillin se ținea departe de oamenii din echipaj, când aceștia începeau să şușotească împreună și să se încrunte, deși în general era foarte prietenos cu ei, îi lovea cu palma pe spate, le spunea glume și vorbe în doi peri care îl făceau până și pe cel mai istovit dintre ei să zâmbescă. Când ei bombăneau în taina, Thom îi urmarea cu priviri piezișe, deși părea absorbit de alte treburile, cum ar fi fost să-și aprindă pipa cu muștiucul lung, sau să-și acordeze harpa, sau să facă aproape orice altceva, decât să-i bage în seamă. Rand nu înțelegea de ce. Echipajul părea să dea vina nu pe cei trei care veniseră la bord urmăriți de troloci, ci pe Floran Gelb.

În primele două zile, Gelb părea să fie aproape peste tot, povestindu-i fiecărui marinar pe care-l putea încolți propria versiune despre întâmplările din noaptea în care Rand și ceilalți veniseră la bord. Comportamentul său varia, fiind când indignat, când jalnic, apoi iritat din nou, iar buza i se strâmba mereu, când arăta spre Thom, Mat sau, mai ales, spre Rand, încercând să dea vina pe ei.

— Sunt străini, argumenta Gelb cu glas scăzut și cu ochii după căpitan. Ce știm despre ei? Au venit împreună cu trolocii, asta știm. Sunt în cârdășie.

— Lua-te-ar Norocul, Gelb, mai taci, mârâise un bărbat cu părul strâns într-o coadă scurtă și cu o stea mică și albastră tatuată pe obraz; nici nu-l privea pe Gelb, ci strângea un colac de funie de pe punte, cu picioarele goale – toți marinarii umblau așa, în ciuda frigului; încălțărilor puteau aluneca pe puntea udă. Și pe maică-ta ai face o Iscoada a Celui Întunecat, dacă așa ți-ai putea scăpa pielea. Pleacă de lângă mine!

Și scuiparse pe piciorul lui Gelb, întorcându-se apoi la treaba sa.

Tot echipajul își amintea că Gelb nu stătuse de veghe atunci când trebuia, iar răspunsul bărbatului cu coadă se dovedi cel mai politicos din câte primise. Nici măcar unul nu voia să lucreze cu el. Gelb se trezi însărcinat cu treburi pe care nu le voia nimeni, toate foarte neplăcute, precum curățatul oalelor pline de grăsime de la bord sau strecuratul pe sub punte, pe burtă, în căutarea găurilor apărute în scândurile murdare și pline de mizeria acumulata de ani de zile. În curând, el se cufundă în tăcere. Umbla cu umerii lăsați, de parcă ar fi vrut să se apere, iar muțenia și înfățișarea de om rănit și ofensat îi deveniră caracteristice – cu cât îl privea mai multă lume, cu atât părea mai supărat, deși asta nu-i aducea decât mârâieli dușmănoase. Totuși, atunci când privirea lui se ațintea asupra lui Rand, asupra lui Mat sau asupra lui Thom, pe chipul său cu nasul lung apărea o expresie ucigașă.

Când Rand îi spuse lui Mat că, mai devreme sau mai târziu, Gelb avea să le facă necazuri, celalalt privi de jur împrejur pe punte și grăi:

— Oare putem să avem încredere în vreunul? Toți sunt la fel.

Apoi plecă în căutarea unui loc în care putea fi singur, atât cât se putea pe puntea care avea mai puțin de treizeci de picioare de la prova înălțată până la cârma fixată la pupa. Din noaptea în care fuseseră în Shadar Logoth, Mat petrecuse prea multă vreme singur, posomorât și cufundat în gânduri, din câte vedea Rand.

— Nu de la Gelb o să vină necazurile, băiete, oftă Thom, dacă e să vină. Cel puțin, nu încă. Niciun om din echipaj nu e de partea lui, iar el nu are suficient curaj ca să încerce ceva de unul singur. Cât despre ceilalți, nu știu... Domon pare să creadă că trolocii sunt pe urmele lui, dar ceilalți încep să se împace cu

gândul că pericolul a trecut. S-ar putea să cadă de acord că le-a ajuns. Sunt aproape convinși de asta, oricum.

Cu asta, el își sumeți mantia plină de petice, iar Rand avu impresia că își pipăia cuțitele ascunse – cele mai bune care-i rămăseseră, după pierderea primelor.

— Dacă se răzvrătesc, băiete, să știi că n-o să lase în viață niciun pasager care să poată povesti. S-ar prea putea ca Edictul reginei să nu aibă prea multă putere, atât de departe de Caemlyn, însă până și Starostele unui sat ar lua măsuri, dacă ar auzi ceva de soiul ăsta.

De atunci, Rand încercă și el să treacă neobservat, când îi privea pe marinari.

Thom făcea tot ce putea pentru a-i abate pe ceilalți de la gândurile de revoltă. Zi și nopte le spunea povești, toate foarte complicate, iar între timp le cânta orice cântec i-ar fi cerut. Pentru a-i face să creadă că, într-adevăr, Rand și Mat voiau să-i fie ucenici, își rezervă câte o perioadă din fiecare zi pentru lecții, ceea ce se dovedi la fel de distractiv pentru echipaj. Firește că nu lăsa pe nimeni să se atingă de harpa lui, iar încercările băieților de a cânta din flaut nu duseră decât la niște bocete jalnice – cel puțin la început. Echipajul râdea și își astupa urechile.

Thom îi învăță câte unele dintre poveștile mai ușor de reținut, niște acrobații simple și, desigur, jongleriile. Mat se plânse de ceea ce le pretindea, dar Thom pufni în mustăți și se uita urât la el.

— Băiete, eu nu mă joc de-a dascălul. Ori explic ceva, ori nu. Ia, acum! Până și un nătărău de la țară ar trebui să fie în stare să stea puțin în mâini. Să vă văd.

Marinarii care nu aveau treburi se adunau mereu în jurul lor, așezându-se pe vine ca să-i privească. Unii chiar încercau să facă și ei ce le arăta Thom, râzând de propria neîndemânare. Gelb stătea undeva, singur, și-i privea posomorât, urându-i pe toți.

Rand petrecea o bună parte din zi sprijinit de parapet, cu ochii ațintiți spre mal. Nu că s-ar fi așteptat cu adevărat să îi vadă pe Egwene sau pe vreunul dintre ceilalți apărând pe neașteptate la marginea apei, dar barca înainta atât de încet, încât, uneori, nădăjduia să fie așa. Puteau să-i ajungă fără să fie

nevoiți să călărească prea repede. Dacă scăpaseră. Dacă mai erau încă în viață.

Râul se așternea mereu înaintea lor, fără vreun semn de viață; nu se mai zărea nici o barcă, în afara *Picăturii*. Dar asta nu însemna că nu era nimic de văzut, și niciun prilej de uluire. În după amiaza primei zile, se găseau într-un loc în care Arinelle curgea printre faleze înalte, care se întindeau cam câte o jumătate de milă pe fiecare mal. Pe toată lungimea, stâncă fusese sculptată; se vedeau acolo siluete de bărbați și femei, înalte de o sută de picioare, cu coroane care le arătau că fuseseră regi și regine. În acel alai regal nu se regăseau două chipuri la fel, iar între primul și ultimul trecuseră mulți ani de zile. Vântul și ploaia făcuseră aproape să li se șteargă trăsăturile celor de la capătul de miazănoapte, șlefuid piatra, dar chipurile și diversele amănunte deveneau din ce în ce mai pronunțate, pe măsură ce barca se îndrepta spre miazăzi. Apele râului se spărgeau de picioarele statuiilor, din care nu mai rămăseseră decât cioturi netede, dacă nu dispăruseră de tot. „Oare de câtă vreme se află aici? se întreba Rand. Cât timp a trecut, pentru ca râul să roadă atâta piatră?” Oamenii din echipaj nici măcar nu ridicaseră privirile; văzuseră vechile sculpturi de multe ori până atunci.

Altă dată, când malul de răsărit devenise din nou o întindere de iarbă, întreruptă numai din când în când de tufișuri, razele soarelui făcură ceva să sclipească în depărtare.

— Ce-o fi acolo? se întrebă Rand cu glas tare. Pare metal.

Căpitanul Domon tocmai trecea pe lângă el; se opri și privi cu ochii mijiți înspre locul în care se vedea sclipirea.

— Chiar metal zic a fi, spuse el. Vorbea la fel de repede, dar Rand începuse să-l înțeleagă, fără să trebuiască să stea pe gânduri. E un turn de metal. L-am văzut de aproape și știu. Neguțătorii de pe râu îl folosesc ca semn. Zic a fi cam la zece zile de Whitebridge, după cum mergem.

— Un turn de metal? întrebă Rand, iar Mat, care ședea cu picioarele încrucișate, sprijinit de un butoi, se trezi din visare ca să asculte ce spuneau.

— Mda, încuviință căpitanul. Oțel poleit, după cum arată și după cum pare la pipăit, dar fără vreo urmă de rugină. Două sute de picioare, cam atât zic eu a avea în înălțime, și e mare cât o casă, fără vreun semn și fără vreo deschizătură.

— Precis că sunt comori înăuntru, rânji Mat; se ridică și își aținti privirile către turnul aflat în depărtare, pe când râul purta *Picătura* prin dreptul lui. Pesemne că un turn ca asta a fost construit ca să apere ceva de preț.

— S-ar putea, băiete, mormăi căpitanul. Dar zic în lume a fi lucruri și mai stranii decât ăsta. Pe Tremalking, una dintre insulele Oamenilor Mării, ar fi să fie o mână de piatră de cincizeci de picioare în înălțime, care iese dintr-un deal, ținând o sferă de cristal cât barca asta de mare. Și cred a fi comori sub dealul ăla, dacă există pe undeva vreo comoară, acela-i locul, dar oamenii din insulă nici nu vor să audă de săpat, iar Oamenilor Mării nu le pasă de nimic decât să-și vadă de corăbii și să-l caute pe Coramoor, Alesul lor.

— Eu, unul, aş săpa, rosti Mat. Cât e de departe insula asta... Tremalking, ai spus?

În fata turnului sclipitor se ivi un desiș de copaci, dar băiatul se holbă mai departe, de parcă tot mai putea să-l vadă.

Căpitanul Domon clatină din cap.

— Nu, băiete, nu comorile ar fi să fie cele care te îndeamnă să vezi lumea. Dacă îți găsești un pumn de aur sau bijuteriile vreunui rege mort, toate bune și frumoase, dar minunile pe care le vezi zic eu a fi motivul care te trage mai departe, spre locul următor. În Tanchico – ăsta este un port la Oceanul Aryth – părți din Palatul Panarhului ar fi fost construite în Vârsta Legendelor, așa zic unii. Și este un zid acolo cu o friză pe care sunt înfățișate animale pe care nu le-a văzut nimeni, în viața lui.

— Și un copil poate desena un animal pe care nimeni nu l-a mai văzut vreodată, replică Rand, iar căpitanul chicoti.

— Mda, flăcăule, poate. Dar poate copilul să facă și oasele animalelor? În Tanchico le au și pe astea, legate laolaltă, așa cum stătuseră și în trupul lor. Se afla într-o parte din Palatul Panarhului în care toți pot intra să vadă. Frângerea a lăsat în urmă multe minunății, iar de atunci se zice a fi existat încă vreo șase imperii, dacă nu și mai multe, unele la fel de mari precum cel al lui Artur Aripă de Șoim, și fiecare a lăsat în urmă lucruri care merită găsite și scoase la iveală. Bețe luminoase, dantele de brici și inimi de piatră. O plasă de cristal care acoperă o insulă și cântă la răsăritul lunii. Un munte scobit, ca un castron, iar în mijlocul lui, un vârf de argint înalt cam de o sută de coți, iar toți care se apropie prea mult mor. Ruine ruginite, și bucăți

sfărâmate, și lucruri găsite pe fundul mării, lucruri pe care nici cele mai vechi dintre cărți nu le descriu. Am adunat și eu câteva. Lucruri de care nici n-ați visat, din mai multe locuri decât puteți vedea voi în zece vieți, astea zic a fi minunățiile care o să vă pună mereu pe drumuri.

— Aveam obiceiul să săpăm după oase în Dealurile Nisipoase, spuse încet Rand. Oase ciudate. Odată, am găsit o bucată dintr-un pește – cred că era pește – mare cât barca asta. Unii spuneau că aduce ghinion să sapi pe dealuri.

Căpitanul îl privi ținând.

— Deja te gândești la ce-ai lăsat în urmă, flăcăule, deși de-abia ai pus piciorul în lume? Lumea o să-ți înfigă un cârlig în buză. O să pornești să vânezi soarele la apus, așteaptă tu și ai să vezi... și dacă te întorci vreodată, satul tău n-o să te mai poată cuprinde.

— Nu! tresări Rand; oare cât trecuse de când nu se mai gândise la casa părintească din Emond's Field? Dar la Tam? Pesemne că trecuseră mai multe zile. I se părea că trecuseră luni întregi. Cândva am să mă întorc, când pot. Am să cresc oi ca... tatăl meu, și n-am să mai plec niciodată în viața mea. Nu-i așa, Mat? De îndată ce vom putea, ne întoarcem acasă și uităm de toate astea.

Cu un efort vizibil, Mat se smulse din contemplarea locului în care se văzuse turnul.

— Ce? Ah. Da, desigur. O să mergem înapoi acasă. Desigur.

Când el se întoarse cu spatele, Rand îl auzi murmurând cu glas scăzut.

— Pun rămașag că nu vrea să se ducă altcineva după comoară.

Mat părea să nu-și dea seama că-l putea auzi cineva.

După patru zile de drum, Rand se urcă în vârful catargului și se așază pe capătul plat al acestuia, cu picioarele răsucite pe după frânghii. *Picătura* plutea încet pe râu, dar, la cincizeci de picioare deasupra apei, mișcarea lentă făcea vârful catargului să se clatine înainte și înapoi, în cercuri largi. Băiatul își dădu capul pe spate și răsă în bătaia vântului care-i răcorea chipul.

Se scosese vâslele, iar de acolo, de sus, barca aducea cu un păianjen cu douăsprezece picioare care se târa pe apele râului. Mai fusese și altă dată la înălțimi atât de mari, în copacii din Ținutul celor Două Râuri, dar de data aceasta nu existau

crengi care să-l împiedice să vadă. Toate cele de pe punte – marinari ocupați cu pânzele, bărbații care stăteau în genunchi și frecau puntea cu bucăți de gresie, alții care se ocupau de parâme și de chepenguri, păreau atât de stranii, văzute de sus; toți erau atât de mici și de îndesați, încât pierduse un ceas numai uitându-se la ei și chicotind.

Și acum chicotea, de câte ori privirile i se îndreptau în jos, dar începuse să se uite și în jur, la malurile care alunecau pe lângă ei. I se părea că ei stăteau nemișcați – în afară de clătinarea catargului, firește iar malurile alunecau lent, cu copacii și dealurile care se înșiruiau pe ambele părți. Era nemișcat, și lumea întreagă se mișca pe lângă el.

Dintr-o pornire bruscă, își desfăcu picioarele din frânghiile care ancorau catargul și-și întinse brațele și picioarele în laturi, ținându-și echilibrul. Reuși să o facă timp de trei rotiri complete ale vârfului de catarg, apoi însă se dezechilibra. Fluturându-și membrele prin aer, se prăbuși în față și apucă straiul focului. Cu picioarele atârând de ambele părți ale catargului, fără alt sprijin decât cel, destul de firav, pe care i-l oferea straiul, începu să râdă. Trăgând în piept vântul proaspăt și rece, râse plin de însuflețire.

— Flăcăule, se auzi glasul răgușit al lui Thom. Flăcăule, dacă încerci să-ți rupi gâtul tău de nătărău, n-o face căzând peste mine.

Rand privi în jos. Thom stătea agățat de frânghii, chiar sub el, privind posomorât distanța care-i mai rămăsese de parcurs. La fel ca el, Menestrelul își lăsase mantia dedesubt.

— Thom, striga el încântat. Thom, când ai apărut?

— Când am văzut că nu pleci urechea la ce-ți striga lumea. Arde-m-ar focul, băiete, toată lumea crede că ești nebun.

Privi în jos și observă, cu uimire, că toate chipurile erau îndreptate spre el. Singurul care nu-l privea era Mat, care stătea cu picioarele încrucișate la prova, cu spatele spre catarg. Până și oamenii de la vâsle aveau ochii ridicați, pierzându-și ritmul. Și nu-i dojenea nimeni pentru asta. Rand își răsuci capul ca să privească pe sub brațe către cârmă. Căpitanul Domon stătea în picioare lângă aceasta, cu pumnii săi mari în șolduri, privind urât înspre vârful catargului. Se întoarse spre Thom și rânji.

— Deci, ce vreți, să cobor?

— Ar fi foarte bine, încuviință Thom, scuturând puternic din cap.

— Atunci, fie.

Apucându-se mai bine de strai, Rand se desprinse cu totul de catarg. Îl auzi pe Thom înăbușindu-și un blestem, când îl văzu încă acolo, atârnat de strai cu ambele mâini. Menestrelul se încruntă la el, întinzând un braț pe jumătate, ca să-l prindă. Rânji din nou.

— Cobor acum.

Aruncându-și picioarele în sus, prinse cu un genunchi parâma groasă care ducea de la catarg la prova, apoi o apucă și cu brațul îndoit de la cot, și-și dădu drumul la mâini. Încet, apoi cu o viteză din ce în ce mai mare, alunecă în jos. Chiar când să ajungă, își dădu drumul și căzu în picioare pe punte, chiar în fața lui Mat, făcu un pas pentru a-și recăpăta echilibrul și se întoarse cu fața spre ceilalți, cu brațele desfăcute larg, așa cum făcea Thom după vreo acrobație.

Câțiva dintre membrii echipajului începură să aplaude, dar privirea lui Rand fusese atrasă de Mat, care ținea ceva în mână, ascunzând obiectul cu trupul pentru ca nimeni să nu-l zărească. Rămase cu ochii holbați. Era un pumnal curbat, într-o teacă de aur pe care erau gravate simboluri ciudate. Mânerul era învelit în fire subțiri de aur, iar pe el se afla un rubin imens, cât unghia de la degetul mare. Plăselele erau șerpi cu solzi de aur, cu boturile căscate și colții dezgoliți.

O vreme, Mat continuă să se joace cu pumnalul, scoțându-l din teacă și băgându-l la loc. Fără să se oprească, ridică încet capul; avea o privire pierdută. Dintr-odată, îl văzu pe Rand, tresări și ascunse pumnalul sub surtuc.

Rand se lăsă pe vine, cu brațele încrucișate pe genunchi.

— De unde ai luat ăla?

Mat nu răspunse, ci aruncă o privire furișă ca să vadă dacă mai era cineva prin apropiere. Ca prin minune, erau singuri.

— Doar nu din Shadar Logoth?

Mat îl privi fix.

— E vina ta. A ta și a lui Perrin. M-ați luat de lângă comoară, și îl aveam în mână. Nu mi l-a dat Mordeth. L-am luat eu, așa că tot ce ne-a spus Moiraine despre darurile lui nu are importanță. Te rog, Rand, nu spune nimănui. Ar putea încerca să mi-l fure.

— N-o să spun, promise Rand. Cred că Domon e un om cinstit, dar despre ceilalți, mai ales despre Gelb, nu știu ce să zic.

— Nimănui, insista Mat. Nici lui Domon, nici lui Thom, nimănui. Numai noi doi am rămas dintre cei din Emond's Field, Rand. Nu putem avea încredere în nimeni.

— Sunt în viață. Mat. Egwene și Perrin. Știu că sunt în viață. Mat părea rușinat.

— Totuși, am să-ți păstrez taina. O să știm numai noi doi. Măcar acum nu mai trebuie să ne facem probleme în privința banilor. Putem să-l vindem pe o sumă îndeajuns de mare ca să călătorim până în Tar Valon ca niște regi.

— Desigur, spuse Mat după o vreme. Dacă trebuie. Numai să nu spui nimănui, până nu-ți dau eu voie.

— Doar ți-am promis. Ascultă, ai mai visat ceva de când am venit la bord? Precum în Baerlon? Până acum n-am putut să te întreb, pentru că era mereu lume în jur.

Mat î ntoarse capul, privindu-l dintr-o parte.

— Poate.

— Cum adică, poate? Ori da, ori ba.

— Bine, bine, am visat. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Nici nu vreau să mă gândesc. Nu ajută la nimic.

Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să zică ceva, Thom veni pe punte cu pași mari, cu mantia pe braț. Vântul îi răvășea părul alb, iar mustățile sale lungi păreau zbârlite.

— Am reușit să-l conving pe căpitan că nu ești nebun, anunță el, și că totul făcea parte din programul de antrenament.

Apucă straiul și trase puțin de el.

— Minunăția aia pe care ai făcut-o, când ți-ai dat drumul pe frânghie, a ajutat, dar ești norocos că nu ți-ai rupt gâtul, nătărăule.

Privirea lui Rand se plimbă în susul straiului, până în vârful catargului, plină de uimire. Chiar o făcuse. Alunecase în jos, pe frânghie. Și șezuse în vârful...

Dintr-odată, se văzu pe sine acolo sus, cu brațele și picioarele larg desfăcute. Se așază brusc și de-abia se ținu să nu cadă întins pe spate. Thom îl privea gânditor.

— Nu știam ca te descurci așa de bine la înălțime, flăcăule. S-ar putea să avem ocazia să jucăm în Illian, în Ebou Dar sau

chiar în Tear. Oamenilor din marile orașe din sud le plac acrobații care merg pe sârmă și artiștii de la trapez.

— Noi mergem în...

Dar, în ultima clipă, Rand își aminti să se uite în jur, dacă se afla cineva prin apropiere să-i audă. Mai mulți oameni din echipaj erau cu ochii la ei, inclusiv Gelb, care îi privea urât, ca de obicei, dar nu-l putea auzi nimeni.

— ... În Tar Valon, sfârși el; Mat ridică din umeri, de parcă îi era indiferent.

— Deocamdată, da, flăcăule, spuse Thom, așezându-se lângă ei, dar mâine, cine știe? Așa-i viața de Menestrel.

Luă câteva mingi colorate pe care le scoase din mânecile sale largi.

— Acum, că te-am dat jos, să lucrăm la tripla încrucișare.

Privirea lui Rand alunecă spre vârful catargului. Se înfioră. „Ce mi se-ntâmplă? Pe Lumină, ce-o fi?” Trebuia să afle. Trebuia să ajungă în Tar Valon, înainte să înnebunească de adevăratelea.

CAPITOLUL 25

Seminția Pribegilor

Bela mergea nepăsătoare sub soarele palid ca și cum cei trei lupi care alergau ceva mai încolo nu ar fi fost decât niște câini din sat, dar felul în care își întorcea privirea ca să se uite la ei, până nu i se mai vedea decât albul ochilor, dădea de înțeles că nu e deloc așa. Egwene, pe spatele iepei, nu o ducea nici ea mai bine. Se uita mereu la lupi cu coada ochiului și câteodată se întorcea în șaua ca să privească înapoi. Perrin era sigur că se uita după restul haitei, deși ea tăgădui cu putere când îndrăzni să îi spună asta, tăgădui că îi era teamă de lupii care mergeau pe lângă ei, tăgădui că își făcea griji din pricina haitei sau din cauza a ceea ce puneau la cale. Tăgădui și continuă să se uite în jur, mijind ochii și umezindu-și neliniștită buzele.

Restul haitei era departe; ar fi putut să-i spună el asta. „La ce bun, chiar dacă m-ar crede? Mai ales dacă m-ar crede.” Nu voia să deschidă coșul cu șerpi dacă nu era neapărată nevoie. Nu voia să se întrebe cum de știa. Bărbatul înveșmântat în blană mergea săltând în fața lor, uneori semănând el însuși cu un lup, și nici nu privi înapoi când se iviră Grialba, Sarsar și Vântaduc, dar și el știa.

În acea primă dimineață, când se treziseră, cei doi din Emond's Field îl găsiseră pe Elyas frigând alți iepuri și uitându-se la ei fără să i se poată citi mare lucru pe chip. Nu se vedea niciun lup în afară de Grialba, Sarsar și Vântaduc. În lumina palidă a zorilor, umbre întunecate mai zăboveau încă sub marele stejar, iar copacii desfrunziți din depărtare semănau cu niște degete descărnate.

— Sunt pe aici, răspunse Elyas când Egwene îl întrebă unde plecase restul haitei îndeajuns de aproape cât să ne sară în ajutor, dacă e nevoie. Îndeajuns de departe cât să se ferească de necazurile pe care le vom avea cu oamenii. Când sunt doi oameni împreună e musai să dea de necaz, mai devreme sau mai târziu. Dar o să vină dacă o să avem nevoie de ei.

Perrin, care rupea o bucată de iepure fript, își dădu pe nesimțite seama de ceva. O direcție, pe care o cunoștea

oarecum. Firește! „Deci acolo...” Carnea din gura lui își pierdu brusc gustul. Luă o rădăcină din cele pe care le pregătise Elyas pe cărbuni – aduceau la gust cu napii dar nu-i mai era foame.

Când porniră la drum, Egwene insistă să meargă pe rând călare, iar Perrin nici nu se mai obosi să o contrazică.

— Tu prima, îi spuse el.

Fata încuviință.

— Și apoi dumneata, Elyas, zise ea.

— Mie-mi sunt de ajuns picioarele mele, răspunse Elyas. Se uită la Bela, iar iapa își dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi fost vorba despre unul dintre lupi. În plus, nici nu cred că vrea să mă urc pe ea.

— Prostii, replică Egwene cu tărie. Încăpățânarea n-are nici-un rost. Cuminte e să călărim fiecare. Dumneata ai spus că mai avem mult de mers.

— Am zis nu, fato.

Egwene trase adânc aer în piept, iar Perrin se întrebă dacă va izbuti să-l convingă pe Elyas așa cum făcuse cu el; își dădu deodată seama că fata rămăsese cu gura deschisă și nu mai scotea o vorbă. Elyas se uita la ea, nu făcea decât să se uite la ea, cu ochii lui galbeni, ca de lup. Egwene se trase înapoi din fața bărbatului osos, își umezi buzele, apoi se trase și mai înapoi. Înainte ca Elyas să se fi întors ca să plece, Egwene ajunsese la Bela și se urcase în spatele iepei. Când bărbatul se întoarse ca să-i călăuzească spre miazăzi, lui Perrin i se păru că și rânjetul de pe fața lui era ca de lup.

Călătoriră așa trei zile, mergând pe jos și călărind toată ziua spre miazăzi și răsărit, poposind numai la căderea nopții. Elyas părea că disprețuiește graba orășenilor, dar nu vedea de ce ar pierde vremea când trebuia să ajungă undeva.

Îi vedeau rar pe cei trei lupi. În fiecare noapte veneau pentru scurtă vreme lângă foc, iar alteori se arătau puțin și ziua, apărând când te așteptai mai puțin și dispărând la fel de brusc. Dar Perrin știa că sunt în apropiere, știa și unde anume. Știa când cercetau înainte drumul și când priveau urmele pe care le lăsaseră. Știa când se îndepărtau de la locul obișnuit de vânat și când Grialba îi trimitea înapoi ca să o aștepte. Câteodată cei trei care rămâneau i se ștergeau din minte, dar curând erau îndeajuns de aproape cât să îi vadă din nou, știa că se întorceau. Chiar și când copacii se împuținau și din pădure nu

mai rămâneau decât niște dumbrăvi răzlețe, despărțite de limbi de iarbă uscată, când erau ca niște stafii care nu voiau să fie văzute, Perrin ar fi putut oricând să arate cu degetul spre locul unde se aflau. Nu știa cum își dădea seama de toate lucrurile astea și încerca să se convingă că nu era decât o născocire a minții lui, dar nu ajuta la nimic. Știa și el, tot așa cum știa și Elyas.

Încercă să nu se mai gândească la lupi, dar oricum i se furișau în minte. Nu îl mai visase pe Ba'alzamon de când se întâlnise cu Elyas și cu lupii. Acum, din câte își aducea aminte când se trezea, visa lucruri obișnuite, cum ar fi visat acasă... înainte de Baerlon... înainte de Noaptea Iernii. Vise obișnuite - cu o singura deosebire. În toate visele pe care și le amintea era un moment în care, fie că lucra în fierăria lui jupân Luhhan și își îndrepta spatele ca să își șteargă sudoarea de pe frunte, fie că se întorcea de la vreun dans cu fetele din sat pe Pajiște sau că își înălță privirea din carte în fața focului de acasă, indiferent dacă era afară sau sub un acoperiș, era un lup în apropiere. Lupul era întotdeauna cu spatele la el, și Perrin știa de fiecare dată - în vise părea firesc, chiar la masa lui Alsbet Luhhan - că ochii galbeni ai lupului stau la pândă, îl păzesc de ce s-ar putea întâmpla. Însă când era treaz, visele îi păreau ciudate.

Merseră trei zile; Grialba, Vântaduc și Sarsar le aduceau iepuri și veverițe, Elyas le arăta tot felul de plante bune de mâncat, din care Perrin nu recunoștea prea multe. Odată un iepure sări de sub copitele Belei; înainte ca Perrin să apuce să pună o piatra în praștie, Elyas îl și străpunse cu lungul lui cuțit de la douăzeci de pași distanță. Altă dată Elyas doborî un fazan gras, lovindu-l în aripă cu o săgeată. Mâncau mult mai bine decât dacă ar fi fost singuri, dar Perrin ar fi preferat să se întoarcă la porțiile mici dacă asta ar fi însemnat și alți tovarăși de drum. Nu era sigur că Egwene era de aceeași părere, însă el ar fi fost dornic să nu aibă de mâncare dacă așa ar fi scăpat de lupi. Trei zile, până într-o după-amiază.

În fața lor era un pâlț de copaci, dar mult mai mare decât celelalte pe care le întâlniseră în cale - se întindea pe vreo patru mile. Soarele coborâse înspre asfințit și arunca raze piezișe în dreapta lor, iar vântul începuse să se întetească. Perrin simți că lupii renunțară să mai umble în spatele lor și o luară înainte, fără să se grăbească. Nu mirosiseră și nu văzuseră nimic

primejdios. Egwene mergea călare. Era vremea să caute un loc de popas pentru noapte, iar desișul din față ar fi fost cum nu se poate mai potrivit.

Când se apropiară de copaci, trei buldogi țâșniră din ascunziș, trei câini cu boturi late, de înălțimea lupilor și chiar mai masivi, arătându-și colții și mârâind amenințător. Se opriră brusc de îndată ce ieșiră din pădurice, dar erau la numai treizeci de pași de cei trei oameni, iar în ochii lor lucea o lumină ucigașă.

Bela, deja iritată de prezența lupilor, necheză și aproape o aruncă pe Egwene din șa, dar, într-o clipă, Perrin rotea praștia în jurul capului. Securea nu ar fi servit la nimic, însă o piatră în coaste putea pune pe fugă chiar și cel mai feroce câine.

Elyas le făcu semn cu mâna fără să-și ia ochii de la câinii care rămăseseră pe loc.

— Ssst! Nu acum!

Perrin îl privi încruntat și nedumerit, dar renunță să mai învâртеască praștia. Egwene reuși să o stăpânească pe Bela; și ea, și iapa se uitau acum cu băgare de seamă la câini.

Buldogii aveau părul zbârlit, urechile culcate pe spate, iar mârâiturile lor făceau să se cutremure pământului. Deodată, Elyas ridică un deget în dreptul umărului și fluieră, un fluierat prelung și ascuțit, din ce mai în ce mai puternic, care nu se mai termina. Mârâiturile conteniră treptat. Câinii se traseră înapoi, scâncind și întorcând capul în toate părțile, ca și cum ar fi vrut să plece, dar erau legați. Ochii le erau ațintiți asupra degetului lui Elyas.

Elyas lăsa încetișor mâna în jos, iar fluieratul deveni mai slab. Câinii îi urmară mișcările și se întinseră în cele din urmă pe pământ, cu limbile atârându-le din gură. Dădeau din coadă.

— Vedeți, zâmbi Elyas, îndreptându-se spre câini. Nu e nevoie de arme. Buldogii îi linseră mâna, iar el îi mângâie pe cap și îi scarpină între urechi. Par mai feroși decât sunt de fapt. Voiau să ne sperie și nu ne-ar fi mușcat decât dacă am fi încercat să intrăm în pădure. Oricum, acum nu trebuie să-și mai facă griji în privința asta. Putem ajunge la următorul desiș până se face noapte de tot.

Când Perrin se uită la Egwene, văzu că fata rămăsese cu gura căscată. Își închise și el gura, clănțănind din dinți.

Mângâind în continuare câinii, Elyas cerceta pâlcul de copaci.

— Probabil că sunt Tuatha'an acolo. Seminția Pribegilor. Se uitară la el fără să înțeleagă, iar Elyas adaugă: Spoitorii.

— Spoitorii? se miră Perrin. Dintotdeauna am vrut să-i întâlnesc. Câteodată poposesc lângă Taren Ferry, dincolo de râu, dar, din câte știu eu, nu vin niciodată în Ținutul celor Două Râuri. Nu știu de ce.

Egwene pufni.

— Poate pentru că oamenii din Taren Ferry sunt la fel de hoți ca Spoitorii. S-ar fura unii pe alții până n-ar mai rămâne nimic. Jupân Elyas, dacă într-adevăr sunt Spoitori prin apropiere, n-ar fi mai bine să plecăm? Nu vrem să rămânem fără Bela și... nu prea avem noi multe, dar toată lumea știe că Spoitorii fură orice.

— Inclusiv copii? întrebă Elyas sec. Răpesc copii și altele asemenea?

Scuipă, iar fata roși. Se spuneau câteodată și povești despre copii, dar cel mai adesea Cenn Buie sau unul dintre Coplini sau dintre Congari erau cei care istoriseau așa ceva.

— Uneori mi-e silă de ei, dar nu fură mai mult ca alții. Ba chiar mult mai puțin decât alții pe care îi știu eu.

— O să se întunece curând, Elyas, spuse Perrin. Trebuie să ne oprim undeva. De ce nu la ei, dacă vor să ne primească?

Jupâneasa Luhhan avea un ceaun dres de Spoitori despre care zicea că e mai bun ca atunci când era nou. Lui jupân Luhhan nu-i prea venea la socoteală că nevastă-sa îi laudă așa de mult pe Spoitori, dar Perrin voia să vadă cum fac. Cu toate acestea, Elyas șovăia, și nu înțelegea de ce.

— E vreun motiv pentru care nu ar trebui să facem asta?

Elyas clătină din cap, dar se vedea că nu are tragere de inimă după felul cum își ținea umerii și strângea din buze.

— Am putea. Dar să nu luați în seamă ce spun. Multe neghiobii. De cele mai multe ori Pribegii fac lucrurile la întâmplare, dar câteodată vor să fie totul așa cum se cuvine, deci uitați-vă la mine și faceți la fel. Și păstrați-vă secretele. Nu e nevoie să știe toată lumea totul.

Se îndreptară spre pâlcul de copaci, în frunte cu Elyas, iar câinii îi urmară, dând din coadă. Perrin simți cum lupii încetinesc pasul și pricepu că nu aveau să intre și ei în pădurice. Nu le era

teamă de câini - îi disprețuiau pe câini, care renunțaseră la libertatea de a dormi lângă foc -, dar ocoleau oamenii.

Elyas mergea sigur pe el, ca și cum ar fi știut drumul, și, când ajunseră în mijlocul pâlcului, văzură căruțele Spoitorilor, risipite printre stejari și frasini.

Asemenea tuturor celor din Emond's Field, Perrin auzise multe despre Spoitori, chiar dacă nu văzuse niciodată vreunul, iar tabăra lor era exact așa cum și-o închipuise. Căruțele lor erau de fapt niște case pe roți, cu un acoperământ mare de lemn lăcuit și vopsit în culori strălucitoare, roșu, albastru, galben și verde și alte nuanțe ale căror nume nu le cunoștea. Pribegii se îndeletniceau, din păcate, cu treburi de fiecare zi - făceau de mâncare, coseau, aveau grijă de copii, dregeau căpestrele cailor, dar hainele le erau și mai colorate decât căruțele și, din câte își putea da el seama, alese la nimereală; câteodată surtucul și nădragii sau rochia și șalul erau așa de prost potrivite, încât îl dureau ochii. Parcă erau niște fluturi pe un câmp de flori sălbatice.

Patru sau cinci bărbați, răspândiți pe ici și pe colo în jurul taberei, cântau la scripcă și la flaut, iar alți câțiva jucau, precum niște colibri cu penele în toate culorile curcubeului. Copiii și câinii alergau jucându-se printre focurile pentru gătit. Câinii erau buldogi, ca aceia care le ieșiseră lor în întâmpinare, dar copiii îi trăgeau de urechi și de coadă și li se urcau în spate, iar câinii masivi acceptau nepăsători. Cei trei care îl însoțeau pe Elyas, cu limbile atârându-le din gură, se uitau la bărbatul bărbos ca și cum le-ar fi fost cel mai bun prieten. Perrin dădu din cap, neîncrezător. Erau atât de mari, încât ar fi ajuns la gâtul unui om aproape fără să-și desprindă picioarele de pe pământ.

Pe neașteptate, muzica încetă și își dădu seama că Pribegii se uitau la el și la tovarășii săi de drum. Până și copiii și câinii se opriseră și urmăreau cu băgare de seamă ce se întâmpla, ca și cum ar fi fost pe punctul de a o rupe la fugă.

O vreme nu se auzi niciun sunet, apoi un bărbat scund, vânos, cu părul cărunt făcu un pas înainte și se plecă adânc în fața lui Elyas. Purta un surtuc roșu cu guler înalt și nădragi largi, de un verde strălucitor, vârați în cizmele care îi ajungeau până la genunchi.

— Ești bine venit să te încălzești la focul nostru. Știi cântecul?

Elyas făcu și el o plecăciune adâncă, cu mâinile duse la piept.

— Vorbele tale, Mahdi, îmi încălzesc sufletul, așa cum focul îmi încălzește trupul, dar nu știu cântecul.

— Atunci tot căutăm, intonă bărbatul cărunt. Cum a fost, așa va fi, dacă ne amintim, căutăm și găsim.

Arată înspre foc, iar glasul i se umplu de voieșie.

— Masa e aproape gata. Pofțiți.

Ca la un semn, muzica izbucni din nou, iar copiii porniră din nou să râdă și să alerge cu câinii. Toți cei din tabăra se întoarseră la treburile lor, ca și cum nou veniții erau prieteni vechi.

Bărbatul cărunt se codi puțin și se uită la Elyas.

— Ceilalți... prieteni ai tăi? O să stea deoparte? Ne sperie așa de tare câinii.

— O să stea deoparte, Raen. Elyas clătină din cap cu o umbră de dispreț. Ar trebui să știi deja asta.

Bărbatul cărunt își desfăcu mâinile, ca și cum ar fi vrut să spună că nimic nu e sigur. Când se întoarse ca să îi conducă în tabără, Egwene descălecă și se apropie de Elyas.

— Voi doi sunteți prieteni?

Un Spoitor zâmbitor se ivi ca să o ia pe Bela; fără prea mare tragere de inimă, Egwene îi dădu frâiele, după ce Elyas pufni nemulțumit.

— Ne cunoaștem, răspunse tăios bărbatul înveșmântat în blană.

— Îl cheamă Mahdi? Întrebă Perrin.

Elyas mormăi ceva în barbă.

— Numele lui e Raen. Mahdi e rangul pe care îl are. Căutătorul. El este căpetenia celor de aici. Puteți să-i spuneți Căutătorul dacă vi se pare prea ciudat celălalt nume. N-o să se supere.

— Iar povestea aia cu cântecul? Întrebă Egwene.

— Este motivul pentru care călătoresc, răspunse Elyas, sau cel puțin așa spun ei. Caută un cântec. După asta umblă Căutătorul. Spun că l-au pierdut la Frângerea Lumii și că, dacă îl regăsesc, ne vom întoarce la paradisul din Vârsta Legendelor. Își aruncă privirea peste tabără și pufni disprețuitor. Nici măcar nu știu ce fel de cântec caută; pretind că, dacă îl găsesc, o să-l recunoască. Nu știu nici cum va aduce înapoi paradisul, dar

caută acest cântec de aproape trei mii de ani, de la Frângerea Lumii. Cred că o să-l tot caute până când Roata nu se va mai învârti.

Ajunseră la focul lui Raen, din mijlocul taberei. Căruța Căutătorului era galbenă, cu roșu pe margini, iar spițele roților mari, roșii, erau vopsite tot în galben și roșu. O femeie dolofană, la fel de căruntă ca Raen, dar cu pielea netedă, ieși din căruță și se opri pe treptele din spate, potrivindu-și șalul cu ciucuri albaștri în jurul umerilor. Bluza de pe ea era galbenă, iar fusta de un roșu aprins. Combinația îl făcu pe Perrin să clipească, iar Egwene își înăbuși un strigăt.

Când îi văzu pe cei din spatele lui Raen, coborî, zâmbind prietenos. Era Ila, nevasta lui Raen, cu un cap mai înaltă decât soțul ei, și curând Perrin uită de culoarea hainelor. Avea un soi de afecțiune maternă care îi aducea aminte de jupâneasa al'Ve-re și care îl făcu să se simtă bine venit de când le surăse prima oară.

Ila îl întâmpină pe Elyas ca pe o veche cunoștință, dar cu o răceală care părea să îl supere pe Raen. Elyas îi zâmbi rezervat și dădu din cap a salut. Perrin și Egwene își rostiră numele, iar ea le luă mâinile în mâna ei cu mult mai multă căldură decât îi arătase lui Elyas, ba chiar o îmbrățișă pe Egwene.

— Tare ești frumoasă, copila mea, șopti ea, apucând-o pe Egwene de bărbie și zâmbind. Și cred că ai înghețat de tot. Așază-te lângă foc, Egwene. Hai, așezați-vă cu toții. Masa e aproape gata.

În jurul focului fuseseră așezați niște bușteni pentru oaspeți. Elyas refuză însă să facă această concesie ideii de civilizație, așa că se lungi pe pământ. Două ceainice mici erau așezate pe niște suporturi de metal deasupra flăcărilor, iar la margine, pe cărbuni, era un cuptor. Ila se ocupa de toate.

Tocmai când Perrin și ceilalți se așezau, un tânăr zvelt, îmbrăcat în veștminte cu dungi verzi, se apropie alene de foc.

Îl îmbrățișă pe Raen, o sărută pe Ila și se uită cu răceală la Elyas și la cei din Emond's Field. Era cam de o seamă cu Perrin și mergea ca și cum se pregătea să danseze.

— Ei, Aram, îi zâmbi Ila drăgăstos, te-ai hotărât să mănânci cu buncii tăi de data asta, așa-i? Privirea ei zâmbitoare alunecă spre Egwene când se aplecă să miște un ceainic agățat deasupra focului. Mă întreb de ce.

Aram se ghemui cu mâinile pe genunchi, în fața lui Egwene, de partea cealaltă a focului.

— Eu sunt Aram, vorbi el cu glas scăzut și sigur pe sine. Părea că nu mai vede pe nimeni în jur în afară de ea. Am așteptat să răsară primul trandafir al primăverii, și acum îl găsesc lângă focul bunicului meu.

Perrin se aștepta ca Egwene să înceapă să râdă, dar văzu că fata se uita țintă la Aram. Îl privi din nou pe tânărul Spoitor. Ce-i drept, Aram era mult mai chipeș decât el. După câteva clipe, Perrin își dădu seama de cine îi aducea aminte. De Wil al'Seen, la care toate fetele se uitau și șușoteau de fiecare dată când venea de la Deven Ride la Emond's Field. Wil făcea curte tuturor fetelor care îi ieșeau în cale și pe fiecare reușea să o convingă că, în ce le privește pe celelalte, era doar politicos cu ele.

— Câinii ăștia ai voștri, spuse Perrin tare, iar Egwene tresări, sunt la fel de mari ca niște urși. Mă mir că îi lăsați pe copii să se joace cu ei.

Lui Aram îi dispăru zâmbetul de pe buze, dar când se uită la Perrin, surâse din nou, chiar cu mai multă încredere în sine decât înainte.

— N-o să vă facă niciun rău. Se arată firoși ca să sperie și să ne dea de știre când e vreo primejdie, dar se supun Căii Frunzei.

— Calea Frunzei? se miră Egwene. Ce înseamnă asta?

Aram arată înspre copaci, cu ochii ațintiți asupra fetei.

— Frunza trăiește cât îi este dat și nu se luptă cu vântul care o poartă departe. Frunza nu face niciun rău și în cele din urmă cade ca să hrănească alte frunze. Așa ar trebui să se întâmple cu toți bărbații. Și cu toate femeile.

Egwene se uită și ea ținta la el, cu obrajii îmbujorați.

— Și ce vrea să însemne asta? întrebă Perrin.

Aram îi aruncă o căutătură mânioasă, și Raen fu cel care îi răspunse.

— Înseamnă că nimeni nu trebuie să facă rău nimănui, indiferent din ce pricină. Ochii Căutătorului se întoarseră spre Elyas. Nimic nu justifică violența. Nimic. Niciodată.

— Dar dacă te atacă cineva? insistă Perrin. Dacă cineva te lovește, sau încearcă să te jefuiască, sau vrea să te omoare?

Raen oftă, răbdător, ca și cum Perrin nu înțelegea ceva ce pentru el era foarte limpede.

— Dacă m-ar lovi cineva, l-aș întreba de ce vrea să facă așa ceva. Dacă tot ar vrea să mă lovească, aș fugi, și la fel aș face și dacă ar încerca să mă jefuiască sau să mă omoare. Aș prefera să-l las să-mi ia ce vrea, chiar și viața, decât să recurg la violență. Și aș spera că nu e prea grav rănit.

— Dar spuneai că nu i-ai face rău, observă Perrin.

— Eu nu, dar violența îl rănește și pe cel care o face, și pe cel care o primește.

Perrin părea nedumerit.

— Poți să tai un copac cu toporul, continuă Raen. Toporul face rău copacului și scapă neatins. Așa vezi tu lucrurile? Lemnul e moale în comparație cu oțelul, dar și oțelul ascuțit se tocește pe măsură ce taie, iar seva copacului îl face să ruginească și să se strice. Toporul cel puternic face rău copacului neajutorat, dar este vătămat la rândul lui. Așa se întâmplă și cu oamenii, deși răul e în suflet.

— Dar...

— Ajunge, mormăi Elyas, întrerupându-l pe Perrin. Raen, nu ți-e de-ajuns că încerci să-i convingi pe flăcăii din sate de prostiile astea - dai de necaz pe oriunde te duci, nu-i așa? Dar eu nu i-am adus pe ăștia doi aici ca să te asculte pe tine. Lasă-i în pace.

— Și să-i lase în grija ta? zise Ila, zdrobind niște ierburi în mână și dându-le drumul într-unul dintre ceainice. Glasul îi era liniștit, dar mâinile striveau cu furie ierburile. O să-i înveți să se poarte ca tine, să ucidă sau să moară? Vrei să-i faci să aleagă aceeași soartă ca tine, care îți dorești să mori singur și doar corbii și... și prietenii tăi să se bată pentru trupul tău?

— Potolește-te, Ila, vorbi Raen cu blândețe, ca și cum ar mai fi auzit toate astea de o mie de ori. L-am poftit să stea la focul nostru, nevastă.

Ila se domoli, dar Perrin băgă de seamă că nu își ceru iertare. Se uită în schimb la Elyas și dădu trist din cap, apoi își șterse mâinile și începu să scoată linguri și străchini de lut dintr-un cufăr roșu de lângă căruță.

Raen se întoarse din nou spre Elyas.

— Vechiul meu prieten, de câte ori trebuie să-ți spun că nu încercăm să convingem pe nimeni. Când sătenii vor să știe ce obiceiuri avem, răspundem la ce ne întreabă. E adevărat că cel mai adesea tinerii sunt cei care pun întrebări și uneori unii

dintre ei ne însoțesc în peregrinări, dar numai pentru că asta este dorința lor.

— Încerci să-i spui asta și nevastei de fermier care tocmai a descoperit că băiatul sau fata ei a fugit cu voi, Spoitorii, replică Elyas cu o strâmbătură. Din pricina asta în orașele mai mari nici nu vă lasă să poposiți în apropiere. Iar cei din sate vă rabdă pentru că dregeți tot felul de lucruri, dar la oraș nu au nevoie de voi și nu vor să le convingeți tinerii să fugă.

— Habar n-am ce ne lasă cei din oraș să facem. Răbdarea lui Raen părea infinită. În orice caz, nu arăta deloc înfuriat. La oraș găsești întotdeauna oameni violenți. Și oricum, nu cred că o să găsim cântecul într-un oraș.

— Nu vreau să te jignesc, Căutătorule, îndrăzni Perrin încetișor, dar... Eu nu caut violența. Cred că sunt ani buni de când nu m-am mai bătut cu nimeni, afară doar de jocurile de la sărbători. Dar dacă m-ar lovi cineva, l-aș lovi și eu. Dacă n-aș face asta, l-aș lăsa să creadă că mă poate lovi când vrea. Sunt unii care cred că pot profita de ceilalți și, dacă nu le arăți că nu e așa, o să facă ce vor din cei mai slabi ca ei.

— Unii, glăsuie Aram cu glasul încărcat de tristețe, nu izbutesc să-și depășească instinctele.

Spunând asta, se uită la Perrin într-un fel din care se vedea limpede că nu vorbea despre oamenii slabi pe care îi pomenise Perrin.

— Cred că ești pus des pe fugă, răspunse Perrin, iar chipul tânărului Spoitor căpătă o expresie încordată, care nu avea nimic de a face cu Calea Frunzei.

— Eu cred că e interesant, intră în vorbă Egwene, aruncându-i o privire încruntată lui Perrin, să întâlnești oameni care nu cred că totul se rezolvă prin forța mușchilor.

Aram se înveseli din nou și se ridică în picioare, întinzându-și mâinile spre ea.

— Lasă-mă să-ți arăt tabăra. Se și dansează.

— Cu plăcere, îi răspunse fata cu un zâmbet.

Ila, care tocmai scosese pâinea din cuptor, își îndreptă spatele.

— Dar e gata masa, Aram.

— O să mănânc cu mama, zâmbi el peste umăr, în timp ce se îndepărta de căruță, ținând-o pe Egwene de mână. O să mâncăm amândoi cu mama. Se uită triumfător la Perrin.

Egwene râdea în timp ce fugeau.

Perrin se ridică în picioare, apoi se opri. Nu avea să i se întâmple nimic rău dacă într-adevăr toți cei de acolo urmau Calea Frunzei, așa cum spusese Raen. Se uită la Raen și la Ila, care își urmăreau mâhniți cu privirea nepotul, și se scuză:

— Îmi pare rău. Sunt oaspetele vostru și n-ar fi trebuit...

— Nu-ți face griji, îl liniști Ila. A fost vina lui, nu a ta. Stai jos și mănâncă.

— Aram e un flăcău neliniștit, adăugă Raen trist. E băiat bun, dar câteodată cred că e prea greu pentru el să urmeze Calea Frunzei. Mă tem că așa se întâmplă cu unii. Vino să ni te alături. Pofteste.

Perrin se așează încet la loc, simțindu-se încă stingherit.

— Ce se întâmplă cu cel care nu poate urma Calea? Întrebă el. Vreau să zic, dacă un Spoitor...

Raen și Ila schimbă o privire îngrijorată, iar Raen murmură:

— Ne părăsesc. Pierduții pleacă să trăiască în sate.

Ila privi în direcția în care plecase nepotul lor.

— Pierduții nu pot fi fericiți.

Ofta, dar când le întinse străchinile și lingurile, chipul îi era din nou senin.

Perrin se uită în pământ, dorindu-și să nu fi întrebat nimic, și nimeni nu mai scoase o vorbă, nici în timp ce Ila le umplu străchinile cu o tocană groasă de legume și le dădu felii groase de pâine crocantă, nici cât timp mâncară. Tocana era delicioasă și Perrin înfulecă trei străchini. Elyas, observă el cu un zâmbet silit, dăduse gata patru.

După masă, Raen își umplu pipa, iar Elyas o scoase și el pe a lui și o îndopă cu tutun din punga de pânză a lui Raen. După ce își aprinseră pipele, rămaseră tăcuți. Ila scoase ceva de împletit. Din soare se mai vedea doar o lumină roșiatică spre asfințit, deasupra copacilor. Tabăra se pregătea pentru noapte, dar zarva nu conțeni. Muzicienii care cântau când ajunseseră ei fuseseră înlocuiți de alții; mult mai mulți oameni dănțuiau acum la lumina focurilor, iar umbrele lor jucau pe căruțe. De undeva se auzi un cor de voci bărbătești. Perrin se lăsă să alunece în fața bușteanului și curând moțăia.

După o vreme, Raen prinse a vorbi:

— Ai mai văzut vreun Tuatha'an, Elyas, de când ne-am întâlnit primăvara trecută?

Perrin deschise ochii, apoi îi închise din nou pe jumătate.

— Nu, răspunse Elyas, ținând pipa în gură. Nu-mi place să fie prea mulți oameni în jurul meu.

Raen chicoti.

— Mai ales oameni care trăiesc cu totul altfel decât tine, nu-și așa? Nu, nu-ți face griji, prietene. Am renunțat de mult timp la speranța că o să apuci pe Calea Frunzei. Dar am auzit o poveste de când ne-am văzut ultima dată și, dacă n-ai auzit-o încă, s-ar putea să te intereseze. Pe mine mă interesează, și am auzit-o de zeci de ori, de fiecare dată când ne-am întâlnit cu alți Pribegi.

— Ascult.

— Începe acum doi ani, primăvara, când o ceată de Pribegi traversa Pustiul pe Calea Nordului.

Perrin deschise ochii larg.

— Pustiul? Pustiul Aiel? Traversau Pustiul Aiel?

— Sunt oameni care pot intra în Pustiul Aiel fără nici o grijă, spuse Elyas. Menestrelî. Negustori ambulanți, dacă sunt cinstiți. Tuatha'an traversează Pustiul tot timpul. Înainte de vremea Copacului și de Războiul Aielilor și neguțătorii din Cairhien făceau asta.

— Aielii ne ocolesc, murmură Raen cu tristețe, deși mulți dintre noi am încercat să vorbim cu ei. Ne privesc de la distanță, dar nu se apropie de noi și nici pe noi nu ne lasă să ne apropiem de ei. Câteodată îmi fac griji, pentru că mă gândesc că poate știu cântecul, deși nu prea cred. Printre Aieli, bărbații nu cântă. Nu vi se pare ciudat? Din momentul în care un băiat Aiel devine bărbat, nu mai cântă decât când merg la luptă sau când își jelesc morții. I-am auzit bocindu-și morții sau pe cei pe care îi uciseseră. Și pietrele ar plânge auzindu-i.

Ila, care asculta aplecată peste împletitură, dădu din cap a încuviințare.

Perrin își puse repede ordine în gânduri. Crezuse până atunci ca Spoitorilor le era tot timpul frică, dat fiind că tot pomeneau de fugă, dar unuia care s-ar fi temut de ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să traverseze Pustiul Aiel. Din câte auzise el, niciun om sănătos la cap nu ar fi încercat să traverseze Pustiul.

— Dacă e cumva o poveste despre un cântec, începui Elyas, dar Raen clătină din cap.

— Nu, prietene, nu e vorba despre un cântec. De fapt, nici nu sunt sigur despre ce anume este vorba. Își îndrepta atenția spre Perrin. Tinerii Aiel călătoresc adesea în Mana Pustiitoare. Unii merg singuri, crezând, dintr-un motiv sau altul, că sunt cei chemați să îl ucidă pe Cel Întunecat. Cei mai mulți merg în grupuri mici. Ca să vâneze troloci. Raen dădu trist din cap și continuă cu o voce gravă. Acum doi ani, o ceată de Pribegi care traversa Pustiul cam la o sută de mile mai la miazăzi de Mană a dat peste unul dintre grupurile astea.

— Femei tinere, adăugă Ila, pe un ton la fel de îndurerat ca al soțului ei. Aproape niște copile.

Perrin scoase un strigăt de mirare, iar Elyas rânji strâmb la el.

— Băiete, acolo fetele nu trebuie să aibă grijă de casă și să facă de mâncare dacă nu vor. În schimb, cele care vor să meargă la război se alătură unei tagme de războinice, Far Daréis Mai, Fecioarele Lăncii, și luptă cot la cot cu bărbații.

Perrin dădu din cap. Elyas chicoti văzând expresia zugrăvită pe chipul său.

Raen continuă povestea, cu un glas în care se amestecau dezgustul și uimirea.

— Toate femeile erau moarte, în afară de una, care trăgea și ea să moară. S-a târât până la căruțe. Era limpede că știa ca sunt Tuatha'an. Scârba îi era mai puternică decât durerea, dar avea un mesaj de o asemenea însemnătate, încât trebuia să-l încredințeze cuiva înainte să moară, chiar și unora ca ei. Bărbații s-au dus să vadă dacă mai pot face ceva pentru celelalte - femeia lăsase o dâră de sânge în urmă -, dar niciuna nu mai era în viață și de trei ori mai mulți troloci erau și ei morți.

Elyas se ridică în capul oaselor, aproape lăsând să-i cadă pipa dintre dinți.

— La o sută de mile înăuntrul Pustiului? Nu se poate! *Djevik K'Shar*, așa îi spun trolocii Pustiului. Tărâmul Morții. N-ar înainta așa de departe în Pustiu nici dacă i-ar goni toți Myrddraalii din Mană.

— Știi multe lucruri despre troloci, Elyas, observă Perrin.

— Povestește mai departe, îi ceru Elyas lui Raen cu asprime.

— Din prada pe care o duceau cu ele, era limpede că se întorceau din Mană. Trolocii le urmăriseră, dar, judecând după urme, puțini mai rămăseseră în viață după ce luptaseră cu ele.

Cât despre fată, nu lăsa pe nimeni s-o atingă, nici măcar ca să-î oblojească rănilor. Dar îl apucă pe Căutătorul acelei cete de surtuc și iată ce îi spuse, cuvânt cu cuvânt. „Mană-n-Frunze vrea să întunece Ochiul Lumii, Pierdutele. Vrea să ucidă Marele Șarpe. Dă de veste Seminției, Pierdutele. Vine Foc-n-Văz. Spune-le să îl aștepte pe Cel-Care-Vine-odată-Cu-Zorile. Spune-le...” Apoi își dădu sufletul.

— Mana-n-Frunze și Foc-n-Văz, adăugă Raen pentru Perrin, sunt numele pe care Aielii le dau Celui Întunecat, dar din restul nu înțeleg o iotă. Cu toate astea, pentru ea era atât de important, încât s-a apropiat de cei pe care îi disprețuia, ca să le spună vorbele astea înainte să moară. Dar cui? Noi suntem Seminția, dar nu prea cred că nouă voia să ne dea de veste. Aielilor? Nici dacă am încerca, nu ne-ar lăsa să le spunem ceva. Oftă din greu. Ne-a numit Pierduții. Nu-mi închipuisem ca ne detestă așa de mult.

Îl așeză pe cap și îl atinse cu blândețe pe cap.

— Ceva ce au aflat în Mană, cugetă Elyas. Dar n-are noimă. Să ucidă Marele Șarpe? Să răpună timpul însuși? Să întunece Ochiul Lumii? E ca și cum ai spune că vrei să dobori un munte. Poate că aiura, Raen. Rănită, pe moarte, poate că-și pierduse simțul realității. Poate că nici nu știa cine erau Tuatha'anii aia.

— Știa ce spune și cu cine vorbește. Pentru ea era ceva mai însemnat decât viața, iar noi nici măcar nu reușim să înțelegem despre ce e vorba. Când te-am văzut venind, m-am gândit că poate vom găsi răspunsul în cele din urmă, căci tu – Elyas făcu un semn rapid cu mâna, iar Raen uită vorbele pe care voia să le spună – ne ești prieten, și știi o mulțime de lucruri ciudate.

— Nu și despre asta, răspunse Elyas pe un ton care puse capăt discuției.

Tăcerea din jurul focului era întreruptă numai de muzica și de râsetele care se auzeau din celelalte părți ale taberei învăluite în întuneric. Sprijinindu-se cu umerii de un buștean de pe marginea focului, Perrin încercă să deslușească mesajul femeii Aiel, dar nici pentru el nu avea nici o noimă. Ochiul Lumii. Asta îi apăruse de mai multe ori în vis, dar nu voia să-și aducă aminte de acele vise. Acum și Elyas. Era o întrebare la care ar fi vrut să primească răspuns. Ce voia Raen să spună despre bărbatul cel bărbos când Elyas îl întrerupsese? Zadarnic. Încercă

să-și imagineze cum arătau fetele Aiel, care intrau în Mană, unde, după câte se spunea, numai Străjerii îndrăzneau să meargă și se luptau cu trolocii, când o auzi pe Egwene întorcându-se, cântând.

Se ridică anevoie în picioare și se duse să o întâmpine. Fata se opri brusc, uitându-se la el cu capul aplecat într-o parte. Era întuneric, și Perrin nu-i putea vedea expresia de pe chip.

— Ai fost plecată multă vreme, șopti el. Te-ai simțit bine?

— Am mâncat cu mama lui, răspunse ea. Și apoi am dansat... și am râs. Parcă trecuse o veșnicie de când nu mai dansasem.

— Îmi amintește de Wil al'Seen. Ai fost întotdeauna îndeajuns de înțeleaptă cât să nu-l lași pe Wil să facă tot ce vrea din tine.

— Aram e un băiat de treabă și e plăcut să stai cu el, i-o întoarse ea sever. Mă face să râd.

Perrin oftă.

— Îmi pare rău. Mă bucur că te-ai simțit bine.

Deodată îl luă în brațe și lacrimi i se prelinseră pe cămașa lui. O mângâie stinger pe păr. „Rand ar ști ce să facă”, își spuse el. Rand știa cum să se poarte cu fetele. Nu ca el, care nu știa niciodată ce să facă sau ce să spună.

— Ți-am spus că-mi pare rău. Chiar mă bucur că ai dansat și te-ai simțit bine. Zău așa.

— Spune-mi că mai sunt în viață, îngăimă Egwene cu capul pe pieptul lui.

— Ce?

Se dădu înapoi, își puse mâinile pe brațele lui și se uită la el în întuneric.

— Rand și Mat. Ceilalți. Spune-mi că sunt în viață.

Perrin trase adânc aer în piept și se uită nedumerit la ea.

— Sunt în viață, spuse el în cele din urmă.

— Bine. Își șterse fața cu degetele. Asta voiam să aud. Noapte bună, Perrin. Somn ușor.

Se ridică în vârful picioarelor și îl sărută ușor pe obraz, apoi trecu repede pe lângă el, înainte ca Perrin să apuce să spună ceva.

Se întoarse să se uite după ea. Ila se ridică să o întâmpine, și cele două femei urcară în căruță vorbind în șoaptă. „Rand poate că ar înțelege, își spuse el, dar eu nu înțeleg.”

Departe, în noapte, lupii începură să urle la primul pătrar de lună nouă care se ridica la orizont, și Perrin se înfioră. O să fie timp și mâine să se gândească din nou la lupi. Se înșela. Lupii îl așteptau în vis.

CAPITOLUL 26

Whitebridge

Ultima notă tremurătoare dintr-o melodie, pe care cu greu o puteai recunoaște ca fiind *Vântul printre sălcii*, se stinse, spre marea ușurare a tuturor, iar Mat lăsă jos flautul cu incrustații aurii și argintii al lui Thom. Rand își luă mâinile de la urechi. Un marinar care strângea o parâmbă pe punte scoase un oftat adânc de ușurare. O vreme, singurele zgomote rămaseră foșnetul apei, care se lovea de barcă, scârțâitul ritmic al vâslelor și, din când în când, zbârnâitul parâmbelor agitate de vânt. Acesta bătea drept din prova *Picăturii*, iar pânzele nefolositoare fuseseră strânse.

— Cred că meriți mulțumiri, mormăi, în cele din urmă, Thom Merrilin, pentru că m-ai învățat cât este de adevărată vechea zicala. Oricât l-ai învăța, porcul nu va ști niciodată să cânte din flaut.

Marinarul izbucni în râs, iar Mat ridica flautul, ca și cum ar fi vrut să i-l arunce în cap. Cu multă agilitate, Thom i-l smulse din mână și-l așează în cutia sa de piele groasă.

— Credeam că voi, pastorii, vă treceți timpul cu oile cântând din nai sau din flaut. Asta o să mă învețe să nu mai cred ce nu văd cu ochii mei.

— Rand e păstorul, mârâi Mat. El cânta din nai, nu eu.

— Ei, da, el mai are puțin talent. Poate ar trebui să ne ocupăm de jonglerii, băiete. Măcar pentru asta ești și tu puțin mai înzestrat.

— Thom, spuse Rand, nu știu de ce te chinui așa de mult.

Arunca o privire spre marinar, apoi coborî glasul.

— De fapt, nu vrem cu adevărat să devenim Menestreli. E numai un pretext, până ce-i găsim pe Moiraine și pe ceilalți.

Thom se trase de un capăt al mustății și păru să cerceteze cu privirea pielea netedă, maro-închis a cutiei flautului, pe care o ținea pe genunchi.

— Și dacă nu-i găsim, băiete? Nu avem de unde ști nici măcar dacă mai sunt în viață.

— Sunt sigur, replică Rand cu tărie; se întoarse spre Mat, căutându-și un sprijin, dar sprâncenele acestuia erau coborâte până spre nas, buzele strânse și ochii ațintiți pe punte.

— Ei, zi și tu, îi zâmbi Rand. Nu poți fi așa de înnebunit după cântatul din flaut, de vreme ce nici măcar nu ești în stare. Și nici eu nu prea sunt. Înainte n-ai vrut niciodată s-o faci.

Mat ridică ochii, continuând să se încrunte.

— Și dacă sunt morți? Întreba el încet. Trebuie să luăm faptele așa cum sunt, nu?

În acea clipă, straja de la prova striga:

— Whitebridge! Se vede Whitebridge!

O lungă bucată de vreme, nevenindu-i să creadă că Mat putea spune așa ceva cu atâta calm, Rand se uită fix la prietenul său, printre marinarii care se agitau, pregătindu-se să tragă la mal. Mat îl privea și el, fulgerându-l din ochi, cu capul lăsat între umeri. Rand ar fi dorit să-i spună o sumedenie de lucruri, dar nu le putea exprima pe toate. Trebuia să creadă că și ceilalți erau în viață. Era obligatoriu. „Și de ce? îi spuse un glas sâcâitor, care-i răsuna în străfundul minții. Ca să iasă totul ca într-una dintre poveștile lui Thom? Eroii găsesc comoara, îl înfrâng pe cel rău și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți? Dar unele dintre poveștile lui nu sfârșesc așa. Uneori, până și eroii mor. Ești și tu erou, Rand al’Thor? Ești erou, păstorule?”

Brusc, Mat roși și-și întoarse privirile în altă parte. Izgonind gândurile supărătoare, Rand sări în picioare și se duse spre parapet, prin mijlocul agitației. Mat veni după el cu pași mici, fără să facă măcar efortul de a-i evita pe marinarii care-i ieșeau în cale.

Oamenii se repezeau de colo colo pe barcă, tropăind pe punte cu picioarele goale, trăgând de frânghii, legând niște parâme și dezlegând altele. Unii pregăteau baloturi legate în piele unsă cu grăsime, pline aproape până la refuz cu lână, iar alții – frânghii groase cât încheieturile lui Rand. În ciuda grabei, se mișcau cu siguranța unora care mai făcuseră asemenea treburi de mii de ori înainte, dar căpitanul Domon se plimba în sus și în jos pe punte, împărțind porunci cu glas tunător și blestemându-i pe cei care nu se mișcau îndeajuns de repede pentru a-i fi pe plac.

Rand era atent numai la priveliștea aflată în fața lor, care se zări limpede după ce trecură de un cot mic pe care râul îl făcea

în acel loc. Legenda o cunoștea, pentru că o auzise din cântece și din poveștile neguțătorilor ambulanți, dar acum urma s-o vadă cu ochii lui.

Podul cel Alb se arcuia sus, deasupra apelor largi, de două ori mai înalt decât catargul *Picăturii* și poate și mai mult, și sclișea de la un capăt la celalalt, alb ca laptele, în lumina soarelui, absorbind razele până ce părea că strălucește el însuși. Stâlpi subțiri, făcuți din aceeași piatră, se cufundau în apele învolburate, parcă prea firavi pentru a susține greutatea podului lat. Aveai impresia că era făcut dintr-o bucată, ca și cum fusese sculptat dintr-un singur bloc de piatră sau făurit de mâna unui uriaș, întins și înalt, curbându-se zvelt și grațios peste râu, astfel încât, privindu-l, uitai cât era de mare. Una peste alta, orașul care se întindea în jurul piciorului de pe malul de răsărit părea de a dreptul neînsemnat, deși Whitebridge era cu mult mai mare decât Emond's Field, cu case de piatră și cărămidă la fel de înalte ca acelea din Taren Ferry și docuri de lemn care pătrundeau în apele râului ca niște degete subțiri. Bărci mici se înghesuiau împrejur, pline de pescari care-și strângeau năvoadele. Iar deasupra tuturor, Podul cel Alb se înălța și strălucea.

— Pare de sticlă, îngăimă Rand, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Căpitanul Domon se opri în spatele lui și-și înfipse degetele mari de la ambele mâini în cingătoarea lată.

— Nu, flăcăule. Orice ar fi, nu e sticlă. Oricât de tare ar veni ploile, alunecos îți zic eu a nu fi, și nici cea mai ascuțită daltă și nici cel mai puternic braț nu ar putea cu niciun chip să-l sfărâme.

— O rămășiță din Vârsta Legendelor, interveni Thom. Dintotdeauna am crezut așa.

Căpitanul mormăi cu un glas aspru.

— O fi. Dar e și de mare folos, orice s-ar zice. S-ar putea a-l fi făurit alții. Nu-i musai treabă de Aes Sedai. Lua-m-ar Norocul. Nu-i musai a fi așa de vechi. Hai, mai cu vlagă, mocofanule! strigă el, deodată, și se grăbi undeva în josul punții.

Rand rămase cu ochii holbați, încă și mai curios. „Din Vârsta Legendelor.” Făurit, așadar, de Aes Sedai. Din pricina asta căpitanul Domon se simțea nelalocul lui, în ciuda a ceea ce spusese despre minunățiile și ciudățeniile lumii. Treabă de Aes

Sedai. Una era să auzi vorbindu-se despre el, alta, să-l și vezi și să-l atingi. „Știai asta, nu?” O clipă, lui Rand i se păru că prin suprafața albă ca laptele trecea o umbră tremurătoare, își lua ochii de la ea și se uită la docurile care se tot apropiiau, dar tot mai zărea podul cu coada ochiului.

— Am ajuns, Thom, spuse el, apoi se sili să râdă. Și fără vreo împotrivire.

Menestrelul nu făcu decât să pufnească disprețuitor, zbârlindu-și mustățile, dar cei doi marinari care pregăteau o parâmbă undeva, în apropiere de ei, îl sfredeliră o clipă cu privirea pe Rand, înainte să se întoarcă la treaba lor. El se opri din râs și încercă să nu se mai uite la cei doi, tot drumul spre Whitebridge.

Picătura se strecură cu agilitate lângă primul doc, făurit din scânduri groase întinse pe niște stâlpi masivi, unși cu smoala, și se opri cu o mișcare a vâslelor care făcu apa râului să se involbureze în jurul capetelor acestora. După ce traseră vâslele înăuntru, marinarii aruncară niște parâme bărbaților care se aflau pe mal, iar aceștia le legară cu noduri complicate, în timp ce alți membri ai echipajului dădură la o parte baloturile cu lână, pentru a feri coca de stâlpii docului.

Înainte chiar ca barca să fie ancorata cum se cuvenea, la capătul docului apărură niște călești, înalte și date cu lac negru și sclipitor, fiecare cu un nume zugrăvit pe ușă cu litere mari, aurii sau stacojii. Oamenii care veniseră cu ele se grăbiră să urce la bord de îndată ce pasarela fusese coborâtă; erau bărbați cu chipuri îngrijite, îmbrăcați în surtuțe lungi de catifea și cu mantii cu gulere de mătase, având încălțări de pânză în picioare, fiecare fiind urmat de un servitor în veștminte simple, care ducea în brațe cutia cu bani, ferecată în fier.

Se apropiară de căpitanul Domon cu zâmbete false pe chipuri, care se șterseră de îndată ce el se răsti:

— Hei, tu!

Și întinse un deget gros pe lângă vizitatori, făcându-l pe Floran Gelb să rămână împietrit în loc, undeva la capătul bărcii. Vânătaia de pe frunte pe care-i o lăsase cizma lui Rand dispăruse, dar el tot își mai pipăia din când în când locul, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte.

— A fost ultima oară când ai dormit în post pe vasul meu! Sau pe orice alt vas, dacă o să iasă după voia mea. Poți să-ți

alegi pe unde să debarci – peste bord sau pe mal, dar cară-te imediat!

Gelb lăasă umerii în jos, iar ochii săi, plini de ură, sclipiră în direcția lui Rand și a prietenilor săi, dar mai ales înspre Rand; era o privire veninoasă. Bărbatul cel deșirat privi de jur împrejurul său pe punte, căutând sprijin, dar fără să pară prea încrezător. Unul câte unul, fiecare om din echipaj ridică ochii de la treaba pe care o făcea și-l privi cu răceală. Gelb păru de-a dreptul descumpănit, dar apoi în ochi îi reapăru privirea piezișă, de două ori mai aprigă decât înainte. Mormăind un blestem, el se năpusti sub punte, înspre cabina echipajului. Domon trimise doi oameni după el, ca să fie sigur că nu făcea vreun rău, mormăi ceva și păru că nici nu-i mai pasă. Când căpitanul se întoarse într-un sfârșit către ei, neguțătorii începură din nou să zâmbească și să facă plecăciuni, de parcă nu fuseseră câtuși de puțin întrerupți.

La îndemnul lui Thom, Mat și Rand începură să-și adune lucrurile laolaltă. Nu aveau prea multe, în afară de hainele de pe ei. Rand avea încă păturile de pe drum și desagile, precum și sabia tatălui său. O clipă, rămase cu ea în mână, iar dorul de casă îl cuprinse atât de tare, încât simți înțepături în pleoape. Se întrebă dacă avea să-l revadă vreodată pe Tam. Sau casa.

Casa părintească. „O să-ți petreci restul vieții fugind fără încetare, înfricoșat de ceea ce visezi.” Oftând înfiorat, își prinse cingătoarea la brâu, peste surtuc.

Gelb se reîntoarse pe punte, urmat de cei doi care-l păzeau. Privea drept înainte, dar Rand simțea încă valurile de ură care se revărsau dinspre el. Cu spatele foarte drept și chipul întunecat, Gelb coborî pasarela cu mișcări bruște și se pierdu printre puținii oameni de pe mal, croindu-și drum fără prea mare grijă. Într-o clipă, dispăruse din ochii lor, pierzându-se pe după caleștile neguțătorilor.

Nu erau prea mulți oameni acolo, iar cei care erau se dovediră o ceată pestriță, în vestimente simple, de lucrători, pescari care-și reparau năvoadele și câțiva târgoveți care veniseră să privească prima barcă sosită din Saldaea anul acela. Niciuna dintre fete nu era Egwene și nimeni nu aducea câtuși de puțin cu Moiraine, cu Lan sau cu vreunul dintre cei pe care Rand nădăjduia să-i vadă.

— Poate n-au coborât la docuri, sugeră el.

— Poate, răspunse scurt Thom, apoi își luă instrumentele în spinare cu mare grijă. Voi doi, fiți cu ochii după Gelb. Dacă poate, o să ne facă necazuri. Vrem să trecem prin Whitebridge așa de ușor, încât nimeni să nu-și mai aducă aminte că am fost aici, la cinci minute după ce vom fi plecat.

Se îndreptară spre pasarelă, cu mantiile fluturând în vânt. Mat avea cu sine arcul, pe care-l ținea de a curmezișul pieptului. Chiar și după toate zilele petrecute la bord, acesta tot mai atrase privirile câtorva oameni din echipaj; arcurile lor erau mult mai scurte.

Căpitanul Domon îi lăsă baltă pe neguțători, pentru a-l opri pe Thom în dreptul pasarelei.

— Și acu zici a mă părăsi, Menestrelule? N-aș putea să te conving să mai rămâi? Mă duc tocmai în Illian, unde lumea respectă Menestrelii așa cum se cuvine. Nu-i loc pe lume mai potrivit pentru înzestrările dumitale. Te-aș putea aduce acolo la timp pentru sărbătoarea Sefan. Întregerile, știi. O sută de monede de aur pentru cea mai bună recitare a poveștii *Marele Alai pornit în căutarea Cornului*.

— Frumos premiu, căpitane, răspunse Thom, cu o plecăciune complicată și cu o mișcare a mantiei care făcu să fluture toate peticele, și întreceri aprige, care, pe bună dreptate, atrag Menestrelul din toate colțurile lumii. Dar, adăugă el cu glasul lipsit de orice expresie, mi-e teamă că nu ne permitem să călătorim cu dumneata, la prețurile pe care le practici.

— Mda, păi, că veni vorba...

Căpitanul scoase la iveală o pungă de piele din buzunarul surtucului și i-o aruncă lui Thom. Aceasta zornăi, când Menestrelul o prinse în mână.

— Aici sunt banii pe care mi i-ați dat, și ceva pe deasupra. Stricăciunile nu erau așa rele cum credeam și v-ați câștigat cu vârf și îndesat drumul până aici, cu toate poveștile și cântecele din harpă. Aș putea, cine știe, să vă ofer cam tot pe atât dacă rămâneți la bord până ce ajungem în Marea Furtunilor. Și v-aș putea lăsa la mal în Illian. Un Menestrel bun poate câștiga o întreagă avere pe acolo, chiar și fără întreceri.

Thom șovăi, cântărind punga în palmă, dar Rand răspunse:

— Trebuie să ne întâlnim aici cu prietenii noștri, căpitane, și să mergem împreună în Caemlyn. Va trebui să lăsăm călătoria în Illian pe altă dată.

Thom strâmbă din buze, apoi își zbârli mustățile lungi și puse punga în buzunar.

— Poate dacă oamenii pe care trebuie să-i întâlnim nu sunt aici, căpitane...

— Mda, mormăi acru Domon. Gândește-te bine. Păcat că nu pot să-l mai țin pe Gelb la bord, ca să aibă și ceilalți pe cine să se mânie, dar eu, unul, mă țin de cuvânt întotdeauna. Cred că de-acum trebuie s-o las mai moale, chiar dacă o să facem de trei ori mai mult până în Illian decât ar trebui. Ei, poate că trolocii ăia erau pe urmele voastre, până la urmă.

Rand clipi, dar nu spuse nimic, însă Mat nu se dovedi la fel de prudent.

— Și ce te-ar face să crezi altceva? întrebă el. Umblau după comoara pe care o voiam și noi.

— Poate, îngână căpitanul, părând să nu fie prea convins; își pieptănă barba cu degetele sale groase, apoi arată spre buzunarul în care Thom ascunsese punga. Vă dau de două ori pe atât dacă veniți înapoi, ca să le abateți oamenilor gândul de la munca grea. Gândiți-vă. Ridic ancora dimineață în zori.

El se întoarse pe călcâie și se duse îndărăt spre neguțători, cu pași mari, desfăcându-și brațele și scuzându-se pentru că-i făcuse să aștepte.

Thom șovăia încă, dar Rand îl luă și-l împinse pe pasarelă, fără să-i dea ocazia să protesteze, iar Menestrelul se lăsă dus. La vederea mantiei sale pline de petice, mulțimea de pe chei scoase un murmur, iar unii i se și adresară, întrebându-l unde avea să-și țină reprezentațiile. „S-a zis cu șederea noastră neobservată”, se gândi Rand, dezamăgit. Până la apusul soarelui, vestea despre sosirea Menestrelului se va fi răspândit peste tot în Whitebridge. Cu toate astea, îl grăbi pe Thom, iar acesta, cufundat într-o tăcere morocănoasă, nici măcar nu încercă să încetinească îndeajuns pentru a se bucura de atenția privitorilor.

Vizitii caleștilor, așezați sus, pe capră, priviră cu interes către Thom, dar se părea că rangurile îi împiedicau să strige. Fără să aibă habar încotro se îndrepta, Rand o apucă pe strada care mergea pe lângă râu și trecea pe sub pod.

— Trebuie să-i găsim pe Moiraine și pe ceilalți, stăruie el. Și repede. Ar fi trebuit să ne gândim să-i schimbăm mantia lui Thom.

Dintr-odată, acesta din urmă scutură din cap și se opri în loc.

— Un hangiu va putea să ne spună dacă sunt aici sau dacă au trecut prin oraș. Un hangiu potrivit. Hangiile cunosc toate noutățile și bârfele. Și, dacă nu sunt aici, continuă el, uitându-se înainte și înapoi, de la Rand către Mat, trebuie să ne sfătuim.

Cu mantia care i se învălătuca în jurul gleznelor, el porni spre oraș, depărtându-se de râu. Rand și Mat trebuiră să iuțească pasul, pentru a se ține după el.

Podul cel lat și alb ca laptele care dăduse numele orașului îl domina și de aproape, așa cum se văzuse și din depărtare, dar după ce o apucă pe străzi, Rand își dădu seama că orașul era cel puțin la fel de mare ca Baerlon, deși nu așa aglomerat. Pe străzi erau câteva căruțe care se deplasau, trase de cai, boi, măgari sau chiar oameni, dar nu erau călești. Acestea din urma aparțineau, probabil, numai neguțătorilor și erau acum adunate pe chei.

De-a lungul străzilor se înșirau prăvălii de toate felurile, și mulți dintre neguțători lucrau chiar în fața reședințelor lor, dedesubtul firmelor care se legănau în bătaia vântului. Trecură pe lângă un om care repara oale, pe lângă un croitor care ridica în lumină diverse bucăți de pânză pentru un client, pe lângă un pantofar, care ședea în ușă și bătea cu ciocanul în călcâiul unei încălțări. Boccegii treceau de colo colo strigându-și marfa, oferindu-se să ascută cuțite și foarfeci sau încercând să-i facă pe trecători să se intereseze de platourile lor sărăcăcioase cu fructe sau legume, dar fără prea mare succes. Prăvăliile care vindeau mâncare aveau aceeași marfă jalnică pe care Rand și-o amintea din Baerlon. Nici măcar vânzătorii de pește nu aveau prea mult, în ciuda tuturor bărcilor de pe râu. Vremurile nu erau încă grele cu adevărat, dar fiecare își dădea seama ce avea să se întâmple dacă nu se schimba ceva, și încă repede, iar chipurile care nu se încruntau îngrijorate păreau să fi rămas cu ochii ațintiți spre ceva nevăzut și neplăcut.

În mijlocul orașului, acolo unde începea Podul cel Alb, se afla o piață mare, pavată cu pietre tocite de mai multe generații de picioare și de roți de căruță. Piața era înconjurată de hanuri, prăvălii și clădiri înalte, din cărămidă roșie, cu firme care purtau aceleași nume pe care Rand le văzuse pe ușile caleștilor de pe chei. Thom intră într-unul din acele hanuri, ales, după cât se părea, la întâmplare. Firma de deasupra ușii, care se legăna în

bătaia vântului, avea pe ea, într-o parte, imaginea unui bărbat care mergea cu pași mari, cu o boccea în spate, iar în cealaltă parte, același bărbat cu capul pe o pernă, iar numele hanului era Odihna Călătorului.

Sala cea mare era goală, în afara unui hangiu gras care scotea bere din butoi, și a doi bărbați, îmbrăcați în haine grosolane de lucrători, care priveau posomorâți în fundul halbelor, așezați la o masă din dos. Numai hangiul ridică privirea când intrară ei. Un perete care le venea cam până la umeri despărțea încăperea în două, de la un capăt la celalalt; pe fiecare parte se aflau mese și un cămin în care ardea focul. Rand se întrebă în treacăt dacă toți hangiii erau grași și cu început de chelie.

Frecându-și mâinile cu mișcări bruște, Thom vorbi cu hangiul despre frigul care nu se mai domolea și ceru vin fierbinte, cu mirodenii, apoi adăugă cu glas scăzut:

— Există vreun loc în care eu și prietenii mei să putem vorbi fără să fim deranjați?

Hangiul făcu un semn către peretele despărțitor.

— Cel mai bun loc este de partea cealaltă, dacă nu vreți să luați și-o cameră. Asta-i pentru marinarii care vin de pe râu. Se pare că jumătate din echipaje au ceva de împărțit cu cealaltă jumătate. Nu vreau bătaia la mine în han, așa că îi țin departe unii de alții.

El îl cercetase pe Thom cu privirea de la bun început, iar acum își lăsă capul pe o parte, cu o expresie vicleană întipărită pe chip.

— Vreți să stați mai mult? N-am mai avut pe aici niciun Menestrel de multă vreme. Oamenii o să plătească bine pentru ceva care să le abată gândurile de la greutate. Pot să vă mai iert de câte ceva, la plata camerei și a meselor.

„Neobservați”, se gândi Rand posomorât.

— Ești prea bun, grăi Thom, făcându-i o plecăciune politicoasă. Poate că așa o să facem. Dar, deocamdată, vrem un loc mai retras.

— Vă aduc vinul. Un Menestrel face bani buni pe aici.

Mesele de dincolo de perete erau goale toate, dar Thom alese una aflată chiar în mijloc.

— Ca să nu poată nimeni să ne asculte fără s-o știm și noi, le explică el. L-ați auzit ce zicea? Cică să ne mai ierte de câte ceva

la plată. I-auzi. Pai, cu mine aici, ar fi de două ori mai mulți clienți chiar dacă n-aș face altceva decât să stau la masă. Orice hangiu cinstit le oferă Menestrelilor o cameră, de-ale gurii, ba chiar și ceva pe deasupra.

Masa cea goală nu era prea curată, iar podeaua nu mai fusese măturată de mai multe zile, dacă nu de săptămâni. Rand privi în jur nemulțumit. Jupân al'Vere n-ar fi îngăduit ca hanul său să ajungă atât de murdar, nici dacă ar fi fost bolnav la pat și ar fi trebuit să se ridice ca să facă el curățenie.

— Căutăm vești. V-aduceți aminte?

— De ce aici? Întrebă Mat. Am trecut pe lângă alte hanuri care păreau mai curate.

— Chiar dincolo de pod, le arată Thom, este drumul spre Caemlyn. Toți cei care trec prin Whitebridge ajung în piața asta, dacă nu merg pe râu, și știm că prietenii noștri nu au luat-o pe calea aceea. Dacă nu se știe nimic de ei aici înseamnă că n-au apărut. Lăsați-mă pe mine să vorbesc. Trebuie să avem mare grijă.

Tocmai atunci apăru hangiul, ținând de toartă trei câni de cositor, vechi și ponosite. Grăsanul șterse puțin masa cu un prosop, puse cânila jos și luă banii de la Thom.

— Dacă rămâneți, nu va trebui să plătiți băuturile. Am vin bun aicea.

Thom zâmbi, dar în ochii lui nu se vedea nici urmă de amuzament.

— O să mă gândesc eu, hangiu. Ce vești mai sunt pe aici? Noi am tot umblat și n-am mai auzit nimic.

— Vești mari, ce să zic. Mari.

Hangiul își aruncă prosopul pe umăr și-și trase un scaun. Se sprijini, cu brațele încrucișate, de tăblia mesei și se așeză mai bine, oftând din greu și spunându-le că era o mare ușurare să mai stea și el jos. Se numea Bartim; le povesti pe larg despre picioarele sale, despre bătăuturi și monturi, despre cât de puțin răgaz avea să se odihnească și despre băile pe care le făcea, până ce Thom pomeni din nou despre noutăți, iar celălalt schimbă subiectul fără să facă măcar o pauză.

Veștile, așa cum le spusese, erau importante. Falsul Dragon, Logain, fusese capturat după o mare bătălie purtată pe lângă Lugard, pe când încerca să-și ducă armata din Ghealdan în Tear. Din cauza profețiilor, dacă domnii înțelegeau despre ce era

vorba. Thom făcu semn că înțelegea, iar Bartim continuă. Drumurile dinspre miazăzi erau pline de oameni, cei mai norocoși având cu ei tot ce puteau căra. Erau cu miile și fugeau în toate direcțiile.

— Firește, chicoti viclean Bartim, că nimeni nu a fost de partea lui Logain. Nu, nu, n-o să găsiți prea mulți care să recunoască așa ceva, acum. Numai refugiați, chipurile, care încearcă să găsească un loc mai sigur, cu toate necazurile din jurul lor.

Femeile Aes Sedai fuseseră, firește, implicate în prinderea lui Logain. Bartim scuipea pe podea când pomeni de asta, și-o făcu din nou atunci când spuse că ele îl duceau pe falsul Dragon la miazănoapte, în Tar Valon. El, Bartim era un om cinstit, așa le spuse, un om respectabil, și, dinspre partea lui, femeile Aes Sedai puteau să se întoarcă acolo de unde veniseră, drept în mijlocul Manei Pustiitoare, și să-și ia cu ele și Tar Valon. Nici la o mie de mile nu voia să se apropie de o Aes Sedai, dacă avea de ales. Firește că ele se opreau în fiecare sat și oraș în drumul lor spre miazănoapte, pentru ca oamenii să-l vadă pe Logain, așa se auzise. Pentru a le arata tuturor că falsul Dragon fusese prins, iar lumea era din nou în siguranță. Și ar fi dorit să vadă așa ceva, chiar dacă asta însemna să se apropie de Aes Sedai. Mai că-i venea să plece înspre Caemlyn.

— O să-l ducă într-acolo, ca să i-l arate reginei Morgase, îi lamuri hangiul, atingându-și respectuos fruntea cu degetele. N-am văzut-o niciodată pe Regina. Fiecare om ar trebui să-și vadă Regina la față, nu credeți?

Logain putea face diverse „șmecherii”, și, judecând după modul în care Bartim își plimba privirile de la unul la altul și-și umezea buzele cu limba, era limpede la ce se referea. Pe ultimul dintre falșii Dragoni îl și văzuse, cu doi ani în urmă, când fusese dus și arătat prin toată țara, dar acela era numai un oarecare, care crezuse că se putea face rege. De data aceea nu fusese nevoie de Aes Sedai. Soldații îl legaseră cu lanțuri de o căruță. Un bărbat cu chipul mohorât, care se tot jeluia acolo, în căruță, acoperindu-și capul cu brațele de câte ori oamenii aruncau în el cu pietre sau îl împungeau cu bețele. Și se găsiseră mulți s-o facă, iar soldații nu-i opriseră, câtă vreme nu-l omorau. Era mai bine ca oamenii să vadă că individul nu avea nimic ieșit din comun. Nu putea face „șmecherii”. În schimb, cu Logain asta, ar

fi avut ce vedea. Ar fi avut și Bartim ce să povestească nepoților. Numai că hanul nu-i îngăduia să plece.

Rand asculta cu un interes neprefăcut. Când Padan Fain adusese în Emond's Field vorba despre falsul Dragon, un bărbat care putea, cu adevărat, să mânuiască Puterea, fusese vestea cea mai importantă sosită de doi ani încoace în Ținutul celor Două Râuri. Tot ce se întâmplase de atunci îl făcuse să uite de asta; totuși, povestea rămânea ceva despre care oamenii aveau să pomenească mulți ani după aceea, și să le spună și nepoților. Pesemne că Bartim avea să le spună nepoților săi că-l văzuse cu adevărat pe Logain, chiar dacă va fi fost așa sau nu. Nimeni nu avea să considere că tot ce li se întâmplase unor săteni din Ținutul celor Două Râuri merita pomenit, dacă nu erau ei înșiși de acolo.

— Din asta, zâmbi Thom, s-ar putea face o poveste, care ar dăinui o mie de ani. Ce n-aș da să fiu acolo!

Părea să fie purul adevăr, iar Rand chiar așa și credea.

— Aș putea oricum să încerc să-l văd. Dar nu mi-ai spus pe ce cale se duc. Poate că mai sunt pe aici și alți călători, care să-mi poată spune și mie?

Bartim flutură disprețuitor din mână sa grasă.

— Spre miazănoapte, asta-i tot ce știe lumea pe aici. Dacă vrei să-l vezi, du-te în Caemlyn. Atâta știu, și dacă este ceva în Whitebridge care merită cunoscut, eu aflu.

— Nu mă îndoiesc, rosti politicoș Thom. Cred că o mulțime de străini care trec prin oraș se opresc aici. Firma dumitale mi-a atras privirile încă de la piciorul podului.

— Și să știi că nu doar dinspre apus. Acum două zile a fost aici un individ, unul din Illian, cu o solie împodobită cu tot felul de peceteți și panglici. A citit-o chiar acolo, în piață. A spus că o duce până în Munții de Negură, poate chiar până la Oceanul Aryth, dacă trecătorile sunt deschise, și că au fost trimiși oameni care s-o ducă în toate colțurile lumii. Hangiul clătină din cap și continuă: Munții de Negură. Am auzit că pe acolo e ceață tot anul și că prin ceața asta sunt făpturi care-ți smulg carnea de pe oase înainte să apuci să fugi.

Mat chicoti, atrăgându-și o privire severă din partea lui Bartim.

Thom se aplecă atent în față.

— Ce spunea solia?

— Păi, ce să zică... se pregătește alaiul care să pornească după Corn, exclamă Bartim. Nu v-am mai zis o dată? Cei din Illian îi cheamă pe toți care vor să-și dedice viața acestei căutări să se adune acolo. Vă dați seama? Să-ți dedici viața unei legende? Cred că o să găsească până la urmă niște nătărăi. Exista mereu nătărăi prin preajmă. Individul ăsta pretindea că vine sfârșitul lumii. Ultima bătălie cu Cel Întunecat, chicoti el, dar nu foarte convins, ca un om care râde pentru a se convinge singur că lucrul despre care vorbește merită luat în râs. Pare-mi-se că ei cred că trebuie găsit Cornul lui Vaiere, înainte să se întâmple toate astea. Ei, de asta ce mai ziceți?

Rămase o vreme tăcut, ducându-și dosul mâinii la gură.

— Firește, nu știu dac-aș avea ce să le mai zic, după iarna asta. Iarna, individul ăsta, Logain, și ceilalți doi de dinainte. De ce au fost atâția în ultimii ani care să se tot dea drept Dragonul? Și iarna. Trebuie să însemne ceva. Ce credeți?

Thom nu părea să-l asculte. Menestrelul începu să recite ca pentru sine, cu glas scăzut.

*În apriga luptă din urmă
cu noaptea ce viața o curmă,
și munții se-nalță de pază,
și morții alături veghează,
căci mormântul nu-mi stinge chemarea.*

— Asta-i, rânji Bartim, de parcă ar fi văzut deja mulțimea de oameni care-i întindea banii, venind să-l asculte pe Thom. Asta-i. Marele Alai pornit în căutarea Cornului. Dacă reciți asta, o să dea năvală cu toții, că doar au auzit veștile.

Thom părea încă pierdut în depărtări, așa că Rand vorbi în locul lui:

— Căutăm niște prieteni care veneau încoace. Dinspre apus. Au fost mulți străini pe aici, în ultima săptămână?

— Câțiva, spuse Bartim, fără să se grăbească. Mereu sunt câțiva, și dinspre răsărit, și dinspre apus.

Îi cântări din priviri pe fiecare, părând dintr-odată bănuitor.

— Și cum arată prietenii ăștia?

Rand deschise gura să răspundă, dar Thom, întors brusc printre ei, îi aruncă o privire fioroasă care-l reduse la tăcere. Oftând exasperat, Menestrelul se întoarse spre hangiu.

— Doi bărbați și trei femei, preciza el fără tragere de inimă. Puteau sosi împreună sau separat.

Le schiță portretul fiecăruia în numai câteva cuvinte, îndeajuns pentru a putea fi recunoscuți fără să se înțeleagă ce era cu ei.

Bartim își trecu o mână peste cap ciufulindu-și părul rar, apoi se ridică încet în picioare.

— Nici să nu te mai gândești să te dai în spectacol aici, Menestrelule. De fapt, v-aș fi recunoscător dacă v-ați bea vinul și ați pleca. Plecați și din Whitebridge, dacă sunteți deștepți.

— A mai întrebât cineva de ei? răspunse Thom, luând o înghițitură de vin și pe un ton foarte calm, de parcă răspunsul era cel mai puțin important lucru din lume, cu o sprânceană ridicată în direcția hangiului. Cine să fi fost?

Bartim își trecu iarăși mâna prin păr și se foi pe picioare, dând să plece, apoi încuviință ca pentru sine:

— Cam acum o săptămână, din câte-mi aduc aminte, a venit peste pod un individ foarte jigărit. Toți l-au crezut nebun. Vorbea mereu pentru sine, se foia întruna, chiar și atunci când stătea într-un loc... A întrebât de aceiași oameni... de unii dintre ei. A întrebât de parcă era ceva foarte important, apoi s-a purtat de parcă nu-i păsa ce răspuns primește. Ba spunea că trebuie să rămână aici să-i aștepte, ba că trebuia să plece, că se grăbea. Acu' se smiorcăia și implora, apoi începea să poruncească precum un rege. A fost cât pe ce să-și ia o mamă de bătaie o dată sau de două ori, așa nebun cum era. Paznicii au fost pe punctul să-l închidă, pentru binele lui. A plecat spre Caemlyn în aceeași zi, vorbind cu el însuși și plângând. Nebun, după cum v-am spus.

Rand privi întrebător spre Thom și spre Mat, și amândoi clătinară din cap. Chiar dacă individul cel curios îi căuta pe ei, nu aveau habar cine ar fi putut fi.

— Ești convins că-i căuta pe aceiași oameni? întrebă Rand.

— Pe unii, da. Luptătorul și femeia cu veștminte de mătase. Dar nu de ei îi păsa. Întreba de trei băieți de la țară, răspunse hangiul, care aruncă o privire atât de iute de la Mat la Rand, încât acesta din urmă se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Era disperat să-i găsească. Dar, după cum v-am spus, era nebun.

Rand se înfioră și se întrebă cine putea fi nebunul și de ce-l căuta. „Vreo Iscoadă a Celui Întunecat? Oare Ba'alzamon s-ar folosi de un nebun?”

— Țsta era nebun, dar celălalt, continuă Bartim, plimbându-și nervos privirile și petrecându-și limba peste buze de parcă i se uscaseră gura și nu o mai putea umezi. A doua zi... a doua zi a fost prima dată când a apărut celălalt, zise hangiul și tăcu.

— Celălalt? Îl îmboldi Thom, în cele din urmă.

Bartim privi în jur, deși nu mai era nimeni în jumătatea lor de sală. Ba chiar se ridică în vârful picioarelor și privi peste perete. Când, în cele din urmă, le răspunse, o făcu într-o șoaptă grăbită:

— Țsta-i tot în negru. Își ține gluga trasă peste față, ca să nu-l poți vedea, dar simți cum se uită la tine, o simți ca și cum ți-ar înfige un țățure de gheață în spinare. Mi-a... mi-a vorbit. Clipi speriat și se opri, prinzându-și buza de jos cu dinții, apoi continuă: Glasul lui era ca un șarpe care se târăște printre frunze moarte. Mai că nu mi-a înghețat sufletul. De câte ori vine înapoi, pune aceleași întrebări. Aceleași pe care le-a pus și nebunul. Nimeni nu-l vede venind - doar că apare dintr-odată, ziua sau noaptea, și te face să rămâi împietrit în loc. Oamenii au început să se ferească și de umbra lor. Și partea cea mai rea este că paznicii de la porți pretind că nu a trecut niciodată pe lângă ei, nici la intrare, nici la plecare.

Rand încercă să rămână calm; își încleștă fălcile până ce începură să-l doară dinții. Mat se strâmbă, iar Thom își cercetă vinul din cană. Cuvântul pe care niciunul dintre ei nu voia să-l rostească spânzura parcă în văzduh. Myrddraal.

— Cred că mi-aș aminti dacă aș fi întâlnit vreodată pe cineva de soiul ăsta, rosti Thom după o pauză ceva mai lungă.

Capul lui Bartim se mișcă energic în sus și în jos.

— Arde-m-ar focul, precis ți-ai aminti. Mă jur pe Lumină că așa-i cum vă spun. Și ăsta... și ăsta umbla după aceiași oameni ca nebunul, numai că spune că mai este cu ei și o fată. Și, adăugă el, aruncându-i lui Thom o privire piezișă, și un Menestrel cu părul alb.

Sprâncenele lui Thom se ridicară într-un unghi ascuțit; părea - și Rand era convins că așa și era - extrem de surprins.

— Un Menestrel cu părul alb? Pai, ce să zic, n-oi fi eu singurul Menestrel din lume cu ceva anișori în cârcă. Te asigur

că nu-l cunosc pe individul ăsta și că n-are niciun motiv să mă caute.

— Așa o fi, bombăni Bartim pe un ton mohorât. N-a spus-o limpede, dar am avut impresia că ar fi foarte supărat să afle că cineva a încercat să-i ajute pe oamenii ăștia sau să-i ascundă de el. Oricum, o să vă spun ce i-am spus și lui. Nu i-am văzut pe nici unii dintre ei, nici n-am auzit povestindu-se despre ei, și ăsta-i purul adevăr. Pe nici unii, sfârși el, subliniindu-și cuvintele; fără veste, trânti pe masă banii luați de la Thom. Terminați-vă vinul și plecați. Bine? Bine?

Și, cu asta, se răsuci pe călcâie cât putea de repede, privindu-i peste umăr.

— Pieritul, șopti Mat după ce plecă hangiu. Trebuia să-mi dau seama că o să ne caute aici.

— Și o să se întoarcă, îi preveni Thom, aplecându-se peste masă și coborând glasul. Eu zic să ne strecurăm înapoi la barcă și să primim oferta căpitanului Domon. Urmărirea se va concentra pe drumul spre Caemlyn, în timp ce noi ne îndreptăm spre Illian, la o mie de mile de locul în care Myrddraalii așteaptă să ne găsească.

— Nu, se opuse ferm Rand. Ori îi așteptăm pe Moiraine și pe ceilalți în Whitebridge, ori mergem înspre Caemlyn. Ori una, ori alta, Thom. Așa hotărâserăm.

— E o nebunie, băiete. Situația s-a schimbat. Fă bine și ascultă-mă. Orice ar spune hangiu ăsta, când un Myrddraal o să-și ațintească privirea asupra lui, o să-i toarne totul despre noi, până și ce am băut și cât praf aveam pe încălțări.

Rand se înfioră, amintindu-și de privirea tainică a Pieritului.

— Cât despre Caemlyn... Crezi că Jumate-Oamenii nu știu că vreți să ajungeți în Tar Valon? Acesta-i un moment foarte bun să ne găsim pe o barcă, îndreptându-ne spre miazăzi.

— Nu, Thom.

Rand trebui să se silească să rostească vorbele, gândindu-se numai la ideea de a fi la o mie de mile de locul în care-l căutau Pieriții, dar trase adânc aer în piept și reuși să se pronunțe ferm:

— Nu!

— Gândește, băiete. Illian! Cel mai mareț oraș de pe fața pământului. Și Marele Alai pornit în căutarea Cornului! Nu s-a mai văzut așa ceva de aproape patru sute de ani. Un nou ciclu de povești care de-abia așteaptă să fie compuse. Gândește-te.

Nici n-ai visat vreodată așa ceva. Până să-și dea Myrddraalii seama unde ați plecat, veți fi bătrâni și cărunți și atât de osteniți de grija pentru nepoții voștri, încât nici nu vă va mai păsa dacă vă găesc.

Pe chipul lui Rand se întipări o expresie ce-i trăda încăpățănarea.

— De câte ori trebuie să-ți mai spun nu? Oriunde ne-am duce, o să ne găsească. Pieriții o să ne aștepte și în Illian. Și cum să facem să scăpăm de vise? Vreau să știu ce mi se-ntâmplă, Thom, și de ce. Eu mă duc în Tar Valon. Cu Moiraine, dacă pot; fără ea, dacă nu se poate altfel. Singur, dacă trebuie. E musai să aflu.

— Dar Illian, băiete! Și o cale sigură de scăpare, în josul râului, în timp ce ei te caută în altă parte. Sânge și cenușă, visele n-au ce rău să-ți facă.

Rand nu răspunse. „Visele n-au ce rău să-mi facă? Oare ghimpii din vis pot să te-nșepe cu adevărat?” Aproape că-și dori să-i fi povestit lui Thom și despre acel vis. „Dar oare îndrăznești să spui cuiva? Ba'alzamon apare în visele tale, dar între vis și realitate, oare ce este? Cui ai îndrăzni să-i spui că te atinge Cel Întunecat?”

Thom păru să înțeleagă, și-l privi ceva mai blând.

— Chiar și visele de soiul ăsta, flăcăule. Până la urma, tot vise sunt, nu? Pe Lumină, Mat, vorbește-i și tu. Știu că tu, unul, nu vrei să ajungi în Tar Valon.

Mat se înroși la față, stânjenit și mânios în același timp. Nu-l privi pe Rand, ci se uită urât, încruntându-se, spre Thom.

— De ce facem atâta caz? Vrei să te întorci pe barcă? Atunci întoarce-te. Noi ne putem purta de grijă și singuri.

Umerii slabi ai Menestrelului se scuturară de un hohot de râs tăcut, dar, când vorbi, glasul îi era încordat și mânios.

— Crezi că știți îndeajuns de multe despre Myrddraali ca să scăpați de unii singuri? Sunteți gata să intrați de capul vostru în Tar Valon și să vă dați pe mâna Supremei Înscăunate? Puteți măcar să deosebiți o Ajah de alta? Arde-m-ar Lumina, băiete, dacă tu chiar crezi că puteți ajunge singuri până acolo, mai spune-mi o dată să plec.

— Pleacă, mârâi Mat, strecurându-și o mână sub mantie.

Rand își dădu seama cu uluire că pusese mâna pe pumnalul luat din Shadar Logoth, poate chiar pregătindu-se să-l folosească.

De cealaltă parte a peretelui care despărțea încăperea izbucniră hohote răgușite de râs, iar un glas disprețuitor spuse tare:

— Troloci? Ce te crezi, omule. Menestrel? Ești beat! Troloci! Invenții de pe la Hotare!

Cuvintele le făcură mânia să se stingă, precum o găleată de apă aruncată peste un foc. Până și Mat se întoarse pe jumătate către perete, cu ochii mari. Rand se ridică o clipă, arunca o privire peste perete, apoi se așează repede, simțind cum i se strânge stomacul. De cealaltă parte se găsea Floran Gelb, așezat la masa din spate, împreună cu cei doi bărbați care se aflau acolo când veniseră ei. Râdeau de el, dar îl ascultau. Bartim ștergea o masă murdară, fără să-i privească, dar asculta și el, ștergând mereu cu prosopul același loc și aplecându-se spre ceilalți, mai mai să se prăvălească peste ei.

— Gelb, șopti Rand, lăsându-se la loc pe scaun, iar ceilalți se încordară. Pe dată, Thom începu să cerceteze partea de încăpere în care se aflau.

Dincolo de perete se auzi și glasul subțiratic al celui de al doilea bărbat:

— Nu, nu, trolocii chiar au existat. Dar i-au omorât pe toți în războaiele acelea de demult.

— Invenții de pe la Hotare! repetă primul.

— Dar va spun ca-i adevărat, protestă vehement Gelb. Am fost la Hotare. Am văzut troloci, iar ăștia despre care vă povestesc precis că tot asta erau. Cei trei au pretins că pe ei îi urmăreau trolocii, dar eu știu mai bine. De asta n-am mai vrut să stau pe *Picătura*. Am avut eu bănuielele mele despre Bayle Domon de mai multă vreme, dar ăia trei sunt sigur Iscoade ale Celui Întunecat. Vă spun eu că...

Dar râsetele și glumele grosolane îl reduseră la tăcere.

Oare cât timp mai aveau, se întrebă Rand, până ca hangiul să audă și o descriere a „celor trei”? Asta dacă nu o auzise deja. Și dacă mintea nu-i zburase deja la cei trei străini pe care tocmai îi văzuse. Singura ușă pe care puteau ieși era chiar lângă masa lui Gelb.

— Cred că ideea cu barca nu-i chiar așa de rea, până la urmă, șopti Mat, dar Thom clătină din cap.

— S-a zis cu asta, bodogăni Menestrelul, într-o șoaptă repezită; scoțând punga de piele pe care i-o dăduse căpitanul Domon, el împărți banii în trei. În mai puțin de o oră, povestea o să se răspândească în tot orașul, fie că e crezută sau nu, iar Jumate-Omul o va putea auzi oricând. Domon nu ridică ancora până mâine în zori. În cel mai bun caz, trolocii îl vor urmări până în Illian. Mă rog, el pare să se aștepte la asta, din cine știe ce motiv, dar pe noi nu ne ajută cu nimic. Nu ne mai rămâne decât să fugim, și încă repede.

Într-o clipă, Mat îndesă în buzunar banii pe care-i dăduse Thom. Rand își luă și el partea, cu gesturi mai încete. Moneda de la Moiraine nu se afla acolo. Domon îi dăduse o cantitate de argint egală, numai că, dintr-un motiv pe care nu-l putea preciza, el și-ar fi dorit să aibă în loc tot moneda de la Aes Sedai. Îndesându-și și el banii în buzunar, îl privi întrebător pe Menestrel.

— Asta în caz că trebuie să ne despărțim, explică Thom. Probabil că n-o să fie așa, dar dacă se întâmplă... mă rog, voi doi o să vă descurcați și fără mine. Sunteți băieți de ispravă. Numai aveți grija să vă țineți departe de Aes Sedai, dacă puneți preț pe viața voastră.

— Credeam că rămâi cu noi, spuse Rand.

— Rămân, băiete, rămân. Dar ceilalți sunt de acum foarte aproape de noi și numai Lumina știe ce se va-ntâmpla. Ei, n-are a face. Probabil ca nu se va-ntâmpla nimic. Sper că nu te mai deranjează că rămân cu voi, sfârși el sec, privindu-l pe Mat.

Mat ridică din umeri, îi privi pe fiecare, apoi înălță iar din umeri.

— Treaba e că sunt foarte încordat. Încerc să mă liniștesc, dar nu pot. De câte ori ne oprim să ne tragem sufletul, hop și ei pe urmele noastre. Mi se pare că e cineva care stă tot timpul cu ochii ațintiți în ceafa mea. Ce o să facem acum?

De cealaltă parte a peretelui izbucniră iarăși hohote de râs, întrerupte de Gelb, care tot încerca, foarte vehement, să-i convingă pe ceilalți doi că spune adevărul. Cât răgaz mai avem? se întrebă Rand. Mai devreme sau mai târziu, Bartim avea să facă legătura între cei trei ai lui Gelb și ei.

Thom își trase scaunul și se ridică, dar rămase cu umerii aduși, pentru ca, dacă cineva și-ar fi aruncat, din întâmplare, privirile peste perete, să nu-l poată observa. Le făcu semn să-l urmeze, șoptindu-le:

— Nu faceți niciun zgomot.

Ferestrele aflate de o parte și de alta a vetrei de pe partea lor dădeau într-o alee. Thom cercetă una din ele cu mare atenție, apoi o deschise puțin, numai cât să se poată strecura afară. Nu făcu aproape niciun zgomot; în orice caz, din pricina disputei și a râsetelor de dincolo de perete, nimeni n-ar fi putut să-i audă, decât de la foarte mică distanță.

Ajunși afară, Mat dădu s-o apuce pe dată în direcția străzii, dar Thom îl prinse de braț.

— Nu te grăbi, îl opri Menestrelul. Hai întâi să hotărâm ce avem de făcut.

Închise la loc fereastra, atât cât se putea din exterior, și începu să cerceteze aleea. Rand îi urmă exemplul. Nu se afla nimic acolo, în afară de șase butoaie pentru apa de ploaie, lipite de han și de clădirea de alături – prăvălia unui croitor; pământul bătătorit era uscat și prăfuit.

— De ce faci asta? întreba iarăși Mat. Ai fi mai în siguranță dacă te-ai despartii de noi. De ce preferi să rămâi cu noi?

Thom îl privi îndelung.

— Am avut un nepot, Owyn, începu el să povestească fără nici o tragere de inimă, scoțându-și mantia; în timp ce vorbea, făcu o boccea din pături, în care își așează cu mare grijă cutiile cu instrumente. Unicul fiu al fratelui meu, singura mea ruda rămasă în viață. A dat de necaz din pricina unor Aes Sedai, dar eu eram prea ocupat cu... alte lucruri. Nu știu ce aș fi putut face, dar când, în sfârșit, am încercat, era prea târziu. Owyn a murit după câțiva ani. Se poate spune că femeile Aes Sedai l-au omorât.

Se îndreptă de spate, fără să-i privească. Glasul îi era încă liniștit, dar, când întoarse capul, Rand observă că avea lacrimi în ochi.

— Dacă pot să vă scap pe voi doi de Tar Valon, poate că n-o să mă mai gândesc la Owyn. Așteptați aici.

Tot fără să-i privească, el se grăbi spre intrarea aleii, încetinind înainte să ajungă. După ce aruncă o privire grăbită împrejur, pași nepăsător pe stradă și dispăru.

Mat dădu să-l urmeze, apoi se răzgândi.

— Nu pleacă el fără astea, zâmbi, pipăind cutiile din piele ale instrumentelor. Crezi că-i adevărat ce ne-a povestit?

Rand se așază răbdător pe vine, lângă butoaiele pentru apa de ploaie.

— Ce-i cu tine, Mat? Tu nu ești așa. Nu te-am mai auzit râzând de zile întregi.

— Nu-mi place să fiu vânat ca un iepure, se răsti Mat, apoi oftă, lăsându-și capul pe spate, sprijinit de zidul de cărămizi al hanului; chiar și așa, tot încordat părea; ochii i se plimbau de jur împrejur bănuitori. Îmi pare rău. E din cauză că trebuie să fugim mereu, să ne întâlnim cu atâția străini și... și tot ce ni se întâmplă. Nu mă pot liniști. Mă uit la cineva și nu pot să nu măntreb dacă nu cumva o să le spună Pieriților despre noi, sau să ne tragă pe sfoară, sau să ne prade, sau... Pe Lumină, Rand, tu nu faci la fel?

Rand scoase un hohot de râs nervos și grăbit.

— Mi-e mult prea frică pentru a putea fi neliniștit.

— Ce crezi că au făcut Aes Sedai cu nepotul lui Thom?

— Nu știu, rosti Rand, șovăielnic; după știința lui, un bărbat nu putea avea necazuri cu Aes Sedai decât într-un singur mod. Oricum, cred că-i altă poveste decât în cazul nostru.

— Da. E altfel.

O vreme rămaseră sprijiniți de zid, fără să vorbească. Rand nu știa sigur cât timp trecuse de când așteptau. Pesemne că nu mai mult de câteva minute, dar părea că se scursese un ceas întreg, de când tot spera să-l vadă pe Thom întorcându-se, și se temea ca nu cumva Bartim și Gelb să deschidă fereastra, acuzându-i că ar fi Iscoade ale Celui Întunecat. Apoi, deodată, la capătul aleii apăru un bărbat, un bărbat înalt, cu gluga trasă pe față și cu o mantie neagră ca noaptea, care ascundea lumina revărsată din stradă.

Rand se ridică grabnic în picioare, cu o mână încleștată pe mânerul sabiei lui Tam, atât de tare încât îl dureau degetele. Gura i se uscă, iar înghițitul în sec nu-i ajuta deloc. Mat se ridică și el, cu umerii lăsați în jos și o mână sub mantie.

Bărbatul se apropie, iar gâtlejul lui Rand se încordă din ce în ce mai mult cu fiecare pas. Brusc, celălalt se opri și-și dădu capul pe spate. Rand mai că nu căzu din picioare. Era Thom.

— Ei, dacă nici voi nu mă recunoașteți, rânji Menestrelul, cred că așa pot să trec fără probleme de poartă.

Trecu repede pe lângă ei și începu să-și mute lucrurile din mantia peticită în cea nouă, cu gesturi atât de meșteșugite, încât Rand nu reuși să vadă nimic. Observă, în schimb, că mantia era de culoare brun închis. Trase adânc aer în piept; gâtul încă îl mai durea. Brun, nu negru. Mat stătea tot cu mâna sub mantie și privea fix spatele lui Thom, ca și cum s-ar fi gândit să se folosească de pumnalul ascuns.

Thom le aruncă o privire iute, apoi una mai atentă.

— Nu-i momentul să vă pierdeți cu firea.

Cu multă iscusință, el începu să-și strângă mantia cea veche, înfășurând-o în jurul bocceleii cu instrumentele, cu fața în jos, pentru a nu i se vedea peticele.

— O să plecăm de aici pe rând, cu mare grijă, ca să nu ne pierdem unul de altul. Așa, nimeni n-ar trebui să ne bage prea mult în seamă. Tu nu poți să mergi mai gheboșat? adăugă el, adresându-i-se lui Rand. Cu înălțimea ta, ieși prea mult în evidență.

Își luă bocceaia în spate și se ridică, trăgându-și din nou gluga peste ochi. Nu mai aducea deloc a Menestrel cu părul cărunt. Era numai un călător ca oricare altul, un om prea sărac pentru a-și permite un cal, ca să nu mai vorbim de trăsură.

— Haideți. Am pierdut și așa prea mult timp.

Rand era cu totul de acord cu el, dar chiar și așa șovăi înainte să iasă de pe alee, pătrunzând în piață. Nu erau prea mulți oameni acolo, și niciunul nu le aruncă mai mult de o privire - cei mai mulți nici măcar nu-i băgară în seamă -, dar tot i se încordară umerii, din pricină că se aștepta în fiecare clipă să audă: „Iscoade ale Celui Întunecat”, strigătul care putea să preschimbe oamenii obișnuiți într-o mulțime mânioasă, însetată de sânge. Cercetă din priviri spațiul deschis și oamenii care se plimbau de colo colo, văzându-și de treburile de zi cu zi, iar când se întoarse din nou, văzu un Myrddraal care se afla de cealaltă parte a pieței.

Habar n-avea de unde apăruse Pieritul, dar acesta venea spre ei cu pași mari, cu mișcări lente și înfricoșătoare, ca un animal de pradă care se îndreaptă spre victima sa. Oamenii se dădeau înapoi din calea siluetei cu mantie neagră și evitau s-o

privească. Piața începu să se golească, pe măsură ce fiecare ajungea la concluzia că e nevoie de el în altă parte.

Gluga cea neagră îl făcu pe Rand să rămână împietrit în loc. Încercă să-și creeze în minte imaginea hăului, dar era ca și cum ar fi căutat să prindă în pumn o pală de fum. Privirea tăinuită a Pieritului îi străpungea oasele ca un pumnal și-i preschimba șira spinării în țurțuri de gheață.

— Nu-i priviți chipul, șopti Thom, cu glas tremurător și răgușit, de parca făcea un mare efort ca să poată vorbi. Arde-v-ar Lumina, să nu-i priviți chipul!

Rand întoarse capul – și aproape că-i veni să geamă, simțindu-se ca și cum și-ar fi smuls o lipitoare de pe obraz –, dar, chiar și așa, privind fix caldarâmul, tot îl mai vedea pe Myrddraal apropiindu-se, ca o pisică jucându-se cu șoarecii, amuzată de încercările lor timide de a scăpa, înainte să le dea lovitura hotărâtoare. Pieritul ajunsese la jumătatea drumului.

— Ce facem, rămânem pur și simplu așa? șopti Rand. Trebuie să fugim... să scăpăm.

Dar nu se putea mișca din loc.

În sfârșit, Mat scoase la iveală pumnalul cu rubin, ținându-l cu o mână tremurătoare. Buzele i se subțiaseră într-un rânjet care era în același timp fioros și înfricoșat.

— Crezi... începu Thom, apoi se opri ca să înghită în sec și continuă: Crezi că poți fugi mai repede ca el, băiete?

Începu să mormăie ca pentru sine, iar Rand nu înțelese decât un singur cuvânt: „Owyn”. Brusc, Menestrelul mârâi:

— Nu trebuia să mă încurc cu voi, băieți. Nu trebuia.

Își dădu bocceaua jos din spate și o îndesă în brațele lui Rand.

— Aveți grija de asta. Când va spun să fugiți, fugiți și nu vă mai opriți până în Caemlyn. La Binecuvântarea Reginei. E un han. Țineți minte, în caz că... Țineți minte.

— Nu înțeleg, șopti Rand; Myrddraalul era, de-acum, la mai puțin de douăzeci de pași. Își simțea picioarele ca două bare de plumb.

— Țineți minte, atâta vă spun! se răsti Thom. La Binecuvântarea Reginei. Acum. FUGIȚI!

Le dădu amândurora un brânci, cu o mână pe umărul fiecăruia dintre ei, ca să-i miște din loc, iar Rand o luă la fugă, împleticit, cu Mat lângă el.

— FUGIȚI!

Thom începu și el să se miște, scoțând un strigat lung și fără cuvinte. Dar nu pe urmele lor, ci către Myrddraal. Făcea gesturi largi, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei reprezentății, iar în mâini îi apăruseră pumnalele. Rand se opri, dar Mat îl trase după el.

Pieritul era la fel de uimit. Înaintarea sa de felină se opri brusc. Duse mâna la mânerul sabiei negre care-i atârna la șold, dar Menestrelul, cu picioarele sale lungi, ajunse la el într-o clipă. Thom se izbi de Myrddraal înainte ca sabia cea neagră să fi fost scoasă din teacă, și amândoi căzură la pământ, zvârcolindu-se, unul peste altul. Puținii oameni care se mai aflau în piață o luară la fuga.

— FUGIȚI!

Piața se umplu de o lumină albastră, orbitoare, iar Thom începu să urle, dar chiar printre urlete reuși să mai strige:

— FUGIȚI!

Rand se supuse. Urletele Menestrelului îl urmăreau.

Strângând la piept bocceaua lui Thom, fugi cât putea de repede. Panica se răspândea din piață în restul orașului, în timp ce Rand și Mat fugeau cuprinși de o groază fără margini. În goana lor, văzură cum neguțătorii își lăsau baltă produsele, coborând obloanele peste ușile prăvăliilor, și cum chipuri înspăimântate apăreau o clipă la ferestre, apoi dispăreau. Oamenii care nu fuseseră îndeajuns de aproape ca să vadă ce se întâmpla fugeau pe străzi cuprinși de panică, fără să fie atenți la ce era în jur. Se loveau unul de altul, iar cei care cădeau erau călcați în picioare, dacă nu se ridicau îndeajuns de repede. Orașul fremăta ca un mușuroi răsturnat.

Fugind spre poartă împreună cu Mat, Rand își aminti brusc ce-i spusese Thom despre înălțimea sa. Fără să încetinească, el se gheboșă cum putu mai bine, fără să pară că se prefăcea. Dar porțile făcute din scânduri întărite cu bare de fier erau deschise. Cei doi străjeri, cu tichii de oțel și cămăși de zale pe care le purtau peste surtucele roșii, ponosite, cu gulere albe, își pipăiau halebardele și priveau nervoși înspre oraș. Unul dintre ei le aruncă o privire lui Mat și lui Rand, numai că nu erau ei singurii care fugeau din oraș. Pe poartă se revărsa un șir de oameni agitați, bărbați care gâfâiau trăgându-și nevestele după ei, femei care plângeau, ducându-și pruncii în brațe și trăgând

după ele copiii mai măricei, ținând în gura mare, meșteșugari trași la față, cu șorțurile pe ei, ținându-și strâns în mână uneltele.

Nimeni nu avea cum să-și dea seama în ce direcție o apucaseră ei, se gândi Rand, uluit, în timp ce fugea. „Thom. Lumina să m-ajute, Thom.”

Alături de el, Mat se împletici, își regăsi echilibrul și amândoi alergară până ce îi lăsară în urmă pe toți, până ce orașul și Podul cel Alb dispărură în spatele lor.

La un moment dat, Rand căzu în genunchi în praf, trăgând aer în piept și gâfâind din toți rărunchii. Drumul care se întindea în spatele lor era pustiu, până ce se pierdea printre copacii desfrunziți. Mat îl înghionti.

— Haide. Haide, îi spuse el, gâfâind; avea chipul murdar de sudoare și de praf, și părea gata să se prăbușească. Nu ne putem opri.

— Thom, se tângui Rand, strângând la piept bocceaua și simțind înăuntru cutiile instrumentelor. Thom.

— E mort. Ai văzut. Ai auzit. Pe Lumină, Rand, e mort!

— Tu crezi că și Egwene, și Moiraine, și ceilalți sunt morți. Dar, dacă-i pe-așa, de ce Myrddraalii încă îi mai urmăresc? la spune!

Mat se lăsă și el să cadă în genunchi, alături.

— Bine. Poate că ei mai sunt în viață. Dar Thom... Doar ai văzut! Sânge și cenușă, Rand, putem păți și noi la fel.

Rand încuviință, cu mișcări încete. Drumul din spatele lor era încă pustiu. Pe undeva, se așteptase – sau nădăjduse, cel puțin – să-l vadă pe Thom apărând, cu pașii lui mari, pufnind în mustăți și spunându-le că erau într-o mare încurcătură. La Binecuvântarea Reginei, în Caemlyn. Se ridică în picioare, cu mare greutate, și luă în spate bocceaua lui Thom, împreună cu paturile sale. Mat îl privea țintă, încruntat și bănuitor.

— Haide, strigă Rand și o apucă pe drumul spre Caemlyn. Îl auzi pe Mat mormăind ceva, dar, după o clipă, celălalt veni lângă el.

Plecară pe drumul prăfuit, cu pași mărunți, dar fără să se oprească; mergeau cu capetele plecate, în tăcere. Vântul ridica vârtejuri de praf, care le tăiau calea. Din când în când, Rand privea înapoi, dar drumul din urma lor rămânea pustiu.

CAPITOLUL 27

La adăpost de furtună

Perrin rămase ursuz tot timpul petrecut împreună cu Tuatha'an, călătorind în tihnă spre miazăzi și spre răsărit. Pribegii nu vedeau niciun rost în a se grăbi; nu se grăbeau niciodată. Căruțele colorate nu porneau la drum dimineața decât când soarele era sus pe cer și se opreau chiar și în mijlocul zilei dacă găseau un loc care le era pe plac. Câinii umblau pe lângă căruțe, și uneori și copiii făceau la fel. Nu le era deloc greu să țină pasul. Orice încercare de a le spune să meargă mai mult sau mai repede era întâmpinată cu râsete sau cu o replică precum:

— Ah, dar de ce să-i chinuim așa pe bieții cai?

Fu surprins să vadă că Elyas nu era de aceeași părere. Elyas nu mergea cu căruța – prefera să umble pe jos, uneori înaintând cu pași sălțați în fruntea coloanei –, dar nu propuse niciodată să plece sau să iuțească pasul.

Bărbosul cel straniu, cu hainele lui ciudate de piele, era atât de diferit de Pribegii cei blânzi, încât ieșea în evidență ori de câte ori trecea printre căruțe. Chiar de la depărtare nu-l puteai confunda cu vreunul dintre Tuatha'an, și nu numai din pricina veșmintelor. Elyas se mișca cu grația leneșă a lupilor, subliniată și mai mult de pieile de pe el și de tichia lui de blană, răspândind teamă în jur tot atât de firesc cum focul răspândește căldura, iar contrastul cu Pribegii era izbitor. Tineri și bătrâni, Pribegii erau plini de veselie. Grația lor nu inspira deloc teamă, era pură încântare. Firește, copiii alergau de colo colo plini de avânt, dar când se aflau printre Tuatha'an, printre bunicuțe și bătrâni cu bărbi albe, pășeau ușor, iar umbletul le semăna cu un dans maiestuos, exuberant totuși, în pofida atitudinii demne. Toți Pribegii păreau gata să danseze, chiar și atunci când stăteau nemișcați, chiar și în rarele momente când în tabără nu era muzică. Scripci și flaute, timpanoane, țitere și tobe, toate urzeau melodii în jurul căruțelor, mai tot timpul, fie că erau în tabără, fie că mergeau. Cântece vesele, cântece glumețe,

cântece hâtre, cântece triste; dacă era cineva treaz în tabără, era și muzică.

Elyas era întâmpinat cu saluturi prietenoase și zâmbete la fiecare căruță pe lângă care trecea și cu o vorba glumeață la fiecare foc la care se oprea. Așa le plăcea Pribegilor să se arate străinilor – deschiși și surâzători. Dar Perrin aflase că sub această aparență se ascundea prudența unei căprioare pe jumătate domesticite. Ceva mult mai profund se ascundea sub zâmbetele aruncate celor din Emond's Field, întrebarea dacă erau în siguranță, care nu slăbi pe măsură ce treceau zilele. Când despre Elyas, prudența sa era izbitoare, precum arșița zilelor de vară care plutește în aer, și nu se destindea niciodată. Când se uita în altă parte, ceilalți îl priveau fără înconjur, ca și cum nu ar fi fost siguri de intențiile lui. Când mergea prin tabără, picioarele gata să dănțuiască erau gata să o ia și la fugă.

Calea Frunzei era pentru Elyas la fel de supărătoare ca felul lui de viața pentru ei. Când se afla în preajma Pribegilor, avea mereu o anumită expresie întipărită pe față. Nu era tocmai condescendență, și cu siguranță nu era dispreț, dar părea că ar fi preferat să se afle în altă parte, aproape oriunde altundeva. Cu toate acestea, de fiecare dată când Perrin aducea vorba de plecare, Elyas îl potolea și îi spunea să mai rămână, doar câteva zile.

— Ați avut parte de zile grele înainte să ne întâlnim, zise Elyas, a treia sau a patra oară când aduse vorba despre asta, și o să vă fie și mai greu de acum înainte, cu trolocii și cu Myrddraalii pe urmele voastre și cu femeile Aes Sedai de partea voastră.

Rânji, mușcând dintr-o bucată de plăcintă din mere uscate făcută de Ila. Perrin era încă descumpănit de ochii galbeni ai lui Elyas, chiar și atunci când zâmbea. Poate mai ales atunci când zâmbea; ochii aceia ca de animal de pradă zâmbeau arareori. Elyas se lungi lângă focul lui Raen, refuzând ca de obicei să se așeze pe unul dintre buștenii aduși acolo.

— Nu te grăbi așa de tare să te dai pe mâna femeilor Aes Sedai.

— Și dacă ne găesc Pieriții? Ce o să-i împiedice să ne găsească dacă nu facem decât să stăm așa, așteptând? N-o să poată fi ținuți la distanță de trei lupi, iar Pribegii nu ne vor fi de mare ajutor. Nici măcar n-o să se apere pe ei. Trolocii o să-i

măcelărească, și n-o să fie decât din vina noastră. Oricum trebuie să plecăm, mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ceva îmi spune să așteptam. Doar câteva zile.

— Ceva!

— Liniștește-te, flăcăule. Ia viața așa cum e. Fugi când e nevoie, luptă când trebuie, odihnește-te când poți.

— Ce e acest ceva despre care vorbești?

— Ia niște plăcintă. Ilei nu-i place de mine, dar mă hrănește bine când mă vede. E întotdeauna mâncare bună în taberele Pribegilor.

— Ce e acest ceva? insistă Perrin. Dacă știi ceva ce nu spui și celorlalți...

Elyas privi încruntat la bucata de plăcintă pe care o ținea în mână, apoi o puse jos și își șterse mâinile una de alta.

— Ceva, rosti el în cele din urma, ridicând din umeri, ca și cum nici el nu știa prea bine despre ce e vorba. Ceva îmi spune că e important să așteptăm. Câteva zile. Nu mi se întâmplă prea des să simt astfel de lucruri, dar am învățat că, atunci când se întâmplă, trebuie să mă încred în ele. Mai demult mi-au salvat viața. De data asta e oarecum altfel, dar e important. Asta e limpede. Dacă vrei să o ștergi, n-ai decât. Eu rămân.

Nu spuse nimic altceva, indiferent de câte ori îl întreba Perrin. Se învătea pe acolo, vorbind cu Raen, mâncând, trăgând câte un pui de somn cu căciula trasă pe ochi și se împotrivea când era vorba de plecare. „Ia niște plăcintă, băiete. Nu te înfuria. Gustă din tocana asta. Liniștește-te.”

Perrin nu izbutea să se liniștească. Noaptea hoinărea printre căruțele colorate făcându-și tot felul de griji, și pentru că nimeni altcineva nu vedea vreun motiv de îngrijorare, și din alte pricini. Pribegii cântau și dansau, găteau și mâncau în jurul focurilor – fructe și alune, boabe și legume; nu mâncau carne – și făceau o sumedenie de treburi gospodărești fără nici o grijă. Copiii alergau peste tot, se jucau de-a v-ați ascunselea printre căruțe, se cățărau în copacii din jurul taberei, râzând și rostogolindu-se pe pământ împreună cu câinii. Nimeni nu avea nici o grijă.

Se uita la ei și de-abia aștepta să plece. „Să mergem, înainte să asmuțim vânătorii asupra lor. Ne-au primit printre ei, și noi îi răsplătim punându-i în primejdie. Cel puțin ei au de ce să fie cu inima ușoară. Pe ei nu îi urmărește nimeni. Dar pe noi, ceilalți...”

Era greu să schimbe vreo vorbă cu Egwene. Fata fie vorbea cu Ha, stând așa aproape una de cealaltă încât se vedea limpede că prezența bărbaților nu era bine venită, fie dansa cu Aram, învărtindu-se și tot învărtindu-se în sunetul flautelor, al scripcilor și al tobelor, al melodiilor pe care Tuatha'an le adunaseră din toată lumea sau al cântecelor stridente, tremurate ale Pribegilor înșiși, care, fie lente, fie săltărețe, erau tot stridente. Știau multe cântece, pe unele le recunoștea și el, deși aici purtau alte nume decât în Ținutul celor Doua Râuri. Cântecului *Trei fete pe pajiște*, de pildă, Spoitorii îi spuneau *Frumoasele fete dănțuitoare*, iar ei spuneau *Vântul dinspre miazănoapte* la ceea ce în alte ținuturi se numea *Ploaia rece care cade ori Retragerea lui Berin*. Când le ceru, fără să se gândească, să cânte *Oalele mele sunt la Spoitor*, se prăpădiră de râs. Știau cântecul, dar sub numele de *Azvârle penele*.

Înțelegea de ce îi venea să danseze pe melodiile Pribegilor. În Emond's Field nimeni nu îl credea un dansator foarte înzestrat, dar cântecele de aici îl trăgeau de picioare și i se părea că nu dansase niciodată așa de mult, de înversunat și de bine. Cântecele de aici îl hipnotizau și îi făceau sângele să pulseze în ritmul tobelor.

În a doua seara Perrin văzu pentru prima dată niște femei dansând pe niște melodii mai lente. Focurile ardeau mocnit, căruțele erau învăluite în întunericul nopții, iar degetele băteau un ritm lent în tobe. Mai întâi o tobă, apoi alta, până când în toate tobele din tabără răsună aceeași bătaie joasă, insistentă. Nu se auzea niciun alt zgomot. O fată îmbrăcată într-o rochie roșie se legăna în lumină, desfăcându-și șalul. Avea șiraguri de mărgele în păr și își scosese încălțărilor. Un flaut începu cântecul, tânguindu-se încetișor, iar fata începu să danseze. Mâinile întinse neteziră șalul; șoldurile i se unduiau în timp ce picioarele goale băteau pământul în ritmul tobelor. Ochii întunecați ai fetei rămaseră ațintiți asupra lui Perrin, iar zâmbetul îi era la fel de molatic cum îi era și dansul. Se roti în cercuri mici, zâmbindu-i peste umăr.

Perrin înghiți în sec. Roșeața de pe chipul lui nu era de la foc. O a doua fată se alătură primei; ciucurii de la șalurile lor se mișcau în ritmul dansului și al linei unduiri a șoldurilor. Îi zâmbiră amândouă, iar el își dresе glasul răgușit. Îi era teamă să privească împrejur; obrajii îi ardeau și probabil că toți cei care

nu se uitau la cele două dansatoare râdeau de el. Era sigur de asta.

Se lăsă să alunece de pe buștean, cât mai degajat cu puțința, ca și cum ar fi vrut doar să se facă mai comod, dar avu grijă să se așeze în așa fel încât să nu mai stea cu fața la foc și la dansatoare. În Emond's Field nu vedeai așa ceva. Era cu totul altceva să dansezi cu fetele pe Pajiște într-o zi de sărbătoare. De data asta își dorea să fie luat de vânt, ca să se răcorească.

Fetele pășiră dansând în fața ochilor lui, numai că acum erau trei. Una îi făcu șireată cu ochiul. Perrin privi disperat în toate direcțiile. „Lumină, își spuse el. Ce trebuie să fac acum? Ce ar face Rand? El se pricepe la fete.”

Fetele care dansau râseră ușor; mărgелеle zăngăneau când își dădeau părul pe spate, iar Perrin credea că obrazii o să-i ia foc. Apoi o femeie ceva mai în vârstă se alătura fetelor, ca să le arate cum se face. Oftând greu, Perrin renunță să se mai uite și închise ochii. Dar chiar și așa simțea râsetele lor. Le vedea chiar și cu ochii închiși. Broboane de sudoare îi apăroră pe frunte, și își dorea să bată vântul.

Din câte spunea Raen, fetele nu dansau așa foarte des, iar femeile încă și mai rar, și, după câte spunea Elyas, motivul pentru care continuară să facă asta în fiecare seară era tocmai roșeața obrazilor lui Perrin.

— Trebuie să-ți mulțumesc, îi mărturisi Elyas, pe un ton sobru și solemn. Voi, tinerii, sunteți altfel, dar la vârsta mea focul nu e destul ca să-mi încălzească oasele.

Perrin îi aruncă o căutătură încruntată. Când Elyas plecă, era ceva în felul în care își ținea umerii care îi spunea că râdea în sinea sa, chiar dacă nu lăsa să se vadă nimic.

Perrin învăță curând să nu mai ocolească cu privirea femeile și fetele care dansau, dar ocheadele și zâmbetele tot îl stânjeneau. Poate că, dacă ar fi fost numai una, s-ar fi descurcat – dar cinci sau șase, și toată lumea care se uita la el... Nu izbuti niciodată să își învingă timiditatea.

Apoi Egwene începu să învețe și ea dansul. Două dintre fetele care dansaseră în prima seară o învățară, bătând ritmul cu palmele în timp ce ea exersa pașii târșăiți, cu un șal împrumutat legănându-se în jurul ei. Perrin încercă să spună ceva, dar hotărî că era mai înțelept să-și țină gura. Când fetele porniră să-i arate mișcările șoldurilor, Egwene începu să râdă, și

cele trei fete chicotiră laolaltă, una în brațele celeilalte. Însă Egwene persevera, cu ochii strălucindu-i de bucurie și cu obrajii îmbujorați.

Aram o privea dansând cu o căutătură fierbinte și lacomă. Tânărul și chipeșul Tuatha'an îi dăduse un șirag de mărgеле albastre pe care le purta tot timpul. Priviri încruntate și îngrijorate luară locul zâmbetelor cu care Ila întâmpinase prima dată interesul nepotului său pentru Egwene. Perrin decise să stea cu ochii pe jupân Aram.

O dată izbuti să o prindă pe Egwene singură, lângă o căruță vopsită în verde și galben.

— Te distrezi, nu-i așa? spuse el.

— De ce nu? Se juca întruna cu mărgелеle din jurul gâtului, zâmbindu-i. Nu trebuie să ne străduim toți să fim nefericiți, cum faci tu. Nu meritam și noi să ne distrăm puțin?

Aram era nu departe de ei – întotdeauna se ținea aproape de Egwene –, cu brațele încrucișate pe piept și cu o umbră de zâmbet pe chip, jumătate îngâmfat, jumătate sfidător. Perrin coborî vocea.

— Credeam că vrei să ajungi în Tar Valon. Aici n-ai cum să devii Aes Sedai.

Egwene dădu din cap.

— Și eu credeam că nu vrei să devin Aes Sedai, i-o întoarse ea, cu multă dulceață în glas.

— Sânge și cenușă, crezi că suntem în siguranța aici? Oamenii ăștia sunt în siguranță cu noi prin preajmă? Poate da oricând peste noi vreun Pierit.

Mâna îi tremură pe mărgеле. O lăsă în jos și trase adânc aer în piept.

— Ce e să se întâmple o să se întâmple oricum, chiar dacă plecăm azi, chiar dacă plecăm săptămâna viitoare. Asta cred eu acum. Distrează-te, Perrin. S-ar putea să fie ultima ocazie.

Îi mângâie trist obrazul cu degetele. Apoi Aram întinse mâna spre ea, iar Egwene se repezi înspre el, râzând din nou. Pe când fugeau spre locul de unde se auzeau scripcile, Aram îi aruncă un rânjet triumfător lui Perrin, peste umăr, ca și cum ar fi vrut să spună: „Nu e a ta, dar va fi a mea”. Cădeau tot mai mult sub vraja Pribegilor, își dădu seama Perrin. Elyas avea dreptate. „Nu trebuie să te convingă să urmezi Calea Frunzei. Se strecoară singura în tine.”

Ila îl văzu că se zgribulește din pricina vântului și scoase o mantie groasă de lână din căruță; o mantie verde închis, constată el cu plăcere, după toate nuanțele de roșu și de galben. Pe când și-o punea în jurul umerilor, gândindu-se că era de mirare că mantia era îndeajuns de mare ca să-l cuprindă, Ila zise, oarecum silit:

— Ți-ar putea veni mai bine.

Aruncă o privire spre securea pe care o purta la brâu, și, când se uita din nou la el, ochii îi erau triști, în pofida zâmbetului de pe buze.

— Ți-ar putea veni mult mai bine.

Toți Spoitorii făceau așa. Zâmbeau mereu, nu șovăiau să te invite să bei ceva sau să ascuți muzică, dar privirea lor se oprea întotdeauna asupra securii, și Perrin știa ce gândesc.

O unealtă a violenței. Nu exista nici o justificare pentru violența îndreptată împotriva altei ființe omenești. Calea Frunzei.

Uneori îi venea să țipe la ei. Pe lume mai erau și troloci, și Pieriți. Mai erau și cei care ar fi fost în stare să taie toate frunzele. Cel Întunecat stătea la pândă, și Calea Frunzei s-ar mistui sub privirea lui Ba'alzamon. Se încăpățână să poarte securea la cingătoare. Se deprinse să meargă cu mantia desfăcută, chiar și atunci când sufla vântul, ca să se vadă tăișul în formă de semilună. Din când în când Elyas se uita întrebător la arma care îi atârna greu pe lângă trup și rânjea la el, cu ochii lui galbeni care păreau să-i citească gândurile. Atunci aproape că îi venea să acopere securea. Aproape.

Tabăra Tuatha'an era un izvor permanent de iritare pentru el, dar cel puțin aici visa normal. Câteodată se trezea nădușit dintr-un vis în care trolocii și Pieriții năvăleau în tabără, căruțele în culorile curcubeului luau foc de la torțele aruncate asupra lor, oamenii cădeau în băltoace de sânge, bărbații, femeile și copiii alergau strigând și mureau, dar nici măcar nu încercau să se apere de săbiile necruțătoare, care secerau totul. Noapte de noapte se ridica speriat în capul oaselor, gâfâind și ducând mâna la secure înainte să își dea seama că totuși căruțele nu erau în flăcări, că nici o siluetă cu botul însângerat nu își dezvelea colții la vederea trupurilor sfâșiate și contorsionate care zăceau pe jos. Dar astea erau coșmaruri obișnuite și, în mod ciudat, liniștitoare în felul lor. Cel Întunecat ar fi putut

foarte bine să apară în visele astea, dar nu se întâmpla așa. Nici urmă de Ba'alzamon. Niște coșmaruri obișnuite.

Cu toate acestea, când era treaz, simțea prezența lupilor. Se țineau departe de tabără și de caravana în mișcare, dar întotdeauna știa unde sunt. Le simțea disprețul față de câinii care îi păzeau pe Tuatha'an. Lighioane gălăgioase care uitaseră la ce sunt bune fâlcile, uitaseră gustul sângelui cald; speriau oamenii, dar s-ar fi făcut nevăzuți, târându-se pe burtă, dacă ar fi dat ochii cu haita. Pe măsură ce treceau zilele, simțea toate aceste lucruri din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai limpede.

Grialba era și ea din ce în ce mai nerăbdătoare. Înțelegea că Elyas voia să-i ducă pe cei doi înspre miazăzi, dar, dacă tot trebuia să facă asta, atunci s-o facă așa cum se cuvine. Să înceteze cu mersul ăsta agale. Lupii erau făcuți ca să hoinărească, și nu-i plăcea să fie despărțită de haită atât de multă vreme. Nerăbdarea îl chinuia și pe Vântaduc. Vânatul era mai mult decât neîndestulător iar lui nu-i plăcea să se hrănească cu șoareci de câmp – ăștia erau buni pentru puii care de-abia învățau să vâneze sau pentru cei bătrâni, care nu mai puteau să doboare o căprioară sau să culce la pământ un bou sălbatic. Uneori Vântaduc părea să arate că Mușcarsu avusese dreptate – oamenii trebuie să-și vadă singuri de necazurile lor. Dar se ferea să aibă astfel de gânduri când era și Grialba prin preajmă, cu atât mai mult când era Sarsar pe acolo. Sarsar era un luptător plin de cicatrici, cărunt, pe care experiența îl făcuse nepăsător, la care șiretenia compensa cu vârf și îndesat ceea ce pierduse odată cu vârsta. Puțin îi păsa de oameni, dar Grialba voia să ducă asta la bun sfârșit, iar Sarsar aștepta câtă vreme aștepta și ea, fugea când fugea și ea. Lup sau om, taur sau urs, indiferent ce ar fi atacat-o pe Grialba, fâlcile lui Sarsar erau gata să-l trimită să doarmă somnul de veci. Asta era toată viața lui și tocmai din această pricină Vântaduc era cu băgare de seamă, iar Grialba părea să știe ce le trecea prin cap.

În mintea lui Perrin totul era limpede. Își dorea cu ardoare să ajungă în Caemlyn, să o întâlnească pe Moiraine și să meargă în Tar Valon. Chiar dacă nu ar fi găsit niciun răspuns, măcar s-ar fi terminat. Elyas se uita la el, și Perrin era sigur că bărbatul cu ochi galbeni știa. „Te rog, fă să se termine.”

Visul începu mai frumos decât cele pe care le avusese în ultima vreme. Era la masa din bucătărie a lui Alsbet Luhhan, ascuțindu-și securea cu o piatră. Jupâneasa Luhhan nu îngăduia nimănui să lucreze în casă la ceva ce mirosea numai a fierărie. Jupânul Luhhan trebuia chiar să ia cuțitele afară ca să i le ascută. Dar acum îngrijea de mâncare și nu spuse nimic despre secure. Nu spuse nimic nici când un lup veni din fundul casei și se încolăci între Perrin și ușa care dădea în curte. Perrin continuă să-și ascută securea; curând va veni vremea să o folosească.

Deodată lupul se ridică în picioare, mârâind amenințător, iar părul de pe gât i se zbârli. Ba'alzamon intră din curte în bucătărie. Jupâneasa Luhhan își văzu mai departe de mâncare. Perrin se sculă anevoie, ridicând securea, dar Ba'alzamon nu luă în seamă arma, ci își îndreptă atenția spre lup. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii jucau niște flăcări.

— Asta e tot ce ai ca să te aperi? Ei, am mai avut de-a face cu așa ceva. De multe ori.

Își încovoie un deget, iar lupul urlă – din ochi, din urechi, din gură, din piele îi țâșni foc. Duhoarea de carne și de păr ars umplu bucătăria. Alsbet Luhhan luă capacul de pe un ceaun și amestecă în el cu o lingură de lemn.

Perrin lăsa securea și se repezi înainte, încercând să stingă flăcările cu mâinile. Lupul se preschimba în cenușă neagră între palmele lui. Se uită la mormanul de scrum de pe podeaua bine măturată a jupânesei Luhhan și se dădu înapoi. Ar fi vrut să își șteargă funinginea unsuroasă de pe mâini, dar numai gândul de a-și freca palmele de haine îi întorcea stomacul pe dos. Înșfăcă securea, strângând cu putere coada, până îi trosniră degetele.

— Lasă-mă-n pace! strigă el.

Jupâneasa Luhhan scutură lingura de marginea ceaunului și puse capacul la loc, îngânând un cântec.

— Nu poți fugi de mine, rânji Ba'alzamon. Nu te poți ascunde de mine. Dacă tu ești acela, îmi aparții.

Căldura focului de pe chipul său îl sili pe Perrin să se tot tragă înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de zid. Jupâneasa Luhhan deschise cuptorul ca să vadă dacă e gata pâinea.

— Ochiul Lumii te va mistui, șopti Ba'alzamon. Te înseamnă că fiind al meu!

Întinse pumnul strâns ca și cum ar fi aruncat ceva; când desfăcu degetele, un corb se năpusti spre fața lui lui. Perrin țipă când ciocul cel negru îi străpunse ochiul stâng.

... Și se ridică în capul oaselor, acoperindu-și fața cu mâinile, înconjurat de căruțele în care dormeau Pribegii. Își lăsă încet mâinile în jos. Nu-l durea, nu curgea sânge. Dar își amintea foarte bine suferința din vis.

Se înfioră, și deodată Elyas apăru acolo, ghemuit lângă el în întunericul care începea să se risipească, cu mâna întinsă ca și cum ar fi vrut să-l scuture și să-l trezească. De dincolo de copacii unde poposiseră căruțele urlau lupii, trei gâtlejuri și un singur țipăt ascuțit. Știa ce simt. „Foc. Durere. Foc. Ură. Urăște! Ucide!”

— Da, rosti Elyas blând. E timpul. Scoală-te, băiete. E vremea să plecăm.

Perrin se sculă anevoie de sub paturi. Pe când își făcea pătura sul, Raen ieși din căruță, frecându-se la ochi. Căutătorul aruncă o privire spre cer și rămase ținut locului, pe trepte, cu mâinile ridicate în dreptul feței. Doar ochii i se mișcau, cercetând încordat cerul, deși Perrin nu înțelegea la ce se uită. La răsărit erau câțiva nori, cu marginile roșietice luminate de soarele care stătea să se ridice, dar nu se vedea nimic altceva. Raen părea că ascultă și totodată că adulmeca aerul, dar nu se auzea nimic în afară de vântul care șuiera printre copaci și nu se simțea niciun miros în afară de urmele vagi de fum de la focurile de cu seară.

Elyas se întoarse cu puținele lucruri pe care le avea, iar Raen coborî.

— Trebuie să o luăm în alta direcție, vechiul meu prieten. Căutătorul se uită din nou la cer, neliniștit. Astăzi o luăm în alta parte. Mergeți cu noi?

Elyas clatină din cap, iar Raen încuviința, ca și cum ar fi știut dintotdeauna.

— Păi, fii cu băgare de seamă, prietene. Astăzi plutește ceva în aer...

Se pregăti să se uite din nou în sus, dar își întoarse privirea înainte să ajungă deasupra căruțelor.

— Cred că vom apuca spre răsărit. Poate până la Osia Lumii. Poate că o să găsim un stedding și-o să stăm acolo o vreme.

— În steddind ești ferit de orice necazuri, fu de acord Elyas. Dar Ogierii nu-i prea văd cu ochi buni pe străini.

— Toată lumea îi vede cu ochi buni pe Pribegi, zise Raen, rânjind. În plus, până și Ogierii au oale și tot felul de lucruri de dres. Hai, hai să mâncăm ceva și vorbim după aceea.

— N-avem timp, îi anunță Elyas. Și noi plecăm azi. Cât mai repede. Se pare că e ziua plecărilor.

Raen încercă să-l convingă să stea cel puțin cât să mănânce, și când coborî și Ila din căruță, împreună cu Egwene, stăruî și ea, dar nu cu atâta tărie ca soțul ei. Spuse toate vorbele de cuviință, dar politețea îi era rece și era limpede că voia să-l vadă plecat pe Elyas, chiar dacă nu și pe Egwene.

Egwene nu băgă de seamă privirile piezișe, pline de regret pe care i le arunca Ila. Întrebă ce se petrece, iar Perrin se pregătea s-o audă spunând că vrea să rămână cu Tuatha'an; însă când Elyas îi explica, Egwene dădu din cap, gânditoare, și se repezi la căruță ca să-și adune lucrurile.

În cele din urmă, Raen ridică mâinile a neputință.

— Bine atunci. Nu știi dacă s-a întâmplat vreodată ca vreun oaspete de-al nostru să plece fără să facem un ospăț de rămas bun, dar... Privirea i se ridică din nou spre cer, șovăitoare. Ei, și noi trebuie să plecăm devreme. Poate că o să mâncăm pe drum. Dar măcar lăsați-ne să vă spunem la revedere.

Elyas încercă să protesteze, dar Raen o și luă la fuga din căruță în căruță, bocănind la ușă acolo unde nu se trezise nimeni. Până când se apropie unul dintre Spoitori, ducând-o pe Bela de căpăstru, toată tabăra era în picioare, iar oamenii își puseseră în cele mai bune și mai strălucitoare haine, un amestec de culori care făcea căruța roșu cu galben a lui Raen și a Ilei să pară ștearsă. Câinii uriași umblau printre oameni cu limbile atârându-le din gură, căutând pe cineva care să-i scarpine între urechi, în timp ce Perrin și ceilalți îndurau nesfârșite strângeri de mână și îmbrățișări. Fetele care dansaseră în fiecare noapte nu se mulțumiră cu o strângere de mână, iar îmbrățișările lor îl făcură pe Perrin să își dorească brusc să nu mai plece – dar își aduse aminte cătă lume se uita la el și fața aproape că îi deveni de culoarea căruței Căutătorului.

Aram o luă pe Egwene deoparte. Din pricina gălăgiei cu care își luau toți rămas bun, Perrin nu auzea ce îi spunea, dar Egwene tot dădea din cap, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai viguros,

pe măsură ce el începu să facă gesturi rugătoare. De la rugăminți trecu la un ton supărat, dar Ewgene continuă să dea încăpățânată din cap până când Ila o salvă, aruncându-i câteva cuvinte tăioase nepotului ei. Încruntat, Aram își croi drum prin mulțime, fără să își ia rămas bun de la ceilalți. Ila îl privi plecând, șovăind dacă să-l cheme înapoi. „Și ea e ușurată, își spuse Perrin. Ușurată că nu vrea să meargă cu noi – cu Ewgene.”

După ce strânsese măcar o dată mâna fiecăruia din tabără și îmbrățișase fiecare fată cel puțin de două ori, mulțimea se dădu înapoi, lăsând un mic spațiu liber în jurul lui Raen, al Ilei și al celor trei oaspeți.

— Ați venit în pace, intonă Raen, făcând o plecăciune solemnă, cu mâinile pe piept. Plecați acum în pace. Veți fi întotdeauna bine veniți la focurile noastre, în pace. Calea Frunzei înseamnă pace.

— Pacea fie întotdeauna cu tine, răspuse Elyas, și cu toată Seminția. Se codi o clipă, apoi adăugă: Voi găsi eu Cântecul sau altcineva va găsi cântecul, dar cântecul va fi cântat, anul acesta sau în anii care vor să vie. Așa cum a fost odată, așa va fi din nou, lumea fără de sfârșit.

Raen clipi, surprins, iar Ila părea de-a dreptul uluită, dar toți ceilalți Tuatha'an murmurară drept răspuns:

— Lumea fără de sfârșit. Lumea și timpul fără de sfârșit.

Raen și soția lui se grăbiră să repete aceste cuvinte după ceilalți.

Era într-adevăr vremea să plece. Câteva vorbe de despărțire, câteva sfaturi de plecare, câteva zâmbete și ocheade și porniră la drum, părăsind tabăra. Raen îi însoți până la marginea copacilor, împreună cu niște câini care ȳopăiau pe lângă el.

— Da, prietene, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Acum... Mă tem că râul este peste tot în lume și, indiferent ce ȳi-ar plăcea să crezi, nici tu nu vei fi ocolit.

— Pacea fie cu tine, îi ură Elyas.

— Și cu tine, răspuse Raen trist.

După ce Raen plecă, Elyas se încruntă văzându-i pe cei doi uitându-se la el.

— Ei, și nu cred în cântecul lor neghiob, mârâi el. Dar n-aveam de ce să-i fac să se simtă prost și să le stric ceremonia,

nu-i așa? V-am spus că uneori dau mare importanță ceremoniilor.

— De bună seamă, spuse Egwene cu blândețe. N-aveai de ce.

Elyas le întoarse spatele, mormăind ceva pentru el. Grialba, Vântaduc și Sarsar veniră în întâmpinarea lui Elyas, nu zburdând, cum făcuseră câinii, ci cu demnitatea cuvenită unei întâlniri între egali. Perrin înțelese ce își spun. „Ochi de foc. Durere. Colț în inimă. Moarte. Colț în inimă.” Perrin știa ce voiau să spună. Cel Întunecat. Îi povesteau despre visul lui. Despre visul lor.

Se înfioră când lupii începură să adulmece, cercetând drumul. Era rândul lui Egwene să o călărească pe Bela, iar Perrin mergea pe jos pe lângă ea. Elyas era în față, ca de obicei, mergând înghițind pământul, cu pași mari și siguri.

Perrin nu voia să se gândească la visul pe care îl avusese. Crezuse că lupii îl apără. „Nu împlinit. Acceptă. Inimă întreagă. Minte întreaga. Încă te lupți. Împlinit doar când vei accepta.” Se căzni să își scoată lupii din minte și clipi surprins. Nu știa că poate face asta. Se hotărî să nu-i mai lase să-i bântuie gândurile. „Chiar și în vise?” Nu era sigur dacă gândul era al lui sau al lor.

Egwene încă mai purta șiragul de mărgele albastre pe care-i lădăduse Aram și în păr o mlădiță cu frunzulițe roșu aprins, un alt dar primit de la tânărul Tuatha'an. Perrin era sigur că Aram încercase să o convingă să rămână cu Pribegii. Era bucuros că Egwene nu cedase, dar ar fi vrut să nu se joace așa de dragăstos cu mărgelele.

În cele din urmă o întrebă:

— Despre ce ai vorbit așa de mult cu Ila? Ori dansai cu individul ăla cu picioare lungi, ori stăteai de vorbă cu ea, ca și cum ar fi fost vreo taină la mijloc.

— Ila îmi dădea sfaturi despre cum să fiu femeie, răspunse Egwene absentă.

Perrin începu să râdă.

— Sfaturi! Nouă nu ne spune nimeni cum să fim bărbați. Pur și simplu suntem bărbați.

— Probabil că de asta nu te prea pricepi prea bine, i-o întoarse Egwene.

În fața lor, Elyas râse zgomotos.

CAPITOLUL 28

Urme în văzduh

Nynaeve privea uimită la ce se afla înaintea lor, în josul râului: Podul cel Alb care scânteia în soare, într-o strălucire lăptoasă. „Altă legendă”, se gândi ea, trăgând cu ochiul spre Străjer și spre femeia Aes Sedai, care călăreau la câțiva pași în fața ei. „Altă legendă, iar ei nici nu par să observe.” Se decise să nu rămână cu gura căscată la ce vedea, dacă putea fi zărită de ei. „Dacă mă văd cu ochii holbați, ca ultimul nătărău de la țară, o să se prăpădească de râs.” În tăcere, cei trei călăriră mai departe, către legendarul Pod Alb.

Din acea dimineață de după Shadar Logoth, când îi găsise pe Moiraine și pe Lan pe malul râului, Nynaeve nu mai avusese nici o discuție adevărată cu femeia Aes Sedai. Schimbaseră câteva vorbe, desigur, dar nimic important, cel puțin nu din punctul ei de vedere. De pildă, Moiraine încercase s-o convingă să meargă în Tar Valon. Tar Valon. Avea, într-adevăr, de gând să ajungă acolo, dacă era nevoie, și să primească învățăturile lor, dar nu din motivele pe care le bănuia cealaltă. Dacă Egwene și băieții pățiseră cumva ceva din cauza lui Moiraine...

Câteodată, împotriva voinței sale, Nynaeve se trezea întrebându-se ce putea să facă o Meștereașă cu Puterea, ce ar fi putut ea, personal, să facă. Totuși, de câte ori își dădea seama ce-i trecea prin cap, se mânia și-și alunga toate gândurile. Puterea era o blestemăție. Nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Decât dacă nu avea de ales.

Iar blestemata de Aes Sedai nu voia să vorbească decât despre aducerea ei în Tar Valon pentru învățătură. Nu-i spunea nimic altceva! Nu că ar fi ținut foarte mult să afle...

— Cum vreți să-i găsim? întrebă ea la un moment dat.

— Ți-am explicat, răspunse Moiraine fără să se obosească s-o privească. Atunci când am să fiu în preajma celor doi care și-au pierdut monedele, am să știu.

Nynaeve mai întrebase același lucru și în alte dăți, dar glasul femeii Aes Sedai era tot liniștit, ca un lac a cărui oglindă nu voia să se văturească, oricâte pietre ar fi aruncat cealaltă; de câte ori

trebuia să-l audă, Meșterea simțea că-i fierbe sângele în vine. Moiraine continuase să vorbească, de parcă nu simțea ochii lui Nynaeve, care-i sfredeleau ceafa; dar trebuia să-i simtă, la cât de pătrunzător se uita.

— Cu cât trece mai multă vreme, cu atât trebuie să fiu mai aproape, dar până la urmă am să știu. Cât despre cel care încă mai are pecetea, atâta vreme cât o poarta cu sine, pot să-l urmăresc și până la capătul lumii, dacă i nevoie.

— Dar apoi? Ce intenționezi să faci după ce-i găsești, Aes Sedai?

Era absolut sigură că Moiraine n-ar fi fost atât de dornică să-i găsească, dacă nu ar fi avut vreun plan cu ei.

— Tar Valon, Meșterea.

— Tar Valon, Tar Valon. Numai asta spui, iar eu încep să...

— Printre alte lucruri pe care ai să le-nveți când ajungi în Tar Valon, Meșterea, va fi și să-ți ții firea. Nu poți face nimic cu ajutorul Puterii dacă sufletul îți este stăpânit de emoții.

Nynaeve deschise gura să vorbească, dar cealaltă nu-i dădu răgazul.

— Lan, trebuie să-ți vorbesc o clipă.

Cei doi își apropiară capetele, iar Nynaeve rămase pe loc, cu o înfățișare posomorâtă și bosumflată pe care, de câte ori își dădea seama că i se întipărise pe chip, o ura. Și se întâmpla destul de des, după ce femeia Aes Sedai, cu multă iscusință, schimba subiectul, evita capcanele pe care i le întinsese sau rămânea surdă la strigătele ei, până când o făcea să tacă din gură. Bosumflarea o făcea să se simtă ca o fetiță care fusese prinsă de Soborul Femeilor făcând ceva greșit și prostesc. Nynaeve nu era obișnuită cu această senzație, iar zâmbetul liniștit de pe chipul lui Moiraine o făcea să se simtă și mai rău.

Măcar dac-ar fi existat vreo cale să scape de cealaltă. Cu Lan s-ar descurca ceva mai bine – asta pentru că un Străjer trebuia să fie în stare să se ocupe de ceea ce era de făcut, își spuse ea în grabă, simțind cum roșește; nu din alt motiv – dar cei doi nu puteau fi despărțiți.

Și totuși, Lan în furia sa o făcea și mai tare Moiraine. Nu înțelegea cum de reușea el s-o scoată din sărite cu atâta ușurință. Rareori se întâmpla să-i spună ceva – uneori nu scotea nici zece vorbe pe zi – și nu lua niciodată parte la... conversațiile ei cu Moiraine. Adesea se îndepărta de cele două femei,

cercetând terenul, însă chiar și când se afla împreună cu ele se ținea ușor la o parte, privindu-le ca și cum ar fi urmărit un duel. Nynaeve și-ar fi dorit să nu-l mai vadă așa. Dacă era, într-adevăr, un duel, atunci ea nu reușise niciodată să iasă învingătoare, iar Moiraine părea să nici nu-și dea seama că era vorba despre o confruntare. Nynaeve se putea lipsi foarte bine de ochii lui albaștri și reci și de contemplarea lui tăcută.

Cam așa se desfășurase cea mai mare parte a drumului. Ea rămăsese tăcută, în afară de momentele în care își ieșea din fire, iar uneori, când țipa, răsunetul glasului ei părea să se sfărâme de pavăza tăcerii ca sticla spartă. Și ținutul pe care-l străbăteau era tăcut, ca și cum lumea se oprise să-și tragă răsuflarea. Vântul gemea printre copaci, dar în rest nu se mișca nimic. Și până și vântul părea îndepărtat, chiar atunci când pătrundea prin mantia care-i acoperea spatele.

La început, tăcerea i se păruse odihnitoare, după tot ce se ntâmplase, de parca, de la Noaptea Iernii, nu mai cunoscuse nici o clipă de liniște. Totuși, după prima zi petrecută numai cu femeia Aes Sedai și cu Străjerul, începuse să privească peste umăr și să se foiască în șa, de parcă ar fi sâcâit-o ceva drept în mijlocul spinării, într-un loc în care nu putea ajunge cu mâna.

Tăcerea părea un cristal osândit să se sfărâme; se simțea foarte încordată, așteptând să audă primul trosnet.

Nici Moiraine, nici Lan nu se simțeau chiar în largul lor, oricât ar fi părut de nepăsători. În scurtă vreme, ea își dăduse seama că, sub înfățișarea lor liniștită, ei deveneau, ceas de ceas, tot mai încordați, ca niște arcuri răsucite, gata să se rupă. Moiraine părea că ascultă sunete care nu existau și că aude ceva ce o făcea să se încrunte. Lan privea pădurea și râul de parcă arborii desfrunziți și întinderea de apă care se scurgea încet ascundeau semnele unor capcane și ambuscade care-i așteptau.

Pe de o parte, se bucura că nu era singura care se înfiora de acea senzație a lumii care stătea pe punctul să se prăvălească, dar faptul că-i afecta și pe ei însemna că era ceva real, iar, pe de altă parte, ea ar fi dat orice să poată crede că era numai o părere. În mintea ei se strecurase ceva care o sâcâia, ca atunci când asculta vântul, numai că acum știa că era ceva legat de Putere, și nu se putea hotărî să se lase în voia acelor gânduri chinuitoare.

— Nu-i nimic, spuse Lan, liniștit, răspunzându-i la o întrebare; nici măcar nu o privea când vorbea, căci ochii lui nu se opreau din cercetat. Apoi, contrazicând ceea ce tocmai spusese, el adăugă: Când ajungem în Whitebridge, la drumul spre Caemlyn, ar trebui să te întorci în Ținutul celor Două Râuri. Aici e prea periculos. Dar pe drumul de întors, n-o să-ți stea nimic în cale.

Era cea mai lungă replică pe care i-o adresase în acea zi.

— Face parte din Pânză, Lan, interveni Moiraine, pe un ton de dojană; și privirea ei era pierdută undeva, în depărtare. Ceea ce simți, Nynaeve, este Cel Întunecat. Furtuna s-a îndepărtat de noi... cel puțin o vreme, continuă ea, ridicând o mână ca și cum ar fi pipăit văzduhul, apoi ștergând-o de fustă fără să-și dea seama, ca și cum ar fi atins ceva murdar. Totuși, el încă stă la pândă, oftă ea, iar privirea îi este din ce în ce mai puternică. Nu pe noi ne urmărește, ci lumea. Cât o mai fi până ce va ajunge îndeajuns de puternic pentru a...

Nynaeve lăsă umerii în jos; dintr-odată, i se păru că simte cum cineva o urmărea din spate. Măcar dacă femeia Aes Sedai nu i-ar fi oferit explicația pe care tocmai o auzise.

Lan cercetă cărarea care-i ducea în josul râului, dar, pe când înainte el fusese cel care alegea drumul, acum o lăsă pe Moiraine, care nu șovăia deloc, ca și cum ar fi urmat o cale nevăzută, o urmă în văzduh, mirosul unei amintiri. Lan nu făcea decât să cerceteze drumul ales de ea, ca să vadă dacă era sigur. Nynaeve avea senzația că, și dacă el ar fi hotărât că era ceva în neregulă, Moiraine tot ar fi insistat să o ia pe acolo. Iar el s-ar fi dus după ea, era convinsă. În josul râului, drept spre...

Tresărind, Nynaeve își alungă gândurile. Se aflau la piciorul Podului Alb. Arcada palidă lucea în razele soarelui, ca o pânză lăptoasă de păianjen, prea fragilă pentru a sta în picioare, arcuindu-se peste Arinelle. Greutatea unui om ar fi făcut-o să cadă; a unui cal, cu atât mai mult. Părea gata să se prăbușească în orice clipă, din pricina propriei greutate.

Lan și Moiraine călăreau nepăsători înainte, pe panta albă și sclipitoare și apoi pe pod; copitele cailor răsunau, nu ca oțelul pe sticlă, ci ca oțelul pe oțel. Suprafața podului părea, e drept, netedă ca sticla udă, dar caii pășeau siguri, fără să alunece.

Nynaeve se sili să-i urmeze, dar, de la primul pas, se simți cuprinsă de teama că toată construcția stătea să se

prăbușească sub ei. „Dacă dantela ar fi făcută din sticlă, se gândi ea, așa ar arăta.”

Numai când se apropiară de capătul celălalt, ea simți mirosul de smoală arsă care se răspândea în aer. Într-o clipă, văzu și ce se întâmpla.

De jur împrejurul pieței aflate la piciorul podului se aflau grămezi de scânduri înnegrite, din care încă se mai înălțau pale de fum, pe locurile în care altădată fuseseră case – cu totul, vreo jumătate de duzină. Pe străzi patrulau bărbați în uniforme roșii, care nu li se potriveau, și armuri ponosite. Cu toții mergeau repede, ca și cum s-ar fi temut să găsească ceva, și priveau peste umăr în timp ce pășeau. Oărășenii – puținii care îndrăzniseră să iasă – mergeau aproape alergând, cu umerii lăsați în jos, ca și cum i-ar fi urmărit ceva.

Lan avea o înfățișare sumbră – iar oamenii se țineau la distanță de ei, chiar și soldații. Străjerul adulmecă aerul și se strâmbă, mârâind ceva cu voce scăzută. Nici nu era de mirare, se gândi Nynaeve, de vreme ce mirosul de ars era atât de puternic.

— Roata țese cum îi este voia, murmură Moiraine. Nimeni nu poate înțelege Pânza, până ce nu-i țesută.

În clipa următoare, ea coborâse deja din șaua lui Aldieb și începuse să discute cu oamenii. Nu punea întrebări, ci încerca să-i consoleze și, spre mirarea lui Nynaeve, părea sinceră. Oamenii care se fereau de Lan, gata să o ia la fugă din fața oricărui străin, se opreau să-i vorbească lui Moiraine. Păreau și ei uimiți de ce făceau, dar ajungeau să-și deschidă, oarecum, sufletul, văzând privirea limpede a femeii și auzindu-i glasul mângâietor. Ochii ei păreau să împărtășească durerea celorlalți, să resimtă tulburarea lor, iar astfel limbile se dezlegau.

Cu toate acestea, ei mințeau în continuare. Cei mai mulți. Unii negau că ar fi fost vreun necaz. Nu, nu fusese nimic. Moiraine pomeni de clădirile arse de jur împrejurul pieței. Totul era bine, insistară ei, privind dincolo de ceea ce nu voiau să vadă.

Un individ gras le vorbea cu o însuflețire goală, dar obrazul îi zvâcnea la fiecare zgomot. Cu un rânjet care i se tot ștergea de pe chip, pretinse că o lampă răsturnată stârnise un foc care se întinsese din pricina vântului, înainte să se poată face ceva. Dintr-o privire, Nynaeve văzu că acele clădiri arse nu se aflau unele lângă altele.

Poveștile erau aproape la fel de multe ca oamenii care le spuneau. Câteva femei își coborâră vocile de parcă ar fi complotat. Adevărul adevărat, spuseră ele, era că undeva, în oraș, se afla un bărbat care folosea Puterea după cum îl tăia capul. Era momentul să vină femeile Aes Sedai; nu mai era vreme de pierdut, după cât credeau ele, orice ar fi spus bărbații despre Tar Valon. Să vină cele din Ajah Roșie ca să pună lucrurile la punct.

Un bărbat pretindea că fusese vorba despre un atac de-al bandiților, iar altul vorbea despre o răscoală de-a Iscoadelor Celui Întunecat.

— Cei care merg să-l vadă pe falsul Dragon, știu Domniile Voastre, se plânse el, cu chipul posomorât. Sunt peste tot. Cu toții Iscoade ale Celui Întunecat.

Iar alții vorbeau de niște necazuri – fără să precizeze despre ce era vorba – pricinuite de niște oameni veniți în josul râului, cu o barcă.

— Le-am arătat noi, murmură un bărbat tras la față, frecându-și nervos mâinile. Soiul ăsta de lucruri trebuie să rămână acolo, la Hotare, unde-i e locul. Am mers la docuri și...

Se întrerupse atât de brusc, încât dinții îi clănțăniră. Fără vreo altă vorbă, se îndepărtă grăbit de ei, uitându-se peste umăr, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-l urmărească.

Barca scăpase nevătămată – reușiră, în cele din urmă, să afle măcar atâta lucru de la ceilalți – pentru că-și tăiasse frânghiile cu care se ancorase și plecase pe râu. Se întâmplase chiar cu o zi înainte, pe când pe chei se aduna o mulțime furioasă. Nynaeve se întrebă dacă Egwene și băieții fuseseră la bord. O femeie le spuse că printre marinari se afla și un Menestrel. Dacă fusese cumva Thom Merrilin...

Încercă să o convingă pe Moiraine că era posibil ca unii dintre cei din Emond's Field să fi fugit cu barca. Femeia Aes Sedai o ascultă răbdătoare, încuviințând din cap, până ce termină.

— Poate, rosti apoi Moiraine, deși părea neîncrezătoare.

În piață se afla un han, încă în picioare; sala mare era împărțită în două de un perete care se ridica până la înălțimea umărului. Moiraine se opri după ce intră, pipăind văzduhul cu mâna. Simți ceva ce o făcu să zâmbească, dar nu le spuse nimic.

Mâncară în liniște; nu numai ei tăceau, ci toți cei aflați în sală. Puținii oameni care mâncau acolo își îndreptau atenția numai către ceea ce se afla în farfurie, cufundați în propriile gânduri. Hangiul, care ștergea mesele cu un colț al șorțului, mormăia pentru sine fără încetare, dar și fără să ridice vreo clipă glasul. Nynaeve se gândi că nu putea fi prea plăcut să rămână peste noapte în acel loc; teama se simțea până și în aer.

Tocmai când își dădură la o parte farfuriile, pe care le curățaseră cu bucăți de pâine, unul dintre soldații în uniforme roșii apărură în prag. Arăta strălucitor, se gândi Nynaeve, cu coiful său ascuțit și platoșa lustruită, până ce se opri chiar după ușă, cu o mână pe mânerul sabiei și luându-și o înfățișare dură, potrivindu-și apoi gulerul prea strâmt, în jurul gâtului, cu un deget. Îi aminti de Cenn Buie, atunci când încerca să se poarte ca un adevărat membru al Sfatului Satului.

Lan îi aruncă o privire și pufni disprețuitor:

— Garda orașului. De niciun folos.

Soldatul arunca o privire în încăpere, zăbovind cu ochii asupra lor. Șovăi, apoi trase aer adânc în piept și veni grabnic spre ei, tropăind din picioare, ca să-i întrebe cine erau, ce treabă aveau în Whitebridge și cât aveau de gând să rămână.

— Plecăm de îndată ce-mi termin berea, răspunse Lan, care mai bău o înghițitura lungă înainte să ridice privirea către celălalt. Fie ca Lumina să se reverse asupra bunei regine Morgase.

Bărbatul în uniformă roșie deschise gura, apoi se uită mai adânc în ochii lui Lan și făcu un pas înapoi, dar își regăsi pe dată cumpătul, după ce îi aruncase o privire lui Moiraine și ei înșiși. O clipă, Nynaeve avu impresia că avea de gând să facă vreo prostie, ca nu cumva să pară laș în fața a două femei. Din experiența ei, bărbații făceau adesea prostii dintr-astea. Dar în Whitebridge se întâmplaseră prea multe; din tainețele minților oamenilor ieșise la iveală prea multă nesiguranță. Soldatul se uită din nou la Lan și se răzgândi iarăși. Chipul grav al Străjerului era lipsit de expresie, dar mai erau și ochii aceia albaștri și reci. Atât de reci.

Până la urmă, soldatul se hotărî asupra unui gest scurt de încuviințare.

— Păi, așa să faceți. În ultimele zile, pe aici au fost prea mulți străini. Nu-i bine pentru pacea Reginei.

Întorcându-se pe călcâie, el se îndepărtă, tropăind ca și la venire, iar pe drum își exersa privirea neînduplecată. Niciunul dintre localnicii aflați în han nu păru să observe.

— Unde mergem? îl întreba Nynaeve pe Străjer; atmosfera dinăuntru era atât de apăsătoare, încât o făcu să coboare glasul, dar avu grijă să nu pară nesigură pe sine. Pe urmele bărcii?

Lan privi spre Moiraine, care clătină ușor din cap și prinse a vorbi.

— Întâi trebuie să-l găsec pe cel de care sunt sigură, iar pe moment el se află undeva la miazănoapte față de noi. Oricum, cred că nici ceilalți doi nu au plecat cu barca.

Pe buzele ei flutura un zâmbet scurt, mulțumit.

— Au fost aici, în încăperea asta, poate chiar ieri, în orice caz nu mai devreme de alaltăieri. Erau înfricoșați, dar au plecat vii. Urma nu ar fi dăinuit fără o asemenea emoție puternică.

— Dar care dintre ei? întrebă Nynaeve, aplecându-se concentrată peste masă. Știi?

Femeia Aes Sedai clătină ușor, foarte ușor, din cap, iar Nynaeve se așeză la loc.

— Dacă sunt numai cu o zi sau două în fața noastră, de ce nu plecăm întâi după ei?

— Știu că au fost aici, își întări Moiraine spusele, cu glasul ei exasperant de liniștit, dar dincolo de asta nu pot să-mi dau seama dacă au plecat spre răsărit, spre miazănoapte sau spre miazăzi. Cred că au fost îndeajuns de deștepți încât s-o ia spre răsărit, către Caemlyn, dar nu știu sigur și, de vreme ce le lipsesc peceteile, nici n-o să pot afla decât dacă m-apropii cam la jumătate de milă. În două zile, ei puteau străbate douăzeci sau chiar patruzeci de mile în orice direcție, dacă erau înfricoșați de ceva. Iar când au plecat de aici, sigur erau speriați.

— Dar...

— Meștereasă, oricât de speriați erau, oriunde ar fi plecat, până la urmă își vor aminti de Caemlyn, iar acolo am să-i regăsec. Dar mai întâi am să-l ajut pe cel pe care-l pot găsi pe loc.

Nynaeve deschise din nou gura, dar Lan o întrerupse liniștit.

— Aveau și motive să le fie frică, începu el, privind în jur și coborând vocea. Pe aici a fost și un Jumate-Om. Îi simt mirosul peste tot, adăugă strâmbându-se, așa cum făcuse în piață.

Moiraine oftă.

— Am să-mi păstrez speranța până ce știu că s-a spulberat. Refuz să cred că Cel Întunecat poate câștiga atât de ușor. Am să-i găsesc pe toți trei vii și nevătămați. Trebuie s-o cred.

— Și eu vreau să-i găsesc pe băieți, mărturisi Nynaeve, dar cum rămâne cu Egwene? Nici măcar nu pomeniți de ea, iar când întreb eu, nu mă bagă nimeni în seamă. Credeam că voiai s-o duci în... adăugă ea, aruncând o privire spre celelalte mese și continuând cu voce joasă... în Tar Valon.

Femeia Aes Sedai rămase o clipă cu ochii ațintiți spre tăblia mesei, apoi se uită la Nynaeve; când o văzu, aceasta tresări din pricina fulgerului de mânie care părea că-i face ochii să strălucească. Apoi însă, se încordă și ea, mâniindu-se din ce în ce mai tare, dar, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, femeia Aes Sedai spuse, cu răceală:

— Sper s-o găsesc și pe Egwene în viață și nevătămată. Nu renunț așa ușor la tinerele atât de înzestrate, după ce le-am găsit. Dar va fi după voia Roții.

Nynaeve simți un gol în stomac. „Oi fi și eu una dintre tinerele la care nu renunți? Mai vedem noi, Aes Sedai. Arde-te-ar Lumina, mai vedem noi!”

Terminară masa în tăcere și tot în tăcere plecară pe poartă, apucând-o pe drumul spre Caemlyn. Ochii lui Moiraine cercetau orizontul către miazănoapte și spre răsărit. În spatele lor, orașul Whitebridge, învăluit în fum, se ghemuia sub povara groazei.

CAPITOLUL 29

Ochii fără milă

Elyas mergea grăbit prin ținutul acoperit cu iarbă veștejită, ca și cum ar fi vrut să recupereze timpul petrecut în compania Pribegilor, gonind așa de tare spre miazăzi, încât până și Bela era fericită să se oprească la căderea întunericului. Totuși, în ciuda iuțelii, era cu mai luare aminte decât înainte. Noaptea făceau focul numai dacă găseau lemne uscate pe jos. Nu-i lăsă să rupă nici o rămurică din vreun copac din apropiere. Focurile pe care le făcea erau mici și întotdeauna ascunse într-o groapă atent săpată într-un loc de unde scosese o bucată de pământ. De îndată ce masa era gata, îngropa cărbunii și pune la loc bucata de pământ. Înainte să pornească din nou la drum în lumina tulbure a zorilor, cerceta tabăra palmă cu palmă, ca să fie sigur că nu lăsau nici o urmă a trecerii lor pe acolo. Ba chiar ridica pietrele răsturnate și îndrepta buruienile aplecate. Făcea toate astea foarte repede, niciodată nu îi lua mai mult de câteva minute, dar nu plecau până nu era mulțumit.

Perrin nu credea că toate măsurile astea de prevedere erau bune la ceva împotriva viselor, dar când începu să se gândească la ce-ar putea fi bune, își dori să fie vorba doar de vise. Prima dată, Egwene întrebă neliniștită dacă se întorseseră trolocii, dar Elyas se mărgini să scuture din cap și îi îndemnă să meargă mai departe. Perrin nu spuse nimic. Știa că nu sunt troloci prin apropiere; lupii miroseau doar iarbă, copaci și animale mici. Nu teama de troloci îl mâna pe Elyas înainte, ci altceva, de care nici măcar el nu era sigur. Lupii nu știau ce este, dar simțeau prudența lui Elyas și începură să cerceteze drumul ca și cum primejdia ar fi fost pe urmele lor sau i-ar fi așteptat la cotitură.

Ținutul se umplu de creste lungi și vălurite, prea joase ca să poată fi numite dealuri, care se ridicau în calea lor. Un covor de iarbă tare, uscată de frigul iernii și năpădită de buruieni, se întindea în fața lor, încrețită de vântul de la răsărit care bătea nestingherit. Crângurile se îpușinară. Soarele se ridica pe cer fără tragere de inimă și fără căldură.

Elyas încerca să urmeze cât mai îndeaproape hotarele ținutului, strecurându-se printre creste și ferindu-se să urce în vârful lor. Vorbea rar, iar când vorbea...

— Știți cât timp ne va lua asta, să ocolim așa fiecare nenorocit de delușor? Sânge și cenușă! O să se facă vară până o să scap de voi. Nu, nu putem merge drept. De câte ori trebuie să vă spun? Aveți habar cât de descoperiți suntem pe creste într-un ținut ca ăsta? Arde-m-ar, mergem înainte, apoi dăm înapoi. Mergem șerpuiind. Aș umbla mai repede cu picioarele legate. Hei, aveți să gând să vă holbați la mine sau să vă mișcați?

Perrin schimbă o privire cu Egwene. Fata scoase limba în spatele lui Elyas. Niciunul nu spuse nimic. Singura dată când Egwene protestase, zicând că Elyas era cel care voia să ocolească dealurile și că nu era vina lor, îi ținuse o lecție despre cum se aud zgomotele, dar bombănind așa de tare, încât îl auzeai de la o milă. Îi ținu lecția peste umăr, fără măcar să încetinească.

Fie că vorbea, fie că nu, ochii lui Elyas scrutau în jur, uneori privind țință într-un loc, ca și cum ar mai fi fost ceva de văzut în afară de aceeași iarbă groasă de sub picioarele lor. Dacă totuși vedea ceva, nici Perrin, nici lupii nu-și dădeau seama ce anume. Avea din ce în ce mai multe cute pe frunte, dar nu voia să explice din ce pricină, nici de ce trebuia să se grăbească, nici cine credea că e pe urmele lor.

Câteodată dădeau peste o creastă mai lungă, care se întindea mile întregi spre răsărit și spre apus. Chiar și Elyas era de acord că, dacă ar fi ocolit-o, s-ar fi îndepărtat prea mult. Cu toate acestea, nu le îngăduia să o traverseze pur și simplu. Îi lăsă la marginea povârnișului și se furișă până sus, târându-se pe burtă, uitându-se iscoditor de partea cealaltă, ca și cum lupii nu ar fi cercetat locul cu doar câteva minute mai înainte. Stând acolo, la piciorul crestei, minutele li se păreau ceasuri, iar faptul că nu știau ce se petrece îi chinuia. Egwene își mușca buzele și își trecea absentă degetele printre mărgelele pe care i le dăduse Aram. Perrin aștepta, răbdător. Stomacul i se făcea ghem, dar reușea să nu lase să i se citească nimic pe chip, reușea să își țină ascunsă tulburarea.

„Lupii ne vor da de veste dacă e vreo primejdie. Ar fi minunat dacă ar pleca, dacă ar dispărea pur și simplu, dar în clipa asta... în clipa asta, ne-ar da de veste. Ce caută oare? Ce?”

După o îndelungă cercetare cu privirea de partea cealaltă a crestei, Elyas îi îmboldea întotdeauna să-l urmeze. De fiecare dată drumul era liber – până data următoare când dădeau peste o creastă care nu putea fi ocolită. A treia oară când se întâmplă asta, stomacul lui Perrin se revoltă. Un gust neplăcut îi ajunsese în gură și își dădu seama că, dacă trebuia să aștepte chiar și numai cinci minute, avea să verse.

— Eu...

Înghiți în sec.

— Vin și eu.

— Lasă-te în jos, fu tot ce îi porunci Elyas.

De îndată ce rosti aceste vorbe, Egwene sări jos de pe Bela. Bărbatul înveșmântat în blană își împinse tichia pe ochi și se uita la ea pe sub sprâncene.

— Vrei s-o convingi și pe iapă să se târască? se răsti cu asprime.

Egwene încercă să spună ceva, dar nu izbuti. În cele din urmă ridică din umeri, iar Elyas se îndepărtă fără niciun cuvânt și începu să urce panta domoală. Perrin se repezi după el.

Cu mult înainte să ajungă în vârf, Elyas se lăsă în jos, și o clipă mai târziu se lungi pe pământ și merse mai departe târâș. Perrin se lăsă și el pe burtă.

Când ajunsese sus, Elyas își scoase tichia și de-abia apoi își înălță capul, încet de tot. Perrin căută printr-un smoc de buruieni țepoase, dar nu văzu în față decât aceeași câmpie vălurită care se întindea și în spatele lor. De partea cealaltă, povârnișul era golaș, deși un pâlc de copaci de vreo sută de pași lățime creștea într-o adâncitură la vreo jumătate de milă mai jos de creastă. Lupii umblaseră deja pe acolo și nu adulmecaseră nici o urmă de troloci sau de Myrddraali.

Din câte vedea Perrin, înspre răsărit și înspre apus, ținutul era la fel, acoperit cu iarbă și presărat ici și colo cu tufișuri. Nu mișca nimic. Lupii erau la mai bine de o milă în față și nu se vedeau; de la o asemenea depărtare aproape că nu le simțea prezența. Nu văzuseră nimic când trecuseră pe aici. „Ce caută? Nu e nimic aici.”

— Ne pierdem vremea, hotărî el și dădu să se ridice în picioare. Un cârd de corbi țâșni din pâlcul de copaci de la picioarele lor, cincizeci, o sută de păsări negre rotindu-se în văzduh. Rămase ghemuit în timp ce ei zburau în cerc deasupra copacilor. „Ochii Celui Întunecat. Oare m-au văzut?” Sudoarea îi curgea pe față.

Ca și cum același gând s-ar fi ivit deodată în o sută de minți, toți corbii se năpustiră în aceeași direcție. Spre miazăzi. Cârdu dispăru deasupra crestei următoare, deja coborând. La răsărit, alți corbi se revărsară dintr-un tufiș. Pata neagră se roti de două ori și se îndreptă spre miazăzi.

Tremurând, Perrin se lăsă încet la pământ. Încercă să spună ceva, dar gura îi era uscată. După o vreme, reuși să îngaime câteva cuvinte.

— De asta ți-era teamă? De ce n-ai spus nimic? De ce nu i-au văzut lupii?

— Lupii nu prea se uită în copaci, mormăi Elyas. Și nu, nu asta căutam. Ți-am mai zis, nu știu ce... Departe, spre apus, un alt nor negru se ridică dintr-un alt pâlț de copaci și porni spre miazăzi. Erau prea departe ca să deslușească fiecare pasăre în parte. Slavă Luminii, nu sunt mulți. Nu știu. Chiar și după...

Se întoarse ca să privească în urmă, pe unde veniseră. Perrin înghiți în sec. Chiar și după vis, asta voise Elyas să spună.

— Nu sunt mulți? se miră el. Acasă nu vezi atâția corbi într-un an.

Elyas dădu din cap.

— În ținuturile de la Hotar am văzut cârduri de câte o mie de corbi. Nu prea des, ce-i drept – pe acolo oamenii care omoară corbi sunt răsplătiți –, dar s-a întâmplat și asta. Încă se mai uita spre miazăzi. Ssst!

Perrin simți și el strădania lui Elyas de a transmite un mesaj lupilor din depărtare. Elyas voia ca Grialba și însoțitorii ei să nu mai meargă înainte, să se grăbească să se întoarcă și să cerceteze drumul pe care veniseră. Chipul lui deja scofâlcit se încordă și se subție și mai tare din pricina efortului. Lupii erau așa de departe, încât Perrin nici nu le simțea prezența. „Grăbiți-vă. Aveți grijă la ce e pe cer. Grăbiți-vă.”

Perrin auzi slab răspunsul care sosea dinspre miazăzi. „Venim.” O imagine îi apăru în minte – lupii care alergau, cu

boturile în vânt, alergau ca și cum ar fi fost alungați de foc, alergau și tot alergau – și dispăru într-o clipită.

Elyas se prăbuși la pământ și trase adânc aer în piept. În-crunțându-se, se uită scrutător peste marginea crestei, apoi din nou înspre miazănoapte, și mormăi ceva în barbă.

— Crezi că sunt corbi în urma noastră? Întrebă Perrin.

— S-ar putea, răspunse Elyas pe un ton evaziv. Uneori fac asta. Știu un loc, dacă o să putem ajunge acolo până se lasă întunericul. Oricum, trebuie să continuăm să mergem cât timp mai e lumină, chiar dacă nu ajungem acolo, dar nu putem umbla așa repede cum aș vrea. Nu ne putem permite să ne apropiem prea mult de corbii din fața noastră. Dar dacă sunt corbi și în urmă...

— De ce până la lăsarea întunericului? Întrebă Perrin. Ce loc? Undeva unde o să fim la adăpost de corbi?

— La adăpost de corbi, vorbi Elyas, dar prea mulți oameni știu... Corbii se aciuează în copaci noaptea. Nu trebuie să ne facem griji că ne-ar putea găsi în întuneric. Facă Lumina să nu avem decât grija corbilor. Mai aruncă o privire peste creastă, apoi se ridică și îi făcu semn lui Egwene să urce împreună cu Bela. Dar mai e mult până să fie noapte. Trebuie să plecăm.

Porni în josul pantei, alergând și târșându-și picioarele, dând să cadă la fiecare pas.

— Mișcați-vă, ardă-v-ar focul!

Perrin o luă după el, mai fugind, mai lăsându-se să alunece.

Egwene ajunse în vârf, cu Bela la pas. Când îi văzu, pe față i se citi ușurarea.

— Când ați dispărut așa, am crezut... Ce s-a întâmplat?

Perrin continuă să alerge până când fata îl prinse din urmă.

Îi povesti despre corbi și despre adăpostul despre care vorbea Elyas, dar cam dezlânat. După ce exclamă, cu glasul sugrumat, „Corbi!”, Egwene îl tot întrerupse, punându-i întrebări la care, de cele mai multe ori, nu putea răspunde. Ajunseră la următoarea creastă, și el tot nu terminase de povestit.

În mod obișnuit – dacă era ceva obișnuit la călătoria asta –, ar fi ocolit-o și nu ar fi trecut peste ea, dar Elyas stăruia totuși să cerceteze ce era în față.

— Vrei să te trezești în mijlocul lor, băiete? remarcă el acru.

Egwene se uită la creastă, umezindu-și buzele, ca și cum ar fi vrut și să meargă cu Elyas, și să rămână pe loc. Elyas era singurul care nu șovăia.

Perrin se întrebă dacă nu cumva corbii se întorceau pe unde veniseră. Ar fi fost ceva să ajungă în vârf în același timp cu un cârd de corbi.

Ajuns în vârf, își ridică puțin capul, cât să vadă peste margine, și răsuflă ușurat când nu zări decât un pâlc de copaci spre apus. Nu se vedea niciun corb. Dintr-odată, o vulpe țâșni dintre copaci, fugind să rupă pământul. Corbii se repeziră în urma ei. Fâlfâitul aripilor aproape că făcu vulpea să se tânguie. Un vârtej întunecat cobora și se rotea în jurul ei. Vulpea încercă să-i muște, dar ei se repezeau la ea și se îndepărtau nevătămați, cu ciocurile negre lucindu-le umede. Vulpea se întoarse înspre copaci, încercând să se ascundă în vizuină. Acum fugea anevoie, cu capul în jos, cu blana murdara de sânge, iar corbii dădeau din aripi în jurul ei, și erau din ce în ce mai mulți, din ce în ce mai mulți, până când, în cele din urmă, vulpea fu acoperită cu totul. Corbii se ridicară tot așa de brusc pe cât coborâseră, se rotiră deasupra copacilor și dispărură spre miazăzi. Din vulpe nu mai rămăsese decât o grămăjoară de blană sfâșiată.

Perrin înghiți în sec. „Lumină. Ne-ar putea face și nouă la fel. O suta de corbi. Ne-ar putea...”

— Mișcați-vă, mârâi Elyas, sărind în picioare. Îi făcu semn lui Egwene să se apropie și, fără să mai aștepte, porni grăbit spre copaci. Mișcați-vă, ardă-v-ar focul! le strigă el peste umăr. Mișcați-vă!

Egwene trecu în galop peste creastă și îi ajunse din urmă jos. Nu mai era vreme de explicații, dar observă imediat vulpea. Se îngălbeni pe loc.

Elyas ajunse la pâlcul de copaci și se întoarse acolo, la marginea crângului, făcându-le semne furioase să se grăbească. Perrin încercă să fugă mai repede și se împiedică, întinse mâinile și de-abia izbuti să nu se lovească cu capul de pământ. „Sânge și cenușă! Nu pot să fug mai repede de atât!”

Un corb răzleț ieși din crâng. Veni înspre ei, scoase un țipăt, apoi se îndreptă spre miazăzi. Deși știa că e prea târziu, Perrin bâjbâi după praștia de la brâu. Tot mai încerca să scoată o piatră din buzunar, când corbul se opri brusc în zbor și se

prăbuși la pământ. Rămase cu gura căscată, după care văzu praștia din mâna lui Egwene. Fata îi zâmbi șovăitor.

— Nu mai stați acolo să vă numărați degetele, strigă Elyas.

Perrin tresări și se repezi înspre copaci, apoi se feri din drum ca să nu fie călcat în picioare de Egwene și de Bela.

Depart, spre apus, aproape ascuns vederii, se ridică în aer ceva ce semăna cu o pâclă întunecată. Perrin simți cum lupii mergeau în acea direcție, îndreptându-se spre miazănoapte. Îi simți văzând corbii, în stânga și în dreapta, fără să încetinească. Pâcla întunecată se întoarse spre miazănoapte ca și cum ar fi urmărit lupii, apoi se opri pe neașteptate și coti spre miazăzi.

— Crezi că ne-au văzut? întrebă Egwene. Eram deja printre copaci, nu-i așa? De la distanța asta nu ne puteau vedea. Puteau? Nu de așa de departe.

— Noi i-am văzut de la distanța asta, i-o întoarse Elyas sec.

Perrin se foi, neliniștit, iar Egwene trase aer în piept, speriată.

— Dacă ne-ar fi văzut, mormăi Elyas în continuare, s-ar fi repezit la noi, așa cum s-a întâmplat cu vulpea. Folosiți-vă mintea, dacă vreți să rămâneți în viață. Frica o să vă ucidă dacă nu învățați s-o țineți în frâu. Privirea lui pătrunzătoare se opri o clipă asupra fiecăruia din ei. În cele din urmă dădu din cap, în semn de încuviințare. Acum au plecat, și ar trebui să plecăm și noi. Țineți praștiile la îndemână. S-ar putea să mai avem nevoie de ele.

Ieșiră din pâlcul de copaci, și Elyas îi îndemnă s-o ia la apus de drumul pe care merseseră până atunci. Perrin respira anevoie; părea că o apucă pe urma ultimilor corbi pe care îi văzuseră. Elyas mergea neobosit și nu le mai rămânea decât să se supună. La urma urmelor, Elyas știa un adăpost. Undeva. Așa zicea.

Fugeau până la dealul următor, așteptau până plecau corbii, apoi fugeau din nou, așteptau, fugeau iar. Și felul în care merseseră până atunci fusese destul de obositor, dar acum începură cu toții, mai puțin Elyas, să se simtă istoviți de fuga asta în salturi. Perrin simțea o greutate pe piept și trăgea cu nesaț aer în plămâni ori de câte ori avea câteva minute la dispoziție să stea întins pe vârful dealului, lăsându-l pe Elyas să se ocupe de cercetarea drumului. Bela stătea cu capul în jos și cu nările fremătând de fiecare dată când se opreau. Frica îi

facea să înainteze, dar Perrin nu știa dacă o țineau sau nu în frâu. Ar fi vrut doar ca lupii să le spună ce era în spatele lor, dacă era ceva, indiferent ce ar fi fost.

În față erau mai mulți corbi decât și-ar fi dorit Perrin să vadă vreodată. Păsări negre se ridicau din dreapta și din stânga și se îndreptau spre miazăzi. De zece ori ajunseră în ascunzătoarea unui crâng sau în adăpostul sărăcăcios oferit de vreun povârniș doar cu câteva clipe înainte ca păsările să acopere cerul. Odată, pe când soarele începea să coboare spre asfințit, rămaseră sub cerul liber, încremeniți ca niște statui, la o jumătate de mila depărtare de cel mai apropiat sălaș, în timp ce o sută de Iscoade ale Celui Întunecat se împrăștiu spre răsărit. În ciuda vântului, sudoarea continuă să lucească pe chipul lui Perrin chiar și când din ultima siluetă neagră nu mai rămase decât un punct, care se mistui și el. Pierdu numărul corbilor rătăciți pe care îi doborâseră cu praștia.

Pe drumul pe unde trecuseră și corbii, vedea destule motive care să-i îndreptățească teama. Se holbase, fascinat și îngrețosat deopotrivă, la un iepure care fusese făcut bucăți. Capul fără ochi stătea drept, în timp ce restul bucăților – picioare, măruntaie – zăceau împrăstiate în jurul lui. Văzuse și păsări din care nu mai rămăseseră decât niște grămăjoare informe de pene. Și încă două vulpi.

Își aminti de ceva ce spusese Lan. Plăcerea tuturor creaturilor Celui Întunecat de a ucide. Puterea Celui Întunecat înseamnă moarte. Și dacă au să-i găsească corbii? Ochi nemiloși strălucind ca niște mărgele negre. Ciocuri ucigașe rotindu-se în jurul lor. Ciocuri ascuțite ca niște ace care sorb sângele. O sută. „Sau pot chema și pe alții? Poate vin toți pe urmele noastre?” O imagine dezgustătoare îi apără în minte. Un morman de corbi, înalt cât un deal, agitându-se ca niște viermi, ciorovăindu-se pentru câteva fâșii însângerate.

Deodată imaginea fu alungată de altele, fiecare apărându-i limpede în minte o clipă, apoi învârtindu-se și preschimbându-se în alta. Lupii găsiseră corbi înspre miazănoapte. Păsări amenințătoare coborau și se roteau și coborau din nou, la fiecare coborâre sorbind sânge cu ciocurile. Lupii mârâiau, se fereau din calea lor și săreau, răsucindu-se în aer, încercând să-i apuce cu fălcile. Perrin simțea neconținut gustul penelor și cel scârbos al corbilor striviți de vii, simțea durerea de la tăieturile

care îi brăzdau trupul, știa, cu o disperare care nu izbutea niciodată să îl facă să renunțe, că toate strădaniile lui nu sunt îndeajuns. Pe neașteptate, corbii se îndepărtară, rotindu-se o ultimă dată pe deasupra lupilor, scoțând țipete furioase. Un fâlfâit de aripi negre, și deja nu mai erau acolo; doar câteva pene negre pluteau deasupra morților. Vântaduc își linse piciorul stâng din față, unde fusese înțepat. Era ceva în neregulă cu unul din ochii lui Sarsar. Nebăgând în seamă propria suferință, Grialba îi strânse laolaltă și, în pofida durerii, porniră să alerge în direcția în care o luaseră corbii. Blana le era năclăită de sânge. „Venim. Primejdia vine înaintea noastră.” Umblând cu pași repezi și împleticiți, Perrin schimbă o privire cu Elyas. Ochii galbeni ai bărbatului erau lipsiți de orice expresie. Dar știa. Nu spuse nimic, se uită doar la Perrin și așteptă, fără să încetinească pasul.

„Așteaptă. Așteaptă să recunosc că simt lupii.”

— Corbi, șopti Perrin cu vocea întretăiată. În spatele nostru.

— Avea dreptate, murmură Egwene. Poți vorbi cu ei.

Perrin își simțea picioarele ca două bucăți de fier pe doi pari de lemn, dar încercă să le facă să se miște mai repede. Dacă ar putea să o ia înaintea privirilor lor, înaintea corbilor, înaintea lupilor, dar mai ales înaintea ochilor lui Egwene, care știa acum cine este el cu adevărat. „Ce ești tu? Atins de Cel Întunecat, orbi-m-ar Lumina! Blestemat!”

Gâtul îi ardea, cum nu îi arsese nici pe vremea când lucra la fierăria lui jupân Luhhan, în fum și căldură. Se poticni și se ținu de scara calului până când fata se dădu jos și îl împinse în șa, în ciuda protestelor sale că putea merge mai departe. Însă, peste puțin timp, ea însăși se ținea de scară în timp ce alerga, cu mâna cealaltă ținându-și fustele și, puțin după aceea, Perrin descălecă, cu genunchii încă tremurând. Trebui să o ia în brațe ca să o așeze în locul lui în șa, dar Egwene era prea ostenită ca să se mai împotrivească.

Elyas refuza să domolească pasul. Îi îmboldea, îi lua peste picior și îi ținea așa de aproape de corbii care îi căutau spre miazăzi, încât lui Perrin i se părea că ar fi fost îndeajuns ca vreo pasăre să se uite în urmă.

— Mergeți mai repede, arde-v-ar focul! Credeți că, dacă ne prind, o să aveți altă soartă decât vulpea aia? Cea cu măruntaiele puse pe cap?

Egwene se aplecă în șa și vărsă.

— Știam că o să vă aduceți aminte. Mergeți încă puțin. Atât. Încă puțin. Arde-v-ar focul, credeam că tinerii de la ferme sunt rezistenți. Muncesc toată ziua și dănțuiesc toată noaptea. Mi se pare că mai degrabă dorm toată ziua și toată noaptea. Mișcați-vă nenorocitele alea de picioare!

Începeau să coboare un deal de îndată ce ultimul corb dispărea dincolo de dealul din față și coborau în timp ce ultimii din cârd încă mai fâlfâiau din aripi deasupra vârfului. „O pasăre care să se uite înapoi.” Corbii cercetau la răsărit și la apus, în timp ce ei se repezeau să traverseze spațiile deschise dintre dealuri. „E destul să se uite o pasăre.”

Corbii din spate se apropiau cu repeziciune. Grialba și ceilalți lupi își croiau drum pe lângă ei și mergeau tot înainte, fără ca măcar să se oprească să-și lingă rănila, dar învățaseră că trebuie să aibă grijă la ce se afla pe cer. „Cât de aproape? Cât mai durează?” Lupii nu aveau noțiunea timpului așa cum o au oamenii, nu vedeau de ce ziua ar trebui împărțită în ceasuri. Le erau suficiente anotimpurile, lumina și întunericul. Nu era nevoie de mai mult. În cele din urmă, Perrin izbuti să vadă unde va fi soarele când corbii din spatele lor îi vor ajunge din urmă. Se uită peste umăr la soarele care apunea și încercă să își umezească buzele cu limba uscată. Corbii vor fi deasupra lor peste un ceas, poate chiar mai puțin. Un ceas, și mai erau două ceasuri bune până la apusul soarelui, cel puțin două până va fi complet beznă.

„O să murim odată cu soarele care apune”, își spuse el, împiedicându-se în timp ce fugea. Măcelăriți precum vulpea. Duse mâna la secure, apoi la praștie. Asta îi va fi mai de ajutor. Însă nu îndeajuns. Nu și împotriva a o sută de corbi, o sută de ținte năpustindu-se spre el, o sută de ciocuri ascuțite.

— E rândul tău să călărești, îngăimă Egwene istovită.

— Mai încolo puțin, răspunse el gâfâind. Încă mai pot merge mile întregi.

Egwene încuviință și rămase în șa. „E obosită. Să îi spun? Sau să o las să creadă că mai avem încă șanse să scăpăm cu viață? Un ceas de speranță, chiar deșartă, sau un ceas de disperare?”

Elyas se uită din nou la el, fără să scoată un cuvânt. Pesemne că știa, dar nu spunea nimic. Perrin o privi din nou pe

Egwene și clipi ca să-și alunge lacrimile. Puse mâna pe secure și se întrebă dacă ar avea curajul. În ultimele clipe, când corbii ar coborî asupra lor, când toate speranțele se vor fi spulberat, va avea curajul să o cruțe de soarta pe care o avusese vulpea? „Lumină, întărește-mă!”

Corbii din față păsură a se mistui pe neașteptate. Perrin deslușea încă nori întunecați, pâcloși, departe spre răsărit și spre apus, dar în față... nimic. „Unde s-au dus? Lumină, dacă le-am luat-o înainte...”

Deodată fu străbătut de un fior, o scuturătură rece, ca și cum ar fi sărit în apele Izvorului de Vin în miezul iernii. Îl străbătu din cap până-n picioare și păru să îi înlăture puțin oboseala, puțin durerea din picioare și senzația de arsură din plămâni. Lăsa în urmă... ceva. Nu știa ce, doar că se simțea altfel. Se opri, împleticindu-se și se uită în jur, speriat.

Elyas se uită la el, se uită la toți, cu o licărire în ochi. Perrin era sigur că știa ce se întâmplase, dar se mulțumea să îi privească.

Egwene trase de hățuri și se uită împrejur, șovăitoare, pe jumătate mirată, pe jumătate temătoare.

— E... ciudat, șopti ea. Mă simt ca și cum aș fi pierdut ceva.

Chiar și iapa își ținea capul drept, așteptând, cu nările fremătânde, ca și cum ar fi simțit un miros slab de fân proaspăt cosit.

— Ce... ce a fost asta? bâigui Perrin.

Elyas izbucni în râs. Se aplecă, cu umerii tremurând, ca să-și pună mâinile pe genunchi.

— Adăpostul, asta e. Am izbutit, neghiobilor. Niciun corb nu va trece hotarul ăsta... niciun corb care să fie ochiul Celui Întunecat, în orice caz. Trolocii ar trebui să fie împinși înapoi și ar fi nevoie de ceva cu adevărat înspăimântător pentru ca Myrddraalul să îi mâne aici. Nici femeile Aes Sedai nu vor veni pe aici. Puterea Supremă nu servește la nimic aici. Nu pot ajunge la Adevăratul Izvor. Nici măcar nu îl mai simt, e ca și cum ar fi dispărut. Asta le chinuie, le face să tremure ca un bețiv care bea de o săptămână întreagă. Suntem la adăpost.

La început, lui Perrin i se păru că ținutul e neschimbat – aceleași dealuri vălurite, aceleași creste pe care le traversaseră toată ziua. Apoi văzu mlădițe verzi prin iarbă; nu multe, nu foarte viguroase, dar mai multe decât văzuse prin alte părți.

Erau și mai puține buruieni în iarbă. Nu-și dădea seama despre ce e vorba, dar locul ăsta avea... ceva special. Și ceva din ceea ce spusese Elyas îi amintea de...

— Ce e aici? Întrebă Egwene. Ce-i cu locul ăsta? Nu-mi place.

— Un stedding, mugi Elyas. N-ai ascultat niciodată poveștile? Firește, de trei mii de ani, de la Frângerea Lumii, n-a mai călcat niciun Ogier pe aici, dar steddingul îl face pe Ogier, și Ogierul pe stedding.

— E doar o legendă, îngăimă Perrin. În povești, steddingurile erau întotdeauna niște limane, locuri în care te puteai ascunde, fie de femeile Aes Sedai, fie de alte creaturi ale Părintelui Minciunii.

Elyas se îndreptă de spate; chiar dacă nu arăta tocmai odihnit, nu dădea semne că ar fi petrecut mai mult de o zi fugind.

— Haideți. Mai bine am pătrunde mai adânc în această legendă. Corbii nu pot veni după noi, dar ne pot încă vedea dacă stăm atât de aproape de margine, și s-ar putea să fie atât de mulți, încât să păzească tot hotarul. Haideți să-i lăsăm să stea la pândă de a lungul lui.

Acum că se oprișe, Perrin voia să rămână pe loc; picioarele îi tremurau și îi venea să se întindă și să nu se mai scoale o săptămână încheiată. Înviorarea pe care o simțise nu durase decât o clipă; era din nou istovit și îl dureau tot corpul. Se căzni să facă un pas, apoi altul. Nu îi venea ușor, dar nu se dădu bătut. Egwene trase de frâie ca să o facă pe Bela să înainteze din nou. Elyas porni din nou să alerge, domolindu-și salturile doar atunci când era limpede că tinerii nu pot ține pasul cu el. Dar și așa mergea prea repede.

— De ce nu rămânem aici? Îndrăzni Perrin cu vocea întretăiată. Respira pe gură și se străduia să vorbească între două respirații adânci și hârâite. Dacă e într-adevăr un stedding. Am fi în siguranță. Fără troloci. Fără femei Aes Sedai. De ce nu rămânem aici până se termină totul? „Poate că nici lupii n-o să vină aici.”

— Și cât o să dureze asta? Elyas îl privi peste umăr, cu o sprânceană ridicată. Ce o să mâncați? Iarbă, precum calul? În plus, mai sunt și alții care știu de locul ăsta și nimic nu-i împiedică pe oameni să vină aici, chiar și pe cei mai netrebnici

dintre ei. Și nu e decât un singur loc unde se mai găsește încă apă.

Încruntat și neliniștit, Elyas se roti în cerc, cercetând ținutul. Când isprăvi, dădu din cap și murmură ceva pentru el. Perrin simți cum cheamă lupii. „Grăbiți-vă. Grăbiți-vă.”

— Trebuie să alegem râul cel mai mic, iar corbii sunt pe urmele noastre. Haideți. Încă o milă sau două.

Perrin ar fi gemut dacă și-ar fi îngăduit să-și irosească suflarea.

Dealurile joase începură să fie presărate cu bolovani uriași, bucăți neregulate de stâncă acoperită de mușchi, pe jumătate îngropate în pământ, unele mari cât niște case. În jurul lor creșteau rugi, iar unele erau aproape acoperite de tufișuri. Ici și colo, printre rugii și tufișurile uscate, se vedea câte o mlădiță răzleață, care le spunea că este cu adevărat un loc deosebit. Ce vătăma ținutul de dincolo de hotar făcea rău și aici, doar că rânile nu erau la fel de adânci.

În cele din urmă, izbutiră să treacă de încă un deal, la poalele căruia era un ochi de apă. Oricare dintre ei ar fi putut păși cu ușurință de cealaltă parte, dar apa era limpede și îndeajuns de curată cât să se poată vedea prin ea, ca printr-o bucată de sticlă, fundul nisipos. Chiar și Elyas se grăbi să coboare panta.

Când ajunse lângă apă, Perrin se trânti pe pământ și își vârî capul în ea. Îl scoase o clipă mai târziu, înviorat de răcoarea apei care țâșnea din adâncurile pământului. Își scutură capul, iar părul lui lung împrăstie o ploaie de picături în jur. Egwene rânji și îl împrășcă și ea cu apă. Privirea lui Perrin deveni serioasă. Fata se încruntă și deschise gura să spună ceva, dar el își vârî din nou capul în apă. „Fără întrebări. Nu acum. Fără explicații. Niciodată.” Însă o voce slabă îl tot necăjea. „Dar ai fi făcut-o, nu-i așa?”

Într-un final, Elyas îi chemă și se îndepărtară de apă.

— Toată lumea vrea să mănânce, am nevoie de o mână de ajutor.

Egwene munci veselă, râzând și glumind pe când pregăteau masa sărăcăcioasă. Nu le mai rămăsese decât niște brânză și niște carne uscată; nu avuseseră cum să vâneze. Cel puțin mai era niște ceai. Perrin își făcu treaba, dar în tăcere. Simțea ochii lui Egwene ațintiți asupra lui, vedea cum chipul îi devine din ce

În ce mai îngrijorat, dar îi ocolea cât putea de mult privirea. Râsetele fetei se stinseseră, glumea mai rar și parcă sfortându-se. Elyas se uita la ei, fără să spună nimic. Din ce în ce mai mohorâți, începură să mănânce în tăcere. La asfințit, soarele se făcea tot mai roșu, iar umbrele lor se alungeau.

„A rămas mai puțin de un ceas până la căderea întunericului. Dacă n-ar fi fost steddindul, ați fi fost morți cu toții. Ai fi salvat-o? Ai fi răpus-o, așa cum ai doborât atâtea tufe? Tufele nu sângerează, nu-i așa? Nici nu țipă, nici nu te privesc în ochi întrebându-te de ce?”

Perrin trase adânc aer în piept. Simțea cum, undeva în străfundurile minții lui, ceva își bătea joc de el. Ceva crud. Nu Cel Întunecat. Aproape că și-ar fi dorit să fie el. Nu Cel Întunecat; el însuși.

De data asta Elyas încălcase rânduiala focurilor. Nu erau copaci prin preajmă, dar rupsesse crengi moarte din tufișuri și făcuse focul lângă o stâncă uriașă care ieșea din deal. Judecând după straturile de funingine care acopereau stâncă, s-ar fi zis că fusese folosită de generații întregi de călători.

Partea care se vedea din stâncă avea o formă oarecum rotundă, cu o tăietură într-o parte, acolo unde mușchiul, acum veștejit, acoperea suprafața neregulată. Crestăturile și scobiturile din partea rotunjită îi păreau ciudate lui Perrin, dar el era prea cufundat în gândurile sale negre ca să le dea prea mare atenție. Egwene însă o studie cu băgare de seamă în timp ce mânca.

— Seamănă cu un ochi, zise ea în cele din urmă.

Perrin clipi; sub toată funinginea aia, semăna într-adevăr cu un ochi.

— Așa și este, încuviința Elyas. Stătea cu spatele la foc și la stâncă, cercetând câmpia din jur și mestecând o fâșie de carne uscată, tare ca o bucată de piele. Ochiul lui Artur Aripă-de-Șoim. Ochiul Marelui Rege. Asta a mai rămas din tăria și măreția lui. Spuse toate astea pe un ton absent. Mesteca tot absent; ochii și atenția îi erau concentrate asupra dealurilor.

— Artur Aripă-de-Șoim! exclamă Egwene. Râzi de mine. Nu e deloc un ochi. De ce ar ciopli cineva ochiul lui Artur Aripă-de-Șoim pe o stâncă de aici?

Elyas îi aruncă o privire peste umăr, mormăind.

— Ce v-or învăța pe voi în sat? Pufni disprețuitor și se întoarce la dealurile lui, dar continua să vorbească. Artur Paendrag Tanreall, Artur Aripă-de-Șoim, Marele Rege, a unit toate ținuturile, de la Mana Pustiitoare până la Marea Furtunilor, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, și chiar și dincolo de Pustiu. A trimis armate de cealaltă parte a Oceanului Aryth. Poveștile spun că a condus toată lumea, dar ce a condus cu adevărat era destul pentru orice om obișnuit. Și a adus pace și dreptate în ținutul său.

— Toți erau egali în fața legii, adăugă Egwene, și nimeni nu ridica mâna împotriva celui alt.

— Deci măcar ați auzit poveștile. Elyas râse înfundat, scoțând un sunet ciudat. Artur Aripă-de-Șoim a adus pace și dreptate, dar a făcut asta trecând totul prin foc și sabie. Un copil putea duce singur o pungă de aur de la Oceanul Aryth până la Osia Lumii, fără să aibă de ce se teme, dar dreptatea Marelui Rege era necruțătoare cu cei care îi puneau la îndoiala autoritatea, fie prin faptul că erau cine erau, fie pentru că își închipuiau că sunt mai puternici decât el. Oamenii de rând au avut parte de pace, de dreptate și de burți pline, dar el a asediat timp de douăzeci de ani Tar Valon și a pus un preț de o mie de coroane de aur pe capul fiecărei femei Aes Sedai.

— Parcă nu-ți plăceau femeile Aes Sedai, observă Egwene. Elyas făcu o strâmbătură.

— N-are importanță ce-mi place mie, fato. Artur Aripă-de-Șoim a fost un neghiob mândru. O tămăduitoare Aes Sedai ar fi putut să-l salveze atunci când s-a îmbolnăvit – sau a fost otrăvit, după cum spun unii –, dar toate femeile Aes Sedai care mai erau în viață erau închise în spatele Zidurilor Strălucitoare, folosind toată Puterea pe care o aveau ca să țină la distanță oștirea care lumina noaptea cu focurile sale de tabără. Oricum, nu ar fi lăsat pe niciuna dintre ele să se apropie. Le ura pe femeile Aes Sedai tot așa cum îl ura și pe Cel Întunecat.

Egwene strânse din buze, iar când vorbi, se mulțumi să spună doar atât:

— Ce au toate astea de-a face cu întrebarea dacă acela e într-adevăr ochiul lui Artur Aripă-de-Șoim?

— Doar atât, fato. Era pace peste tot, afară doar de ce se întâmpla dincolo de ocean, oamenii îl întâmpinau cu bucurie oriunde mergea – vezi tu, îl iubeau cu adevărat; era un om dur,

dar niciodată cu oamenii de rând –, ei bine, în pofida acestor lucruri, el a hotărât că e vremea să-și clădească o capitală. Un oraș nou, care să nu fie asociat în mintea oamenilor cu vreo cauză mai veche, cu vreo rivalitate. Voia s-o construiască aici, în mijlocul ținutului mărginit de mări, și de Pustiu, și de Mană. Aici, unde nici o femeie Aes Sedai nu ar fi venit de bunăvoie și, chiar de ar fi venit, nu s-ar fi putut servi de Putere. O capitală de unde, într-o zi, întreaga lume avea să primească pace și dreptate. Când au auzit vestea, oamenii de rând au strâns bani ca să-i construiască un monument. Cei mai mulți îl priveau aproape ca pe Creator. Puțin mai jos decât acesta. Le-a luat cinci ani să cioplească și să clădească. O statuie a lui Aripă-de-Șoim, singur, de o sută de ori mai mare decât în realitate. Au înălțat-o chiar aici, iar orașul care urma să se ridice în jurul ei.

— Aici n-a fost niciodată niciun oraș, pufni Egwene batjocoritor. Dacă ar fi fost, ar fi rămas vreo urmă. Ceva.

Elyas dădu din cap a încuviințare, cercetând în continuare în jur.

— Într-adevăr, nu a fost. Artur Aripă-de-Șoim a murit chiar în ziua în care statuia a fost terminată, iar fiii săi și restul rudelor s-au luptat între ele pentru a ocupa tronul. Statuia se ridică singură în mijlocul acestor dealuri. Fiii, nepoții și verii au murit, iar ultimii din spița lui Aripă-de-Șoim au dispărut de pe fața pământului – în afară doar de unii care au trecut, poate, dincolo de Oceanul Aryth. Erau oameni care ar fi vrut să șteargă până și amintirea existenței sale, dacă ar fi putut. Se ardeau cărți doar pentru că îi pomeneau numele. Până la urmă n-a mai rămas nimic din el, doar poveștile, dar și acelea neadevărate. Asta s-a mai păstrat din măreția lui. Luptele nu au conținut doar pentru că Aripă de Șoim și neamul lui muriseră. Mai era încă un tron care trebuia câștigat și toți cei care reușeau să adune o armată, fie ei bărbați sau femei, râvneau la tronul ăsta. Așa a început Războiul de O Sută de Ani. De fapt a durat o sută douăzeci și trei, și cea mai mare parte a istoriei acelor vremuri s-a pierdut în fumul orașelor în flăcări. Mulți au dobândit o parte din pământ, dar niciunul nu a luat totul, și la un moment dat statuia a fost dată jos. Poate că pur și simplu nu mai suportau să se măsoare cu ea.

— La început părea că-l disprețuiești, replică Egwene, iar acum pare că îl admiri. Clătină din cap.

Elyas se întoarse să se uite la ea – o privire goală, fără să clipească.

— Mai ia ceai acum, dacă vrei. Vreau să sting focul înainte să se facă întuneric.

În pofida luminii slabe, Perrin vedea acum deslușit ochiul. Era mai mare decât capul unui om, iar umbrele care treceau peste el îl făceau să semene cu un ochi de corb, negru și nemilos. Își dorea să meargă să doarmă în alta parte.

CAPITOLUL 30

Fiii Umbrei

Egwene rămase lângă foc, uitându-se la o rămășiță din statuie, iar Perrin se duse lângă apă ca să fie singur. Ziua era pe sfârșite, iar vântul nopții se întetea deja la răsărit, tulburând suprafața apei. Își scoase securea de la brâu și o învârti în mână. Coada din lemn de frasin era lungă de un braț, netedă și răcoroasă la atingere. O ura. Îi era rușine de cât de mândru se simțise de securea lui în Emond's Field. Înainte să știe măcar ce-ar fi vrut să facă cu ea.

— O urăști chiar așa de mult? Îl auzi pe Elyas în spatele lui.

Tresări speriat, sări în picioare și ridică securea pe jumătate înainte să își dea seama cine e.

— Poți...? Îmi poți citi gândurile? Precum lupii?

Elyas își înclină capul într-o parte și se uită întrebător la el.

— Și un orb ar putea să-ți citească pe față, băiete. Hai, vorbește. O urăști pe fată? O disprețuiești? Asta-i tot. Erai gata s-o omori pentru că o disprețuiești, disprețuiești felul în care își târăște picioarele și te ține în loc cu obiceiurile ei femeiești.

— Egwene nu și-a târât niciodată picioarele, protestă el. Întotdeauna își face treaba. N-o disprețuiesc, o iubesc. Îi aruncă o privire mânioasă lui Elyas, care începu să râdă. Nu chiar așa. Vreau să zic ca nu o consider o soră, dar ea și Rand... Sânge și cenușă! Dacă n-ar fi prins corbii din urmă... Dacă... nu știu...

— Ba da, știi. Dacă ar trebui să alegă cum să moară, ce crezi că ar alege? O lovitură iscusită cu securea sau felul în care au murit animalele pe care le-am văzut azi? Eu știu ce ar alege.

— N-am dreptul să aleg eu pentru ea. N-o să-i spui, nu-i așa? Despre...

Mâinile strânseseră cu putere coada securii; mușchii brațelor i se încordară, mușchi puternici pentru vârsta lui, clădiți în lungile ceasuri când învârtea ciocanul în fierăria lui jupân Luhhan. O clipă crezu că o să rupă coada groasă de lemn.

— Urăsc unealta asta nenorocită, mormăi el. Nu știu ce fac cu ea, fălindu-mă ca un idiot. Știi că n-aș fi putut să o fac. Dacă n-ar fi fost vorba decât să mă prefac, poate, aș fi putut să mă

dau mare și să... Oftă, și glasul îi deveni mai slab. Acum e altceva. Nu mai vreau să pun vreodată mâna pe ea.

— O să pui.

Perrin ridică securea ca să o arunce în apă, dar Elyas îl apucă de încheietură.

— O folosești, băiete, și atâta vreme cât urăști să o folosești, o să o folosești cu mai multă înțelepciune decât alții. Așteaptă. Dacă vreodată o să ajungi să nu o mai urăști, atunci va fi vremea să o arunci cât mai departe cu putință și s-o iei la fugă în direcția opusă.

Perrin cântări securea în mână, încă ispitit să o arunce în apă. „Lui îi e ușor să-mi spună să aștept. Dar dacă aștept și apoi nu mai pot să o arunc?”

Deschise gura ca să-l întrebe pe Elyas, dar nu izbuti să scoată niciun cuvânt. Un mesaj de la lupi, atât de presant încât privirea i se împăienjeni. O clipă uită ce voia să spună, uită că avea de gând să spună ceva, uită să vorbească, uită să răsuflă. Și chipul lui Elyas deveni mai întunecat, iar ochii lui păreau să scruteze departe, și totodată în sufletul lui. Apoi se mistui, la fel de iute cum apăruse. Ținuse cât o bătaie de inimă, dar era destul.

Perrin se scutură și își umplu plămânii cu aer. Elyas nu pregetă; de îndată ce vâlul i se ridică de pe ochi, se grăbi înspre foc fără să șovăie o clipă. Perrin alergă tăcut în urma lui.

— Stinge focul! îi striga Elyas cu un glas aspru lui Egwene. Făcu gesturi nerăbdătoare și păru că încearcă să ție în șoaptă. Stinge-l!

Egwene se ridică în picioare, uitându-se nedumerită la el, apoi se apropie de foc, dar încet, în mod limpede neînțelegând ce se petrece.

Elyas o împinse la o parte și înșfăcă dintr-odată ceainicul, suduind când se arse. Trecând ceainicul fierbinte dintr-o mână în alta, îl răsturnă peste foc. La un pas în spatele lui, Perrin sosi la timp ca să înceapă să arunce cu pământ peste cărbunii care mai sforăiau încă de la ultimele rămășițe de ceai care fuseseră aruncate în foc, sforăiau și făceau să se ridice fuioare de foc. Nu se opri decât după ce și cea mai mică urmă de fum fu îngropată.

Elyas aruncă ceainicul înspre Perrin, care îl lasă să cadă, scoțând un strigăt înăbușit. Perrin își suflă peste mâini, uitându-

se încruntat la Elyas, dar bărbatul înveșmântat în blană era prea prins cu treburile ca să-l bage în seamă.

— N-avem nici o șansă să ascundem faptul că a trecut cineva pe aici, răbufni Elyas. Va trebui doar să ne grăbim și să sperăm. Poate că n-o să ne facă necazuri. Sânge și cenușă, eram sigur că era vorba de corbi.

Perrin se repezi să pună șaua pe Bela, sprijinindu-și securea de coapsă în timp ce se aplecă să strângă chingile.

— Ce e? întrebă Egwene. Glasul îi tremura. Troloci? Vreun Pierit?

— Mergeți spre răsărit sau spre apus, îi porunci Elyas lui Perrin. Găsiți un loc unde să vă ascundeți și o să vin și eu, cât de repede pot. Dacă vedeți vreun lup... Se îndepărtă iute, ghemuit la pământ, ca și cum ar fi avut de gând să meargă în patru labe, și dispăru printre umbrele lungi ale serii.

Egwene își adună în pripă puținele lucruri pe care le avea, dar tot îi ceru o lămurire lui Perrin. Glasul îi era stăruitor și, pe măsură ce el tăcea, îi devenea din ce în ce mai speriat. Și el era speriat, dar teama îi făcu să se miște mai repede. Așteptă până când se așternură la drum înspre soarele care apunea. Mergând în fața Belei și ținând securea la piept cu ambele mâini, îi aruncă peste umăr tot ce știa, pe apucate, în timp ce vâna un loc unde să se așeze și să-l aștepte pe Elyas.

— Vin o mulțime de oameni, pe cai. Au venit în spatele lupilor, dar oamenii nu i-au văzut. Se îndreaptă spre apă. Probabil că n-au nimic de a face cu noi; e singurul loc cu apă pe o distanță de mile întregi. Dar Grialba spune că... Aruncă o privire peste umăr. Soarele serii îi zugrăvea umbre ciudate pe chip, umbre care îi ascundeau expresia feței. „La ce se gândește? Se uită la tine ca și cum nu te mai recunoaște? Te mai recunoaște?” Grialba zice că nu-i place cum miroso. E... e ca mirosul de câine turbat.

Apa nu se mai vedea. Încă mai deslușea bolovanii - frânturi din statuia lui Artur Aripă-de-Șoim - în amurgul care se preschimba încet în noapte, dar nu atât de limpede încât să știe pe care stâncă făcuseră focul.

— O să ne ținem departe de ei, o să găsim un loc unde să-l așteptăm pe Elyas?

— De ce ne-ar da bătaie de cap? Întrebă ea. Parcă eram la adăpost aici. Parcă era un loc sigur. Lumină, trebuie să existe un loc unde să fim în siguranță.

Perrin începu să se uite cu și mai multă băgare de seamă după o ascunzătoare. Nu erau prea departe de apă, dar întunericul era din ce în ce mai gros. Curând va fi beznă și nu vor putea merge mai departe. O lumină palidă zăbovea încă deasupra creștelor. Din scobiturile dintre creste, unde aproape nu vedeai nimic în jur, părea strălucitoare. Undeva la stânga o siluetă neagră se înălța spre cer, o stâncă mare și lătareată care ieșea pieziș din deal, învăluind panta de dedesubt în întuneric.

— Pe aici, șopti el.

Se îndreptă cu pași repezi spre stâncă, aruncând din când în când câte o privire peste umăr, ca să vadă dacă nu cumva se apropiau oamenii. Nu se vedea nimic – încă. Fu nevoit să se oprească de mai multe ori ca să le aștepte pe Egwene și pe Bela, care veneau poticnindu-se în urma lui. Egwene era lipită de grumazul Belei, iar iapa se uita cu grijă unde să pună piciorul. Perrin își spuse că sunt mai istovite decât credea. „Ar fi bine să fie o ascunzătoare potrivită. Nu cred că mai putem găsi alta.”

Ajunși la poalele dealului, cercetă stâncă masivă, lătareată care se proiecta pe cer, ieșind în afară din povârniș aproape de creastă. Era ceva ciudat de familiar în felul în care vârful imensului bloc de piatră părea să formeze niște trepte neregulate, trei în sus și una în jos. Perrin urcă și pipăi stâncă, de la un capăt la altul. În ciuda faptului că era roasă de vreme, încă mai deslușea patru coloane alăturate. Urcă spre vârful în formă de treaptă al pietrei, care se înălța deasupra capului lui ca un acoperiș uriaș. Degete. „O să ne adăpostim în mâna lui Artur Aripă-de-Șoim. Poate că a mai rămas ceva aici din dreptatea lui.”

Îi făcu semn lui Egwene să vină lângă el. Fata nu se mișcă, așa că se lăsă să alunece la poalele dealului și îi spuse ce găsise.

Egwene se uită scrutător în susul dealului, întinzându-și gâtul.

— Cum de poți vedea ceva? Întrebă ea.

Perrin deschise gura, apoi o închise la loc. Privi în jur, umezindu-și buzele, dându-și seama pentru prima dată de ceea ce

vedea. Soarele coborâse. Asfințise, iar luna plină era ascunsă de nori, dar tot i se părea că vede în jurul lui crâmpoie din lumina roșiatică a amurgului.

— Am pipăit stâncă, vorbi el în cele din urmă. Asta trebuie să fie. N-o să ne vadă printre umbrele astea, chiar dacă vin până aici. O luă pe Bela de căpăstru ca să o ducă în adăpost. Simțea privirea lui Egwene în spate.

Pe când o ajuta să coboare din șa, tăcerea nopții fu ruptă de țipetele care se auziră din spate, dinspre apă. Egwene puse o mână pe brațul lui Perrin, iar el auzi întrebarea pe care nu o rostise.

— L-au văzut pe Vântaduc, spuse el, fără tragere de inimă. Era greu să pricepi înțelesul gândurilor lupilor. Ceva despre foc. Au torțe. O împinse jos, la baza degetelor de piatră, și se ghemui lângă ea. Se despart ca să caute. Sunt așa de mulți, iar lupii sunt răniți. Încercă să-și facă glasul să sune mai entuziast. Dar Grialba și ceilalți ar trebui să fie în stare să se țină departe de ei, chiar și răniți, iar ei nu se așteaptă să fim aici. Oamenii nu văd lucrurile pe care nu se așteaptă să le vadă. O să renunțe curând și o să-și facă tabără. Elyas era cu lupii și nu i-ar fi părăsit câta vreme îi urmăreau. „Atâția călăreți. Atât de încăpățânați. De ce oare atât de încăpățânați?”

O văzu pe Egwene încuviințând din cap, fără să-și dea seama.

— O să fie bine, Perrin.

„Lumină, își spuse el mirat, încearcă să mă liniștească.”

Țipetele nu conteniră. Mici pâlcuri de torțe se vedeau mișcându-se în depărtare, puncte luminoase care pâlpâiau în întuneric.

— Perrin, îl rugă Egwene blând, vrei să dansezi cu mine duminică? Dacă ne întoarcem acasă până atunci?

Își simți umerii tremurându-i. Nu scoase nici o vorbă, și nu știa dacă râdea sau plângea.

— Da. Promit.

Mâna i se încordă pe secure, împotriva voinței lui, aducându-i aminte că încă o mai avea. Glasul i se preschimbă în șoaptă.

— Promit, zise el din nou, plin de speranță.

Cete de bărbați cu torțe cutreierau acum dealurile, câte zece sau doisprezece în fiecare. Perrin nu-și dădea seama câte cete erau. Câteodată zărea trei sau patru odată, alergând înapoi și

încolo. Țipau unii la alții și uneori se auzeau urlete în noapte, urletele cailor, urletele oamenilor.

Perrin îi vedea bine din locul în care se aflau. Stătea ghemuit lângă Ewgene pe deal, uitându-se cum se mișcau torțele în întuneric ca niște licurici, și mintea lui alerga în noapte împreună cu Grialba, Vântaduc și Sarsar. Lupii fuseseră prea răniți de corbi ca să mai poată alerga repede sau până departe, așa că aveau de gând să îi facă pe oameni să iasă din întuneric, să caute adăpost lângă foc. Până la urmă, dacă erau lupi prin preajmă, oamenii se adăposteau întotdeauna lângă foc. Unii dintre bărbații călare duceau șiruri de cai fără călăreți; aceștia nechezau și se ridicau în două picioare când siluetele cenușii tășneau printre ei, urlau și își smulgeau frâiele din mâna bărbaților care îi mânau, împrăștiindu-se în toate direcțiile cu iuțeala fulgerului. Caii care aveau călăreți în spate nechezau și ei când umbrele cenușii năvăleau din întuneric cu colții dezgoliți, și uneori urlau și călăreții, cu o clipă înainte ca fălcile puternice să le sfâșie beregata. Elyas era și el acolo, dar prezența lui o simțea mai slab - stătea la pândă în noapte cu cuțitul său lung, un lup pe două picioare cu un colț ascuțit de fier. Urletele se preschimbau adesea în blesteme, dar oamenii nu se dădeau bătuți.

Deodată Perrin își dădu seama că bărbații cu torțe urmăresc un plan. De fiecare dată când apăreau niște cete, cel puțin una dintre ele se găsea și mai aproape de locul unde erau ascunși ei. Elyas le spusese să se ascundă, dar... „Dar dacă am lua-o la fugă? Poate ne-am putea ascunde în întuneric, dacă nu ne oprim. Poate. Pentru asta trebuie să fie îndeajuns de întuneric.”

Se întoarse spre Ewgene și brusc își dădu seama că nu mai aveau cum să fugă. Pâlcuri de torțe, vreo zece, se apropiau de poalele dealului, tremurând în mersul cailor. Vârfuri de sulită scânteiau în lumina torțelor. Îngheță, ținându-și răsuflarea, strângând coada securii.

Călăreții trecură pe lângă deal, dar unul dintre ei strigă ceva, iar torțele se întoarseră. Încercă disperat să găsească o cale de a pleca. Dar ar fi fost văzuți de la prima mișcare, dacă nu cumva îi și văzuseră, și, odată ce i-ar fi zărit, nu mai aveau scăpare, chiar la adăpostul întunericului.

Călăreții se apropiară de poalele dealului, fiecare ținând o torță într-o mână și o lance lungă în cealaltă, strunindu-și caii cu

genunchii. La lumina torțelor Perrin desluși mantiile albe ale Copiilor Luminii. Țineau torțele sus și se aplecau în față, privind iscoditor spre umbrele groase de sub degetele lui Artur Aripă-de-Șoim.

— E ceva acolo, sus, spuse unul din ei. Vorbea prea tare, ca și cum i-ar fi fost teamă de ce se afla dincolo de lumina torței. V-am spus eu că se poate să se ascundă cineva aici. Țla nu e un cal?

Egwene își puse o mână pe brațul lui Perrin; chiar și în întuneric, i se vedeau ochii măriți de spaimă. Întrebarea ei fără cuvinte era limpede, în ciuda umbrei care îi ascundea trăsăturile feței. Ce era de făcut? Elyas și lupii cercetau încă în noapte. Caii de la poalele dealului se foiau neliniștiți. „Dacă o luăm la fugă acum, o să ne prindă.” Una din Mantiile Albe înaintă câțiva pași și strigă înspre deal.

— Dacă înțelegi vorba omenească, coborâți și predați-vă. Nu vi se va face niciun rău dacă pășiți în Lumină. Dacă nu vă predați, veți fi omorâți cu toții. Aveți un minut să vă hotărâți.

Lâncile se lăsară în jos, iar vârfurile lunguiește de oțel scânteiau în lumina torțelor.

— Perrin, murmură Egwene, nu putem fugi. Dacă nu ne sunem, o să ne omoare. Perrin?

Elyas și lupii erau încă liberi. Un alt țipăt îndepărtat, bolborosit arată că o altă Mantie Albă se apropiase prea mult de Grialba. „Dacă fugim...” Egwene se uita la el, aștepta ca el să-i spună ce să facă. „Dacă fugim...” Clatină din cap, ostenit, și se ridică în picioare, ca hipnotizat, împleticindu-se spre poalele dealului, spre Copiii Luminii. O auzi pe Egwene oftând și venind în urma lui, târșâindu-și picioarele, fără tragere de inimă. „De ce se încăpățânează așa Mantiile Albe, de parcă ar urî lupii din tot sufletul?” Aproape că i se păru că simte și el mirosul acela ciudat, când vântul bătea dinspre călăreți.

— Lasă securea jos, lătră căpetenia.

Perrin se îndreptă clătînându-se spre el, încrețindu-și nasul ca să scape de mirosul pe care credea că-l simte.

— Lasă-l jos, nemernicule!

Căpetenia își duse sulița la pieptul lui Perrin.

O vreme se uită la vârful suliței, atât de ascuțit încât ar fi putut să îl străpungă, și deodată strigă:

— Nu!

Dar nu la călăreț strigă.

Sarsar se ivi din noapte, iar Perrin era una cu lupul. Sarsar, puiul care privise vulturii ridicându-se în zbor și voia așa de mult să zboare și el pe cer cum făceau vulturii. Puiul care țopăise, și sărise, și săltase până când ajunsese să sară mai sus decât orice alt lup și care nu-și pierduse niciodată dorința de a se ridica în zbor spre cer. Sarsar se ivi din noapte și se desprinsese într-un salt de pământ, ridicându-se precum vulturii. Mantiile Albe nici nu apucară să suduie înainte ca fălcile lui Sarsar să apuce beregata bărbatului cu lancea îndreptată spre Perrin. Avântul pe care și-l luase lupul cel uriaș îi făcu pe amândoi să cadă de cealaltă parte a calului. Perrin simți cum îi zdrobește gâtul, simți gustul sângelui.

Sarsar se lăsă ușor pe pământ, departe de bărbatul pe care îl omorâse. Blana îi era năclăită de sânge, sângele lui și al celorlalți. O tăietură îi brăzda fața și orbita goală unde fusese ochiul lui stâng. Ochiul lui bun și cei doi ochi ai lui Perrin se întâlneau pentru o clipă. „Fugi, frate!” Se întoarse ca să sară din nou, să se ridice în zbor pentru ultima dată, dar o lance îl țintui locului. O a doua îl străpunse în coaste, înfigându-se în pământ. Zbătându-se, încercă să apuce cu colții sulile care nu-l lăsau să se miște. „Să se ridice în zbor.”

Durerea îl copleși pe Perrin și urlă, un urlat fără vorbe care avea ceva din urlatul lupilor. Fără să cugete, sări înainte, încă urlând. Orice gând dispăruse. Călăreții se strânseseră prea mult unii într-alții, ca să-și mai poată folosi lăncile, iar securea era ca o pană în mâinile lui, un uriaș colț de lup din oțel. Ceva i se sfărâmă în cap, și când căzu nu știu cine murise – el sau Sarsar.

— ... Să se ridice în zbor ca vulturii.

Bălmăjind ceva, Perrin deschise ochii, amețit. Îl dureau capul, dar nu-și aducea aminte de ce. Clipi din pricina luminii și se uită împrejur. Egwene era în genunchi și se uita la el. Erau într-un cort pătrat, cât o odaie de mărime mijlocie de la fermă, cu o pânză așternută pe jos. Lămpile cu gaz așezate pe niște suporturi înalte, câte una în fiecare colț, răspândeau o lumină puternică.

— Slava Luminii, Perrin, șopti ea. Mi-era teamă că te-au omorât.

În loc să răspundă, Perrin se uită ținută la bărbatul cărunt care stătea pe singurul scaun din cort. Un chip ca de bunic, cu ochii închiși la culoare, îi întoarse privirea, un chip care în mintea lui nu se potrivea cu tunică albă cu auriu pe care o purta și cu armura lustruită de dedesubt. Părea un chip blând, deschis și demn, și era ceva în acel chip care se potrivea cu austeritatea elegantă a lucrurilor din cort. O masă și un pat pliant, o poliță cu un lighean simplu, alb și un urcior, un cufăr de lemn cu modele geometrice. Lemnul era bine lustruit și lucea slab, iar metalul scânteia, dar nu foarte puternic – nimic nu era țișător. Toate lucrurile din cort erau meșteșugit lucrate, dar numai cineva care văzuse cum lucrează adevărații meșteri – precum jupân Luhhan sau jupân Aydaer, care făcea dulapuri – își putea da seama de asta.

Încruntându-se, bărbatul scotoci în două grămăjoare de lucruri de pe masă cu degetele lui boante, Perrin văzu că într-una din grămăjoare erau lucrurile pe care le avusese prin buzunare și cuțitul de la brâu. Banul de aur pe care i-l dăduse Moiraine se rostogoli, iar bărbatul îl împinse la loc, gânditor. Țuguindu-și buzele, lăsă deoparte grămăjoarele și ridică de pe masă securea lui Perrin, cântărindu-l în mână. Își întoarse din nou privirea spre cei din Emond's Field.

Perrin încercă să se ridice. Durerea ascuțită care îi străpunse brațele și picioarele îl făcu însă să se prăbușească la loc. Își dădu seama, pentru prima dată, că e legat de mâini și de picioare. Se uită la Egwene. Fata ridică din umeri, tristă, și se întoarse cu spatele la el. Avea încheieturile și gleznele legate, iar frânghiile îi săpau în carne. O bucată de funie unea legăturile de la mâini și de la picioare, așa că, chiar dacă ar fi încercat să se ridice în picioare, ar fi putut cel mult să stea ghemuită.

Perrin privi mirat. Era destul de surprinzător că erau legați, dar, în plus, toate frânghiile alea ar fi putut imobiliza un cal. „Ce cred că suntem?”

Bărbatul cărunt îi privea, curios și gânditor, ca jupân al'Vere când întorcea o problemă pe toate părțile. Ținea securea în mână ca și cum ar fi uitat de el.

Bucata de pânză de la intrarea în cort fu dată la o parte și un bărbat înalt păși înăuntru. Chipul îi era alungit și scofâlcit, iar ochii, așa de afundați în orbite, încât părea că te privește dintr-o

peșteră. Era slab și nu avea pic de grăsime pe el; pielea era întinsă pe mușchii și pe oasele de dedesubt.

Perrin zări întunericul de afară, și focurile de tabără, și doi paznici în mantii albe la intrarea în cort, apoi pânza căzu la loc. De îndată ce intră în cort, bărbatul se opri, țeapăn ca o bară de fier, cu privirea ațintită pe peretele din față al cortului. Armura lui din metal și zale strălucea ca argintul sub mantia albă ca zăpada.

— Senior Căpitan.

Vocea îi era la fel de înțepată ca gesturile, și stridentă, dar fără expresie.

Bărbatul cărunt făcu un gest nepăsător cu mâna.

— Fă-te comod, fiule Byar. Ai socotit cât ne-a costat această... întâlnire?

Bărbatul cel înalt își desfăcu picioarele, dar în afară de asta Perrin nu văzu niciun alt semn de destindere.

— Nouă oameni morți, Senior Căpitan, și douăzeci și trei de răniți, șapte grav. Dar toți pot încă merge călare. Treizeci de cai au trebuit omorâți. Fuseseră schilodiți. Accentua asta cu vocea lui lipsita de emoție, ca și cum ce se întâmplase cu caii era mai rău decât moartea sau rănilile oamenilor. Mulți dintre caii de schimb s-au răspândit care încotro. Pe unii s-ar putea să-i mai găsim când se crapă de ziuă, Senior Căpitan, dar cu lupii ăia care îi pun pe fugă, o să ne ia zile întregi să-i adunăm pe toți. Oamenii care trebuiau să-i păzească au fost puși să stea de pază noaptea până când ajungem la Caemlyn.

— Nu avem zile întregi la dispoziție, fiule Byar, vorbi blând bărbatul cărunt. Plecăm la revărsatul zorilor. Nimic nu poate schimba asta. Trebuie să ajungem la timp în Caemlyn, nu-i așa?

— Cum porunciți, Senior Căpitan.

Bărbatul cărunt aruncă o privire înspre Perrin și Egwene, apoi își întoarse ochii de la ei.

— Și ce le putem arăta, în afară de tinerii ăștia de aici?

Byar trase adânc aer în piept și șovăi.

— L-am jupuit pe lupul care era cu ei, Senior Căpitan. Blana lui este numai bună pentru cortul Seniorului Căpitan.

„Sarsar!” Fără să-și dea seama ce face, Perrin gemu și se luptă cu legăturile. Funiile îi intrară adânc în carne – încheieturile i se acoperiră de sânge dar nu cedară. Byar se uită pentru prima oară la cei doi prizonieri. Egwene se dădu înapoi.

Chipul îi era la fel de lipsit de expresie ca vocea, dar o lumină crudă ardea în ochii lui înfundați în orbite, o lumină ce semăna cu flăcările care ardeau în ochii lui Ba'alzamon. Byar îi ura ca și cum ar fi fost dușmanii lui de-o viață și nu niște oameni pe care nu-i văzuse niciodată înainte de seara aceea.

Perrin îi întoarse privirea, provocându-l. Gura i se arcui într-un zâmbet la gândul că își va înfige dinții în beregata bărbatului.

Deodată surâsul îi dispăru de pe buze și se cutremură. „Dinții mei? Eu sunt om, nu lup! Lumină, trebuie să se termine odată cu toate astea!” Dar se uită la chipul furios al lui Byar, răspunzând la ură prin ură.

— Puțin îmi pasă de blana de lup, fiule Byar. Muștrarea din vocea Seniorului Căpitan era blândă, dar Byar își luă din nou o poziție țeapănă și fixă cu privirea pe peretele cortului. Dădea raportul cu privire la ce am înfăptuit astă-seară, nu-i așa? Dacă am înfăptuit ceva.

— Cred că în haita care ne-a atacat erau cincizeci de fiare sau chiar mai multe, Senior Căpitan. Din ele, am ucis cel puțin douăzeci, poate treizeci. Nu mi s-a părut că merită să riscăm să pierdem și alți cai ca să le aducem trupurile aici astă seară. Dimineață o să le adun și o să le dau foc celor care nu au fost târate departe în întuneric. Pe lângă aceștia doi, mai erau cel puțin alți doisprezece oameni. Cred că am omorât patru sau cinci dintre ei, dar e puțin probabil să le găsim cadavrele, dat fiind obiceiul Iscoadelor Celui Întunecat de a-și lua cu ei morții ca să-și ascundă pierderile. Pare a fi fost un atac bine gândit, dar asta ridică problema...

Perrin simți un nod în gât pe măsură ce bărbatul cel scofâlcit continua să povestească. Elyas? Cu luare aminte, dar fără tragere de inimă, se strădui să îl simtă pe Elyas, lupii... dar nu găsi nimic. Era ca și cum nu fusese niciodată în stare să simtă ce se petrece în mintea unui lup. „Fie au murit, fie v-au părăsit.” Îi veni să râdă, un râs amar. În cele din urmă dobândise ceea ce își dorise cu atâta ardoare, dar prețul era prea mare.

Tocmai atunci bărbatul cărunt izbucni în râs, un chicotit ciudat care făcu să înflorească două pete roșii pe obrajii lui Byar.

— Așa deci, fiule Byar, consideri că am fost atacați într-o ambuscadă bine pusă la punct, de o haită de cincizeci de lupi și mai bine de o duzină de Iscoade ale Celui Întunecat? Da? Poate când vei fi văzut mai multe lupte...

— Dar, Senior Căpitan Bomhald...

— Eu aş zice ca au fost şase sau opt lupi, fiule Byar, şi probabil ca n-au mai fost alţi oameni în afară de cei doi de aici. Eşti foarte zelos, dar nu ai experienţă în afara oraşelor. E cu totul altceva să aduci Lumina când străzile şi casele sunt la mare depărtare. Noaptea lupii par mai numeroşi decât sunt de fapt, iar oamenii, la fel. Şase sau opt cel mult, cred eu. Byar se înroşea din ce în ce mai tare. Cred de asemenea că erau aici din acelaşi motiv ca noi: e singurul loc cu apă cale de o zi, în orice direcţie ai lua-o. E o explicaţie mult mai simplă decât să crezi că printre Fii sunt spioni sau trădători, şi de obicei explicaţiile simple sunt cele adevărate. O să înveţi şi tu asta, cu timpul.

Faţa lui Byar se albi pe măsură ce bătrânul cu figură de bunic continua să vorbească; cele două pete de pe obrajii lui scofâlciţi deveniră însă stacojii. Îşi îndreptă o clipă privirea spre cei doi prizonieri.

„Acum, că a auzit asta, ne urăşte şi mai mult, îşi spuse Perrin. Dar la început de ce ne-a urât?”

— Ce zici de asta? Întrebă Seniorul Căpitan, ridicând securea lui Perrin.

Byar privi întrebător spre el şi aşteptă o încuviinţare înainte să îşi abandoneze postura rigidă şi să apuce arma. Când scutură securea în mână şi scoase un mormăit surprins, apoi o roti deasupra capului, aproape atingând vârful cortului. O mânuia cu multă îndemânare, ca şi cum s-ar fi născut cu o secure în mână. Pe chip i se citiră deopotrivă admiraţia şi ranchiuna, dar când îl puse jos, faţa îi era din nou lipsită de orice expresie.

— Excelent echilibrat, Senior Căpitan. Făcut simplu, dar de un lucrător foarte bun, poate chiar de un meşter. Ochii lui scânteiară întunecat înspre prizonieri. Nu e o armă de sătean, Senior Căpitan. Nici de fermier.

— Nu. Bărbatul cel cărunt se întoarce spre Perrin şi Egwene cu un zâmbet obosit, uşor dojenitor, ca un bunic de treabă care ştie că nepoţii lui au făcut o poznă. Numele meu este Geofram Bomhald, se prezentă el. Înţeleg ca tu eşti Perrin. Dar pe tine, feto, cum te cheamă?

Perrin îi aruncă o privire ursuză, dar Egwene clatină din cap.

— Nu face pe prostul, Perrin. Eu sunt Egwene.

— Perrin şi atât, Egwene şi atât, murmură Bomhald. Dar bănuiesc că, dacă sunteţi cu adevărat Iscoade ale Celui

Întunecat, vreți să ascundeți cât mai mult cine sunteți cu adevărat.

Perrin se ridică anevoie în genunchi; nu se putea ridica mai mult din pricina felului în care era legat.

— Nu suntem Iscoade ale Celui Întunecat, protestă el, furios.

Nici nu îi ieșiră bine cuvintele din gură, când Byar ajunsese lângă el. Bărbatul se mișca precum un șarpe. Văzu coada securii sale venind înspre el și încercă să se ferească, dar coada groasă îl lovi deasupra urechii. Doar faptul că încercă să se dea la o parte făcu să nu îi zdrobească capul. Chiar și așa, văzu stele verzi. Rămase fără suflare și se prăbuși la pământ. Capul i se învârtea, iar sângele i se prelingea pe obraji.

— Nu ai dreptul, începu Egwene și țipă când coada securii se îndrepta șfichiuitor înspre ea. Se aruncă într-o parte, securea lovi în gol, iar ea se rostogoli pe jos.

— Învață să vorbești frumos, îl avertiză Byar pe Perrin, când te adresezi unui Uns al Luminii sau, dacă nu, o să rămâi fără limbă. Cel mai înspăimântător era că nu se ghicea nici o emoție în glasul lui. Dacă ar fi fost să le taie limbile, ar fi făcut-o fără plăcere, dar și fără părere de rău; era doar ceva ce trebuia să facă.

— Ușurel, fiule Byar. Bomhald se uită din nou spre cei doi captivi. Cred că nu ați auzit prea multe despre Unși sau despre Seniorii Căpitani ai Copiilor Luminii, nu-i așa? Da, bănuiam eu. Ei, măcar de dragul lui Byar, încercați să nu protestați sau să țipați, bine? Tot ce-mi doresc este să pășiți în Lumină, iar dacă vă lăsați purtați de mânie, nu o să ne fie nici unuia de ajutor.

Perrin se uită la bărbatul scofâlcit care stătea în picioare lângă ei. „De dragul lui Byar?” Băgă de seamă că Seniorul Căpitan nu îi spusese lui Byar să îi lase în pace. Byar îi întâlni privirea și zâmbi; zâmbetul îi atinse doar buzele, pielea de pe față i se strânse până când semănă cu o tighă de mort. Perrin se înfioră.

— Am auzit de oameni care merg cu lupii, rosti Bomhald gânditor, dar n-am văzut așa ceva până acum. Oameni care vorbesc cu lupii și cu alte creaturi ale Celui Întunecat. Murdară treabă. Mă face să mă tem că într-adevăr se apropie Ultima Bătălie.

— Lupii nu sunt... Perrin se opri, și cizma lui Byar se trase înapoi. Trase adânc aer în piept și continuă pe un ton mai blând.

Byar își lăsă piciorul în jos, dezamăgit, făcând o strâmbătură. Lupii nu sunt creaturile Celui Întunecat. Îl urăsc pe Cel Întunecat. Cel puțin îi urăsc pe troloci și pe Pieriți. Fu surprins să-l vadă pe bărbatul scofâlcit încuviințând, ca pentru sine.

Bomhald ridică o sprânceană.

— Cine v-a zis asta?

— Un Străjer, răspunse Egwene. Se făcu mică văzând furia din ochii lui Byar. Spunea că lupii îi urăsc pe troloci, iar trolocii se tem de lupi. Perrin fu bucuros că nu adusese vorba despre Elyas.

— Un Străjer, oftă bărbatul cărunt. O ființă care e în cârdășie cu vrăjitoarele din Tar Valon. Ce altceva ar fi putut să vă spună, când el însuși este o Iscoadă a Celui Întunecat, și un slujitor al Iscoadelor Celui Întunecat? Nu știți că trolocii au bot, și colți, și blană de lup?

Perrin clipi, încercând să-și limpezească gândurile. Capul îi era încă amorțit de durere, dar era ceva necurat aici. Nu reușea să se dumirească însă ce anume.

— Nu toți, murmură Egwene.

— Perrin îl privi cu băgare de seamă pe Byar, dar bărbatul se mulțumi să se uite la ea.

— Unii au coarne, precum berbecii sau țapii, sau ciocuri de șoim, sau... sau... tot felul de lucruri.

Bomhald clătină trist din cap.

— V-am oferit toate șansele, dar cu fiecare cuvânt vă afundați mai mult. Ridică un deget. Umblați cu lupii, creaturile Celui Întunecat. Al doilea deget. Mărturișiți că ați cunoscut un Străjer, altă unealta a Celui Întunecat. Mă îndoiesc că v-a spus ce v-a spus doar așa, în treacăt. Al treilea deget. Tu, băiete, porți în buzunar un însemn al ținutului Tar Valon. Cei mai mulți încearcă să scape de astea cât mai repede cu putință. Dacă nu cumva sunt în slujba vrăjitoarelor din Tar Valon. Al patrulea. Porți o armă de războinic și te îmbraci ca un fermier. Deci încerci să treci neobservat. Degetul mare. Știți despre troloci și despre Myrddraal. Aici, la miazăzi, doar învățații și cei care au călătorit până la ținuturile de la Hotar știu că toate astea nu sunt numai povești. Poate că ați ajuns și voi acolo? Dacă-i așa, spuneți-mi unde anume. Am călătorit și eu mult pe acolo, cunosc bine ținutul. Nu? Bine atunci. Se uită la mâna cu degetele rășchirate și lovi puternic cu ea în masă. Expresia ca

de bunic spunea că, de data asta, nepoții făcuseră o pozna serioasă. De ce nu-mi spuneți adevărul, cum ați ajuns să alergați în noapte cu lupii?

Egwene deschise gura, dar Perrin văzu neclintirea de pe chipul ei și imediat își dădu seama că avea să spună una dintre poveștile pe care le scorniseră. Nu va merge. Nu acum, nu aici. Îl durea capul și ar fi vrut să aibă timp să se gândească la toate astea, dar nu era vreme. Cine putea ști pe unde umblase acest Bomhald, ce ținuturi și ce orașe cunoștea? Dacă îi prindea cu minciuna, nu aveau cum să mai spună adevărul. Bomhald ar fi convins că sunt Iscoadele Celui Întunecat.

— Suntem din Ținutul celor Două Râuri, se grăbi el să spună.

Egwene îl privi cu gura căscată, dar el continuă să mărturisească adevărul – sau cel puțin o parte din el. Cei doi plecaseră de acasă pentru a vedea orașul Caemlyn. Pe drum auziseră de rămășițele unui mare oraș, dar, când ajunseseră la Shadar Logoth, trolocii erau acolo. Cei doi izbutiseră să treacă peste râul Arinelle, dar se rătăciseră. Apoi dăduseră peste un bărbat care se oferise să-i îndrume spre Caemlyn. Zisese că nu-i privește cum îl cheamă, și, de altfel, nu părea prea prietenos, dar aveau nevoie de o călăuză. Prima dată când vreunul dintre ei văzuse lupi fusese după ce apăruseră Copiii Luminii. Nu încercaseră decât să se ascundă ca să nu fie mâncați de lupi sau omorâți de oameni.

— ... Dacă am fi știut că sunteți Copiii Luminii, sfârși el, am fi venit la voi după ajutor.

Byar pufni neîncrezător. Lui Perrin nu-i păsa prea tare; dacă Seniorul Căpitan era convins, Byar nu le putea face niciun rău. Era limpede că Byar ar înceta și să răsuflă dacă așa i-ar porunci Seniorul Căpitan.

— Nu apare niciun Străjer în povestea asta, rosti bărbatul cărunt după câteva clipe.

Perrin nu se descurcase prea bine; știa că ar fi trebuit să aibă mai mult timp ca să se gândească. Egwene sparse tăcerea.

— L-am întâlnit la Baerlon. Orașul era plin de oameni care coborâseră de la munte la sfârșitul iernii și am fost puși la aceeași masă la han. Am vorbit cu el doar cât am mâncat.

Perrin răsuflă din nou. „Mulțumesc, Egwene.”

— Dă-le lucrurile înapoi, fiule Byar. Firește, armele nu. Când Byar se uită surprins la el, Bomhald adăugă: Sau ești dintre

aceaia care îi pradă pe cei cufundați în beznă, fiule Byar? Urâtă treaba, nu-i așa? Nimeni nu poate fi hoț și în același timp să pășească în Lumină.

Byar păru neîncrezător.

— Deci ne lăsați să plecăm?

Egwene părea mirată. Perrin înălță capul ca să se uite la Seniorul Căpitan.

— Firește că nu, copila mea. Poate că spuneți adevărul când ziceți că sunteți din Ținutul celor Două Râuri, din moment ce știți despre Baerlon și despre mine. Dar Shadar Logoth? Foarte, foarte puțini cunosc acest nume, și cei mai mulți sunt Iscoade ale Celui Întunecat; iar cei care îl cunosc știu că e mai bine să se țină departe de acest loc. V-aș propune să vă gândiți la o poveste mai bună în drum spre Amador. O să aveți tot timpul, căci trebuie să ne oprim la Caemlyn. De preferință adevărul, copila mea. Adevărul și Lumina aduc cu sine libertatea.

Byar lăsă deoparte sfiala cu care îl privise până acum pe bărbatul cărunt. Se întoarse și se răsti la el.

— Nu poți! Nu este îngăduit!

Bomhald ridică întrebător dintr-o sprânceană, iar Byar se domoli și înghiți în sec.

— Iartă-mă, Senior Căpitan. M-am pierdut cu firea și îți cer umil iertare și mă căiesc, dar, cum spunea Seniorul Căpitan însuși, trebuie să ajungem la Caemlyn la vreme, și cum am pierdut mai toți caii, o să ne fie destul de greu și fără să avem grija prizonierilor.

— Și ce propui? întrebă Bomhald calm.

— Pedepsa pentru Iscoadele Celui Întunecat este moartea. Vocea monotonă îi făcea cuvintele să sune și mai strident. Parcă ar fi vorbit despre un gândac care trebuie strivit. Nu se poate face niciun pact cu Umbra. Nu e nici o îndurare pentru Iscoadele Celui Întunecat.

— Este bine să fii zelos, fiule Byar, dar, așa cum îi spun adesea odraslei mele, Dain, excesul de zel poate face mult rău. Adu-ți aminte că Pravilele spun și că „Nimeni nu e atât de pierdut încât să nu poată fi adus la Lumină”. Cei doi de aici sunt tineri. Nu s-au cufundat prea adânc în Umbră. Pot fi conduși înspre Lumină, dacă ne vor îngădui să le ridicăm valul de umbră de pe ochi. Trebuie să le dăm această șansă.

O clipă Perrin aproape că simți afecțiune pentru acest bărbat cu chip de bunic care stătea între ei și Byar. Apoi Bomhald se întoarse, zâmbind, spre Egwene.

— Dacă refuzi să pășești în Lumină până când ajungem la Amador, voi fi silit să te dau pe mâna Inchizitorilor, iar pe lângă ei, zelul lui Byar e ca flacăra lumânării lângă soare. Bărbatul cărunt părea că regretă ceea ce trebuia să facă, dar nu avea de gând să facă altceva decât îi cerea datoria. Căiește-te, renunță la Cel Întunecat, pășește în Lumină, mărturisește-ți păcatele, spune ce știi despre lupi, și vei scăpa. Vei merge liberă, în Lumină.

Privirea i se aținti asupra lui Perrin, și oftă din greu. Perrin simți fiori ca de gheață pe șira spinării.

— Dar tu? Perrin și Atât din Ținutul celor Două Râuri. Tu ai omorât doi Fii. Atinse securea care era încă în mâna lui Byar. Pe tine mă tem că la Amador te așteaptă spânzurătoarea.

CAPITOLUL 31

Cântând pentru cină

Rand își miji ochii urmărind vârtejul de praf care se înălța undeva înaintea lor, după trei sau patru coturi ale drumului. Mat se îndrepta deja către vegetația sălbatică de la marginea drumului. Acolo, frunzele veșnic verzi și crengile foarte dese îi puteau ascunde la fel de bine ca un zid de piatră, dacă găseau o cale să treacă dincolo. Pe partea cealaltă a drumului se aflau rămășițele maronii ale unor tufișuri prăpădite, iar dincolo de ele se întindea un spațiu deschis, cam de o jumătate de milă, până la liziera pădurii. Putea să fi făcut parte dintr-o fermă, abandonată nu de mult, dar nu le oferea niciun loc în care să se poată ascunde la repezeală. Încercă să ghidească viteza vârtejului de praf și puterea vântului.

O rafală neașteptată ridică praful de pe drum în jurul lui, întunecând totul. Clipi și-și potrivi eșarfa neagră, simplă, peste nas și gură. De acum nu mai era atât de curată și-l făcea să-l mănânce pielea, dar îl și ajuta să nu tragă praful în piept cu fiecare răsuflare. I-o dăduse un fermier, un bărbat cu chipul prelung și cu obrajii scobiți din cauza grijilor.

— Nu înțeleg de ce fugiți, le spusese el, încruntat și neliniștit, și nici nu vreau. Pricepeți? E vorba despre familia mea.

Apoi, fără veste, scosese din buzunarul de la surtuc două eșarfe lungi și le dăduse băieților.

— Nu-i cine știe ce, dar luați-le. Sunt ale băieților mei. Dar ei mai au și altele. Nu mă cunoașteți, înțelegeți? Vremurile sunt grele.

Rand păstra eșarfa ca pe o comoară. Făcuse în minte o listă cu persoanele binevoitoare pe care le întâlnise după plecarea din Whitebridge; era cam scurtă, și nici nu credea să aibă ocazia să o lungească prea tare.

Mat, cu eșarfa înfășurată în jurul capului, lăsându-i la vedere doar ochii, alerga iute de-a lungul lizierei înalte, trăgând de crengile frunzoase. Rand își atinse mânerul cu pecetea bătlanului de la șold, dar apoi își lăsă brațul să cadă pe lângă trup. Se întâmplase deja o dată să încerce să-și croiască drum

prin lizieră, iar asta aproape că-i dăduse de gol. Vârtejul de praf se mișca înspre ei, fără să se risipească. Nu era vântul. Măcar nu ploua. Ploaia făcea praful să se așeze. Oricât de tare ar fi plouat, nu reușea niciodată să preschimbe drumul bătătorit în noroi, dar, atunci când ploua, nu era praf. Praful era singurul avertisment pe care se puteau bizui, înainte să se apropie cine știe cine care să-i poată auzi. Uneori era prea târziu, oricum.

— Aici, strigă încetișor Mat și păru să pășească de-a dreptul prin lizieră.

Rand se grăbi într-acolo. Cândva, cineva își croise drum de a curmezișul. Locul era parțial acoperit, iar dacă nu te aflai foarte aproape, părea să fie la fel de solid ca restul. De la câțiva pași însă, vedeai că rămăsese doar un strat subțire de crengi. În timp ce se strecura pe acolo, auzi cum se apropiau niște cai. Nu era vântul.

Se ghemui în spatele deschizăturii, de-abia acoperite, strângând în pumn mânerul sabiei, în timp ce călăreții treceau pe lângă el. Cinci... șase... șapte cu totul. Bărbați cu veștminte simple, dar care purtau săbii și sulite, deci nu erau săteni. Unii purtau tunici de piele cu ținte de metal, iar doi aveau pe cap tichii rotunde de oțel. Pesemne că erau mercenari, care umblau să se tocmească drept gărzi la vreun neguțător. Pesemne.

Unul dintre ei își aruncă nepăsător ochii către lizieră, atunci când trecu pe lângă deschizătură, iar Rand își scoase puțin sabia din teacă. Mat mârâi neauzit, ca un viezure încolțit, privind cu ochii mijiți pe deasupra eșarfei. Avea mâna vârată în surtuc; de fiecare data când erau în pericol, el strângea în mâna pumnalul din Shadar Logoth. Rand nu mai era sigur dacă o făcea pentru a se apăra pe sine sau pentru a apăra pumnalul cu mâner de rubin. În ultima vreme, Mat părea să uite adesea că avea și un arc.

Călăreții trecură pe lângă ei într-un trap ușor, mergând undeva cu o țintă, dar fără prea mare grabă. Praful se strecură prin lizieră.

Rand așteptă ca ecoul copitelor să se stingă în depărtare, apoi își scoase capul cu mare grijă prin deschizătură. Vârtejul de praf se afla la o distanță destul de mare, pe drum, îndreptându-se în direcția din care veniseră ei. Spre răsărit, cerul era senin. Se urcă din nou pe drum, privind praful care se deplasa spre apus.

— Nu erau pe urmele noastre, rosti el, pe jumătate întrebător.

Mat se cațără și el, privind bănuitor în ambele direcții.

— Poate, răspunse. Poate.

Rand habar nu avea ce voia, de fapt, să spună, dar încuviință. Poate. Însă nu așa începuse drumul lor spre Caemlyn.

Multă vreme după plecarea din Whitebridge, Rand se trezise privind brusc înapoi, pe drumul din urma lor. Din când în când, zărea pe câte cineva care-l făcea să i se taie respirația, vreun bărbat înalt și ciolănos care venea grăbit pe drum sau vreun individ deșirat, cu părul alb, așezat pe capra unei căruțe, lângă cel care o conducea. Numai că, de fiecare dată, era vorba despre un neguțător ambulant sau despre țărani care mergeau la târg, nu despre Thom Merrilin. Odată cu trecerea zilelor, își pierduse nădejdea.

Pe drum era destul de multă lume, în căruțe cu coviltir sau fără, calare sau pe jos. Veneau de unii singuri sau în grupuri mai mari, un șir de neguțători cu căruțele lor sau câte o duzină de călăreți împreună. Totuși, drumul nu se aglomera și adesea nu se vedea nimic în afară de copacii rămași aproape fără nici o frunză, care mărgineau drumul bătătorit. Chiar și așa, erau cu siguranță mai mulți calatori decât văzuse vreodată Rand în Ținutul celor Două Râuri.

Cei mai mulți mergeau în aceeași direcție cu ei, spre răsărit, către Caemlyn. Din când în când, aveau prilejul să călătorească și ei în căruța vreunui țăran, pentru scurtă vreme, o milă sau cinci, dar cel mai adesea mergeau pe jos. Pe călăreți îi evitau; când vedeau din depărtare vreunul, chiar și singur, se îndepărtau pe dată de drum și se ascundeau până când trecea. Niciunul nu purta mantie neagră, iar Rand credea, în sinea lui, că un Pierit nu le-ar fi îngăduit oricum să-l vadă venind, dar nu avea sens să riște. La început, numai de Jumate-Oameni se temeau.

Primul sat de după Whitebridge semăna așa de bine cu Emond's Field, încât Rand încetini pasul când îl văzu. Acoperișuri ascuțite de paie, și gospodine încinse cu șorțuri vorbind vrute și nevrute pe deasupra gardurilor care despărțeau casele, și copii care se jucau pe pajiște. Femeile își purtau părul despletit, lăsat pe umeri, și mai erau și alte mici deosebiri, dar una peste alta era ca acasă. Vacile rumegau pe pajiște, iar găștele se plimbau

țanțoșe pe drum. Copiii se rostogoleau râzând în praf, acolo unde iarba dispăruse complet. Nici măcar nu ridicară ochii, atunci când Rand și Mat trecuseră pe lângă ei. Și asta era altfel decât acasă. Pe aici, străinii erau ceva obișnuit; apariția celor doi nu le atrăsese mai mult de o privire. Câinii satului nu făcură decât să-și ridice capetele ca să-i adulmece, dar nu se mișcară din loc.

Trecură prin sat aproape de căderea serii, iar Rand simți un ghimpe în piept, din pricina dorului de casă, atunci când la ferestre începură să apară lumini. „Nu contează cum arată, îi șopti un glas slab, undeva în minte, oricum nu e acasă. Chiar dacă intri într-una dintre casele astea, Tam nu-i acolo. Și, dacă ar fi, ai putea să-l privești în ochi? De acum știi, nu-i așa? Știi tot, în afara de niște mărunțișuri, ca de pilda de unde vii și cine ești de fapt. Nu a fost delir.” Hohotele batjocoritoare care-i răsunau în minte îl făcură să lase umerii în jos. „Ai putea să te și oprești, chicoti vocea. Orice loc e bun, atunci când nu te tragi de nicăieri, iar Cel Întunecat și-a pus pecetea pe tine.”

Mat îl prinse de mânecă, dar el se scutură și rămase cu ochii ațintiți la case. Nu voia să se oprească, dar voia cu adevărat să privească și să-și amintească. „E ca acasă, dar tu n-ai să-ți mai revezi niciodată satul, nu-i așa?”

Mat îl zgâlțâi din nou. Era tras la față, cu pielea foarte albă în jurul gurii și al ochilor.

— Haide, mormăi el. Haide.

Se opri să privească satul de parcă bănuia că acolo se ascundea cine știe ce.

— Haide. Încă nu ne putem opri.

Rand se răsuci în toate direcțiile, cercetând satul în întregul lui, și oftă. Nu erau foarte departe de Whitebridge. Dacă Myrddraalul putea trece de zidul orașului nebăgat în seamă, putea la fel de bine să cerceteze și acel sat micuț. Se lăsă târât mai departe, până ce casele cu acoperișuri de paie dispărură în depărtare.

Numai după căderea nopții își găsiră un loc de odihnă, cu ajutorul razelor de lună, undeva sub niște tufișuri care încă mai aveau câteva frunze moarte. Își umplură burțile cu apă rece dintr-un pârliaș aflat în apropiere și se ghemuiră la pământ, înfășurați în mantii, fără foc. Focul putea fi observat; era mai bine să le fie frig.

Neliniștit din pricina amintirilor, Rand se trezi des și, de fiecare dată, îl auzi pe Mat, care mormăia și se zvârcolea în somn. Nu visă nimic, asta își amintea limpede, dar nici nu dormi bine. „N-ai să-ți mai vezi niciodată casa.”

Aceasta nu era singura noapte petrecută fără nimic în afara mantiilor care să-i apere de vânt, și uneori de ploaia rece și deasă. Nu era singura masă încropită doar din apă rece. Bani pe care-i aveau erau suficienți pentru câteva mese la un han, dar ar fi costat prea mult să-și ia și un pat pentru noapte. Totul era mai scump în afara ținutului celor Două Râuri, iar dincolo de râul Arinelle viața era și mai scumpă decât în Baerlon. Trebuia să păstreze banii rămași pentru vreo situație neașteptată.

Într-o după-amiază, Rand pomeni de pumnalul cu mâner de rubin în timp ce se târau pe drum cu burțile prea goale ca să mai chiorăie, iar soarele lumina slab și nu se vedea niciun loc primitiv în care să-și poată petrece noaptea următoare. Deasupra capetelor lor se adunau nori negri, și ploaia urma să înceapă negreșit, după căderea nopții. Dacă aveau noroc, urma să fie doar o rafală scurtă și rece.

Mai făcu câțiva pași înainte să-și dea seama că Mat se opri. Se opri și el, mișcându-și degetele de la picioare în încălțări. Măcar nu-i înghețaseră. Își potrivi și curelele de pe umeri. Paturile lui și bocceaua făcută din mantia lui Thom nu erau grele, dar, chiar și așa, după ce străbătuse atâta drum cu stomacul gol, se simțea împovărat.

— Ce-i, Mat? întrebă el.

— De ce ești așa dornic să-l vinzi? sări Mat mânios. La urma urmei, eu l-am găsit. Ți-a trecut vreodată prin minte că poate aș vrea să-l păstrez? Măcar o vreme. Dacă vrei să vinzi ceva, vinde-ți mizeria aia de sabie!

Rand pipăi mânerul cu pecetea bătlanului.

— Sabia asta mi-a dat-o taică-meu. A fost a lui. Nu ți-aș cere să vinzi ceva dăruit de taică-tău. Sânge și cenușă, Mat, ție chiar îți place să mori de foame? Oricum, chiar dacă aș găsi pe cineva s-o cumpere, cât crezi că aș lua pe ea? Ce să facă un țăran cu o sabie? În schimb, rubinul ne-ar aduce îndeajuns de mulți bani ca să mergem până în Caemlyn cu trăsura. Poate și până în Tar Valon. Și am lua fiecare masă la câte un han, și am dormi în fiecare noapte într-un pat. Ori poate că-ți surâde ideea de a străbate jumătate de lume pe jos și de a dormi sub cerul liber?

Se uită urât la Mat, iar acesta îi întoarce privirea. Rămaseră așa în mijlocul drumului, până ce, dintr-odată, Mat ridică stânjenit din umeri și-și lăasă capul în jos.

— Și cui să i-l vând, Rand? Țăranii ar trebui să-mi dea găini în locul banilor; cu găinile nu putem cumpăra o trăsură. Iar dacă l-ar vedea oamenii din sate ca alea prin care am trecut, pesemne că ar crede că l-am furat. Și atunci, numai Lumina știe ce s-ar întâmpla.

După o vreme, Rand încuviință fără tragere de inimă.

— Așa-i. Știi și eu. Îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine. Numai că mi-e foame și mă dor picioarele.

— Și pe mine.

Porniseră din nou la drum, mergând încă și mai încet decât înainte. Vântul se înțețise, suflându-le praful în față.

— Și pe mine, repetă Mat și tuși.

Fermele întâlnite în cale le aduseră totuși câteva mese și nopți petrecute la căldură. O căpiță de fân era aproape la fel de călduroasă ca o încăpere în care ardea focul, cel puțin față de nopțile petrecute sub tufișuri, iar căpițele de fin, chiar și neacoperite, îi fereau și de ploaie, dacă se afundau bine și ploaia nu era dintre cele mai puternice. Din când în când, Mat își puse la încercare iscusința la furat de ouă, iar odată încercă să mulgă o vacă rămasă nepăzită, la păscut, într-un câmp, priponită cu o frânghie lungă. Totuși, cei mai mulți fermieri aveau câini, iar câinii de pază erau foarte grijulii. Din câte credea Rand, o urmărire de două mile, cu dulăii care lătrau de mama focului pe urmele lor, era un preț prea mare pentru două sau trei ouă, mai ales că, adesea, treceau mai multe ceasuri până ca dulăii să renunțe și să-i lase să se dea jos din copacul în care se adăpostiseră. De ceasurile acelea îi părea rău.

Deși nu-i prea plăcea, Rand prefera totuși să se apropie fățiș de fermele pe lângă care treceau, la lumina zilei. Din când în când, se treziră chiar și așa cu câinii asmuțiți împotriva lor, fără vreo vorbă, căci zvonurile și vremurile grele îi făcuseră pe toți cei care trăiau izolați bănuitori și reținuți cu străinii. Adesea însă, câte un ceas de tăiat lemne pentru foc sau de cărat apă le aducea o masă și un pat, chiar dacă patul era o grămadă de paie în hambar. Numai că un ceas sau două de trudă însemna un ceas sau două, în miezul zilei, când nu se mișcau, un ceas sau două în care Myrddraalul să-i ajungă din urmă. Uneori, Rand

se întreba câte mile putea străbate un Pierit într-un ceas. Regreta fiecare clipă – deși, la drept vorbind, regretele se mai domoleau atunci când hăpăia supa fierbinte oferită de câte o gospodină. Iar când nu aveau de mâncare, nici măcar gândul că petrecuseră fiecare clipă înaintând spre Caemlyn nu se dovedea îndeajuns de puternic pentru a uita de burțile goale. Rand nu se putea hotărî dacă era mai rău să piardă vremea sau să flămânzească, dar Mat nu-și mai făcea griji cu privire la mâncare sau la cei care-i urmăreau.

— La urma urmei, ce știm noi despre oamenii ăștia? Întrebă Mat într-o după-amiază, când curățau grajdurile de la o fermă mică.

— Pe Lumină, Mat, dar ei despre noi ce știu?

Rand strănută. Munceau dezbrăcați până la brâu, acoperiți din belșug de sudoare și de paie, iar împrejurul lor era numai praf.

— Tot ce știu este că o să ne dea niște miel fript și un pat adevărat în care să dormim.

Mat își înfipse furca în stratul de paie și bălegar și-i aruncă o privire piezișă fermierului care se întorcea din spatele hambarului, cu o găleată într-o mână și scăunelul de muls în cealaltă. Era un bătrân adus de spate, cu pielea ca un pergament și părul rar și cărunț. Fermierul se opri, văzându-l pe Mat care se holba la el, apoi își întoarse repede capul și se grăbi să plece din hambar, vărsând lapte peste buza galeții, din repezeală.

— Pune el ceva la cale, îți spun eu, îl preveni Mat. Ai văzut că n-a vrut să mă privească în ochi? De ce sunt așa de prietenoși cu doi călători pe care nu i-au mai văzut în viața lor? Ia spune.

— Nevastă-sa a zis că le-am amintit de nepoții lor. Ce-ar fi să nu-ți mai faci atâtea griji? Lucrul de care trebuie să ne temem este în urma noastră. Sper.

— Pune ceva la cale, mormăi Mat.

După ce terminară, se spălară la fântână din fața hambarului. Soarele care apunea lungea umbrele pe care siluetele lor le așterneau pe pământ. Pe drumul spre casa, Rand se șterse cu cămașa. Fermierul îi aștepta în ușă; se sprijinea într-un toiag zdravăn, într-o poziție care părea mult prea nepăsătoare. În spatele lui, nevastă-sa își ținea șorțul încleștat

În pumni și privea peste umărul bărbatului, mușcându-și buzele. Rand oftă; părea că el și Mat nu le mai aminteau celor doi de nepoții lor.

— La noapte vin să ne vadă fiii noștri, îi anunță bătrânul. Toți patru. Am uitat. Vin toți patru să ne vadă. Flăcăi zdraveni. Puternici. Trebuie să pice din clipă în clipă. Mi-e teamă că nu va mai putem oferi un pat, cum promisesem.

Nevastă-sa le oferi o bocceluță, legată cu un șervet.

— Poftim. Pâine, brânză, murături și niște miel. O să vă ajungă cam pentru două mese, cred. Poftim.

Chipul ei plin de riduri îi implora să ia mâncarea și să plece. Rand luă bocceluța.

— Mulțumesc. Vă înțelegem. Haide, Mat.

Mat îl urmă, bombănind în timp ce-și trăgea cămașa peste cap. Pornind la drum, Rand se hotărâse să nu se oprească să mănânce decât după mai multe mile. Bătrânul fermier avea și un câine.

„Ar fi putut să fie și mai rău”, se gândise el. Cu trei zile înainte, câinii fuseseră asmuțiți asupra lor când încă nu-și terminaseră treaba. Câinii, fermierul și cei doi fii ai săi, înarmați cu bâte, îi fugăriseră până la drumul spre Caemlyn și încă jumătate de milă, înainte să-i lase în pace. De-abia avuseseră vreme să-și ia lucrurile și s-o ia la fugă. Fermierul fusese înarmat și cu un arc, în care se afla pregătită o săgeată cu vârful lat.

— Să nu vă mai văd pe aici, auziți? strigase în urma lor. Nu știu ce puneți la cale, dar nu cumva să-mi mai cadă ochii pe mutrele voastre viclene!

Mat dăduse să se întoarcă, pipăindu-și tolba, dar Rand îl trăsese mai departe.

— Ești nebun?

Mat îi aruncă o privire mohorâtă, dar măcar nu se opri.

Câteodată, Rand se întreba dacă mai merită să se oprească la ferme. Cu cât mergeau mai departe, cu atât Mat devenea mai bănuitor cu străinii și îi venea din ce în ce mai greu s-o ascundă. Și nici nu-i mai păsa. Din această pricină, deși făceau la fel de multă treabă, primeau mai puțin de mâncare, iar câteodată nu li se mai oferea nici măcar hambarul pentru a-și petrece noaptea. Apoi însă, Rand găsi ceea ce părea a fi o soluție pentru toate problemele. Se întâmplă la ferma lui Grinwell.

Jupân Grinwell și nevastă-sa aveau nouă copii, cea mai mare fiind o fată care nu era decât cu vreun an mai tânără decât Rand și Mat. Era un om zdravăn și, cu atâția copii, pesemne că nu mai avea nevoie de niciun ajutor, dar îi privi din cap până în picioare, observându-le hainele ponosite de la atâta drum și încălțările pline de praf, și recunoscu că există mereu câte ceva de făcut, iar ajutoarele nu-i stricau. Jupâneasa Grinwell le spuse că, dacă aveau de gând să se așeze la masa ei, nu puteau s-o facă în veștmintele acelea mizerabile. Tocmai se pregătea să spele, iar niște rânduri de haine vechi de ale soțului ei erau îndeajuns de bune pentru ceasurile de muncă. În timp ce vorbea, le zâmbea, și, pentru o clipă, îi amintise lui Rand de jupâneasa al'Vere, deși era blondă; nu văzuse niciodată pe cineva care să aibă o asemenea culoare de păr. Până și Mat păruse să se mai liniștească puțin când ea îi zâmbise. Cât despre fata cea mare, aceasta era o altă problemă.

Else, o fată brunetă, drăguță, cu ochii mari, le rânjea fără rușine ori de câte ori părinții ei nu o puteau vedea. În timp ce ei munceau, mutând butoaie și saci cu grâne în hambar, ea stătea sprijinită de ușa grajdului, fredonând o melodie și morfolind în gură capătul uneia dintre cozile în care-și purta părul, privindu-i fix. Mai ales pe Rand. El încercă să n-o bage în seamă, dar după o vreme își pusese la loc cămașa pe care-i o dăduse jupân Grinwell. Îi era cam strâmta la umeri și prea scurtă, dar era mai bine decât nimic. Văzându-l cum și-o îndesa în pantaloni, Else începu să chicotească, iar lui îi trecu prin cap că, dacă aveau să fie alungați și de data asta, nu Mat era cel vinovat.

„Perrin ar ști să se descurce, se gândi el. Ar scoate vreo vorbă de duh, iar în scurtă vreme ea ar începe să râdă de glumele lui, și nu s-ar mai holba așa de câte ori taică-său nu-i aici s-o vadă.” Numai că lui nu-i trecea prin minte nici o vorba de duh și nici o glumă. De câte ori se uita la ea, fata îi zâmbea într-un chip care l-ar fi făcut pe taică-său să asmută câinii pe dată, dacă ar fi observat-o. La un moment dat, îi spuse că-i plăceau bărbații înalți. Toți băieții de la ferme erau scunzi. Mat chicotise răutăcios, iar Rand, dorindu-și să-i treacă prin minte vreo glumă, se întoarse la furca sa.

Copiii mai mici, în schimb, se dovediră pentru Rand o adevărată binecuvântare. Neliniștea lui Mat se domolea întotdeauna dacă erau copii prin preajmă. După cină, se așezară

cu toții în fața vetrei, jupân Grinwell în scaunul său preferat, îndesându-și tutunul în pipă cu degetul mare, iar jupâneasa făcându-și de lucru cu cutia de cusut și cu cămășile băieților, pe care le spălase. Mat scoase la iveală mingile colorate ale lui Thom și începu să jongleze cu ele. Nu făcea asta niciodată, decât în preajma copiilor. Copiii izbucniră în râs, atunci când el se prefăcea că le scapă și apoi le prindea din nou, în ultima clipă, și aplaudară văzând diversele figuri, printre care una cu șase mingi, pe care chiar că fu gata să le scape. Dar ceilalți se amuzară copios; jupân Grinwell și nevastă-sa aplaudară aproape la fel de tare ca și cei mici. După ce Mat termină, cu niște gesturi largi, demne de însuși Thom, Rand scoase flautul din cutia lui.

De câte ori lua instrumentul în mâini, simțea o umbră de tristețe. Când atingeia incrustațiile de aur și argint, era ca și cum ar fi atins amintirea lui Thom. La harpă nu umbla niciodată, decât pentru a se asigura că nu pățisenimic și nu se udase – Thom le spusese mereu că harpa era ceva peste puterile unor băieți de la țară, cu mâini mari și neîndemânaticе –, dar de câte ori un fermier le îngăduise să stea peste noapte, își luase obiceiul să cânte o melodie la flaut, după cină. Era doar un mod de a-l mai răsplăti pe fermier, și, poate, de a menține vie amintirea lui Thom.

Pentru că jongleriile lui Mat creaseră deja o stare de veselie, el cântă *Trei fete în luncă*. Jupânul și jupâneasa Grinwell îl acompaniară bătând din palme, iar copiii mai mici dansară prin încăpere; chiar și cel mai mic dintre ei, un băiețel care de-abia putea să meargă, tropăia în ritmul muzicii. Rand știa foarte bine că talentul său nu i-ar fi adus niciun premiu la întrecerile din timpul sărbătorilor, dar, după lecțiile lui Thom, nu i-ar fi fost totuși rușine să se înscrie.

Else ședea cu picioarele încrucișate în fața focului, iar când el lăsă flautul jos, după ce termină, ea se aplecase înainte, oftând din greu, și-i zâmbi.

— Ce frumos cânți. N-am auzit niciodată ceva atât de frumos.

Pe dată, jupâneasa Grinwell se opri din cusut și se uită la fiica sa, ridicând din sprâncene, apoi îi aruncă și lui Rand o privire lungă și cercetătoare.

El luă cutia de jos, pentru a închide flautul la locul lui, dar, observându-i privirea, o scăpă la loc; și flautul aproape că-i căzuse din mână. Dacă-l acuza cumva că-și bătea joc de fiica sa... Disperat, duse flautul îndărăt la buze și cântă o altă melodie, apoi alta, și alta. Jupâneasa Grinwell îl privea fix. Cântase *Vântul printre sălcii, Îndărăt din valea lui Tarwin, Cocoșul jupânesei Aynora și Bătrânul urs negru*. Cântase fiecare melodie care-i trecuse prin minte, dar ea nu-și luase ochii de la el. Nu spusese nici o vorba, dar îl urmărise și-l cântărise fără încetare.

Era deja târziu când jupân Grinwell se ridică, în sfârșit, în picioare, chicotind și frecându-și mâinile.

— Ei, tare ne-am mai distrat, dar ora de culcare a trecut de mult. Voi, flăcăi, cu drumurile voastre, faceți cum doriți, dar la o fermă se face foarte repede dimineață. Dar ascultați ce vă zic, băieți, mi s-a-ntâmplat să plătesc bani buni la vreun han, și nu m-am distrat mai bine decât în seara asta. Ba chiar mai rău.

— Cred că ar trebui să-i răsplătim într-un fel, bărbate, spuse jupâneasa Grinwell, luându-l în brațe pe unul dintre băieți care adormise de mult în fața focului. Hambarul nu-i un loc bun de dormit. Pot să doarmă în odaia lui Else, iar ea o să vină să doarmă cu mine.

Else se strâmbă. Avusese grija să țină capul jos, dar Rand o observase și, din câte credea el, și maică-sa la fel.

Jupân Grinwell încuviință.

— Da, da, e mult mai bine decât în hambar. Adică, dacă nu aveți nimic împotriva să dormiți doi în pat.

Rand se înroși la față; jupâneasa Grinwell era tot cu ochii la el.

— Tare mi-aș dori să mai aud flautul ăla. Și să mai văd și ceva jonglerii. Ia ascultați, mai am niște trebușoare mâine la care mă puteți ajuta și...

— Cred că o să vrea să plece devreme, bărbate, îl întrerupse nevastă-sa. Pe drumul pe care au apucat-o, se ajunge în Arien, iar dacă au de gând să-și încerce norocul la hanul de acolo, trebuie să meargă toată ziua ca să ajungă înainte de lăsarea întunericului.

— Da, jupâneasă, încuviință Rand, așa o să facem. Și vă mulțumim.

Ea îi zâmbi cu buzele strânse, de parcă știa foarte bine că nu îi mulțumea numai pentru sfatul dat sau pentru masă și patul oferit.

În ziua următoare, tot drumul, Mat nu făcu decât să-și bată joc de el în legătură cu Else. Rand tot încercă să schimbe subiectul, iar primul lucru care-i veni în minte fusese ceea ce-i sugeraseră soții Grinwell, cu privire la hanurile în care puteau da reprezentații. Dimineață, în timp ce Else îl privea bosumflată, iar jupâneasa Grinwell îi urmarea cu o privire care le spunea limpede „drum bun, cale bătută”, de-abia reuși să-l facă pe Mat să tacă din gură. Iar când ajunseră în satul următor, se întâmplă la fel.

La căderea serii, ajunseră în singurul han din Arien, iar Rand îi vorbi hangiuului. Cântase *Trece-mă de rău* – pe care hangiuul cel îndesat o numea *Drăguța mea Sara* – și o bucată din *Calea spre Dun Aren*, iar Mat făcu câteva jonglerii, iar, drept rezultat, în noaptea respectiva dormiră într-un pat și mâncară cartofi copti și friptură de vită. Firește, încăperea lor era cea mai mică din han, înghesuită undeva în spate, chiar sub acoperiș, iar masa fu doar o răsplată pentru o noapte lungă de cântat și jonglat, dar totuși se aflau într-un pat, între patru pereți. Și, lucru încă și mai important în opinia lui Rand, fiecare ceas al zilei fusese petrecut călătorind. Iar oamenii de la han nu părură supărați că Mat îi privea bănuitor. Ba chiar, unii se priveau între ei în același mod. Vremurile făcură ca privirile bănuitoare aruncate străinilor să fie ceva obișnuit, iar la un han erau mereu străini.

Rand dormi mai bine decât oricând, de la plecarea din Whitebridge, deși împărți patul cu Mat, care mormăia în somn. De dimineață, hangiuul încercă să-i convingă să mai stea o zi sau două, dar, văzând că nu poate, chemă un fermier cu ochii mijiți de somn, care băuse prea mult cu o seară înainte pentru a mai putea pleca. Un ceas mai târziu, străbătuseră încă cinci mile spre răsărit, întinși pe spate, în patele din căruța lui Eazil Fomey.

Și astfel se obișnuiră să călătorească. Cu puțin noroc și, poate, unul sau doi oameni care să-i mai ia cu căruța, izbuteau aproape întotdeauna să ajungă în satul următor înainte de căderea întunericului. Dacă în sat erau mai multe hanuri, hangiii se băteau pentru ei, după ce auzeau flautul lui Rand și-l vedeau pe Mat jonglând. Cu toate că nu se puteau compara cu un Menestrel adevărat, nici măcar împreună, erau oricum mai mult

decât tot ce se putea vedea într-un asemenea sat vreme de un an. Două sau trei hanuri într-un sat însemnau camere mai bune, cu paturi separate, porții mai mari și mai gustoase de mâncare și, uneori, chiar și ceva bănuți în buzunar, la plecare. Dimineața se găsea aproape întotdeauna cineva care să-i ia în căruță, fie un fermier care se culcase târziu și băuse prea mult, fie vreun neguțător căruia îi plăcuse de ei îndeajuns de mult ca să nu-i pese dacă se urcau la spatele vreuneia dintre căruțele sale cu mărfuri. Rand începuse să creadă că necazurile lor aveau să ia sfârșit, până la ajungerea în Caemlyn. Apoi însă, intrară în satul numit Patru Regi.

CAPITOLUL 32

Patru Regi din Umbră

Satul era mai mare decât altele prin care trecuseră, dar tot nu putea fi numit altceva decât un târgușor, și încă destul de amărât pentru așa un nume – Patru Regi. Ca de obicei, drumul spre Caemlyn trecea drept prin mijlocul lui, dar mai era acolo și un alt drum, foarte circulat, care venea de la miazăzi. Cele mai multe sate erau doar iarmaroace și locuri în care se adunau fermierii dimprejur, dar aici nu erau prea mulți fermieri. Patru Regi trăia de pe urma neguțătorilor care se opreau cu căruțele lor în drum spre Caemlyn și spre orașele de mineri din Munții de Negură, dincolo de Baerlon, ca și spre satele aflate la mijloc. Drumul de miazăzi era folosit pentru negoțul dintre Lugard și minele de la apus. Neguțătorii din Lugard care se îndreptau spre Caemlyn aveau un drum ceva mai scurt la dispoziție. În ținuturile dimprejur se aflau puține ferme, care de-abia ajungeau pentru hrana lor și a târgușorului; totul se învârtea însă în jurul neguțătorilor și al căruțelor acestora, al celor care le conduceau și al muncitorilor care încărcau bunurile.

Peste tot, prin târg, se aflau împrăștiate petice de pământ gol, prăfuite, pline cu căruțe oprite roată lângă roată și părăsite, pe lângă care se mai aflau numai câțiva paznici plictisiți. De o parte și de alta a străzilor se aflau grajduri și locuri de priponit caii; toate drumurile erau îndeajuns de largi pentru a permite căruțelor să treacă și erau pline de șanțuri lăsate de roțile grele. Nu exista pajiște, iar copiii se jucau în șanțuri, ferindu-se de căruțele care treceau și de blestemele celor de pe capră. Femeile, cu capetele acoperite cu basmale, își țineau ochii în pământ și mergeau repede, urmărite uneori de vorbele în doi peri ale căruțașilor, care-l făceau pe Rand să roșească; până și Mat tresărise, la auzul unora. Nu era nici o femeie care să se oprească la vorbă peste gard, cu vecinele. Case de lemn, aproape identice una cu cealaltă, se înălțau foarte aproape unele de altele, având la mijloc numai alei înguste; văruiala – acolo unde proprietarul se obosise să văruiască scândurile mâncate de vreme – părea să nu fi fost împrăștiată de mai

mulți ani. Obloanele groase nu mai fuseseră deschise de atâta timp, încât balamalele ruginiseră cu totul. Peste tot era zgomot – fierarii bocăneau, căruțașii strigau, iar oamenii aflați înăuntru hanurilor râdeau grosolan.

Când ajunseră lângă un han zugrăvit în culori vii, numai verde și galben, care prindeau privirile din depărtare, distingându-se printre casele mohorâte dimprejur, Rand se dădu jos din căruța cu coviltir de pânză în care călătoriseră. Șirul de căruțe continua să se miște. Niciunul dintre cei de pe capră nu păru a-și da seama că el și Mat coborâseră. Se lăsa seara, și cu toții se gândeau numai la deshămatul cailor și la hanurile spre care se îndreptau. Rand se împiedică dând cu piciorul într-un șanț, apoi sări repede din drum, ca să se ferească de o căruță foarte încărcată, care venea din direcție opusă. Trecând pe lângă el, căruțașul îi aruncă un blestem. O femeie din partea locului îl ocoli și se grăbi în drumul ei, fără să-i întâlnească privirea.

— Nu știu ce să zic de locul ăsta, se încruntă el; peste toată harmalaia, i se păruse că aude muzică, dar nu știa de unde – poate de la han, dar nu putea fi sigur. Nu-mi place. Poate ar fi mai bine ca de data asta să nu ne oprim.

Mat îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi își ridică ochii spre cer. Pe deasupra lor se adunau nori groși.

— Și să dormim în șanțuri? Pe vremea asta? De-abia m-am obișnuit iar cu paturile. Își lăsă capul pe o parte, ca să audă mai bine, apoi mormăi: Poate că unul dintre locurile astea nu are muzicieni. Oricum, pun rămașag că jongleri nu au.

Își luă arcul în spinare și porni spre ușa vopsită în galben strălucitor, cercetând locurile cu ochii mijiți. Rand îl urmă, cam neîncrezător.

Înăuntru însă, erau muzicieni – unul cu o țiteră, altul cu o tobă, ale căror sunete erau aproape înecate din cauza râsetelor grosolane și a strigătelor pe care bețivii și le aruncau între ei. Rand nici nu se mai obosi să-l caute pe proprietar. Și următoarele două hanuri aveau muzicieni, iar înăuntru era aceeași larmă asurzitoare. Bărbați în veștminte grosolane se înghesuiau pe la mese și prin încăpere, fluturându-și cănila și încercând să le pipăie pe fetele care serveau și care se fereau de ei cu niște zâmbete crispate și chinuite. Clădirile se clătinau din cauza zgomotului, iar mirosul era acru, un amestec de vin vechi și trupuri murdare. Nu se vedea nici o urmă de negustori,

cu mătăsurile, catifelele și dantelele lor; urechile și nasurile acestora erau apărate de încăperile retrase de la catul de sus. Mat și Rand vârâă numai capul înăuntru, apoi plecară pe dată. Rand începuse să creadă că nu le rămânea altă soluție decât să plece mai departe.

Al patrulea han, Căruțașul Dansator, era cufundat în tăcere.

Era la fel de țițător ca și celelalte, vopsit în galben, cu contururi de un roșu aprins alături de un verde ca de putreziciune, care-ți lua ochii, dar vopseaua era crăpată și căzută. Rand și Mat intrară. La mesele din sala cea mare se aflau numai vreo șase bărbați, cocoșați peste cămile lor, fiecare singur cu gândurile sale posomorâte. Era limpede că treburile nu mergeau prea bine, deși, cândva, fusese altfel. Prin cameră se foiau fetele care serveau; erau tot atâtea cât și clienții. Treburi aveau din belșug – podeaua era foarte murdară, iar în colțurile tavanului se aflau pânze de păianjen –, dar cele mai multe nu făceau ceva cu adevărat folositor, ci doar se mișcau de colo colo, ca să nu fie observate stând degeaba.

Un bărbat ciolănos, cu părul lung și slinos care-i ajungea până la umăr, se întoarse încruntat către ei când îi văzu intrând. Peste Patru Regi răsunase primul tunet înfundat.

— Ce vreți? întrebă bărbatul, frecându-și mâinile pe șorțul plin de grăsime care-i atârna până la glezne.

Rand se întrebă unde era mai multa murdărie – pe șorț sau pe palmele lui. Era primul hangiu slab pe care-l vedea în viața lui.

— Ei? S-aud, cumpărați de băut sau valea! Ce-s io, spectacolu' vostru?

Roșind, Rand începu cu discursul pe care-l rostise la toate hanurile de până atunci.

— Eu cânt la flaut, prietenul meu jonglează, și o să mai treacă vreme lungă până să vedeți doi mai buni ca noi. Pentru o odaie bună de dormit și o masă, o să umplem sala asta mare.

Își aminti atunci de sălile pline pe care le văzuse în seara aceea, mai ales de bărbatul care își vărsase mațele chiar în fața lui, în ultimul han vizitat. Trebuise să se miște foarte iute, ca să nu-și murdărească încălțările.

— O să-ți umplem hanul, continua el, după un scurt moment de ezitare, cu oameni care o să-ți întoarcă de zeci de ori puținul

pe care-l cheltuiești cu noi, cumpărându-ți mâncarea și băutura. De ce să...

— Am și eu pe unul care cântă la timpanon, mormăi acru hangiul.

— Ai un bețiv, Saml Hake, interveni una dintre fetele care serveau, trecând pe lângă ei cu o tavă și doua câni și oprindu-se să le arunce un zâmbet fugar lui Rand și lui Mat. De cele mai multe ori, nu vede nici măcar unde-i sala cea mare, le mai mărturisi ea, într-o șoptă răsunătoare. De doua zile, nici nu l-am mai văzut la față.

Fără să-și ia ochii de la Rand și Mat, Hake o palmui nepăsător peste față. Ea gemu, luată prin surprindere, și căzu grămadă pe podeaua nespălată; una din câni se sparse, iar vinul răsturnat începu să șiroiască prin praf.

— Pentru vin și cana spartă, ești bună de plată. Mișcă-te și adu-le altă băătură. Mai repede. Lumea nu plătește ca să leneviți voi pe aici.

Tonul cu care-i vorbi era la fel de nepăsător ca palma. Niciunul dintre clienți nu ridică ochii, iar celelalte fete întoarseră capetele. Fata cea micuță își frecă obrazul și-i aruncă lui Hake o privire ucigătoare, dar adună de jos cioburile, le puse pe toate pe tavă și plecă fără niciun cuvânt. Hake rămase pe gânduri, plescăind din buze, cu ochii la Rand și la Mat. Privirea lui se opri o clipă asupra sabiei cu pecetea bătlanului, înainte să se îndrepte în altă parte.

— Uite ce-i, le spuse el în cele din urmă. Vă pot pune două saltele într-o cămară goală, aici în spate. Odăile sunt prea scumpe ca să le dau gratis. Mâncați după ce pleacă toată lumea. Trebuie să mai rămână câte ceva.

Rand își dorea să mai fi existat un han în târg la care să nu fi încercat. De la plecarea din Whitebridge întâlnise mulți oameni reci, indiferenți și de-a dreptul dușmănoși, dar niciunul care să-i dea senzația aceea de neliniște pe care i-o inspirau bărbatul și locul în care se aflau. Își spuse în sinea sa că era numai din cauza murdăriei și a zgomotului, dar neliniștea nu-l părăsi. Mat îl privea pe Hake de parcă se aștepta la vreo capcană, dar nu dădea niciun semn că ar fi vrut să renunțe la Căruțașul Dansator pentru un culcuș în tufișuri. Tunetele făceau ferestrele să se clatine. Rand oftase.

— E bine și cu saltelele, dacă sunt curate și dacă sunt și pături curate și suficient de multe. Dar, de mâncat, mâncăm la două ceasuri după căderea nopții, nu mai târziu, și ne dai tot ce ai mai bun. Poftim. Să-ți arătăm ce putem face.

Dădu să-și ia flautul, dar Hake clătină din cap.

— N-are importanță. Astora o să le pice bine orișice miorlăieli, câtă vreme aduce a muzică.

Ochii lui se îndreptară din nou spre sabie; avea pe chip un zâmbet slab, dar privirea nu-i era deloc amuzată.

— Mâncați când doriți, dar, dacă nu se strânge lumea, afară cu voi!

Făcu apoi un semn cu capul, peste umăr, către doi bărbați cu fețe dure care ședeau lipiți de perete. Nu aveau niciun pahar în față, iar brațele le erau groase ca niște bușteni. Văzându-i semnul, cei doi își mutară privirile goale și fără expresie spre Rand și Mat.

Rand își lăsă o mână pe mânerul sabiei, sperând că neliniștea din suflet nu i se vedea și pe chip.

— Câtă vreme obținem ce am convenit, spusese el, fără să ridice glasul.

Hake clipi și o clipă păru chiar el descumpănit. Apoi încuviință brusc.

— Rămâne cum am zis, da? Păi, la treabă atunci! N-o să vină nimeni să vă vadă pe voi stând aici degeaba.

Apoi se îndepărtă, încruntându-se și zbierând la fetele care serveau, de parcă înăuntru erau vreo cincizeci de clienți nebăgați în seamă.

La capătul îndepărtat al încăperii se afla o scena mică, înălțată, în apropierea ușii din spate. Rand luă o banchetă în spatele căreia așeză mantia și păturile sale, bocceaua lui Thom și sabia deasupra.

Se întrebă dacă era un lucru înțelept să mai poarte sabia la vedere. Săbiile nu erau cine știe ce raritate, dar pecetea bătlanului atrăgea atenția și privirile curioase ale oamenilor. Nu din partea tuturor, dar fiecare privire îl făcea să se simtă neliniștit. În felul ăsta, putea să lase o urmă foarte ușor de găsit de către Myrddraali – asta dacă Pieriții mai aveau nevoie și de urme. Dar nu prea păreau să aibă. Oricum, nu-i prea venea să nu mai poarte sabia. I-o dăruise Tam. Tatăl său. Câtă vreme o purta cu el, mai era încă legat de Tam, o legătură care-i dădea

dreptul să-l mai numească tată. „De-acum e prea târziu”, se gândi el. Nu era prea sigur ce însemna asta, dar știa că era adevărat. „Prea târziu.”

De îndată ce răsună prima nota din *Cocoșelul de la miazănoapte*, cei șase clienți din sală își ridicară privirile din câni. Până și cei doi oameni de pază se foiră un pic. Cu toții, inclusiv cei doi, aplaudară la sfârșit, și o mai făcură o dată când Mat începuse să jongleze cu șirul de mingi colorate pe care le învătea în mâini. Afară, cerul răsună din nou. Ploaia nu începuse, dar apăsarea ei se făcea deja simțită; cu cât aștepta mai mult, cu atât avea să cadă mai tare.

Vorba se răspândi, iar până la lăsarea întunericului, hanul era deja plin de oameni care râdeau și vorbeau atât de tare, încât Rand de-abia mai auzea ce cânta. Numai tunetul răsună mai puternic decât zgomotul dinăuntru. Fulgererele se oglindeau în ferestre, iar în scurtele momente de tăcere se auzea zgomotul slab al ploii care duruia pe acoperiș. Oamenii care intrau lăsau urme de apă pe podea.

De câte ori se oprea, prin larmă străbăteau glasurile celor care-i cereau câte o melodie. Multe nume nu le recunoscuse, deși, când cineva se apuca să-i fredoneze o bucată, își dădea seama că, de fapt, știa cântecul. Mai fusese așa și înainte, prin alte locuri. *Veselul Jaim* era aici cunoscut drept *Rhea s-a înamorat*, iar într-un alt loc era *Culoarea razelor de soare*. Unele nume erau aceleași; altele se schimbau la fiecare zece mile, iar el mai învățase și două cântece noi. Unul dintre ele era *Neguțătorul bețiv*, deși, uneori, se numea *Spoitorul în bucătărie*. Doi regi la vânat se numea *Doi cai care galopează*, dar mai avea și alte câteva nume. El cânta ce știa, iar oamenii din jur loveau cu pumnii în mese, cerându-i și altele.

Alții îi cereau lui Mat să mai jongleze. Din când în când, între cei care doreau muzică și cei care preferau jongleriile izbucneau certuri. La un moment dat, apărură și un cuțit, o femeie țipă, iar un bărbat se prăbuși pe spate, cu chipul plin de sânge, dar Jak și Strom, cei doi paznici, se apropiară repede și, câtuși de puțin pârținitori, îi aruncară în strada pe toți cei implicați, cu capetele pline de cucuie. Așa procedau cu orice fel de necazuri. Discuțiile și râsetele continuară, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimeni nu privea în jur, în afara celor pe care paznicii îi îmbrânceau spre ușă.

Clienții nu-și prea țineau nici mâinile pe acasă, mai ales când vreuna dintre fetele care serveau se dovedea mai puțin vigilentă decât de obicei. De mai multe ori, Jak și Strom trebuiră să salveze femeile, deși nu se prea grăbeau s-o facă. Judecând după purtarea lui Hake, care zbiera la femeia respectivă și o scutura de umeri, s-ar fi zis că ar fi fost vina ei, iar felul în care ea își cerea iertare, bâlbâindu-se și cu lacrimi în ochi, arăta că era dispusă s-o ia de bună. Femeile tresăreau de câte ori hangiul se încrunta, chiar dacă era cu privirile în altă parte. Rand se întrebă de ce acceptau să fie astfel tratate.

De câte ori se uita spre Rand și Mat, Hake zâmbea. După o vreme însă, Rand își dădu seama că nu ei erau ținta; zâmbetele apăreau când ochii hangiului se strecurau dincolo de ei, spre sabia cu pecetea bătlanului. Odată, când Rand își puse flautul cu incrustații de aur și argint undeva jos, lângă scăunelul pe care stătea, instrumentul fu, și el, răsplătit cu un zâmbet.

După aceea, când îi veni din nou rândul să schimbe locul cu Mat, sus, pe scenă, se aplecă să-i spună ceva celuiilalt la ureche. Chiar dacă se afla lângă el, trebuise să vorbească foarte tare, dar cu tot zgomotul din încăpere se îndoia că l-ar fi putut auzi altcineva.

— Hake o să încerce să ne tâlhărească.

Mat încuviință, de parcă tocmai la asta se și aștepta.

— La noapte trebuie să zăvorâm ușa.

— Să zăvorâm ușa? Jak și Strom ar putea s-o spargă cu mâinile goale. Hai să plecam de aici!

— Măcar așteaptă până mâncăm. Mi-e foame. Aici nu pot face nimic, adăugă Mat.

Lumea înghesuită în sală striga nerăbdătoare, îndemnându-i să treacă la treabă. Hake îi privea urât.

— Oricum, chiar vrei să dormim afară în noaptea asta?

Un trăsnet mai puternic decât celelalte înăbuși orice zgomot și, pentru o clipă, lumina care venea prin ferestre fu mai puternică decât lămpile dinăuntru.

— Nu vreau decât să scap fără să-mi spargă cineva capul, rosti Rand, dar Mat se îndepărtă deja, îndreptându-se spre scăunelul pe care se odihnea. Rand oftă și începu *Calea spre Dun Aren*. Părea să le placă multora; o cântase deja de patru ori, și tot o mai cereau.

Necazul era că Mat avea dreptate, în anumite privințe. Și lui îi era foame. Și nu vedea cum ar fi putut Hake să le facă necazuri, câtă vreme sala era plină și oamenii încă mai veneau. În locul fiecăruia care pleca, sau era dat afară de Jak și de Strom, apăreau alți doi. Cereau cu voce răstită jonglerii sau o melodie oarecare, dar ceea ce-i interesa cel mai mult era băutura, și pipăitul fetelor care serveau. Totuși, unul dintre ei era altfel.

Era foarte ușor de observat, prin mulțimea de la Căruțașul Dansator. Din câte se părea, neguțătorilor nu le păsa că hanul era dărăpănat. Nu existau acolo nici măcar încăperi mai retrase, în care să fi putut lua masa, din câte văzuse Rand. Clienții erau, cu toții, îmbrăcați grosolan și aveau pielea tăbăcită a celor care lucrau afară, în soare și vânt. Individul celalalt însă era puțin corpolent și cu pielea lucioasă, cu mâini fine, și purta un surtuc de catifea, și pe umeri, o mantie tot de catifea verde închis, cu marginile brodate cu mătase albastră. Toate veștmintele păreau scumpe. Încălțările sale – papucei moi de catifea – nu erau făcute pentru străzile desfundate din Patru Regi; de fapt, nu erau făcute pentru niciun fel de străzi.

Intrase cu mult după lăsarea serii, scuturându-și picăturile de ploaie de pe mantie și privind împrejur, cu o expresie de dezgust pe față. Cercetase o dată camera, parcă dând deja să plece, apoi, brusc, tresărise văzând ceva ce Rand nu putea observa și se așezase la o masă pe care Jak și Strom tocmai o goliseră. O fată se opri la masă pentru a-l servi, apoi îi adusese o cană cu vin pe care el o dăduse la o parte din fața lui și nu se mai atinsese de ea. De fiecare dată, fata păruse foarte grăbită să se îndepărteze de masă, deși el nu încercase s-o atingă și nici măcar s-o privească. Și alții care se apropiaseră băgaseră de seamă, la fel ca fata, că în făptura lui se ascundea ceva neliniștitor. În ciuda înfățișării sale molatice, de câte ori vreun căruțaș cu palmele pline de bătăături se hotăra să se așeze la masa lui, nu era nevoie decât de o privire, pentru ca omul să se îndepărteze. Ședea la masă de parcă nu mai era nimeni în încăpere în afară de el, de Rand și de Mat. Numai la ei se uita, ținându-și mâinile împreunate pe masă; pe fiecare deget îi strălucea câte un inel. Îi urmarea cu un zâmbet atâteștiutor și mulțumit.

Când schimbară din nou locurile, Rand îi atrase atenția lui Mat printr-o șoaptă, iar celalalt încuviință.

— L-am văzut, șopti el. Cine e? Mi se pare că-l știu de undeva.

Și Rand se gândea la asta, de parcă o amintire îi tot dădea ghes, dar n-o putea scoate la lumină. Cu toate astea, era convins ca nu mai văzuse niciodată chipul acelui om.

Atunci când, după socoteala lui Rand, trecuseră cam două ceasuri de la lăsarea întinericului, el își puse flautul la loc în cutie și-și adună lucrurile, împreună cu Mat. Tocmai când coborau de pe mica scenă, Hake le ieși în întâmpinare, cu o expresie mânioasă pe chipul său ascuțit.

— E momentul să mâncăm, îl anunță Rand, nelăsându-l să înceapă, și nu vrem să ne fure cineva lucrurile. Îi spui, te rog, bucătăresei?

Hake șovăise, încă foarte mânios, fără să-și dezlipească privirea de la lucrurile din brațele lui Rand. Cu un gest aparent nepăsător, acesta își schimbase poziția, pentru a putea să pună o mână pe mânerul sabiei.

— Sau poți să încerci să ne arunci afară, continuă el, vorbind apăsător. Mai avem încă multă vreme de cântat. Dar trebuie să ne recăpătăm puterile, dacă este să-i distrăm pe oameni îndeajuns de bine ca să mai cheltuiască în continuare. Cât crezi că o să mai rămână aici, dacă ne văd căzând din picioare de foame?

Privirea lui Hake se furișase spre încăperea plină de oameni care-i umpleau buzunarele cu bani, apoi el se întoarse și-și vârî capul prin ușa din fundul hanului.

— De mâncare pentru ăștia! strigă el, apoi întorcându-se spre băieți, se răsti la ei: Nu vă întindeți! Vreau să vă văd la lucru până pleacă ultimul client.

Câțiva bărbați strigau nerăbdători, cerând să audă muzică sau să mai vadă niște jonglerii, iar Hake se dusesse să-i liniștească. Bărbatul cu mantia de catifea se număra printre ei. Rand îi făcuse semn lui Mat să-l urmeze.

Bucătăria era despărțită de restul hanului printr-o ușă solidă. În afară de momentele în care aceasta se deschidea, pentru a lăsa să intre câte o fată care servea, ropotul ploii pe acoperiș se auzea mai puternic decât strigătele din sala mare. Era o încăpere largă, călduroasă și plină de aburi din pricina plitelor și a cuptoarelor, cu o masă uriașă plină cu mâncăruri pe jumătate

pregătite și cu farfurii gata de servit. Câteva dintre fete ședeau adunate pe o băncuță lângă ușa din spate, masându-și picioarele și flecărind, toate deodată, cu bucătăreasa cea grasă, care le vorbea și ea și flutura o lingură mare, pentru a-și întări spusele. Când intrară cei doi băieți, toate ridicară ochii, dar fără să se oprească din vorbit sau din masatul picioarelor.

— Ar trebui să plecăm de aici cât mai avem ocazia, spuse Rand încet, dar Mat clătina din cap, cu ochii la cele două farfurii pe care bucătăreasa le umplea cu friptură de vită, cartofi și mazăre.

Ea nici nu se uită la ei, ci continua să le vorbească celorlalte, în timp ce făcea loc pe masă cu coatele și le așeza farfuriile în față, dându-le și furculițe.

— E timp berechet după ce mâncăm.

Mat se așază pe o banchetă și începu să mănânce, mânuind furculița ca pe o lopată. Rand oftase, dar îi urmă exemplul în scurtă vreme. Din noaptea de dinainte nu mai mâncase decât un codru de pâine. Își simțea stomacul gol ca punga unui cerșetor, iar mirosurile de mâncare care umpleau bucătăria nu-i erau de niciun ajutor. În scurta vreme, avea gura plină, deși Mat o rugase deja pe bucătăreasă să-i umple farfuria la loc, înainte ca el să fi apucat să ajungă la jumătate.

Nu voia să tragă cu urechea la discuția femeilor, dar câteva cuvinte ajunseseră până la el și-i atrăseseră atenția.

— Mi se pare o nebunie.

— Nebunie sau nu, asta am auzit. A trecut pe la jumătate dintre hanurile din oraș, înainte să ajungă aici. A intrat, s-a uitat în jur și a plecat fără nici o vorbă, chiar și la Hanul Regal. Ca și cum n-ar fi turnat cu găleata afară.

— Poate că s-a gândit că aici e cel mai comod.

Remarca produse un hohot puternic de râs.

— Eu am auzit că nici n-a ajuns în Patru Regi decât după căderea nopții, iar caii lui arătau foarte osteniți, de parcă făcuseră tot drumul în grabă.

— Dar de unde o fi venit, de l-a prins întunericul pe drum? Numai un prost sau un nebun pleacă la drum și-și plănuiește totul atât de nechibzuit.

— O fi el prost, dar e și bogat. Am auzit că are două trăsură, dintre care una pentru servitori și bagaje. Miroase a bani,

ascultați ce vă spun. I-ați văzut mantia? Mi-ar plăcea și mie una ca asta.

— E puțin cam grasuț pentru gustul meu, dar am zis-o mereu că un bărbat poate să fie oricât de gras, dacă are îndeajuns de mult aur.

Chicotiră toate, foarte amuzate, iar bucătăreasa își dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs, ca un tunet. Rand își lăsă furculița să cadă pe farfurie; tocmai îi trecuse prin minte ceva la care nu se mai gândise până atunci.

— Mă întorc imediat, murmură el. Mat încuviință, îndesându-și în gură un cartof.

Rand se ridică, își luă mantia și cingătoarea pe care atârna sabia și și-o legă la brâu, îndreptându-se spre ușa din spate. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Afară, turna cu găleata. Își trase gluga pe ochi și mantia pe umeri, strângând-o pe lângă trup în timp ce străbătea în fugă curtea. Perdeaua de apă ascundea totul în jur, în afară de momentele în care fulgera, dar reuși să găsească totuși ce căuta. Căii fuseseră duși în grajd, dar cele două călești din lemn negru, lăcuit, erau încă afară și sclipeau, ude de ploaie. Tunetele răsunau pe cer, iar un fulger apăru deodată chiar deasupra hanului. Cu ajutorul scurtei izbucniri de lumină, el descifră numele scris cu litere aurii pe ușile caleștilor. Howal Gode.

Fără să ia în seamă ploaia, el rămase o vreme în picioare, cu ochii la numele pe care nu-l mai putea vedea. Își amintise unde văzuse ultima dată caleștile negre, lăcuite, cu numele proprietarului pe ușă, precum și oameni cu pielea lucioasă, corpolenți, cu vestminte și papuci de catifea. Whitebridge. Desigur, un neguțător din Whitebridge putea avea un motiv foarte întemeiat pentru a se găsi pe drumul spre Caemlyn. „Ce anume îl poate purta prin jumătate din hanurile din oraș, înainte să-l aleagă tocmai pe cel în care te afli și tu? Ce anume să-l facă să te privească de parcă ar fi găsit ce căuta?”

Rand se înfioră și, dintr-odată, deveni conștient de picăturile de ploaie care i se scurgeau pe spinare. Mantia sa era de nădejde, dar nu fusese făcută să țină piept unui asemenea potop. Se grăbi îndărăt spre han, călcând prin bălțile care se tot adânceau. Dădu să intre, dar la ușă se afla Jak, care-i tăia calea.

— Măi, măi, măi. Singur, afară, pe întuneric. Întunericu-i periculos, băiete.

Din cauza ploii, părul i se lipise de frunte. În curte nu se mai afla nimeni, în afară de ei. Se întrebă dacă nu cumva Hake ajunsese la concluzia că-și dorea sabia și flautul îndeajuns de mult pentru a uita de mulțimea care trebuia făcută să mai rămână în sala cea mare.

Ștergându-și apa din ochi cu o mână, o duse pe cealaltă la mânerul sabiei. Chiar și udă, pielea bine prelucrată se lăsa foarte bine cuprinsă în pumn.

— Oare Hake a hotărât că toți oamenii ăia o să rămână aici numai de dragul berii sale, în loc să meargă undeva unde să se poată și distra un pic? Dacă-i pe așa, să zicem că masa asta pe care am luat-o e îndeajuns pentru ce-am făcut până acum, deci putem pleca.

Stând la adăpost în cadrul ușii, uscat și ferit de ploaie, bărbatul cel masiv se uită afară și pufni:

— Pe vremea asta? Apoi privirea sa alunecă înspre mâna pe care Rand o ținea pe mânerul sabiei. Știi, eu și Strom am făcut un rămașag. El zice că ai furat chestia aia de la bunică-ta. Eu unul cred că bunică-ta te-ar fugări în jurul cotețului de porumbei și te-ar atârna în bătaia vântului dacă i-ai face una ca asta.

Și rânjise. Avea dinții galbeni și stricați, iar rânjetul îl făcea să arate încă și mai fioros.

— Noaptea nu s-a terminat încă, băiete.

Rand se strecură pe lângă el, iar Jak se dădu la o parte, chicotind dușmănos. Ajuns înăuntru, băiatul își scoase mantia și se așeză pe băncuța de unde plecase cu numai câteva clipe în urmă. Mat terminase cea de-a doua porție și era ocupat cu a treia, mâncând însă mai încet de-acum, dar și cu mai multă concentrare, de parcă era hotărât să termine tot, chiar dacă plesnea. Jak se așezase lângă ușa care dădea spre grajduri, sprijinit de perete, cu ochii la ei. Nici măcar bucătăreasa nu părea dispusă să-i adreseze vreun cuvânt.

— E din Whitebridge, îl înștiința Rand pe Mat, cu voce scăzută; nu era nevoie să mai precizeze despre cine era vorba. Capul lui Mat se îndreptă către el, cu o bucată de carne de vacă rămasă uitată în furculița înălțată spre gură. Conștient de faptul că Jak îi urmărea, Rand se juca intenționat cu mâncarea din farfurie. De-acum nu mai putea îmbuca nimic, nici dacă ar fi murit de foame, dar încerca să se prefacă interesat de mazăre,

În timp ce-i povestea lui Mat despre trăsurile și despre ce spusese femeile – în caz că nu auzise cu urechile lui.

Și era limpede că n-o făcuse. Mat clipi surprins și scoase printre dinți un fluierat, apoi privi urât mâncarea din farfurie și mormăi ceva, lăsând furculița jos. Rand își dori ca prietenul său să fi făcut măcar un efort să fie prudent.

— Pe urmele noastre, rostise Mat, încrețindu-și fruntea. Iscoadă a Celui Întunecat?

— Poate. Nu știu, răspunse Rand, privind la silueta masivă a lui Jak, care se întindea cu agilitate, dezmoțindu-și umerii largi, ca de fierar. Crezi că putem trece de el?

— Numai dacă facem tămbălău, iar atunci Hake și celălalt o să apară și ei. Știam eu că n-ar fi trebuit să ne oprim aici.

Rand rămase cu gura căscată, dar, înainte să poată spune ceva, Hake apără prin ușa care dădea în sala mare. Strom se zărea și el, aplecat peste umărul hangiului. Jak se duse să stea în ușa care dădea în spate.

— Ce faceți, aveți de gând să stați toată noaptea la masă? se răsti Hake. Nu v-am hrănit ca să-mi stați aici degeaba.

Rand își privi prietenul.

— Mai târziu, îi șopti Mat, neauzit, așa că își adunară lucrurile, sub privirile vigilente ale celor trei. În sala cea mare, strigătele celor care cereau jonglerii sau diverse titluri de cântece reîncepură, de îndată ce ei își făcură apariția. Bărbatul cu mantia de catifea – Howal Gode – părea în continuare să ignore pe toți cei din jurul său, dar era tot așezat pe marginea scaunului. La vederea lor, se lăsase pe spate, iar pe buze i se așternuse același surâs mulțumit de mai înainte.

Rand venise primul pe scenă, pentru a cânta *Când scot apa din fântână*; gândul nu-i prea stătea însă la melodie. Niciunul nu păru să bage de seamă cele câteva note pe care le greșise, încercă să se gândească la ce trebuia să facă pentru a scăpa, și să nu se uite la Gode. Dacă era pe urmele lor, nu avea niciun sens să-i arate că și dăduseră seama. Cât despre scăpare...

Niciodată până atunci nu observase ce bună capcană era un han. Hake, Jak și Strom nici măcar nu erau nevoiți să supravegheze, căci mulțimea le-ar fi dat de știre dacă el sau Mat părăseau scena. Câtă vreme sala cea mare era plină de lume, Hake nu-i putea trimite pe Jak sau pe Strom după ei, dar nici ei nu puteau scăpa fără ca hangiul s-o știe. Și mai era și Gode,

care le supraveghea fiecare mișcare. Era așa de caraghios, că ar fi izbucnit în râs, dacă nu-i ar fi venit să verse. Trebuia pur și simplu să rămână în gardă și să aștepte prilejul nimerit.

Când schimbă locul cu Mat, Rand gemu în sinea lui. Mat se uita urât la Hake, la Strom și la Jak, fără să-i pese dacă ei îl observau. Când nu era cu mâna pe mingile colorate, și o strecura sub surtuc. Rand încercă să-i facă un semn, dar celalalt nu-l băgă în seamă. Dacă Hake vedea cumva rubinul, era posibil să nici nu mai aștepte să rămână singuri. Iar dacă-l vedeau bărbații adunați în han, se prea putea ca jumătate dintre ei să treacă de partea hangului.

Și, lucrul cel mai rău dintre toate, Mat se uita de două ori mai urât la neguțătorul din Whitebridge - Iscoadă a Celui Întunecat? -, iar Gode îl observase. Nu avea cum să nu fi observat, dar asta nu părea să-l neliniștească deloc. Ba chiar zâmbetul i se lărgise, iar el îi făcuse lui Mat un semn din cap, ca unei cunoștințe vechi, apoi se uitase la Rand și ridicase întrebător dintr-o sprânceană. Rand nu voia să afle ce întrebare avea celalalt de pus. Încercă să evite să-l privească, dar știa că era prea târziu. „Prea târziu. Din nou prea târziu.”

Un singur lucru părea să tulbure calmul bărbatului cu mantie de catifea. Sabia lui Rand. O lăsase la șold. Doi sau trei bărbați se apropiaseră deja de el, clătinându-se pe picioare, ca să-l întrebe dacă era într-atât de nepriceput la muzică încât credea ca are nevoie de apărare, dar niciunul nu observase încă pecetea bătlanului. Gode însă o observase. Mâinile sale palide se încleștaseră una de alta, iar el rămăsese încruntat, cu ochii la sabie, o lungă vreme, înainte ca zâmbetul să-i reapară pe chip. Când zâmbise din nou, nu mai era atât de sigur pe sine ca mai înainte.

„Măcar atât, se gândise Rand. Dacă el crede că sunt demn de pecete, poate ne lasă în pace. Atunci nu mai trebuie să ne facem griji decât în ce-i privește pe Hake și pe oamenii lui.” Nu era un gând prea încurajator, iar Gode continua să-i urmărească, în ciuda sabiei pe care Rand o purta la șold. Și să zâmbească.

Lui Rand, noaptea i se păruse lungă cât un an întreg, din pricina tuturor ochilor îndreptați spre el: Hake, și Jak, și Strom, ca vulturii care urmăreau o oaie rătăcită într-o mlaștină, Gode care aștepta, parcă prevestind ceva rău. Începuse să creadă că

toată lumea din încăperea îl urmarea, din cine știe ce motiv ascuns. Aburii vinului acru și miasma care se răspândea din trupurile murdare și transpirate îl împresurau, iar hărmălaia vocilor îl amețea, tulburându-i vederea, atât de tare încât până și sunetul flautului începuse să-i spargă urechile. I se părea că tunetele răsunau chiar în creierul lui. Oboseala îl apăsa ca o greutate de fier.

În cele din urmă, oamenii care aveau să se trezească odată cu zorii începuseră să se retragă, urnindu-se anevoie. Fermierii nu dădeau socoteală în fața nimănui, dar era lucru cunoscut că neguțătorilor nu le păsa de mahmurelile căruțașilor pe care-i plăteau. Târziu, în noapte, sala cea mare începu să se golească încet, pe măsură ce și cei care aveau camere la catul de sus se duceau pe rând la culcare, cu pași împleticiți.

Gode rămăsese ultimul client. Când Rand se întinse spre cutia de piele a flautului, căscând, Gode se ridică și-și luă mantia pe braț. Fetele care serveau tocmai începuseră să strângă, bombănind câte ceva despre vinul vărsat și vasele sparte. Hake încuia ușa din față cu o cheie mare. Gode îl trase într-un colț o clipă, iar hangiul chemă o femeie ca să-l conducă la una din camere. Bărbatul cu mantie de catifea le aruncă lui Mat și lui Rand un zâmbet superior, înainte să dispară la catul de sus.

Hake era la rândul său cu ochii la ei. Jak și Strom stăteau de-o parte și de alta.

În grabă mare, Rand termină cu strânsul lucrurilor, pe care și le puse în spate, de-abia ținându-le, cu mâna stângă, pentru a putea să-și scoată și sabia. Nu o făcu încă, dar voia să știe că era pregătit. Își înăbuși un căscat; nu trebuia ca restul să afle cât era de obosit.

Cu gesturi stângace, Mat își strânse și el arcul și celelalte lucruri; apoi însă, văzându-l pe Hake apropiindu-se împreună cu cei doi, își vârî mâna sub surtuc.

Hake avea în mână o lampă cu ulei și, spre marea mirare a lui Rand, le făcu o mică plecăciune și le arătă o ușă laterală.

— Saltelele voastre sunt acolo.

Jocul său ar fi fost perfect, dacă nu ar fi strâmbat ușor din buze. Mat făcu un semn din bărbie către Jak și Strom.

— Ai nevoie și de ăștia doi ca să ne arăți drumul?

— Sunt un om cu avere, mormăie Hake, aranjându-și șorțul murdar de grăsime, iar oamenii cu avere trebuie să fie grijulii.

Zgomotul unui tunet făcu ferestrele să se clatine, iar el aruncă o privire cu subînțeles spre tavan, apoi le zâmbi larg.

— Ei, vreți să vă vedeți paturile sau nu?

Rand se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă spuneau că voiau să plece. „Dacă ai ști cu adevărat mai multe despre mânia sabiei, decât cele câteva lucruri pe care ți le-a arătat Lan...”

— Ia-o înainte, îi porunci el, încercând să pară dur. Nu-mi place să fie cineva în spatele meu.

Strom chicoti, dar Hake încuviință calm și se întoarse către ușa laterală; cei doi bărbați masivi se luară pe urmele lui, cu mersul lor legănat. Trăgând adânc aer în piept, Rand aruncă o privire nostalgică spre ușa bucătăriei. Dar, dacă Hake încuiase deja ușa din spate, luând-o la fugă n-ar fi făcut decât să grăbească și mai mult ceea ce dorea să evite, așa ca îl urmă posomorât pe hangiu.

Ajuns la ușă, șovăi puțin, iar Mat se izbi de el, din spate. Își dădu seama la ce servea lampa din mâna lui Hake. Ușa dădea într-o sală cufundată în beznă. Numai lampa, care făcea să se întrezărească siluetele lui Jak și Strom, îi dădea curajul să continue. Măcar așa îi putea vedea pe cei doi dacă se întorceau. „Și atunci ce-aș face?” Podeaua scârțâia sub pașii lor.

Sala se termina cu o ușă grosolană, nevopsită. Nu observase dacă mai erau cumva și altele prin apropiere. Hake și acoliții săi intrară, iar el îi urmă grăbit, ca să nu le lase răgazul de a întinde o capcană, dar Hake nu făcuse decât să ridice lampa, arătându-le încăperea.

— Aici e.

O cămară veche – așa le spusese, dar, după cum arăta, încăperea nu mai fusese folosită de ceva vreme. Era pe jumătate plină cu butoaie vechi și lăzi sparte. Din mai multe locuri din tavan se scurgeau șiroaie de apă, iar unul din ochiurile ferestrei murdare era spart, lăsând ploaia să pătrundă nestingherită. Rafturile erau pline cu tot felul de nimicuri, și aproape totul era acoperit de praf. Fusese de-a dreptul surprins să vadă acolo saltelele promise.

„Sabia îl neliniștește. N-o să încerce nimic, până nu ne vede dormind.”

Dar Rand nu avea nici o intenție să doarmă sub acoperișul lui Hake. De cum pleca hangiu, plănuia să iasă pe fereastră.

— Merge, încuviință el, cu ochii la Hake, temându-se ca acesta să nu le facă semn celor doi, care râneau alături; de-abia se abținu să nu-și umezească buzele cu limba. Lasă-ne și lampa.

Hake mormăi, dar așază lampa pe un raft. Apoi șovăi, privind-i, iar Rand fu sigur că era pe punctul să le dea ordin lui Jak și lui Strom să sară la ei, dar privirile îi căzură pe sabia băiatului, iar pe chip i se așternu o expresie calculată și posomorâtă. Le făcuse un semn din cap celor două matahale, care îl urmară surprinse afară din încăpere, fără să se mai uite înapoi.

Rand aștepta ca scârțâitul pașilor lor să se piardă în depărtare, apoi numărăse până la cincizeci, înainte să scoată capul pe ușă. Era întuneric beznă, cu excepția unui dreptunghi luminos, care părea la fel de departe ca luna: ușa care dădea în sala mare. Când își trase capul la loc înăuntru, observă ceva mare care se mișca, în întunericul de lângă ușa îndepărtată: Jak sau Strom, de pază.

O scurtă cercetare a ușii îi spuse tot ce voia să știe, și nu erau vești bune. Scândurile erau groase și solide, dar nu exista vreun lacăt sau vreun zăvor pe dinăuntru. Totuși, măcar se deschidea înspre ei.

— Credeam că o să sară pe noi, șopti Mat. Oare ce așteaptă?

Își scoase pumnalul și-l ținea încleștat în mână. Lumina lămpii se reflecta în lamă. Arcul și tolba zăceau uitate pe podea.

— Așteaptă să adormim, răspunse Rand, căutând printre butoaie și lăzi. Ajută-mă să găsesc ceva cu care să blochez ușa.

— De ce? Doar n-ai într-adevăr de gând să dormi aici, nu? Hai să ieșim pe fereastră și valea. Prefer să fiu ud decât mort.

— E unul la capătul sălii. Dacă facem vreun zgomot, o să vină peste noi într-o clipită. Cred că Hake ar prefera să aibă de-a face cu noi treji decât să riște să ne lase să fugim.

Mormăind ceva, Mat i se alătură, dar printre rămășițele din încăpere nu se afla nimic folositor. Butoaiele erau goale, lăzile sparte și, chiar dacă ar fi pus toate cele în fața ușii, tot n-ar fi putut împiedica pe cineva s-o deschidă. Apoi Rand zărise un obiect familiar pe unul din rafturi. Două proptele, acoperite de rugină și de praf. Le luase de la locul lor, rânjind. În mare grabă, le vârâse sub ușă și, așteptând ca un nou tunet să zguduie hanul din temelii, le îndesase acolo, cu doua lovituri iuți cu

călcâiul. Tunetul amuțise, iar el își ținuse răsuflarea, ascultând. Nu se auzea decât ploaia care bătea în acoperiș. Nici o scândură din podea nu scârțâia sub greutatea picioarelor care se apropiau.

— Fereastră, arată el.

Judecând după murdăria care se întărise în jurul ei, aceasta nu mai fusese deschisă de ani de zile. Se încordară amândoi, împingând cu toată forța. Genunchii lui Rand începură să cedeze, când, deodată, o văzură mișcându-se; cu cât se deschidea mai mult, scârțâia mai tare. După ce o împinseră îndeajuns ca să poată trece, dădură să iasă, apoi se opriră.

— Sânge și cenușă! mârâi Mat. Nu-i de mirare că Hake nu-și făcea griji că am putea scăpa pe aici.

În lumina lămpii, barele de fier, înfipite într-un cadru, tot de fier, sclipeau ude de ploaie. Încercându-le, Rand văzuse că erau tari ca piatra.

— Am văzut ceva, murmură Mat, și se apucă să scotocească grăbit prin rafturi, întorcându-se cu o rangă ruginită.

Înfipsese unul din capete sub cadrul de fier, iar Rand tresărise speriat.

— Mat, să nu facem zgomot.

Celălalt se strâmbă și mormăi ceva cu voce joasă, dar nu mai continuă. Rand își puse mâinile pe capătul răngii și încercă să se proptească în podeaua din ce în ce mai udă de ploaie, de sub fereastră. Se auzi un tunet, iar ei începură să împingă. Cu un zgomot ascuțit și chinuit, scos de cuiele care se mișcau din loc, și care-i făcuse lui Rand pielea de găină, cadrul ieși puțin din perete – dar numai foarte, foarte puțin. Așteptând tunetele și trăsnetele, împinseră iar și iar. Nimic. Din nou cadrul ieși doar foarte puțin. Nimic. Încă puțin, cât un fir de par. Nimic. Nimic.

Brusc, Rand alunecă pe podeaua udă, și se prăvăliră amândoi. Ranga se lovi de bare cu un zgomot ca de gong. El rămase întins pe jos, ținându-și răsuflarea și ascultând. În afară de ploaie, nu se mai auzea nimic.

Mat își cercetă dosul jupuit al palmei, apoi se uită urât la Rand.

— În felul ăsta n-o să mai scăpăm niciodată.

Cadrul de fier se mișcase puțin, dar numai cât să bagi două degete dedesubtul lui. În spațiul îngust se vedeau zeci de cuie groase.

— Trebuie să ne mai străduim puțin, îl îmbărbătă Rand, ridicându-se.

Dar tocmai când vârl ranga sub marginea cadrului, ușa scârțâi, de parcă cineva încerca s-o deschidă. Numai că proptelele îl împiedicau. Cei doi băieți schimbă o privire îngrijorată. Mat își scoase din nou pumnalul. Ușa scârțâi din nou.

Trăgând aer în piept și încercând să pară calm, Rand spuse:

— Hai, pleacă, Hake. Încercăm și noi să adormim.

— Mi-e teamă că mă luați drept altcineva, se auzise un glas atât de mios și de plin de sine, încât era limpede cine vorbea: Howal Gode. Jupân Hake și... băieții lui n-o să ne mai supere. Dorm buștean, iar de dimineață n-o să facă altceva decât să se mire unde ați dispărut. Dați-mi drumul înăuntru, tinerii mei prieteni. Trebuie să vorbim.

— Nu avem ce să vorbim cu dumneata, i-o-ntoarse Mat. Pleacă și lasă-ne să dormim.

Gode chicoti răutăcios.

— Dar firește că avem ce vorbi. O știți și voi la fel de bine ca mine. V-am citit în priviri. Știu ce sunteți, poate mai bine decât voi înșivă. O simt din toată ființa voastră. Deja sunteți, pe jumătate, în puterea stăpânului meu. Nu mai fugiți și împăcați-vă cu gândul. O să vă meargă mult mai ușor. Dacă vă găsesc scorpiile din Tar Valon, o să vă doriți să vă fi tăiat gâtul, înainte ca ele să termine cu voi, dar n-o s-o puteți face. Numai stăpânul meu vă poate apăra de ele.

Rand înghiți în sec.

— Nu știm despre ce vorbești. Lasă-ne în pace!

Podelele din sala întunecată scârțâiră. Gode nu era singur.

Dar câți oameni să fi putut aduce cu el, în numai două trăsuri?

— Terminați cu prostiile, tinerii mei prieteni. O știți. O știți foarte bine. Marele Stăpân al Întunericului v-a însemnat cu pecetea lui. E scris că, atunci când se va trezi, noii Stăpâni ai Spaimei vor fi acolo pentru a-l slăvi. Pesemne că voi sunteți doi dintre aceștia, altfel nu aș fi fost trimis să vă găsesc. Gândiți-vă. Viață veșnică și o putere mai presus de vise.

Din glasul lui se înțelegea cu ușurință că tânjea, la rândul său, după acea putere.

Rand aruncă o privire spre fereastră, tocmai când un fulger lumina cerul, și aproape că-i veni să geamă. Izbucnirea de

lumină îi arătă afară mai mulți bărbați, care stăteau cu ochii ațintiți la fereastră, fără să le pese de ploaie.

— Mă obosește așteptarea asta, spuse Gode. O să vă supuneți stăpânului meu – al vostru – sau o să fiți obligați s-o faceți. Și nu va fi prea plăcut. Marele Stăpân al Întunericului domnește asupra morții și poate să hărăzească viața de după moarte, sau moartea în timpul vieții, după cum dorește. Deschideți ușa. Orice ar fi, fuga voastră s-a terminat. Deschideți-o, n-auziți?

Pesemne că mai spuse și altceva, pentru că, dintr-odată, ceva masiv se izbi de ușă. Aceasta se clătină, iar proptelele alunecară puțin, frecându-se de podea și lăsând în urmă o pată de rugină. Ușa se clătină iar și iar, în timp ce mai mulți bărbați se izbeau de ea. Uneori, proptelele rezistau; alteori mai alunecau puțin și, încet încet, ușa se deschidea fără milă înspre ei.

— Supuneți-vă, le ceruse Gode de dincolo de ușă, sau o să vă petreceți veșnicia dorindu-vă s-o fi făcut la vreme.

— Dacă nu avem de ales... începu Mat, umezindu-și buzele cu limba, sub privirea uimită a lui Rand; ochii lui fugeau de colo-colo, ca ochii unui viezure încolțit. Era alb la față, și vorbea gâfâind. Am putea să spunem da, apoi să fugim mai târziu. Sânge și cenușă, Rand, n-avem cum scăpa!

Urechile lui Rand păreau înfundate cu smocuri de lână; cuvintele de-abia ajungeau până la el. N-aveau cum scăpa. Tunetul răsună din nou deasupra lor, înăbușit de izbucnirea unui fulger. „Trebuie să găsim o cale.” Gode le strigă din nou, poruncitor, rugător; ușa se mai deschise un pic. „O cale.”

Brusc, încăperea se umplu de lumină; nu se mai vedea nimic. Aerul răsună de mugete și ardea. Rand se simți luat pe sus și izbit de zid. Căzuse grămadă pe podea, cu urechile țiuind și părul măciucă. Amețit, se ridicase cu greu în picioare. Genunchii îi tremurau, așa că se sprijini de perete pentru a-și recăpăta echilibrul. Privi uimit împrejur.

Lampa, care se răsturnase pe marginea unuiia dintre puținele rafturi rămase în picioare, ardea și lumina încă. Toate butoaiile și lăzile, dintre care unele se înnegriseră și fumegau, zăceau acolo unde fuseseră aruncate. Fereastră, cu tot cu barele de fier, dar și cea mai mare parte a peretelui dispăruseră, lăsând în loc o gaură cu margini ascuțite. Acoperișul se

încălinase, iar din deschizătură ieșeau pale de fum, care se luptau cu ploaia de afară. Ușa atârna smulsă din balamale, blocând intrarea, aplecată în afară.

Cuprins de o senzație de visare, ridică lampa. I se părea că nu exista nimic mai important decât să se asigure că aceasta rămânea întreagă.

Deodată, o grămadă de lăzi se prăvăli, iar Mat se ridică de dedesubt. Se clătina pe picioare, clipind des și pipăindu-și trupul, de parcă se întreba dacă mai era întreg. Se uită spre Rand cu ochii mijiți.

— Rand? Tu ești? Ești viu. Am crezut că amândoi...

Apoi se întrerupse, mușcându-și buzele și tremurând. Trecuseră câteva clipe până ca Rand să-și dea seama că râdea, și era pe punctul de a-și pierde firea cu totul.

— Ce s-a-ntâmplat, Mat? Mat? Mat! Ce s-a-ntâmplat?

Mat se mai cutremurase o dată, din cap până în picioare, apoi se potolise.

— Trăsnetul, Rand. Mă uitam drept spre geam, când a lovit barele de fier. Trăsnetul. Nu mai vad aproape nimic...

Apoi tăcu puțin, uitându-se cu ochii mijiți la ușa prăbușită, iar glasul i se ascuți.

— Unde-i Gode?

În coridorul întunecat de dincolo de ușă nu se mai mișca nimic. Nu se mai vedea niciun semn și nu se mai auzea niciun sunet dinspre Gode sau tovarășii lui, deși în beznă s-ar fi putut ascunde orice. Rand se trezi că își dorea să fi murit, dar n-ar fi scos pentru nimic în lume capul pe ușă, pentru a se asigura că așa era. Nici afară, dincolo de locul în care fusese peretele, nu se mai mișca nimic. Dar înăuntru se mai treziseră și alții. De, la catul de sus al hanului se auzeau strigăte de uimire și zgomot de pași.

— Să plecăm cât mai putem.

Separând, cu mișcări iuți, lucrurile lor de vechiturile dinăuntru, apucă brațul lui Mat și îl conduse, aproape trăgându-l după el, prin gaura căscată, înspre bezna de afară. Mat îi strângea brațul, împleticindu-se pe lângă el cu capul înainte, încercând să-și limpezească privirea.

Tocmai când simțea primele picături de ploaie pe chip, deasupra hanului se zări un fulger, iar Rand se opri brusc în loc. Oamenii lui Gode erau încă acolo, zăcând la pământ, cu

picioarele înspre deschizătură. Loviți de picăturile de ploaie, ochii lor deschiși priveau fără să vadă către cer.

— Ce-i? întrebă Mat. Sânge și cenușă! De-abia reușesc să-mi văd mâna, fir-ar să fie!

— Nimic, răspunsese Rand. „Norocul. Pe Lumină... Așa o fi?”

Tremurând, îl conduse cu mare grijă pe Mat, ocolind cadavrele.

— Doar fulgerele.

În afară de fulgere nu mai era nici o lumină, iar ei se împiedică prin șanțurile de pe străzi, chinându-se să fugă cât mai departe de han. Mat stătea pur și simplu atârnat de brațul lui Rand, așa că de fiecare dată când se împiedica unul, era cât pe ce să cadă amândoi; găfâiau, se împleticeau, dar nu se opriseră din alergat.

O singură dată, Rand îndrăzni să se uite în urmă. O singură dată, înainte ca ploaia să se îndesească, devenind o perdea asurzitoare care ascundea Căruțașul Dansator. La lumina unui fulger, zări silueta unui bărbat în spatele hanului, un bărbat care îi amenința cu pumnul pe ei, sau poate cerul. Gode sau Hake, nu știa, dar oricum amândoi erau la fel de periculoși. Ploaia cădea potop, închizându-i într-o temniță de apă. Fugeau prin beznă, cu urechea ciulită pentru a auzi zgomotele urmăritorilor, pe deasupra urlletelor furtunii.

CAPITOLUL 33

Întunericul așteaptă

Sub cerul ca de plumb, căruța cu roți înalte hurducăia spre răsărit, pe drumul spre Caemlyn. Rand se ridică din culcușul de paie pentru a privi în jur. Era mai ușor decât fusese un ceas mai devreme. Brațele păreau mai degrabă să se întindă moale decât să-l ajute să se ridice, iar o clipă i se păruse că și capul voia să i se desprindă de trup și să se piardă în văzduh, dar era mai ușor. Se sprijini cu coatele de marginea joasa și privi peisajul care aluneca pe lângă ei. Soarele, încă ascuns de norii întunecați, se afla tot sus, deasupra capetelor lor, dar căruța tocmai intra, clătinându-se cu zgomot, într-un alt sat cu case de cărămidă roșie, acoperite de iederă. De la plecarea din Patru Regi, satele deveniseră mai numeroase.

Câțiva oameni făceau cu mâna sau îl salutau pe Hyam Kinch, fermierul în a cărui căruță se aflau. Jupân Kinch, un bărbat cu fața slabă și taciturn, le răspundea de fiecare dată, fără să scoată pipa din gură. Din pricină că-și ținea dinții încleștați, vorbele sale erau, de fapt, cu neputință de înțelese, dar părea binevoitor și asta se dovedea de ajuns; oamenii se întorceau la treburile lor, fără să le mai arunce nici o privire. Nimeni nu părea să-i bage de seamă pe cei doi călători.

Deodată, Rand dădu cu ochii de hanul satului. Era văruiț în alb, cu un acoperiș cenușiu, de ardezie. Lumea intra și ieșea, făcând semne din cap și din mâini. Unii dintre ei se opreau să vorbească. Se cunoșteau. Cei mai mulți erau localnici, judecând după îmbrăcăminte – încălțări, pantaloni și surtuce nu foarte diferite de ceea ce purta și Rand, deși dovedind o preferință pentru dungile colorate. Femeile purtau bonete înalte, care le ascundeau chipurile, și șorturi albe cu dungă. Poate că erau, cu toții, localnici și fermieri din împrejurimi. „Dar mai are asta vreo importanță?”

Se întinse la loc în culcușul de paie, privind printre picioare satul care se pierdea în depărtare. Pe marginea drumului se înșirau ogoare îngrădite și tufișuri bine întreținute, precum și ferme mici, cu hornuri de cărămidă roșie, din care se ridica

fumul. În apropierea drumului nu existau păduri, ci numai niște crânguri, din care lumea se aproviziona din belșug cu lemne de foc, la fel de liniștite ca și fermele. Dar crengile se înălțau desfrunzite pe cer, îndărătnice precum cele din pădurile sălbatice de la apus.

Pe mijlocul drumului, un șir de căruțe cu coviltir veni hurducăind din cealaltă direcție, înghesuind-o pe-a lor într-o margine. Jupân Kinch își mută pipa în colțul gurii și scuipă printre dinți. Cu un ochi la roata dintr-o parte, ca să se asigure că nu rămânea blocată în tufișuri, își continuă drumul, strângând din buze atunci când privi alaiul neguțătorilor.

Niciunul dintre căruțașii care pocneau din bice, îndemnându-și atelajele de opt cai și niciunul dintre paznicii posomorâți care ședeau în șeile lor, pe lângă căruțe, cu umerii lăsați în jos, nu aruncă vreo privire înspre căruța lor. Rand îi privi îndepărtându-se, cu o strângere de inimă. Își vârâse mâna pe sub mantie, apucând mânerul sabiei, și n-o scoase de acolo până ce nu trecură și de ultima căruță din șir.

Pe când aceasta se îndepărta, hurducăind, spre satul prin care tocmai trecuseră, Mat se întoarse spre el din locul în care stătea, alături de fermier, și se aplecă până ce-i prinse privirea. Eșarfa care-l apăra de praf, când era nevoie, îi proteja acum ochii; o îndoise de mai multe ori și și-o legase pe frunte. Chiar și așa, trebuia să mijească ochii în lumina cenușie dimprejur.

— Ai văzut ceva acolo? Întrebă el încet. Ce-i cu căruțele?

Rand clătină din cap, iar Mat încuviință. Nici el nu văzuse nimic.

Jupân Kinch le aruncă o privire cu coada ochiului, apoi își mută iar pipa și trase de frâie. Atât și nimic mai mult, dar se vedea că băgase de seama schimbul de priviri dintre ei. Calul iuți puțin pasul.

— Te mai dor ochii? Întrebă Rand.

Mat își atinse eșarfa legată la frunte.

— Nu. Nu prea mult. Numai dacă mă uit drept la soare, de fapt. Dar tu? Te simți mai bine?

— Puțin.

Își dădu seama că era adevărat, și chiar se simțea mai bine. Ce minune să scapi așa repede de boală. Mai mult de atât, era un dar al Luminii. „Trebuie că e Lumina. Trebuie.”

Deodată, pe lângă căruță trecu o ceată de călăreți, îndreptându-se spre apus, ca și căruțele neguțătorilor. Gulere lungi și albe atârnavau peste platoșele și armurile lor, iar mantiile și hainele de dedesubt erau roșii, la fel ca uniformele paznicilor de la poarta din Whitebridge, dar ceva mai bine croite și mai pe măsura lor. Coiful conic al fiecăruia dintre ei scânteia ca argintul. Ședeau în șei cu spatele drept. Sub vârful lăncilor, pe care le țineau cu toții în același fel, fluturau panglici roșii și subțiri.

Pe când treceau pe lângă ei, în două șiruri, unii dintre ei aruncară câte o privire în căruță. Fiecare chip era ascuns de o vizieră cu bare de oțel. Rand se simți bucuros că mantia îi ascundea sabia. Câțiva făcură semne cu capul către jupân Kinch, nu ca și cum l-ar fi cunoscut, ci doar în semn de salut. Jupân Kinch le răspunse, la fel de nepăsător, dar, în ciuda expresiei neschimbate de pe chip, în mișcări i se citea o urmă de admirație.

Caii erau la pas, dar, de vreme ce și căruța se mișca, trecură destul de repede unii de alții. Fără să-i privească stăruitor, Rand izbuti să numere călăreții. Zece... douăzeci... treizeci... treizeci și doi. Își înălță capul, ca să urmărească șirurile care se îndepărtau pe drum.

— Cine erau? întreba Mat, pe jumătate curios, pe jumătate bănuitor.

— Gărzile Reginei, spuse jupân Kinch cu pipa în gură, fără să-și ia ochii de la drumul din fața lor. De acum nu mai trec de Breen's Spring, decât dacă-i cheamă cineva. Nu mai e ca pe timpuri. Îmi pare mie, continuă după ce trase din pipă, că în vremurile noastre există ținuturi din Regat în care oamenii nu văd Gărzile la față câte un an și mai bine. Nu mai e ca pe vremuri.

— Și ce treabă au ei? întrebă Rand.

Fermierul îi aruncă o privire lungă.

— Păstrează Pacea Reginei și au grijă ca Legile Sale să fie respectate.

Făcu un semn din cap, de parcă îi plăcea tare mult cum suna asta, apoi adaugă:

— Îi caută pe răufăcători și-i duc în fața unui magistrat, pufăi el, scoțând o pală lungă de fum. Voi doi pesemne că sunteți de

undeva tare de departe, de nu-i recunoașteți pe cei din Gardă. De unde veniți?

— De foarte departe, spuse Mat, în clipa în care Rand răspundea:

— Din Ținutul celor Două Râuri.

De îndată ce-o rosti, își dori să-și fi retras vorbele. Tot nu gândea limpede. Încerca să se ascundă, dar îi scăpase un nume care l-ar fi făcut pe orice Pierit să ciulească urechile.

Jupân Kinch trase cu ochiul la Mat și rămase o vreme tăcut, pufăind din pipă.

— Cam departe, așa-i, mormăi el în cele din urmă. Aproape de hotarul Regatului. Dar pesemne că-i mai rău decât am crezut, dacă există locuri în Regatul ăsta în care oamenii nici măcar nu mai recunosc Gărzile Reginei. Nu, nu mai e cum era în trecut.

Rand se întrebă ce ar fi spus Jupân al'Vere dacă ar fi aflat de la cineva că Ținutul celor Două Râuri făcea parte din Regatul vreunei Regine. Regina din Andor, presupuse el. Poate că starostele chiar știa - știa o sumedenie de lucruri care-l uimeau pe Rand - și poate că știau și alții, dar el, unul, nu auzise niciodată. Ținutul celor Două Râuri era pur și simplu Ținutul celor Două Râuri. Fiecare sat își vedea de propriile probleme, iar dacă era vreun necaz care lovea în mai multe locuri, primarii și, eventual, membrii sfaturilor sătești, se înțelegeau între ei.

Jupân Kinch trase de frâie, oprind căruța.

— Io până aicea merg.

O potecă îngustă, bună pentru căruțe, se îndrepta spre miazănoapte; în direcția aceea, peste câmpuri arate, dar încă necultivate, se vedeau câteva ferme.

— Încă două zile și ajungeți în Caemlyn. Asta, dacă prietenul matala se ține pe picioare.

Mat sări jos și-și luă arcul și celelalte lucruri, apoi îl ajută și pe Rand să coboare pe la coada căruței. Boccelele îl împovărau, iar picioarele îi tremurau, dar dădu la o parte mâna pe care i-o întindea prietenul său și încercă să facă vreo câțiva pași de unul singur. Se simțea încă nesigur, dar nu căzu. Ba parcă picioarele i se întăreau, cu fiecare pas făcut.

Fermierul nu o porni pe dată la drum. Îi cercetă din priviri o vreme, trăgând din pipă.

— Dacă vreți, puteți să vă odihniți o zi sau două la mine. N-aveți ce pierde în timpul ăsta, cred. Și orice boală oi fi avut, tinere, să știi că eu și bătrâna mea am avut toate bolile care-ți trec prin cap, încă dinainte să te fi născut mata, ba i-am îngrijit și pe copiii noștri între timp. Oricum, cred că de-acuma nu se mai ia.

Mat își miji ochii, bănuitor, iar Rand se trezi că se încruntă. „Nu pot fi cu toții legați de povestea asta. Nu se poate.”

— Îți mulțumim, îi zâmbi el, dar sunt bine. Zău că da. Cât mai e până în satul următor?

— Carysford? Păi, pe jos, puteți s-ajungeți până la asfințit. Jupân Kinch își scoase pipa din gură și-și subție gânditor buzele, apoi continua: La-nceput, am crezut că o-ți fi niște ucenici care au fugit de la stăpân, dar acum zic că trebuie să fie ceva mai rău de atât. Nu știu ce-i și nici nu-mi pasă. Sunt îndeajuns de priceput ca să-mi dau seama că nu sunteți Iscoade ale Celui Întunecat, și nu prea cred să tâlhăriți sau să uicideți pe cineva. Nu sunteți ca alții pe care-i întâlnești pe drum în vremurile astea. Când eram de vârsta voastră, am intrat și io în necazuri când și când. Dacă aveți nevoie de un loc în care să vă ascundeți câteva zile, ferma mea e la cinci mile într-acolo, mai spuse el, făcând un semn cu capul către poteca de căruțe, și să știți că nimeni nu vine nepoftit. Oricine ar fi pe urmele voastre, nu cred să vă găsească acolo.

Și-și drese vocea, de parcă îi era rușine că vorbise atât de mult.

— Și de unde știi dumneata cum arată Iscoadele Celui Întunecat? Întrebă Mat, care se trase câțiva pași în spate, cu mâna sub surtuc. Ce știi dumneata despre ei?

Jupân Kinch se încruntă.

— Ei, cum vreți, pufni el, apoi plesni din bice, calul o apucă pe poteca îngustă, iar el nici nu mai întoarse capul înapoi.

Mat îl privi pe Rand, iar căutătura fioroasă îi dispăru de pe chip.

— Rand, îmi pare rău. Ai nevoie de un loc de odihnă. Poate dacă mergem după el... Începu să spună, apoi ridică din umeri. Numai că nu pot scăpa de gândul că toată lumea ne poartă sâmbetele. Pe Lumină, ce n-aș da să știu care-i pricina. Ce n-aș da să se termine. Ce n-aș da...

Apoi se întrerupse, oftând din greu.

— Mai există și oameni buni, îl liniști Rand.

Mat dădu să se îndrepte spre poteca de căruțe, strângând din dinți, de parcă era ultimul lucru de pe lume pe care voia să-l facă, dar Rand îl opri.

— Nu ne putem îngădui să ne oprim numai pentru odihnă, Mat. În plus, nu cred că avem cum să ne ascundem.

Mat încuviință; se vedea că era ușurat. Încercă să ia câteva din lucrurile lui Rand, desagile de la șa și harpa lui Thom, învelită în mantia peticită, dar Rand se ținu tare. Era cu adevărat mai sigur pe picioare. „Cine se ține după noi, se gândește el, când o pornim pe drum. Nu se ține după noi. Ne așteaptă.”

Ploua fără încetare în noaptea în care ei se îndepărtaseră cu chiu cu vai de Căruțașul Dansator. Ploaia lovea puternic pământul, ca și tunetele care se prăvăleau din cerul despicat de fulgere. În scurtă vreme erau uzi până la piele; după un ceas, lui Rand i se părea că se udase și pe dinăuntru. Cu toate astea, izbutiră să se îndepărteze de Patru Regi. Mat își târa instinctiv picioarele, aproape orb, tresărind de durere de câte ori fulgerele bruște luminau pentru o clipă siluetele amenințătoare ale copacilor. Rand îl ducea de mână, dar Mat tot pipăia cu piciorul la fiecare pas, nesigur pe sine. Rand era foarte îngrijorat. Dacă Mat nu-și recăpăta vederea, n-aveau cum să meargă mai repede. N-aveau cum să scape.

S-ar fi zis că Mat îi ghicise gândurile. Cu toate că-și trăsese gluga pe cap, părul i se năclăise din cauza ploii.

— Rand, scânci el, n-ai să mă părăsești, nu? Dacă nu pot ține pasul?

Vocea îi tremura.

— N-o să te părăsesc, îl asigură Rand, apucându-l mai tare de mână. N-o să te părăsesc orice ar fi. „Lumina să ne ajute!”

Un trăsnet răsună chiar deasupra lor, iar Mat se împiedică, aproape căzând, mai mai să-l tragă și pe Rand jos.

— Trebuie să ne oprim, Mat. Dacă mergem mai departe, o să-ți rupi picioarele.

— Gode.

Un fulger despică bezna în două, chiar deasupra lor, în momentul în care Mat vorbea, iar bubuitul trăsnetului înăbuși orice alt sunet, dar, în izbucnirea de lumină, Rand reușise să citească numele de pe buzele celuiilalt.

— E mort. „Trebuie să fie. Lumină, fă să fie așa.”

Îl conduse pe Mat spre niște tufişuri pe care le zărise în lumina fulgerului. Aveau îndeajuns de multe frunze pentru a-i apăra, cât de cât, de ploaia care cădea neîncetat. Ar fi fost mai bine să fi găsit un copac solid, dar nu voia să mai rişte, aşteptând încă un fulger. Data următoare, poate nu mai aveau atât noroc.

Ghemuiţi laolaltă sub tufişuri, încercară să-şi aranjeze mantiile astfel încât să facă un cort micuţ pe deasupra crengilor. Nu mai aveau cum spera să rămână uscaţi, dar tot ar fi fost ceva dacă reuşeau să țină oarecum la distanţă picăturile care-i loveau fără încetare. Se strânseseră unul lângă altul, pentru a-şi împărţi căldura care le mai rămăsese în trupuri. Aşa uzi cum erau, şi cu picăturile care continuau să cadă printre cele două mantii, adormiră tremurând.

Rand îşi dăduse pe loc seama că era un vis. Se afla îndărăt în Patru Regi, dar nu mai era nimeni acolo, în afara de el. Căruţele încă existau, dar nu se vedea niciun om, niciun cal, niciun câine. Nici o fiinţa vie. Cu toate acestea, ştia că îl aştepta cineva.

Pe când cobora pe strada desfundată, clădirile păreau să se estompeze, rămânând în urma lui. Când întorcea capul, erau acolo cu toatele, la fel de solide, dar imaginea aceea estompată îi rămânea undeva în colţul ochilor. Era ca şi cum numai ceea ce vedea putea să existe, şi numai atâta vreme cât se uita în direcţia respectivă. Era convins că, dacă reuşea să se răsucească îndeajuns de repede, avea să vadă... nu ştia ce, dar până şi gândul acesta îl neliniştea.

În faţa lui apăru Căruţaşul Dansator. Vopseaua ţipătoare părea cumva cenuşie şi moartă. Intră. Gode era acolo, la o masă.

Îl recunoscuse numai după îmbrăcăminte, după mătăsurile şi catifelele sale închise la culoare. Pielea bărbatului era roşie, arsă, crăpată şi plină de puroi. Chipul îi era aproape putred, buzele i se subţiaseră şi i se vedeau dinţii şi gingiile. Când Gode întoarse capul, câteva şuviţe de păr i se desprinseseră, transformându-se în praf de îndată ce-i căzură pe umăr. Ochii săi fără pleoape priveau fix înspre Rand.

— Deci ai murit, grăi acesta, mirat că nu-i era frică.

Poate din cauză că de data asta ştia că era un vis.

— Da, răspunse glasul lui Ba'alzamon, dar tot a izbutit să te găsească, după cum îi poruncisem. Asta merită o răsplată, nu crezi?

Rand se întoarce și își dădu seama că tot îi mai putea fi teamă, chiar dacă știa că era un vis. Veștmintele lui Ba'alzamon erau de culoarea sângelui uscat, iar pe chip i se împleteau ura, turbarea și o expresie triumfătoare.

— Vezi tu, tinere, nu te poți ascunde la nesfârșit. Într-un fel sau altul, te găsesc. Ceea ce te apără te face și mai vulnerabil. Ba te ascunzi, ba faci în așa fel încât să văd de la depărtare unde-mi ești. Vino încoace, tinere, continuă el, întinzându-i mâna. Dacă trebuie să te hăituiască dulăii mei, s-ar putea să nu-ți fie prea bine. Sunt invidioși pe ceea ce vei deveni, odată ce vei fi îngenuncheat la picioarele mele. Asta ți-e soarta. Ești al meu.

Limba arsă a lui Gode scoase un sunet tremurat, mânios și avid. Rand încercă să-și umezească buzele cu limba, dar gura i se uscăse de tot.

— Nu, izbuti el să spună, apoi cuvintele îi veniră cu mai multă ușurință. Nu sunt al nimănui, ci numai al meu. Nu al tău. Niciodată. Numai al meu. Dacă Iscoadele Celui Întunecat mă omoară, n-ai să mă stăpânești niciodată.

Văpăile din ochii lui Ba'alzamon încinseră încăperea, până ce aerul începu să tremure.

— Viu sau mort, tinere, tot al meu ești. Mormântul este regatul meu. E mai ușor când ești mort, dar mai bine când ești viu. Mai bine pentru tine, tinere. De cele mai multe ori, viii sunt mai puternici.

Gode scoase un sunet, la fel ca mai înainte.

— Da, dulău credincios. Iată răsplata care ți se cuvine.

Rand îl privi pe Gode chiar la timp pentru a vedea cum trupul i se transformă în praf. O clipă, pe chipul ars se întipări o expresie de bucurie sublimă, care în ultimul moment se preschimbă în groază, ca și cum ar fi văzut că se îndrepta spre ceva neașteptat. Veștmintele de catifea, goale, se așternură pe scaun și pe podea, prin cenușă.

Când se întoarce din nou spre el, Ba'alzamon strânse pumnul.

— Al meu ești, tinere, viu sau mort. Ochiul Lumii n-o să-ți fie de ajutor. Te însemn cu pecetea mea.

Deschizând pumnul, el slobozi o minge de foc, care-l lovi pe Rand în față, explodând și pârlolindu-l.

Rand se trezi, tresărind, în întuneric, cu apa care-i picura prin mantii, pe față. Mâna îi tremura, când își pipai obrazii. Pielea îl ustura, de parcă stătuse prea mult la soare. Brusc, își dădu seama că Mat se zvârcolea și gema în somn. Îl scutură, iar Mat se trezi scâncind.

— Ochii mei! Pe Lumină, ochii mei! Mi-a luat ochii!

Rand îl strânse la piept, legănându-l ca pe un prunc.

— N-ai pățit nimic, Mat. N-ai pățit nimic. Nu ne poate face rău. N-o să-l lăsăm.

Îl simțea tremurând și suspinând, cu chipul ascuns în surtucul lui.

— Nu ne poate face rău, șopti din nou, dorindu-și s-o poată crede. „Ceea ce te apără te face și mai vulnerabil. Chiar că înnebunesc.”

Chiar înainte de revărsatul zorilor, potopul se mai domolise, oprindu-se odată cu prima geana de lumină. Norii amenințători rămaseră pe cer până târziu. Apoi se porni vântul, care alunga norii spre miazăzi, dând la iveală un soare rece și pătrunzând prin hainele lor ude leoarcă. Nu mai adormiră, ci, cu mișcări nesigure, își luară mantiile și o porniră spre răsărit. Rand îl ducea pe Mat de mână. După o vreme, Mat își reveni îndeajuns pentru a începe să se plângă că ploaia îi stricase coarda arcului. Cu toate acestea, Rand nu-l lăsă să se oprească, pentru a o schimba cu una uscată din buzunar; nu încă.

Puțin după amiază, ajunseră la un alt sat. Văzând casele cochete de cărămidă și fumul care se înălța din hornuri, Rand începu să tremure și mai tare, dar se ținu la distanță, conducându-l pe Mat prin pădurile și ogoarele de la miazăzi. Singurul om pe care-l văzu era un fermier care lucra într-un ogor plin de noroi, cu o lopată, și avu mare grijă ca acesta să nu-i vadă strecurându-se printre copaci. Fermierul nu era atent decât la munca lui, dar Rand îl supraveghe până ce se îndepărtă. Dacă vreunul dintre oamenii lui Gode mai rămăsese în viață, era cu putință să creadă că el și Mat o apucaseră pe drumul care pleca din Patru Regi spre miazăzi, de vreme ce nu găseau pe nimeni care să-i fi zărit în satul de care tocmai trecuseră. Nu se întoarseră pe drum decât după o bucată de vreme și meraseră

până ce hainele de pe ei aproape se uscară, chiar dacă erau încă jilave.

La un ceas după ce trecuseră de sat, găsiră un fermier care-i luă în căruța cu fân, pe jumătate goală. Rand se miră, fiind totodată îngrijorat pentru Mat. Acesta își apăra ochii cu mâna de razele soarelui, oricât ar fi fost de slabă lumina de după amiază, și chiar și așa nu putea privi decât cu ochii mijiți, plângându-se fără încetare de strălucirea prea puternică. Când Rand auzi zgomotul căruței, era deja prea târziu. Drumul ud înăbușea sunetele, iar căruța, trasă de doi cai, se afla numai la mică distanță în urma lor; omul de pe capră îi observase deja.

Spre mirarea lui Rand, acesta se apropie și îi îndemnă să urce lângă el. Rand șovăi, dar era prea târziu să se ferească de a fi observați, iar dacă nu primeau, se prea putea ca omul să-i țină minte. Îl ajută pe Mat să se urce pe capră, lângă fermier, apoi se urcă și el, în spate.

Alpert Mull era un om solid, cu fața pătrată și cu mâinile de aceeași formă, toate mâncate de vreme și însemnate din pricina trudei și a grijilor; și-și dorea să aibă pe cineva cu care să poată vorbi. Vacile sale rămăseseră fără lapte, găinile nu mai făceau ouă și nu mai exista nutreț care să-și merite numele. Pentru prima dată, de când își aducea aminte, fusese silit să cumpere fân, iar „moș Bain” nu-i dăduse decât jumătate de căruță. Se întreba dacă era vreo cale să mai obțină fân de pe propriile pământuri, în anul acela, sau vreo altă recoltă.

— Regina, scâlda-o-ar Lumina, ar trebui să facă ea ceva, mormăi el, ducându-și dosul palmei la frunte, cu mult respect, dar pierdut în gânduri.

Nici nu se prea uita la Rand sau la Mat, dar atunci când îi dădu jos din căruță, în dreptul potecii înguste și desfundate care ducea la ferma sa, șovăi și le spuse, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși:

— Nu știu de ce fugiți, și nici nu vreau să știu. Am nevastă și copii. Pricepeți? Ei sunt familia mea. Vremurile sunt prea grele ca să mai dai ajutor și străinilor.

Mat încercă să-și vâre mâna sub surtuc, dar Rand îl apucă de încheietură și nu-i dădu drumul. Rămase în picioare, în mijlocul drumului, privindu-l pe fermier fără să vorbească.

— Dacă aș fi fost un om bun, îi lamuri Mull, aș fi oferit unor băieți uzi până la piele un loc în care să se usuce și să se

încălzească la foc. Dar vremurile-s grele, iar străinii... Nu știu de ce fugiți, și nici nu vreau să știu. Înțelegeți? E vorba despre familia mea.

Și, dintr-odată, scoase la iveală din buzunarul surtucului două eșarfe lungi, de lână, groase și închise la culoare.

— Nu-i cine știe ce, dar luați-le. Sunt ale băieților mei. Dar ei mai au și altele. Nu mă cunoașteți, da? Vremurile-s grele.

— Nici măcar nu ne-au picat ochii pe dumneata, încuviință Rand, luând eșarfele. Ești un om bun. Cel mai bun pe care-l am întâlnit de câteva zile-ncoace.

Fermierul păru surprins, dar recunoscător. Strângând de frâie, își îndemnă caii s-o apuce pe poteca îngustă. Înainte să se fi întors cu totul, Rand o și pornise pe drumul spre Caemlyn, conducându-l pe Mat.

Vântul se întetea, pe măsura ce se lăsa amurgul. Mat începuse să pună tot felul de întrebări stăruitoare, voind să afle când avea de gând să se oprească, dar Rand își continua drumul, trăgându-l după el, căutând un loc în care să fie mai bine adăpostiți decât sub niște tufișuri. Veștmintele lor erau încă jilave, iar vântul bătea tot mai rece cu fiecare clipă, astfel încât nu era sigur că aveau să scape cu viață, după încă o noapte sub cerul liber. Întunericul se lăsă înainte să descopere vreun loc care să le fie de folos. Vântul sufla înghețat, făcându-i mantia să fâlfâie. Apoi, prin bezna din fața lor, se zăriră niște luminițe. Un sat.

Mâna sa se strecură în buzunar, pipăind monedele pe care le avea acolo. Erau mai mult decât de ajuns pentru o masă și o cameră de dormit, pentru ei amândoi. O cameră în care să fie la adăpost de frigul nopții. Dacă rămâneau afară, în bătaia vântului, cu hainele încă umede, cine dădea peste ei avea toate șansele să găsească două cadavre. Nu trebuia decât să nu atragă prea mult atenția asupra lor. Gata cu cântatul la flaut, mai ales că Mat, din pricina ochilor, nici gând să mai poată jongla. Apucă din nou brațul prietenului său și se îndreptă spre luminile care-i făceau cu ochiul din depărtare.

— Când ne oprim? Întrebă iarăși Mat.

Judecând după felul în care se chinuia să vadă în depărtare, cu capul aplecat în față, Rand nu era convins nici că prietenul său putea să-l zărească, darmite să vadă luminile satului.

— Când ajungem undeva la căldură, răspunse el.

Ochiuri de lumină, revărsate pe ferestrele caselor, luminau străzile satului, iar oamenii umblau încoace și încolo, fără să le pese de ceea ce se putea ascunde în întuneric. Singurul han era o clădire lăbărtată, cu un cat, care părea să fi fost mărită de a lungul anilor, fără vreo întrebuințare precisă. Ușa din față se deschise, lăsând pe cineva să iasă, însoțit de un hohot de râs care se revărsa dinăuntru.

Rand rămase pironit în loc, amintindu-și de râsetele de la Căruțașul Dansator. Îl urmări pe bărbatul care o apucase în josul străzii, cu pași nu foarte siguri, apoi trase adânc aer în piept și deschise ușa, cu mare grija pentru ca sabia să-i rămână ascunsă sub faldurile mantiei. Fu întâmpinat de hohote de râs.

Lămpile care atârnavă din tavanul înalt luminau puternic încăperea, iar el observă și simți pe dată diferența față de hanul lui Saml Hake. De pildă, aici nu erau bețivi. Sala era plină de oameni care păreau fermieri și târgoveți și care, chiar dacă nu erau pe de-a-ntregul treji, beți cu siguranță nu erau. Râsetele erau sincere, deși puținel forțate uneori. Oamenii râdeau ca să uite de necazuri, dar și cu poftă, în același timp. Sala însăși era curată și îngrijită, încălzită de focul care vuia într-un cămin mare, aflat la capătul ei îndepărtat. Zâmbetele fetelor care serveau erau la fel de călduroase ca flăcările, iar când râdeau, Rand observă că o făceau fiindcă așa le plăcea.

Hangiul era la fel de curat ca hanul său și încins cu un șorț alb, strălucitor. Rand se bucură să observe că era corpolent; se îndoia că mai putea avea încredere într-un hangiu slăbănog. Se numea Rulan Allwine – semn bun, își zise Rand, pentru că numele semăna așa bine cu cele din Emond's Field. Îi măsură mai întâi cu privirile, de sus până jos, apoi, politicos, dar ferm, ceru plata în avans.

— Nu c-aș vrea să spun că voi ați fi din ăia, înțelegeți, dar e lume pe drum în vremurile astea care nu prea se sinchisește dimineața să mai și plătească. Mi se pare că sunt o groază de tineri care se îndreaptă spre Caemlyn.

Rand nu se supără, mai ales la cât de ud și de amărât era. Totuși, când jupân Allwine îi spuse prețul, el făcu ochii mari, iar Mat scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

Hangiul clătină amărât din cap, făcându-și obrajii să-i tremure, dar părea obișnuit cu asta.

— Vremurile-s grele, oftă el, cu resemnare în glas. Nu se mai găsesc prea multe, iar ce se găsește costă de cinci ori mai mult decât înainte. Iar luna viitoare va fi și mai rău, pot să jur.

Rand își scoase banii din buzunar și se uită la Mat, care strângea încăpățânat din dinți.

— Vrei să dormi pe sub tufișuri? îl întrebă.

Mat oftă și, fără nici o tragere de inimă, își goli buzunarele. După ce achitară socoteala, Rand se uită cu tristețe la puținel care mai rămăsese de împărțit.

Numai că, zece minute mai târziu, mâncau fiertura la o masă din colț, lângă vatră, ajutându-se cu bucăți mari de pâine. Porțiile nu erau atât de mari pe cât și ar fi putut dori, dar erau fierbinți și sățioase. Căldura din vatra li se strecura încet încet în oase. Rand se prefăcea că-și ținea ochii în farfurie, dar de fapt privea atent la ușă. Toți cei care intrau păreau fermieri, dar asta nu era îndeajuns pentru a-i alunga temerile.

Mat mânca încet, savurând fiecare îmbucătură, deși tot mai bombănea din pricina luminii lămpilor. După o vreme, scoase eșarfa pe care i-o dăduse Alpert Mull și și-o legă la cap, trăgând-o aproape până peste ochi. Asta le atrase anumite priviri pe care Rand își dorea să le fi putut evita. El își curăță repede farfuria, îndemnându-l pe Mat să facă la fel, apoi îi ceru lui jupân Allwine să-i conducă în camera de dormit.

Hangiul păru surprins că vor să meargă așa repede la culcare, dar nu făcu nici o remarcă. Luă o lumânare și le arătă drumul, străbătând mai multe coridoare încălcite, până la o cameră mică, în care erau două paturi înguste, undeva într-un colț îndepărtat al hanului. După ce hangiu plecă, Rand își lăsă bocceaua să cadă lângă pat, își aruncă mantia pe un scaun și se prăbuși cu toate hainele pe el pe cuvertură. Hainele îi erau încă jilave și nu prea confortabile, dar voia să fie pregătit, dacă trebuia să fugă din nou. Își lăsă și sabia la sold, și dormi cu o mână pe mânerul ei.

Dimineața, îl trezi cântecul unui cocoș. Rămase o vreme întins, privind zorii care luminau fereastra, și se întrebă dacă îndrăzne să mai doarmă un pic. Să doarmă pe lumină, atunci când puteau fi deja pe drum. Căscă, făcându-și fălcile să trosnească.

— Hei, strigă Mat, văd!

Se ridică în capul oaselor pe pat, privind de jur împrejur cu ochii tot mijiți.

— Mă rog, nu chiar foarte bine, dar văd. Fața ta e tot tulbure, dar măcar îmi dau seama cine ești. Știam eu c-o să-mi revin. Până diseară, o să văd mai bine ca tine. Din nou.

Rand se ridică pe dată din pat, scărpinându-se în timp ce-și aduna mantia de pe jos. Hainele îi erau mototolite, pentru că se uscaseră pe el în timpul somnului, și-i dădeau mâncărimi de piele.

— Pierdem vremea, și afară s-a făcut ziuă, îl zori pe tovarășul său.

Mat se ridică la fel de repede; și el se scărpină.

Rand se simțea chiar bine. Erau la mai mult de o zi depărtare de Patru Regi și niciunul dintre oamenii lui Gode nu se arătase. Și cu o zi mai aproape de Caemlyn, unde-i aștepta cu siguranță Moiraine. Trebuia să fie așa. Iar după ce se întâlneau din nou cu femeia Aes Sedai și cu Străjerul, nu mai aveau a se teme de Iscoadele Celui Întunecat. Era ciudat că se simțea așa nerăbdător să fie împreună cu o Aes Sedai. „Pe Lumină, când o s-o revăd pe Moiraine, o s-o sărut!” Gândul îl amuză. Se simțea îndeajuns de bine pentru a cheltui o parte din banii care se tot împruțau pe masa de dimineață – o bucată mare de pâine și o cană cu lapte rece, de-abia scos din cămară.

Tocmai mâncau, la o masă din fundul sălii mari a hanului, când înăuntru intră un tânăr, care părea de prin partea locului, cu mersul săltat și semeț și cu o tichie de pânză, în care se afla înfiptă o pană, pe care o tot răsucea pe un deget. Înăuntru nu se mai afla decât un bătrân care mătura, fără să ridice ochii. Privirile tânărului se plimbară de jur împrejurul încăperii, dar, atunci când se opriră asupra celor doi băieți, tichia îi căzu de pe deget. Rămase cu ochii holbați la ei vreo câteva clipe, apoi își lua tichia de pe jos și îi mai cerceta puțin, trecându-și degetele prin pletele închise la culoare. În cele din urmă, se apropie de masa lor, târșâindu-și picioarele.

Era mai în vârstă ca Rand, dar se uita la ei bănuitor.

— Pot să stau și eu? întrebă și înghiți pe dată în sec, ca și cum ar fi spus ceva greșit.

Rand se gândi că pesemne celalalt spera să primească și el ceva de mâncare, deși părea în stare să-și cumpere singur. Cămașa cu dungi albastre era brodată la guler, iar mantia sa

albastru închis era, de asemenea, brodată – la poale. Încălțările de piele pe care le purta nu cunoscuseră vremuri prea grele, din câte putea observa Rand. Îi făcu semn cu capul, arătându-i un scaun.

Pe când individul își apropia scaunul de masă, Mat îl privea fix. Rand nu-și dădea seama dacă îl fulgera cu privirile sau, pur și simplu, încerca să-l vadă mai bine. Oricum, chipul încruntat al lui Mat îl intimidă pe tânăr. Acesta nu apucă să se așeze, ci rămase încremenit și nu se hotărî să ia loc decât după ce Rand îi făcu, din nou, semn cu capul.

— Cum te numești? întrebă Rand.

— Cum mă numesc? Ah, da, cum mă numesc. Pai... spuneți-mi Paitr, răspunse străinul, plimbându-și privirile de acolo-colo, neliniștit. Păi... asta nu-i ideea mea, înțelegeți, dar trebuie s-o fac. N-am vrut, dar am fost silit. Trebuie să înțelegeți asta. Nu...

Rand începu să se încordeze, când îl auzi pe Mat mârâind:

— Iscoadă a Celui Întunecat.

Paitr tresări și aproape că se ridică de pe scaun, aruncând priviri speriate în jur, de parcă mai erau acolo încă cincizeci de persoane care să audă. Capul bătrânului era încă aplecat deasupra măturii, iar atenția sa, îndreptată spre podea. Paitr se așeză la loc și își plimba privirile de la Rand la Mat și înapoi, părând nesigur pe sine. Buza de sus îi era umedă de transpirație. Acuzația era îndeajuns pentru a face pe oricine să transpire, dar el nici nu încercase să nege. Rand clatină ușor din cap. După întâlnirea cu Gode, aflase că Iscoadele Celui Întunecat nu erau, neapărat, oameni care să poarte pe frunte Colțul Dragonului, dar, cu excepția veștmintelor pe care le purta, acest Paitr s-ar fi potrivit foarte bine în Emond's Field. Nimic din înfățișarea lui nu ar fi amintit de omoruri și lucruri încă și mai rele. Nimeni nu ar fi întors capul după el pe stradă. Măcar Gode fusese... altfel.

— Lasă-ne în pace, se răsti Rand. Și spune-le și prietenilor tăi să ne lase în pace. Nu vrem nimic de la ei, iar ei n-o să scoată nimic de la noi.

— Dacă nu, adaugă Mat cu asprime, o să arăt ceea ce ești. Să vedem ce-o să creadă prietenii tăi din sat despre asta.

Rand nădăjduia că prietenul său nu vorbea serios. Asta le-ar fi putut face și lor tot atâtea necazuri cât i-ar fi făcut și lui Paitr. Acesta însă păru să ia în serios amenințarea și păli.

— Am... am auzit ce s-a-ntâmplat în Patru Regi. Cel puțin o parte. Veștile circula repede, iar noi avem metodele noastre pentru a le afla. Dar aici nu e nimeni care să vă încolțească. Sunt singur... și vreau doar să vorbim.

— Despre ce? întrebă Mat, tocmai când Rand spunea:

— Nu ne interesează.

Se priviră unul pe altul, iar Mat ridică din umeri.

— Nu ne interesează, spuse și el.

Rand dădu pe gât ultimele picături de lapte și-și îndesă în buzunar un colț de pâine. Rămași aproape fără bani, asta se prea putea să fie pentru ei masa următoare. Dar cum să plece din han? Dacă Paitr descoperea că Mat era aproape orb, le putea spune și altor... altor Iscoade ale Celui Întunecat. Cândva, Rand văzuse un lup care despărțise de turmă o oaie șchioapă; mai fuseseră și alții prin jur, iar el nu putea nici să părăsească turma și nici să prindă fiara în bătaia arcului. De îndată ce oaia rămăsese singură, behăind îngrozită și țopăind pe trei picioare, în loc de un singur lup, pe urmele ei apăruseră ca prin minune zece. Amintirea îi întorcea stomacul pe dos. Dar nu puteau nici să rămână unde erau. Chiar dacă Paitr era singur, după cum le spusese, nu i-ar fi luat mult să-și cheme tovarășii.

— Hai să mergem, Mat, grăi el, și-și ținu răsuflarea.

Când Mat dădu să se ridice, se uită spre Paitr, aplecându-se și mârâind:

— Lasă-ne în pace, Iscoadă a Celui Întunecat. N-am de gând să-ți spun de două ori. Lasă-ne în pace.

Paitr înghiți în sec și se afundă în scaun, cu chipul alb ca varul. Îi amintea de un Myrddraal.

Când se uită din nou la Mat, acesta era deja în picioare; slăbiciunea lui rămase neobservată. Pe dată, Rand își luă și el desagile și celelalte lucruri, încercând să-și țină sabia acoperită cu mantia. Poate că Paitr știa deja de existența acesteia, poate ca Gode îi spusese lui Ba'alzamon, iar acesta, lui Paitr, dar nu credea. Îi trecuse prin minte că Paitr nu avea decât o vagă idee despre ce se întâmplase în Patru Regi și probabil că din pricina asta era și așa de înspăimântat.

Lumina care se revărsa pe sub ușă îl ajutase pe Mat să meargă drept într-acolo; nu se mișca prea repede, dar nici îndeajuns de încet ca să bată la ochi. Rand îl urmă îndeaproape, rugându-se să nu-l vadă împiedicându-se. Era mulțumit că

drumul lui Mat era drept și liber, fără scaune sau mese care să-i stea în cale.

Dintr-odată, în spatele lor, Paitr sări în picioare.

— Așteptați, strigă el disperat. Trebuie să așteptați.

— Lasă-ne în pace, se răsti Rand fără să se întoarcă. Aproape că ajunseseră la ușă, fără ca Mat să facă vreun pas greșit.

— Nu vreau decât să mă ascultați, îi rugă Paitr, punând o mână pe umărul lui Rand ca să-l oprească din drum.

În mintea acestuia apăru un potop de imagini. Trolocul, Narg, care sărise la el în propria casă. Myrddraalul care-l amenințase la Cerbul și Leul, hanul din Baerlon. Jumate-Oamenii de peste tot, Pieriții care-i urmăriseră până în Shadar Logoth și veniseră după ei în Whitebridge. Iscoade ale Celui Întunecat în tot locul. Se răsuci, strângând pumnul.

— Ți-am spus să ne lași în pace!

Și pumnul său îl izbi pe Paitr drept în nas. Iscoada Celui Întunecat se prăbuși și rămase acolo, pe podea, holbându-se la Rand. Din nas i se scurgea un firicel de sânge.

— N-o să scăpați, urlă el mânios. Oricât ați fi de puternici, Marele Stăpân al Întunericului este mai puternic decât voi. Umbra o să vă-nghită!

Din fundul sălii se auzi un oftat și zgomotul unei mături care cădea pe podea. Bătrânul care făcea curat îi auzise, în cele din urmă. Rămăsese cu ochii holbați la Paitr. Pălise la față și parcă voia să rostească ceva, dar nu se auzea niciun sunet. Paitr îi întoarse privirea pentru câteva clipe, apoi blestemă cu sălbăticie și sări în picioare, năpustindu-se afară din han și alergând pe stradă de parca era urmărit de o haita de lupi. Bătrânul își îndreptă atenția către Rand și Mat, părând la fel de speriat.

Rand îl conduse pe Mat afară din han și din sat cât putu de repede, stând mereu cu urechea ciulită după strigăte și semnale care nu răsunară nicăieri altundeva decât în mintea lui.

— Sânge și cenușă, mârâi Mat, tot timpul dăm peste ei. Tot timpul sunt la un pas în urma noastră. N-o să putem scăpa.

— Nu, nu-i așa, stăruie Rand. Dacă Ba'alzamon ar fi știut că suntem aici, crezi că l-ar fi lăsat pe individul ala singur? Ar mai fi trimis un al doilea Gode și vreo douăzeci, treizeci de matahale. Ne vânează în continuare, dar n-o să știe sigur unde ne aflăm decât după ce le spune Paitr, și poate că el chiar îi singur. S-ar putea să trebuiască să se ducă tocmai în Patru Regi, cine știe?

— Dar a spus...

— Nu-mi pasă.

Nu era sigur la cine se referea Mat, dar nici nu mai conta.

— Doar n-o să stăm să-i așteptăm să vină.

În ziua aceea prinseră șase căruțe, care-i purtară fiecare câte o mică bucată de drum. Un fermier le povesti că un bătrân nebun, de la hanul din târgul Sheran, pretindea că acolo se ascundeau Iscoade ale Celui Întunecat. Fermierul de-abia putea vorbi, printre hohotele de râs; își tot ștergea lacrimile de pe obraz. În târgul Sheran! Era cea mai bună poveste pe care o auzise de când Ackley Farren se îmbătase și-și petrecuse o noapte pe acoperișul hanului.

Un alt bărbat, un fabricant de căruțe cu fața rotundă și cu tot felul de unelte care atârnavă de o parte și de alta a căruței sale, în care mai transporta și două roți, le istorisi o altfel de poveste. Douăzeci de Iscoade ale Celui Întunecat se adunaseră în târgul Sheran. Bărbați cu trupuri strâmbe și femei încă și mai și, toți murdari și în zdrențe. Puteau să facă să ți se taie picioarele și să ți se întoarcă stomacul pe dos numai dacă te priveau, iar când râdeau, hohotele lor îngrozitoare îți răsunau în urechi vreme de mai multe ceasuri, iar capul te durea de parcă stătea să-ți plesnească. Îi văzuse cu ochii lui, dar de la o distanță îndeajuns de mare ca să nu fie în primejdie. Dacă Regina n-avea de gând să facă nimic, cineva trebuia să le ceară ajutor Copiilor Luminii. Trebuia să facă cineva ceva.

Când coborâră din căruța lui, se simțiră de-a dreptul ușurați.

Pe când soarele se pregătea să apună în urma lor, pătrunseră într-un sătuc care semăna bine cu târgul Sheran. Drumul spre Caemlyn îl despărțea în două, dar pe ambele părți se aflau șiruri de case mici, din cărămidă, cu acoperișuri de stuf. Pereții erau acoperiți cu iederă, deși corzile erau aproape desfrunzite. Satul avea și un han, nu mai mare ca Izvorul de Vin, cu o firmă atârnată afară, care se legăna scârțâind în bătaia vântului. Omul Reginei.

Lui Rand îi trecu prin cap că era ciudat că se gândise la Izvorul de Vin ca la o clădire mică. Își amintea de vremurile în care i se părea a fi una dintre cele mai mari clădiri din toată lumea. Una mai mare ar fi fost de-a dreptul un palat. Dar de acum mai văzuse și el câte ceva și, dintr-odată, își dădu seama

că nimic nu avea să i se pară la fel, când avea să se întoarcă acasă. Dacă se mai întorcea vreodată.

Șovăi o clipă în fața hanului, dar se gândi că, chiar dacă prețurile de la Omul Reginei nu erau la fel de mari precum cele din târgul Sheran, oricum nu-și puteau permite nici o masă, nici o cameră pentru dormit.

Mat îi observă privirea, și-și pipai buzunarul în care ținea mingile colorate ale lui Thom.

— Vad destul de bine, câtă vreme nu încerc cine știe ce smecherie.

Vederea i se îmbunătățise destul de mult, deși încă-și mai ținea eșarfa legată în jurul frunții, iar peste zi, de câte ori ridicase capul spre cer, trebuise să mijească ochii. Cum Rand nu răspunse nimic, Mat continuă:

— Doar n-o să fie Iscoade ale Celui Întunecat în fiecare han, de aici și până în Caemlyn. În plus, nu vreau să dorm sub tufișuri, dacă pot dormi în pat.

Cu toate acestea, nu făcu nici o mișcare ca să pătrundă în han, ci rămase să-l aștepte pe Rand. După o clipă, acesta încuviință. Se simțea frânt de oboseală, mai mult decât oricând. Numai gândul la o noapte petrecută sub cerul liber îl făcea să simtă dureri în oase. „Totul se adună. Prea mult am fugit și prea mult m-am tot uitat peste umăr.”

— Nu pot fi peste tot, îngână și el.

Încă de cum intră în sala mare, se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșală. Locul era curat, dar plin de lume. Toate mesele erau ocupate, iar câțiva bărbați se sprijineau de zid, pentru că nu mai aveau unde ședeau. Judecând după mișcările repezite cu care fetele care serveau – și chiar și hangiuul – se strecurau printre mese, cu priviri hăituite, era mai multă lume decât de obicei. Prea multă pentru un asemenea sătuc. Oamenii care nu erau de prin partea locului erau ușor de observat. Nu erau îmbrăcați altfel decât ceilalți, dar nu se uitau decât la mâncarea și băutura lor. Localnicii însă îi sorbeau pe străini din priviri.

În încăperea răsună un murmur de voci, îndeajuns de puternic pentru ca hangiuul să trebuiască să-i ducă în bucătărie, după ce Rand îi dăduse de înțeles că voiau să discute cu el. Dar și acolo era aproape la fel de mult zgomot, căci bucătarul și ajutoarele lui umblau de colo colo, zdrăgănind oalele.

Hangiul își șterse fața cu o batistă mare.

— Presupun că ați plecat și voi în Caemlyn să-l vedeți pe falsul Dragon, la un loc cu toți proștii din Regat. La mine aicea sunt șase în cameră și câte doi sau trei într-un pat, iar dacă nu vă convine, n-am cum să vă ajut.

Rand își ținu discursul cu un gol în stomac. Printre atâția oameni plecați la drum, oricine putea fi Iscoadă a Celui Întunecat, și nu avea cum să-i deosebească de ceilalți. Mat își demonstra talentele prin câteva jonglerii – dar numai cu trei mingi și, chiar și așa, cu mare grijă –, iar Rand scoase la iveala fluierul lui Thom. După numai câteva măsuri din *Bătrânul urs negru*, hangiul încuviința nerăbdător.

— Da, bine, bine. Oricum am nevoie de ceva cu care să le abat idioților gândurile de la Logain ăla. Au fost deja trei încăierări, între cei care susțineau că el e cu adevărat Dragonul și cei care ziceau că nu. Lăsați-vă lucrurile în colț, iar eu mă duc să vă fac loc. Dacă mai am ce loc să vă fac. Proști. Lumea-i plină de proști care nu știu că nu-i bine să-și bage nasul unde nu le fierbe oala. De asta se întâmplă toate necazurile. Își tot bagă nasul.

Ștergându-și din nou fața, el plecă grabnic din bucătărie, mormăind pentru sine. Bucătarul și ajutoarele lui nici nu-i băgară în seamă pe băieți. Mat își tot potrivea eșarfa pe cap, trăgând-o mai sus, apoi clipind des din cauza luminii și coborând-o iarăși pe ochi. Rand se întrebă dacă putea vedea îndeajuns de bine pentru a încerca și ceva mai complicat decât jongleriile cu trei mingi. Cât despre el...

Senzația de greață din stomac devenise din ce în ce mai puternică. Se așeză pe un scăunaș mic, ținându-și capul în mâini. I se făcuse frig, de parcă nu era în bucătărie. Începu să tremure. Împrejur era plin de aburi, iar sobele și cuptoarele trosneau de căldură, dar el tremura din ce în ce mai tare, clănțănind din dinți. Își strânse pieptul cu brațele, dar asta nu-l ajută cu nimic. Se simțea de parcă i-ar fi înghețat oasele.

Ca prin ceață, își dădu seama că Mat îl întreba ceva, îl scutura de umăr, iar cineva blestema și ieșea în fugă din încăpere.

Apoi apăru și hangiul, împreună cu bucătarul care se încrunta alături de el, iar Mat se certa vehement cu amândoi.

Dar nu izbutea să înțeleagă ce-și spuneau; cuvintele îi răsunau în urechi ca un țiuit și nu-și putea aduna gândurile.

Brusc, Mat îi luă brațul și-l ridică în picioare. Toate lucrurile lor – desagile de la șa, păturile, bocceaia lui Thom și cutiile cu instrumente – atârnav de umerii lui Mat, împreună cu arcul. Hangiul îi privea, ștergându-se pe față, îngrijorat. Clătinându-se pe picioare și sprijinindu-se de Mat, Rand îl lăsă să-l conducă spre ușa din spate.

— Îm m-mi p pare r r-rău, M-m mat, izbuti să îngaime; dinții îi clănțăneau, fără să-i poată opri. C-c cred c că-i din cc cauza ploii. Încă o n n-noapte af fară n n-are ce r r-rău să nne f f-facă, așa c c-cred.

Amurgul întunecase cerul, pe care se vedeau o mână de stele, răzlețite.

— Nici să nu te gândești, replică Mat, care încerca să pară vesel, deși Rand își dădea seama cât era de îngrijorat. Hangiul era speriat ca nu cumva lumea să afle că era cineva bolnav printre ei. I-am spus că, dacă ne dă afară, te duc în sala mare. Hanul s-ar goli pe jumătate, în vreo zece minute. Oricât e de pornit împotriva proștilor de drumetși, nu vrea așa ceva.

— Atunci un nde?

— Aici, răspunse Mat, deschizând ușa grajdului cu un scârțâit puternic din balamale.

Înăuntru era mai întuneric decât afară, iar aerul mirosea a fân, a grâne și a cai, și se simțea un iz puternic de bălegar. Când Mat îl ajută să se întindă pe podeaua acoperită de paie, Rand se ghemui cu genunchii la piept, cu brațele încleștate de trup și tremurând din cap până în picioare. I se părea că toată puterea i se consuma din cauza tremuraturii. Îl auzi pe Mat împiedicându-se și blestemând, apoi împiedicându-se din nou, cu un zăngănit de metal. Dintr-odată se făcu lumină și-l văzu pe Mat ridicând o lampă veche și ponosită.

Hanul fiind plin, la fel erau și grajdurile. Fiecare despărțitură era ocupată de câte un cal – unii dintre aceștia își înălțau capetele, clipind des din cauza luminii. Mat cântări din priviri scara care ducea la platforma de sus, unde se aflau grămezile de fân, apoi îl privi pe Rand, ghemuit pe jos, și clătină din cap.

— N-am cum să te duc acolo, murmură el. Agățând, lampa într-un cui, se chinui să urce scara și începu să arunce jos fânul, cu brațele. Coborând iute, îi făcu un pat în fundul grajdului, iar

Rand se târî până acolo. Mat îl înveli cu amândouă mantiile, dar Rand le dădu jos aproape imediat.

— Cald, șoptise el. Pe undeva, își aducea aminte că-i fusese frig cu numai câteva clipe în urmă, dar în clipa aceea se simțea ca într-un cuptor. Se trase de guler, dându-și capul pe spate. Cald.

Simți mâna lui Mat, care-l pipăia pe frunte.

— Mă întorc imediat, îi șopti acesta și dispăru!

Rămase acolo, zvârcolindu-se în fân; nu era sigur cât timp trecuse, până când Mat se întoarse cu o farfurie plină ochi într-o mână, o carafă în cealaltă și două pocale albe pe care le ținea cu degetele, atârdate de toarte.

— Aici nu-i Meștereașă, spuse el, lăsându-se în genunchi lângă Rand.

Umplu unul din pocale și i-l duse la buze. Rand dădu apa pe gât ca și cum nu mai băuse nimic de câteva zile întregi; și tocmai așa se simțea.

— Nici măcar nu știu ce-i aia Meștereașă. Au și ei pe cineva căreia-i zice Maica Brune, dar e plecată pe undeva ca s-ajute la o naștere, și nimeni nu știe când se va-ntoarce. Am reușit să găsesc ceva pâine, brânză și cârnați. Bunul jupân Inlow e dispus să ne dea orice, câtă vreme nu ieșim să ne vadă oaspeții. Uite, ia de-aici.

Rand își întoarse capul, refuzând mâncarea. Până și vederea sau gândul la ea îi întorcea stomacul pe dos. După o vreme, Mat oftă și se așeză ca să mănânce măcar el. Rand își ținu capul întors și încercă să nu asculte.

Frisoanele îl cuprinseseră din nou, apoi febra, apoi iar frisoanele și din nou febra. Mat îl învelea când începea să tremure și îi dădea de băut când se plângea de sete. Se făcea din ce în ce mai întuneric, iar contururile grajdurilor tremurau, în lumina slabă a lămpii. Umbrele luau diverse forme și se mișcau după bunul lor plac. Apoi îl văzu pe Ba'alzamon care străbătea grajdul cu pași mari, cu ochii arzători, cu câte un Myrddraal de fiecare parte. Chipurile acestora erau ascunse în faldurile glugilor negre.

Pipăindu-și disperat mânerul sabiei, încercă să se ridice, tipând:

— Mat! Mat, sunt aici! Pe Lumină, sunt aici!

Mat, sprijinit de zid, cu picioarele încrucișate, tresări speriat din somn.

— Ce? Iscoade ale Celui Întunecat? Unde?

Clătinându-se pe picioare, Rand îi făcu semne disperate într-o direcție, apoi rămase cu gura căscată. Umbrele se mișcă, iar unul dintre cai lovi cu copita în somn. Altceva, nimic. Căzu îndărăt pe paie.

— Nu-i nimeni, în afară de noi, îl liniști Mat. Ia, dă-mi mie aia.

Se întinsese spre sabia lui Rand, dar el o strânse și mai tare în mână.

— Nu, nu. Trebuie s-o țin eu. E taică-meu, înțelegi? E tata!

Începu din nou să tremure, dar strângea sabia în mâini ca și cum ar fi fost singura care-l ajuta să scape cu viață.

— T-tata!

Mat renunță să mai încerce să-i ia arma și-l înveli la loc cu mantiile. Pe timpul nopții, pe când Mat dormea, apărură și alți vizitatori, despre care Rand nu știa precis dacă erau într-adevăr acolo sau nu. Din când în când se uita la Mat, care dormea cu capul în piept, întrebându-se dacă i-ar fi putut observa și el, dacă s-ar fi trezit.

Dintre umbre apăru Egwene, cu părul împletit într-o cosiță lungă și închisă la culoare, așa cum fusese în Emond's Field, cu chipul îndurerat și posomorât.

— De ce ne-ai părăsit? întreba ea. Acum suntem morți pentru că ne-ai părăsit.

Întins în fân, Rand clătina vlăguit din cap.

— Nu, Egwene. N-am vrut să vă părăsesc. Te rog.

— Am murit cu toții, ofta ea cu tristețe, iar moartea este regatul Celui Întunecat. Acum suntem în stăpânirea lui, pentru că ne-ai părăsit.

— Nu. N-am avut de ales, Egwene. Te rog, Egwene, nu pleca. Întoarce-te, Egwene!

Dar ea se întorsese printre umbre și devenise asemenea lor.

Moiraine avea o expresie calmă, dar chipul ei era palid ca al unui cadavru. Mantia ei semăna cu un giulgiu, iar vocea îl sfichiuia ca un bici.

— Așa-i, Rand al'Thor. Nu ai de ales. Trebuie să mergi în Tar Valon, sau Cel Întunecat te va lua în stăpânire. Vei rămâne pe vecie înlănțuit în umbre. Numai Aes Sedai te mai pot salva acum. Numai Aes Sedai.

Thom îi rânjea drăcește. Hainele Menestrelului atârnavu pe el, ca niște zdrențe pârлите, care-i aminteau de fulgerele izbucnite pe când el se lupta cu Pieritul, ca să le dea timp să fugă. Carnea era arsă și înnegrită.

— Dacă ai încredere în Aes Sedai, băiete, o să-ți dorești să fi murit. Amintește-ți că prețul pentru ajutorul oferit de Aes Sedai este întotdeauna mai mic decât poți crede, dar mai mare decât îți poți imagina. Și care Ajah te va găsi mai întâi, ia spune? Cea Roșie? Poate cea Neagră. Mai bine fugi, băiete. Fugi.

Privirea lui Lan era tare ca granitul, iar pe chipul său șiroia sângele.

— Ce ciudat, să vezi o sabie cu pecetea bătlanului în mâinile unui păstor. Ești demn de ea? Ar trebui să fii. De acum ești singur. Nici în urma ta și nici în față nu mai exista nimic de care să te agăți, și oricine poate fi Iscoadă a Celui Întunecat.

Rânjea ca un lup, iar din gură începuse să-i curgă sânge.

— Oricine.

Apăru și Perrin, care-l învinovăța și-i cerea ajutor, și jupâneasa al'Vere, care plângea după fata ei, și Bayle Domon, care-l blestema pentru că-i adusese Pieriții la bord, și jupân Fitch, care-și frângea mâinile din pricina hanului făcut cenușă, și Min, care țipa, prinsă în ghearele unui troloc, oamenii pe care-i cunoștea și oameni pe care-i întâlنise numai o dată. Dar cel mai rău dintre toți fusese Tam. Acesta stătea lângă el, încruntându-se, clătănând din cap, fără să scoată un sunet.

— Trebuie să-mi spui, îl imploră Rand. Cine sunt? Te rog, spune-mi. Cine sunt? Cine sunt? strigă el.

— Ușurel, Rand.

O clipă i se păruse că Tam era cel care-i răspundea, dar apoi observă că acesta dispăruse. În locul lui se afla Mat, aplecat peste el, ducându-i la buze un pocal plin cu apă.

— Odihnește-te. Ești Rand al'Thor, asta ești, și ai mutra cea mai pocită și țeasta cea mai tare din Ținutul celor Două Râuri. Hei, ești plin de sudoare! Ți-a trecut febra!

— Rand al'Thor? șopti el.

Mat încuviință, iar gestul său era atât de încurajator, încât Rand adormi fără să se atingă de apă.

Nu visase nimic – sau, cel puțin, nu-și mai amintea –, dar dormise îndeajuns de ușor pentru a deschide ochii de câte ori Mat venea să vadă cum îi mai era. La un moment dat, se întreba

dacă Mat apucase să doarmă vreun pic, dar adormi la rândul său înainte să meargă prea departe cu gândul.

Auzind balamalele ușii scârțâind, se trezi cu totul, dar o vreme nu făcu altceva decât să zacă în fân, dorindu-și să adoarmă din nou. Dacă dormea, nu mai era conștient de trupul său. Mușchii îl dureau ca niște zdrențe sfâșiate și nu mai avea deloc vlagă în trup. Se chinui să-și înalțe capul și reușise numai din a doua încercare.

Mat ședea la locul său obișnuit, sprijinit de zid, atât de aproape încât îl putea atinge cu brațul. Bărbia îi căzuse pe pieptul care se ridica și cobora, în ritmul ușor al somnului adânc. Eșarfa îi alunecase pe ochi.

Rand privi spre ușă.

Acolo se afla o femeie, care ținea ușa deschisă cu o mână. La început, ea i se înfățișă numai ca o siluetă întunecată, îmbrăcată cu o rochie, de-abia deslușită în lumina slabă a dimineții, apoi pași înăuntru, lăsând ușa să se închidă în urma ei. În lumina lămpii, o vedea ceva mai bine. Era cam de-o seamă cu Nynaeve, se gândi el, dar nu era de prin partea locului. Mătasea verde deschis a rochiei sale tremura la fiecare pas. Purta o mantie cenușie și moale și avea părul prins într-o plasă de dantelă, ca spuma laptelui. Uitându-se gânditoare la el și la Mat, își pipăia colierul greu de aur pe care-l avea la gât.

— Mat! strigă Rand, apoi și mai tare: Mat!

Mat sforăia, și mai că nu se prăbuși pe podea, trezindu-se. Frecându-se la ochi, rămase cu privirea ațintită asupra femeii.

— Am venit să-mi caut calul, grăi ea, cu un gest vag în direcția despărțiturilor, dar fără să-și ia ochii de la ei. Ești bolnav?

— E bine, răspunse înțepat Mat. A răcit puțin din cauza ploii, atâta tot.

— Poate c-ar trebui să văd cum îi e. Sunt destul de pricepută...

Rand se întrebă dacă era cumva Aes Sedai. Mai mult chiar decât veștmintele, comportamentul ei trufaș și sigur pe sine și felul în care-și ținea capul sus, de parcă se pregătea să dea o poruncă, nu se potriveau cu împrejurimile. „Iar dacă o fi Aes Sedai, din ce Ajah să fie?”

— Acum mi-e bine, îi răspunse el. Zău că nu-i nevoie.

Dar ea venise deja către el, străbătând grajdurile, ținându-și rochia cu mâinile și pășind ușor, cu condurii ei cenușii. Lăsându-se pe covorul de paie, îngenunche lângă el și-i pipăi fruntea.

— N-ai febră, hotărî ea, cercetându-l încruntată. Era drăguță, deși avea trăsăturile foarte accentuate, dar pe chip nu i se vedea nici o urmă de bunătate. Pe de altă parte, nici rece nu părea. Aveai impresia, pur și simplu, că era lipsită de orice sentiment.

— Totuși, ai fost bolnav. Da. Da. Și ești în continuare slab, ca un pisoiaș de-abia născut. Cred că...

Își vârî mâna sub mantie și, dintr-odată, lucrurile începură să se petreacă mult prea repede pentru ca Rand să poată face altceva decât să scoată un strigat înăbușit.

Mâna femeii se ivi de sub mantie, într-o fulgerare de lumină; ceva sclipi, pe când ea se întindea către Mat, aplecându-se peste trupul lui Rand. Mat se culcă pe o parte, cu mișcări foarte iuți, și se auzi zgomotul scos de metalul care se înfigea în lemn. Totul ținuse numai o clipă, apoi se lăsase tăcerea.

Mat ședea aproape culcat pe spate, cu o mână încleștată pe încheietura femeii, chiar dincolo de pumnalul pe care ea îl înfipsese în perete, în locul în care se aflase băiatul cu câteva clipe mai înainte, având în cealaltă mână arma luata din Shadar Logoth, proptită la gâtul ei.

Mișcând doar din ochi, ea încercă să privească pumnalul pe care-l ținea Mat. Cu ochii mari, trase chinuit aer în piept și dădu să se ferească, dar el îi ținea în continuare tăișul lipit de piele. După acea primă mișcare, rămăsese nemișcată, ca o stană de piatră.

Umezindu-și buzele cu limba, Rand privea țintă tabloul care i se-nfățișa. Chiar dacă n-ar fi fost așa de slăbit, nu credea că s-ar fi putut mișca din loc. Apoi, ochii îi căzură pe pumnal și gura i se uscă. Lemnul din jurul său se înnegrea, iar din locul pârjolit începură să se înalțe firicele de fum.

— Mat! Mat, pumnalul ei...

Mat aruncă o privire spre pumnal, apoi îndărăt la femeie, dar ea nu făcu nici o mișcare, ci rămase pe loc, umezindu-și la rândul ei buzele, cu mișcări nervoase. Cu un gest repezit, Mat îi desprinse mâna de pe mâner și o îmbrânci; ea căzu pe spate, îndepărtându-se de ei și sprijinindu-se în mâini, la spate, fără să-și ia ochii de la arma din mâna băiatului.

— Nu te mișca, o avertiză el. Dacă te miști, am să mă folosesc de ăsta. Crede-mă, nu glumesc.

Ea încuviință din cap, cu ochii ațintiți la pumnal.

— Rand, supravegheaz-o!

Rand nu era sigur ce ar fi trebuit să facă dacă ea ar fi încercat ceva - poate să țipe; oricum nu putea fugi după ea, dacă încerca să scape. Numai că ea stătea pur și simplu pe loc, fără să se clinească, în timp ce Mat scoase pumnalul ei din perete, cu o mișcare bruscă. Pata cea neagră nu se mai întinse, deși tot mai scotea un firicel subțire de fum.

Mat căută cu privirea împrejur un loc în care să așeze pumnalul, apoi îl împinse către Rand, care-l luă ușor, ca și cum ar fi fost o viperă însuflețită. Părea simplu, deși avea destul de multe podoabe, cu un mâner de fildeș deschis la culoare și o lamă îngustă și sclipitoare, lungă cam cât palma lui. Un simplu pumnal. Numai că el văzuse ce putea face. Mânerul nu era nici măcar calduț, dar mâna începu să-i transpire. Nădăjduia să nu-l scape în fân.

Femeia nu se mișcă din poziția în care căzuse, ci rămase cu ochii la Mat, care se întorcea încet spre ea. Îl privea de parcă se întreba ce avea de gând să facă, dar Rand îl observă pe prietenul său mijindu-și brusc ochii și încleștându-și mâna pe mânerul pumnalului.

— Mat, nu!

— A încercat să mă omoare, Rand. Te-ar fi omorât și pe tine. E Iscoada Celui Întunecat, răspunsese Mat, scuișând cuvintele.

— Dar noi nu suntem, stăruise Rand; femeia căscă gura, de parcă de-abia atunci își dădu seama ce avea de gând Mat. Noi nu suntem, Mat.

O clipă, Mat rămase împietrit în loc; lama pumnalului prindea și reflecta lumina lămpii. Apoi încuviință.

— Mișcă-te acolo, îi porunci femeii, arătându-i cu pumnalul spre ușa încăperii în care erau ținute șeile.

Ea se ridică încet, oprindu-se pentru a-și curăța rochia de paie. Până și când o apucă în direcția arătată de Mat, se mișca de parcă nu avea niciun motiv să se grăbească. Dar Rand observă că nu înceta să se uite cu teamă la pumnalul cu mâner de rubin din mâna lui Mat.

— Zău că ar trebui să nu vă mai zbateți atâta, le aruncă ea. Până la urmă, așa o să fie cel mai bine. O să vedeți.

— Cel mai bine? rosti Mat cu subînțeles, frecându-și pieptul, în locul în care ar fi pătruns pumnalul ei, dacă nu s-ar fi mișcat. Hai, treci acolo!

Ea îi dădu ascultare, ridicând nepăsător din umeri.

— O greșeală. După ce s-a întâmplat cu prostul ăla egoist de Gode, s-a iscat destulă tulburare. Ca să nu mai vorbim despre neghiobul care a stârnit panica din târgul Sheran, cine o mai fi fost și el. Nimeni nu știe precis ce s-a petrecut acolo sau cum s-a petrecut. Dar așa e și mai primejdios pentru voi, nu înțelegeți? Dacă veniți în fața Marelui Stăpân de bunăvoie, veți avea parte de mari onoruri, dar câtă vreme fugiți, o să fiți urmăriți, și atunci cine poate spune ce se va întâmpla?

Rand simți un fior. „Dulăii mei sunt invidioși. S-ar putea să nu-ți fie prea bine cu ei.”

— Deci aveți necazuri din pricina a doi băieți de la țară, replică Mat, râzând amar. Poate că voi, Iscoadele astea ale Celui Întunecat, nu sunteți așa de primejdioase cum am auzit până acum.

Deschizându-i ușa de la încăperea în care se aflau șeile, se trase la o parte, ca s-o lase să treacă. Ea se opri chiar în prag, privindu-l peste umăr. Privirea ei era de gheață, iar glasul, încă și mai rece.

— O să vezi tu cât suntem de periculoși. Când ajunge Myrddraalul...

Ar mai fi vrut să spună ceva, dar Mat o întrerupse, trântind ușa și zăvorând-o. Întorcându-se spre Rand, îl privi îngrijorat.

— Un Pierit, rosti el încordat, vârându-și pumnalul la loc sub surtuc. Vine încoace, din câte zicea femeia asta. Cum îți sunt picioarele?

— De dansat, nu pot, mormăi Rand, dar, dacă mă ajuți să mă ridic, pot să merg. Sânge și cenușă, o să și fug dacă trebuie, adăugă el, privind pumnalul pe care-l ținea în mână și cutremurându-se.

Adunând repede desagile, Mat îl trase în picioare. Rand se clătină și trebui să se sprijine pe umărul prietenului său ca să nu cadă, dar încercă să se grăbească. Ținea pumnalul femeii la mare distanța de trup. Afară, găsi o găleată cu apă. Trecând pe lângă ea, aruncă pumnalul înăuntru. Lama se cufundă în apă cu un fâșâit, scoțând aburi. Cu o grimasă de durere încercă să iuțească pasul.

Cum afară se lumina, erau destul de mulți oameni pe străzi, chiar dacă era devreme. Totuși, fiecare își vedea de treaba lui, și nimeni nu-i baga în seamă pe cei doi tineri care plecau din sat, mai ales că locul era plin de străini. Cu toate acestea, Rand se sili din toate puterile să meargă cu spatele drept. Cu fiecare pas se întreba dacă vreunul dintre cei care se grăbeau înapoi și încolo era Iscoadă a Celui Întunecat. „Oare vreunul dintre ei o așteaptă pe femeia cu pumnalul? Sau pe Pierit?”

După ce se îndepărtaseră cam o mila de sat, puterile îl părăsiră. Acum mergea gâfâind, sprijinindu-se de Mat, iar în clipa următoare era la pământ. Mat îl ajutase să se târâie pe marginea drumului.

— Trebuie să mergem mai departe, îi spuse el, trecându-și mâna prin păr și lăsându-și eșarfa pe ochi. Mai devreme sau mai târziu, cineva o s-o scoată de acolo și o s-o pornească din nou pe urmele noastre.

— Știu, gâfâi Rand. Știu. Ajuta-mă.

Mat îi dăduse din nou mâna să se ridice, dar el rămase în loc, clătinându-se, știind că n-avea rost. Cum ar fi încercat să facă un pas, ar fi căzut din nou grămadă la pământ.

Sprijinindu-l, Mat așteptă nerăbdător ca o căruță, care se apropia dinspre sat, să ajungă lângă ei, apoi mormăi surprins, văzând-o încetinind și oprindu-se chiar în dreptul lor. Un bărbat cu fața trasă se uită în jos spre ei, de pe capră.

— S-a-ntâmplat ceva cu prietenul tău? Întreba omul cu pipa în gură.

— E numai obosit, răspunse Mat.

Rand își dădea bine seama că nu putea păcăli pe nimeni, după cum se sprijinea de Mat. Se desprinsese de el și făcu un pas mai departe. Se clatină pe picioare, dar se sili să nu cadă.

— N-am dormit de două zile, explică el. Am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine. Acum mi-am mai revenit, numai că n-am dormit.

Omul scosese o pală de fum pe la colțul gurii.

— Mergeți în Caemlyn, așa-i? La vârstă voastră, cred c-aș fi pornit și eu să-l văd pe falsul Dragon.

— Da, încuviință Mat. Așa-i. Mergem să-l vedem pe falsul Dragon.

— Ei, hai sus, atunci. Mătăluță însă te urci în spate. Dacă-ți vine iarăși rău, mai bine să fii în paie, nu aicea sus, pe capră. Hyam Kinch mă cheamă.

CAPITOLUL 34

Ultimul sat

Ajunseră în Carysford după lăsarea întunericului, mai târziu decât crezuse Rand, după cum le spusese jupân Kinch când coborâseră din căruță. Se întrebă dacă nu cumva nu mai percepea timpul așa cum trebuie. Trecuseră numai trei nopți de la povestea din Patru Regi, cu Howal Gode, numai două de când Paitr îi surprinsese în târgul Sheran și numai una, o singură zi, de când necunoscuta Iscoadă a Celui Întunecat încercase să-i omoare în grajdul de la Omul Reginei, dar până și acest din urmă episod părea să se fi petrecut cu un an, ba chiar cu o viață în urmă.

Orice s-ar fi întâmplat cu timpul, Carysford era un sat destul de obișnuit, cel puțin așa părea. Case de cărămidă, îngrijite, acoperite cu iederă, și ulițe înguste, în afară de drumul spre Caemlyn, liniștite și părând pașnice. „Dar dedesubt ce-o fi?” se întrebă el. Și târgul Sheran avusese o înfățișare liniștită, la fel ca și satul în care femeia... Numele aceluia din urma nu-l aflate, și nici nu voia să se gândească la el.

Lumina se revărsa pe ferestrele caselor în ulițele care erau aproape pustii. Asta îi era pe plac lui Rand. Furișându-se dintr-un colț în altul, îi evită pe cei câțiva care erau afară. Mat nu se îndepărta de el, împietrind în loc atunci când trosnetul pietrișului îi anunța că se apropia un localnic, apoi strecurându-se de la o umbră la alta, până ce silueta întunecată trecea de ei.

În acel loc, râul Cary nu avea mai mult de treizeci de pași în lățime, iar apa cea întunecată se mișca leneș, dar peste vad fusese, de multă vreme, construit un pod. Veacuri întregi de ploi și vânturi erodaseră piatra, până ce aceasta ajunsese să nu mai pară clădită de mâna omului. Și scândurile groase purtau pecetea atâtor ani în care trecuseră peste ele căruțe de toate felurile, încărcate cu mărfuri, săteni și neguțători. Scândurile desprinse de la locurile lor se clătinau sub picioarele celor doi băieți, scoțând un zgomot puternic, ca de tobă. O lungă bucată de vreme, până ce trecură de sat și se pierdură printre câmpurile din partea cealaltă, Rand se tot așteptase să audă un

glas care să-i întrebe cine erau. Sau, și mai rău, știind foarte bine cine erau...

Pe măsură ce mergeau mai departe, dădeau peste alte semne ale prezenței oamenilor, din ce în ce mai multe. Peste tot se vedeau luminile de la ferme. Drumul și ogoarele de dincolo de el erau mărginite de tufișuri cultivate și de garduri de nuiele. Ogoarele erau peste tot; nu exista loc în care pădurea să se apropie de drum. Păreau să fie mereu lângă vreun sat, chiar și când se aflau la mai multe ceasuri de mers de târgul cel mai apropiat. Locuri îngrijite și pașnice. Nicăieri nu se vedea vreun semn că prin întuneric s-ar fi putut ascunde Iscoade ale Celui Întunecat sau făpturi și mai rele decât acestea.

Fără veste, Mat se așează în mijlocul drumului. Acum că singura sursă de lumină rămăsese luna, el își ridicase eșarfa pe creștet.

— Doi pași fac o lungime, mormăi el. O mie de lungimi fac o milă, patru mile fac o leghe... Nu mai fac nici zece pași, dacă nu știu că la capătul drumului mă așteaptă un loc de dormit. Și n-ar strica nici ceva de mâncare. Nu cumva ai ascuns ceva prin buzunare? Poate vreun măr. Dacă-i pe-așa, n-am să te țin de rău. Măcar uită-te.

Rand se uită de-a lungul drumului, în ambele direcții. În afară de ei, prin întuneric nu se mai mișca nimic. Trase cu ochiul la Mat, care-și scosese una din încălțări și-și masa piciorul. De fapt, nici ei nu se mai mișcau. Și pe el îl dureau picioarele. Se simți străbătut de un fior, ca și cum ar fi fost avertizat că nu-și recăpătase puterile pe de-a-ntregul, așa cum crezuse.

Pe un ogor aflat chiar în fața lor se înălțau mai multe movile întunecate. Căpițe de fin, destul de mici, din pricină că animalele trebuiseră hrănite pe timpul iernii.

Îl înghionti pe Mat cu vârful piciorului.

— Dormim acolo.

— Iar căpițe... oftă Mat, dar se încălță la loc și se ridică.

Vântul se întetea, iar noaptea devenea din ce în ce mai rece. Se cățărara peste scândurile netede din gard și, în scurtă vreme, se afundară în fin. Prelata care apăra căpița de ploaie ținea și vântul la distanță.

Rand se răsuci în scobitura în care se cuibărise până ce găsi o poziție confortabilă. Fânul tot îl mai înțepa, prin haine, dar se obișnuise cu asta. Încercă să numere căpițele în care dormise,

de la plecarea din Whitebridge. Eroii din povești nu dormeau niciodată în fân sau pe sub tufișuri. Dar nu-i mai venea deloc ușor să pretindă că ar fi fost un astfel de erou, nici măcar pentru scurtă vreme. Oftând, își ridică gulerul, sperând ca fânul să nu-i intre pe sub veștminte.

— Rand? Întreba încetișor Mat. Tu crezi că o să izbutim?

— Să ajungem în Tar Valon? E încă departe, dar...

— În Caemlyn. Crezi că o s-ajungem în Caemlyn?

Rand înălță capul, dar în scobitura lor era întuneric; singurul lucru care-i spunea unde era Mat era glasul acestuia.

— Jupân Kinch a zis două zile. Poimâine, răspoimâine cel târziu, o să ajungem.

— Asta dacă nu ne așteaptă pe drum vreo sută de Iscoade ale Celui Întunecat sau vreun Pierit sau doi, replică Mat; o vreme se lăsă tăcerea, apoi el continuă, părând speriat: Cred ca numai noi am rămas. Orice s-ar mai întâmpla, de acum suntem numai noi doi. Numai noi.

Rand clătină din cap; știa că Mat nu-l putea observa, pe întuneric, dar oricum o făcea mai mult pentru sine.

— Culcă-te, Mat, șopti el, obosit. Dar și el rămase multă vreme întins pe spate, înainte să adoarmă. „Numai noi.”

Îl trezi cântecul unui cocoș, iar el se ridică de îndată în lumina slabă de dinainte de revărsatul zorilor, scuturându-și fânul de pe haine. În ciuda măsurilor pe care și le luase, câteva i se strecuraseră pe sub guler și i se așezaseră pe omoplați, făcându-l să se scarpine. Își scoase surtucul și cămașa din pantaloni, ca să le poată ajunge. Tocmai când se afla în această poziție, cu o mână la ceafă și cu alta răsucită la spate, zări mai multe siluete.

Soarele nu se ridicase încă de tot, dar deja pe drum se vedea un șir de oameni care mergeau spre Caemlyn, singuri sau câte doi, unii având în spate diverse boccele, alții doar cu un toiag cu care să se ajute la mers, sau nici măcar atât. Cei mai mulți erau băieți tineri, dar ici și colo mai era și câte o fată sau vreo persoană mai în vârstă. Cu toții păreau ponosiți și istoviți, ca unii care veniseră de departe, pe jos. Unii mergeau cu capul plecat și cu umerii căzuți, deși era atât de devreme; alții însă își ațintiseră privirea pe ceva care se afla înaintea lor, ascuns vederii lui Rand, în direcția din care se revărsau zorii.

Mat se rostogoli afară din căpiță, scărpînându-se de mama focului. Se opri numai cât să-și lege eșarfa pe frunte, nu atât de jos precum în zilele de dinainte.

— Crezi că azi am putea face rost de ceva de mâncare?

Stomacul lui Rand chiorăi, drept răspuns.

— Ne gândim la asta când ajungem pe drum, hotărî el. Aranjându-și în grabă hainele, scoase din fân desagile pe care trebuia să le ducă.

Până să ajungă la gard, Mat îi observase și el pe ceilalți călători. Se încruntă, și rămase nemișcat pe ogor, în timp ce Rand tocmai sărea gardul. Un tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât ei, le aruncă o privire, în timp ce trecea pe lângă ei. Avea hainele pline de praf, la fel ca pătura pe care o ducea în spate, făcută sul.

— Încotro? strigă Mat.

— Păi, cum? Spre Caemlyn, să-l vad pe Dragon, strigă celălalt, drept răspuns, fără să se oprească; ridicând dintr-o sprânceană la vederea păturilor și desagilor care le atârnav pe umeri, adăugă: La fel ca voi.

Și plecă mai departe rîzînd; privirea sa scormonea deja depărtările, cu multă nerăbdare.

De mai multe ori în cursul zilei, Mat repetă întrebarea, iar singurii oameni care-i răspunseră altceva se dovediră a fi localnicii. Aceștia fie nu răspundeau deloc, fie scuipeau pe jos și se întorceau dezgustați pe călcâie. Și tot îi mai urmăreau, cu mare grijă, privindu-i pe toți călătorii în același fel, cu coada ochiului. Chipurile lor spuneau că străinii erau în stare de orice, dacă nu stăteau cu ochii pe ei.

Și nu erau doar bănuitori cu străinii, ci păreau de-a dreptul deranjați de ei. Pe drum erau mulți oameni, mergând destul de împrăștiți, astfel încât, după ce soarele se înălțase deasupra orizontului și apăruseră primele căruțe de fermieri, acestea nu reușeau să înainteze nici măcar în ritmul lent cu care o făceau de obicei. Niciunul dintre localnici nu era dispus să ia pasageri. Singurul răspuns la astfel de cereri era o strâmbătură amară, însoțită eventual de un blestem, din pricina faptului că întârziiau de la diversele munci.

Căruțele cu coviltir ale neguțătorilor treceau pe lângă ei fără prea multe piedici, în timp ce călătorii le amenințau cu pumnii, fie spre Caemlyn, fie în cealaltă direcție. Foarte devreme, apăru

primul alai care venea într-un trap iute, dinspre răsărit; soarele nici nu se ridicase bine la orizont. Pe dată, Rand ieși de pe drum. Alaiul nu dădea semne că ar fi fost dispus să încetinească pentru nimic în lume, astfel că văzu și alți călători care-i urmau exemplul. Se trase cât putu mai aproape de margine, dar nu se opri.

Singurul avertisment pe care-l primi, pe când prima căruță hurducăia pe lângă el, fu o umbră mișcându-se în aer. Pe dată, se întinse la pământ, în timp ce biciul căruțașului șfichiuia aerul, în locul în care, cu câteva clipe mai înainte, fusese capul băiatului. De acolo, de jos, prinse privirea acestuia. Ochi neînduplecați, buzele strânse într-o strâmbătură aprigă. Nici nu-i păsa că l-ar fi putut răni sau i-ar fi putut scoate un ochi.

— Orbi-te-ar Lumina! striga Mat, în urma căruței. Nu poți să...

Dar un paznic călare îl lovi peste umăr cu mânerul sulitei, culcându-l la pământ peste Rand.

— Dă-te din drum, nespălatule, Iscoadă a Celui Întunecat ce ești! mârâi acesta, fără să încetinească.

După acest episod, se ținură la distanță de căruțe. Erau destul de multe. De-abia ce se pierdea în depărtări scârțâitul roților uneia, că se și auzea alta venind. Paznicii și căruțașii îi priveau, cu toții, pe călătorii care se îndreptau spre Caemlyn ca pe niște spurcăciuni pe două picioare.

Odată, Rand judecă greșit lungimea biciului unui căruțaș, numai cu câteva degete. Ducându-și mâna la rana ușoară de deasupra sprâncenei, înghiți în sec, ca să nu verse, la gândul că fusese atât de aproape să-i scoată ochiul. Căruțașul îi rânji. Cu cealaltă mână, Rand îl prinse pe Mat, oprindu-l să-și pună săgeata în arc.

— Lasă-l, spuse el, făcându-i semn cu capul spre paznicii care călăreau alături de căruțe; unii dintre ei râdeau, alții se uitau urât la arcul din mâinile băiatului. Dacă avem noroc, scăpăm numai cu o bătaie. Dacă avem noroc...

Mat gemu nemulțumit, dar îl lăsă pe Rand să-l tragă din nou pe drum.

De două ori, escadroane compuse din Gărzile Reginei veniră la trap în josul drumului; panglicile din vârful lăncilor fluturau în vânt. Unii dintre fermieri strigau la ei, pretinzând să se ia măsuri împotriva călătorilor, iar Gărzile se opreau de fiecare dată

pentru a-i asculta politicos. Aproape de amiază, Rand se opri și el, ca să asculte o asemenea discuție.

Chipul căpitanului Gărzilor era ascuns de un coif cu vizieră; în spatele acesteia, gura sa se vedea numai ca o dungă subțire.

— Dacă vreunul dintre ei fură ceva sau intră fără voie pe pământurile dumitale, mârâi el către fermierul ciolănos care stătea încruntat alături, am să-l duc pe sus în fața unui magistrat. Însă cei care călătoresc pe Calea Mare a Reginei nu încalcă niciuna dintre Legile sale.

— Dar sunt peste tot, protestă fermierul. Nimeni nu știe cine sunt, ce sunt. Și toate zvonurile astea despre Dragon...

— Pe Lumină, omule! Aici sunt numai o mână de oameni. Gândește-te că în Caemlyn sunt peste tot, și în fiecare zi se adună și mai mulți.

Căpitanul se încruntă și mai tare, dând cu ochii de Rand și de Mat, care stăteau pe drum, în apropierea lor. Le făcu semn să-și continue drumul, cu mâna sa acoperită de o mănușă de oțel.

— Hai, hai, la drum, sau vă popresc pentru că împiedicați lumea să treacă.

Nu le vorbea mai dur decât îi vorbise fermierului, dar tot îi făcu să se miște și-i urmări câțva timp din priviri. Rand îi simțea ochii, care-i sfredeau ceafa. Bănuia că Gărzile nu prea aveau răbdare cu sătenii și nici o milă pentru un hoț înfometat. Se hotărî să-l oprească pe Mat, dacă-i mai propunea cumva să fure ouă.

Cu toate acestea, aglomerația de căruțe și oameni de pe drum avea și o parte bună, mai ales că erau atâția tineri care se îndreptau spre Caemlyn. Dacă erau câteva Iscoade ale Celui Întunecat pe urmele lor, le-ar fi venit tot așa de ușor să-i găsească precum ar fi căutat un ac în carul cu fân. Iar dacă Myrddraalul care venise peste ei în Noaptea lernii nu știuse precis pe cine căuta, poate că nici tovarășii lui de acum nu erau mai lămuriți.

Stomacul îi chiorăia adesea, amintindu-i că nu mai aveau bani, oricum nu îndeajuns pentru o masă, la prețurile pe care oamenii le pretindeau atât de aproape de Caemlyn. La un moment dat, se trezi cu mâna pe cutia flautului, dar, dezmeticindu-se, și-o potrivî în spate, cu un gest hotărât. Gode știuse tot ce era de știut despre flaut și jonglerii. Era cu

neputința să-și dea seama cât de multe aflate Ba'alzamon de la acesta, înainte să-și găsească sfârșitul – dacă, într-adevăr, ceea ce văzuse Rand fusese sfârșitul sau cât le împărtășise celorlalte Iscoade.

Trecând pe lângă o fermă, se uită cu jind la ea. Văzu un bărbat care patrula pe lângă gard, cu doi câini care mârâiau și smuceau de lanțurile cu care erau legați. Bărbatul părea să nu aștepte decât un prilej pentru a le da drumul. Nu toți fermierii își scosese rășii la vedere, dar niciunul nu era dispus să le dea de lucru călătorilor.

Până la apusul soarelui, Rand și Mat traversară încă două sate. Localnicii stăteau adunați în grupuri mici, vorbind între ei și privind-i pe călătorii care treceau prin apropiere, într-un ritm constant. Chipurile lor nu erau mai prietenoase decât cele ale fermierilor, ale cărușilor sau ale Gărzilor Reginei. Toți străinii ăștia care mergeau să-l vadă pe falsul Dragon. Niște proști, care se băgau unde nu le fierbea oala. Poate că erau cu toții slujitorii falsului Dragon. Poate chiar Iscoade ale Celui Întunecat. Și cine știe dacă nu cumva era același lucru?

La căderea serii, șirul de călători începu să se rărească, în cel de-al doilea sat. Pușinii care aveau bani dispărură în han, deși părea că se iscase o mică dispută, pentru că hangiuul nu era prea dornic să le dea drumul înăuntru. Alții începură să caute tufșurile aflate mai la-ndemână sau ogoarele fără câini. Înainte de asfințitul soarelui, numai ei doi mai rămăseseră pe drum. Mat începu să pomenească despre posibilitatea de a găsi o nouă căpiță, dar Rand insistă să nu se oprească.

— Să mergem până ce nu mai vedem drumul, propuse el. Cu cât mergem mai mult fără să ne oprim, cu atât înaintăm mai mult. „Asta dacă mai e cineva pe urmele noastre. Și de ce ar mai fi, acum, după ce-au așteptat atât de mult și ne-au dat atâta răgaz?”

Argumentul se dovedi îndeajuns de puternic pentru Mat. Aruncând priviri repezi peste umăr, el mări pasul. Rand trebui să se grăbească, pentru a nu rămâne în urmă.

Se făcu din ce în ce mai întuneric, și numai lumina lunii mai străpungea ușor beznă. Elanul lui Mat se stinse, iar el începu din nou să se plângă. Rand simțea niște noduri dureroase la glezne. Își spuse că fuseseră zile în care mersese și mai mult, pe când trudea la fermă alături de Tam, dar, oricât și ar fi repetat-o, nu

se putea convinge. Scrâșnind din dinți, se sili să uite de durere și să nu se oprească.

Din pricină că Mat se plângea mereu, iar el se concentra asupra fiecărui pas făcut, nu observară luminile din satul aflat în fața lor decât când aproape ajunseseră. Rand se opri, simțind dintr-odată o arsură care pornea de la tălpi și i se urca până la coapse. I se păru că simte și o băătăură, pe talpa piciorului drept. La vederea luminilor, Mat căzu în genunchi, scoțând un geamăt.

— Acum putem să ne oprim? găfâi el. Sau vrei să găsim un han și să atârnăm la intrare un semn pe care să-l vadă toate Iscoadele celui Întunecat? Sau vreun Pierit?

— Să trecem de sat, răspunse Rand, cu ochii la lumini. De la depărtare, cufundat în întuneric, satul semăna cu Emond's Field. „Aici, oare ce ne așteaptă?” Mai e o milă, doar atât.

— Doar atât? Nu mai fac niciun pas.

Pe Rand îl ardeau picioarele, dar se sili să mai înainteze puțin, încă puțin. Nu era deloc mai ușor, dar nu se opri, ci o luă încet. Înainte să fi apucat să facă zece pași, îl auzi pe Mat, care se împleticea pe urmele lui, mormăind ceva pentru sine. Se simți mulțumit ca nu putea auzi ce spunea prietenul lui.

Era îndeajuns de târziu pentru ca străzile să fie pustii, deși cele mai multe case aveau cel puțin o fereastră luminată. Hanul aflat în mijlocul satului era plin de lumini, înconjurat de o strălucire aurie care alunga întunericul. Dinăuntru se auzeau muzică și hohote de râs, înăbușite de zidurile groase. Semnul de deasupra ușii scârțâia în bătaia vântului. La capătul apropiat al hanului, pe drumul spre Caemlyn, se aflau o căruță și un cal, împreună cu un bărbat care cerceta frâiele. La capătul îndepărtat stăteau în picioare alți doi bărbați, aflați chiar la marginea porțiunii luminate.

Rand se opri în umbră, lângă o casă în care nu se vedea nici o lumină. Era prea obosit pentru a mai căuta prin împrejurimi o cale ocrotită. Un minut de odihnă nu avea ce rău să-i facă. Doar un minut. Doar până plecau bărbații. Mat se sprijini de zid cu un oftat de mulțumire, lăsându-se pe spate, de parcă plănuia să adoarmă chiar acolo.

Era ceva în legătură cu cei doi bărbați care-l nelinișteau pe Rand. Nu putea fi sigur, la început, dar apoi își dădu seama că și cel cu căruța era de aceeași părere. Ajungând la capătul curelei

pe care o cerceta, el potrivi căpăstrul pe botul calului, apoi se întoarse și luă totul de la început. În tot acest timp, nu-și înălță capul, ci rămase cu privirile ațintite asupra a ceea ce făcea, fără să se uite la cei doi. Era cu puțință ca el să nu-și fi dat seama, pur și simplu, de prezența celorlalți, deși între ei nu erau nici cincizeci de picioare, numai că se mișca prea brusc și, din când în când, se răsucea stângaci pe călcâie, ca nu cumva să se uite spre ei.

Unul dintre bărbații din umbră nu se distingea decât ca o siluetă întunecată, dar celălalt era ceva mai aproape de lumină, cu spatele spre Rand. Chiar și așa, era limpede că nu era prea mulțumit de discuția pe care o purta. Își frângea mâinile și stătea cu capul plecat, scuturându-l din când în când, ca și cum ar fi aprobat ceea ce-i spunea cel de al doilea. Rand nu auzea nimic, dar rămase cu impresia că singurul care vorbea era cel din umbră, iar cel nervos nu făcea decât să asculte, să încuviințeze și să-și frângă mâinile îngrijorat.

Până la urmă, cel învăluit în beznă se întoarse, iar celălalt înaintă până în bătaia luminii. În ciuda frigului, își ștergea fața cu șorțul lung cu care era încins, ca și cum ar fi fost scăldată în sudoare.

Simțind cum i se făcea părul măciucă, Rand privi silueta care pășea prin întuneric. Nu știa de ce, dar, neliniștea care îl cuprinse părea să aibă legătură cu individul acela. Rand se simțea pradă unui vag presentiment, de parcă tocmai își dăduse seama că cineva se apropia pe furiș de el. Scuturând din cap, își frecă brațele, cu mișcări bruște. „Doar nu te-ai prostit și tu, ca Mat?”

În acea clipă, silueta trecu peste un petic luminat de sub o fereastră, iar Rand se înfioră. Firma hanului scârțâia în bătaia vântului, dar mantia cea neagră nici nu se mișca.

— Un Pierit, șopti el, iar Mat sări în picioare de parcă ar fi strigat în gura mare.

— Ce...?

Îi astupă gura cu mâna.

— Încet.

Silueta întunecată se pierdu în umbră. „Unde?”

— Cred că acum a plecat. Nădăjduiesc cel puțin.

Își dădu mâna la o parte, iar Mat nu scoase niciun zgomot, ci doar trase aer în piept, adânc și răsunător. Bărbatul cel nervos

ajunsesse aproape de ușa hanului. Se opri și-și netezi șorțul, încercând în mod vizibil să se liniștească, înainte să intre.

— Ciudați prieteni mai ai, Raimun Holdwin, vorbi dintr-odată omul de lângă căruță; era glasul unui bătrân, puternic însă. Vorbitorul se îndreptă de spate, clătinând din cap. Ciudați prieteni pentru un hangiu, după căderea nopții.

Bărbatul cel nervos tresări auzind acestea și privi în jur de parcă nu văzuse până atunci nici căruța și nici pe bătrân. Inspiră adânc și își regăsi cumpătul, apoi întreabă scurt:

— Și ce vrei să spui cu asta, Almen Bunt?

— Numai ce-am spus, Holdwin. Ciudați prieteni. Nu-i de prin partea locului, așa-i? Mulți ciudați au mai apărut în ultimele săptămâni. Tare mulți.

— Ce să zici și tu, răspunse Holdwin, ridicând dintr-o sprânceană în direcția căruței. Eu cunosc mulți oameni, chiar și unii din Caemlyn. Nu ca dumneata, care stai tot timpul închis în ferma aia a dumitale. Făcu o pauză, apoi continuă, ca și cum simțea că mai are de dat lămuriri. Este din Patru Regi. Caută doi tâlhari. Băieți tineri. I-au furat o sabie cu pecetea bătlanului.

Lui Rand i se tăie răsuflarea, auzind de „Patru Regi”. Iar când hangiuul pomeni de sabie, trase cu ochiul la Mat. Prietenul său se lipise de zid și rămăsese cu ochii mari, ațintiți în beznă, încât nici nu-i se mai vedeau pupilele. Rand și-ar fi dorit să facă aidoma – Jumate-Omul putea fi oriunde –, numai că privirea i se întoarse către cei doi bărbați din fața hanului.

— O sabie cu pecetea bătlanului! exclamă Bunt. Nu mă mir c-o vrea înapoi.

Holdwin încuviință.

— Da, și-i vrea și pe ei. Prietenul meu e om bogat, e... neguțător, iar ei le-au făcut tot felul de necazuri celor aflați în slujba lui. Au răspândit tot soiul de povești și i-au scos din fire pe toți. Sunt Iscoade ale Celui Întunecat, și ciraci de ai lui Logain pe deasupra.

— Și Iscoade ale Celui Întunecat, și tovarăși de-ai falsului Dragon? Și mai și răspândesc povești? O groază de lucruri pentru doi tineri. Parcă așa ai spus, că sunt tineri, nu?

În glasul lui Bunt se simți deodată o undă de ironie, dar hangiuul păru să n-o bage de seamă.

— Da. N-au nici douăzeci de ani. E și o răsplată – o sută de coroane de aur – pentru amândoi. Dar sunt șmecheri, ăștia doi,

continuă el după ce șovăi o clipă. Numai Lumina știe ce soi de povești spun, încercând să-i stârnească pe oameni unii împotriva altora. Și sunt și periculoși, deși nu par. Stricați până-n măduva oaselor. Dacă ți se pare că-i zărești pe undeva, mai bine stai deoparte. Doi băieți, unul cu o sabie, amândoi foarte precauți. Dacă sunt chiar ei... prietenul meu o să-i prindă, după ce-i dăm de știre pe unde sunt.

— S-ar zice că știi și cum arată.

— O să știu când o să-i văd, spuse încrezător Holdwin. Numai să nu-ncerci să-i prinzi dumneata, de unul singur. Nu trebuie să pățească nimeni nimic. Numai vino să-mi spui dacă-i vezi. Prietenul meu se va... ocupa de ei. O sută de coroane pentru amândoi, dar numai dacă sunt împreună.

— O sută de coroane pentru amândoi, cugetă Bunt. Dar pentru sabia aia pe care o vrea atât de mult cât dă?

Brusc, Holdwin păru să-și dea seama că bărbatul își bătea joc de el.

— Nici nu știu de ce mai stau de vorbă cu dumneata, se răsti el. Văd că tot n-ai renunțat la planul ăla prostesc.

— Nu-i așa prostesc, răspunse liniștit Bunt. S-ar putea să nu mai am prilejul să văd un fals Dragon, înainte să mor – facă Lumina să fie așa! –, și sunt prea bătrân ca să mai înghit praful de pe urma cine știe cărui neguțător, de aici și până în Caemlyn. Așa, o să fiu singur pe drum, și o să ajung în Caemlyn mâine dimineață.

— Singur? se miră hangiu, cu glas răutăcios. N-ai de unde să știi ce se ascunde în întuneric, Almen Bunt. Singur pe drum, în beznă. Chiar dacă te aude cineva zbierând, și tot n-o să-și deschidă ușa ca să-ți dea o mână de ajutor. Parcă n-ai știi cum sunt vremurile, Bunt. Nici măcar vecinul tău cel mai apropiat n-ar face-o.

Nimic din toate acestea nu părea să-l tulbure pe bătrânul fermier, care răspunse la fel de liniștit ca mai înainte:

— Dacă Gărzile Reginei nu pot menține siguranța pe drum, nici măcar atât de aproape de Caemlyn, atunci niciunul dintre noi nu este în siguranță, nici chiar în dormitor. Și zic eu că un lucru ar putea face și Gărzile, ca să nu mai fie primejdii pe drum – anume să-l pună în fiare pe amicul acela al dumatăle care se furișează pe întuneric, de parcă îi e frică să nu-l vadă cumva cineva. N-o să-mi spui acuma că nu-i pus pe rele.

— Frică! exclamă Holdwin. Prost bătrân ce ești, dac-ai ști... Dar se întrerupse brusc, clănțănind din dinți, și se scutură din tot trupul. Nici nu știu de ce-mi pierd vremea cu dumneata. Hai, valea! Nu mai sta acolo, să nu poată lumea să intre în hanul meu.

Și, cu asta, ușa hanului se închise în urma lui, cu un zgomot răsunător. Mormăind ca pentru sine, Bunt apucă marginea căruței și puse piciorul pe roată, dând să se urce. Rand șovăi numai o clipă. Mat îl apucă de braț tocmai când dădea să se apropie.

— Ai înnebunit, Rand? O să ne recunoască precis!

— Și preferi să rămâi aici? Cu Pieritul prin preajmă? Unde crezi c-o să putem ajunge pe jos, înainte să ne prindă?

Încerca să nu se gândească la faptul că nici cu căruța nu puteau ajunge prea departe, dacă-i găsea. Se smulse din strânsoarea lui Mat și ieși în drum. Își ținu mantia cu grijă, pentru ca sabia să rămână ascunsă. Nu era nimic bătător la ochi – vântul sufla puternic și era destul de frig.

— Am auzit fără să vreau că mergeți în Caemlyn, spuse el.

Bunt tresări, smulgând un toiag din căruță. Fața sa trasă era plină de zbârcituri, rămăsese fără jumătate din măsele, dar mâinile sale noduroase țineau toiagul cu multă siguranță. După o vreme, îl lăsă jos și se sprijini în el.

— Deci voi doi mergeți în Caemlyn. Să-l vedeți pe Dragon, nu?

Rand nu-și dăduse seama că Mat îl urmase. El se ținea cu câțiva pași mai în spate totuși, în întuneric, privind hanul și pe bătrân cu aceiași ochi bănuitori cu care cerceta și împrejurimile.

— Pe falsul Dragon, îl corectă apăsat Rand.

Bunt încuviință.

— Sigur, sigur.

Aruncă o privire piezișă spre han, apoi, brusc, îndesă la loc toiagul sub capra căruței.

— Ei, dacă vreți, atunci urcați. Am pierdut și așa destulă vreme.

Și se cățăără pe capră. Rand se urcă și el, în spate, când fermierul tocmai trăgea de frâie. Mat veni în fugă, după ce căruța se urni. Rand îl prinse de braț și-l trase sus.

Bunt mergea destul de iute, astfel că satul dispăru în scurtă vreme în urma lor. Rand stătea întins pe scândurile goale,

Încercând să nu i se facă rău din pricina legănării roților. Mat își înăbușea căscaturile cu pumnul, privind bănuitor locurile prin care treceau. Ogoarele și fermele erau cufundate în întuneric; când și când, se vedeau luminile de pe la ferme. Acestea însă păreau îndepărtate, de parcă se luptau în zadar cu noaptea. Se auzi bocetul îndurerat al unei bufnițe, iar vântul gemu ca niște suflete pierdute în Umbră.

„Ar putea fi oriunde în jurul nostru”, se gândi Rand.

Bunt părea să resimtă și el apăsarea nopții, căci, pe neașteptate, începu să vorbească.

— Ați mai fost vreodată în Caemlyn? Întrebă el, chicotind. Cred că n-ați apucat. Ei, așteptați să-l vedeți. Orașul cel mai mare din lume. Oh, am auzit și eu de Illian, de Ebou Dar de Tear și de altele – se găsește mereu câte un prost care să creadă că un lucru e mai mare și mai bun, numai pentru că se află undeva, în depărtare dar, după capul meu, Caemlyn e cel mai mareț care există pe lume. Mai mareț nici nu poate fi. Nu, nu poate. Decât dacă Regina Morgase, scâlda-o-ar Lumina, ar scăpa de vrăjitoarea aia din Tar Valon.

Rand stătea întins, cu capul așezat pe paturile făcute sul și pe bocceaua lui Thom, privind întunericul care plutea pe lângă ei, fără să ia seama la vorbele fermierului. Glasul acestuia ținea bezna la distanță și făcea să nu se mai audă bocetul vântului. Deodată însă, se răsuci și se uita la spinarea întunecată a celui de pe capră.

— Aes Sedai, vreți să spuneți?

— Păi, ce altceva? Stă acolo în palat ca un păianjen. Eu unul îi sunt credincios Reginei – întrebați pe cine vreți voi dar tot spun că nu-i bine. Nu sunt dintre cei care zic că Elaida are prea multă înrâurire asupra Reginei. Nu, nu. Cât despre proștii care pretind că Elaida e de fapt regină în toate privințele, în afara titlului... uite ce părere am despre ei, sfârși el, scuipând în întuneric. Morgase nu-i o marionetă, ca să danseze cum îi cântă cine știe ce vrăjitoare din Tar Valon.

Altă Aes Sedai. Dacă... de fapt, nu dacă, ci când Moiraine ajungea în Caemlyn, putea foarte bine să se ducă s-o caute pe una din suratele sale. Dacă se întâmpla ceva rău, aceasta Elaida i-ar fi putut ajuta să ajungă în Tar Valon. Se uită la Mat, iar acesta, ca și cum l-ar fi auzit, clătină din cap. Deși nu-i putea

vedea chipul, știa că trebuie să fi avut aceeași expresie de refuz.

Bunt își continuă vorba, plesnind din bici de câte ori calul încetinea, dar în rest odihnindu-și mâinile în poală.

— Sunt credincios Reginei, după cum am spus, dar până și proștii spun vorbe înțelepte, din când în când. Până și porcul orb mai găsește o ghindă câteodată. Trebuie să se petreacă niște schimbări. Vremea asta, recoltele care nu se mai fac, vacile rămase fără lapte, vițelii și mieii care se nasc morți sau cu două capete. Ticăloșii de corbi nici nu mai așteaptă să-i vadă murind. Oamenii sunt speriați. Vor să dea vina pe cineva. Colțul Dragonului apare pe ușile lor. Făpturi care se furișează prin întuneric. Hambarele ard. Mai sunt și unii ca amicul ala al lui Holdwin, de sperie lumea. Regina trebuie să facă ceva, înainte să fie prea târziu. Înțelegeți și voi, nu?

Rand scoase un sunet nedeslușit, gândindu-se că fuseseră încă și mai norocoși decât crezuse prima dată, găsindu-l pe bătrânul acesta cu căruța lui. Dacă așteptau zorii, era cu puțință să nu fi ajuns mai departe de acel ultim sat. Făpturi care se furișează prin noapte. Se ridică să privească peste marginea căruței, în întuneric. I se păru că vede umbre și siluete care se zvârcoleau, și se lăsă la loc, înainte ca închipuirea sa să-l convingă că era cine știe ce pe acolo.

Bunt luă totul drept o încuviințare.

— Așa. Sunt credincios Reginei și am să mă împotrivesc celor care vor să-i facă rău, dar am dreptate. Ia gândiți-vă la Domnița Elayne și la Prințul Gawyn. Acuma, e cu puțință să nu li se-ntâmples nimic rău, ba chiar să fie bine. Sigur, știu că totdeauna s-a făcut așa în Andor. Domnița Moștenitoare să fie trimisă în Tar Valon ca să învețe de la Aes Sedai, iar fiul cel mai mare să plece să învețe de la Străjeri. Cred în tradiții, zău că da, dar ia uitați-vă cu ce ne-am ales ultima dată. Luc a murit în ținuturile atinse de Mană, înainte să fie măcar uns drept Dintâi Prinț al Sabiei, iar Tigraine a dispărut - a fugit sau a murit - când a venit vremea să urce pe tron. Povestea asta încă ne mai tulbură. Sunt unii care spun că e încă în viața, știți, și că Morgase nu e Regină de drept. Niște neghiobi de cea mai joasă speță. Îmi amintesc ce s-a-ntâmplat. Îmi amintesc de parc-ar fi fost ieri. Nu mai era nici o Domniță-moștenitoare care să urce pe tron când a murit bătrâna Regina, și fiecare Casă din Andor

complota și se lupta pentru acel drept. Și Taringail Damodred. Nici n-ai fi zis că-și pierduse soția... nu se gândea decât la Casa care va câștiga lupta, ca să se poată însura din nou și să ajungă totuși Prinț Consort. Ei, a făcut-o și p-asta, deși nu știu de ce l-a ales Morgase pe... of, da' niciun bărbat nu cunoaște gândurile femeilor, iar o regină este de două ori femeie, măritată și cu bărbatu-său, și cu regatul. A obținut ce-a vrut, până la urmă, chiar dacă nu cum a vrut. Așadar, până ca el să piară, și Cairhien a fost implicat în toate comploturile, și știți cum s-a sfârșit asta. Copacul a fost tăiat, iar Aielii, cu văluri negre pe față, au trecut Zidul Dragonului. Mă rog, după ce i-a făcut pe Elayne și pe Gawyn, a avut bunul simț să se lase omorât, și așa s-a isprăvit cu asta, cred. Dar de ce să-i trimită în Tar Valon? Ar cam fi timpul ca oamenii să nu se mai gândească la Aes Sedai, de câte ori le vine în minte tronul din Andor. Dacă trebuie să plece undeva la învățătură, ce să zic, și-n Illian sunt biblioteci la fel de bune ca în Tar Valon, iar cei de acolo ar putea s-o-nvețe pe Domnița Elayne la fel de multe lucruri despre domnie și despre intrigi ca și vrăjitoarele. Nimeni nu știe mai multe despre intrigi decât locuitorii din Illian. Iar dacă oamenii din Gardă nu-l pot învăța pe Seniorul Gawyn îndeajuns de multe lucruri despre meșteșugul armelor, ce să zic, și în Illian sunt soldați. Și în Shienar, și în Tear, că veni vorba. Eu îi sunt credincios Reginei, dar aș zice să cam terminăm odată toată povestea asta cu Tar Valon. Trei mii de ani înseamnă destul. Ba chiar prea mult. Regina Morgase poate să ne conducă și să pună lucrurile la punct și fără ajutor din Turnul Alb. Vă spun, femeia asta te face să fii mândru să îngenunchezi în fața ei și să-i ceri binecuvântarea. Păi, odată...

Rand se lupta cu somnul după care tânjea tot trupul său, dar scârțâitul ritmic și legănatul căruței îl făcură, în cele din urmă, să adoarmă, în timp ce Bunt încă mai vorbea, cu glasul său târăgănat. Îl visă pe Tam. La început se aflau la masa cea mare de stejar de la fermă, bând ceai în timp ce Tam îi povestea despre Prinți Consorti, Domnițe Moștenitoare, despre Zidul Dragonului și Aielii cu văluri negre. Sabia cu pecetea bătlanului zăcea pe masă între ei, dar niciunul n-o privea. Brusc, se trezi în Pădurea de la Apus, trăgând după el targa improvizată, prin noaptea luminată de lună. Când privi peste umăr, văzu că pe

targă nu era taică-său, ci Thom, care ședea picior peste picior și jongla cu mingile, luminat de razele lunii.

— Regina e măritată cu regatul, spuse Thom, în timp ce mingile colorate dănuiau în cerc, dar Dragonul... Dragonul e una cu lumea, iar lumea e una cu Dragonul.

Ceva mai în spate, Rand zări un Pierit, cu mantia sa nebătută de vânt, pe calul care se strecura în tăcere, ca un spectru, printre copaci. De șaua Myrddraalului atârnav două capete retezate, din care picura sângele care se scurgea în râuri întunecate pe spinarea armăsarului negru ca smoala. Erau Lan și Moiraine, cu fețele schimonosite de durere. În timp ce călărea, Pieritul trăgea după sine mai multe lațuri, fiecare legat de încheieturile celor care fugeau în spatele lui, pe urmele copitelor tăcute ale calului, cu fețele albe de disperare. Mat și Perrin. Și Egwene.

— Nu ea! strigă Rand. Pârjoli-te-ar Lumina, pe mine mă vrei, nu pe ea!

Jumate-Omul făcu un gest, iar în jurul lui Egwene izbucniră flăcări care-i preschimbară tot trupul în cenușă; oasele i se înnegriră și se făcură praf.

— Dragonul e una cu lumea, rosti Thom, jonglând în continuare, nepăsător, iar lumea este una cu Dragonul.

Rand țipă... și deschise ochii.

Căruța înainta scârțâind pe drumul spre Caemlyn, înconjurată de întuneric și de mirosul dulce al fânului de mult dispărut; se simțea și un ușor miros de cal. Pe pieptul lui se odihnea o siluetă mai întunecată ca noaptea, iar în ochii lui se pironiseră alți ochi, mai negri ca moartea.

— Ești al meu, șopti corbul, iar pliscul cel ascuțit i se înfipse în ochi. Rand țipă, simțind cum pasărea îi scotea ochiul din orbită. Cu un urlet ascuțit, el se ridică, ducându-și ambele mâini la față.

Căruța era scăldată în lumina zorilor. Uimit, își privi palmele. Nu era nici o urma de sânge. Nu simțea durere. Restul visului îi pierea deja din minte, dar ultima parte... Cu mișcări gingașe, își pipăi fața și se cutremură.

— Măcar... căscă Mat, de-i trosniră fălcile, măcar ai apucat să dormi.

În ochii lui tulburi nu se citea prea multă compasiune. Stătea ghemuit sub mantie, cu capul pe păturile făcute sul.

— Toată noaptea a vorbit, fir-ar să fie.

— Te-ai trezit de-a binelea? întrebă Bunt de pe capră. Ce m-ai mai speriat, când ai țipat așa. Ei, am ajuns, mai spuse, fluturându-și brațul în fața lor într-un gest grandios. Caemlyn, cel mai mareț oraș din lume.

CAPITOLUL 35

Caemlyn

Rand se răsuci, pentru a ajunge în spatele bărbatului de pe capră, ridicându-se în genunchi. Nu se mai putu abține și izbucni într-un hohot de râs ușurat.

— Am ajuns, Mat! Ți-am zis că o să...

Dar cuvintele i se opriră în gât, când dădu cu ochii de Caemlyn. După trecerea prin Baerlon și, încă și mai mult, după ruinele din Shadar Logoth, crezuse că știa cum arăta un mare oraș, dar acesta... îi întrecea toate așteptările.

În afara mărețelor ziduri, clădirile se înghesuiau laolaltă, ca și cum toate orașele prin care trecuseră fuseseră mutate de la locurile lor și aduse aici, strânse unul într-altul. Caturile de sus ale hanurilor se înălțau deasupra acoperișurilor de țigla ale caselor, iar depozitele pitice, largi și fără ferestre se șteau de peste tot. Clădiri de cărămidă roșie, de piatră cenușie sau vărute în alb, amestecate unele printre altele, se răspândeau în depărtări, cât vedeai cu ochii. Baerlon ar fi putut dispărea fără urmă pe acolo, iar Whitebridge putea fi înghițit de douăzeci de ori, fără nici o greutate.

Cât despre ziduri... înălțimile netede, de cincizeci de picioare, din piatră cenușie, vârstate cu argintiu și alb, se întindeau într-un cerc imens, rotunjindu-se spre miazănoapte și miazăzi, făcându-l pe Rand să se întrebe cât de departe ajungeau. Pe toată lungimea lor se înălțau turnuri rotunde, cu mult mai mari decât zidul în sine. În vârful fiecărui turn fâlfâiau steaguri roșu cu alb. De dincolo de zid se zăreau și alte turnuri zvelte, mai înalte chiar decât cele de pe ziduri, și cupole care sclipeau în soare, albe și aurii. Miile de povești pe care le auzise îl făcuseră să-și imagineze felurite orașe, mărețele reședințe ale regilor și ale reginelor, ale tronurilor, ale puterilor și ale legendelor, iar Caemlyn se potrivea perfect cu toate acele imagini.

Căruța scârțâia, îndreptându-se înspre oraș, pe drumul cel lat, către porțile încadrate de turnuri. Pe porți tocmai ieșea alaiul de căruțe al unui neguțător, pe sub o arcadă rotundă, tăiată în

piatră, pe unde ar fi putut pătrunde și un uriaș, sau zece uriași unul lângă altul. Piețe neîngrădite se înșirau de-a lungul drumului, pe ambele părți; acoperișurile de țiglă ale tarabelor sclipeau în roșu și violet, având între ele despărțituri și felurite lăcașuri pentru animale. Vițeii mugeau mai subțire, vitele, mai gros, găștele găgâiau, găinile cotcodăceau, caprele și oile behăiau, iar oamenii se tocmeau, țișând din toți rărunchii. Prin porțile orașului, un val de zgomot se revărsa spre ei.

— Ce v-am spus? zise Bunt, trebuind să ridice glasul ca să poată fi auzit. Cel mai mareț oraș din lume. Știați c-a fost construit de Ogieri? Cel puțin Orașul Interior și Palatul. Așa-i de vechi acest Caemlyn al nostru, unde buna Regina Morgase, scălda-o-ar Lumina, face legea și menține pacea în Andor. Cel mai mareț oraș din lume.

Rand era dispus s-o creadă. Rămăsese cu gura deschisă, și ar fi vrut să-și astupe urechile cu palmele, pentru a se feri de zgomot. Drumul era plin de oameni, înghesuindu-se precum cei din Emond's Field pe Pajiște, la Bel Tine. Își aminti cum se gândise că erau mult prea mulți oameni în Baerlon, și aproape că-i veni să râdă. Se uită la Mat și rânji. Prietenul lui chiar își astupase urechile cu palmele și lăsase umerii în jos, de parcă ar fi vrut să-și ascundă capul cu totul.

— Cum să ne ascundem aici? întreba el cu glas tare, văzând că Rand îl privea. Cum să ne dăm seama în cine putem avea încredere, când sunt atât de mulți oameni? Atât de mulți, lua-i-ar naiba! Pe Lumină, și ce zgomot!

Înainte să răspundă, Rand îl privi pe Bunt. Fermierul era cufundat încă în contemplarea orașului; cu toată harmalaia din jur, oricum era cu putință să nu fi auzit nimic. Cu toate acestea, când îi răspunse lui Mat, își apropie buzele de urechea lui.

— Cum crezi că o să ne găsească, printre atâția oameni? Nu-ți dai seama, cap pătrat ce ești? Suntem în siguranță, dacă înveți și tu să-ți pui lacăt la gura aia blestemată.

Ridică un braț și îi arătă celuiilalt împrejurimile, piețele și zidurile orașului la care încă nu ajunseseră.

— Ia uită-te, Mat! Aici se poate întâmpla orice! Orice! S-ar putea chiar s-o găsim pe Moiraine așteptându-ne, și pe Egwene, și pe toți ceilalți.

— Dacă sunt în viață. Eu zic că au murit și ei, ca și Menestrelul.

Rânjetul dispăru de pe fața lui Rand, iar el se întoarse să privească porțile apropiindu-se. Într-un oraș cum era Caemlyn se putea întâmpla orice. Se agăța cu încăpățănare de acel gând.

Calul nu se putea mișca mai repede, oricât ar fi tras Bunt de frâie; cu cât se apropiau mai mult de porți, cu atât mulțimea devenea mai deasă. Oamenii se înghesuiau umăr la umăr, împiedicând și căruțele care dădeau să intre. Rand observă cu bucurie că mulți erau tineri plini de praf, mergând pe jos și fără prea multe desagi. Dar, orice vârstă ar fi avut, mulți dintre călătorii care se înghesuiau spre porți aveau o înfățișare ponosită, căruțe hodorogite și cai oboșiți, veștminte mototolite din pricina atâtor nopți în care dormiseră pe unde apucau, mersul ostenit și ochii tulburi. Dar, tulburi sau nu, ochii lor erau ațintiți asupra porților, ca și cum, odată ajunși înăuntru, ar fi scăpat de toată oboseala.

La poartă se aflau șase dintre Gărzile Reginei, ale căror tunici curate roșu cu alb și cămăși sclipitoare de zale se deosebeau puternic de veștmintele celor mai mulți dintre oamenii care se revărsau pe sub arcada de piatră. Cu trupul foarte rigid și capul sus, ei îi priveau pe călători cu neîncredere și dispreț. Era limpede că ar fi preferat să-i împiedice să intre pe cei mai mulți dintre ei. Cu toate acestea, nu făceau probleme nimănui, ci încercau doar să mențină drumul liber pentru căruțele care ieșeau și se răsteau la cei care împingeau prea tare.

— Mergeți în șir. Nu împingeți! Nu împingeți, orbi-v-ar Lumina! E loc pentru toți, cu puțin noroc. Mergeți în șir.

Când îi veni rândul, căruța lui Bunt trecu și ea de porți, încet, încet, și pătrunse în Caemlyn. Orașul era clădit pe niște dealuri joase, ca niște trepte care urcau spre centru. Locul respectiv era înconjurat de alte ziduri, sclipitor de albe, care se întindeau peste dealuri. Înăuntru se vedeau alte turnuri și cupole, albe, aurii și violete, care, înălțate cum erau pe culmile dealurilor, păreau să domine restul orașului. Rand se gândi că acela trebuia să fie Orașul Interior, despre care vorbise Bunt.

Și drumul se preschimbă, de îndată ce ajunsese în oraș, devenind un bulevard lat, despărțit la mijloc de fâșii întinse cu iarbă și copaci. Iarba era brună la culoare, iar copacii desfrunziți, dar oamenii se mișcau în grabă pe lângă ele, ca și cum n-ar fi văzut nimic neobișnuit, râzând, vorbind, certându-se, com-

portându-se ca de obicei. Ca și cum n-ar fi știut că primăvara nu venise încă și era cu puțință să nu vină deloc. Fie nu-și dădeau seama, fie nu voiau, fie nu puteau s-o facă, își zise Rand. Privirile lor se îndepărtau de crengile desfrunzite, iar ei păseau pe iarba uscată fără să privească în jos măcar o dată. Dacă nu vedeau, puteau uita; ceea ce nu vedeau nu se află, de fapt, acolo.

Rămas cu gura căscată la priveliștea din fața lui, Rand tresari surprins când căruța o apucă pe o stradă laterală, mai îngustă decât bulevardul, dar tot de două ori mai lată decât orice uliță din Emond's Field. Bunt trase de hățuri, opri căruța și se întoarse să-i privească șovăielnic. În locul acela erau mai puțin călători; lumea ocolea căruța fără prea mare greutate.

— Lucrul ăla pe care-l ascunzi sub mantie este chiar ce-a spus Holdwin?

Rand tocmai se pregătea să-și ia desagile în spinare. Nici măcar nu tresări.

— Ce vreți să spuneți?

Reuși să vorbească fără să-i tremure vocea. Stomacul i se strânsese, dar vocea îi era liniștită. Mat își înăbuși un căscat cu mâna, dar pe cealaltă și-o strecură pe sub surtuc – înșfăcând pumnalul din Shadar Logoth, așa cum Rand știa foarte bine –, iar în ochi îi apărură o expresie dură, ca de fiară încolțită, pe sub eșarfa care-i înconjura fruntea. Bunt se feri să-l privească, parcă știind că în mâna ascunsă se afla o armă.

— Ce să vreau? Nimic, pare-mi-se. Ia ascultați, de vreme ce ați auzit că mergeam la Caemlyn, înseamnă că ați stat acolo destul timp ca s-auziți și restul. Dacă voiam răsplata, găseam eu o scuză să intru la Gâsca și Coroana și să vorbesc cu Holdwin. Numai că omul ăla nu prea îmi place, și nici tovarășul lui, câtuși de puțin. S-ar zice că voia să pună mâna pe voi doi mai mult decât... orice altceva.

— Nu știu ce vrea, îi răspunse Rand. Nu l-am mai văzut niciodată.

Putea să fie chiar adevărat; el, unul, nu putea deosebi un Pierit de altul.

— Mda. Ei, cum v-am spus, eu nu știu nimic și pare-mi-se că nici nu vreau să știu. Necazuri sunt îndeajuns pentru toți, nu face să mai caut și eu altele cu lumânarea.

Mat își adună lucrurile cu mișcări ceva mai încete, așa că Rand era deja în stradă înainte ca prietenul lui să fi apucat să coboare. Rand îl așteptă nerăbdător. Mat se îndepărtă de căruță cu mișcări bruște, ținându-și strâns la piept arcul, tolba și paturile și mormăind ceva cu glas scăzut. Sub ochi avea cearcăne mari și negre.

Stomacul lui Rand chiorăi, iar el făcu o strâmbătură. Foamea și nodul amar pe care-l simțea în burtă îl făceau să se teamă că era pe punctul să verse. Acum, Mat era cel care-l privea nerăbdător. „Încotro să mergem? Ce să facem acum?”

Bunt se aplecă peste marginea căruței și-i făcu semn. Se apropie, sperând să primească niște sfaturi despre Caemlyn.

— Eu, unul, aș ascunde... lucrul ăla, începu bătrânul fermier, apoi se întrerupse și privi bănuitor în jur; oamenii ocoleau căruța pe ambele părți, dar în afară de câteva blesteme aruncate din fugă, pentru că blocau drumul, nimeni nu le acorda nici o atenție. Nu-l mai purta cu tine, continuă Bunt, ascunde-l, vinde-l. Dă-l de pomană. Eu asta zic. Un lucru ca ăsta o să sară în ochi, și pare-mi-se că nu vreți asta.

Apoi, brusc, el se ridică pe capră, își îmboldi calul și o porni încet în josul străzii aglomerate, fără altă vorbă și fără să privească înapoi. O căruță cu coviltir, plină cu butoaie, hodorogi spre ei. Rand sări la o parte din cale, se împiedică, iar când ridică iarăși ochii, Bunt și căruța lui se pierduseră deja din vedere.

— Și acum ce facem? întrebă Mat, umezindu-și buzele cu limba și privind cu ochii mari la oamenii care se înghesuiau pe lângă ei și la clădirile înalte, unele chiar cu șase caturi, care dominau strada. În Caemlyn am ajuns, dar acum ce facem?

Nu-și mai ținea palmele la urechi, dar mâinile îi tremurau, de parcă ar fi vrut să le ducă la loc. Peste oraș plutea un ecou surd, murmurul încet și constant al sutelor de prăvălii deschise, al miilor de oameni care vorbeau. Lui Rand i se părea că intrase într-un stup uriaș, în care răsună fără încetare bâzâitul albinelor.

— Chiar dacă sunt și ceilalți aici, Rand, cum o să facem să-i găsim?

— O să ne găsească Moiraine pe noi, rosti încet Rand.

Orașul imens îl apăsa ca o povară pe umeri; voia să scape, să se ascundă din calea oamenilor și să fugă de zgomot. În ciuda învățăturilor lui Tam, nu putea atinge hăul; vederea

orașului îl împiedica să se concentreze. Renunțând, își îndreptă atenția asupra împrejurimilor, fără să mai ia în seamă ce se întâindea în depărtare. Privind numai strada pe care se aflau, aproape că i se părea că se afla în Baerlon. Baerlon, ultimul loc în care cu toții se crezuseră în siguranță. „De-acum, nimeni nu e în siguranță. Poate că într-adevăr au murit cu toții. Și atunci ce faci?”

— Sunt în viață! Egwene e în viață! vorbi el, aproape strigând. Mai mulți trecători îi aruncară priviri întrebătoare.

— Poate, oftă Mat. Poate. Dar dacă Moiraine nu ne găsește? Dacă nu ne găsește nimeni decât...

Dar se întrerupse și se cutremură, fiindu-i cu neputință să rostească numele.

— La asta o să ne gândim la momentul potrivit, îi răspunse Rand, cu un glas hotărât. Dacă-i cazul.

Varianta cea mai rea dintre toate era s-o caute pe Elaida, femeia Aes Sedai aflată la Palat. Ar fi preferat să ajungă întâi în Tar Valon. Poate că Mat nu-și mai amintea ce spusese Thom despre Ajah cea Roșie – și cea Neagră –, dar el își amintea totul. Stomacul i se strânse din nou.

— Thom a zis să găsim un han pe nume Binecuvântarea Reginei. O să mergem întâi acolo.

— Cum? Nu mai avem bani nici măcar pentru o masă.

— Măcar putem începe de-acolo. Din ce a spus Thom, s-ar părea că putem găsi pe cineva care să ne ajute.

— Nu pot... Rand, sunt peste tot.

Mat își lăsă capul în pământ și păru să se ghemuiască, de parcă încerca să se ferească de oamenii care se găseau peste tot în jurul lor.

— Oriunde mergem, ei sunt chiar în spatele nostru, sau ne așteaptă. O să fie și la hanul ăsta. Nu pot... Nu... Nimic nu poate opri un Pierit din drumul lui.

Rand îl apucă de guler, încercând din răputeri să nu-i tremure mâna. Avea nevoie de Mat. Poate că restul nu muriseră – „Lumină, te implor!” dar în clipa aceea erau singuri, el și cu Mat. Gândul de a merge mai departe de unul singur... înghiți în sec, simțind un gust amar.

Privi iute în jur, dar nimeni nu părea să fi auzit când Mat vorbise despre Pierit; mulțimea își vedea de drum, fiecare

cufundat în propriile gânduri. Apropiindu-și chipul de chipul celuiilalt, îi șopti răgușit:

— Am ajuns până aici, nu? Încă nu ne-au prins. Putem ajunge până la capăt, dacă nu ne lăsăm. N-am de gând să cedez și să stau să-i aștept, ca o oaie dusă la tăiere. Nu! Ce zici? Ai de gând să rămâi aici până mori de foame? Sau până vin să te ia și să te bage într-un sac?

Îi dădu drumul la guler și se răsuci pe călcâie. Avea unghiile înfipite în palmă, dar brațele tot îi tremurau. Dintr-odată, Mat apăru lângă el, tot cu privirile în pământ, iar Rand trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, Rand, îngână Mat.

— Las-o baltă, răspunse el.

Mat stătea cu capul în pământ și vorbea cu glas mai stins:

— Nu-mi iese din minte că s-ar putea să nu-mi mai văd niciodată casa. Vreau acasă. Poți să râzi, nu-mi pasă. Ce n-aș da s-o aud pe maică-mea dojenindu-mă și bombănindu-mă pentru cine știe ce. E ca și cum aș avea capul plin de pietre; pietre încinse. Peste tot străini, și nici o cale de a ști în cine să ai încredere, sau dacă există măcar cineva în care poți avea. Pe lumină, Ținutul celor Două Râuri este atât de departe, încât s-ar zice că-i la capătul lumii. Suntem singuri și n-o să mai ajungem niciodată acasă. O să murim, Rand.

— Încă nu, replică Rand. Toată lumea moare, până la urmă. Roata se învârte. Dar n-am de gând să mă las și să aștept moartea să vină.

— Parc-ai fi jupân al'Vere, mormăi Mat, cu un glas ceva mai înșuflețit.

— Bine, atunci, spuse Rand. Bine. „Lumină, fă ca restul lumii să fie în viață. Te implor, fă să nu fim singuri.”

Începu să întrebe în jur despre hanul Binecuvântarea Reginei. Răspunsurile pe care le primi erau foarte diferite; cel mai adesea se alegea cu un blestem la adresa celor care nu stăteau unde le era locul sau cu o ridicare din umeri și o privire nedumerită. Unii nici măcar nu se opreau să vorbească, ci doar se uitau la ei și treceau mai departe.

Un bărbat cu fața lată, aproape la fel de masiv ca Perrin, își lăsă capul pe o parte și spuse:

— Binecuvântarea Reginei, da? Pe acolo pe la țară, de unde veniți, sunteți oamenii Reginei?

El purta la pălăria cu boruri largi o cocardă albă, iar pe brațul hainei lungi cu care era îmbrăcat, o panglică de aceeași culoare.

— Ei, ați ajuns prea târziu.

Și plecă mai departe, râzând în hohote, lăsându-i cu gura căscată. Rand ridică din umeri: erau o groază de oameni ciudați în Caemlyn, așa cum nu mai văzuse niciodată în viața lui. Unii dintre ei stăteau în grupuri, cu pielea prea întunecată sau prea albă, îmbrăcați în haine cu croieli ciudate sau în culori vii, cu pălării cu vârful ascuțit sau împodobite cu pene lungi. Erau și femei cu chipurile acoperite de valuri, altele cu rochiile țepene, late pe cât erau de lungi, și femei cu haine care lăsau să se vadă o bună parte a trupului, mai îndrăznețe decât fetele care serveau prin hanuri. Din când în când, pe străzile aglomerate își făcea loc câte o trăsură, pictată în culori vii sau aurită, trasă de un atelaj cu șase sau patru cai, cu căpestrele împodobite cu pene. Peste tot erau lectici, ai căror purtători își croiau drum fără să le pese pe cine îmbrânceau.

Rand văzu și o bătaie care începu cu o grămadă de bărbați care se amenințau unii pe alții cu pumnii, în timp ce altul, cu pielea foarte albă, îmbrăcat într-o haină cu dungi roșii, ieșea cu greu din lectica răsturnată pe-o parte. Doi bărbați în haine grosolane, care păruseră la început niște trecători nevinovați, săriră pe el până să apuce să se ridice. Lumea care se opri să se uite începu să mormăie și să amenințe cu pumnul. Rand îl trase pe Mat de mânecă și iuți pasul. Iar Mat nu avu nevoie de niciun alt imbold. Țipetele mulțimii îi urmăriră ceva timp, în josul străzii. De mai multe ori, se treziră abordați de alții. Hainele lor pline de praf arătau că sunt călători, și păreau să-i atragă ca un magnet pe anumiți indivizi misterioși, care le ofereau să cumpere relicve de ale lui Logain, aruncând însă priviri piezișe în toate părțile și părând gata s-o ia la fugă. După socoteala lui Rand, din toate fâșiile de mantie și bucățile de sabie de la falsul Dragon care-i fuseseră oferite se puteau face două săbii și vreo două duzini de mantii. Chipul lui Mat se luminase de încântare, cel puțin prima dată, dar Rand le răspundea tuturor cu un „nu” scurt, iar ei se retrăgeau, cu o mică plecăciune și îngânând: „Fie ca Lumina s-o scalde pe Regină, om bun”, apoi dispăreau. Cele mai multe prăvălii aveau platouri și pocale pe care erau pictate fel de fel de scene în care apărea falsul Dragon, adus înlănțuit în fața Reginei. Și mai erau pe străzi și Mantii Albe. Fiecare dintre

aceștia mergea nestingherit, căci oamenii se dădeau la o parte din calea lor, la fel ca în Baerlon.

Rand se strădui din răsuputeri să rămână neobservat. Își ținea sabia ascunsă sub mantie, dar știa că nu putea s-o ducă așa la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să se întrebe ce ascundea acolo. Nu avea de gând – nu putea – să urmeze sfatul lui Bunt și să n-o mai poarte. Era legătura lui cu Tam. Cu tatăl său.

Prin mulțime se vedeau mulți bărbați care purtau săbii, dar niciuna nu avea pecetea bătlanului, care să atragă atenția. Cu toate acestea, toți bărbații din Caemlyn, și chiar unii dintre străini, își purtau săbiile legate cu bucăți de pânză, și teaca și mânerul, învelite fie în bucăți de pânză roșie, legată cu fir alb, fie în bucăți albe, dar legate cu roșu. Sub pânza aceea se puteau ascunde sute de peceti, și nimeni nu avea cum să le vadă. Mai mult, dacă respectau tradiția locului, puteau să pară mai de-ai casei.

Erau pe acolo multe prăvălii în fața cărora se vedeau mese la care se vindeau astfel de apărători, iar Rand se opri în fața uneia dintre ele. Pânza roșie era mai ieftina decât cea albă, deși nu se deosebeau decât prin culoare, așa că își cumpără și el una, împreună cu firul alb cu care s-o lege, în ciuda protestelor lui Mat, care se plângea că nu le mai rămăsese răni bani aproape deloc. Vânzătorul cu buze subțiri îi cerceta amănunțit din priviri, în timp ce își lua banii de la Rand, și-i blestemă cu sete când acesta îl întrebă dacă le îngăduia să intre pânză și învelea sabia.

— N-am venit să-l vedem pe Logain, îi explică răbdător Rand. Am venit numai pentru Caemlyn. Cel mai mare oraș din lume, adăugă el, amintindu-și de Bunt, dar vânzătorul nu și schimbă expresia. Fie ca Lumina s-o scalde pe buna Regină Morgase, mai spuse Rand, plin de speranță.

— Dacă-mi faceți vreun necaz, răspunse acru vânzătorul, să știți că sunt prin împrejurimi vreo sută de oameni care pot să vină de îndată ce m-aud strigând și să aibă grija de voi, chiar dacă n-o fac cei din Gardă.

Se întrerupse ca să scuie chiar lângă piciorul lui Rand, apoi încheie:

— Hai, vedeți-vă de treburile voastre ticăloase.

Rand încuviință, de parcă omul își luase rămas bun cu multă voioșie, și-l trase pe Mat după el. Acesta se tot uita peste umăr

către prăvălie, bombănind cu glas scăzut, până ce intrară pe o alee pustie. Cu spatele la stradă, pentru ca niciun trecător să nu vadă ce făcea, Rand își scoase sabia și începu s-o învelească.

— Pun rămașag că ți-a cerut pe mizeria aia de două ori mai mult decât făcea, zise Mat. Sau de trei ori.

Nu era chiar așa ușor cum părea să legi bucata de pânză cu firul, suficient de bine ca să nu cadă.

— Rand, cu toții o să încerce să ne-nșele. Li se pare că am venit să-l vedem pe falsul Dragon, ca restul lumii. Avem noroc dacă nu ne dă cineva în cap peste noapte, când dormim. Nu-i de stat aici. Sunt prea mulți oameni. Hai să plecăm în Tar Valon chiar acum. Sau spre miazăzi, spre Illian. Mi-ar plăcea să văd alaiul adunat pentru Căutarea Cornului. Dacă tot nu putem merge acasă, măcar să nu stăm aici.

— Eu, unul, rămân, hotărî Rand. Ceilalți, chiar dacă nu-s aici, o să ajungă mai devreme sau mai târziu și o să ne caute.

Nu era convins că-și învelise sabia în același chip în care o făcea toată lumea, dar bătlanii de pe teacă și mâner nu se mai vedeau, ceea ce-l făcu să se creadă în siguranță. Ieșind din nou în stradă, era sigur că avea un motiv mai puțin să-și facă griji pentru necazurile pe care le putea provoca. Mat se ținea pe urmele lui fără nici o tragere de inimă, de parcă ar fi fost legat cu o funie.

Încet, încet, Rand obținu indicațiile pe care le căuta. La început foarte vagi, de felul „unde va încolo” și “apucați-o pe strada aia”, dar, cu cât se apropiau, cu atât acestea deveniseră mai precise, până ce, în sfârșit, ajunseră în fața unei clădiri mari de piatră, cu o firmă deasupra ușii care scârțâia în bătaia vântului. Tăblița înfățișa un bărbat îngenuncheat înaintea unei femei cu părul roșu auriu și o coroană pe cap, care-și pusese o mână pe capul lui plecat. Binecuvântarea Reginei.

— Ești sigur că facem bine? întrebă Mat.

— Firește, zise Rand, inspirând adânc și intrând.

Sala cea mare era destul de întinsă, împodobită cu lambriuri din lemn închis la culoare și încălzită de focurile care dogoreau în cele două căminuri. O slujnică mătura podeaua, deși era curat, iar alta ședea într-un colț, lustruind sfeșnicele. Ambele le zâmbiră celor doi băieți, apoi se întoarseră la treaba lor.

Erau numai câteva mese ocupate, dar până și o duzină de oameni era mult, fiind încă foarte devreme, și chiar dacă

niciunul dintre clienți nu păru cu adevărat fericit să-i vadă pe Rand și pe Mat, măcar păreau cu toții curați și treji. Din bucătărie venea miros de friptură de vacă și de pâine tocmai pusă la cuptor, care-l făcea pe Rand să-i lase gura apă.

Constată cu mulțumire că hangiul era un om gras, cu fața rozalie și cu un șorț alb apretat, cu părul cărunt și pieptănat spre spate peste un început de chelie pe care nu prea reușea să-l ascundă. Privirea ageră îi cântări pe amândoi din cap până în picioare, așa cum erau, cu hainele pline de praf, cu boccelele în spate și cu încălțările ponosite. Dar hangiul avea și un zâmbet plăcut și sincer. Se numea Basel Gill.

— Jupâne Gill, începu Rand, un prieten de-al nostru ne-a îndrumat înapoi. Thom Merrill. Ne-a...

Zâmbetul de pe fața hangiului pieri. Rand îl privi pe Mat, dar acesta era prea ocupat să adulmece mirosurile din bucătărie, pentru a mai fi atent la altceva.

— S-a-ntâmplat ceva? Îl cunoașteți pe Thom, nu-i așa?

— Îl cunosc, răspunse scurt Gill, părând acum mai interesat de cutia flautului, pe care Rand o ducea cu sine, decât de orice altceva. Veniți cu mine.

Și le făcu un semn din cap spre încăperile din spate. Rand îl înghionti pe Mat ca să-l urnească din loc, apoi se luă după hangiul, întrebându-se ce avea să urmeze.

În bucătărie, jupân Gill se opri puțin pentru a vorbi cu bucătăreasa, o femeie corpolentă cu părul strâns într-un coc la ceafă, care era aproape la fel de grasă ca el. În timp ce jupân Gill vorbea, ea mesteca fără încetare în oale. Mirosea atât de bine – două zile de post puteau face ca totul să i se pară apetisant, dar adevărul era că aici mirosea la fel de bine ca în bucătăria jupânesei al'Vere –, încât mațele lui Rand chiorăiră. Mat se aplecă spre oale, cu nasul înainte. Rand îl înghionti, iar Mat se șterse la repezeală pe bărbie, unde începuse să-i curgă saliva.

Apoi hangiul îi luă pe sus și-i conduse iute pe ușa din spate. Ajuns în curtea grajdurilor, privi în jur ca să se asigure că nu era nimeni prin apropiere, apoi îi luă la rost.

— Ce-i în cutie, băiete? Îl întrebă pe Rand.

— Flautul lui Thom, răspunse acesta, cu voce înceată. Deschise cutia, ca și cum l-ar fi ajutat cu ceva să-i arate

hangiolui că era, într-adevăr, flautul incrustat cu aur și argint. Mâna lui Mat se strecurase deja sub surtuc.

Jupân Gill nu-și luă ochii de la Rand.

— Mda, îl recunosc. L-am văzut adesea cântând, și nu cred să existe două instrumente aidoma, în afara curților regale.

Zâmbetul binevoitor dispăruse, iar privirile sale agere deveniseră dintr-odată tăioase ca niște cuțite.

— Cum de-a ajuns la voi? Thom ar prefera să rămână fără un braț decât să se despartă de flautul ăla.

— El mi l-a dat, mărturisi Rand, desfăcându-și bocceaia și așezând-o pe jos, apoi desfăcând-o puțin pentru a se putea zări peticele colorate și un capăt din cutia harpei. Thom a murit, Jupân Gill. Dacă îi erați prieten, îmi pare rău. Și eu îi eram.

— Zici c-a murit. Cum?

— Un... un bărbat a încercat să ne omoare. Thom mi-a dat astea și ne-a spus să fugim.

Peticele fluturau în bătaia vântului ca niște fluturi. Rand simți un nod în gât; strânse cu grijă bocceaia la loc.

— Fără el, am fi murit și noi. Mergeam împreună spre Caemlyn. El ne-a spus să venim aici, la hanul dumneavoastră.

— O să cred că e mort, rosti rar hangiu, când o să-i văd trupul fără viață.

Împinse ușor bocceaia cu vârful piciorului și-și dresе glasul cu asprime.

— Să știți că vă cred. Cred că ați văzut ce-ați văzut. Numai că nu cred ca Thom să fie mort. E mai greu de omorât decât s-ar putea crede, bătrânul Thom Merrilin.

Rand își puse o mână pe umărul lui Mat.

— Mat, e în ordine. Ne e prieten.

Jupân Gill trase cu ochiul la Mat, apoi oftă.

— Păi, pare-mi-se că așa-i.

Mat se îndreptă încet de spate, încrucișându-și brațele pe piept. Cu toate acestea, continua să-l privească bănuitor pe hangiu, iar unul din mușchii obrazului îi zvâcnea.

— Ziceți că veneați înspre Caemlyn? continuă Gill, clătinând din cap. E ultimul loc din lume în care m-aș aștepta să-l văd pe Thom... poate în afară de Tar Valon.

Un băiat de la grajduri apăru lângă ei, ducând un cal de căpăstru, iar hangiu îl așteptă să treacă și continuă, coborându-și glasul:

— Aveți necazuri cu Aes Sedai, înțelegeți.

— Da, mormăi Mat, în același timp cu Rand, care spuse:

— Ce vă face să credeți asta?

Jupân Gill chicoti amar:

— Eh, îmi cunosc eu omul. Thom este exact persoana potrivită ca să-și bage nasul în necazuri de soiul ăsta, mai ales ca să ajute doi flăcăi de vârsta voastră...

În ochi îi apărură o undă de nostalgie, dar se stinse repede, iar el își trase umerii înapoi și se uita aspru la cei doi.

— Acuma... hmmm... să nu credeți că vreau să vă acuz de ceva necurat, dar... hmmm... sper că niciunul dintre voi nu poate... hmmm.... vreau să spun că... hmmm... de fapt, ce soi de necazuri aveți cu Tar Valon, dacă nu vă e cu supărare?

Pe Rand începu să-l mănânce pielea, când își dădu seama la ce făcea aluzie hangiul. Puterea.

— Nu, nu, nimic de soiul ăsta. Vă jur. Ba chiar era cu noi și o femeie Aes Sedai care ne ajuta. Se numea Moiraine...

Dându-și seama că vorbise prea mult, își mușcă limba, dar expresia de pe chipul hangiului rămase neschimbată.

— Ei, mă bucur s-aud. Nu le iubesc eu prea tare pe Aes Sedai, dar mai bine cu ele decât cu... partea cealaltă. Acum se vorbește mult prea mult despre lucruri de soiul ăsta, de când Logain a fost adus înapoi, continuă el clătănând din cap. Sper că nu mi-o luați în nume de rău dar... mă rog, trebuia să aflu, nu?

— Nu-i nici o problemă, îl liniști Rand. Murmurul lui Mat putea însemna orice, dar hangiul păru să creadă că și celălalt fusese de acord.

— Voi doi păreți niște băieți de treabă și... așa cum se cuvine, și vă cred că ați fost... că sunteți prieteni cu Thom, dar vremurile-s tare grele. Pare-mi-se că n-aveți cu ce plăti, nu? Ei, mă gândeam eu. Nimic nu ajunge, să știți, și ceea ce se găsește costă de te usucă, așa că am să vă dau niște paturi – nu cele mai bune, să știți, dar oricum călduroase și uscate – și ceva de mâncare, însă nu va pot făgădui mai mult, oricât mi-aș dori.

— Vă mulțumim, se bucură Rand, aruncându-i o privire întrebătoare lui Mat. E mai mult decât speram. „De ce-o fi adăugat că nu ne poate făgădui mai mult? Și ce-o fi însemnând așa cum se cuvine?”

— Păi, ce să zic, Thom îmi e bun prieten. Și vechi. O fi el aprig la mânie și gata mereu să spună lucrurile cele mai nepotrivite, tocmai față de cei care n-ar trebui să le audă, dar totuși îmi e prieten foarte bun. Dacă nu apare... mă rog, o să vedem atunci ce facem. Mai bine nu mai pomeniți nimic de ajutorul dat de Aes Sedai. Eu sunt credincios Reginei, dar există multă lume acum în Caemlyn cărora e cu puțință să nu le pice bine, și nu mă refer numai la Mantiile Albe.

Mat pufni disprețuitor:

— Din partea mea, toate femeile Aes Sedai pot să se ducă învârtindu-se tocmai în Shayol Ghul!

— la ține-ți gura, se răsti jupân Gill. Am zis că nu le iubesc prea tare; n-am zis că-s așa de îngust la minte încât să cred că numai din cauza lor merg lucrurile prost. Regina e de partea Elaidei, iar Gărzile o slujesc și o apără. Facă Lumina să nu se-ntâmple ceva rău, care să schimbe starea de fapt. Mă rog, în ultima vreme s-a mai întâmplat ca niște oameni din Gardă să se piardă cu firea într-atât încât să-i scuture pe cei pe care-i aud vorbindu-le de rău pe femeile Aes Sedai. Slavă Luminii, nu în timp ce-și făceau rondul, dar tot s-a-ntâmplat. Iar mie nu-mi trebuie soldați, de-abia ieșiți din gardă, care să-mi distrugă hanul pentru a vă da vouă vreo lecție, și nici Mantii Albe care să-mi vopsească pe ușă Colțul Dragonului, așa că, dacă vreți ajutor de la mine, țineți-vă gândurile despre Aes Sedai, bune sau rele, numai pentru voi. După ce se gândi o clipă, adăugă: Și mai bine nu pomeniți nici de numele lui Thom, decât față de mine. Unii oameni din Gardă au o bună ținere de minte, iar Regina la fel. N-are rost să riscăm.

— Thom a avut probleme cu Regina? întrebă Rand, nevenindu-i să creadă, iar hangiul râse.

— Ei, deci nu v-a povestit chiar totul. De fapt, poate că nici nu trebuia, dar eu, unul, nu văd de ce v-aș ascunde-o. Nu-i chiar o taină. Credeți că fiecare Menestrel are o părere așa de bună despre sine ca Thom? Ei, dacă stau să mă gândesc, poate că da, dar mie mi s-a părut întotdeauna că el are ceva mai multe aere decât alții. Să știți că nu a fost dintotdeauna un Menestrel amărât, care să umble din sat în sat și să doarmă adesea sub cerul liber. Era o vreme când Thom Merrill era Bard la curte, chiar aici, în Caemlyn, și vestit la toate curțile regilor din Tear până în Maradon.

— Thom? întrebă Mat.

Rand încuviință gânditor. Nu-i venea greu să și-l imagineze pe Thom, cu purtarea sa trufașă și gesturile sale mărețe, la curtea Reginei.

— Chiar așa, întări jupân Gill. Iar... necazurile sale cu Aes Sedai au început la scurtă vreme după moartea lui Taringail Damodred. Unii spuneau că Thom era, cum să zic, mai apropiat de Regină decât se cuvenea. Dar Morgase era tânără, și de-abia rămasă văduvă, iar Thom era pe atunci în floarea vârstei, și eu zic că o Regina poate să facă tot ce pofteste. Numai că buna noastră Morgase a fost dintotdeauna iute din fire, iar el a plecat fără veste când a aflat ce se-ntâmplase cu nepotul lui. Reginei nu prea i-a picat bine. Nu i-a convenit nici ca el să se amestece în treburile femeilor Aes Sedai. Și, orice ar fi pățit nepotu-său, nu pot să zic că Thom a procedat bine. Oricum, când s-a-ntors, l-a cam luat gura pe dinainte, și a zis niște lucruri care nu se cuvin spuse în fața unei Regine. Și nici în fața unei femei iuți la mânie, așa ca Morgase. Elaida era pornită împotriva lui pentru ca încercase să se amestece în povestea cu nepotu-său, așa că, prins între mânia Reginei și dușmănia Elaidei, Thom a plecat din Caemlyn tocmai la timp, înainte să fie aruncat în temniță, dacă nu cumva trimis de-a dreptul la moarte. Din câte știu, edictul este încă în picioare.

— A trecut multă vreme, observă Rand, poate că nimeni nu-și mai amintește.

Jupân Gill clatină din cap.

— Gareth Bryne este Comandantul Suprem al Gărzilor Reginei. El personal a fost în fruntea celor trimiși de Morgase pentru a-l aduce pe Thom înapoi, în lanțuri, iar eu, unul, mă îndoiesc că va uita vreodată cum s-a întors cu mâna goală, ca să afle că Thom fusese deja la Palat și plecase iarăși. Iar Regina nu uită absolut nimic. Ați văzut voi vreodată o femeie uitucă? Pe cinstea mea, Morgase își ieșise din fire cu totul. Pot să jur că toți locuitorii din oraș au mers în vârful picioarelor și au vorbit în șoaptă vreme de o lună. Și mai sunt mulți soldați din Gardă îndeajuns de vârstnici ca să-și amintească. Una peste alta, e mai bine să nu pomeniți nici de Thom, nici de femeia Aes Sedai aia a voastră. Haideți să mâncăți ceva. Păreți hămesiți.

CAPITOLUL 36

Ochiul din Pânză

Jupân Gill îi duse la o masă din colțul sălii mari și porunci uneia dintre slujnice să le aducă de mâncare. Rand clătină din cap la vederea farfuriilor, pe care se aflau câteva feliuțe subțiri de friptură, acoperite cu sos, o lingură de frunze de muștar și câte doi cartofi. Cu toate acestea, gestul lui nu era de mânie, ci unul trist, de resemnare. Nu mai erau de nici unele, după cum le spusese hangiul. Luându-și cuțitul și furculița, Rand se întrebă ce avea să se întâmple când nu mai rămânea nimic. Atunci, farfuria sa pe jumătate plină ar fi ajuns să pară un adevărat ospăț. Gândul îl făcu să se cutremure.

Jupân Gill le alesese o masă retrasă, iar el însuși se așezase cu spatele spre colțul încăperii, de unde putea supraveghea totul. Nimeni nu se putea apropia să tragă cu urechea neobservat. După ce slujnica plecă, el spuse încet:

— Acuma, ia povestiți-mi despre necazurile voastre. Dacă e să vă dau o mână de ajutor, mai bine să știu în ce mă bag.

Rand se uită la Mat, dar acesta privea urât în farfurie, de parcă se mâniase pe cartoful pe care tocmai îl tăia. Trase adânc aer în piept.

— Nici eu nu înțeleg foarte bine, începu el.

Îi povesti în cuvinte simple, fără să pomenească de troloci și de Pieriți. Dacă cineva le oferea ajutor, nu merita să-i povestească despre apariția fapturilor din basme. Dar nici nu i se păru drept să disprețuiască primejdia, trăgând după ei pe cineva care n-avea habar în ce urma să se amestece. Așa că-i spuse că el și cu Mat, împreună cu alți tovarăși, erau urmăriți de niște dușmani. Aceștia apăreau pe neașteptate, erau extrem de periculoși și hotărâți să le vina de hac tuturor, sau chiar mai rău. Moiraine le dezvăluise că unii dintre ei erau Iscoade ale Celui Întunecat. Thom nu avusese încredere deplină în Moiraine, dar, din câte le spusese, rămăsese împreună cu ei din pricina nepotului său. Fuseseră despărțiți în cursul unui atac, în timp ce încercau să ajungă la Whitebridge, iar odată ajunși acolo, Thom murise, salvându-i de un alt atac. Și mai fuseseră și alte

încercări. Știa că povestea nu suna perfect, dar nu avusese timp să se pregătească și era primejdios să spună prea multe.

— Așa că am tot mers până ce-am ajuns în Caemlyn, explică el. Așa se hotărâse de la-nceput. Întâi în Caemlyn, apoi în Tar Valon.

Se foi neliniștit pe marginea scaunului. După ce păstrase taina atâta vreme, i se părea ciudat să-i povestească altcuiva, fie și o parte.

— Dacă rămânem pe drumul ăsta, ceilalți o să ne poată găsi, mai devreme sau mai târziu.

— Dacă n-au murit, mormăi Mat, cu nasul în farfurie.

Rand nu-i aruncă nici măcar o privire, dar ceva îl făcu să adauge:

— Dacă ne ajutați, s-ar putea să aveți necazuri.

Jupân Gill își flutură brațul îndesat, într-un gest de dispreț.

— N-aș putea spune că-mi caut necazurile cu lumânarea, dar am mai avut și eu parte de ele la viața mea. N-o să le-ntorc spatele unor prieteni de-ai lui Thom, din pricina unor ticăloase de Iscoade ale Celui Întunecat. Cât despre tovarășa asta a voastră de la miazănoapte, dacă vine în Caemlyn, am să aflu. Pe aici pe la noi exista oameni care supraveghează persoanele de soiul ăsta, iar veștile se răspândesc ușor.

Rand șovăi, apoi întrebă:

— Dar Elaida?

Hangiul șovăi și el, apoi clătină din cap.

— N-aș zice. Poate ar fi mers, dacă n-ați fi fost legați de Thom. Dar ea o să scoată totul de la voi, și atunci cine știe unde o s-ajungeți. Poate în vreo temniță. Poate și mai rău. Se zice că ea poate simți diverse lucruri, ce s-a-ntâmplat și ce urmează să se-ntâmple. Se spune că ghicește pe dată ceea ce alții încearcă să țină secret. Eu, unul, nu știu sigur dacă-i așa, dar n-aș risca. Dacă nu era vorba de Thom, puteați vorbi cu Gărzile. Lor nu le-ar lua prea multă vreme să se ocupe de Iscoadele astea ale Celui Întunecat. Dar chiar dacă n-ați pomeni de Thom, veștile ar ajunge la Elaida de îndată ce s-ar auzi despre ce e vorba, și atunci ne-am întoarce de unde am plecat.

— Da, fără Gărzi, încuviință Rand, iar Mat dădu și el din cap cu tărie, în timp ce-și îndesa mâncare în gură, pătându-și bărbia cu sos.

— Necazul e că v-ați încurcat în ițele politicii, băiete, chiar dacă nu din vina voastră, iar politica este o mlaștină cețoasă, plină de șerpi.

— Dar cum rămâne cu... începu Rand, dar hangiul se strâmbă deodată și se depărtă de zid, făcând scaunul să scârțâie sub greutatea sa.

În ușa care dădea spre bucătărie stătea bucătăreasa, care-și ștergea mâinile de șorț. Prinzând privirea hangiului, ea îi făcu semn să vină, apoi se întoarse de unde ieșise.

— Parc-am fi căsătoriți, oftă jupân Gill. Descoperă ce nu merge înainte ca eu să-mi dau seama că s-a-ntâmplat ceva. Ba se-nfundă canalele, ba burlanele, ba apar șobolani. Aici, la mine, e curat, înțelegeți, dar, cu atâția oameni în oraș, șobolanii sunt peste tot. Adu mulți oameni laolaltă și hop și șobolanii, iar acum tot orașul s-a umplut dintr-odată de ei. N-aveți idee cât costă, mai nou, o pisica bună, una cu adevărat pricepută la prins șoareci. Camera voastră e sus la mansardă. O să le spun fetelor să vă conducă și puteți întreba pe cine vreți. Și nu vă temeți de Iscoadele Celui Întunecat. N-am eu o părere prea bună despre Mantiile Albe, dar, cu ei și cu Gărzile, oamenii de soiul ăstora nu îndrăznesc să scoată nasul lor murdar în Caemlyn.

Scaunul scârțâi din nou, când el îl împinse îndărăt și se ridică.

— Sper că nu-i iar vorba de canale.

Rand se întoarse la mâncarea sa, dar observă că Mat se oprișe.

— Credeam ca ți-era foame, spuse el.

Mat rămăsese cu ochii ațintiți în farfurie, jucându-se cu o bucată de cartof pe care o plimba de colo colo cu furculița.

— Trebuie să mănânci, Mat. Trebuie să ne păstrăm puterile, dacă este să ajungem în Tar Valon.

Mat scoase un hohot de râs înfundat și amar.

— Tar Valon! Până acum era vorba despre Caemlyn. Moiraine o să ne aștepte în Caemlyn. O să-i găsim în Caemlyn pe Perrin și pe Egwene. Totul o să fie bine, dacă reușim să ajungem în Caemlyn. Ei uite c-am ajuns, și totul e la fel de rău. Nici urmă de Moiraine, de Perrin, de nimeni. Acum aud că totul va fi bine dacă reușim s-ajungem în Tar Valon.

— Suntem în viață, rosti Rand, mai aspru decât intenționase; inspiră adânc și încercă să continue pe un ton mai blând.

Suntem în viață. Asta, măcar, e bine. Iar eu unul am de gând să rămân în viață și pe mai departe. Am de gând să aflu de ce suntem așa de importanți. Nu vreau să cedez.

— Atâția oameni, și oricare dintre ei poate fi Iscoada a Celui Întunecat. Ce repede ne-a făgăduit jupân Gill ajutorul. Ce soi de om o mai fi și asta, căruia nu-i e frică de Aes Sedai și de Iscoadele Celui Întunecat? Nu-i firesc. Un om obișnuit ne-ar da afară sau... sau... ceva de soiul asta.

— Mănâncă, îl rugă Rand cu blândețe, și-l urmări până ce Mat începu să mestece o bucată de friptură.

El însă rămase o vreme cu palmele pe masă, de-o parte și de alta a farfuriei, ca să se oprească din tremurat. Îi era frica. Nu de jupân Gill, firește, dar chiar și fără asta, erau destule pricini. Zidurile înalte ale orașului nu puteau opri un Pierit. Poate trebuia să-i povestească și hangiului despre asta. Însă chiar dacă Gill îl credea, oare ar mai fi fost dispus să-i ajute, odată ce afla că la Binecuvântarea Reginei putea apărea oricând un Pierit? Și șobolanii, pe deasupra. Era adevărat că șobolanii se înmulțeau acolo unde erau mulți oameni, dar își aminti de visul din Baerlon, care nu era vis, și de o făptură mică, zăcând la pământ cu spinarea frântă. „Câteodată, Cel Întunecat se folosește de mâncătorii de leșuri pentru a afla ce dorește, îi explicase cândva Lan. De corbi, de ciori, de șobolani...”

Mâncă și el, dar, după ce termină, nici nu mai reuși să-și aducă aminte gustul mâncării.

Una dintre slujnice, cea care lustruia sfeșnicele când intraseră ei, îi conduse la camera de la mansardă. În peretele înclinat care dădea afară se vedea o lucarnă, iar de fiecare parte a ei era un pat. Pe ușă erau cârlige de care să-și agațe hainele. Fata cu ochii negri își tot răsucea fustele și chicotea, de câte ori îl privea pe Rand. Era drăguță, dar el știa limpede că, dacă deschidea gura să-i vorbească, nu avea cum să nu se facă de râs. Îl făcu să-și dorească să se fi putut înțelege cu fetele la fel de bine ca Perrin; văzând-o plecând, se simți mulțumit.

Se aștepta să-l audă pe Mat comentând, dar, imediat după plecarea ei, acesta se aruncă pe unul din paturi, fără să-și scoată mantia sau încălțările, și se întoarse cu fața la perete. Rand își atârână lucrurile de cârlige, uitându-se la spinarea lui Mat. I se păru că stătea cu mâna vârată sub surtuc, jucându-se din nou cu pumnalul.

— Ai de gând să zaci aici, fără să te miști? îl întreabă în cele din urmă.

— Sunt obosit, îngână Mat.

— Trebuie să mai vorbim câte ceva cu jupân Gill. S-ar putea să ne poată spune cum să-i găsim pe Egwene și Perrin. E cu putință ca ei să fie deja în Caemlyn, dacă nu și-au pierdut caii.

— Sunt morți cu toții, șopti Mat, cu fața la perete.

Rand șovăi, apoi renunță. Închise încet ușa după el, sperând că Mat avea, într-adevăr, de gând să doarmă.

Numai că, odată ajuns jos, descoperi că jupân Gill nu era de găsit, cu toate că privirea aprigă a bucătăresei dădea de înțeles că și ea îl căuta. O vreme, Rand rămase în sala mare, dar se trezi că se holba la fiecare client care intra, fiecare străin care putea fi oricine – sau orice –, mai ales în acea primă clipă, când în ușă se vedea doar o siluetă cu mantie neagră. Dar un Pierit ajuns acolo, în sală, ar fi fost ca lupul scăpat în țarcul cu oi.

Din stradă intră un om din Gardă, îmbrăcat într-o uniformă roșie, care se opri chiar lângă ușă, cercetându-i cu o privire rece pe cei dinăuntru, care se vedea că nu erau localnici. Rand rămase cu ochii ațintiți la fața de masă, când simți privirile soldatului întorcându-se spre el; când ridică iarăși ochii, bărbatul dispăruse.

Fata cu ochii negri tocmai trecea pe acolo, cu brațele pline de prosoape.

— Așa fac câteodată, spuse ea, sigură pe sine. Doar ca să vadă că nu-s probleme. Au grijă de oamenii credincioși Reginei, asta fac. N-ai de ce să-ți faci griji.

Și chicoti. Rand clătină din cap. N-avea de ce să-și facă griji. Doar omul din Gardă nu venise la el să-l întrebe dacă-l știa pe unul, Thom Merrill. Ajunsese la fel de rău ca Mat. Se ridică și-și împinse scaunul la perete.

O altă slujnică tocmai verifica uleiul din lămpile înșirate pe perete.

— Mai e vreo încăpere în care pot șede? o întreabă el; nu voia să se întoarcă sus și să rămână ferecat împreună cu Mat, așa posomorât și retras cum îl lăsase. Poate că e vreo sală de mese mai retrasă și neocupată...

— Avem biblioteca, răspunse ea, arătându-i o ușă. Pe acolo, la dreapta, la capătul coridorului. S-ar putea să fie goală, la vremea asta.

— Mulțumesc. Dacă-l vezi pe jupân Gill, vrei să-i spui că Rand al'Thor trebuie să-i vorbească, dacă are câteva clipe libere?

— O să-i spun, promise ea, apoi rânji. Dar și bucătăreasa vrea să-i vorbească.

Pesemne că hangiul se ascunsese pe undeva, se gândi el, îndepărtându-se.

Când pătrunse în încăperea pe care-i o indicase slujnica, se opri și rămase cu gura căscată. Pe pereți erau numai cărți, poate vreo trei sau patru sute la un loc, mai multe decât văzuse în toată viața lui. Legate în pânză sau în piele, cu cotoare aurite. Numai câteva aveau coperte de lemn. Ochii lui se plimbară de colo colo, observând toate titlurile, oprindu-se la câteva dintre favoritele sale dintotdeauna. *Călătoriile lui Jain Neopritul. Muncile lui Willim din Maneches*. Inima i se opri în piept când dădu cu ochii de o copie legată în piele din *Călătorie în ținuturile Oamenilor Mării*. Tam își dorise mereu s-o citească.

Imaginându-și-l pe Tam cum ar fi luat cartea în mână, zâmbind, pipăind-o înainte să se așeze să citească în fața focului, cu pipa în gură, mâna lui Rand se încleștă pe mânerul sabiei, iar el se simți cuprins de un fior de dor și de singurătate care umbri plăcerea pe care i-o făcuseră cărțile.

În spatele său, auzi pe cineva dregându-și vocea, și-și dădu brusc seama că nu era singur. Gata să-și ceară scuze pentru grosolănia sa, se întoarse pe călcâie. Se obișnuise cu ideea că era mai înalt decât aproape toți oamenii pe care-i întâlnea în cale, dar de data aceasta trebui să ridice capul din ce în ce mai sus, până ce rămase cu gura căscată. Ajunse, în cele din urmă, la capul celuilalt, care se apropia binișor de tavanul înalt de zece picioare. Văzu un nas lat cât toată fața, așa de lat încât era mai mult bot, decât nas. Sprâncene care atârnavă ca niște cozi, încadrând ochii de culoare deschisă, mari cât o ceașcă de ceai. Urechile care se îngustau și se terminau cu smocuri de păr, ieșind dintr-o coamă zburlită și neagră. „Un troloc!” Rand țipă scurt și încercă să se tragă înapoi și să-și scoată sabia, dar se împiedică și căzu grămadă la pământ.

— Ce n-aș da ca voi, oamenii, să nu mai faceți așa, tună o voce grava, ca o tobă; urechile păroase tresăltară puternic, iar glasul deveni trist. Așa puțini dintre voi ne mai țin minte. Dar, mă rog, presupun că-i din vina noastră. Numai câțiva au mai

ieșit în lume, de când Umbra s-a întins peste Căile de Taina. Asta a fost acum... hmmm, șase generații. Chiar după Războaiele Troloce. Capul zburlit se clătină, și se auzi un oftat, ca sforăitul unui taur. A trecut prea multă vreme, prea multă, și mai sunt așa puțini care călătoresc și bagă de seamă, încât nu mai înseamnă nimic.

Rand ramase o vreme pe podea, cu gura căscată, privind misterioasa făptură, încălțată cu cizme late și înalte până la genunchi și înveșmântată într-un surtuc albastru închis, prins cu nasturi de la gât până la brâu, apoi căzând în falduri până la genunchi, ca o fustanelă, peste pantalonii largi. Făptura avea în mână o carte, care părea de-a dreptul minusculă, și pe care o ținea deschisă cu un deget mare cât trei.

— Credeam că sunteți... începu Rand, apoi se gândi mai bine. Ce sânte... dădu să zică, dar nici așa nu era prea grozav; în cele din urmă se ridică și întinse timid o mână. Rand al'Thor mă cheamă.

Palma sa dispăru în mâna mare cât o lopată pe care i-o întinse celălalt, făcându-i o plecăciune politicoasă.

— Poți să-mi spui Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan. Numele dumitale îmi bucură urechile, Rand al'Thor.

Părea un salut foarte oficial, așa că Rand îi întoarse plecăciunea.

— Și numele dumitale îmi bucură urechile, Loial, fiu al lui Arent, fiu... ăăă... al lui Halan.

Părea în continuare o iluzie, de vreme ce încă habar n-avea ce fel de făptură era, de fapt, Loial. Strângerea mâinii lui era surprinzător de blândă, dar, cu toate astea, Rand se simți ușurat după ce îi dădu drumul, văzându-se nevătămat.

— Voi, oamenii, sunteți iute la mânie, spuse Loial cu glasul lui jos și tunător. Auzisem toate poveștile, firește, și citisem cărțile, dar nu mi-am dat seama. În prima zi după ce-am ajuns în Caemlyn, nu-mi venea să cred ce tulburare am iscat. Copiii plângeau, femeile zbierau, iar o ceată de oameni m-a fugărit prin tot orașul, cu bâte, cuțite și torțe, strigând „Trolocii!"; mi-e teamă că începusem să mă înfurii puțin. Nici nu știu ce s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi apărut Gărzile Reginei.

— Ce noroc, îngăimă Rand cu voce slabă.

— Mda, numai că și ei păreau la fel de înfricoșați de mine ca și ceilalți. Au trecut patru zile de atunci, și tot n-am putut să scot

nasul din han. Bunul jupân Gill mi-a cerut chiar să nu mă arăt în sala mare, continuă el, scuturând din urechi. Nu zic că nu s-a purtat frumos cu mine, înțelegeți. Dar în prima noapte a fost o mică problemă. Toți oamenii păreau că vor să plece în același timp. Și ce mai urlete, of, cu toții încercau să iasă pe ușă unii peste alții. Cred că au fost și câțiva răniți.

Rand îi privea vrăjit urechile care zvâcneau.

— Cinstit îți spun, nu pentru asta am plecat din stedding.

— Ești Ogier! exclamă Rand. Ia stai puțin! Șase generații? Ai pomenit de Războaiele Troloce. Ce vârstă ai?

De îndată ce rosti întrebarea, își dădu seama că era nepoliticoasă, dar Loial păru mai degrabă speriat decât jignit.

— Nouăzeci, răspunse el înțepat. Mai trebuie să treacă zece, și o să pot să vorbesc în fața adunării de pe Buturugă. Cred că Frunțașii ar fi trebuit oricum să mă lase să vorbesc, de vreme ce se hotăra dacă să mi se dea sau nu voie să plec. Dar e adevărat că ei își fac mereu griji când cineva de vârsta mea pleacă Afară. Voi, oamenii, sunteți așa de grăbiți și de neprevăzuți, începu el, apoi clipi și-i făcu o scurtă plecăciune lui Rand. Te rog, iartă-mă. Nu trebuia să spun asta. Dar e adevărat că vă certați tot timpul, chiar și când nu-i nevoie.

— Nu-i nici o problemă, îl liniști Rand, care se gândea încă la ceea ce aflate despre vârsta celuiilalt. Era mai bătrân decât moș Cenn Buie, și încă nu era îndeajuns de matur pentru a... Se așeză pe unul dintre scaunele cu spătar înalt, iar Loial își alese altul, îndeajuns de mare pentru doi, în care tot nu încăpea foarte bine. Așezat, era la fel de înalt ca un om care stătea în picioare.

— Măcar te-au lăsat să pleci.

Loial lăsă ochii în jos, mișcând din nas și frecându-se cu un deget gros.

— Păi, de fapt, nu m-au lăsat. Vezi dumneata, adunarea de pe Buturugă nu dezbătuse încă prea mult, nu trecuse nici măcar un an, dar, din ce-am auzit, mi-am dat seama că, până ajungeau ei la o hotărâre, împlineam eu vârsta la care puteam să plec fără să le mai cer voie. Tare mi-e teamă că acum o să spună că m-am cam obrăznicit, dar cert e că am plecat pur și simplu. Frunțașii mi-au spus dintotdeauna că sunt prea repezit și mi-e teamă că acum le-am dat dreptate. Mă întreb dacă și-au dat până acum seama c-am plecat. Oricum, trebuia s-o fac.

Rand își mușcă buzele ca să nu râdă. Dacă Loial era repezit, era limpede cum erau ceilalți Ogieri. Nu trecuse nici măcar un an de când dezbăteau? Dacă ar fi auzit, jupân al'Vere s-ar fi minunat. Când întâlnirile celor din Sfatul Satului țineau jumătate de zi, cu toții deveneau nerăbdători, chiar și Haral Luhhan. Dorul de casă îl cuprinse aprig, aproape tăindu-i respirația, când se gândea la Tam, la Ewgene și la hanul Izvorul de Vin, la sărbătorile de Bel Tine de pe Pajiște, din vremurile bune. Dar se sili să uite.

— Dacă nu te superi, întrebă el, dregându-și glasul, de ce ai dorit să pleci... ăăă, Afară, așa de mult? Eu unul aș da orice să nu fi trebuit să-mi părăsesc casa.

— Păi, ca să văd, răspunse simplu Loial, de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Am citit cărțile, toate poveștile de călătorie, și a început să mă ardă dorul să văd cu ochii mei, nu doar să citesc.

Ochii săi deschiși la culoare sclipiră, iar urechile se ciuliră brusc.

— Am studiat tot ce-am putut găsi cu privire la călătorii, la Căile de Taină, la obiceiurile din ținuturile oamenilor și la orașele pe care le-am construit pentru voi, după Frângerea Lumii. Și cu cât am citit mai mult, cu atât am devenit mai sigur că trebuia să plec Afară, să mă duc în toate locurile pe care neamul meu le vizitase cândva și să văd desigurile cu ochii mei.

— Desigurii? întrebă Rand, clipind nedumerit.

— Da, desigurile. Copacii. Numai câțiva dintre Falnicii Copaci, firește, unii care se înalță până la cer, ca să păstreze veșnică amintirea steddindului.

Scaunul pe care ședea scârțâi când el se aplecă înainte, gesticulând, fără să lase cartea din mâini. Ochii îi străluceau mai tare ca niciodată, iar urechile aproape că-i tremurau.

— În general, au folosit copacii care creșteau de la-nceput în locul respectiv. Nu poți sili pământul să facă ceva ce nu-i stă în fire. După un timp, se va răzvrăti. Trebuie să-ți modelezi intențiile după felul ținutului, nu invers. În fiecare desiș au fost plantați copaci din rândul tuturor celor care puteau crește așa cum se cuvenea în ținutul acela, într-un echilibru perfect, astfel încât să se completeze unii pe alții. Asta, firește, pentru a le merge bine, dar și pentru ca armonia lor să încante ochiul și inima. Ah, cărțile vorbesc despre desișuri care-i făceau pe

Fruntași să râdă și să plângă în același timp și care rămân pentru totdeauna verzi în amintirea noastră.

— Dar orașele? întrebă Rand, iar Loial îi aruncă o privire nedumerită. Orașele. Orașele construite de Ogieri. Aici, de pilda. Caemlyn. Ogierii l-au construit, nu? Așa spun poveștile.

— Lucrul în piatră, începu Loial, ridicând din umerii săi masivi. Păi, ăsta a fost doar un meșteșug pe care l-am deprins în anii de după Frângere, în Exil, pe când încă mai încercam să ne întoarcem la stedding. E folositor îmi închipui, dar nu se compară... Oricât ai încerca – și am citit că Ogierii care au construit orașele alea chiar au încercat – nu poți face piatra să trăiască. Mai sunt și acum câțiva care lucrează în piatră, dar numai pentru că voi, oamenii, stricați așa de ușor clădirile din pricina războaielor. Erau câțiva Ogieri în... ăăă... Cairhien, cred că așa-i zice acum, când am trecut eu pe acolo. Dar din fericire erau din alt stedding, așa că nu știau nimic de mine, și tot au fost foarte bănuitori când au văzut că mă plimbam pe Afară de unul singur, așa de tânăr. Bine că n-am avut motive să mai rămân pe acolo. Oricum, înțelegeți dumneata, lucrul în piatră este pur și simplu ceva ce ne-a fost hărăzit de țeserea Pânzei; desigurile țin de suflet.

Rand clătină din cap. Jumătate dintre poveștile cu care crescuse tocmai se spulberaseră.

— Nu știam că Ogierii cred în Pânză, Loial.

— Ba firește că da. Roata Timpului țese Pânza Vârstelor, iar viețile noastre sunt ițele. Nimeni nu știe ce loc va avea firul vieții lui în Pânza țesută, și nici firul vieții altora. Roata ne-a hărăzit Frângerea Lumii, Exilul, Piatra și Dorul și până la urmă ne-a redat steddingul, înainte să murim cu toții. Câteodată mi se pare că motivul pentru care voi, oamenii, sunteți așa cum sunteți este pentru că firele voastre sunt scurte. Pesemne că nu pot fi țesute așa cum se cuvine. Of, vai de mine, iar am făcut-o. Frunțașii spun că vouă nu vă place să vi se amintească vreodată ce puțin trăiți. Sper că nu te-am jignit.

Rand râse și clătină din cap.

— Cătuși de puțin. Presupun c-ar fi amuzant să trăiești mult, așa ca dumneata, dar nu m-am gândit niciodată la asta. Pare-mi-se că ar fi de ajuns pentru oricine să trăiască atâta cât moș Cenn Buie.

— E un om foarte bătrân?

Rand încuviință pur și simplu. N-avea de gând să-i explice lui Loial că Cenn Buie nu ajunsese încă la vârsta pe care o avea el.

— Ei, spuse acesta, poate că voi oamenii trăiți puțin, e adevărat, dar faceți foarte multe cu viețile voastre. Tot timpul fugiți de acolo-colo și sunteți așa de grăbiți. Și aveți toată lumea la dispoziție. Noi, Ogierii, suntem legați de steddung.

— Dar dumneata ești Afară.

— O vreme, Rand. Dar până la urmă trebuie să mă întorc. Lumea asta e a voastră, a dumitale și a neamului dumitale. Steddungul însă este al meu. Afară e prea multă hărmălaie. Și s-a schimbat așa de mult față de ceea ce am citit.

— Ei, lucrurile se schimbă cu timpul. Cel puțin unele.

— Unele? Jumătate dintre orașele despre care am citit nici nu mai există, iar dintre celelalte, cele mai multe și-au schimbat numele. Cairhien, de pildă. Numele adevărat este Al'cair'ra-hienallen, Dealul Răsăritului Auriu. Locuitorii nici nu-și mai amintesc, în ciuda soarelui pe care-l brodează pe flamuri. Cât despre desișul de acolo, mă îndoiesc că a mai fost îngrijit de pe vremea Războaielor Troloce. Acum e pur și simplu o pădure, unde lumea merge după vreascuri. Falcicii Copaci au dispărut cu toții, și nimeni nu și-i amintește. Dar aici? Caemlyn e tot Caemlyn, dar au lăsat orașul să crească drept peste desiș. Aici unde ne aflăm, suntem la mai puțin de un sfert de milă de centrul lui – de locul în care ar fi trebuit să fie centrul. N-a mai rămas niciun copac. Am fost și în Tear, și în Illian. Alte nume, și nici o amintire. Pe locul în care a fost desișul din Tear este o pășune pentru cai, iar cel din Illian este parcul regal, în care regele își vânează căpriorii, și nimeni nu poate intra fără voia lui. Totul s-a schimbat, Rand. Tare mi-e teamă că asta am să văd oriunde mă duc. Toate desișurile dispărute, toate amintirile pierdute, toate visurile – moarte.

— Să nu renunți, Loial. Să nu renunți niciodată. Dacă renunți, ar fi ca și cum ai fi murit, șopti Rand, apoi se afundă în scaun cât putea de mult, înroșindu-se la față.

Se aștepta ca Ogierul să-i rădă în nas, dar, în loc de asta, îl văzu pe Loial încuviințând cu gravitate.

— Da, așa face neamul vostru, nu? întreba el, apoi continuă cu glas schimbat, de parcă cita dintr-o carte. Până ce pierde orice faptură și orice picătură de apă, ne împotrivim Umbrei din toate

puterile, sfidând-o până la ultima suflare, pentru a-l scuipa în față pe Dușmanul Vederii, în Ziua Cea din Urmă.

Loial își lăsa capul pe o parte, așteptându-l parcă să vorbească, dar Rand n-avea habar ce trebuia să zică. Așa, trecu o vreme, până ce sprâncenele lungi ale Ogierului începură să se lase în jos de uimire. Dar el aștepta în continuare, în timp ce Rand devenea din ce în ce mai stingherit din pricina tăcerii prelungite.

— Falnicii Copaci, spuse el în cele din urmă, numai de dragul de a rosti ceva, sunt așa, ca Avendesora?

Loial se ridică brusc; scaunul său scârțâi și trosni așa de puternic, încât Rand se temu să nu se rupă.

— Știi bine că nu-i așa. Mai ales tu.

— Eu? De unde să știu eu?

— Faci glume cu mine? Câteodată, voi, Aielii, faceți niște glume foarte ciudate.

— Ce? Eu nu sunt Aiel. Vin din Ținutul celor Două Râuri. N-am văzut niciodată un Aiel!

Loial clătină din cap, iar smocurile din vârful urechilor i se pleoștiră.

— Vezi? Totul s-a schimbat și jumătate din cunoștințele mele sunt zadarnice. Sper ca nu te-am jignit. Sunt convins că ținutul ăsta al dumitale e un loc foarte frumos, oriunde ar fi el.

— Cineva mi-a spus, începu Rand, că odinioară s-a numit Manetheren. Eu, unul, n-auzisem în viața mea, dar poate dumneata...

Urechile Ogierului se ridicaseră de bucurie.

— Ah! Manetheren, da...

Apoi smocurile de păr se lăsară la loc.

— Acolo era un desigur foarte frumos. Durerea dumitale îmi răsună în suflet, Rand al'Thor. N-am putut ajunge la timp.

Loial îi făcu o plecăciune, fără să se ridice, iar Rand îl imită. Bănuia că, dacă n-o făcea, Loial s-ar fi putut simți jignit sau poate că l-ar fi considerat necioplit. Se întrebă dacă Loial credea cumva că el, Rand, își amintea atât de multe lucruri, cum păreau să facă Ogierii. Colțurile gurii și ochilor celuilalt se lăsaseră în jos, ca și cum împărtășea durerea pierderii pe care o simțea și Rand, ca și cum nu trecuseră două mii de ani, sau cam așa ceva, de când fusese distrus Manetheren, lucru de care

Rand aflate numai din povestirile lui Moiraine. După o vreme, Loial oftă.

— Roata se-nvârte, vorbi el, și nimeni nu știe ce va aduce. Dar și dumneata ești la fel de departe de casă ca și mine. Foarte departe, mai ales în vremurile astea. Firește, când Căile de Taină erau deschise... dar a trecut multă vreme de atunci. Spune-mi, ce te aduce așa departe? Poate vrei și dumneata să vezi câte ceva?

Rand deschise gura să spună că veniseră să-l vadă pe falsul Dragon, dar nu izbuti. Poate pentru că Loial se purta de parcă era de aceeași vârstă cu el, în ciuda celor nouăzeci de ani. Poate că, pentru un Ogier, nouăzeci de ani însemna o vârstă comparabilă cu a lui. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese cu cine să discute serios despre ceea ce i se întâmpla. Se temuse mereu că oamenii cu care vorbea puteau fi Iscoade ale Celui Întunecat sau puteau crede același lucru despre el. Mat era așa de retras, hrănindu-și temerile cu propriile bănuieli, încât nu avea niciun rost să-i vorbească. Așa ca Rand se trezi povestindu-i lui Loial despre Noaptea Iernii, dar nu ceva vag despre Iscoadele Celui Întunecat, ci adevărul despre trolocii care dăduseră buzna pe ușă și despre Pieritul de pe Calea Carierei.

Pe de o parte, ceea ce făcea îl umplea de groază, dar se simțea de parcă ar fi fost, în același timp, doi oameni, unul care încerca să-și țină gura, iar celălalt care nu simțea decât ușurare, pentru că, în sfârșit, putea povesti, drept care se poticni, se bâlbâi și istorisi ba una, ba alta. Shadar Logoth și prietenii săi care se pierduseră în noapte, iar acum nu mai știa dacă scăpaseră cu viață sau nu. Pieritul din Whitebridge și Thom care murise pentru ca ei să poată scăpa. Pieritul din Baerlon. Iscoadele Celui Întunecat pe care-l întâlnise mai târziu, Howal Gode, băiatul care se temea de ei și femeia care încercase să-l ucidă pe Mat. Jumate-Omul de lângă hanul Gâsca și Coroana.

Totuși, când începu să spună ceva despre vise, până și acea parte din el care-și dorea să vorbească simți cum i se ridica părul pe ceafă. Strânse atât de puternic din dinți, încât își mușcă limba. Răsuflând întretăiat, îl privi bănuitor pe Ogier, nădăjduind că acesta crezuse că îi povestise, pur și simplu, despre niște coșmaruri. Pe Lumină, totul suna într-adevăr ca într-un coșmar sau ca o poveste care putea îngrozi pe oricine. Poate că Loial

avea să creadă numai că era pe cale să înnebunească. Poate că...

— Ta'veren, glăsui Loial.

Rand clipi.

— Poftim?

— Ta'veren, repeta Ogierul, frecându-se în spatele uneia din urechile ascuțite cu degetul sau îndesat și ridicând ușor din umeri. Fruntașul Haman spunea mereu că nu-l ascultam, dar câteodată, să știi, chiar l-am ascultat. Știi, desigur, cum se țese Pânza.

— De fapt, nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse Rand, încet. Se țese pur și simplu.

— Ei, mda, ce să zic, nu-i chiar așa. Vezi dumneata, Roata Timpului țese Pânza Vârstelor, iar viețile noastre sunt ițele. Pânza nu este întotdeauna de neschimbat. Dacă un om încearcă să-și schimbe cursul vieții, iar Pânza poate să suporte asta, Roata țese înainte și așa rămâne. Există mereu loc pentru schimbări mărunte, dar, câteodată, Pânza nu vrea, pur și simplu, să accepte o schimbare mare, oricât de mult ai încerca, înțelegeți?

Rand încuviință.

— Aș putea să trăiesc în continuare la o fermă din Emond's Field, iar asta ar fi o schimbare mică. Dar, dacă aș vrea să fiu rege...

Izbucni în râs, iar pe chipul lui Loial apăru un rânjet care aproape că-i despică fața în două. Avea dinții albi și lați ca niște dălțițe.

— Da, așa-i. Numai că uneori schimbarea te alege pe tine sau Roata te silește s-o accepți. Iar, uneori, Roata răsucesce de așa natură un fir, sau mai multe, încât toate cele din jur sunt obligate să se răsucescă și ele, silind, la rândul lor, altele și altele, și tot așa. Acel prim fir care creează Ochiul este ta'veren, și este de neschimbat, dacă nu se schimba însăși Pânza. Ochiul - ta'maral'ailen se cheamă - poate dura mai multe săptămâni, sau chiar ani. Se poate întinde peste un întreg oraș sau chiar peste toată Pânza. Artur Aripă-de-Șoim a fost ta'veren. Și cred că și Lews Therin Ucigașul-de-Neam la fel, că veni vorba, adăugă el, chicotind zgomotos. Fruntașul Haman ar fi mândru de mine. El îi dădea înainte și nu se mai oprea, iar cărțile despre

călătorii erau cu mult mai interesante, dar uneori chiar l-am ascultat.

— Toate bune și frumoase, spuse Rand, dar nu înțeleg ce are asta cu mine. Eu sunt păstor, nu un al doilea Artur Aripă-de-Șoim. Și nici Mat, nici Perrin nu sunt. E ridicol.

— N-am spus că ai fi, dar, ascultându-ți povestea, aproape c-am simțit Pânza cum se răsucea, iar eu, în privința asta, n-am nici o înzestrare. Fii sigur că ești ta'veren. Și tu, și poate și prietenii tăi.

Ogierul se opri, pipăindu-și gânditor nasul lat. În cele din urmă, încuviință ca pentru sine, de parcă s-ar fi hotărât.

— Aș vrea să călătoresc cu dumneata, Rand.

O vreme, Rand se holbă la el, întrebându-se dacă auzise bine.

— Cu mine! exclamă el când își regăsi glasul. N-ai auzit ce am spus despre...?

Brusc, se uită la ușă. Era bine închisă și îndeajuns de groasă pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea de dincolo de ea, nici chiar dacă se lipea de scânduri. Cu toate acestea, coborî glasul.

— Despre cei care mă urmăresc...? Și, pe deasupra, credeam că vrei să mergi să-ți vezi copacii.

— În Tar Valon este un desiș foarte frumos, și mi s-a spus că femeile Aes Sedai îl îngrijesc foarte bine. Pe lângă asta, nu doar desișurile vreau să le văd. Poate că nu ești un al doilea Artur Aripă-de-Șoim, dar, o vreme cel puțin, o parte a lumii se va modela după tine. Poate că a și început. Până și Fruntașul Haman și-ar dori să vadă așa ceva.

Rand șovăi. Ar fi fost bine să mai aibă pe cineva alături. Ori cu Mat, ori fără Mat, tot singur era. Ogierul îi dădea curaj, prin simpla lui prezență. O fi fost el tânăr, după socoteala neamului său, dar părea de neclintit, ca o stâncă, așa cum era și Tam. Iar Loial fusese peste tot, și știa multe. Îl privi pe Ogier, care ședea la locul lui, părând întruchiparea însăși a răbdării. Ședea, și era mai înalt decât majoritatea oamenilor care stăteau în picioare. „Cum să ascunzi pe cineva care are aproape zece picioare?” oftă el în sinea lui și clătină din cap.

— Nu cred că-i o idee bună, Loial. Chiar dacă Moiraine ne găsește aici, o să fim în pericol până ajungem în Tar Valon. Iar

dacă nu... „Dacă nu, înseamnă că a murit, la fel ca toți ceilalți. Oh, Egwene.”

Se scutură, pentru a se trezi din visare. Egwene era în viață, iar Moiraine avea să-i găsească. Loial îl privi cu milă și-l atinse pe umăr.

— Sunt convins că prietenii dumitale sunt bine, Rand.

Rand îi mulțumi printr-un semn din cap. Avea gâtul prea uscat ca să mai poată rosti ceva.

— Măcar vrei să vorbești cu mine, din când în când? oftă Loial, cu glasul înfundat. Și poate să joci câte o partidă de pietre? N-am avut cu cine să vorbesc de câteva zile încoace, în afară de bunul jupân Gill, iar el este cel mai adesea ocupat. Mi se pare că bucătăreasa trage de el fără nici o milă. Poate că, de fapt, al ei e hanul.

— Sigur că vreau, răspunse Rand, răgușit, apoi își dresă vocea și încercă să zâmbească. Iar dacă ne-ntâlnim în Tar Valon, poți să-mi arăți desișul de acolo. „Trebuie să fi scăpat. Lumină, fă să fie așa.”

CAPITOLUL 37

Urmărirea cea lungă

Nynaeve strânse hățurile celor trei cai și privi în întuneric, ca și cum ar fi încercat să străpungă bezna și să-i găsească pe femeia Aes Sedai și pe Străjer. Era înconjurată de copaci scheletici, siluete goale și întunecate care se profilau în lumina slabă a lunii. Copacii și întunericul îi ascundeau foarte bine pe Moiraine și pe Lan, care se îndepărtaseră îndeletnicindu-se, chipurile cu o treabă misterioasă, fără măcar să se oprească să-i spună ce anume era. Lan îi șoptise să aibă grijă de cai, să nu scoată vreun zgomot, apoi dispăruseră, lăsând-o acolo ca pe un băiat de la grajduri. Trase cu ochiul spre cai și oftă exasperată.

Mandarb se pierdea în noapte aproape la fel de mult ca mantia stăpânului său. Singurul motiv pentru care armăsarul de luptă o lăsa pe Nynaeve să se apropie era pentru că Lan îi dăduse el însuși hățurile. Acum părea destul de liniștit, dar ea își amintea mult prea bine botul care se dezvelise în tăcere, când dăduse să ia căpăstrul fără să aștepte aprobarea lui Lan. Tăcerea făcuse ca armăsarul să pară și mai periculos. Aruncându-i o ultimă privire precaută, Nynaeve se întoarse cu ochii în direcția în care plecaseră cei doi, mângâindu-și propriul cal, cu mișcări încete. Tresări uimită când Aldieb o înghionti cu botul său palid, dar, după ce se gândi mai bine, mângâie puțin și iapa cea albă.

— De ce m-aș răzbuna pe tine, șopti ea, numai pentru că stăpână-ta, cu aerele alea ei...

Se uita iarăși în împrejur, prin întuneric. „Oare ce fac?”

După plecarea din Whitebridge, trecuseră prin sate care păreau nefiresc de obișnuite, târguri care lui Nynaeve i se păruseră a nu avea nici o legătură cu lumea în care se găseau Pieriții, trolocii și Aes Sedai. Urmaseră drumul spre Caemlyn, până ce, la un moment dat, Moiraine se ridicase în șaua lui Aldieb, cu ochii spre răsărit, de parcă putea vedea întreaga lungime a uriașului drum, toată distanța până în Caemlyn, precum și ce îi aștepta acolo.

În cele din urmă, femeia Aes Sedai răsuflase adânc și se așezase la loc în șa.

— Roata țese cum îi e voia, șoptise ea, dar nu pot să cred că țese sfârșitul speranțelor. Trebuie să mă ocup întâi de lucrurile sigure. O să fie după cum țese Roata.

Apoi își îmboldise calul spre miazănoapte, părăsind drumul și intrând în pădure. În direcția aceea se afla unul dintre băieți, cu tot cu moneda pe care-i o dăduse Moiraine cândva. Lan o urmase.

Nynaeve aruncase o ultimă privire pe drumul spre Caemlyn. Nu erau prea mulți oameni pe acolo, ci numai vreo doua căruțe cu roți mari și una goală, cu coviltir, în depărtare, precum și o mână de oameni care mergeau pe jos ducându-și desagile în spate sau cărându-le cu roaba. Unii dintre ei recunoscuseră că mergeau în Caemlyn să-l vadă pe falsul Dragon, dar cei mai mulți tăgăduiseră asta cu vehemență, mai ales cei care trecuseră prin Whitebridge. În Whitebridge, începuse s-o creadă pe Moiraine. Într-o oarecare măsură. Oricum, mai mult decât înainte. Și nu era nici o consolare în asta.

Străjerul și femeia Aes Sedai aproape că dispăruseră printre copaci, când, în sfârșit, pornise și ea după ei, trebuind să se grăbească pentru a nu rămâne în urmă. Lan se uita deseori în urmă și-i făcea semne să nu se piardă, dar nu se despărțea de Moiraine, iar aceasta era mereu cu ochii ațintiți înainte.

Într-o seară, după ce părăsiseră drumul, urma invizibilă se pierduse. Moiraine, netulburata Moiraine, se ridicase dintr-odată de lângă micul foc pe care clocotea ceainicul, cu ochii mari.

— A dispărut, șoptise ea în întuneric.

— Băiatul a...? Începuse Nynaeve, dar nu reușise să termine întrebarea. „Pe Lumină, nici măcar nu știu despre care dintre ei e vorba!”

— N-a murit, vorbise încet femeia Aes Sedai, dar nu mai are moneda cu el.

Se așezase, luase ceainicul de pe foc cu mâini sigure, aruncând în el o mână de plante, și continuase, fără niciun tremur în glas.

— De dimineață, o să ne continuăm drumul în aceeași direcție. Când mă apropii îndeajuns, pot să-l găsesc și fără monedă.

În timp ce focul ardea mocnit, Lan se învelise cu mantia și adormise. Nynaeve nu putea să doarmă, ci o privea pe Moiraine, care ședea cu ochii închiși, dar cu spatele drept. Era limpede că nu dormea.

Mult după ce tăciunii se stinseseră cu totul, Moiraine deschisese ochii și se uitase la ea. Zâmbetul de pe fața ei se simțea chiar și prin întuneric.

— Și-a recăpătat moneda, Meșterea. Totul va fi bine.

Și se întinsese pe pături cu un oftat, adormind aproape imediat.

Oricât ar fi fost de obosită, lui Nynaeve nu-i venise ușor să-i urmeze exemplul, căci gândurile sale se îndreptau spre ce era mai rău, oricât s-ar fi străduit să le oprească. Totul va fi bine. După Whitebridge, nu mai putea să creadă așa ușor în asemenea vorbe.

Brusc, Nynaeve se trezi din amintirile în care se cufundase; cineva tocmai îi pusese o mână pe braț. Înăbușindu-și un strigăt, dădu să-și ia cuțitul de la brâu, încleștându-și mâna pe mâner înainte să-și dea seama că era Lan.

Străjerul avea gluga dată pe spate, dar mantia sa schimbătoare se pierdea atât de bine în întuneric, încât conturul vag al chipului său părea să plutească suspendat prin noapte. Mâna de pe brațul ei părea să fi apărut ca printr-o vrajă.

Trase aer în piept, tremurând. Se aștepta ca el să facă vreo remarcă despre ușurința cu care o luase pe nepregătite, dar în loc de asta îl văzu căutând ceva în desagile de la șa.

— E nevoie de dumneata, spuse el și îngenunche, pentru a priponi caii.

De îndată ce se asigură că n-aveau cum să mai dispară, se ridică, o apucă de mână și se pierdu iarăși în întuneric. Părul său era aproape la fel de greu de observat ca mantia, iar când mergea, făcea chiar mai puțin zgomot decât ea. Fără nici o plăcere, Nynaeve trebui să recunoască în sinea ei că nu l-ar fi putut urmări niciodată prin beznă, dacă n-ar fi ținut-o de mână. Oricum, nu era convinsă că ar fi putut scăpa din strânsoare, dacă el nu ar fi acceptat să-i dea drumul; avea mâini foarte puternice.

Când ajunseră în vârful unei mici movile, care de-abia se putea numi deal, el se lăsă într-un genunchi, trăgând-o și pe Nynaeve în jos. Îi luă o clipă să vadă că și Moiraine era acolo.

Nemișcată cum era, femeia Aes Sedai, cu mantia ei întunecată, putea fi luată drept o umbră. Lan făcu un gest către poalele dealului, unde se afla un luminiș mare.

Nynaeve se încruntă, încercând să zărească ceva cu ajutorul razelor slabe de lună, apoi înțelese ce era acolo și zâmbi. Contururile palide erau corturi, dispuse în șiruri ordonate; o tabără de soldați, cufundată în beznă.

— Mantii Albe, șopti Lan, vreo două sute, poate și mai mulți. Acolo e o sursă de apa. Și băiatul pe care-l căutăm.

— În tabără? întreba ea și îl simți, încuviințând.

— Chiar în mijloc. Moiraine a spus că simte precis locul în care se află. M-am apropiat îndeajuns pentru a vedea că-i păzit.

— Prizonier? spuse Nynaeve. De ce?

— Nu știu. Fiilor n-ar trebui să le pese de un băiat de la țară, fără vreo pricină care să le dea de bănuir. E-adevărat că nu le trebuie mult ca să intre la bănuiri, dar tot mă îngrijorează.

— Și cum o să faci să-l eliberezi?

Numai după ce-i prinse privirea își dădu seama că putea să pătrundă printre două sute de oameni și să se întoarcă împreună cu băiatul. Mă rog, la urma urmei era Străjer. Trebuie să fi fost ceva adevărat în toate poveștile pe care le auzise. Se întrebă dacă nu cumva Lan râdea de naivitatea ei, dar el îi răspunse cu glasul foarte liniștit și hotărât:

— De scos, pot să-l scot, dar probabil că n-o să se poată furișa prea ușor. Dacă suntem observați, s-ar putea să ne trezim cu două sute de Mantii Albe pe urme, noi trebuind să călărim doi pe un cal. Ca să nu ne mai urmărească, trebuie să-i momim cu ceva. Ești dispusa să riști?

— Ca să ajut pe cineva din Emond's Field? Desigur. Ce trebuie să fac?

El îi indică din nou ceva prin întuneric, dincolo de corturi, dar de data asta nu mai reuși să vadă decât niște umbre.

— Țarcul cailor. Dacă frânghiile care-l înconjoară sunt slăbite, nu peste tot, dar suficient ca să se rupă când Moiraine va crea o diversiune, Mantiile Albe o să fie mult prea ocupați să fugă după propriii cai, ca să mai vină după noi. Pe partea aia sunt doi oameni de pază, dincolo de țarc, dar dacă ești măcar pe jumătate atât de pricepută cât cred eu, n-o să te observe.

Nynaeve înghiți în sec. Una era să se furișeze după iepuri, alta erau paznicii înarmați cu sulite și săbii... „Deci mă crede pricepută, da?”

— De acord.

Lan dădu iarăși din cap, de parcă nici nu se aștepta să audă altceva de la ea.

— Mai e un lucru. În noaptea asta, prin apropiere sunt lupi. Am văzut deja doi, și, dacă i-am văzut, pesemne că sunt mai mulți.

Se opri puțin, și cu toate ca tonul îi rămase același, ea își dădu seama că era uimit.

— S-ar fi zis că ei tocmai asta voiau, să-i văd. Oricum, n-ar trebui să-ți faci niciun necaz. În general, lupii se feresc de oameni.

— N-aș fi bănuț, rosti ea blând. Eu, una, am crescut printre păstori.

Lan mormăi ceva, iar ea zâmbi prin întuneric.

— Atunci să trecem la treabă, spuse el.

Zâmbetul ei se șterse, în momentul în care se uită în jos, la tabăra plină de bărbați înarmați. Două sute de bărbați, cu sulite, săbii și... înainte să apuce să se răzgândească, își potrivea cuțitul în teacă și dădu să plece. Moiraine îi prinse brațul, aproape la fel de strâns ca Lan.

— Ai grija, o sfătui încet femeia Aes Sedai. După ce tai frânghiile, întoarce-te cât de repede poți. De acum faci parte din Pânză, și nu aș risca să te pierd, așa cum n-aș risca nici viețile celorlalți, dacă acum n-ar fi toată lumea în primejdie.

Pe furiș, Nynaeve își frecă brațul, după ce Moiraine îi dădu drumul. N-avea de gând să-i dea de înțeles că strânsoarea ei o duruse. Dar cealaltă își întorsese pe dată privirile către tabăra de dedesubt, rămânând tăcută. Iar Străjerul dispăruse. Dându-și seama de asta, Nynaeve tresări. Nu-l auzise plecând. „Lumina să-l orbească! Halal Străjer!” Cu mișcări iuți, își legă fustele ca să se poată mișca nestingherită și plecă repede.

După câteva clipe în care crengile uscate trosneau sub picioarele ei, încetini, simțindu-se mulțumită că nu era nimeni acolo care s-o vadă roșind. Ideea era să se furișeze, că doar nu se luase la întrecere cu Străjerul. „Nu mai spune, chiar așa?”

Alungă gândul și își îndreptă atenția spre pădurea întunecată prin care se strecura. Nu era greu să facă asta, căci lumina

slabă a lunii intrată în ultimul pătrar era mai mult decât suficientă pentru oricine care învățase de la tatăl ei, iar pământul cobora într-o pantă ușoară, care nu o speria deloc. Copacii însă, care se profilau goi pe cerul nopții, îi aminteau în permanență că acum nu mai era vorba despre un joc, ca în copilărie, iar vântul care jelea aducea prea mult cu sunetul scos de cornul trolocilor. Acum, că era singură prin întuneric, își aminti că acei lupi care, în mod obișnuit, fugeau de oameni, se comportaseră diferit în Ținutul celor Două Râuri, în iarna aceea.

Când simți, în cele din urmă, miros de cai, o cuprinse o senzație de ușurare. Aproape ținându-și răsuflarea, se întinse pe burtă și se furișă în direcția vântului, către sursa mirosului.

Zări gărzile numai cu câteva clipe înainte să ajungă în dreptul lor; veneau prin întuneric, chiar spre ea, cu mantiile lor albe care fluturau în vânt și aproape scânteiau în bătaia razelor de lună. Ar fi putut la fel de bine să aibă și torțe, oricum se vedeau de la mare distanță. Împietri în loc, încercând să se facă una cu pământul. Cei doi se opriră solemni, la nici zece pași de ea, față în față, cu sulitele pe umeri. Dincolo de ei se zăreau niște umbre care erau, probabil, caii. Mirosul de grajd, de cal și de bălegar se simțea puternic.

— Totu-i bine, nici o primejdie în noapte, anunță una dintre siluetele cu mantie albă. Fie ca Lumina să ne scalde și să ne apere de Umbră.

— Totu-i bine, nici o primejdie în noapte, răspunse și celălalt. Fie ca Lumina să ne scalde și să ne apere de Umbră.

Și, cu asta, se întoarseră pe călcâie și porniră din nou pe drumul pe care veniseră.

Nynaeve așteptă, numărând în gând, până ce gărzile se mai întâlniră de două ori. Fiecare tură durase exact cât celelalte și, de fiecare dată, dialogul se repetase aidoma. Nici măcar o privire nu aruncaseră în jur, ci mergeau apăsate, cu ochii ațintiți înainte. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trecut neobservată, chiar dacă se ridica în picioare.

Înainte ca bezna să înghită a treia oară faldurile albe ale mantiilor, ea se și ridicase și o pornise spre cai, în fugă, însă cu umerii aduși. Când se apropie, încetini, ca să nu sperie animalele. Chiar dacă Mantiile Albe nu vedeau mai departe de lungul nasului, era sigură că ar fi venit să cerceteze, dacă ar fi auzit caii începând dintr-odată să necheze.

Aceștia erau priponiți pe mai multe șiruri, dar, așa cum stăteau, cu capetele plecate, se deslușeau numai ca niște pete tulburi prin întuneric. Din când în când, câte unul furnia sau bătea din copită. Din pricina luminii slabe a lunii, nu văzu țărșul de la capătul șirului decât când ajunse foarte aproape de el. Se întinse spre frânghia care înconjura locul, și îngheță, când calul cel mai apropiat își înălță capul și o privi. Căpăstrul său era legat cu un laț mare de funia groasă care ajungea până la țărș. „Dacă nechează o dată...” Inima îi bătea să-i spargă pieptul; i se părea că răsună atât de puternic, încât până și gărșile o puteau auzi.

Fără să-și ia ochii de la cal, începu să taie funia, pipăind cu mâna ca să-și dea seama cât mai avea. Calul scutură din cap, iar Nynaeve aproape că leșină. „Doar o dată să necheze...”

Simțind că funia se mai ținea numai în câteva fire răsucite, se îndreptă cu mare grijă spre șirul următor, cu privirile ațintite asupra calului, până când nu mai putu să-l vadă limpede, apoi trase aer în piept, tremurând din toate încheieturile. Dacă pățea de fiecare dată la fel, probabil că n-ar fi reușit să termine treaba.

Numai că niciunul dintre cai priponiți în șirurile următoare nu se mai trezi, nici măcar când ea se taie la degetul mare și își înăbuși un strigăt de durere. Cu degetul în gură, se uită cu mare grijă îndărăt, în direcția din care venise. Pentru că vântul îi bătea din față, nu mai putea auzi schimbul de cuvinte dintre cei doi paznici; ei însă ar fi putut s-o audă, dacă se aflau în locul potrivit. Dacă veneau cumva să cerceteze locul, vântul ar fi înăbușit sunetul pașilor lor, iar ea nu i-ar fi putut observa decât când ar fi fost aproape. „E momentul să plec. Dacă patru cai din cinci scapă, nimeni n-o să mai aibă timp de altceva.”

Dar nu se mișcă din loc. Parcă vedea privirea lui Lan, în momentul în care ajungea să-i povestească ce făcuse. În ochii lui nu s-ar fi citit nici o acuzație; gândul care-i trecuse prin minte era drept, iar el n-avea ce s-aștepte mai mult. În fond, era Meștereașă, și nu un Străjer, fir-ar să fie, de neînvins și care se putea face aproape nevăzut. Cu toate astea, strângând din dinți, se furișă înspre ultimul șir de cai, iar primul animal de care dădu cu ochii se dovedi a fi Bela.

Silueta scundă și lătoasă era de neconfundat. Ar fi fost o coincidență prea mare ca, tocmai aici și acum, să apară un alt

cal aidoma celui pe care-l cunoștea atât de bine. Dintr-odată, se simți atât de mulțumită că nu plecase înainte să treacă și pe la acest ultim șir, încât se înfioră. Brațele și picioarele începură să-i tremure atât de tare, încât se temu să atingă funia, dar mintea îi rămase limpede, ca apa Izvorului de Vin. Egwene era și ea aici, împreună cu unul dintre cei trei băieți. Iar dacă trebuia să plece călărind câte doi, unii dintre Fii i-ar fi ajuns din urmă, oricât de departe s-ar fi împrăștiat caii, și unii dintre ei ar fi murit. Era sigură de asta, ca și cum ar fi ascultat vântul. Acest gând o făcu să simtă un fior de spaimă: oare de ce era atât de sigură? Nu avea nimic de-a face cu vremea, cu recoltele sau cu boala. „De ce a trebuit Moiraine să-mi spună că pot folosi Puterea? De ce nu m-a lăsat în pace?”

Ciudat, dar teama o făcu să se oprească din tremurat. Cu mâini sigure, ca și cum ar fi fost acasă, pisând ierburi în mojar, tăie funia, așa cum făcuse și mai înainte. Punându-și pumnalul la loc în teacă, desfăcu rapid căpăstrul Belei. Iapa cea zburlită se trezi, tresărind și scuturând din cap, dar Nynaeve o mângâie pe bot și-i șopti la ureche cuvinte liniștitoare. Bela pufni înfundat și păru mulțumită.

Și alți cai din șir se treziseră, și acum o priveau. Amintindu-și de Mandarb, ea se întinse șovăitor spre următorul căpăstru. Până la urmă, calul nu se opuse când văzu mâna străină care-l dezlega. De fapt, părea să dorească și el câteva mângâieri, de felul celor pe care le primise Bela. Strângând în mâini căpăstrul iepei, și-l înfășură pe celălalt la încheietură, privind îngrijorată către tabără. Corturile albe nu erau la foarte mare distanță, și se zăreau până și bărbații care se plimbau printre ele. Dacă observau caii foindu-se și veneau să vadă ce se întâmplase...

Cu disperare, își dori ca Moiraine să nu mai aștepte întoarcerea ei, ci să facă exact ce și pusese în gând. „Lumină, fa-o să înceapă, înainte ca...”

Dintr-odată, o explozie de lumină împrășteie beznă, deasupra capului ei, luminând pentru o clipă totul împrejur. Tunetul îi bubui în urechi, atât de tare încât i se păru că avea să cadă din picioare, în clipa în care un trăsnet cu trei limbi de foc lovi pământul, chiar lângă locul în care erau priponiți caii, împrôșcând cu praf și pietre, ca o fântână. Mugetul pământului despica se lupta cu ecoul trăsnetului. Caii turbară și începură să necheze, ridicându-se în două picioare. Funiile se rupseră cu un

trosnet, în locurile în care fuseseră tăiate. Se văzu un alt fulger, înainte ca urma lăsată de primul să fi dispărut complet.

Nynaeve era prea ocupată ca să se mai bucure. La primul trăsnet, Bela se năpusti într-o direcție, în timp ce al doilea cal dădu s-o ia la fugă în direcția cealaltă. Se simți de parcă i-ar fi smuls cineva brațele din umeri. O clipă nesfârșită rămase așa, spânzurată între cei doi cai, ridicată de la pământ, neputând nici măcar să strige, din pricina celei de a doua bubuituri. Trăsnetele lovira iar și iar, într-un muget care se prăvălea fără încetare din ceruri. Împiedicați s-o apuce în direcția în care porniseră, caii se năpustiră înapoi, îngăduindu-i să pună picioarele pe pământ. Ar fi vrut să se ghemuiască jos și să-și aline durerea din umeri, dar nu era vreme. Bela și calul celălalt se năpusteau spre ea, cu ochii dați peste cap, încât li se vedea numai albul ochilor, amenințând s-o răstoarne și s-o calce în picioare. Cumva, reuși să ridice brațele, să se prindă de coama Belei și să se urce pe spinarea iepei care găfâia. Căpăstrul celălalt era încă înfășurat în jurul încheieturii sale, înfipt adânc în carne.

Văzând o siluetă lungă și cenușie care se năpusti pe lângă ea, se simți cuprinsă de teamă. Fiara însă nu-i băgă în seamă nici pe ea și nici pe cei doi cai, ci se aruncă spre ceilalți, care acum fugeau în toate direcțiile. O altă siluetă ucigașă o urmă la mică distanță. Nynaeve simțea că-i venea să țipe din nou, dar nu scoase niciun sunet. „Lupii! Lumina să ne ajute! Ce face Moiraine?”

O îmboldi pe Bela cu călcâiele, dar nu mai era nevoie. Iapa o luă la galop, iar celălalt se dovedi foarte dornic s-o urmeze. Fugeau fără să le pese încotro, numai să poată scăpa de focul prăvălit din cer, care sfâșia noaptea.

CAPITOLUL 38

Salvarea

Perrin se așeză cât putu de bine, cu încheieturile legate la spate, și în cele din urmă renunță să se mai foiască, oftând. Când scăpa de o piatră, dădea de alte două. Cu mișcări stângace, încercă să se învelească iarăși cu mantia. Noaptea era rece, iar pământul părea să-i absoarbă toată căldura din oase, așa cum se întâmplase în fiecare noapte, de când fuseseră prinși de Mantiile Albe. Fiii nu erau de părere că prizonierii ar avea nevoie de păaturi sau de adăpost. Mai ales niște Iscoade periculoase ale Celui Întunecat, ca ei.

Egwene zăcea ghemuită, lipită de spatele lui, pentru a se încălzi, cufundată în somnul adânc al istovirii. Nici măcar nu se trezi când el își schimba poziția. Soarele asfințise de mult, iar pe Perrin îl durea tot trupul, după o zi de mers în urma unui cal, cu un laț de gât, dar nu putea să adoarmă.

Trupa nu se mișca prea repede. Pierzându-și aproape toți caii de rezervă din pricina lupilor din stedding, Mantiile Albe nu puteau mărșălui atât de repede precum și-ar fi dorit; și pentru această întârziere dădeau vina pe cei doi din Emond's Field. Cu toate acestea, cele două șiruri răsucite de călăreți nu pierdeau vremea – Seniorul Bomhald dorea să ajungă în Caemlyn la timp pentru ceea ce-și propusese iar în mintea lui Perrin se strecurase teama că, dacă se prăbușea, călărețul care-l trăgea după el nu s-ar fi oprit, în ciuda poruncilor Seniorului Căpitan Bomhald de a-i ține în viață pentru a-i da pe mâna Inchizitorilor din Amador. Știa bine că, într-o asemenea situație, nu se putea salva; singurele clipe în care i se dezlegau mâinile erau atunci când primea mâncare sau când era dus la privatele improvizate. Lațul din jurul gâtului făcea ca fiecare pas să fie chinuitor, și fiecare piatră de sub picioare – un pericol de moarte. Îl obliga să pășească încordat, cercetând pământul cu ochi neliniștiți. De câte ori arunca o privire spre Egwene, o vedea făcând același lucru. Când ridica ochii, i se zărea chipul încordat și speriat. Niciunul dintre ei nu îndrăznea însă să înalțe capul decât pentru câteva clipe.

De obicei, se prăbușea ca o zdreanță de îndată ce Mantiile Albe îi îngăduiau să se oprească, dar în noaptea aceea avea capul plin de gânduri. Trăia cu spaima în suflet de zile întregi. Dacă închidea ochii, nu vedea decât ceea ce le făgăduise Byar, după ajungerea în Amador.

Era convins că Egwene nu credea încă ce le spusese Byar cu glasul acela înfundat al lui. Dacă ar fi crezut, n-ar fi putut dormi, în ciuda oboselii. La început, nici el nu crezuse. Și tot nu voia să se împace cu gândul; oamenii nu le făceau astfel de lucruri semenilor lor. Dar Byar nu-i amenințase, de fapt; le vorbise despre fiare înroșite în foc și despre clești, despre cuțitele care jupuiau pielea și acele care se înfingeau în trup cu o voce foarte calmă, de parcă îi întreba dacă nu le era cumva sete. Nu părea să vrea să-i sperie. În ochii lui nu se vedea nici o umbră de bucurie. Pur și simplu nu-i păsa dacă erau sau nu speriați, dacă se chinuiau sau nu, dacă mai trăiau sau nu. Când își dăduse seama de asta, Perrin se înfricoșase cu adevărat și se convinsese, în cele din urmă, că Byar spunea purul adevăr.

Mantiile celor două gărzi sclipeau cenușiu, în razele slabe de lună. Nu le vedea chipurile, dar știa că erau de pază neobosiți. Ca și cum ar mai fi putut încerca totuși ceva, așa legați fedeleș cum erau. Își amintea că, la un moment dat, când încă mai era puțină lumină, văzuse pe fețele lor o expresie de dezgust și de dispreț, ca și cum ar fi fost puși să păzească niște monștri murdari, urât mirositori și hidoși. Toate Mantiile Albe îi priveau în felul ăsta, de fiecare dată. „Lumină, cum să fac să-i conving că nu suntem Iscoade ale Celui Întunecat? De ce sunt deja încredințați că asta suntem?” Stomacul i se strânse de scârbă. Până la urmă, știa că putea ajunge să mărturisească orice, numai pentru a-i face pe Inchizitori să se oprească.

Se apropia cineva, un bărbat cu mantie albă, ducând o lampă în mână. Se opri să le vorbească gărzilor, care-i răspunseră cu mult respect. Perrin nu izbuti să audă ce se spunea, dar recunoscuse silueta înaltă și slabă.

Miji ochii, atunci când celalalt îi apropie lampa de față. Byar avea cu el securea lui, pe care și-o oprise pentru sine. Sau, cel puțin, așa i se părea lui Perrin, care nu-l mai văzuse niciodată fără ea.

— Trezește-te, îi porunci cu un glas monoton, de parcă i se părea că Perrin dormea cu capul sus, însoțindu-și vorbele cu o lovitură zdravănă de picior în coaste.

Perrin gemu printre dinții strânși. Avea deja o sumedenie de vânătaï pe trup, din pricina încălțărilor lui Byar.

— Trezește-te, am spus.

Piciorul se pregăti să lovească din nou, iar Perrin șopti repede:

— Sunt treaz.

Era obligatoriu să răspunzi la ce-ți poruncea Byar; altfel, găsea el moduri de a-ți atrage atenția. Așeză lampa pe pământ și se aplecă să le verifice legăturile. Trase puternic de încheieturile lui Perrin, răsucindu-i brațele în umăr. Văzând nodurile strânse, așa cum le lăsase, trase și de funia de la glezne, făcându-l să se zgârie de pământul stâncos. Bărbatul părea prea slab pentru a avea putere, dar și Perrin era istovit, ca un copilaș firav. Așa se întâmpla noapte de noapte. Când Byar se ridică, Perrin observă că Egwene încă nu se trezise.

— Trezește-te! strigă el. Egwene! Trezește-te!

— Ce... ce e? se auzi glasul speriat al lui Egwene, încă răgușită din pricina somnului. Ea înălța capul, clipind des în lumină.

Byar nu dădu niciun semn că ar fi fost dezamăgit pentru că nu avusese ocazia s-o trezească lovind-o cu piciorul; nu făcea asta niciodată. În schimb, îi verifică legăturile, la fel de aspru cum făcuse și cu Perrin, fără să dea atenție gemetelor ei. Durerea pe care o provoca era încă unul dintre lucrurile care nu păreau să-l afecteze în niciun fel; numai pe Perrin părea să vrea în mod deosebit să-l chinuie, de parcă nu putea să uite că-i ucisese doi dintre Fii, chiar dacă Perrin însuși nu-și putea aminti.

— De ce să doarmă Iscoadele Celui Întunecat, vorbi Byar pe un ton șters, când oamenii de ispravă trebuie să rămână treji ca să-i păzească?

— Pentru a suta oară, răspunse istovită Egwene, nu suntem Iscoade ale Celui Întunecat.

Perrin se încordă. Uneori, o asemenea replică le aducea o predică, ținută cu glas monoton și scăzut, despre mărturisire și căință, care ajungea la descrierea metodelor folosite de Inchizitori pentru a obține așa ceva. Alteori, predica venea

împreună cu niște lovituri. De data aceasta însă, spre mirarea sa, Byar nu băgă în seamă răspunsul.

În schimb, se lăsă pe vine în fața lui Perrin, cu silueta sa colțuroasă și slabă, cu securea pe genunchi. Soarele aurit de pe pieptul stâng al mantiei, și cele două stele de aceeași culoare de dedesubt, sclipeau în lumina lămpii. Scoțându-și coiful, îl așeză lângă lampă. Pe chipul său nu se mai citea numai disprețul și ura, ci acum mai apăruse și altceva, o expresie concentrată și de nedescifrat. Își lăsă brațele pe mânerul securii și-l cercetă cu privirea pe Perrin, în tăcere. Acesta încercă să rămână neclintit sub privirile aruncate din ochii aceia înfundați în orbite.

— Ne încetiniți din marș, tu și lupii tăi, Iscoadă a Celui Întunecat. Consiliul Aleșilor a auzit zvonuri despre astfel de lucruri, și vrea să afle mai multe, așa că trebuie să fii dus în Amador și dat pe mâna Inchizitorilor, dar ne ții din drum. Nădărduiam că ne vom putea mișca îndeajuns de repede, chiar și fără cai de schimb, dar m-am înșelat.

Spunând acestea, tăcu, și se încruntă la ei. Perrin așteptă; era sigur că Byar avea să continue, când se simțea pregătit.

— Seniorul Căpitan se află în încurcătură, vorbi în cele din urmă Byar. Din pricina lupilor, trebuie să va ducă la Consiliu, dar trebuie să ajungă și în Caemlyn. Nu avem cai în plus pe care să vă urcați, dar, dacă vă lăsăm să mergeți în continuare pe jos, n-o să mai ajungem în Caemlyn la vreme. Seniorul Căpitan nu șovăie când vine vorba de îndatoririle sale, și are de gând să vă ducă în fața Consiliului.

Egwene scoase un sunet. Byar se uita fix la Perrin, iar acesta îl privea și el, fiindu-i parcă frică să clipească.

— Nu înțeleg, murmură el.

— Nu-i nimic de înțeles, răspunse Byar. Numai pure presupuneri. Dacă ar fi să scăpați, nu am avea timp să vă urmărim. Nu avem niciun ceas de pierdut, dacă este să ajungem la vreme în Caemlyn. Dacă, să spunem, v-ați tăia frânghiile cu colțul unei pietre și ați dispărea în noapte, problema Seniorului Căpitan s-ar rezolva.

Fără să-și ia ochii de la Perrin, vârî mâna sub mantie și aruncă discret ceva pe jos. Din instinct, Perrin urmări obiectul cu privirea, și făcu ochii mari, văzând ce era. O piatră. O piatră despicață, cu margini ascuțite.

— Numai presupuneri, glăsu-i Byar. Și gărzile care vă păzesc fac presupuneri în noaptea asta.

Gura lui Perrin se uscă brusc. „Gândește-te bine! Lumina să m-ajute, trebuie să gândesc bine și să nu fac nici o greșeală!”

Putea fi oare adevărat? Era cu putință ca nevoia Mantiilor Albe de a ajunge în Caemlyn să fie îndeajuns de mare pentru așa ceva? Pentru a lăsa să scape niște oameni bănuți a fi Iscoade ale Celui Întunecat? O asemenea încercare nu-i era de niciun folos; nu știa îndeajuns de multe lucruri. Byar era singurul care binevoia să le vorbească, în afară de Seniorul Căpitan Bomhald, și niciunul din cei doi nu era prea dispus să le dea informații. Trebuia să apuce pe altă cale. Dacă Byar voia să-i vadă scăpând, de ce nu le tăia pur și simplu legăturile? Byar să vrea să-i vadă scăpând? Byar, care era convins până în măduva oaselor că erau Iscoade ale Celui Întunecat. Byar, care ura Iscoadele Celui Întunecat mai mult chiar decât pe Cel Întunecat. Byar, care căuta orice prilej să-i provoace durere, pentru că omorâse doi dintre ai lui. Byar să vrea să-i vadă scăpând?

Dacă înainte i se păruse că gândurile i se învâртеbeau în minte, acum se simțea de-a dreptul copleșit. În ciuda frigului, pe chipul său șiroia sudoarea. Aruncă o privire spre gărzi.

Erau numai niște siluete cenușii, dar i se părea că stăteau la pândă, în așteptare. Dacă el și Egwene erau uciși în timp ce încercau să scape, după ce-și tăiaseră frânghiile cu o piatră care s-ar fi putut găsi acolo din întâmplare... într-adevăr, atunci problema Seniorului Căpitan s-ar fi rezolvat de la sine. Iar Byar ar fi ajuns să-i vadă morți, așa cum își dorea.

Bărbatul cel descărnat își luă coiful de lângă lampă și dădu să se ridice.

— Așteptați! îl rugă Perrin cu un glas răgușit, tot frământându-se și încercând să găsească o cale de scăpare. Așteptați, vreau să vă vorbesc. Eu...

„Vin ajutoare!”

Gândul îi înflori în minte ca o rază limpede de lumină în mijlocul haosului, atât de tulburător, încât, preț de o clipă, uită de orice altceva, până și unde se găsea. Grialba era în viață. Elyas, îi transmise el lupului cu ajutorul gândurilor, întrebându-l fără cuvinte dacă și celalalt mai era viu. Drept răspuns, primi o imagine. Elyas, întins pe un pat din crengi veșnic verzi, lângă un foc mic, într-o peșteră, îngrijindu-și o rană de la șold. Totul dură

numai o clipă. Căscă gura la Byar, iar chipul său se lăți într-un rânjel prostesc. Elyas era în viață. Grialba era în viață. Le veneau ajutoare.

Byar se opri, fără să se fi ridicat de tot în picioare, privindu-l.

— Ți-a trecut ceva prin minte, Perrin din Ținutul celor Două Râuri, și vreau să știu ce.

O clipă, Perrin se gândi că se referea la gândul pe care i-l trimisese Grialba. Panica i se oglindi pe chip, urmată de ușurare. Byar nu avea cum să știe. Acesta îi privi cu atenție chipul și, pentru prima dată, întoarse ochii spre piatra pe care o aruncase pe pământ. Era pe punctul de a se răzgândi, își dădu Perrin seama. Dacă-și schimba intențiile, ar fi riscat oare să mai lase pe cineva în viață care să poată vorbi? Frânghiile puteau fi slăbite și după ce oamenii legați cu ele erau uciși, chiar dacă exista pericolul de a fi descoperit. Privi în ochii lui Byar – cearcănele adânci de pe chipul acestuia îl făceau să pară că se uita la el dintr-o peșteră întunecată – și văzu că i se hotărâse moartea.

Byar deschise gura, dar, pe când Perrin aștepta să i se pronunțe sentința, lucrurile începură să se întâmple mult prea repede pentru a mai putea gândi ceva. Brusc, una dintre gărzi dispăru. Acum erau două siluete, neclare, iar în clipa următoare una dintre ele fu înghițită de întuneric. Al doilea bărbat se răsuci pe călcâie, dând să strige, dar, înainte să rostească prima silabă, se auzi un zgomot înfundat, iar el se prăbuși ca un copac retezat.

Byar se întoarse și el, iute ca un șarpe care lovește, învârtind securea în mâini atât de repede, încât aceasta începu să zbârnâie. Perrin făcu ochii mari, când în cercul de lumină pătrunse noaptea. Deschise gura să țipe, dar frica îl împiedică să scoată vreun sunet. O clipă, uită chiar și că Byar voia să-i ucidă. La urma urmei, Mantia Albă era o ființă umană, iar noaptea prinsese viață ca să-i ia pe toți după ea.

Apoi, pata întunecată deveni Lan, a cărui mantie flutura, schimbându-și culoarea la fiecare mișcare, de la cenușiu la negru. Securea din mâinile lui Byar se năpusti ca fulgerul... iar Lan păru să se aplece liniștit într-o parte, lăsând tăișul să treacă atât de aproape, încât trebuia să-i fi simțit atingerea. Byar căscă ochii, când forța propriei lovituri îl dezechilibra, iar Străjerul îl lovi cu mâinile și picioarele, cu o serie de mișcări foarte iuți, atât

de iuți, încât Perrin nu mai știa ce vede. Un singur lucru era limpede: Byar se prăbuși ca o marionetă. Înainte ca trupul său să atingă pământul, Străjerul se și lăsase în genunchi, pentru a stinge lampa.

Brusc, se făcu întuneric la loc. Perrin rămase cu ochii măriți de uimire, fără să mai vadă nimic. Lan părea să fi dispărut din nou.

— Ești chiar...? se auzi glasul lui Egwene, care-și înăbuși un suspin. Am crezut că ai murit. Am crezut că ați murit cu toții.

— Încă nu, îi răspunse Străjerul, printr-o șoapta înfundată în care răsună o urmă de veselie.

Niște mâini îl atinseră pe Perrin, îi găsiră legăturile. Un cuțit tăie funiile aproape fără să-l smucească, iar el se eliberă. Ridicându-se în picioare, simți durere în mușchii amorțiți. Frecându-și încheieturile, trase cu ochiul la grămada cenușie care fusese Byar.

— L-ai...? Adică, e...?

— Nu, se auzi din întuneric glasul liniștit al lui Lan. Eu nu ucid, decât dacă n-am de ales. Dar n-o să mai supere pe nimeni, o vreme. Nu mai pune întrebări, și ia repede două mantii din alea. Nu avem mult timp.

Perrin se furișă până în locul în care zăcea Byar. Îi trebui ceva curaj ca să-l poată atinge, iar când simți că pieptul bărbatului se ridica și cobora, îi veni să-și retragă mâna. I se făcu pielea de găină când desfăcu mantia cea albă și o luă cu el. În ciuda a ceea ce-i spusese Lan, parcă-l vedea pe omul cel tras la față ridicându-se dintr-odată. Cu mișcări iuți, pipai împrejur până ce-și găsi securea, apoi se furișă spre unul dintre oamenii de gardă. La început, i se păru ciudat că nu simțea nici o repulsie să-l atingă pe bărbatul care zăcea fără simțire, dar apoi își dădu seama care era motivul. Toate Mantiile Albe îl urau, dar ăsta era un sentiment pur omenesc. Byar nu simțea nimic altceva decât că trebuia ca el să moară; nu era ură, nu era la mijloc niciun fel de sentiment.

Luând în brațe cele două mantii, se răsuci pe călcâie, și atunci îl cuprinse panica. În întuneric, își pierduse dintr-odată simțul orientării, nu mai știa cum să se întoarcă la Lan și la ceilalți. Rămase locului, fiindu-i teamă să se mai miște. Până și Byar, lipsit de mantia cea albă, pierise în beznă. Nu era nimic

după care să se poată orienta. Dacă nu o apuca în direcția cea bună, era posibil să ajungă în tabără.

— Aici.

Se duse împiedicat în direcția din care venise șoapta Străjerului, până ce simți niște mâini care-l opriră. Egwene aproape că nu se mai vedea, iar chipul Străjerului era doar o pată tulbure. Restul trupului său părea să fi dispărut cu totul. Le simțea privirile ațintite asupra lui, și se întrebă dacă nu le datora o explicație.

— Puneți-vă mantiile, le porunci încet Lan. Repede. Pe ale voastre faceți-le ghem. Și fără zgomot. Încă n-am scăpat.

În mare grabă, Perrin îi întinse una din mantii lui Egwene, ușurat că nu mai trebuia să le povestească despre temerile sale. Propria mantie și-o făcu ghem pentru a o putea duce, apoi și o trase pe cea albă pe umeri. Simți un fior când o îmbrăcă, o teamă care i se înfipse ca un cuțit între omoplați.

Oare mantia rămasă la el era a lui Byar? O clipă, își imaginează că simțea până și mirosul bărbatului aceluia posomorât.

Lan le ceru să se apuce de mână, iar Perrin înșfăcă securea, iar cu cealaltă luă mâna lui Egwene, dorindu-și ca Străjerul să pornească odată la drum, înainte ca închipuirea sa s-o ia razna. Dar rămaseră în continuare pe loc, înconjurați de corturile Fiilor, două siluete cu mantii albe și una nevăzută, a cărei prezență doar se simțea.

— Curând, șopti Lan. Foarte curând.

Deasupra taberei apărură un fulger, atât de aproape, încât Perrin simți cum i se ridică părul pe brațe și din cap, când îl zări. Chiar dincolo de corturi, pământul explodează din pricina loviturii; bubuitura de jos se contopi cu cea din văzduh. Înainte ca lumina să fi apucat să se stingă, Lan o porni la drum, conducându-i.

De abia făcuseră un pas, când un alt trăsnet sfâșie noaptea, apoi fulgerele începură să cadă ca grindina, pâlپând, ca și cum întunericul ar fi venit în rafale scurte. Tunetele răsunau sălbatic, contopindu-se unele cu altele, dând naștere unui huruit neîntrerupt și tremurat. Caii cuprinși de teamă nechezau, dar nu se auzeau decât în clipele în care tunetele se opreau. Oamenii ieșeau împiedicându-se din corturi, unii învăluți în mantiile albe, alții doar pe jumătate îmbrăcați, unii alergând de colo-colo, alții împietriți în loc, ca și cum ar fi amețit.

Lan îi trăgea după el, pășind repede prin mijlocul vacarmului. Perrin era ultimul din șir. Mantiile Albe îi priveau trecând, făcând ochii mari. Câțiva le strigară ceva, dar nu se auzi nimic din pricina tunetelor. Însă nimeni nu încercă să-i oprească, văzându-i, la rândul lor, îmbrăcați cu mantiile luate de la cei doborâți. Trecură printre corturi, ieșiră din tabără și se îndepărtară, și nimeni nu făcu niciun gest să-i oprească.

Sub picioarele lui Perrin, pământul deveni neregulat, iar crengile începură să-l lovească peste brațe, în timp ce se lăsa dus. Un fulger sclipi brusc, apoi dispăru. Ecolul unui tunet străbătu văzduhul, apoi se pierdu și el. Perrin privi peste umăr. Printre corturi se aprinseseră mai multe focuri. Pesemne că unele trăsnete căzuseră chiar la țintă, sau poate că oamenii cuprinși de panică răsturnaseră lămpile. Încă se auzeau strigăte slabe, din depărtare. Unii încercau să restabilească ordinea sau să afle ce se-ntâmplase. Pământul începu să urce, iar corturile, focurile și strigătele rămaseră în urmă.

Când Lan se opri pe neașteptate, Perrin fu aproape să o calce pe Egwene pe picioare. În fața lor, scăldați în razele lunii, se aflau trei cai.

O umbră se mișcă, și se auzi glasul supărat al lui Moiraine.

— Nynaeve nu s-a întors. Mi-e teamă că fata asta a făcut o prostie.

Lan se răsuci pe călcâie, ca și cum ar fi dat să se întoarcă de unde venise, dar Moiraine îl opri cu o singură vorbă, rostită pe un ton aprig, ca plesnetul unui bici.

— Nu!

El rămase pe loc, privind-o pieziș. Numai chipul și mâinile i se vedeau, și nici acelea foarte limpede. Femeia continuă pe un ton mai blând, dar la fel de ferm.

— Unele lucruri sunt mai importante decât altele. Știi asta.

Străjerul nu se mișcă, iar glasul ei se înăspre din nou.

— Amintește-ți ce ai jurat, al'Lan Mandragoran, Senior al celor Șapte Turnuri! Cum rămâne cu jurămintele unui Senior Încununat al Războiului, din Malkier?

Perrin clipi surprins. Lan era toate aceste lucruri? Egwene murmură ceva, dar el nu-și putea lua ochii de la tabloul din fața ochilor săi, Lan care stătea încordat ca un lup din haita Grialbei, un lup încolțit de mărunta Aes Sedai, și care căuta în zadar să scape de pieire.

Lumea se puse din nou în mișcare după ce se auzi trosnetul unor crengi din pădure. Din doi pași mari, Lan se așează între Moiraine și locul din care venea sunetul, având în mână sabia care reflecta razele de lună. Însoțiți de trosnete și foșnet de ierburi uscate, doi cai apărură dintre copaci, unul având și un călăreț în spate.

— Bela! strigă Egwene în același moment în care Nynaeve, urcată în șaua iepei zburline, spunea:

— Am crezut că te-am pierdut, Egwene! Slavă Luminii că ești în viața.

Ea se dădu jos din șa, dar, când se îndreptă spre cei din Emond's Field, Lan o prinse de braț, iar ea se opri brusc, privind-l în ochi.

— Trebuie să plecăm, Lan, grăi Moiraine, părând iarăși netulburată, iar Străjerul își slăbi strânsoarea.

Nynaeve își frecă brațul în timp ce dădea fuga să o îmbrățișeze pe Egwene, dar lui Perrin i se păru că o auzi și râzând pe înfundate, ceea ce-l uimi, pentru că avea oarecum impresia că nu râdea de bucurie că-i revede.

— Unde sunt Rand și Mat? întrebă el.

— În altă parte, răspunse Moiraine, iar Nynaeve bombăni ceva pe un ton aspru, făcând-o pe Egwene să rămână cu gura căscată; Perrin clipi și el: prinsese sfârșitul unui blestem, și încă unul foarte vulgar, din cele folosite de căruțași. Facă Lumina să fie bine, continuă femeia Aes Sedai, de parcă nu observase.

— Niciunul dintre noi n-o va duce bine, îi avertiză Lan, dacă ne prind Mantiile Albe. Hai, schimbați-vă, și urcați pe cai.

Perrin se cățăără pe spinarea calului pe care Nynaeve îl adusese împreună cu Bela. Lipsa șeii nu-l stânjenea în niciun fel; acasă nu prea călărise, dar când o făcuse, de cele mai multe ori se lipsise de șa. Luă cu el și mantia cea albă, strânsă și legată la cingătoare. Străjerul le spusese să nu lase nici o urmă care să-i conducă pe Fii, în afară de ceea ce nu puteau evita. Încă i se părea că simte mirosul lui Byar, impregnat în mantie.

Când porniră, cu Străjerul în frunte, deschizând drumul cu armăsarul său mare și negru, Perrin simți din nou în minte atingerea Grialbei. „Cândva, din nou.” Era mai degrabă o senzație decât o replică, o senzație în care se regăsea făgăduința unei întâlniri dinainte sortite, așteptarea și resemnarea în fața a ceea ce avea să urmeze, toate la un loc.

Încercă să întrebe când și de ce, cuprins brusc de teamă. Atingerea lupilor începu să se șteargă. Întrebările sale înfrigurate îi aduseră numai același răspuns solemn. „Cândva, din nou.” Îi rămase întipărit în minte, bântuindu-l o lungă vreme, după ce atingerea lupilor dispăru cu totul.

Lan se îndreptă spre miazăzi, la pas, dar fără să se oprească. Pustietățile învăluite în noapte, dealuri și văi pline de ierburi pe care nu le vedea decât când ajungeai lângă ele, pâlcuri de copaci care se profilau pe cer, nu le îngăduiau oricum să meargă prea repede. De două ori, Străjerul se îndepărtă de ei, călărind înapoi spre discul sfărâmat al lunii, și el și Mandarb făcându-se una cu bezna din urma lor. De două ori se întoarse, însă fără să aducă vreo veste cum că i-ar fi urmărit cineva.

Egwene se ținea aproape de Nynaeve. Perrin prinse câteva frânturi din conversația lor repezită, purtată cu voce joasă. Cele două erau foarte însuflețite, ca și cum s-ar fi întors acasă. El, unul, rămăsese ultimul din șir. Din când în când, Meșterea se răsucea în șa pentru a se uita la el și, de fiecare dată, el îi făcea cu mâna, ca și cum i-ar fi spus că e bine, dar rămânea acolo unde se află. Avea multe pe cap, deși nu-și putea pune gândurile în ordine. „Ceea ce urmează să se întâmple. Oare ce urmează?”

Când, în cele din urmă, Moiraine le făcu semn să se oprească, nu mai era mult până la revărsatul zorilor, din câte i se părea lui Perrin. Lan găsi albia unui pârâiaș, în care putea aprinde un foc ascuns într-o scobitură a malului.

În sfârșit, li se îngădui să scape de mantiile albe, pe care le îngropară undeva, lângă foc. Tocmai când Perrin se pregătea să scape de mantia pe care o folosisese, privirea îi fu atrasă de soarele auriu brodat pe pieptul stâng, cu cele două stele dedesubt. Lăsă mantia să-i cadă în groapă, ca și cum l-ar fi mușcat, și se îndepărtă, ștergându-și mâna pe surtuc, așezându-se mai la o parte, de unul singur.

— Acuma, spuse Egwene, pe când Lan umplea groapa la loc, îmi spune și mie cineva unde sunt Rand și Mat?

— În Caemlyn, cred, răspunse cu grijă Moiraine, sau pe drum într-acolo.

Nynaeve scoase un mormăit puternic și aspru, dar femeia Aes Sedai continuă, de parcă n-ar fi fost întreruptă.

— Dacă nu sunt acolo, încă pot să-i regăsesc. Făgăduiesc.

Mâncară în liniște, pâine, brânză și ceai fierbinte. Până și entuziasmul lui Egwene cedă în fața oboselii. Meșterea scoase din desagile ei o alifie pentru vânătăile lăsate de frânghii pe încheieturile fetei și alta pentru cele de pe trup. Când ajunsese și la locul în care stătea Perrin, aproape ascuns în întuneric, el nu ridică privirea.

Nynaeve rămase o vreme cu ochii la el, apoi se lăsă pe vine, cu săculețul cu leacuri lângă ea, spunându-i sec:

— Scoate-ți surtucul și cămașa, Perrin. Mi s-a spus că unul dintre Mantiile Albe avea ceva special cu tine.

El se supuse încet, cu gândul tot la Grialba, până ce o auzi oftând. Uimit, se uită la ea, apoi coborî privirea spre pieptul său gol. Era o pată de culoare. Vânătăile mai noi și mai vinete se întindeau peste cele vechi, care păliseră în nuanțe de brun și galben. Numai datorită mușchilor bine dezvoltati, rezultat al ceasurilor de muncă la fierăria lui jupân Luhhan, nu avea nici o coastă ruptă. Cu gândul la lupi, izbutise să uite de durere, dar acum aceasta revenise, mai puternică. Fără să vrea, inspiră adânc și își înăbuși un geamăt.

— Ce-o fi avut cu tine de ți-a făcut asta? se întrebă uluită Nynaeve.

„Am omorât doi oameni”, se gândi el, dar cu voce tare spuse doar:

— Nu știu.

Ea scotoci în geanta cu leacuri, apoi începu să-i ungă trupul cu o alifie care-l făcu să se înfioare.

— Iederă pisată, și alte ierburi numai bune, îl lămurii.

Era rece și fierbinte în același timp, făcându-l să se înfioare și să asude, dar nu protestă. Cunoștea unsorile și leacurile lui Nynaeve. În timp ce degetele ei îi întindeau cu blândețe alifia pe piele, toate senzațiile neplăcute dispărură, luând și durerea cu ele. Petele vinete deveniră brune, iar cele brune și galbene se șterseră, unele dispărând complet. Încercă să-și umple pieptul cu aer; nu simți decât o ușoară înțepătură.

— Pari surprins, observă Nynaeve, arătând și ea ușor nederită și, în mod ciudat, speriată. Data viitoare, poți să mergi la ea.

— Nu-s surprins, răspunse el blând, doar mulțumit.

Leacurile lui Nynaeve lucrau uneori mai repede, alteori mai încet, dar întotdeauna dădeau rezultate.

— Ce... ce s-a-ntâmplat cu Rand și Mat?

Nynaeve începu să-și vâre sticlutele și borcânașele înapoi în săculeț, cu mișcări atât de aprige, de parcă trebuia să doboare vreun obstacol.

— *Ea...* zice că sunt bine. Zice c-o să-i găsim. În Caemlyn, cică. Mai zice că e ceva mult prea important ca să nu-i găsim, dar ce-o mai fi însemnând și asta... Multe lucruri mai zice ea.

Fără să vrea, Perrin zâmbi. Oricât de multe lucruri s-ar fi schimbat, Meșterea rămasese aceeași, iar între ea și femeia Aes Sedai nu se înfiripase niciun fel de legătură.

Brusc, Nynaeve se încordă, privindu-i chipul. Lăsând săculețul să-i cadă la pământ, îi pipăi obrajii și fruntea cu dosul palmei. El încercă să se tragă înapoi, dar ea îi luă capul cu ambele mâini și-i trase pleoapele în sus, uitându-i-se adânc în ochi și murmurând ceva pentru sine. În ciuda staturii mici, îl ținea strâns; nu era niciodată ușor să scapi de Nynaeve, dacă ea nu voia să-ți dea drumul.

— Nu înțeleg, șopti ea în cele din urmă, așezându-se pe călcâie. Dacă ai avea friguri, nici n-ai mai putea sta în picioare. Dar nu ai febră, și numai irisul ți s-a îngălbenit, nu și albul ochilor.

— Poftim? interveni Moiraine, iar Perrin și Nynaeve tresăriră speriați. Femeia se apropiase într-o tăcere deplină. Perrin observă că Egwene adormise lângă foc, învelită cu mantiile. Și lui i se lipeau pleoapele de somn.

— Nu-i nimic, spuse el, dar Moiraine îl luă de bărbie și-i întoarse chipul către ea, ca să i se poată uita în ochi așa cum făcuse și Nynaeve. El se trase înapoi, supărat. Cele Două femei se purtau cu el ca și cum ar fi fost un copil.

— Am spus că nu-i nimic.

— Asta n-aveam cum s-o prevăd, murmură Moiraine, ca pentru sine, părând să privească la ceva de dincolo de el. Să fie un lucru dinainte urzit sau o schimbare în Pânză? Și dacă-i o schimbare, cine a provocat-o? Roata țese după cum îi este voia. Asta trebuie să fie.

— Știi ce e? întreba Nynaeve cam fără tragere de inimă, apoi sovăi. Poți face ceva pentru el? Poți să-l vindec?

Era atât de rușinata să ceară ajutor, adică să-și recunoască neputința, încât vorbele-i ieșeau din gură ca scoase cu cleștele.

Perrin le privi încântat.

— Dacă aveți de gând să vorbiți despre mine, vorbiți-mi mie direct, că doar aicea sunt.

Niciuna nu se uita la el.

— Să-l vindec? zâmbi Moiraine. Vindecarea n-are nimic de a face cu asta. Nu-i o boală și n-o să...

Se întrerupse o clipă și se uită la Perrin, aruncându-i o privire scurtă, în care se citea regretul. Dar privirea nu-i era, de fapt, adresată lui, ceea ce-l făcu să bombăne posomorât, când ea se întoarse îndărăt spre Nynaeve.

— Mă pregăteam să spun că n-o să-i facă niciun rău, dar cine poate spune care va fi sfârșitul? Măcar, mă încumet să zic că n-o să-i facă niciun rău în mod direct.

Nynaeve se ridică, scuturându-și genunchii de praf, și se uită în ochii celeilalte.

— Nu-i de ajuns. Dacă e ceva în neregulă cu el...

— Ce este, este. Ce-a fost deja ținut nu mai poate fi schimbat, răspunse Moiraine și se întoarse brusc pe călcâie. Acum trebuie să dormim cât mai apucăm și să plecăm de îndată ce se ivesc zorii. Dacă atingerea Celui Întunecat devine prea puternică... Trebuie să ajungem repede în Caemlyn.

Mânioasă, Nynaeve își luă săculețul cu leacuri și plecă, înainte ca Perrin să apuce să scoată vreo vorbă. El dădu să îngâne un blestem, dar un gând îi pătrunse în minte ca un pumnal, făcându-l să rămână tăcut, cu gura căscată. Moiraine știa. Femeia Aes Sedai știa despre lupi. Și credea că putea fi atingerea Celui Întunecat. Se înfioră. Cu mișcări iuți, își puse cămașa, și o vârî în pantaloni, apoi își îmbrăcă surtucul și mantia. Veștmintele nu-l ajutară prea mult; se simțea înfrigorat până în măduva oaselor.

Lan se așeză lângă el cu picioarele încrucișate, dându-și mantia pe spate. Perrin îi mulțumi în gând: era neplăcut să-l privească pe Străjer fără să-l poată vedea limpede. O lungă vreme nu făcură altceva decât să se privească. Expresia de pe chipul sever al Străjerului era de nedescifrat, dar în ochii săi, Perrin avu impresia că zărea ceva. Simpatie? Curiozitate? Amândouă?

— Ai aflat? întreba el, iar Lan încuviință.

— Câte ceva, dar nu tot. Spune-mi, ți s-a ntâmplat de la sine sau ai întâlnit vreo călăuză, un mijlocitor?

— A fost cineva, vorbi încet Perrin. „Știe, dar oare crede ceea ce crede și Moiraine?” Mi-a spus că-l cheamă Elyas. Elyas Machera.

Lan răsuflă adânc, iar Perrin îl privi fix.

— Îl cunoști?

— Da, cândva l-am cunoscut. M-a învățat multe, despre Mana Pustiitoare și despre asta, răspunse Lan, atingându-și mânerul sabiei. A fost Străjer înainte... înainte de ceea ce i s-a întâmplat. Ajah cea Roșie...

Aruncă o privire spre locul în care se afla Moiraine, întinsă lângă foc.

Era prima dată când Perrin îl vedea oarecum nesigur pe el. În Shadar Logoth, Lan fusese hotărât și puternic, la fel ca atunci când înfrunta Pieriții și trolocii. Nici acum nu era înspăimântat – Perrin era convins de asta –, dar se simțea oarecum neliniștit, ca și cum ar fi putut spune prea multe. Ca și cum ceea ce spunea putea fi periculos.

— Am auzit de Ajah cea Roșie, îi spuse el Străjerului.

— Și pesemne că multe din câte ai auzit sunt prostii. Trebuie să înțelegi că și în Tar Valon există... facțiuni. Fiecare se luptă cu Cel Întunecat în felul ei. Scopul e același, dar deosebirile... deosebirile pot să însemne schimbarea cursului unei vieți, sau chiar sfârșitul ei. Viața unui om sau a unei națiuni. Și Elyas, e bine?

— Cred că da. Mantiile Albe spuneau că l-au omorât, dar Grialba... începu Perrin, apoi se uită stânjenit la Străjer. Nu știu.

Lan nu păru mulțumit, dar până la urmă nu-l mai trase de limbă, ceea ce-i dădu curajul să meargă mai departe.

— Legătura asta cu lupii... Moiraine pare să creadă că e ceva... ceva pus la cale de către Cel Întunecat. Nu-i așa, nu?

Nu voia să creadă că Elyas era Iscoadă a Celui Întunecat. Numai că Lan șovăia să-i răspundă, iar fruntea lui Perrin se umplu de picături reci de sudoare, pe care aerul nopții le făcea și mai neplăcute. Când Străjerul începu să vorbească, îi șiroiau deja pe față.

— Nu, nu-i așa. Unii așa cred, dar se înșală. Este ceva din vremurile de demult, care s-a pierdut cu mult înainte să apară Cel Întunecat. Dar întâmplarea asta, fierarule, spune ceva. Uneori Pânza pare a se țese la voia întâmplării – cel puțin în ochii noștri –, dar gândește-te, ce șanse existau ca tu, având

această înzestrare, să întâlnești pe cineva care te putea călăuzi? În Pânză se formează un Mare Ochi, ceea ce unii numesc Sâmburele Vârstelor, iar voi trei sunteți chiar în centrul lui. Cred că, de acum înainte, în viețile voastre n-a mai rămas mare lucru la voia întâmplării. Iar asta să însemne oare că ați fost aleși? Și dacă da, de cine - de Lumină sau de Umbră?

— Cel Întunecat nu ne poate atinge, dacă nu-i spunem numele, vorbi Perrin, dar asta îl făcu să se gândească imediat la visele cu Ba'alzamon, visele care erau mai mult decât niște vise; își șterse fruntea de transpirație. Nu poate.

— Ești încăpățânat ca un catâr, cugetă Străjerul. Poate îndeajuns de încăpățânat ca să ieși la liman, până la urmă. Adu-ți aminte în ce vremuri trăim, fierarule. Adu-ți aminte ce v-a spus Moiraine Sedai. În vremurile noastre, multe lucruri se pierd și se frâng. Străvechile obstacole slăbesc, străvechile ziduri se prăbușesc, zidurile care despart ceea ce este de ceea ce a fost și de ce va fi.

Glasul său deveni sumbru.

— Zidurile între care este ferecat Cel Întunecat. Ar putea veni sfârșitul unei Vârste. S-ar putea să vedem o nouă Vârstă născându-se, înainte să murim. Sau poate că este sfârșitul tuturor Vârstelor, sfârșitul timpului însuși. Sfârșitul lumii.

Brusc, el rânji, dar fără vreo urmă de veselie; ochii îi sclipeau aprig, de parcă se afla la piciorul spânzurătorii, râzând sfidător.

— Dar de ce să ne facem griji, fierarule? O să înfruntăm Umbra până la ultima suflare, iar dacă ne copleșește, vom cădea luptând. Voi, oamenii din Ținutul celor Două Râuri, sunteți prea încăpățânați pentru a ceda. Nu te mai întreba dacă în viața ta și-a făcut loc Cel Întunecat. Acum te-ai întors printre prieteni. Nu uita că Roata țese după cum îi este voia, și nici măcar Cel Întunecat nu poate schimba asta, câtă vreme o aveți pe Moiraine care să vegheze asupra voastră. Numai că ar fi bine să-ți găsim repede prietenii.

— Ce vrei să spui?

— Ei nu mai au o Aes Sedai care să-i apere, atingând Adevăratul Izvor. Fierarule, s-ar prea putea ca zidurile să se fi prăbușit îndeajuns de mult pentru ca acum Cel Întunecat să fie în stare să influențeze el însuși ceea ce se petrece. Nu într-un totu după voia lui, altfel am fi pierit deja cu toții, ci numai prin mijlocirea unor ițe mărunte pe care le mișcă de la locurile lor. S-

ar putea ca o întâmplare, sau ceva care pare întâmplare, să-i facă pe prietenii tăi s-o apuce la stânga sau la dreapta, să dea peste cineva, să rostească o vorbă care să-i cufunde în Umbră atât de mult, încât nici Moiraine să nu mai fie în stare să-i aducă înapoi.

— Trebuie să-i găsim, suspină Perrin, iar Străjerul râse scurt.

— Păi și eu ce spuneam? Hai, fierarule, dormi puțin.

Lan se ridica, trăgându-și mantia la loc. În lumina slabă a focului și a razelor de lună părea să fie una cu umbrele de dincolo de ei.

— Ne așteaptă câteva zile grele, până ce ajungem în Caemlyn. Roagă-te să-i găsim acolo.

— Dar Moiraine... poate să-i găsească oriunde, nu? Așa a spus.

— Da, dar oare îi poate găsi la timp? Dacă într-adevăr Cel Întunecat este îndeajuns de puternic pentru a se implica înseamnă că nu mai avem prea multă vreme. Roagă-te să-i găsim în Caemlyn, fierarule, sau s-ar putea ca totul să fie pierdut.

CAPITOLUL 39

Se țese Ochiul

Rand privea mulțimile, de sus, de la fereastra înaltă din camera sa de la Binecuvântarea Reginei. Oamenii fugeau pe străzi, țipând, îndreptându-se cu toții în aceeași direcție, fluturând steaguri și stindarde, toate cu leul cel alb, ridicat în două picioare, stând de pază peste mii de câmpuri roșii ca focul. Localnici și străini alergau laolaltă și, ciudat, nimeni nu părea să vrea să-i spargă capul altuia. Pesemne că în ziua aceea exista numai o singură facțiune.

Se întoarse cu spatele la fereastră, rânjind. În afară de ziua în care avea să-i vadă pe Egwene și pe Perrin intrând, vii și nevătămați, râzând de ceea ce văzuseră, aceasta era cea pe care o așteptase cu cea mai mare nerăbdare.

— Vii? întrebă el din nou.

Mat, care zăcea ghemuit pe pat, îl privi cu ochi scăpărători.

— Ia-l pe trolocul ăla cu care ești așa de prieten.

— Sânge și cenușă, Mat, nu-i troloc. Ești încăpățânat și te porți ca un neghiob. De câte ori mai trebuie să vorbim despre asta? Pe Lumină, parcă n-ai mai fi auzit niciodată de Ogieri.

— N-am auzit că ar arăta ca niște troloci, răspunse Mat, îndesându-și fața în pernă și ghemuindu-se și mai tare.

— Prost încăpățânat, mormăi Rand. Cât mai ai de gând să te ascunzi aici? Să știi că eu, unul, n-o să-ți mai aduc multă vreme mâncarea la pat, urcând cu ea pe toate scările astea. Ca să nu mai spun că-ți ar prinde bine și o baie.

Mat se zvârcoli în pat, de parcă încerca să se îngroape și mai adânc în așternut. Rand oftă, apoi se duse la ușă.

— Ultima șansă, dacă vrei să mergi cu mine, Mat. Acum plec.

Închise ușa încet, nădăjduind că Mat avea să se răzgândească, dar prietenul său nici nu se mișcă. Până la urmă, se lăsă păgubaș.

Ajuns pe coridor, se sprijini de o arcadă. Jupân Gill îi spusese că, la două străzi de ei, locuia o bătrână, Maica Grubb, care vindea ierburi și alifii, moșea femeile însărcinate, avea grijă de

bolnavi și ghicea viitorul. Părea să se asemene cu o Meștereașă. De Nynaeve avea Mat nevoie, sau poate de Moiraine, dar numai Maica Grubb era de găsit. Cu toate acestea, dacă o aducea la Binecuvântarea Reginei, putea atrage asupra lor priviri curioase. Asta dacă ea accepta să vină, pentru că putea foarte bine să aibă necazuri la rândul ei.

Vracii și culegătorii de ierburi din Caemlyn nu prea mai ieșeau la iveală, întrucât se auzeau tot felul de lucruri pe seama celor care practicau orice formă de vindecare sau de ghicit. În fiecare noapte, pe mai multe uși apărea Colțul Dragonului, ba, uneori, acest lucru se întâmpla și în plină zi, iar oamenii puteau uita ușor cine-i vindecase de febră sau de dureri de dinți, dacă auzeau pomenindu-se de Iscoadele Celui Întunecat. Cam așa mergeau lucrurile în oraș.

Iar Mat nu era, de fapt, bolnav. Mânca tot ce-i aducea Rand din bucătărie – deși nu primea nimic de la altcineva – și nu se plângea niciodată de dureri sau de fierbințeală. Numai că nu voia să iasă din cameră. Și Rand fusese atât de sigur că, de data asta, avea să-l convingă.

Își aranjă mantia pe umeri și-și potrivi cingătoarea, astfel încât sabia, cu învelitoarea sa de pânză roșie, să rămână bine ascunsă.

La picioarele scărilor dădu peste jupân Gill care tocmai urca.

— E cineva prin oraș care întreabă de voi, spuse hangiul, cu pipa în gură; Rand simți o undă de speranță. Întreabă de tine și de prietenii tăi, după nume. Dar numai de voi trei. S-ar zice că pe voi vrea cel mai mult să vă-ntâlnească.

Îngrijorarea înlocui nădejdea din sufletul său.

— Cine? întreba Rand. Tot nu se putea abține să nu privească temător în susul și în josul coridorului. Acolo însă, se aflau numai ei doi; în rest, totul era pustiu, de la ieșirea care dădea în alee până la ușa de la sala cea mare.

— Nu-i știu numele. Doar ce am auzit de el. Până la urmă, toate noutățile din Caemlyn ajung la urechile mele. Un cerșetor, mormăi hangiul. Pe jumătate nebun, din câte am auzit. Chiar și așa, ar putea ajunge la Palat ca să primească Mila Reginei, chiar și în niște vremuri așa de grele. În zilele de sărbătoare, Regina împarte banii cu mâinile ei, și tuturor li se îngăduie să fie acolo. În Caemlyn, nimeni nu are de ce să cerșească. Nici măcar un om

urmărit de lege nu poate fi arestat, în timp ce primește Mila Reginei.

— Să fie o Iscoadă a Celui Întunecat? întrebă Rand fără nici o tragere de inimă. „Iscoadele ne știu numele...”

— Băiete, dar numai la asta te gândești? Sunt și de ăștia pe aici, desigur, dar numai pentru că Mantiile Albe au făcut atâta zarvă nu-i un motiv să crezi că orașul e plin de ei. Știi ce zvon au mai răspândit nemernicii ăia? „Siluete ciudate.” Îți vine să crezi? Siluete ciudate care se strecoară din loc în loc, în afara orașului, pe timpul nopții.

Hangiul chicoti, până ce burta începu să-i tremure, dar lui Rand nu-i venea să râdă. Și Hyam Kinch vorbise despre așa ceva, iar acolo fusese limpede un Pierit.

— Ce fel de siluete?

— Ce fel? Nu știu ce fel. Siluete ciudate. Troloci probabil. Omul din umbră. Pesemne chiar Lews Therin Ucigașul-de-Neam, care s-a întors într-un trup de cincizeci de picioare înălțime. Tu, unul, ce crezi c-o să-și închipuie oamenii, acum că au apucat să intre la idei? Dar n-ai de ce să te îngrijorezi, continuă jupân Gill, privindu-l mai bine. Ce faci, ieși? Ei, ce să zic, eu, unul, n-am prea mult chef, nici măcar azi, dar în afară de mine nu cred c-a mai rămas cineva. Dar amicul tău?

— Mat nu se simte prea bine. Poate mai târziu.

— Mă rog, fie. Dar ai grijă de tine. Chiar și astăzi, oamenii credincioși Reginei vor fi mai puțini la număr decât ceilalți. Arde-m-ar Lumina, dacă mi-a trecut vreodată prin cap că va veni o asemenea zi. Mai bine pleacă prin spate. Sunt doi trădători din ăia, blestemat fie sângele care le curge prin vine, care stau de cealaltă parte a străzii și-mi supraveghează ușa. Pe Lumină, cred că ăia mă cunosc bine.

Rand scoase capul pe ușă și privi în ambele direcții, înainte să iasă. Un bărbat corpulent, în slujba lui jupân Gill, stătea la capătul aleii, sprijinit într-o sulită și privindu-i pe oamenii care alergau pe lângă el, fără să pară prea interesat, însă Rand știa cum stau lucrurile. Individul – Lamgwin, pe nume – vedea totul cu ochii aceia pe jumătate închiși și, în ciuda staturii, se putea mișca repede ca o pisică. În plus, era convins că Regina Morgase era însăși Lumina întruchipată, sau ceva asemănător. Erau vreo duzină ca el, răspândiți în jurul hanului.

Când Rand ajunse la capătul aleii, Lamgwin ciuli urechea, dar nu se întoarse spre el. Rand își dădu seama că fusese auzit venind.

— Ai grijă pe unde o apuci astăzi, omule, îl preveni Lamgwin, cu un glas aspru, care semăna cu zgomotul pietricelelor aruncate într-un vas de metal. Când încep necazurile, ar fi mai bine pentru noi să te avem aici, nu zăcând cine știe unde, cu un cuțit în spate.

Rand trase cu ochiul la bărbatul cel masiv, dar nu spuse nimic. Încercase mereu să ascundă sabia, dar asta nu era prima dată când unul dintre oamenii lui jupân Gill îl crezuse priceput la luptă. Lamgwin nu se mai uită la el. Treaba lui era să păzească hanul, și asta și făcea.

Ascunzându-și ceva mai bine sabia, Rand se alătură mulțimii. Îi văzu pe cei doi despre care pomenise hangiul, urcați pe niște butoaie răsturnate, de cealaltă parte a străzii, ca să poată privi peste capetele oamenilor. Din câte i se părea, cei doi nu-l observaseră ieșind de pe alee. Nu făceau nici o taină din credințele lor. Nu numai că săbiile le erau înfășurate în alb, cu panglica roșie, dar mai purtau și banderole albe pe braț și cocarde de aceeași culoare la pălărie.

Nu trecuse mult de când venise în Caemlyn până să afle că sabia învelită cu pânză roșie și banderolele sau cocardele de aceeași culoare semnificau devotamentul pentru Regina Morgase. Albul spunea însă ca Regina și legăturile ei cu Aes Sedai și cu Tar Valon erau de vină pentru toate lucrurile care mergeau prost. Pentru vreme și pentru recolte. Poate chiar și pentru falsul Dragon.

Rand nu-și dorea să aibă de-a face cu asta. Doar că era prea târziu. Nu numai că făcuse deja alegerea – din întâmplare, însă situația din oraș nu mai îngăduia nimănui să rămână nepărtinitor. Până și străinii purtau cocarde și banderole sau își înveleau săbiile, iar cei care purtau albul erau mai numeroși decât ceilalți. Poate că unii dintre ei nu credeau cu adevărat în tot ce se spunea, dar erau departe de casă, și preferau să gândească așa cum făceau cei mai mulți din Caemlyn. Oamenii care o sprijineau pe Regină nu ieșeau niciodată singuri, pentru a nu păți ceva, iar uneori nu ieșeau deloc.

Totuși, ziua aceea era diferită. Cel puțin în aparență. În ziua aceea, orașul sărbătorea victoria Luminii împotriva Umbrei, căci

falsul Dragon urma să fie adus în oraș, pentru a fi arătat Reginei înainte de a porni spre miazănoapte, către Tar Valon.

Despre asta nu vorbea nimeni. Firește, numai femeile Aes Sedai puteau înfrunta un bărbat care avea, cu adevărat, Puterea, dar nimeni nu voia să pomenească de asta. Lumina învinsese Umbra, iar soldații din Andor fuseseră în fruntea bătăliei. În ziua respectivă, numai asta conta, iar toate celelalte lucruri puteau fi uitate.

„Sau poate că nu”, se gândi Rand. Mulțimea alerga, cântând și fluturându-și steagurile, râzând, dar bărbații care purtau roșu se țineau laolaltă, în grupuri de zece sau douăzeci, și nu aveau cu ei femei sau copii. Îi trecu prin cap că erau cel puțin zece bărbați care purtau alb pentru unul singur care-și declara devotamentul pentru Regină. Își dori, și nu era pentru prima dată, ca pânda albă să fi fost mai ieftină. „Dar, oare, jupân Gill m-ar mai fi ajutat dacă purtam alb?”

Mulțimea era atât de numeroasă, încât oamenii nu aveau cum să nu se îmbrâncească. Nici măcar Mantiile Albe nu se mai mișcau liber, ca de obicei. Lăsându-se în voia mulțimilor care-l duceau spre Orașul Interior, Rand își dădu seama că nu toate dușmăniile erau ținute în frâu. Văzu un Copil al Luminii, care mergea împreună cu alți doi tovarăși, îmbrâncit atât de puternic, încât aproape căzu din picioare. El își recapătă cu greu echilibrul și dădu să-l blesteme aprig pe bărbatul care-l îmbrâncise, când apăru altul, care-l făcu să se împleticească, lovindu-l cu umărul, drept la țintă. Înainte ca lucrurile să se înrăutățească, ceilalți doi Copii îl traseră pe primul pe o parte a străzii, unde se puteau adăposti într-o arcadă. S-ar fi zis că nu le venea să creadă, deși încă priveau în jur cu ochii scăpărători, ca de obicei. Mulțimea trecea pe lângă ei de parcă nimeni n-ar fi observat nimic, și poate că așa și era.

Cu două zile înainte, nimeni n-ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Mai mult, Rand își dădu seama că bărbații care stârniseră incidentul purtau cocarde albe la pălărie. Aproape toată lumea credea că Mantiile Albe erau de partea celor care se opuneau Reginei și sfătuitoarei ei, Aes Sedai, dar asta nu mai conta. Oamenii făceau lucruri care nici nu le mai trecuseră vreodată prin cap. Astăzi, îmbrânceau bărbații cu mantii albe. Măine, cine știe? Poate aveau să dea jos o Regină de pe tron. Brusc, Rand își dori să vadă prin preajma mai mulți bărbați care purtau roșu;

așa, îmbrâncit de cei cu cocarde și banderole albe la braț, se simți dintr-odată foarte singur.

Mantiile Albe îi observară privirea ațintită asupra lor și începură și ei să-l privească, de parcă răspundeau unei provocări. Asta îl făcu să se îndepărteze imediat, lăsându-se purtat de un grup de oameni care cântau. Li se alătură.

— Sus Leul, sus Leul, Leul cel Alb iese în față. Rage sfidător în fața Umbrei. Sus Leul, sus, Andor e victorios.

Drumul pe care falsul Dragon avea să intre în Caemlyn era bine cunoscut de toți. Străzile erau păzite de șiruri dese de Gărzi ale Reginei și de sulițași cu mantii roșii, dar oamenii se înghesuiau umăr la umăr în spatele lor, chiar și la ferestre și pe acoperișuri. Rand pătrunse în Orașul Interior, încercând să se apropie de Palat. Avea de gând să încerce să-l vadă pe Logain chiar când era adus în fața Reginei. Să vadă și un fals Dragon... și o Regină era ceva la care nici nu visase pe când era acasă.

Orașul Interior era construit pe dealuri și o mare parte din ceea ce zidiseră Ogierii era încă în picioare. În timp ce străzile din Orașul Nou se îndreptau în toate direcțiile, fără niciun plan, aici ele urmau liniile dealurilor, ca și cum făceau parte din peisaj. La fiecare pantă sau cot al străzilor te întâmpinau priveliști noi și uimitoare. Parcuri văzute din diferite unghiuri, chiar și de deasupra, cu aleile și monumentele lor care alcătuiau modele plăcute ochiului, deși fără prea multă verdeață. Turnuri care apăreau dintr-odată, ziduri acoperite cu mozaic care sclipeau în soare, într-o sută de culori. Pante din vârful cărora se zărea întregul oraș și chiar și câmpiile și pădurile de dincolo de el. Una peste alta, ar fi fost ceva minunat, dacă mulțimea nu l-ar fi înghiontit, făcându-l să se grăbească înainte să poată vedea totul. Iar din pricina străzilor curbate, era cu neputință să observe ce era în față.

Brusc, Rand se trezi târât pe după un colț și dădu cu ochii de Palat. Chiar dacă urmau liniile vechi ale ținutului, străzile fuseseră astfel construite încât să urce în spirală către acel... către acel loc desprins parcă din poveștile Menestrelilor, cu turnurile sale albe, cupolele aurii și decorațiunile complicate din piatră, cu steagul regatului care flutura peste tot, o capodoperă care încununa toate celelalte priveliști. Părea mai degrabă o sculptură a unui mare artist, și nu o simplă clădire, ca toate celelalte.

Dintr-o ochire, Rand observă că nu se mai putea apropia. Nimănui nu-i era îngăduit să vină prea aproape de Palat. Oamenii din Gardă stăteau înșirați pe zece rânduri, de-o parte și de alta a porților. Pe zidurile albe, în balcoanele înalte sau în vârful turnurilor stăteau alții, foarte drepți, cu arcurile perfect aranjate la piept, peste armură. Și ei păreau desprinși din basme, păreau un soi de gardă de onoare, dar lui Rand îi trecu prin cap că nu asta era misiunea lor acolo. Mulțimea zgomotoasă care umplea străzile era aproape în întregime formată din bărbați cu săbiile învelite în alb, cu banderole albe la braț și cocarde albe la pălărie. Numai ici și colo se mai vedeau și pete roșii. Gărzile cu uniforme roșii păreau un obstacol prea firav în fața mării de alb.

Renunțând să se mai apropie de Palat, căută un loc de unde putea să se folosească de înălțimea sa. Nu era nevoie să se afle în primul rând ca să poată vedea totul. Mulțimea se agita fără încetare, oamenii se îmbrânceau ca să ajungă în față sau se grăbeau către locurile care li se păreau mai avantajoase. În urma uneia dintre aceste mișcări, se trezi că mai avea numai trei oameni în față, până la strada rămasă liberă, și toți cei de dinainte erau mai scunzi ca el, inclusiv sulițașii. De fapt, era unul dintre cei mai înalți de acolo. Lumea îl înghesuia din ambele părți. Cu toții erau plini de sudoare. Cei din spatele lui începură să bombăne că nu vedeau nimic și încercară să se strecoare pe alături. Rand însă nu se dădu la o parte, ci se lipi strâns de cei aflați de o parte și de alta. Era mulțumit. Când apărea falsul Dragon, avea să fie îndeajuns de aproape pentru a-i vedea și chipul.

De cealaltă parte a străzii, mulțimea care se întindea în jos, până la porțile Orașului Nou, se înfioră; după un colț, un grup de oameni se trăgea în spate, ca să permită trecerea. Nu era vorba însă de Mantiile Albe, ci de cu totul altceva. Oamenii se grăbeau să se dea la o parte, cu priviri uimite care se preschimbau în strâmbături de dezgust. Înghesuindu-se, își întorceau privirile, deși continuau să tragă cu coada ochiului la ceea ce trecea pe lângă ei.

Și alți ochi în afară de ai lui observaseră tulburarea. Așteptând cu nerăbdare venirea lui Logain, dar neavând nimic altceva de făcut, oamenii se grăbeau să comenteze orice lucru ieșit din comun. Auzi tot felul de păreri – venea o femeie Aes

Sedai, sau Logain însuși sau... răzbătură chiar și niște vorbe mai grosolane care-i făcură pe bărbați să izbucnească în râs și pe femei să pufnească disprețuitor.

Cel care stârnise toată tulburarea se strecură prin mulțime, apropiindu-se de marginea străzii. Cu toții păreau foarte grăbiți să-l lase să se ducă unde voia, chiar dacă asta însemna să piardă un loc din care se vedea bine, când mulțimea se aduna din nou, după trecerea lui. În cele din urmă, chiar în fața lui Rand, dar de cealaltă parte a străzii, mulțimea dădu năvală în spațiul liber, împingându-i pe sulițașii cu mantii roșii care se chinuiau să-i țină în loc. Silueta cocârjată care păși cu greu în stradă aducea mai mult cu o grămadă de zdrențe mizerabile decât cu un om. Rand auzi șoapte dezgustate peste tot împrejurul lui.

Zdrențarosul se opri pe cealaltă parte a străzii. Gluga sa, ruptă și plină de noroi întărit, se răsuci în toate părțile, de parcă ar fi căutat sau ar fi ascultat ceva. Pe neașteptate, omul scoase un strigat nearticulat și întinse o mână murdară, ca o gheară, arătând drept spre Rand. Pe dată, el începu să se târâie în josul străzii ca un gândac.

„Cerșetorul.” Ghinionul făcuse ca omul să-l găsească tocmai atunci și, fie că era sau nu Iscoadă a Celui Întunecat, Rand se simți dintr-odată sigur că nu voia să-l întâlnească. Îi simțea și privirea ațintită asupra lui, ca un șuvoi de apă murdară. Mai presus de orice, nu voia ca omul să-l întâlnească tocmai în locul acela, înconjurat de atâta lume gata de orice act de violență. Glasurile care hohotiseră până atunci începură să-l blesteme, când își croi drum înapoi, îndepărtându-se de stradă.

luți pasul, știind că masa de oameni prin mijlocul cărora trebuia să se strecoare sau să-și facă loc cu coatele avea să se dea de bunăvoie la o parte în fața cerșetorului. Chinuindu-se să-și facă drum, se clătină pe picioare și aproape căzu când, în cele din urmă, scapă din aglomerație. Dând din mâini ca să-și păstreze echilibrul, o luă la fugă. Oamenii îl arătau cu degetul. Era singurul care nu se înghesuia în direcția opusă, și mai și fugea. Strigatele mulțimii îl urmăreau. Mantia i se dădu la o parte, lăsând să i se vadă sabia învelită cu pânză roșie. Când își dădu seama de asta, o luă și mai repede la fugă. Un partizan deal Reginei, singur, fugind de undeva, putea stârni o întregă ceată cu cocarde albe să se ia după el, chiar și în acea zi de

sărbătoare. Fugi atât cât îi permiteau picioarele sale lungi. Numai când strigatele rămaseră mult în urmă își îngădui să se sprijine de un zid, gâfâind.

Nu știa unde se află, ci numai că nu ieșise încă din Orașul Interior. Nu-și mai amintea câte străzi curbate străbătuse. Gata să o ia din nou la fugă, se uită îndărăt de unde venise. Pe stradă era o singură persoană care se mișca, o femeie care mergea liniștită, ducându-și coșul de cumpărături. Aproape toți ceilalți oameni din oraș se adunaseră să-l vadă pe falsul Dragon. „Nu se poate să mă fi urmărit. Trebuie să-l fi lăsat în urmă.”

Cerșetorul nu avea de gând să renunțe; era sigur de asta, deși nu știa de ce. Pesemne că silueta zdrențăroasă își croia chiar atunci drum prin mulțime, căutând, iar dacă Rand se ducea înapoi să-l vadă pe Logain, risca să-l întâlnească din nou. O clipă îi trecu prin minte să se întoarcă la Binecuvântarea Reginei, dar era convins că nu va mai avea ocazia să vadă o Regină, și nădăjduia să nu aibă nici ocazia de a vedea un fals Dragon. Părea o lașitate să permită unui cerșetor cocârjat, fie el și Iscoadă a Celui Întunecat, să-l facă să se ascundă.

Privi în jur, gândindu-se la ce avea de făcut. După cum era construit Orașul Interior, clădirile erau joase, cu spații între ele, pentru ca un călător care stătea într-un loc anume să poată admira priveliștea așa cum trebuie. Negreșit existau colțuri din care putea privi trecerea alaiului cu falsul Dragon. Chiar dacă n-o putea vedea pe Regină, îi rămânea Logain. Hotărându-se brusc, plecă mai departe.

Într-un ceas găsi mai multe astfel de locuri, dar fiecare dintre ele era deja plin ochi cu oameni care se fereau de înghesuiala de pe străzi. Peste tot erau numai cocarde și banderole albe. Roșu, deloc. Gândindu-se ce ar fi stârnit într-un astfel de loc vederea sabiei sale, se furișă repede mai departe, cu multă grijă.

Din Orașul Nou se auziră țipete și sunet de trâmbițe, însoțite de răpăitul solemn al tobelor. Logain și escorta lui erau deja în Caemlyn, îndreptându-se spre Palat.

Dezamăgit, Rand rătăci pe străzile aproape pustii, sperând să mai găsească o cale de a-l vedea pe Logain. Privirile îi căzură pe o pantă, unde nu se construise nimic și care se înalță deasupra străzii pe care mergea. Într-o primăvară obișnuită, panta ar fi fost plină de flori și de iarbă, dar acum era maronie

până în vârf, unde se vedea un zid înalt, dincolo de care nu se mai îteau decât vârfurile copacilor.

Această parte a străzii nu fusese destinată vreunei priveliști impresionante, însă drept în fața lui, pe deasupra acoperișurilor, se vedeau câteva dintre turnulețele Palatului, în vârful cărora stindardul Leului Alb flutura în vânt. Nu era chiar sigur încotro ducea strada, după ce ocolea dealul și se pierdea din vedere, dar se gândi dintr-odată la zidul de deasupra.

Tobe și trâmbițele se apropiau, strigătele devenind mai puternice. Înfrigorat, se cațără pe pantă. Nu era destinată pentru așa ceva, dar Rand își înfipse călcâiele în frunzele moarte și se agăță de tufișurile desfrunzite. Gâfâind și de nerăbdare, și din cauza efortului, el ajunse, în cele din urmă, la zid. Acesta se ridica deasupra lui, depășindu-l în înălțime cam de două ori. Văzduhul tremura din pricina tobelor și răsună de cântecul trâmbițelor.

Zidul nu fusese prea atent finisat, iar blocurile uriașe de piatră se potriveau atât de bine încât marginile erau aproape invizibile, aspre ca o stâncă. Rand rânji. Stâncile de dincolo de Dealurile Nisipoase erau mai înalte, și până și Perrin se cățăraseră pe ele. Mâinile lui căutară proptele, încălțările lui găsiră scobituri. Tobele duduiau, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu el. Refuză să le lase să învingă, făgăduindu-și să ajungă în vârf înainte ca ele să sosească la Palat. În graba lui, piatra îi juli mâinile și genunchii, prin pantaloni, dar, în cele din urmă, ajunse cu brațele sus și se trase triumfător în vârf.

Iute ca vântul, se răsuci, pentru a se așeza pe zidul plat și îngust. Crengile frunzoase ale unui copac uriaș se întindeau peste creștetul lui, dar nici nu-i păsa. Avea în față niște acoperișuri de țiglă, dar acestea nu-l împiedicau să vadă cum trebuie. Se aplecă numai puțin, și zări poarta Palatului, Gărzile adunate acolo și mulțimea în așteptare. În așteptare. Strigătele oamenilor fuseseră înăbușite de ropotul tobelor și al trâmbițelor, dar ei încă așteptau. Rand rânji. „Am câștigat.”

Tocmai când se așază mai bine, primele rânduri ale alaiului trecură de ultimul cot, ajungând la Palat. Primii erau trâmbițași, înșirați pe douăsprezece rânduri, umplând văzduhul cu cântările lor triumfătoare, o adevărata fanfară care sărbătorea izbânda. În urma lor veneau toboșarii, tot atât de mulți. Apoi stindardele din Caemlyn, cu leii albi pe fond roșu, purtate de bărbați calare,

urmați de soldații din oraș, șir după șir de călăreți, cu armurile bine lustruite și sclipitoare, cu lăncile ținute cu mândrie la umăr, cu panașele stacojii fluturând în vânt. Erau flancați de sulitași și arcași înșirați pe trei rânduri, care continuau să înainteze și după ce călăreții începură să treacă printre Gărzile care-i așteptau, intrând pe porțile Palatului.

După ce ultimul pedestraș trecu de cot, apărură o căruță mare, trasă de șaisprezece cai, înșirați câte patru. În mijlocul ei se afla o cușcă mare cu bare de fier, iar în fiecare colț ședea câte două femei, privind cușca atât de atent de parcă alaiul și mulțimea nici n-ar fi existat. Rand era convins că erau Aes Sedai. Între căruță și pedestrași, pe ambele părți, călăreau vreo doisprezece Străjeri, cu mantiile fluturând de-ți luau ochii. Femeile nu priveau înspre mulțime, dar Străjerii o cercetau de parcă ei erau singurii care stăteau de pază.

Cu toate acestea, privirile lui Rand se îndreptară pe dată spre bărbatul din căruță, și rămaseră ațintite spre el. Nu era îndeajuns de aproape pentru a vedea chipul lui Logain, așa cum intenționase, dar brusc se gândi că distanța la care se găsea era numai bună. Falsul Dragon era un bărbat înalt, cu părul lung și negru care se ondula, căzându-i pe umerii lați. Se ținea foarte drept, sprijinindu-se de barele de deasupra capului, pentru a nu cădea din pricina înaintării clătinate a căruței. Vestmintele sale păreau obișnuite, o mantie, un surtuc și o pereche de pantaloni care n-ar fi ieșit în evidență în nici o așezare de fermieri. Dar chipul în care le purta, și întreaga lui atitudine erau demne de un rege. S-ar fi zis că nici nu era închis într-o cușcă. Se ținea foarte drept, cu capul sus, și privea pe deasupra mulțimii de parcă aceasta se adunase pentru a-i aduce omagii. Oamenii asupra cărora îi cădea privirea tăceau, uitându-se la el cu teamă și cu venerație. Când ochii lui Logain treceau de ei, începeau să tipe cu și mai multă forță, parcă pentru a-și răscumpăra tăcerea de dinainte, dar asta nu-l afecta cu nimic pe bărbatul care nu-și schimba nici o clipă poziția, impunând tăcere oriunde se uita. Când căruța pătrunse pe porțile Palatului, el se întoarse pentru a mai arunca o privire spre mulțimea adunată. Se auzi un urlet fără cuvinte, de parcă oamenii ar fi fost străbătuți de un val de ură sălbatică și de teamă, iar Logain își dădu capul pe spate și răsă, când Palatul îl înghiți.

În urma căruței veneau și alte trupe, cu stindarde care-i reprezentau pe cei care-l înfruntaseră și-l învinseseră pe falsul Dragon. Albinele aurii din Illian, cele trei Luni Albe din Tear, Soarele la răsărit din Cairhien și multe, multe altele, neamuri și orașe, bărbați de seamă cu propriile surle și tobe care să le strige măreția. Dar nimic nu se compara cu Logain.

Rand se aplecă mai tare, pentru a-l mai vedea o dată pe bărbatul din cușcă. „A fost cu adevărat învins, nu? Pe Lumină, că doar n-ar fi fost într-o cușcă dacă nu era învins.”

Pierzându-și echilibrul, alunecă și se apucă de zid, proptindu-se pentru a-și găsi o poziție ceva mai sigură. Acum că Logain dispăruse, își dădu seama că palmele îl ardeau, în locurile în care se julse de piatră. Cu toate acestea, nu putea scăpa de amintirea aceea. Cușca și femeile Aes Sedai. Logain, neînfrânt. În ciuda cuștii, bărbatul pe care-l văzuse nu era înfrânt. Se înfioră și-și frecă de coapse palmele care-l înțepau.

— Dar de ce-l vegheau femeile Aes Sedai? se întrebă cu voce tare.

— Ca să nu poată atinge Adevăratul Izvor, prostule.

Rand se răsuci, ca să se uite în sus, în direcția din care venea vocea fetei, și, dintr-odată, căzu din locul nesigur în care sedea. Nu mai avu timp decât să-și dea seama că se prăbușea pe spate, când se lovi la cap și se cufundă în beznă, urmărit de Logain, care râdea în hohote.

CAPITOLUL 40

Ochiul se strânge

I se părea că stătea la masă cu Logain și cu Moiraine. Femeia Aes Sedai și falsul Dragon ședeau privindu-l în tăcere, ca și cum niciunul din ei nu știa de existența celuilalt. Brusc, Rand își dădu seama că pereții încăperii se încetășau și deveneau cenușii. Îl cuprinse o senzație de panică. Totul dispărea, tulburându-se. Când privi iarăși spre masă, Moiraine și Logain nu mai erau acolo, însă, în locul lor, apăruse Ba'alzamon. Tot trupul lui Rand vibră, gânduri înfiorătoare răsunându-i în minte. Apoi, răsunetul se transformă în bubuitul sângelui în urechi.

Tresărind, se ridică și, pe dată, scoase un geamăt și-și luă capul în mâini, clătînându-se. Îl durea tot craniul. Cu mâna stângă, dădu de o porțiune lipicioasă din cauza sângelui. Ședea pe pământ, pe iarba verde. Asta-l tulbură vag, dar era prea amețit, totul în jur se clătina, și el nu se putea gândi decât să se întindă la loc, până ce totul se termina.

„Zidul. Glasul fetei!”

Proptindu-se cu o mână de pământ, privi încet împrejur. Trebuia să se miște cu grijă; dacă încerca să-și miște capul prea brusc, totul începea iarăși să se învârtă cu el. Se afla într-o gradina sau într-un parc. O alee cu dale șerpuia printre niște tufișuri în floare, chiar în apropierea lui. Alături de aceasta se afla o băncuță de piatră, adăpostită sub un mic pavilion acoperit cu plante cățărătoare, pentru a fi ferită de razele soarelui. Căzuse dincolo de zid. „Dar fata?”

Se întoarse și găsi și copacul, care se afla chiar în spatele lui, și o văzu și pe ea, tocmai coborând dintre crengi. Ajunse jos și se întoarse cu fața la el, iar Rand clipi și gemu din nou. Fata avea pe umeri o mantie ușoară, din catifea albastru închis, cu blană albă pe margini, a cărei glugă îi atârna la spate, până la mijloc, având în vârf un mănunchi de clopoței de argint care clincăiau când mergea. O diademă de argint îi ținea pletele lungi, roșii aurii, în urechi avea cercei micuți de argint, iar la gât, un colier din zale mari, tot de argint, și pietre verzi despre care Rand credea că erau smaralde. Rochia ei albastru deschis se

murdărise puțin de scoarța copacului în care se urcase, dar era din mătase, brodată cu modele foarte complicate, iar pe poale, împodobită cu dungi crem. Mijlocul îi era prins cu o cingătoare din fire de argint, iar de sub poala rochiei se vedeau vârfurile condurilor de catifea pe care-i avea în picioare.

Rand nu mai văzuse până atunci decât două femei îmbrăcate astfel, Moiraine și Iscoada Celui Întunecat care încercase să-i omoare pe el și pe Mat. Nici nu-i trecea prin cap cine s-ar fi putut gândi să se urce în copaci cu astfel de vestimente, dar era convins că trebuia să fie cineva cu dare de mână. Modul în care fata îl privea îi întări convingerea asta. Nu părea câtuși de puțin tulburată că în gradina ei nimerise un străin. Era atât de sigură pe ea, încât îl făcea să se gândească la Nyraeve sau la Moiraine.

Cât despre el, era atât de îngrijorat, întrebându-se dacă nu cumva intrase în vreo încurcătură, dacă fata ar fi fost în stare să cheme Gărzile, chiar și într-o zi în care oamenii aveau cu totul alte lucruri pe cap, încât îi luă câteva momente să vadă dincolo de vestimentele bogate și de înfățișarea mândră, adică să-și dea seama și care erau adevăratele ei trăsături. Era cam cu doi sau trei ani mai tânără decât el, destul de înaltă pentru o fată și foarte frumoasă; chipul ei era un oval perfect, încadrat de cârlionții roșcați, avea buzele pline și roșii, iar ochii, incredibil de albaștri. Și la chip, și la statură, și la trup era cu totul diferită de Egwene, dar la fel de frumoasă. Simți un fior de vinovăție, dar își spuse că faptul că încerca să nege ce vedea n-o putea ajuta pe Egwene să ajungă mai repede în Caemlyn.

Din copac se auzi un zgomot de crengi, iar Rand văzu câteva bucăți de scoarță căzând la pământ și un băiat care coborî cu ușurință în spatele fetei. Era cu un cap mai înalt decât ea, și puțin mai mare ca vârstă, dar după chip și după culoarea părului se vedea că erau rude apropiate. Surtucul și mantia lui erau un amestec de roșu, alb și auriu, cu broderii și brocarturi, părând și mai împodobite decât ale ei, mai ales pentru niște vestimente bărbătești. Îngrijorarea lui Rand spori. Numai într-o zi de sărbătoare un bărbat obișnuit s-ar fi îmbrăcat cu așa ceva, și niciodată cu atâta pompă. Parcul în care ajunsese nu era public. Dar poate că Gărzile erau mult prea ocupate pentru a-și bate capul cu unii prinși pe proprietățile altora.

Băiatul se uită la Rand peste umărul surorii sale, pipăindu-și pumnalul de la brâu. Părea mai degrabă un tic nervos, decât gândul că ar fi putut avea nevoie de armă. Totuși, nu era limpede ce-i trecea prin cap. Era la fel de sigur pe sine ca și fata, și amândoi îl priveau de parcă era o taină care trebuia deslușită. În mod ciudat, i se părea că fata, cel puțin, îl cerceta din cap până-n picioare, de la încălțări până la mantie.

— Elayne, dacă aude mama, o s-o pățim rău de tot, zise dintr-odată băiatul. Ne-a poruncit să rămânem în cameră, dar tu, nimic. Trebuia tu să-l vezi pe Logain. Acum vezi ce-am pățit.

— Taci, Gawyn.

Fata era limpede mai tânără, dar vorbea ca și cum nu ar fi avut nici o îndoială că el avea să-i dea ascultare. Băiatul se strâmbă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar, spre mirarea lui Rand, nu zise nimic.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă ea brusc.

Trecură câteva clipe până când Rand își dădu seama că lui i se adresa. În cele din urmă, se ridică în picioare.

— N-am pățit nimic. Doar ca....

Se bâlbâi și îl lăsară picioarele. Se lăsă greu la pământ. I se învârtea capul.

— Plec imediat. Mă cațăr pe zid și... murmură el.

Dădu să se ridice din nou, dar ea îi puse mâna pe umăr, silindu-l să rămână jos. Era așa de amețit, încât ușoara apăsare se dovedi îndeajuns pentru a-l face să nu se miște din loc.

— Chiar ești rănit.

Cu mișcări grațioase, fata îngenunche lângă el. Degetele ei dădură ușor la o parte parul năclăit de sânge de pe partea stângă a capului lui.

— Pesemne că te-ai lovit de o creangă, în cădere. Fii bucuros că nu ți-ai rupt ceva și că ți-ai spart doar capul. Ești foarte priceput la cățărat, unul dintre cei mai pricepuți pe care i-am văzut vreodată, dar nu prea ești bun la căzături.

— O să te murdărești de sânge, spuse el, ferindu-se.

Ea îi dădu capul pe spate cu un gest hotărât, ca să-l poată vedea mai bine.

— Nu te mișca.

Nu-i vorbea cu asprime, dar, încă o dată, din glas i se ghicea că se aștepta să i se dea ascultare.

— Slavă Luminii, nu arată foarte rău.

Începu să scoată dintr-un buzunar al mantiei felurite sticlute și punguțe de hârtie și, în cele din urmă, un sul de bandaje.

Rand rămase cu ochii holbați la toate lucrurile acelea. S-ar fi așteptat să vadă asemenea lucruri la o Meștereasă, nu la cineva îmbrăcat așa cum era ea. Observă că își pătase degetele de sânge, dar asta nu părea s-o deranjeze.

— Dă-mi burduful tău cu apă, Gawyn, spuse ea. Trebuie să-i spal rana.

Băiatul își desfăcu o ploscă de piele de la cingătoare și i-o întinse, apoi se lăsă pe vine alături de Rand, cu mare ușurință, cu brațele sprijinite pe genunchi. Elayne își văzu de treabă, părând foarte sigură pe ea. Rand nici nu clipi când simți înțepăturile apei reci cu care ea îi curăța tăietura, deși Elayne îi ținu capul cu o mână, ca și cum se aștepta să-l vadă ferindu-se, și să fie nevoie să-l dojenească. După aceea îl unse cu o alifie dintr-un borcânaș, care îi alină durerea, aproape la fel de repede ca leacurile lui Nynaeve.

Gawyn îi zâmbea în timp ce fata îi oblojea rana, un zâmbet liniștitor, ca și cum și el s-ar fi așteptat ca Rand să se ferească, și poate chiar s-o ia la fugă.

— Dă mereu peste pisici vagaboande și păsări cu aripile frânte. Tu ești primul om pe care a avut prilejul să-l îngrijească. Nu te simți jignit, adaugă el după o scurtă pauză. N-am vrut să spun că ai fi și tu vagabond.

Nu era o scuză, ci pur și simplu o constatare.

— Nu face nimic, mormăi Rand, înțepat, dar cei doi se purtau în continuare cu el ca și cum ar fi fost un cal năvălaș.

— Chiar știe ce face, continuă Gawyn. A învățat de la cei mai buni. Nu te teme, ești pe mâini bune.

Elayne îi lipi de tâmplă o bucată de bandaj și își scoase de la cingătoare o eșarfă de mătase, cu albastru, alb și auriu. Pentru fetele din Emond's Field, ar fi fost o adevărată comoară, păstrată pentru zilele de sărbătoare. Elayne începu să i-o răsucească în jurul capului, cu mișcări dibace.

— Doar n-o să folosești asta, protestă el.

— Ți-am spus să stai liniștit, spuse ea calmă, văzându-și de treabă.

— Așa face mereu? Se așteaptă ca toată lumea să-i dea ascultare? Întrebă Rand, privindu-l pe Gawyn.

Pe chipul tânărului apăru o expresie uimită, iar pe buze îi flutură un zâmbet.

— De cele mai multe ori, da. Și de cele mai multe ori așa se și întâmplă.

— Ține asta, spuse Elayne. Ține cu degetul ca să leg.

Văzându-i mâinile, se arătă mirată.

— Asta nu-i de la căzătură. Mai degrabă de la faptul că te-ai urcat unde nu trebuia.

Sfârșind de legat, îi lua mâinile cu palmele în sus, bombănind nemulțumită, pentru că nu mai rămăsese prea multă apă. El tresări din pricina usturimii, deși atingerea ei era surprinzător de delicată.

— De data asta nu te mișca.

Borcănașul cu alifie apăru din nou. Ea îi unse palmele cu un strat subțire, cu mare grijă, ca să nu-i facă rău. Rand simți o răcoare plăcută, ca și cum zgârieturile i-ar fi dispărut pe dată.

— De cele mai multe ori, lumea face întocmai ce spune ea, continuă Gawyn, privind-o cu un zâmbet afectuos. Aproape toată lumea. Nu și mama, firește. Nici Elaida. Nici Lini. Lini i-a fost doică. Nu-i poți porunci cuiva care te-a bătut cu varga când erai copil pentru c-ai furat smochine. Și chiar și mai târziu.

Elayne își înălță capul pentru a se uita urât la el. El își dresе vocea, apoi se grăbi să continue, cu băgare de seamă.

— Nici Gareth, firește. Nimeni nu-i dă porunci lui Gareth.

— Nici măcar mama, spuse Elayne, aplecându-se din nou peste palmele lui Rand și clătinând din cap. Îi propune câte ceva, iar el îi dă mereu ascultare, dar n-am auzit să-i poruncească ceva vreodată.

— Nu știu de ce ești mereu surprinsă, se miră Gawyn. Nici măcar tu nu încerci să-i dai porunci lui Gareth. A slujit trei Regine, iar pentru două dintre ele a fost Comandant Suprem și Prim Prinț Regent. Pot să zic că unii îl consideră pe el, mai degrabă decât pe Regina, simbolul Tronului din Andor.

— Mama ar trebui să nu se mai codească și să-l ia de bărbat, grăi ea, cu gândurile aiurea, atentă la mâinile lui Rand. Își dorește asta; de mine nu se poate ascunde. Și asta ar rezolva foarte multe probleme.

Gawyn clatină din cap.

— Ar trebui mai întâi ca unul din ei să cedeze. Mama nu poate, iar Gareth nu vrea.

— Dacă i-ar porunci...

— S-ar supune, cred. Dar n-o să-i poruncească. Știi și tu asta. Brusc, se întoarseră amândoi către Rand, care avu impresia că uitaseră de el.

— Cine...? Îngăimă, apoi se opri să-și umezească buzele cu limba. Cine este mama voastră?

Elayne făcu ochii mari de uimire, dar Gawyn îi răspunse, pe un ton liniștit, ceea ce îl tulbură și mai tare:

— Morgase, Regina din Andor, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Încăunată a Casei Trakand.

— Regina, murmură Rand, uimit din cale afară. O clipă se gândi că lumea începea din nou să se învârtă cu el. „Nu atrage atenția asupra ta. Mai bine cazi în grădina Reginei, și pune-o pe Domnița Moștenitoare să-ți îngrijească rănila ca o doftoroaie.” Îi venea să râdă, dar știa că erau primii fiori de spaimă.

Răsuflând adânc, se ridică iute în picioare. Se abținu din toate puterile să nu o ia la fugă, dar se simți copleșit de nevoia de a scăpa de acolo, de a pleca înainte să-l descopere cineva. Elayne și Gawyn îl priveau liniștiți, iar când el sări în picioare, se ridicară și ei cu multă grație, fără niciun fel de grabă. Rand dădu să-și dezlege eșarfa de la frunte, dar Elayne îl prinse de mână.

— Termină. O să începi iarăși să sângerezi.

Glasul îi rămăsese la fel de calm, la fel de sigur că el avea să-i dea ascultare.

— Trebuie să plec, bâigui Rand. Am să mă cațăr iar peste zid și...

— Chiar nu știai? Întrebă ea și pentru prima dată păru la fel de uimită ca și Rand. Vrei să zici că te-ai urcat pe zidul ăla ca să-l vezi pe Logain fără măcar să știi unde erai? De jos de pe stradă se vedea mult mai bine.

— Nu... nu-mi place înghesuiala, mormăi el, făcându-le apoi fiecăruia o plecăciune stângace. Dacă-mi dați voie... ăăă, Domniță.

În povești, curțile regale erau pline de oameni care-și tot spuneau între ei Domnule, Doamna, Alteță Regală și Maiestate, dar Rand nu-și mai amintea dacă auzise vreodată care era forma corectă de adresare pentru Domnița Moștenitoare. De fapt, singurul lucru la care se putea gândi era că trebuia să plece.

— Dacă-mi dați voie, am să plec chiar acum. Ăăă... vă mulțumesc pentru... se bâlbâi el atingându-și eșarfa din jurul frunții. Vă mulțumesc.

— Nici măcar nu ne spui cum te cheamă? Întrebă Gawyn. Slabă răsplată pentru grija pe care ți-a arătat-o Elayne. M-ai făcut foarte curios. S-ar zice că ești din Andor, sigur, nu din Caemlyn, dar arăți ca un... Ei, acum știi cine suntem noi. Politețea ți-ar cere să ne spui și numele tău.

Privind nostalgic zidul, Rand își spuse numele adevărat, înainte să se gândească la ce făcea, și chiar adaugă:

— Din Emond's Field, din Ținutul celor Doua Râuri.

— De la apus, murmură Gawyn. Foarte departe înspre apus.

Rand îl privi atent. În glasul tânărului și pe chipul lui se strecurase o undă de mirare; imediat însă Gawyn își dădu seama și își schimba expresia cu un zâmbet blând, făcându-l pe celalalt să se întrebe dacă nu cumva i se păruse.

— Tutun și lână, îi explică Gawyn. Mi se cere să știu ce se produce în fiecare parte a Regatului. De fapt, în orice colț al lumii. Principalele produse și meșteșuguri, precum și detalii despre oameni. Obiceiurile lor, punctele tari și punctele slabe. Se spune că oamenii din Ținutul celor Doua Râuri sunt încăpățânați. Pot fi conduși, dacă reușești să-i convingi că ești om de ispravă, dar, cu cât îi îmboldești mai tare, cu atât te ascultă mai puțin. Elayne ar trebui să ia de bărbat pe cineva de acolo. Numai unul cu o voință de piatră nu se va lăsa călcat în picioare de ea.

Rand îl privi fix, la fel și Elayne. Gawyn părea la fel de stăpân pe sine ca la început, și totuși vorbea vrute și nevrute. „De ce?”

— Ce-i asta?

Toți trei tresăriră, auzind glasul, și se întoarseră în direcția din care venea.

Tânărul care se apropiase era cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse Rand până atunci, aproape prea frumos pentru un bărbat. Era înalt și zvelt, dar mișcărilor sale lăsau să i se ghicească forța, precum și hotărârea. Avea părul și ochii negri și se purta de parca veștmintele de pe el, numai o idee mai simple decât ale lui Gawyn, colorate în roșu și alb, nu aveau nici o importanță. Ținea o mână pe mânerul sabiei și ochii ațintiți asupra lui Rand.

— Dă-te la o parte de lângă el, Elayne, porunci el. Și tu, Gawyn.

Elayne se așează în fața lui Rand, între el și nou-venit, cu capul sus și la fel de sigură pe ea ca oricând.

— Este un supus credincios al mamei mele, un adevărat om al Reginei. Și este sub protecția mea, Galad.

Rand încercă să-și amintească rapid ce auzise de la jupân Kinch și, după aceea, de la jupân Gill. Galadedrid Damodred era fratele vitreg al lui Elayne și al lui Gawyn, dacă-și aducea aminte bine. Aveau același tată. Jupân Kinch nu avea o părere foarte bună despre Taringail Damodred – la fel ca toți ceilalți pe care-i auzise –, dar fiul se bucura de o reputație bună atât printre cei care purtau alb, cât și printre cei care purtau roșu, dacă era să se ia după ce se spunea prin oraș.

— Știi că-ți plac vagabonzii, Elayne, spuse bărbatul cel zvelt pe un ton blând, dar individul ăsta are o sabie și nu pare să fie de ispravă. În vremurile astea, trebuie să avem mare grijă. Dacă-i credincios Reginei, ce caută aici, unde nu-i locul lui? E tare simplu să-ți schimbi învelitoarea de la sabie, Elayne.

— Este aici ca oaspete al meu, Galad, și garantez eu pentru el. Nu cumva te-ai hotărât să-mi devii doică și să-mi spui cu cine am voie să vorbesc și cu cine nu?

Glasul ei era plin de dispreț, dar Galad nu părea impresionat.

— Știi că nici prin cap nu-mi trece să-ți spun ce să faci, Elayne, dar... oaspetele ăsta al tău este necuviincios, și știi asta la fel de bine ca mine. Gawyn, ajută-mă s-o conving. Mama noastră ar...

— Destul! se răsti Elayne. Ai dreptate să spui că n-ai ce să cauți în treburile mele și nici să mă judeci. Acum poți să pleci. Imediat!

Galad îl privi pieziș pe Gawyn, părând în același timp să-i ceară ajutorul, dar și să-i spună că Elayne era prea încăpățânată și că nu era nimic de făcut. Chipul fetei se întunecă, dar tocmai când ea se pregătea să deschidă din nou gura, celălalt făcu o plecăciune, foarte solemnă, dar cu grația unei feline, făcu un pas în spate, apoi se întoarse și plecă pe aleea pietruită, cu pași mari, dispărând iute dincolo de pavilion.

— Îl urăsc, gâfâi Elayne. E un invidios mizerabil.

— Mergi prea departe, Elayne, o dojeni Gawyn. Galad habar n-are ce-i aia invidie. De două ori mi-a salvat viața, fără să mai

fie altcineva prin preajmă. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost acum Primul Prinț al Sabiei, în locul meu.

— Nu, nu, Gawyn, niciodată. Aș prefera pe oricine în locul lui. Pe oricine. Până și pe cel mai amărât băiat de la grajduri.

Brusc, ea zâmbi și-și privi fratele cu o privire dojenitoare.

— Spui că-mi place foarte mult să dau porunci. Ei bine, îți poruncesc să nu ți se întâmple nimic. Îți poruncesc să-mi fii Primul Prinț al Sabiei, când mă urc pe tron – facă Lumina ca asta să nu se-ntâmple prea curând! – și să te așezi în fruntea armatelor din Andor, pe care să le conduci cu onoare, așa cum Galad nici nu poate visa.

— Mă supun, Domnița, răsă Gawyn și făcu o plecăciune care o imita pe cea a lui Galad.

Elayne îl privi pe Rand, încruntându-se gânditoare.

— Acum trebuie să vedem cum să te scoatem repede de aici.

— Galad face întotdeauna ce trebuie, îi explică Gawyn, chiar și când nu-i momentul. În cazul ăsta, găsind un străin în grădină, trebuie să anunțe gărzile Palatului. Ceea ce cred că face chiar în clipa asta.

— Atunci înseamnă că ar trebui să mă cațăr iar pe zid, spuse Rand. „Ce mai zi în care să trec neobservat. Puteam să-mi pun și un semn de gât!”

Se întoarse spre zid, dar Elayne îl prinse de braț.

— Nu așa, după ce m-am chinuit atâta cu palmele tale. O să te julești din nou și apoi o s-o lași pe vreo baborniță de prin mahalale să-ți pună cine știe ce pe răni. De cealaltă parte a grădinii este o poartă. E acoperită de frunze și nimeni nu știe că se afla acolo, în afară de mine.

Brusc, Rand auzi zgomote de pași pe aleea pavată.

— Prea târziu, mormăi Gawyn. Pesemne c-a luat-o la fugă de cum s-a îndepărtat.

Elayne îngână un blestem, iar Rand rămase cu gura căscată de uimire. Era ceva ce mai auzise numai la grăjdarii de la Binecuvântarea Reginei, și chiar și atunci fusese tulburat. În clipa următoare însă, ea își recapătă stăpânirea de sine.

Gawyn și Elayne nu dădeau semne că ar fi vrut să plece, dar el, unul, nu putea să stea să-i aștepte pe oamenii din Gardă cu atâta calm. Dădu iarăși să se îndrepte spre zid, știind însă că nu

avea cum să urce înainte să sosească Gărzile, dar neputând nici să rămână pe loc.

Înainte să fi făcut mai mult de trei pași, apărură mai mulți bărbați în uniforme roșii, cu platoșele sclipind în soare în timp ce alergau pe alee. Apărură apoi și alții, părând să vină din toate direcțiile, ca niște valuri de pânză stacojie și oțel lustruit. Unii aveau săbiile în mâini, iar alții, de îndată ce se opriră, își ridicară arcurile și-și pregătiră săgețile. Toți ochii din spatele vizierelor erau sumbri și toate săgețile cu vârfuri late erau îndreptate către el.

Elayne și Gawyn săriră pe dată din loc și se așezară între Rand și săgeți, cu brațele desfăcute pentru a-l apăra. El rămase nemișcat, ținându-și mâinile la vedere, cât mai departe de sabie.

Înainte ca ecoul pașilor și scârțâitul corzilor de arc să fi apucat să se stingă, unul dintre soldați, având pe umăr un ecuson auriu, însemnul de ofițer, strigă:

— Domniță, Seniore, la pământ, repede.

În ciuda faptului că stătea cu brațele întinse, Elayne se îndreptă de spate ca o adevărată regină și spuse:

— Tallanvor, îndrăznești să scoți sabia în prezența mea? Pentru asta, Gareth Bryne o să te pună să cureți grajdurile împreună cu cei mai josnici slujitori, dacă nu cumva și mai rău.

Soldații schimbă între ei priviri uimite, iar unii dintre arcași, stingheriți, își coborâră arcurile. Numai atunci Elayne lăsă brațele în jos, ca și cum până atunci le-ar fi ținut ridicate pentru că așa-i era voia. Gawyn șovăi, apoi îi urmă exemplul. Rand se apucă să numere din priviri arcurile care nu fuseseră coborâte. Mușchii pieptului i se încordară, ca și cum s-ar fi pregătit să oprească săgețile, slobozite de la douăzeci de pași.

Bărbatul cu însemnele de ofițer părea cel mai derutat dintre toți.

— Domniță, să-mi fie cu iertare, dar Seniorul Galadedrid ne-a raportat că prin grădină bântuie un amărât de țaran, înarmat, care-i pune în pericol pe Domnița Elayne și pe Seniorul Gawyn.

Se uită la Rand, iar glasul i se înăspri.

— Dacă binevoiți să vă dați la o parte, am să-l arestez pe ticălosul ăsta. În ultima vreme, prin oraș umblă prea mulți coate goale de soiul lui.

— Mă îndoiesc că Galad v-a spus așa ceva, răspunse Elayne. El nu minte.

— Câteodată ar fi mai bine s-o faci, șopti Gawyn, la urechea lui Rand. Măcar o dată. Așa ar fi mai ușor de trăit cu el.

— Omul ăsta e oaspetele meu, continuă Elayne, și se află aici sub protecția mea. Poți pleca, Tallanvor.

— Îmi pare rău, dar nu e cu putință, Domniță. După cum știți foarte bine, Regina, augusta mamă a Domniei Voastre, a dat ordine cu privire la toți cei care pătrund în Palat fără permisiunea Maiestății Sale, iar acum i s-a și trimis veste despre acest străin.

În glasul lui Tallanvor se strecurase o nuanță clară de mulțumire. Rand bănuia că ofițerul trebuise să mai accepte până atunci și alte porunci de la Elayne care nu i se păruseră cuviincioase; de data asta nu mai avea de gând să cedeze, mai ales că scuza era perfectă. Elayne îl fixă cu privirea, dar părea și ea, pentru prima dată, descumpănită.

Rand se uită întrebător la Gawyn, iar acesta înțelese.

— Temniță, șopti el.

Rand se albi la față, așa că tânărul adăugă repede.

— Numai pentru câteva zile, și nu ți se va face niciun rău. Vei fi interogat personal de către Gareth Bryne, Comandantul Suprem, dar ți se va da drumul după ce se lămurește toată lumea că n-ai avut intenții rele. Sper că ai spus adevărul, Rand al'Thor din Ținutul celor Două Râuri, adăugă el după o clipă de tăcere, privindu-l curios.

— Condu-ne pe toți trei în fața mamei mele, porunci brusc Elayne, iar pe chipul lui Gawyn apăru un rânet.

Tallanvor, cu chipul ascuns de viziera de oțel, păru luat pe nepregătite.

— Domniță, dar...

— Dacă nu, condu-ne pe toți trei într-o temniță, spuse Elayne. O să rămânem împreună. Sau poate ai de gând să poruncești ca vreun om de al dumitale să pună mâna pe mine?

Zâmbetul ei era triumfător, iar chipul în care Tallanvor se uita împrejur, ca și cum ar fi nădărdit să-i pice un ajutor din cer, arăta că și el îi recunoștea victoria.

„Dar ce câștigase? Și cum?”

— Mama îl cercetează pe Logain, rosti Gawyn încet, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Rand, și, chiar dacă n-ar fi fost

ocupată, Tallanvor n-ar îndrăzni să dea buzna în prezența ei împreună cu mine și Elayne, ca și cum am fi sub pază. Mama își pierde firea cam repede, câteodată.

Rand își aminti ce-i povestise jupân Gill despre Regina Morgase. "Își pierde firea cam repede?"

Un alt soldat în uniformă roșie veni alergând pe alee, oprindu-se brusc și salutând, cu brațul dus la piept. Îi vorbi încet lui Tallanvor, iar vestea aduse pe chipul acestuia o expresie de mulțumire.

— Regina, augusta mama a Domniilor Voastre, anunța Tallanvor, îmi poruncește să-l aduc pe străin fără întârziere în fața sa. De asemenea, poruncește să fie acolo și Domnița Elayne și Seniorul Gawyn. Tot fără întârziere.

Gawyn clipi speriat, iar Elayne înghiți în sec. Stăpânindu-și tulburarea, nu se grăbi, ci începu să-și scuture petele de pe rochie. Nu reuși decât să-și curețe de pe poale câteva bucăți de scoarță.

— Domniță, dacă binevoiți? grăi mânios Tallanvor. Seniore?

Soldații se rânduiau în jurul lor, în spate și în ambele părți, și porniră pe aleea pietruită cu Tallanvor în frunte. Gawyn și Elayne îl încadraseră pe Rand, părând amândoi cufundați în gânduri mohorâte. Soldații își puseseră săbiile în teci și săgețile în tolbe, dar erau la fel de atenți ca atunci când aveau armele în mâini. Îl priveau pe Rand de parcă se așteptau în orice clipă ca el să-și scoată sabia și să încerce să scape.

„Să încerc ceva? N-am ce să încerc. Auzi, și voiam să trec neobservat!”

Privindu-i pe soldații care nu-și luau ochii de la el, își dădu brusc seama de aspectul grădinii. Amețeala provocată de căderea de pe zid îi trecuse complet. Lucrurile se întâmplaseră unul după altul, fiecare șoc apărând înainte ca urmările celui precedent să fi apucat să treacă de tot, iar locurile în care se afla rămăseseră ca într-un soi de ceață. Nu văzuse limpede decât zidul și nu se putuse gândi decât cum să facă să ajungă îndărăt pe creasta lui. Acum însă, își dădu seama de ceva care-i reținuse atenția numai în treacăt. Iarba era verde. „Verde!” În jur, erau sute de nuanțe de verde. Copacii și tufișurile erau înfrunzite, pline de flori și de fructe. Pavilioanele care se înălțau deasupra aleii erau pline de plante agățătoare. Peste tot erau flori, foarte multe flori, care împrășcau grădina cu pete de

culoare. Pe unele le cunoștea: raza soarelui, cu petalele sale aurii, lumânărica, mică și roz, scânteia-de-stea, colorată în stacojiu, zoreaua-lui-Emond, violetă, trandafirii de toate culorile, de la albul pur la roșul cel mai intens – însă altele erau ciudate, atât de diferite ca forma și nuanță, încât se întrebă dacă erau adevărate.

— E verde, șopti el. Verde.

Soldații bombăneau în sinea lor; Tallanvor le aruncă o privire aprigă peste umăr, făcându-i să tacă.

— Datorită Elaidei, murmură Gawyn, cu gândurile aiurea.

— Nu-i corect, adăuga și Elayne. M-a întrebat dacă vreau să aleg o fermă, una singură, pentru care putea face același lucru, în timp ce restul rămăneau fără recolte, dar tot nu-i drept ca noi să avem flori, când există oameni care n-au nimic de mâncare.

Inspiră adânc și-și recăpăta stăpânirea de sine.

— Nu te pierde cu firea, îi spuse cu seriozitate lui Rand. Când ești întrebat, spune limpede ce ai de spus, în rest taci. Și ia-te după mine. N-o să pățești nimic.

Rand și-ar fi dorit să fie la fel de sigur ca ea. L-ar fi ajutat să vadă că și Gawyn credea la fel. În timp ce Tallanvor îi conducea în Palat, el se uita îndărăt înspre grădină, la toată întinderea aceea verde, plină de flori, culori țesute de mâna unei Aes Sedai pentru o Regină. Era pierdut în larg, iar țărmul nu se mai vedea nicăieri.

Coridoarele erau pline de slujitori îmbrăcați în livrele roșii cu manșete albe și cu Leul cel Alb brodat pe pieptul stâng al tunicilor, care se grăbeau de acolo-colo, fără să pară însă a avea vreo treabă specială. Când dădură cu ochii de soldații care-i escortau pe Elayne și pe Gawyn, cu Rand la mijloc, împietriră în loc și se holbară la ei cu gurile căscate.

Tocmai atunci, un motan cu dungi cenușii apăru nepăsător pe un coridor, strecurându-se printre servitorii încremeniți. Apariția lui i se păru foarte stranie lui Rand. Stătuse îndeajuns de mult în Baerlon pentru a ști că până și cea mai prăpădită prăvălie era plină de pisici. De când intrase în Palat însă, aceasta era prima pe care o vedea.

— Nu aveți șobolani? întrebă el, nevenindu-i să creadă – șobolanii erau peste tot.

— Elaidei nu-i plac șobolanii, mormăi încet Gawyn, care privea încruntat pe coridor, părând să vadă deja în fața ochilor momentul întâlnirii cu Regina. Aici nu sunt niciodată șobolani.

— Tăceți amândoi, se răsti Elayne, cu glasul aspru, dar la fel de absentă ca fratele ei. Încerc să gândesc.

Rand privi motanul peste umăr până ce gărzile îl conduseră pe după un colț, iar animalul rămase în urmă. Vederea mai multor pisici l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Ar fi fost frumos să știe că Palatul era unul obișnuit măcar într-o privință, chiar dacă asta însemna mulți șobolani.

Drumul ales de Tallanvor făcea atâtea ocoluri, încât Rand își pierdu simțul orientării. În cele din urmă, tânărul ofițer se opri în fața a două uși înalte, din lemn închis la culoare, care străluceau mat, nu atât de mărețe ca altele pe lângă care trecuseră, dar împodobite de sus până jos cu șiruri de lei, foarte meșteșugit lucrați. De fiecare parte a ușilor se afla câte un servitor în livrea.

— Măcar nu ne-a dus în Sala Mare, râse ușor Gawyn. N-am auzit ca mama să fi poruncit vreodată ca vreun om să fie dus la eșafod din sala asta.

Nu părea însă prea convins că nu putea să apară ceva neprevăzut.

Tallanvor dădu să-i înșface sabia lui Rand, dar Elayne se grăbi să-l împiedice.

— E oaspetele meu și, după tradiții și lege, oaspeții familiei regale își pot păstra armele chiar și în prezența mamei. Sau ai de gând să-mi pui cuvântul la îndoială?

Tallanvor șovăi, privind-o drept în ochi, apoi încuviință.

— Prea bine, Domniță.

Când ofițerul făcu un pas înapoi, ea îi trimise un zâmbet lui Rand.

— Primul șir vine cu mine, porunci Tallanvor. Anunțați-o pe Maiestatea Sa că au venit Domnița Elayne și Seniorul Gawyn, le mai spuse el servitorilor de la ușă. De asemenea, Locotenent de gardă Tallanvor, la porunca Maiestății Sale, cu străinul aflat sub pază.

Elayne se încruntă la el, dar era prea târziu. Ușile deja se deschideau. Se auzi un glas răsunător, care-i anunța. Cu mișcări trufașe, Elayne intră, făcându-i un mic semn lui Rand, prin care îi cerea să rămână în apropierea ei. Gawyn își îndrepta umerii și intră alături de ea, ținându-se însă cu un pas mai în spate. Rand

îi urmă, șovăitor, încercând să rămână în dreptul lui Gawyn, de cealaltă parte a prințesei. Tallanvor se ținu și el după Rand, aducând și zece soldați. Ușile se închiseră tăcute în urma lor.

Dintr-odată, Elayne făcu o plecăciune adâncă, îndoindu-și genunchii și lăsându-și și fruntea în jos, și rămase așa, ținându-și rochia cu mâna. Rand tresări, apoi se uită la Gawyn și la ceilalți bărbați și le imită mișcările, puțin încurcat. Se lăsă pe genunchiul drept, cu capul aplecat, aplecându-se în față pentru a-și sprijini dosul mâinii drepte de dalele de marmură, cu mâna stângă pe mânerul sabiei. Gawyn, care nu avea sabie, își ținea mâna pe pumnalul pe care-l purta la sold.

Tocmai când se felicita pentru cât de bine se descurcase, Rand îl observă pe Tallanvor, tot cu capul plecat, care-l privea urât dintr-o parte, fără să-și fi ridicat viziera. „Oare trebuia să fi făcut altceva?” Se simți, dintr-odată, furios pentru că Tallanvor se aștepta ca el să știe ce trebuie făcut, când nu-i spusese nimeni. Era furios și pentru că-i fusese frică de gărzi. Nu făcuse nimic pentru care să se teamă. Știa că frica pe care o simțea nu era din vina lui Tallanvor, dar tot era furios pe el.

Cu toții rămaseră nemișcați, de parcă înghețaseră de frig. Rand nu știa ce așteptau, dar profită de ocazie pentru a cerceta locul în care fusese adus. Nu-și înălță capul, ci doar îl suci încoace și încolo ca să poată vedea. Tallanvor se încruntă și mai tare, dar Rand nu-l bagă în seamă.

Încăperea pătrată semăna cu sala mare de la Binecuvântarea Reginei. Pe pereți erau înfățișate scene de vânătoare, în relief, dintr-o piatră din albul cel mai pur. Tapiseriile atârinate printre basoreliefuri reprezentau tablouri încântătoare cu flori în culori vii și păsări colibri cu penaj strălucitor, iar în capătul îndepărtat al încăperii se înălța Leul cel Alb din Andor, mai mareț ca un om, pe un fond stacojiu. Cele două tapiserii încadrau o estradă, iar pe estradă se afla un tron sculptat și aurit pe care ședea Regina.

La dreapta ei se găsea un bărbat masiv și sobru, cu capul gol, îmbrăcat în roșul Gărzilor Reginei, cu patru epoleți aurii pe umărul mantiei și cu manșete albe cu dungi late, de aur. Era încărunțit la tâmple, dar părea puternic și de neclintit, ca o stâncă. Pesemne că acesta era Comandantul Suprem, Gareth Bryne. În spatele tronului, de cealaltă parte a reginei, era o femeie îmbrăcată în mătase de un verde intens, așezată pe un

scăunel fără spătar, croșetând ceva dintr-o lână închisă la culoare, aproape neagră. La început, Rand crezu că era bătrână, dar când o privi din nou, își dădu seama că nu-i putea preciza vârsta. Tânără, bătrână, nici el nu știa. Atenția ei părea îndreptată numai asupra andrelelor, ca și cum nu se afla la nici doi pași de o Regină. Era frumoasă, aparent liniștită, dar concentrarea ei avea ceva înfricoșător. În încăpere nu răsuna decât clinchetul andrelelor.

Rand încercă să cuprindă tot cu privirea, dar privirile i se tot întorceau spre femeia care purta pe frunte o cunună sclipitoare, înfățișând mai mulți trandafiri meșteșugit lucrați, Coroana Rozelor din Andor. O etolă lungă și roșie, pe care fusese brodat Leul cel Alb, îi atârna peste rochia de mătase, cu pliuri roșii și albe. Când puse mâna stângă pe brațul Comandantului Suprem, pe deget îi sclipi un inel în forma Marelui Șarpe, care-și înghițea propria coadă. Dar nu veștmintele sau bijuteriile, și nici măcar coroana, erau cele care-l atrăgeau pe Rand, ci femeia care le purta.

Pe chipul lui Morgase se vedea frumusețea fiicei sale, ajunsă la deplină maturitate. Fața și silueta ei, ba chiar simpla ei prezență, umpleau încăperea ca o lumină care îi puneă în umbră pe cei doi însoțitori. Dacă ar fi fost o văduvă din Emond's Field, la ușa ei s-ar fi înșirat o sumedenie de pețitori, chiar dacă ar fi fost cea mai proastă bucătăreasă și cea mai neglijentă gospodină din Ținutul celor Două Râuri. Rand o văzu cercetându-l cu privirea și lăsă capul și mai jos, de teamă ca nu cumva gândurile să i se citească pe chip. „Pe Lumină, te gândeai la Regină ca la o femeie de la țară! Prostule!”

— Puteți să vă ridicați, vorbi Morgase, cu o voce răsunătoare și caldă, de o sută de ori mai sigură de respectul pe care-l impunea decât Elayne.

Rand se ridică și el, odată cu ceilalți.

— Mamă... începu Elayne, dar Morgase o întrerupse.

— Pare-mi-se că te-ai cățărat în copaci, fiica mea.

Elayne își adună de pe rochie o bucată răcăcită de scoartă și, neavând unde s-o pună, rămase cu ea în pumn.

— De fapt, continua liniștita Morgase, pare-mi-se că, în ciuda poruncilor mele, ai reușit să tragi cu ochiul la acest Logain. Gawyn, aveam o părere mai bună despre tine. Trebuie să înveți

nu doar să i te supui surorii tale, ci în același timp să o ferești de nenorociri.

Regina aruncă o privire spre bărbatul cel sever de lângă ea, apoi întoarse iute capul. Bryne rămase nepăsător, de parca n-ar fi observat, dar Rand se gândi că, de fapt, nu-i scăpa nimic.

— Și asta, Gawyn, este de datoria Celui Dintâi Prinț, ca și conducerea armatelor din Andor. Poate dacă o să ai mai mult de învățat, n-ai să mai găsești răgazul să fii vârat în încurcături de către sora ta. Am să-i cer Comandantului Suprem să aibă grijă să nu duci lipsă de ocupație în călătoria spre miazănoapte.

Gawyn se foi de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi lăsă capul în jos.

— După cum poruncești, mama.

Elayne se strâmbă.

— Mamă, Gawyn nu mă poate feri de pericole dacă nu-i cu mine. Numai din pricina asta a ieșit din iatacurile lui. Dar, mamă, ce rău poate fi să-l privesc, numai o clipă, pe Logain? Aproape toată lumea din oraș a fost mai aproape de el decât noi.

— Nu toată lumea din oraș este Domnița Moștenitoare, răspunse Regina, cu glasul ceva mai aspru. Eu l-am văzut de aproape pe acest Logain și să știi, copilă, că-i un om periculos. Chiar și închis în cușcă, păzit fără încetare de Aes Sedai, este încă la fel de periculos ca un lup. Aș vrea să nu fi fost adus niciodată în Caemlyn.

— După ce va ajunge în Tar Valon, surorile mele se vor ocupa de el, interveni femeia de pe scăunel, fără să-și ridice ochii de la lucrul de mână. Ceea ce contează este ca oamenii să vadă că Lumina a înfrânt, din nou, Întunericul. Și să vadă că și tu, Morgase, ai luat parte la această victorie.

Morgase flutură disprețuitoare din mână.

— Tot aș prefera să nu fi fost adus în Caemlyn. Elayne, știu ce gândești.

— Mamă, protestă Elayne, crede-mă că nu vreau să-ți ies din cuvânt. Vreau să te ascult.

— Chiar așa? Întreba Morgase, prefăcându-se surprinsă, apoi chicoti. Da, recunosc că te străduiești să fii o fiică devotată. Dar mereu încerci să vezi cât de departe poți merge. Ei bine, la fel am făcut și eu cu mama mea. Încăpățânarea asta o să-ți fie de folos când te urci pe tron, dar acum încă nu ești Regină, copilă.

Nu m-ai ascultat și ai tras cu ochiul la Logain. Mulțumește-te cu asta. Pe drumul spre miazănoapte n-o să ți se permită să te apropii de el nici la o sută de pași, nici ție, nici lui Gawyn. Dacă n-aș ști ce lecții grele te așteaptă în Tar Valon, aș trimite-o pe Lini cu tine, ca să fiu sigură că te supui. Măcar ea pare în stare să te convingă să faci ceea ce trebuie.

Elayne își plecă bosumflată capul.

Femeia din spatele tronului părea preocupata să-și numere ochiurile din împletitură.

— Într-o săptămână, interveni ea brusc, ai să-ți dorești să fii înapoi la mama ta. Într-o lună ai să vrei să fugi cu Seminția Pribegilor. Dar surorile mele te vor feri de necredincioși. Astfel de lucruri nu sunt pentru tine, încă.

Fără veste, ea se răsuci pe scăunel pentru a o țintui cu privirea pe Elayne; calmul pe care-l afișase până atunci - dispăruse de parcă nici n-ar fi fost.

— Ești îndeajuns de înzestrată pentru a fi cea mai măreață Regină care a existat vreodată în Andor sau în vreun alt ținut, vreme de mai bine de o mie de ani. Cu acest scop te vom educa noi, dacă ai să ai puterea să înduri.

Rand se holbă la ea. Pesemne că era Elaida, femeia Aes Sedai. Dintr-odată se simți mulțumit că nu venise la ea să ceară ajutor, indiferent din ce Ajah făcea parte. Părea încă și mai aspră și neclintită decât Moiraine. Uneori, se gândise că Moiraine era ca o bucată de oțel, învelită în catifea; în cazul Elaidei însă, catifeaua nu se mai potrivea deloc.

— De ajuns, Elaida, încheie Morgase, încruntată și ușor neliniștită. A auzit mai mult decât trebuie. Roata țese după cum îi este voia.

Regina rămase o clipă pe gânduri, privind-și fiica.

— Acum să vedem cum rămâne cu tânărul ăsta, reîncepu ea, fără să-și ia ochii de la Elayne. Cum și de ce a ajuns aici și de ce ai pretins în fața fratelui tău că-ți este oaspete?

— Pot să vorbesc, mamă?

Morgase încuviință, iar Elayne îi povesti ce se petrecuse în cuvinte simple, de la momentul în care-l văzuse pentru prima dată pe Rand cățărându-se pe panta care ducea la zid. El se aștepta s-o audă spunând că nu făcuse nimic rău, dar, în loc de asta, ea zise:

— Mamă, mi-ai spus adesea că trebuie să-mi cunosc poporul, de la oamenii cei mai de seamă și până la cei mai umili, numai că, de câte ori mă întâlnesc cu cineva, de față mai sunt și încă vreo doisprezece slujitori. Cum pot să ajung să aflu ceva adevărat, într-o asemenea împrejurare? Vorbind cu acest tânăr, am aflat deja mai multe despre oamenii din Ținutul celor Două Râuri și despre felul lor de a fi decât aş putea afla din cărți. Faptul că el a venit așa de departe ca să poarte roșu spune ceva, câtă vreme atâția nou-veniți poartă alb numai de frică. Mamă, te implor să nu-i faci rău unui supus credincios, care m-a învățat atât de multe lucruri despre oamenii pe care-i conduci.

— Un supus credincios din Ținutul celor Două Râuri, oftă Morgase. Copila mea, ar trebui să fii mai atentă la ce-ți spun cărțile. Ținutul celor Două Râuri n-a mai văzut nici picior de perceptor de impozite de șase generații, și niciun bărbat din Gardă n-a mai călcat pe acolo de șapte. Îndrăznesc să spun că oamenilor de acolo rareori le mai trece prin cap că fac parte din Regat.

Rand ridică stânjenit din umeri, aducându-și aminte cu câtă surprindere aflate și el că Ținutul celor Două Râuri făcea parte din regatul Andor. Regina îl observă și-i zâmbi cu milă ficei sale.

— Vezi, copilă?

Rand observă că Elaida își lăsase lucrul la o parte și-l cerceta cu privirea. Ea se ridică de pe scăunel și coborî încet de pe estradă pentru a se opri în fața lui.

— Din Ținutul celor Două Râuri? întreba femeia, întinzând un braț spre fruntea lui; el se feri, iar ea își lăsă brațul să cadă. Cu așa un păr roșu și ochi cenușii? Oamenii de prin părțile acelea au ochii și părul negru, și rareori cresc așa de înalți.

Mâna ei se repezi să-i suflece mâneca surtucului, lăsându-i la vedere pielea albă, în locurile în care soarele nu-l pârlise.

— Și nici nu au asemenea piele.

Lui Rand îi venea să încleșteze pumnii, dar se abținu, cu un mare efort.

— M-am născut în Emond's Field, grai el înțepat. Maică-mea se trăgea din alta parte. De la ea am moștenit culoarea ochilor. Tatăl meu este Tam al'Thor, păstor și fermier, la fel ca mine.

Elaida încuviință cu mișcări încete, fără să-și ia ochii de la el. Rand se uită în ochii ei, aparent netulburat, în ciuda senzațiilor neplăcute din stomac. Citi pe chipul ei că-i remarcase dârzenia.

Fără să întoarcă privirea, ea întinse din nou brațul, foarte încet, iar el se hotărî să nu se mai ferească.

Dar femeia nu-l atinse pe el, ci sabia, pe care o apucă de mâner. O pipăi cu degetele și făcu ochii mari de uimire.

— Un păstor din Ținutul celor Două Râuri, spuse ea încet, într-o șoaptă care trebuia să ajungă la urechile tuturor, care are o sabie cu pecetea bătlanului.

La auzul ultimelor cuvinte, cu toții se tulburară, de parcă ar fi pomenit de Cel Întunecat. În spatele lui Rand se auzi scârțâit de piele și scrâșnet de metal, de la încălțările care se frecau de podelele de marmură. Cu coada ochiului îl văzu pe Tallanvor care se îndepărtă de el împreună cu un alt soldat, cu mâinile pe mânerul săbiilor, gata să le scoată din teacă și să moară, dacă era nevoie – judecând după ceea ce li se citea pe chip. În doi pași, Gareth Bryne ajunse în fața tronului, între Rand și Regină. Până și Gawyn se așează în fața lui Elayne, cu o privire îngrijorată și cu mâna pe pumnal. Elayne însăși îl privea de parcă l-ar fi văzut prima oară. Morgase nu se schimbă la față, dar mâinile i se încleștară pe brațele aurite ale tronului.

Numai Elaida se arătă mai puțin tulburată decât Regina. Femeia Aes Sedai nu dădu niciun semn că ar fi spus ceva neobișnuit. Își lua mâna de pe sabie, făcându-i pe soldați să se încordeze și mai mult. Privirea ei rămase ațintită spre chipul lui Rand, liniștită și gânditoare.

— E cu neputință, observă Morgase cu voce calmă, să fi câștigat deja o sabie cu pecetea bătlanului. Nu poate fi mai în vârstă ca Gawyn.

— Dar este a lui, stăruie Gareth Bryne.

Regina îl privi surprinsă.

— Cum se poate așa ceva?

— Nu știu, Morgase, răspunse încet Bryne. Este într-adevăr prea tânăr, dar totuși sabia e a lui, el îi e stăpânul. Privește-i ochii. Privește-l cum stă, cât de bine i se potrivește sabia. E prea tânăr, dar sabia-i a lui.

După ce Comandantul Suprem tăcu, Elaida întrebă:

— De unde ai dobândit sabia asta, Rand al'Thor, din Ținutul celor Două Râuri?

Rosti cuvintele de parcă se îndoia și de numele lui, și de locul din care se trăgea.

— Mi-a dat-o tata, răspunse Rand. A fost a lui. S-a gândit că voi avea nevoie de o sabie, odată plecat în lume.

— Poftim! Încă un păstor din Ținutul celor Două Râuri care a avut o sabie cu pecetea bătlanului! exclamă Elaida, zâmbindu-i atât de liniștită, încât el își simți gura uscată. Când ai ajuns în Caemlyn?

Rand se cam săturase să-i spună adevărul. Îl înspăimânta la fel de tare ca o Iscoadă a Celui Întunecat. Era momentul să se ascundă din nou.

— Astăzi, grai el. Chiar în dimineața asta.

— Tocmai la vreme, murmură ea. Și unde stai? Nu-mi spune că nu ți-ai găsit o cameră pe undeva. Arăți cam ponosit, dar se vede că nu vii tocmai de la drum. Unde stai?

— La Leul și Coroana, răspunse el, amintindu-și că trecuse pe lângă un han care se chema astfel, în timp ce căuta Binecuvântarea Reginei, un han aflat de cealaltă parte a Orașului Nou, față de cel al lui jupân Gill. Am luat un pat acolo. În pod, sfârși el, simțind că femeia bănuia că o mințise, dar ea nu făcu decât să încuviințeze.

— Ce mai coincidență, pufni Elaida. Astăzi, necredinciosul a fost adus în Caemlyn. În două zile, va pleca spre miazănoapte, către Tar Valon, împreună cu Domnița Moștenitoare, care se duce la învățătură. Tot acum, în grădinile Palatului apare un tânăr, care pretinde că este un supus credincios din Ținutul celor Două Râuri...

— Dar chiar de acolo vin, o întrerupse Rand. Cu toții se uitau la el, dar parcă nu-l băgau în seamă, în afară de Tallanvor și bărbații din garda, care nici nu clipeau.

— ... Spunând o poveste numai buna pentru a o păcăli pe Elayne și purtând cu el o sabie cu pecetea bătlanului. Nu are cocardă sau banderolă care să-i dovedească loialitatea, ci numai o bucată de pânză care apără bătlanul de ochii curioșilor. Ce coincidență, nu, Morgase?

Regina îi făcu semn Comandantului Suprem să se dea la o parte, iar când el se supuse, îl studie pe Rand cu o privire îngrijorată. Totuși, când vorbi, i se adresă Elaidei.

— Ce vrei să spui? Că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat? Sau vreun credincios de-al lui Logain?

— Cel Întunecat se află în temnița lui din Shayol Ghul, răspunse femeia Aes Sedai. Umbra se întinde peste Pânză, iar viitorul se clatină în vârful unui ac. Omul acesta-i periculos.

Dintr-odată, Elayne se mișcă din loc, aruncându-se în genunchi în fața tronului.

— Mamă, te implor să nu-i faci niciun rău! Ar fi vrut să plece imediat, dacă nu-l aș fi oprit eu. Chiar asta voia. Eu l-am convins să rămână. Nu pot să cred că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat.

Morgase făcu un gest liniștitor către fiica sa, dar fără să-și ia ochii de la Rand.

— Asta ai Prezis, Elaida? Asta ai citit în adâncurile Pânzei? Mi-ai spus că nu poți prevedea când ți se întâmplă să vezi viitorul și ca totul trece într-o clipă. Dacă e o Prezicere, îți poruncesc să-mi spui limpede adevărul, nu așa cum faci de obicei, învăluindu-l în atâtea taine încât nimeni nu știe dacă spui da sau nu. Vorbește. Ce vezi?

— Iată ce Prezic, răspunse Elaida, și jur pe Lumină că nu pot vorbi mai limpede de atât. Din această zi, Andor o va apuca pe un drum de ură și jale. Umbra nu s-a întins încă pe de-a-ntregul, și nu-mi dau seama dacă după ea va reapărea Lumina. După ce lumea varsă o lacrimă, va vărsa mii. Asta Prezic.

Încăperea se cufundă într-o liniște deplină, întreruptă numai de Morgase, care respira adânc, de parcă-și dădea ultima suflare. Elaida continuă să privească în ochii lui Rand. Vorbi iarăși, de-abia mișcându-și buzele, atât de încet încât și el o auzea cu greu, deși se afla chiar alături.

— Și mai Prezic și că toată lumea va fi pustiiță și copleșită de jale și că totul se trage de la omul acesta. Mă supun Reginei, șopti ea, și o spun limpede.

Rand simți că se transformă în stană de piatră. Răceala și asprimea pietrei i se strecurară în picioare și îl făcură să se înfioare. Nimeni altcineva n-avea cum s-o fi auzit. Dar ea încă îl privea, iar el auzise.

— Sunt doar un păstor, vorbi el, adresându-se tuturor. Din Ținutul celor Două Râuri. Păstor.

— Roata țese după cum îi este voia, glăsui Elaida, iar Rand nu reuși să-și dea seama dacă tonul ei era batjocoritor sau nu.

— Senior Gareth, rosti Morgase, am nevoie de sfatul Comandantului Suprem.

Bărbatul cel sever clatină din cap.

— Elaida Sedai spune că flăcăul e primejdios, Regina mea, iar dacă ne-ar putea spune mai multe, n-aș șovăi și aș chema călăul. Dar asta putem vedea și noi cu ochii noștri. Orice fermier de la țară îți poate spune că lucrurile se vor înrăutăți, fără să aibă nevoie de Preziceri. Eu unul cred că băiatul a ajuns aici din întâmplare, deși una cam neplăcută pentru el. Pentru a fi mai siguri, Regina mea, aș zice să-l ferecăm într-o temniță până ce pleacă Domnița Elayne și Seniorul Gawyn, apoi să-i dăm drumul. Numai dacă nu cumva mai ai ceva de Prezis despre el, Aes Sedai?

— Am spus tot ce-am citit în Pânză, Comandante Suprem, răspunse Elaida, zâmbindu-i răutăcios lui Rand, aproape fără să miște buzele, râzând de nepuțința lui de a tăgădui. Câteva săptămâni în temniță n-au cum să-i strice, iar asta mi-ar putea da mie prilejul să aflu mai multe. Poate asta va duce și la o altă Prezicere, sfârși ea, cu o privire lacomă în ochi, care-l înfricoșă și mai mult pe Rand.

O vreme, Morgase rămase pe gânduri, cu bărbia sprijinită în pumn și cu cotul pe brațul tronului. Rand ar fi vrut să înfrunte privirea ei încruntată, dacă s-ar fi putut mișca, dar ochii Elaidei îl înțepeniseră în loc. În cele din urmă, Regina vorbi.

— Bănuielile sufocă orașul, și poate întregul Regat. Teama și negrele bănuieli. Femeile își pâresc vecinele că ar fi Iscoade ale Celui Întunecat. Bărbații scrijelesc Colțul Dragonului pe ușile oamenilor pe care îi cunosc de ani de zile. Nu vreau să ajung și eu la fel.

— Morgase... începu Elaida, dar Regina o întrerupse.

— Nu vreau și gata. Când m-am urcat pe tron, am jurat să fac dreptate tuturor, și așa am să fac, chiar dacă rămân ultima femeie din Andor care mai înțelege ce înseamnă asta. Rand al'Thor, juri pe Lumină că sabia asta cu pecete ți-a fost dată de tatăl tău, păstor din Ținutul celor Două Râuri?

Rand își mișcă fălcile, pentru a putea vorbi, apoi răspunse:

— Jur. Amintindu-și brusc cu cine vorbea, adăugă: Regina mea.

Seniorul Gareth ridică dintr-o sprânceană deasă, dar Morgase nu păru supărată.

— Și te-ai cățarat pe zidul grădinii numai ca să-l poți zări pe falsul Dragon?

— Da, Regina mea.

— Ai vreun gând rău împotriva celei de pe tronul din Andor, a fiicei sau a fiului meu?

Tonul ei spunea limpede că ultimele două posibilități erau chiar mai rele decât prima.

— Nu port gând rău nimănui, Regina mea, dar Maiestății Voastre și copiilor cu atât mai puțin.

— Atunci am să-ți fac dreptate, Rand al'Thor, spuse ea. Mai întâi, pentru că am auzit glasul celor din Ținutul celor Două Râuri pe când eram tânără, ceea ce Elayne și Gawyn n-au făcut. Nu arăți la fel ca alții, dar, dacă pot să am încredere într-o amintire de demult, vorbești la fel ca ei. În al doilea rând, niciun om cu păr și ochi ca ai tăi nu ar pretinde că se trage de acolo dacă n-ar fi adevărat. Iar povestea cu tatăl tău care ți-ar fi dăruit sabia cu pecete este prea ridicolă ca să fie o minciună. Iar în al treilea rând... glasul care-mi șoptește că minciuna cea mai bună este adesea una mult prea ridicolă pentru a fi crezută nu e o dovadă. Am să respect legile pe care le-am dat. Îți dăruiesc libertatea, Rand al'Thor, dar îți poruncesc ca pe viitor să ai grijă pe unde te mai rătăcești. Dacă te mai găsesc în Palat, n-o să-ți mai mergă așa de ușor.

— Îți mulțumesc, Regina mea, grați el cu glas răgușit.

Simțea supărarea Elaidei, ca o fierbințeală care-i ardea chipul.

— Tallanvor, spuse Morgase, condu-l pe acest... pe oaspetele fiicei mele la ieșirea din Palat, cu toată cinstea. Să plece și restul lumii. Nu, Elaida, dumneata mai rămâi. Și dumneata, Senior Gareth, dacă binevoiești. Trebuie să hotărâm ce e de făcut cu Mantiile Albe care au pătruns în oraș.

Fără tragere de inima, Tallanvor și gărzile sale își puseră săbiile în teacă, gata să le scoată din nou la iveală într-o clipită. Cu toate astea, Rand se simți fericit când gărzile se rânduiau din nou în jurul său, iar el porni în urma lui Tallanvor. Elaida nu era decât pe jumătate atentă la ce-i spunea Regina; încă îi mai simțea privirile, care-i sfredeleau spinarea. „Ce s-ar fi întâmplat dacă Morgase nu i-ar fi cerut să rămână?” Gândul îl făcea să se roage ca soldații să mergă mai repede.

Spre uimirea lui, Elayne și Gawyn i se alăturară, după ce schimbaseră câteva cuvinte la ieșirea din sală. Tallanvor era și el surprins. Tânărul ofițer privi ușile care tocmai se închideau.

— Mama mea, rosti Elayne, a poruncit să fie dus la ieșirea din Palat, Tallanvor. Cu toată cinstea. Ce mai aștepți?

Tallanvor se încruntă spre ușile în spatele cărora Regina discuta cu sfetnicii ei.

— Nimic, Domniță, mormăi el posomorât și porunci gărzilor să înainteze, deși nu mai era nevoie.

Minunățiile din Palat plutiră pe lângă Rand, nevăzute. Era foarte buimăcit, iar prin minte îi treceau tot felul de gânduri, prea iuți pentru a le mai putea prinde. „Nu arăți ca alții. Totul se trage de la omul acesta.”

Escorta se opri. El clipi des, uimit să vadă că ajunsese în curtea cea largă din fața Palatului, lângă porțile mari, aurite, care sclipeau în soare. Porțile nu aveau cum să se deschidă pentru un singur om, mai ales pentru un intrus, chiar dacă Domnița Moștenitoare pretindea că i-ar fi fost oaspete. Tăcut, Tallanvor trase zăvorul care fereca o ușa mai mică, tăiată într-una din porțile cele mari.

— Obiceiul este, spuse Elayne, ca oaspeții să fie conduși până la porți, dar să nu fie priviți cum se îndepărtează. Ceea ce trebuie să rămână este plăcerea întâlnirii, nu tristețea despărțirii.

— Îți mulțumesc, Domniță, răspunse Rand, ducându-și mâna la eșarfa legată la frunte. Pentru tot. Obiceiul din Ținutul celor Două Râuri este ca oaspetele să aducă un mic cadou. Mi-e teamă că n-am nimic. Deși, adăugă el sec, se pare că te-am învățat câte ceva despre oamenii de acolo.

— Dacă i-aș fi spus mamei că te găsesc chipeș, te-ar fi închis cu siguranță în temnița, replică Elayne, aruncându-i un zâmbet luminos. Rămâi cu bine, Rand al'Thor.

Cu gura căscată, el o privi în timp ce se îndepărta, o copie mai tânără a frumuseții și măreției lui Morgase.

— Nu încerca s-o faci pe deșteptul cu ea, râse Gawyn, pentru că întotdeauna câștigă.

Rand încuviință, cu mintea aiurea. Chipeș? „Pe Lumină, Domnița Moștenitoare a tronului din Andor?!” Trebui să se dojenească singur, pentru a-și aduna gândurile.

Gawyn părea să aștepte ceva. Rand îl privi.

— Seniore, când ți-am spus că vin din Ținutul celor Două Râuri, ai fost uimit. Și nimeni, nici mama Domniei Tale, nici Senior Gareth, nici Elaida Sedai... începu el, dar se simți

străbătut de un fior și nu mai reuși să continue. Nici nu mai știa de ce deschisese gura. „Sunt fiul lui Tam al’Thor, chiar dacă nu m-am născut în Ținutul celor Două Râuri.”

Gawyn încuviință, de parcă tocmai asta aștepta. Totuși, încă sovăia. Rand deschise gura pentru a-și retrage întrebarea nerostită, dar Gawyn continuă în locul lui:

— Rand, dacă-ți înfășori o shoufa în jurul frunții, arăți exact ca un Aiel. Ciudat, de vreme ce mama pare să creadă că, la vorbă cel puțin, semeni cu oamenii din Ținutul celor Două Râuri. Aș vrea să ne fi putut cunoaște mai bine, Rand al’Thor. Rămâi sănătos.

„Un Aiel”.

Rand rămase pe loc, privindu-l pe Gawyn cum se îndepărta, până ce Tallanvor tuși nerăbdător, amintindu-i unde se afla. Se aplecă pentru a trece de poartă, și de-abia apucă să iasă, înainte ca ofițerul să o trântască în urma lui. Zăvoarele fură trase cu zgomot.

Piața ovală din fața Palatului era, de-acum, pustie. Toți soldații dispăruseră, toate mulțimile, trâmbițele și tobele se ascuseseră și tăcuseră. Nu mai rămăsese nimic, în afară de gunoaiile de pe jos, pe care vântul le purta din loc în loc, și de câțiva oameni care mergeau grăbiți la treburile lor, acum că distracția se terminase. Nu reuși să-și dea seama dacă purtau roșu sau alb.

„Un Aiel”.

Tresărind, își dădu seama că se afla chiar în fața porților Palatului, unde Elaida putea să-l găsească foarte ușor, după ce termina cu Regina. Strângându-și mantia pe lângă trup, o porni iute la pas, străbătând piața și pătrunzând pe străzile Orașului Interior. Se uita des în urmă, ca să vadă dacă-l urmărea cineva, dar nu putea vedea prea departe din pricina străzilor cotite. Cu toate astea, își amintea încă mult prea bine de ochii Elaidei, și-și imagina că erau încă ațintiți asupra lui. Până să ajungă la porțile care dădeau în Orașul Nou, o luase deja la fugă.

CAPITOLUL 41

Prieteni vechi, primejdii noi

Întors la Binecuvântarea Reginei, Rand se sprijini, gâfâind, de rama ușii. Alergase tot drumul, fără să-i pese dacă vedea cineva că purta roșu, sau chiar dacă se lua după el, sub pretextul că trezea bănuieli. Avusese impresia că nici măcar un Pierit nu l-ar fi putut ajunge din urmă.

Lamgwin ședea pe o băncuță lângă ușă, cu o pisică vărgată în brațe, când el ajunse în fugă la han. Bărbatul se ridică să vadă dacă se pregătea vreun necaz din direcția din care venise Rand, scărpinând liniștit urechile pisicii. Nevăzând nimic, se așeză la loc, cu mare grijă să nu deranjeze animalul.

— Niște neghiobi au încercat să fure câteva pisici ceva mai înainte, mormăi el, cercetându-și dosul palmei, apoi întorcându-se la scărpinat. Pisicile aduc bani buni, mai nou.

Cei doi bărbați care purtau albul erau tot de cealaltă parte a străzii, observă Rand, unul având un ochi învinețit și falca umflată. Individul se încrunta mohorât și-și pipăia mânerul sabiei cu o însuflețire sumbră, privind hanul.

— Unde-i jupân Gill? întreba Rand.

— În bibliotecă, răspunse Lamgwin; pisica începu să toarcă, iar el rânji. O pisică nu rămâne supărată prea multă vreme, nici măcar dacă cineva încearcă s-o vâre într-un sac.

Rand intră grăbit în han, străbătu sala cea mare, în care se adunaseră de acum clienții obișnuiți, care purtau roșu și pălăvrăgeau la o cană cu bere despre falsul Dragon, întrebându-se dacă Mantiile Albe aveau de gând să facă tărboui când acesta avea să pornească spre miazănoapte. Nimănui nu-i păsa de Logain, dar știau cu toții că trebuia ca Domnița Moștenitoare și Seniorul Gawyn să facă parte din grup, și niciunul dintre bărbații de acolo nu se împacă cu gândul că li s-ar fi putut întâmpla ceva.

Îl găsi pe jupân Gill în bibliotecă, jucând pietre cu Loial. O pisică tărcată și grasă ședea pe masă, cu lăbuțele adunate sub ea, privind mâinile care se mișcau de a lungul liniilor încrucișate de pe tablă.

Ogierul așeză o nouă piatră, cu un gest ciudat de delicat pentru degetele sale groase. Clătinând din cap, jupân Gill profită de apariția lui Rand pentru a se întoarce de la masă. Loial câștiga aproape întotdeauna la pietre.

— Începeam să-mi fac griji pentru tine, flăcăule. M-am temut să nu fi avut probleme cu ticăloșii ăștia trădători care poarta alb sau să nu te fi întâlnit cu cerșetorul sau cine știe ce.

O vreme, Rand rămase cu gura căscată. Uitase cu totul de bărbatul în zdrențe.

— L-am văzut, vorbi el în cele din urmă, dar n-are a face. Am văzut-o și pe Regină, și pe Elaida. Țsta-i necazul.

Jupân Gill chicoti:

— Pe Regină, da? Ei nu mai spune. Și pe aici a trecut Gareth Bryne, acum vreun ceas. A rămas puțin în sala mare, măsurându-și puterile cu Seniorul Comandant Suprem al Copiilor Luminii, dar Regina... hmmm, parcă-i și mai și.

— Sânge și cenușă, mârâi Rand, azi toată lumea crede că mint.

Își aruncă mantia pe spătarul unui scaun și se prăvăli și el în altul. Era prea încordat pentru a putea șede comod. Se ghemui pe margine, ștergându-și fața cu o batistă.

— L-am văzut pe cerșetor, și el pe mine și mi s-a părut... Nu contează. M-am cățărat pe un zid din jurul unei grădini, de unde puteam vedea piața din fața Palatului, când l-au dus pe Logain înăuntru. Și am căzut pe partea cealaltă.

— Mai că-mi vine să cred că nu-ți bați joc, spuse încet hangiul.

— Ta'veren, murmură Loial.

— Of, chiar așa a fost, oftă Rand. Lumina să m-ajute, chiar s-a-ntâmpat.

Neîncrederea lui jupân Gill se risipi încet, pe măsură ce auzi povestea, preschimbându-se în neliniște. Hangiul asculta aplecându-se înainte din ce în ce mai mult, până ce ajunse să șadă numai pe marginea scaunului, la fel ca Rand, în timp ce Loial asculta netulburat, numai că, din când în când, își freca nasul lat, iar smocurile de păr din vârful urechilor îi tresăltau.

Rand povesti totul de-a fir a păr, în afară de ce-i șoptise Elaida și de ce-i spusese Gawyn la poarta Palatului. La cuvintele femeii nici nu voia să se gândească, iar cel de-al doilea lucru n-avea nici o legătură cu povestea. „Sunt fiul lui Tam al'Thor, chiar

dacă nu m-am născut în Ținutul celor Două Râuri. Chiar sunt! Strămoșii mei se trag de acolo, iar Tam este tatăl meu.”

Deodată, își dădu seama că tăcuse, cufundat în gânduri, iar ceilalți îl priveau. Într-un moment de tulburare se întrebă dacă nu cumva spusese prea multe.

— Ei, rupse tăcerea jupân Gill, de-acum nu mai ai cum să-ți aștepți prietenii. Trebuie să pleci din oraș, și încă repede. În cel mult două zile. Poți să-l pui pe Mat pe picioare până atunci sau trebuie să trimit după Maica Grubb?

Rand îl privi uimit.

— Două zile?

— Elaida este sfătuitoarea Reginei Morgase, și rangul ei urmează imediat după Comandantul Suprem Gareth Bryne, sau chiar înaintea lui. Dacă poruncește Gărzilor să te caute – Senior Gareth n-o s-o împiedice, decât dacă încearcă să-i abată de la celelalte îndatoriri ale lor –, atunci, ce să zic, soldații pot să scotocească fiecare han din Caemlyn în două zile. Asta dacă nu cumva ghinionul face să ajungă aici din prima zi, sau din primul ceas. Poate că avem un pic de răgaz, dacă încep de la Leul și Coroana, dar oricum nu mai putem pierde timpul.

Rand încuviință, cu mișcări lente.

— Dacă nu-l pot ridica pe Mat din pat, trimiteți după maica Grubb. Mai am niște bani. Poate e îndeajuns.

— De Maica Grubb mă ocup eu, vorbi aspru hangiul. Și cred că pot să vă-mprumut și doi cai. Dacă încercați să mergeți pe jos până în Tar Valon, o să rămâneți fără încălțări la jumătatea drumului.

— Sunteți foarte generos, spuse Rand. S-ar zice că nu v-am adus decât necazuri, dar tot sunteți dispus să ne ajutați. Foarte generos.

Jupân Gill păru stingherit. Ridica din umeri și-și dresе vocea, lăsând capul în jos. Astfel, dădu iar cu ochii de tabla de joc, ceea ce-l făcu să se întoarcă brusc. Loial câștiga sigur.

— Ei, da, ce să zic, am fost mereu prieten bun cu Thom. Dacă el e dispus să facă orice ca să v-ajute, pot să fac și eu câte ceva.

— Aș vrea să vin cu tine când pleci, Rand, grăi dintr-odată Loial.

— Credeam c-am stabilit, Loial, răspunse celalalt și șovăi; Jupân Gill tot nu cunoștea întreaga poveste. Știi ce ne așteaptă pe Mat și pe mine, cine ne urmărește.

— Iscoade ale Celui Întunecat, răspunse Ogierul cu glasul său înfundat și tunător, Aes Sedai și Lumina știe ce altceva. Sau poate Cel Întunecat. Mergeți în Tar Valon, iar acolo este un desiş foarte frumos, și am auzit că femeile Aes Sedai au mare grijă de el. În orice caz, sunt și alte lucruri de văzut în lume, în afară de desișuri. Ești fără discuție ta'veren, Rand. Pânza se țese în jurul tău, și de la tine se trag toate.

„Toate se trag de la omul acesta.” Rand simți un fior.

— Nu se trage nimic de la mine, răspunse el pe un ton supărat.

Jupân Gill clipi surprins, și până și Loial păru mirat de mânia lui. Hangiul și Ogierul se priviră, apoi lăsară ochii în jos. Rand se sili să se liniștească, inspirând adânc. În chip ciudat, reuși să atingă hăul care-i scăpase în ultima vreme, și o stare de calm. Cei doi nu făcuseră nimic pentru a-i merita supărarea.

— Poți să vii cu mine, Loial, spuse el. Habar n-am de ce-ți dorești asta, dar mi-ar prinde bine să am un însoțitor. Știi... știi în ce stare e Mat.

— Știu, încuviință Loial. Eu, unul, tot nu pot ieși pe străzi fără să atât multimea să fugă după mine, strigându-mi „Troloc!”, dar Mat, cel puțin, nu face decât să vorbească. Nu a încercat niciodată să mă omoare.

— Firește că nu, zise Rand. Mat n-ar fi în stare de așa ceva. „N-ar merge așa departe. Nu-i în firea lui.”

Se auzi o bătaie în ușă, iar una dintre slujnice, Gilda, își vârî capul înăuntru. Arăta îngrijorată.

— Jupân Gill, te rog, vino iute. În sala mare au intrat niște Mantii Albe.

Jupân Gill sări în picioare cu un blestem, sperînd pisica. Aceasta fugi de pe masă și ieși din cameră foarte supărată, cu coada sus.

— Vin. Fugi și spune-le că vin, apoi ține-te departe de ei. Auzi ce spun, fetiço? Ferește-te!

Gilda făcu o mică plecăciune și dispăru.

— Dumneata ar fi mai bine să rămâi aici, îl povățui hangiul pe Loial.

Ogierul pufni disprețuitor, ca o pânză care se rupea în două.

— N-am nici o dorință să mă mai întâlnesc cu Copiii Luminii.
Jupân Gill trase cu ochiul la tabla de joc, și păru ceva mai bine dispus.

— S-ar zice că trebuie să începem un alt joc, mai târziu.

— Nu-i nevoie, spuse Loial, întinzând un braț ca să ia de pe raft o carte legată în pânză, care în mâinile sale părea minusculă. Putem relua oricând. E rândul dumitale să muți.

Jupân Gill se strâmbă.

— Ba una, ba alta... mormăi el, ieșind grabnic din încăperea.

Rand îl urmă, fără să se grăbească. Nici el n-avea chef să mai dea cu ochii de Copiii Luminii. „Totul se trage de la omul acesta.” Se opri la ușa care dădea în sala mare, de unde putea vedea ce se-ntâmpla, dar nu înaintă prea mult, nădăjduind să treacă neobservat.

Încăperea era cufundată în liniște. Cinci Mantii Albe stăteau drept în mijloc, în timp ce oamenii din jur se prefăceau că nu-i bagă în seamă. Unul dintre ei avea brodat pe mantie un fulger argintiu, însemnul unui ofițer de rang inferior.

Lamgwin stătea sprijinit de zid, lângă ușa de la intrare, curățându-și cu mare atenție unghiile, cu o așchie de lemn. Alți patru dintre bărbații angajați de Jupân Gill pentru pază se înșiraseră lângă el, prefăcându-se că nu le dau nici o atenție Mantiilor Albe. Cât despre aceștia din urmă, păreau să nu-i fi observat. Ofițerul era singurul care părea mai tulburat, bătând nerăbdător cu mânușile sale de oțel în palma celeilalte mâini, așteptându-l pe hangiu.

Jupân Gill străbătu iute încăperea, îndreptându-se spre el, cu o privire calmă.

— Să vă scalde Lumina, îi ură el, făcând o plecăciune bine gândită, nu prea adâncă, dar nici îndeajuns de neglijentă pentru a fi considerată o insultă, ca și pe buna noastră Regină Morgase. Cum pot să vă fiu de ajutor...

— N-am vreme pentru balivernele tale, hangiu, se răsti ofițerul. Am căutat deja prin douăzeci de hanuri, unul mai murdar ca altul, și am de gând să mai trec prin alte douăzeci înainte de apus. Caut niște Iscoade ale Celui Întunecat, un băiat din Ținutul celor Două Râuri...

Chipul lui Jupân Gill se întunecă tot mai tare. Își umflă pieptul, de parcă era pe punctul să plesnească, iar în cele din urmă izbucni:

— În hanul meu nu există Iscoade ale Celui Întunecat! Toți cei de aici sunt supuși credincioși ai Reginei!

— Mda, și știm cu toții în ce ape se scaldă Morgase, răspunse ofițerul, pronunțând în batjocură numele Reginei, împreună cu vrăjitoarea ei din Tar Valon, nu-i așa?

Scaunele scârțâiră pe podea. Brusc, toți bărbații dinăuntru se ridicară în picioare. Stăteau nemișcați ca niște statui, dar cu toții îi priveau posomorâți pe Mantiile Albe. Ofițerul nu păru să bage de seamă, dar cei patru din spatele lui priviră împrejur, neliniștiți.

— O să-ți meargă mai ușor, hangiule, spuse ofițerul, dacă nu te opui. În vremurile noastre, cei care adăpostesc Iscoade ale Celui Întunecat o pătesc urât. Pare-mi-se că un han pe ușa căruia apare Colțul Dragonului n-o să mai aibă cine știe ce clienți. Cu asemenea semn pe ușă, s-ar putea să fie probleme și cu focul.

— Ieșiți imediat, spuse încet jupân Gill, sau chem Gărzile Reginei să vă adune rămășițele și să le ducă la groapa cu gunoi.

Sabia lui Lamgwin ieși cu zgomot din teacă, iar sunetul aspru al oțelului frecat de teaca de piele se repetă de mai multe ori, pe când în fiecare mână apăru câte o sabie sau un pumnal. Slujnicele se repeziră să iasă. Ofițerul privi împrejur, disprețuitor, de parcă nu-i venea să creadă.

— Colțul Dragonului...

— N-o să vă fie de niciun folos, sfârși în locul lui jupân Gill, ridicând pumnul, apoi arătând un deget. Unu.

— Pesemne că ești nebun, hangiule, de-i ameninți pe Copiii Luminii.

— Mantiile Albe nu au nici o treabă în Caemlyn. Doi.

— Și chiar crezi că o să se sfârșească aici?

— Trei.

— O să ne-ntoarcem noi, se răsti ofițerul, apoi se grăbi să le poruncească oamenilor săi să se retragă, încercând să pară că o făcea în deplină ordine și din proprie voință. Soldații lui însă îl dădură de gol, înghesuindu-se la ieșire, fără să o ia la fugă, dar lăsând să se vadă că erau nerăbdători să scape.

Lamgwin stătea în dreptul ușii cu sabia scoasă, și nu se trase înapoi decât după ce jupân Gill îi făcu semne poruncitoare. După plecarea Mantiilor Albe, hangiul se prăbuși pe un scaun. Își freca fruntea cu palma, apoi se uita uimit la ea, de parca s-ar fi

așteptat s-o vadă scăldată în sudoare. Bărbații din încăpere se așezară la locurile lor, râzând de ceea ce făcuseră. Unii se duseră să-l bată pe spate pe jupân Gill, în semn de apreciere.

Dând cu ochii de Rand, hangiul se ridică și veni spre el.

— Cine ar fi crezut că am stofă de erou? spuse el gânditor. Să mă scalde Lumina.

Brusc, își recăpătă stăpânirea de sine și vorbe cu un glas aproape firesc.

— Va trebui să vă ascundeți până ce vă pot scoate din oraș.

Privind bănuitor în sala mare, îl împinse pe Rand înapoi în coridor, unde erau încă și mai ferțiți.

— Aia o să se-ntoarcă sau o să trimită în loc niște oameni de-ai lor purtând roșu. După un asemenea spectacol, mă îndoiesc să le mai pese dacă sunteți sau nu aici, dar o să se comporte ca și cum ați fi.

— Ce nebunie, protestă Rand, dar la semnul hangiului își coborî vocea. Mantiile Albe n-au niciun motiv să mă caute.

— Habar n-am ce motive au, flăcăule, dar e limpede că umblă după tine și după Mat. Ce-ați putut să faceți? Și Elaida, și Mantiile Albe pe deasupra...

Rand ridică brațele să protesteze, apoi le lăsă să cadă la loc. Nu avea nici o noimă, dar îl auzise pe ofițer cu urechile lui.

— Dar dumneata? Mantiile Albe o să vă facă necazuri chiar dacă nu ne găesc.

— Nu te-ngrijora din pricina asta, băiete. Gărzile Reginei încă mai respectă legea, chiar dacă-i lasă în pace pe trădătorii care poarta alb. Cât despre noaptea asta... ei bine, Lamgwin și amicii lui n-o să doarmă prea mult, dar, dacă încearcă cineva să-mi picteze ceva pe ușă, aproape că mi-e milă de el.

Gilda apăru lângă ei, făcându-i o plecăciune lui jupân Gill.

— Jupâne, e... e o doamnă. În bucătărie, spuse ea, părând scandalizată de o asemenea îndrăzneală. Întreabă de Domnișorul Rand, jupâne, și de Domnișorul Mat, și le știe numele.

Rand și hangiul schimbă priviri uimite.

— Flăcăule, vorbe jupân Gill, dacă vrei să-mi spui acum că Domnița Elayne a venit după tine de la Palat, tocmai la hanul meu, o s-ajungem cu toții în fața călăului.

Gilda scoase un geamăt înăbușit, auzind de Domnița Moștenitoare, și-l privi pe Rand cu ochii mari.

— Du-te, fetiço, îi porunci hangiul. Nu spune la nimeni ce-ai auzit. Nu-i treaba nimănui.

Gilda făcu iar o plecăciune și o lua la fugă pe coridor, privindu-l pe Rand peste umăr.

— N-o să treacă nici cinci minute, oftă jupân Gill, și o să înceapă să le povestească celorlalte că ești un prinț deghizat. Până la căderea nopții, vestea o să se răspândească în tot Orașul Nou.

— Jupâne Gill, murmura Rand, lui Elayne nu i-am pomenit nimic despre Mat. Nu poate fi...

Brusc, pe chip îi apărură un zâmbet larg, și o luă la fugă înspre bucătărie.

— Stai! striga hangiul după el. Stai, că nu știi încă sigur. Stai, prostule.

Rand năvăli în bucătărie, și-i văzu pe toți adunați acolo.

Moiraine îl privi calmă, fără vreun semn de surprindere. Nynaeve și Egwene veniră în fugă să-l îmbrățișeze, râzând, iar Perrin se înghesui și el; toți trei îl băteau pe umăr ca și cum voiau să se convingă că era într-adevăr acolo. În ușa care dădea în curte, Lan stătea sprijinit de zid, cu un picior ridicat, atent și la ce se petrecea în bucătărie, dar și afară.

Rand încercă să le îmbrățișeze pe cele două femei și să strângă mâna lui Perrin, în același timp, dar era și mai greu, mai ales că Nynaeve tot încerca să-i pipăie fruntea, ca să n-aibă cumva febră. Cu toții râdeau. Călătorii păreau cam istoviți – pe fruntea lui Perrin se vedeau niște vânătăi, iar el stătea cu ochii în jos, așa cum nu făcuse niciodată dar erau în viață și din nou împreună. Rand era așa de emoționat, încât de-abia putea vorbi.

— M-am temut că n-o să vă mai văd niciodată, reuși el în cele din urmă să îngâne. Mi-era frică să nu fi...

— Știam că sunteți în viață, murmura Egwene, lipită de pieptul lui. Am știut întotdeauna. Întotdeauna.

— Eu nu, spuse Nynaeve, cu glasul puțin aspru, dar se împlânzi imediat și-i zâmbi. Arați bine, Rand. Cam nemâncat, dar bine, slavă Luminii.

— Ei, se auzi jupân Gill din spatele lui, cred că până la urmă chiar îi cunoști pe oamenii ăștia. Ei sunt prietenii pe care-i cauți?

Rand încuviință.

— Da, ei sunt.

Și făcu prezentările; încă i se mai părea ciudat să folosească adevăratele nume ale lui Lan și Moiraine. Amândoi îl priviră fix, atunci când îl auziră.

Hangiul îi primi pe toți cu un zâmbet larg, dar se arătă cel mai impresionat de întâlnirea cu Străjerul și, mai ales, cu Moiraine. La ea se holbă fără să se mai ascundă – una era să știe că băieții fuseseră ajutați de o Aes Sedai, cu totul alta s-o vadă apărând în bucătăria lui – apoi îi făcu o plecăciune adâncă.

— Aes Sedai, fii bine venită la Binecuvântarea Reginei, ca oaspete al meu. Deși cred că o să mergi să locuiești la Palat cu Elaida Sedai și cu cele care au venit cu falsul Dragon.

Cu o nouă plecăciune, îi aruncă lui Rand o privire fugară, îngrijorată. Spusese el că nu voia să audă nimic rău despre Aes Sedai, dar asta nu însemna că și dorea ca una dintre ele să doarmă sub acoperișul său.

Rand îi făcu un semn de încurajare, încercând să-l facă să înțeleagă că nu avea de ce să se teamă. Moiraine nu era ca Elaida, care ascundea sub fiecare privire și fiecare cuvânt câte o amenințare. „Dar ești oare convins? Chiar și acum, ești convins?”

— Cred că am să rămân aici, hotărî Moiraine, pentru scurtul răgaz în care mă aflu în Caemlyn. Iar dumneata trebuie să-mi dai voie să plătesc.

O pisică vărgată veni în pas săltat de pe coridor și se opri lângă gleznele hangiului. De-abia începuse să se frece de ele, când o alta, cenușie și cu blana mare, apăru de sub masă, scuișând și zbârlindu-se. Prima se culcă la pământ, mârâind amenințător, iar cea de-a doua ieși în curte, trecând pe lângă Lan.

Jupân Gill începu să-și ceara scuze pentru pisici și, în același timp, să insiste ca Moiraine să-i facă cinstea de a-i fi oaspete, întrebând-o dacă totuși n-ar prefera să se ducă la Palat, ceea ce el, unul, ar înțelege perfect, dar nădăjduind că ea îi va face cinstea de a accepta cea mai bună încăpere, fără niciun fel de plată. Se bâlbâia îngrozitor, dar Moiraine nu părea să-i dea nici o atenție. În loc de asta, ea se aplecă să mângâie pisica portocalie, care îl părăsi pe dată pe Jupân Gill, începând să se frece de gleznele ei.

— E a cincea pisică pe care o văd aici, observă Moiraine. Aveți probleme cu șoarecii? Șobolanii?

— Șobolanii, Moiraine Sedai, oftă hangiu. Mare problemă. Nu că n-ar fi curățenie pe aici, înțelegeți, dar sunt atâția oameni. Tot orașul e plin de oameni și de șobolani. Dar pisicile mele se descurca bine. Nici n-o să-i simțiți, vă promit.

Rand schimbă o privire fugara cu Perrin, care-și coborî pe dată ochii. Era ceva ciudat cu ochii lui Perrin. Și era așa de tăcut. Perrin nu se grăbea niciodată să vorbească, dar acum aproape că nu scotea niciun cuvânt.

— S-ar putea să fie din cauza oamenilor, spuse Rand.

— Cu voia dumitale, jupân Gill, vorbi Moiraine foarte sigură pe ea, există o metodă foarte simplă pentru a feri strada asta de șobolani și, cu puțin noroc, ei nici n-o să-și dea seama că sunt împiedicați să pătrundă.

Jupân Gill se încruntă, auzind-o, dar făcu o plecăciune, în semn că-i primește propunerea.

— Numai dacă ești sigură că nu vrei să înnoptezi la Palat, Aes Sedai.

— Unde-i Mat? Întrebă deodată Nynaeve. Ea spunea c-ar fi și el aici.

— E sus, răspunse Rand. Nu... nu se simte prea bine.

Nynaeve ridică ochii.

— E bolnav? O las pe ea cu șobolanii, iar eu mă ocup de el. Du-mă chiar acum acolo, Rand.

— Urcați cu toții, le porunci Moiraine. Vin și eu de îndată. I-am ocupat lui jupân Gill toată bucătăria, și ar fi cel mai bine să ne retragem undeva în liniște, o vreme.

Glasul ei lăsa să se înțeleagă mai multe. „Nu vă lăsați văzuți. Încă mai trebuie să ne ascundem.”

— Haideți, îi chema Rand. Urcăm prin spate.

Egwene, Perrin și Nynaeve se luară după el, îndreptându-se către scara din spate, lăsând-o pe femeia Aes Sedai în bucătărie, cu jupân Gill și Străjerul. Lui Rand încă nu-i venea să creadă că erau împreună. Era ca și cum s-ar fi întors acasă. Asta-l făcea să zâmbească întruna.

Și ceilalți păreau la fel de ușurați, aproape fericiți. Chicoteau în sinea lor și se tot întindeau să-l apuce de braț. Glasul lui Perrin părea timid, iar el tot nu-și ridica ochii din pământ, cu toate că începuse să vorbească ceva mai mult, în timp ce urcau.

— Moiraine ne-a spus că vă poate găsi, și uite că a reușit. Când am intrat în oraș, noi ne holbam cu toții – mă rog, în afară

de Lan – la oameni, la clădiri, la tot. E atât de mare, se miră el, clătinându-și capul cărlionțat a neîncredere. Și atâtea oameni. Unii dintre ei se holbau la rîndul lor și ne tot strigau „Roșu sau alb?”, ca și cum ar fi fost ceva foarte important.

Egwene atinse sabia lui Rand, pipăind pânza cea roșie.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, spuse el. E un fleac. Plecăm în Tar Valon, doar n-ai uitat.

Egwene îi aruncă o privire, dar își luă mîna de pe sabie și continuă povestea pe care o începuse Perrin.

— Nici Lan, nici Moiraine nu se uitau împrejur. Ea ne-a condus înapoi și încolo, pe străzi, de atâtea ori, ca un câine care adulmecă, încât eu, una, am fost sigură că nu mai sunteți aici. Apoi, brusc, a apucat-o pe o stradă și, niciuna nici două, am ajuns aici, ne-am lăsat caii în grajd și am intrat în bucătărie. Nici n-a întrebat dacă erați sau nu aici. I-a spus, pur și simplu, unei femei care gătea să meargă să le spună lui Rand al'Thor și lui Mat Cauthon că venise cineva care dorește să-i vadă. Și apoi ai apărut tu, zâmbi fata, ca o minge pe care Menestrelul o scoate de cine știe unde.

— Chiar așa, unde-i Menestrelul? Întrebă Perrin. Nu-i cu voi?

Rand simți că i se strânge inima întunecând puțin bucuria revederii prietenilor săi.

— Thom a murit. Cel puțin, așa cred. Am întâlnit un Pierit...

Dar nu mai reuși să continue. Nynaeve clătină din cap, mormăind ceva cu glas scăzut. Cu toții tăcură, înăbușindu-și chicotelile și întristându-se brusc, când ajunseră sus.

— Mat nu e chiar bolnav, le explică atunci Rand. Doar că... o să vedeți.

Deschise ușa încăperii pe care o împărțea cu Mat și rosti:

— Mat, uite cine a venit.

Mat era tot ghemuit în pat, așa cum îl lăsase. Își înălță capul ca să-i privească, apoi zise răgușit:

— De unde știi că sunt chiar ei?

Era roșu la față, încordat și asudat.

— De unde știu eu că și tu ești ceea ce pari?

— Nu-i bolnav? Întrebă cu dojană Nynaeve, privindu-l acuzator pe Rand și făcându-și loc pe lângă el își coborî deja de pe umăr săculețul cu leacuri.

— Cu toții se schimbă, gâfâi Mat. Cum să fac să fiu sigur? Perrin, tu ești? Te-ai cam schimbat, nu-i așa? Oh, da, ce te-ai schimbat, râse el, dar păru că se îneacă.

Spre mirarea lui Rand, Perrin se așează pe marginea celuiilalt pat, cu capul în mâini și cu ochii în jos. Râsul slab al lui Mat părea să-l străpungă până în inimă. Nynaeve îngenunche lângă patul lui Mat și îi pipăi fața, ridicându-i eșarfa de pe frunte. El se feri, aruncându-i o privire plină de ură. Avea ochii aprinși și sclipitori.

— Arzi, observă ea, vizibil îngrijorată, dar cu febra asta, n-ar trebui să transpiri. Rand, du-te cu Perrin și adu-mi niște cârpe curate și apă rece, cât puteți de multă. Mat, întâi am să te scap de febra, apoi...

— Drăguța de Nynaeve, șuieră Mat printre dinți. O Meștereasă n-ar trebui să se considere femeie, nu-i așa? Și, în niciun caz, drăguță. Dar tu asta crezi despre tine, nu? Chiar și acum. Nu poți să uiți că ești o femeie drăguță, iar asta te sperie. Cu toții se schimbă.

Nynaeve se albi la față, auzindu-l – fie de mânie, fie din alte motive de care Rand nu-și dădea seama. Mat râse viclean, iar ochii săi aprinși se îndreptară spre Egwene.

— Drăguța de Egwene, continuă el, răgușit. Drăguță ca Nynaeve. Și mai ai și alte lucruri în comun cu ea, nu? Alte vise. Acuma la ce mai visezi?

Egwene se dădu un pas înapoi.

— Deocamdată suntem în siguranță, și Cel Întunecat nu ne mai poate urmări, îi anunță Moiraine, intrând în cameră împreună cu Lan. Privirile ei se îndreptară spre Mat de îndată ce intră pe ușă, făcând-o să șuiere printre dinți, ca și cum ar fi atins un fier înroșit. Dați-vă la o parte de lângă el!

Nynaeve nu se mișcă din loc, ci se întoarse uimită, privind-o pe femeia Aes Sedai. Din doi pași iuți, Moiraine o apucă de umeri și o trase de lângă pat ca pe un sac. Nynaeve se zbătu și protestă, dar Moiraine nu-i dădu drumul până ce nu o duse îndeajuns de departe. Meșteresea se ridică și continuă să bombăne, aranjându-și mănioasă veștmintele, dar Moiraine nici n-o luă în seamă. În schimb, femeia Aes Sedai rămase cu ochii ațintiți spre Mat, uitând de orice altceva, privindu-l ca pe un șarpe veninos.

— Stați departe de el, cu toții, le porunci ea. Și tăceți.

Mat o privea la fel de intens, strâmbându-și buzele și dezgolindu-și dinții fără să vorbească. Se ghemui și mai strâns, dar nu-și lua ochii de la ea. Cu mișcări lente, ea îi puse o mână pe genunchiul ridicat până în dreptul pieptului. Simțindu-i atingerea, băiatul se cutremură, de parcă tot trupul îi era străbătut de un fior de scârbă, și, dintr-odată, întinse o mână, dând s-o taie pe față cu pumnalul cu mâner de rubin.

Lan interveni pe dată. Acum stătea în ușă, iar în clipa următoare ajunsese deja lângă pat, de parc-ar ar fi zburat. Mâna sa îl prinse pe Mat de încheietură, strângându-l ca într-o menghină de fier. Mat însă nu se ridică din poziția ghemuită. Numai mâna în care ținea pumnalul încerca să se miște, luptându-se cu strânsoarea neînduplecată a Străjerului. Ochii băiatului erau încă ațintiți asupra lui Moiraine, arzând de ură.

Nici ea nu se mișcă și nu se feri de lama care aproape că-atingea chipul, așa cum n-o făcuse nici când îl văzuse năpustindu-se.

— De unde are asta? întrebă ea, cu glas oțelit. V-am întrebat dacă Mordeth v-a dăruit ceva, v-am întrebat și v-am prevenit, dar voi mi-ați spus că nu.

— Păi, n-a fost așa, o lămuri Rand. El... adică Mat a luat pumnalul din camera comorii.

Moiraine îl privi, cu ochii aproape la fel de sclipitori ca ai lui Mat. Rand se trase înapoi, și ea se întoarse din nou către pat.

— N-am știut de asta decât după ce ne-am pierdut de voi. N-am știut.

— N-ai știut, îngână Moiraine, cercetându-l pe Mat.

Băiatul zăcea în aceeași poziție, cu genunchii la piept, rânjind ca o fiară, dar fără să scoată vreun sunet, în timp ce mâna lui încă se mai lupta cu brațul lui Lan, încercând să lovească.

— E de mirare că ați ajuns așa departe, cu pumnalul ăsta după voi, continua Moiraine. Am simțit răul din el de îndată ce l-am văzut. E atingerea lui Mashadar. Un Pierit o poate simți de la mare depărtare, chiar dacă nu-și dă seama exact de unde vine. Oricum, ar ști că este prin apropiere, iar Mashadar l-ar atrage înapoi, în timp ce oasele lui și-ar aminti că același rău a înghițit o întreagă armată – Stăpânii Spaimei, Pieriți, troloci și alții. Poate că și unele Iscoade ale Celui Întunecat l-au simțit, acelea care și-au pierdut într-adevăr sufletele. E ca și cum s-ar fi

tulburat chiar aerul pe care-l respiră. Odată ce-l simt, sunt siliți să-l caute. Pesemne că Mashadar îi atrăgea ca un magnet.

— Ne-am întâlnit cu niște Iscoade ale Celui Întunecat, recunosc Rand, și nu numai o dată, dar am scăpat. Am văzut și un Pierit, cu o noapte înainte să ajungem în Caemlyn, dar el nu ne-a văzut. Se spune, continuă el dregându-și vocea, că noaptea se întâmplă lucruri ciudate în afara orașului. Ar putea fi troloci.

— Păi, chiar asta și sunt, păstorule, mormăi sumbru Lan. Iar unde sunt troloci, sunt și Pieriți.

Brațul i se încordase din pricina efortului de a-l ține pe Mat, dar glasul său era la fel de liniștit ca întotdeauna.

— Au încercat să treacă nevăzuți, dar eu le-am descoperit urmele de doua zile. Și am auzit și ce spun fermierii și sătenii despre făpturile care sosesc pe timp de noapte. Cumva, Myrddraalii au izbutit să pătrundă neobservați în Ținutul celor Două Râuri, dar cu fiecare zi ei se apropie mai mult de cei care pot trimite soldații pe urmele lor. Chiar și așa, de-acum n-o să se mai oprească, păstorule.

— Dar suntem în Caemlyn, protestă Egwene. Nu ne pot prinde câtă vreme...

— Nu? o întrerupse Străjerul. Pieriții își strâng rândurile în afara orașului. E limpede asta, dacă știi să citești semnele. Deja sunt mai mulți troloci decât ar fi nevoie, dacă ar trebui numai să păzească drumurile care ies din oraș. Sunt cel puțin douăsprezece pâlcuri. Nu poate fi decât o singură pricină; când Pieriții se vor simți îndeajuns de puternici, vor pătrunde în oraș, pe urmele voastre. S-ar prea putea ca o asemenea faptă să-i stârnească pe toți cei de la miazăzi, care să-și trimită armatele la Hotare, dar se pare că sunt gata să-și asume riscul. Voi trei le-ați scăpat printre degete de prea multe ori. S-ar zice că ați adus în Caemlyn un nou război cu trolocii, păstorule.

Egwene suspină, iar Perrin clatină din cap, ca și cum ar fi vrut să spună că nu era așa. Rand se simți îngrozit la gândul trolocilor intrați pe străzile din Caemlyn și al oamenilor care se războiau unii cu alții, fără să cunoască adevărata amenințare care plana asupra lor. Ce aveau să facă locuitorii când aveau să se trezească în mijlocul lor cu troloci și Pieriți, care omorau în stânga și-n dreapta? Vedea deja, cu ochii minții, turnurile arzând, flăcările care cuprindeau cupolele, trolocii care se năpusteau pe străzile întortocheate. Vedea priveliștile din Orașul

Interior. Palatul însuși incendiat. Elayne, Gawyn și Morgase... murind.

— Nu încă, vorbi absentă Moiraine, tot cu ochii la Mat. Dacă putem găsi o cale să plecăm din Caemlyn, Jumate-Oamenii nu vor mai avea ce face aici. Dacă. Numai posibilități, nici o certitudine.

— Mai bine eram morți cu toții, răbufni deodată Perrin, iar Rand tresări, pentru că și lui îi trecuse prin minte același lucru.

Perrin stătea în aceeași poziție, cu capul în pământ, foarte încruntat, iar din glasul lui răzbătea amărăciunea.

— Pe unde ne ducem, luăm cu noi jalea și suferința. Ar fi fost mai bine pentru toți să fim morți.

Nynaeve se repezi la el, pe jumătate mânioasă, pe jumătate înfricoșată, dar Moiraine i-o luă înainte:

— Și ce crezi c-ai dobândi, pentru tine și pentru ceilalți, dacă mori? Întrebă femeia Aes Sedai, cu glasul liniștit, dar puternic. Dacă Stăpânul Mormintelor se poate mișca într-atât de liber încât să atingă Pânza, așa cum mă tem, poate ajunge cu mai mare ușurință la voi după ce muriți, decât acum. Odată ce mori, nu mai poți ajuta pe nimeni dintre cei care te-au ajutat cândva, nici prietenii, nici familiile din Ținutul celor Două Râuri. Umbra se întinde asupra lumii, și nimeni dintre voi n-o poate opri, odată mort.

Perrin înălță capul s-o privească, iar Rand tresări. Ochii prietenului său erau mai mult galbeni decât căprui. Cu părul său mare și cu privirea fixă, avea ceva care-i amintea... dar nu izbutea să-și dea seama de ce anume.

Cu un glas lipsit de expresie, ceea ce făcea ca vorbele sale să răsună mai puternic decât dac-ar fi strigat, Perrin spuse:

— Dar nici cât suntem în viață n-avem ce face, nu-i așa?

— N-am acum răgaz să discut cu tine despre asta, i-o întoarse Moiraine. Prietenul tău nu mai poate aștepta.

Ea făcu un pas în laturi, pentru ca toți să-l poată vedea pe Mat. Acesta nu se mișcase, ci o privea în continuare ținând, cu ochii aprinși de turbare. Chipul îi era scăldat în sudoare, iar buzele sale palide se strâmbau la fel ca mai înainte. Toată puterea părea să i se istovească în încercarea de a ajunge la Moiraine cu pumnalul pe care Lan îl ținea nemișcat.

— Sau nu cumva ați uitat de el?

Perrin ridică stânjenit din umeri și-și desfăcu brațele fără să răspundă.

— Ce-i cu el? Întreba Egwene, iar Nynaeve adăugă:

— Se ia? Oricum, eu pot să-l îngrijesc. S-ar zice că nici o boală nu se lipește de mine, orice ar fi.

— Oh, se ia, într-adevăr, pufni Moiraine, iar... tăria dumitale nu ți-ar fi de niciun folos.

Ea arată spre pumnalul cu mâner de rubin, cu mare grijă să nu-l atingă. Lama tremură, când Mat încercă să-și miște mâna către ea.

— Pumnalul acesta e luat din Shadar Logoth. Fiecare pietricica din acel oraș este atinsă de o mană, e periculos să scoți ceva dintre zidurile sale, iar asta-i mai mult decât o pietricică. În arma asta se ascunde răul care a distrus orașul. Acum, a pătruns și în Mat. Neîncredere și ură, amândouă atât de puternice, încât până și cei mai apropiați par a fi dușmani, sentimentele acestea s-au cuibărit în oasele sale atât de adânc, că, până la urmă, singurul gând care i-a rămas în minte este să ucidă. Scoțând pumnalul afară din oraș, Mat a eliberat sămânța răului de lanțurile care o țineau acolo, ferecată. Pesemne că au fost momente mai bune sau mai rele, în timp ce esența ființei lui se lupta cu ceea ce Mashadar voia să scoată la iveală, dar acum lupta se apropie de sfârșit, iar Mat este aproape înfrânt. În curând, dacă nu moare, va începe să răspândească în jurul lui ticăloșia, ca pe o molimă. O zgârietură făcută cu acel pumnal e suficientă pentru a îmbolnăvi și a distruge, astfel că, în scurtă vreme, numai câteva clipe petrecute în apropierea lui vor fi la fel de primejdioase.

Nynaeve se albi la față.

— Poți să faci ceva pentru el? șopti ea.

— Sper că da, ofta Moiraine. De dragul întregii lumi, sper că n-am ajuns prea târziu.

Vârî mâna în punga pe care o purta la brâu și scoase an-grealul învelit în catifea.

— Plecați. Rămâneți împreună și găsiți un loc în care să nu fiți văzuți, dar nu aici. Am să fac pentru el tot ce pot.

CAPITOLUL 42

Amintiri despre vise

Coborând scările, cu toții, în frunte cu Rand, erau posomorâți. Niciunul nu mai avea chef să-i vorbească, și nici Rand nu se simțea prea dornic de vorbă.

Soarele coborâse îndeajuns de mult pe cer pentru ca scările dosnice să se întunece, dar lămpile nu fuseseră încă aprinse. Pe trepte, razele soarelui se amestecau cu umbrele serii. Chipul lui Perrin era la fel de împietrit ca al celorlalți, dar, în timp ce frunțile tuturor erau încrețite de griji, a lui era netedă. Uitându-se la el, lui Rand îi trecu prin minte că era resemnat. Se întrebă de ce, și ar fi vrut să rostească întrebarea cu voce tare, dar, de câte ori Perrin străbătea un petic de umbră, ochii săi păreau să adune toată lumina care mai rămăsese împrejur și sclipeau slab, ca bucățile bine șlefuite de ambră.

Rand se înfioră și încercă să-și îndrepte atenția spre ce se afla în jurul său, spre zidurile cu lambriuri de nuc și spre balustrada de stejar, spre lucrurile simple, de zi cu zi. Își șterse mâinile pe surtuc de mai multe ori, dar de fiecare dată palmele îi asudau la loc. „De-acum o să fie bine. Suntem iar împreună și... Lumina să te-ajute, Mat.”

Îi conduse pe toți în bibliotecă, pe drumul ocolit care trecea pe lângă bucătărie, evitând sala cea mare. Nu erau mulți calatori care să folosească biblioteca; cei mai mulți dintre cei care știau să citească trăseseră la hanuri mai elegante, în Orașul Interior. Jupân Gill păstra încăperea mai mult pentru propria delectare decât pentru puținii clienți care căutau, când și când, câte o carte. Rand nici nu voia să se gândească de ce Moiraine le ceruse să nu fie văzuți, dar își tot aducea aminte de ofițerul Mantiilor Albe care spunea că avea să se întoarcă, și de ochii Elaidei, atunci când ea îl întrebase unde locuia. Aceste motive erau mai mult decât suficiente pentru el, indiferent de vorbele lui Moiraine.

Intră în bibliotecă și făcu și câțiva pași, înainte să-și dea seama că toți ceilalți se opriseră în loc, înghesuiți în ușă, cu gurile căscate și cu ochii mari. În vatră ardea un foc vesel, iar

Loial şedea lungit pe canapeaua cea mare, citind, în timp ce o pisică mică şi neagra, cu lăbuţe albe, se încolăcise pe burta lui. Când îi văzu intrând, el închise cartea, ținând un deget uriaş acolo unde rămăsese, aşeză pisica pe podea şi se ridică pentru a le face o plecăciune solemnă.

Rand era aşa de obișnuit cu Ogierul, încât îi luă ceva timp să-şi dea seama că privirile celorlalți erau ațintite tocmai asupra acestuia.

— Ei sunt prietenii pe care-i așteptam, Loial, începu el. Ea e Nynaeve, Meșterea din satul meu. Perrin. Şi ea e Egwene.

— Ah, da, tună Loial. Egwene. Rand a vorbit mult despre dumneata. Da. Eu sunt Loial.

— E Ogier, explică Rand, iar ceilalți rămaseră la fel de uimiți, dar din alta pricină. Chiar şi după ce văzuseră Pieriți şi troloci în carne şi oase, era la fel de straniu să întâlnească o legendă vie. Amintindu-şi de prima sa reacție la vederea lui Loial, zâmbi ușor. Prietenii săi se descurcau mai bine decât el.

Loial își plimbă privirea asupra chipurilor tulburate, dar Rand se gândi că pesemne nici nu bagă de seamă uimirea lor, față de ura mulțimii care-i strigase: „Troloc!”

— Dar femeia Aes Sedai, Rand? Întrebă Ogierul.

— E sus cu Mat.

Ogierul ridică gânditor dintr-o sprânceană groasă.

— Înseamnă că e bolnav. Propun să ne aşezăm cu toții. O să vină şi ea? Da. Atunci nu putem decât să aşteptăm.

După ce se aşezară, s-ar fi zis că tuturor celor din Emond's Field li se luase o piatră de pe inimă, iar faptul că şedeau într-un scaun moale, cu foc în cămin şi cu o pisică încolăcită alături, părea să-i facă să se simtă acasă. De îndată ce se aşezară comod, cu toții începură să-i pună întrebări Ogierului. Spre mirarea lui Rand, primul care deschise gura fu Perrin.

— Ce e acela un stedding, Loial? Un loc de refugiu, așa cum spun poveștile?

Era foarte încordat, de parcă întrebarea sa ar fi avut o pricină ascunsă.

Loial le povesti cu bucurie despre stedding şi despre cum ajunsese la Binecuvântarea Reginei şi ce văzuse în călătoriile sale. Curând, Rand se lăsă pe spate, ascultând doar cu o ureche. Aflase deja toate aceste amănunte. Lui Loial îi plăcea să vorbească, şi să vorbească mult atunci când avea prilejul, deşi

părea să creadă că o poveste trebuia începută cu două sau trei sute de ani înainte, pentru a fi pe deplin înțeleasă. Percepția lui despre timp era foarte ciudată: o perioadă de trei sute de ani i se părea numai bună pentru o poveste sau o lămurire. De fiecare dată când vorbea despre plecarea din stedding, părea să se fi întâmplat cu numai câteva luni în urmă, dar, până la urmă, reieși că plecase de mai bine de trei ani.

Gândurile lui Rand se îndreptară înspre Mat. „Un pumnal. Un nenorocit de cuțit, care s-ar putea să-l omoare numai pentru că l-a luat cu el. Lumină, nu mai vreau aventuri. Dacă ea poate să-l vindece, ar trebui să plecăm cu toții... dar nu acasă. Acasă nu pot merge. Undeva. O să mergem undeva unde n-a auzit nimeni de Aes Sedai sau de Cel Întunecat. Undeva.”

Ușa se deschise, iar preț de o clipă Rand crezu că avea vedenii. Apăru Mat, clipind des, cu surtucul încheiat până sus și cu eșarfa cea neagră trasă pe ochi. Apoi Rand o văzu și pe Moiraine, cu mâna pe umărul băiatului, și pe Lan în spatele lor. Femeia îl urmărea cu mare grijă pe Mat, ca pe cineva care tocmai se dăduse jos din pat după boală. Ca întotdeauna, Lan urmărea totul în jur, cu toate că părea să nu fie atent la nimic.

Mat părea să nu fi fost nici o zi bolnav. Primul său zâmbet, șovăitor, se adresă tuturor, deși se preschimbă într-o expresie de uluire la vederea lui Loial, de parcă era prima dată când dădea cu ochii de Ogier. Ridicând din umeri și scuturându-se, se întoarse îndărăt către prietenii săi.

— Eu... ăăă... adică... începu el, apoi inspiră adânc. Se... ăăă... se pare că m-am purtat... ăăă... cam ciudat. De fapt, nu prea-mi amintesc mare lucru. Se uită stânjenit la Moiraine, dar ea îi zâmbi încrezător, iar el continuă: După Whitebridge, totul e în ceață. Thom și... Se înfioră, și trecu repede mai departe.

— Cu cât m-am îndepărtat mai mult de Whitebridge, cu atât totul s-a tulburat și mai tare. Nici nu-mi amintesc când am ajuns în Caemlyn, mărturisi el, privindu-l pieziș pe Loial. Chiar nu-mi amintesc. Moiraine Sedai spune ca eu... sus... adică... ăăă... Apoi rânji și, brusc, redeveni el însuși. Doar n-o să mă scoateți vinovat pentru ce-am făcut cât am fost nebun, nu?

— Dintotdeauna ai fost nebun, replica Perrin, și pentru o clipă și el păru să fi redevenit el însuși.

— Nu, îl liniști Nynaeve, cu lacrimi în ochi, dar zâmbind. Nimeni nu te scoate vinovat.

Atunci Rand și Egwene începură să vorbească în același timp, spunându-i lui Mat cât erau de fericiți să-l vadă pe picioare și cât de bine arăta, tachinându-l puțin și afirmând că nădăjduiau să fi terminat cu farsele, acum că i se jucase și lui una atât de urâtă. Mat le dădu replica, în timp ce-și lua un scaun, șugubăț ca întotdeauna. Însă când se așază, cu același rânjet pe față, își duse mâna ca din instinct la surtuc, ca și cum ar fi vrut să se asigure că încă avea la cingătoare un anumit obiect, iar lui Rand i se tăie respirația.

— Da, vorbi încet Moiraine, tot mai are pumnalul.

Ceilalți încă râdeau și vorbeau tare, dar ea observase momentul lui de tulburare și care fusese pricina. Veni mai aproape de scaunul lui, pentru a nu trebui să ridice glasul.

— Nu pot să i-l iau, decât dacă vreau să-l omor. A fost legat de el de prea multa vreme, astfel că a devenit foarte puternic. Lanțul trebuie desprins în Tar Valon; eu singură n-o pot face, nici măcar cu un angreal.

— Dar nu mai pare bolnav, observă Rand, apoi își aduse aminte de ceva și ridică ochii spre ea. Câtă vreme încă mai are pumnalul, Pieriții o să știe unde suntem. Și unele Iscoade ale Celui Întunecat. Așa ai zis.

— Am rezolvat asta, într-o oarecare măsură. De-acum, dacă ajung îndeajuns de aproape pentru a simți chemarea, înseamnă ca oricum vor fi pe urmele noastre. Am îndepărtat pecetea răului și am făcut tot ce am putut ca să-i încetinesc întoarcerea, dar până la urmă se va ivi din nou, cu timpul, dacă nu primește ajutor din Tar Valon.

— Ce bine că tocmai acolo mergem, nu?

În glasul lui se strecurase o umbră de resemnare și nădejdea slabă că ar fi putut fi altfel, și i se păru că tocmai din această pricină ea îi aruncă o privire dură, înainte să se îndepărteze.

Loial se și ridicase în picioare, făcându-i o plecăciune.

— Eu sunt Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan, Aes Sedai. Fie ca toți cei care slujesc Lumina să-și găsească pacea în stedding.

— Îți mulțumesc, Loial, fiu al lui Arent, răspunse sec Moiraine, dar în locul dumitale n-aș folosi acest salut. Cred că sunt cam douăzeci de Aes Sedai în Caemlyn, în acest moment, și toate, în afară de mine, fac parte din Ajah Roșie.

Loial încuviință gânditor, de parcă înțelegea, dar Rand clătina din cap, tulburat; „Orbi-m-ar Lumina, dacă pricep ce vrea să zică”.

— E ciudat să te-ntâlnesc aici, continuă Moiraine. În ultimii ani, puțini Ogieri își mai părăsesc steddîngul.

— Străvechile povești m-au atras, Aes Sedai. Cărțile de demult mi-au umplut mintea nevrednică de imagini. Vreau să vad desigurile. Și orașele pe care noi le-am construit. Pare-mi-se că nu multe dintre ele mai sunt încă în picioare, însă chiar dacă un așezământ nu face cât un copac, tot merită văzut. Frunțașii mă consideră ciudat pentru că vreau să călătoresc, dar așa a fost de când mă știu. Niciunul dintre ei nu crede să fie ceva demn de văzut în afara steddîngului. Poate când mă întorc și le povestesc ce am văzut, o să se răzgândească. Sper. Cu timpul.

— Poate că da, spuse liniștită Moiraine. Acum, Loial, trebuie să mă ierți pentru că sunt așa de repezită. Asta-i defectul oamenilor, o știu. Eu și tovarășii mei nu putem pierde nici o clipă, ci trebuie să ne gândim unde plecăm mai departe. Te rog, lasă-ne singuri...

De data asta, Loial era cel tulburat. Rand îi sări în ajutor.

— Vine cu noi. I-am făgăduit-o.

Moiraine rămase cu ochii la Ogier de parca n-ar fi auzit, dar, în cele din urmă, încuviință.

— Roata țese după cum îi este voia, murmură ea. Lan, ai grijă să nu fim luați prin surprindere.

Străjerul ieși din încăpere în tăcere. Nu se auzi decât zgomotul ușii care se închise în urma lui. Plecarea lui avu efectul unui semnal; toate discuțiile încetară. Moiraine se duse lângă cămin, iar când se întoarse spre ei, toate privirile erau ațintite asupra sa. Cât ar fi fost de scundă la trup, prezența ei domina încăperea.

— Nu mai putem rămâne în Caemlyn prea multă vreme, și nu suntem în siguranța aici. Ochii Celui Întunecat sunt deja în oraș. Încă n-au găsit ce căutau, altfel totul s-ar fi terminat, deja. Asta-i bine pentru noi. Am luat măsuri pentru a-i ține departe și, până să-și dea Cel Întunecat seama că a rămas o parte a orașului în care șobolanii nu mai pot pătrunde, noi vom fi plecat deja. Însă dacă aş încerca să fac același lucru pentru oameni, ar fi ca și cum i-aș pofti înapoi pe Myrddraali, și mai sunt în oraș și Copii ai Luminii, care-i caută pe Egwene și pe Perrin.

Rand scoase un sunet de uimire, iar Moiraine ridică dintr-o sprinceană, întrebător.

— Credeam că ne caută pe Mat și pe mine, exclamă el.

Explicația o făcu pe femeia Aes Sedai să ridice ambele sprâncene.

— Și ce te-a făcut să crezi asta?

— L-am auzit pe unul spunând că era în căutarea cuiva din Ținutul celor Două Râuri. Iscoade ale Celui Întunecat, după câte spunea el. Ce era să cred? Cu tot ce s-a-ntâmplat, mă simt norocos că încă mai pot judeca limpede.

— Știi c-a fost greu, Rand, interveni Loial, dar sunt convins că puteai înțelege mai bine. Copiii Luminii le urăsc pe Aes Sedai. Elaida n-ar...

— Elaida? îl întrerupse brusc Moiraine. Ce are Elaida Sedai de-a face cu toate astea?

Se uita atât de intens la Rand, încât lui îi venea să intre în pământ.

— A vrut să mă bage în temniță, mărturisi el, fără prea mare tragere de inimă. Nu voiam decât să-l văd pe Logain, dar ea nu m-a crezut că ajunsese în Grădinile Palatului, cu Gawyn și Elayne, dintr-o pură întâmplare.

Cu toții se holbau la el ca la o ciudățenie, în afară de Loial.

— Regina Morgase mi-a dat drumul. A zis că nu era nici o dovadă că aș fi avut intenții rele și că ea vrea să respecte legea, indiferent de bănuielile Elaidei.

Clătină din cap, când amintirea lui Morgase, în toată strălucirea sa, îl făcu pentru o clipă să uite de privirile pe care i le aruncau ceilalți.

— Vă vine să credeți că m-am întâlnit cu o Regină? E frumoasă, ca Reginele din povești. La fel și Elayne. Iar Gawyn... cred că ți-ar plăcea Gawyn, Perrin. Perrin? Mat?

Toată lumea îl privea cu ochi mari, ca mai înainte.

— Sânge și cenușă, dar n-am făcut decât să mă cațăr pe un zid, ca să-l văd pe falsul Dragon. N-am făcut nimic rău.

— Asta zic și eu, și nimeni nu mă crede, replică Mat, fără nici o expresie, deși începuse brusc să rânjească.

— Și cine-i Elayne? întrebă Egwene, cu un glas în aparență foarte calm.

Moiraine murmură ceva, supărată.

— O Regină, spuse Perrin, clătinând din cap. Chiar c-ai avut parte de aventuri. Noi nu i-am întâlnit decât pe Spoitori și câteva Mantii Albe.

Rand băgă de seamă că-și ferea privirea de Moiraine. Perrin își atinse vânățiile de pe față și sfârși vorba:

— Una peste alta, a fost mai plăcut să cântăm cu Spoitorii, decât s-avem de-a face cu Mantii Albe.

— Pribegii trăiesc numai pentru cântecele lor, începu Loial să povestească. Pentru toate cântecele, de fapt. Cel puțin pentru a le căuta. Acum câțiva ani am întâlnit niște Tuatha'an care voiau să învețe cântecele cu care descântăm copacii. Numai că, în ultima vreme, copacii nu prea mai vor s-asculte, și puțini Ogieri mai învață aceste cântece. Eu am o fărâmbă de înzestrare, așa că Fruntașul Arent a stăruit. I-am învățat și pe Tuatha'an cât am putut de multe, dar copacii nu-i ascultă niciodată pe oameni. Pentru Pribegi erau numai niște cântece ca oricare altele, la fel de bine primite, de vreme ce niciunul nu era cântecul pe care-l căutau. Așa îi și spun ei conducătorului fiecărei cete: Căutătorul. Câteodată vin și în steddingul Shangtai. Nu-s mulți oameni care să treacă pe acolo.

— Loial, te rog, îl întrerupse Moiraine, dar el își dresе brusc vocea și continuă, vorbind foarte repede, cu glasul său înfundat, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l întrerupă din nou.

— Tocmai mi-am amintit ceva, Aes Sedai, ceva ce am vrut dintotdeauna să aflu de la una ca dumneata, de vreme ce în Tar Valon se știu multe lucruri și sunt biblioteci mărețe, iar acum că te-am întâlnit... îmi dai voie?

— Da, dar pe scurt, te rog, răspunse ea pe un ton grăbit.

— Pe scurt, repetă Loial, de parcă se întreba ce-o mai fi însemnând și asta. Da. Bine. Pe scurt. Cu câțva timp în urmă, în steddingul Shangtai a sosit un bărbat. Asta nu era ceva prea ciudat, la momentul respectiv, pentru că erau mulți refugiați care se ascundeau în Osia Lumii, ferindu-se de ceea ce voi, oamenii, numiți războaiele cu Aielii.

Rand zâmbi. „Cu câțva timp în urma” însemna, pentru Ogier, o perioadă de vreo douăzeci de ani.

— Era pe moarte, deși nu avea nici o rană și niciun semn. Fruntașii s-au gândit că ar fi putut fi ceva provocat de către Aes Sedai, continuă Loial, scuzându-se din priviri față de Moiraine, de vreme ce el s-a însănătoșit foarte repede, după ce-a ajuns în

stedding. În câteva luni. Într-o noapte, a plecat fără nici o vorba; s-a strecurat pur și simplu afară, după ivirea lunii. El trase cu ochiul la chipul lui Moiraine și-și drese din nou vocea. Da. Pe scurt. Înainte să plece, ne-a spus o poveste stranie, pe care spunea că voia s-o duca până în Tar Valon. A spus că Cel Întunecat voia să orbească Ochiul Lumii și să ucidă Marele Șarpe, adică însuși Timpul. Frunțașii ziceau că era la fel de sănătos la minte ca la trup, dar asta ne-a zis. Iar întrebarea mea era, poate Cel Întunecat să facă una ca asta? Să omoare timpul? Dar Ochiul Lumii? Poate el să orbească ochiul Marelui Șarpe? Ce înseamnă asta?

Rand fu surprins de reacția lui Moiraine. În loc să-i răspundă lui Loial, sau să-i spună că nu avea răgazul, ea rămase cu ochii ațintiți în gol, încruntându-se gânditoare.

— Asta ne-au spus și Spoitorii, interveni Perrin.

— Da, întări și Egwene. Povestea cu Aieli.

Moiraine rămase la fel de nemișcată, întorcând doar capul, foarte încet.

— Ce poveste? Întreba ea, aruncându-le o privire lipsită de expresie, dar care-l făcu pe Perrin să tragă aer adânc în piept, cu toate că glasul îi ramase la fel de hotărât.

— Niște Spoitori care străbăteau Pustiul – spuneau că lor li se îngăduie s-o facă fără vreo primejdie – au găsit niște Aieli pe moarte, după o luptă cu trolocii. Înainte să moară și ultima – ziceau că toate erau femei –, ea le-a spus Spoitorilor exact ce ne-a povestit și Loial. Cel Întunecat – ele îl numeau Foc-n-Văz – are de gând să orbească Ochiul Lumii. Iar asta a fost numai cu trei ani în urmă, nu cu douăzeci. Înseamnă ceva?

— Poate însemna totul, vorbi Moiraine, fără să se schimbe la față, deși Rand avea impresia că mintea îi era plină de gânduri, îndărătul ochilor întunecați.

— Ba'alzamon, șopti deodată Perrin.

Numele îi reduse pe toți la tăcere, de parcă nimeni nu mai respira. Perrin privi spre Rand, apoi spre Mat, cu ochii ciudat de liniștiți și mai galbeni ca niciodată.

— Atunci, m-am întrebat unde am mai auzit numele ăsta... Ochiul Lumii. Acum îmi amintesc. Voi?

— Nu vreau să-mi amintesc nimic, se răsti Mat, cu încordare în glas.

— Trebuie să-i spunem, continuă Perrin. Acum e important. Nu mai putem păstra taina. Înțelegi, Rand, nu?

— Ce să-mi spuneți? întrebă Moiraine cu glasul aspru, de parcă se pregătea să primească o lovitură. Privirea ei se opri asupra lui Rand.

El nu voia să răspundă și nu voia să-și amintească, la fel ca Mat – numai că într-adevăr ținea minte și știa că Perrin avea dreptate.

— Am visat ceva... începu el, apoi își privi prietenii; Mat încuviință fără tragere de inimă, iar Perrin aprobă cu hotărâre. Măcar erau amândoi de acord, și nu trebuia s-o înfrunte pe Moiraine de unul singur. Cu toții am visat.

Își pipăi buricul degetului în care, odinioară, se înfipsese un spin, amintindu-și gustul sângelui, după ce se trezise, precum și arsurile de pe față, dintr-un alt vis, ceea ce-l făcu să se simtă îngrețșat.

— Numai că s-ar putea să nu fi fost vise. Era și Ba'alzamon acolo.

Știa de ce Perrin rostise numele. Era mai ușor așa, decât să spui ca în visele tale, în mintea ta, pătrunsese Cel Întunecat.

— Mi-a spus... mi-a spus tot felul de lucruri, dar la un moment dat a pomenit de Ochiul Lumii, cum că nu avea să ne fie de niciun ajutor.

O clipă, gura i se uscă de tot, împiedicându-l să mai continue.

— Și mie mi-a spus la fel, interveni Perrin, iar Mat oftă din greu, dar încuviință. Nodul din gâtul lui Rand dispăru.

— Nu ești supărată pe noi? întrebă Perrin, părând surprins, iar Rand își dădu seama că, într-adevăr, Moiraine nu arăta supărată.

Se uita la ei, dar ochii îi erau limpezi și calmi, deși priceau cu intensitate.

— Mai degrabă pe mine, decât pe voi. Deși v-am cerut să-mi spuneți dacă visați ceva ciudat. De la bun început v-am cerut-o.

Cu toate că glasul îi rămăsese calm, în ochii ei sclipi un fulger de mânie, care dispăru într-o clipă.

— Dacă-aș fi știut pe dată, poate c-aș fi putut... în Tar Valon n-a mai existat nici o Călătoare prin vise de o mie de ani, dar aș fi putut încerca. Acum e prea târziu. De câte ori Cel Întunecat vă atinge, atingerea următoare devine și mai simplă pentru el.

Poate că prezența mea vă apăsă puțin, dar chiar și așa... Vă amintiți poveștile despre Rătăciți și despre oamenii pe care i-au înrobit? Oameni puternici, care luptaseră împotriva Celui Întunecat de la bun început. Poveștile acelea sunt adevărate, deși niciunul dintre Rătăciți nu are nici măcar a zecea parte din puterea stăpânului lor, nici Aginor, nici Lanfear, nici Balthamel sau Demandred, nici măcar Ishamael, Distrugătorul Speranțelor.

Rand le observa pe Egwene și pe Nynaeve, care-l priveau. Se uitau ba la el, ba la Mat, ba la Perrin. Pe chipurile palide ale femeilor, teama se împletea cu scârba. „Oare se tem pentru noi sau de noi?”

— Ce putem face? întrebă el. Trebuie să fie ceva.

— Mai întâi, ar fi bine să nu vă îndepărtați de mine, răspunse Moiraine. Asta o să vă ajute, oarecum. Amintiți-vă că eu sunt apărată de către atingerea Adevăratului Izvor, iar asta îi include și pe cei din imediata mea apropiere. Dar n-o să puteți să fiți mereu în preajma mea. Puteți să vă apărați și singuri, dacă aveți tăria și voința de a o face, dar pe acestea trebuie să le găsiți în sufletul vostru. Eu nu vi le pot da.

— Cred că eu mi-am găsit deja un mijloc de apărare, rosti Perrin, mai degrabă resemnat decât fericit.

— Da, încuviință Moiraine, cred că da.

Îl privi până ce-l făcu să-și lase ochii în jos și rămase pe gânduri. În cele din urmă, se întoarse spre ceilalți.

— Puterea pe care Cel Întunecat o are asupra voastră nu este nesfârșită. Dacă îi cedați, fie și o clipă, el vă va prinde inima cu un laț, pe care s-ar putea să nu reușiți niciodată să-l rețezați. Dacă vă supuneți, veți fi ai lui. Dacă-i rezistați, va fi neputincios. Nu-i ușor, atunci când îți atinge visele, dar se poate face. Poate să trimită pe urmele voastre Jumate-Oameni, troloci, Draghkari și alte făpturi, dar nu vă poate stăpâni, decât dacă-l lăsați.

— E destul de rău și cu Pieriții, spuse Perrin.

— Nu vreau să-l mai simt în mintea mea, mârâi Mat. Nu există nici o cale de a-l împiedica?

Moiraine clatină din cap.

— Loial nu trebuie să se teamă de nimic, nici Egwene sau Nynaeve. Din toată lumea. Cel Întunecat nu poate atinge o anumită persoană decât printr-o întâmplare, dacă îl caută singură. Dar, cel puțin pentru o vreme, voi trei sunteți în centrul Pânzei.

Se țese un Ochi al Sorții, și fiecare fir duce drept la voi. Ce v-a mai spus Cel Întunecat?

— Nu-mi amintesc chiar limpede, răspunse Perrin. Era ceva despre unul dintre noi, care a fost ales. Îmi amintesc cum râdea, sfârși el sumbru, gândindu-se la cine ne-a ales. A spus că n-aveam altceva de făcut, că trebuia să-l slujesc – să-l slujim cu toții, sau să murim. Și că-l vom sluji chiar și după moarte.

— A spus că Suprema Înscăunată va încerca să ne folosească, adăugă Mat, dar glasul i se stinse când își dădu seama cu cine vorbea; apoi însă înghiți în sec și continuă: A spus că așa au pățit-o și alții – și a pomenit niște nume, Davian, cred. Nici eu nu-mi amintesc prea limpede.

— Raolin Dușmanul Întunecimii, grăi Perrin.

— Da, întâri și Rand, încruntându-se.

Încercase să uite totul despre visele acelea, și era foarte neplăcut să-și amintească.

— Altul era Yurian Arc-de-Piatră, și Guaire Amalasan.

Se opri brusc, sperând ca Moiraine să nu observe.

— Nu recunosc niciunul din numele astea.

Și totuși, pe unul îl recunoscuse, acum că le scosese din străfundurile memoriei. Numele pe care de-abia se abținuse să-l rostească. Logain. Falsul Dragon. „Pe Lumină! Thom a spus că erau nume primejdios de rostit. Oare la asta se referea Ba'al-zamon? Oare Moiraine vrea să-l folosească pe unul dintre noi drept fals Dragon? Dar femeile Aes Sedai îi distrug pe falșii Dragoni, nu-i conduc. Așa să fie? Lumina să m-ajute, chiar așa să fie?”

Moiraine îl privea, dar pe chipul ei nu se citea nimic.

— Tu le recunoști? Întrebă el. Înseamnă ceva?

— Numele de Părinte al Minciunii i se potrivește Celui Întunecat, răspunse Moiraine. Așa a făcut dintotdeauna, a semănat semințele îndoielii, oriunde a putut. Ele se răspândesc ca o lepră în mintea unui om. Când ajungi să-l crezi pe Părintele Minciunii, ai făcut deja primul pas spre cedare. Amintiți-vă că, dacă-i cedați, o să fiți ai lui.

„O Aes Sedai nu minte niciodată, dar adevărurile ei s-ar putea să nu fie cele pe care crezi că le auzi.” Așa-i spusese Tam, iar acum ea nu-i răspunsese cu adevărat la întrebare. Cu toate acestea, Rand se stăpânii și nu începu să-și frângă mâinile, trădându-și neliniștea. Egwene plângea încet. Nynaeve o ținea

în brațe, dar părea și ea pe punctul să izbucnească în lacrimi. Rand aproape că și-ar fi dorit să poată și el să plângă.

— Cu toții sunt ta'veren, rosti brusc Loial, care părea bucuros și nerăbdător să vadă de aproape cum Pânza se țesea în jurul lor. Rand îl privi, nevenindu-i să creadă, iar Ogierul ridică rușinat din umeri, dar entuziasmul nu-l părăsi.

— Așa-i, spuse Moiraine. Trei – iar eu mă așteptam să găsesc doar unul. S-au întâmplat multe lucruri la care nu mă așteptam. Veștile despre Ochiul Lumii schimba multe, continuă ea, apoi tăcu gânditoare. O vreme, Pânza pare să se țeasă în jurul vostru, așa cum spune Loial, iar vârtejurile ei vor crește, înainte să se domolească. Uneori, un ta'veren silește Pânza să i se supună, iar alteori Pânza este cea care-l aduce acolo unde este nevoie. Ochiul se mai poate încă țese în multe feluri, iar unele dintre acestea ar fi îngrozitoare și pentru voi, și pentru lume. În Caemlyn nu mai putem rămâne, dar, pe oriunde am apuca-o, Myrddraalii și trolocii ne-ar ajunge înainte să fi făcut mai mult de zece mile. Și tocmai acum auzim că Ochiul Lumii este amenințat, și nu numai dintr-o sursă, ci din trei, care par separate una de alta. Pânza ne silește să ne îndreptăm într-un anume loc. Ea se țese încă în jurul vostru, dar cine trage acum ițele, și cine conduce suveica? Oare temnița Celui Întunecat s-a slăbit îndeajuns pentru ca el să dobândească atâta putere?

— Gata cu vorbe de soiul ăsta! se răsti aspru Nynaeve. Nu faci decât să-i sperii.

— Și pe dumneata nu? întreba Moiraine. Eu, una, sunt speriată. Mă rog, s-ar putea să ai dreptate. Nu putem permite ca teama să ne influențeze calea. Fie că e o capcană, fie că e un avertisment venit la timp, trebuie să facem ceea ce se cuvine, adică să ajungem iute la Ochiul Lumii. Omul Verde trebuie să afle de pericol.

Rand tresări. „Omul Verde?” Ceilalți făcuseră ochii mari, la fel ca el, în afara de Loial, al cărui chip lat părea îngrijorat.

— Nici măcar nu pot să risc să caut ajutor în Tar Valon, continuă Moiraine. Timpul ne silește. Chiar dacă am putea pleca din oraș călare, nestingheriți, ne-ar lua multe săptămâni să ajungem în Mana Pustiitoare, și mi-e teamă că nu mai avem răgaz.

— Mana! exclamă toți într-un glas, dar Moiraine nu-i luă în seamă.

— Pânza ne înfățișează un pericol, dar și modul de a-l înfrunta. Dacă n-aș ști că așa ceva e cu neputință, aș crede că însuși Creatorul ne conduce. Există o cale. Ea surâse, de parcă se gândea la o glumă numai de ea știută, apoi se întoarse spre Loial. În Caemlyn a fost cândva un desiș Ogier, și o Cale de Taină. Acum, Orașul Nou se întinde peste locul în care era desișul, astfel că pesemne Calea de Taină este înăuntru. Știu că, în ultima vreme, nu mulți Ogieri învață despre Căi, dar unul îndeajuns de înzestrat pentru a descânta și care învață străvechile Imnuri de Creștere trebuie să fi aflat de ele, chiar dacă nu crede că se va folosi vreodată de asemenea cunoștințe. Cunoști Căile de Taină, Loial?

Ogierul se foi stânjenit.

— Da, Aes Sedai, dar...

— Poți să găsești drumul spre Fal Dara?

— N-am auzit niciodată de Fal Dara, spuse Loial, părând ușurat.

— În vremea războaielor cu trolocii, se numea Mafal Dadaranell. Cunoști numele?

— Da, răspunse celălalt, fără tragere de inimă, dar...

— Atunci ne poți călăuzi, zise Moiraine. Într-adevăr, ciudată întâmplare. Tocmai când nu puteam nici să rămânem, nici să plecăm pe una din căile obișnuite, aflui de un pericol care amenință Ochiul și tot acolo dau peste cineva care ne poate ajuta să ajungem în câteva zile. Fie că e vorba despre Creator, despre soartă, sau de Cel Întunecat, Pânza ne-a ales calea de urmat.

— Nu! spuse Loial, foarte hotărât, cu vocea sa de tunet; cu toții își întoarseră privirile spre el, făcându-l să clipească speriat dar nu și să șovăie. Dacă pătrundem în Căile de Taină, o să murim cu toții - sau o să fim înghițiți de Umbră.

CAPITOLUL 43

Hotărâri și viziuni

Femeia Aes Sedai părea să știe ce voia Loial să spună, dar nu răspunse nimic. Loial avea privirile plecate în podea, scărpinându-se sub nas cu un deget gros, ca și cum s-ar fi rușinat de izbucnirea de dinainte. Cu toții tăceau.

— De ce? întrebă Rand, în cele din urmă. De ce o să murim? Ce sunt Căile de Taină?

Loial trase cu ochiul spre Moiraine. Ea se întoarse să-și ia un scaun din fața căminului. Pisica cea micuță se întinse, ascuțindu-și ghearele pe piatra căminului, apoi se duse somnoroasă spre ea, pentru a i se freca de glezne. Moiraine o scărpină după ureche cu un deget. Torsul pisicii se armoniza într-un chip straniu cu glasul ei netulburat.

— Dumneata știi lucrurile astea, Loial. Căile sunt singurul nostru mijloc de scăpare, singurul drum pe care i-o putem lua înainte Celui Întunecat, chiar dacă numai pe moment, dar dumneata ești cel care trebuie să le explice.

Ogierul nu păru încurajat de vorbele ei, ci se foi nervos pe scaun, până să înceapă.

— În Vremea Nebuniei, în timp ce lumea încă se frângea, pământul se înălța spre cer, iar omenirea era împrăștiată ca praful purtat de vânt, și noi, Ogierii, ne-am împrăștiat, alungați din stedding, în Exil și în Lunga Rătăcire, în timp ce Dorul ne ardea sufletele. Se uită din nou pieziș la Moiraine, coborându-și sprâncenele. Am să încerc să fiu scurt, dar lucrurile astea nu se pot povesti fără amănunte. Acum trebuie să vă povestesc despre ceilalți, despre acei câțiva Ogieri care au rămas în stedding, în timp ce lumea din jurul lor se frângea în bucăți. Și despre Aes Sedai, continuă el, fără s-o privească pe Moiraine, despre bărbații Aes Sedai care mureau în timp ce, cu mințile rătăcite, distrugeau lumea. Aceștia – cei care reușiseră să scape până în acel moment de urmările nebuniei lor – au fost primii cărora li s-a oferit adăpost în stedding. Mulți au primit, pentru că înăuntrul erau apărați de mana Celui Întunecat, care le ucidea semenii. Numai că, acolo, nu mai puteau atinge Adevăratul

Izvor. Nu numai că le era cu neputință să mânuiască Puterea sau să atingă Izvorul, dar nici nu-i mai simțeau existența. Până la urmă, niciunul dintre ei nu a mai suportat izolarea, așa că au plecat, pe rând, nădăjduind că mana se risipise. Dar ea nu s-a risipit nici până acum.

— Unele glasuri din Tar Valon, vorbi încet Moiraine, pretind că protecția oferită de Ogieri a făcut să se prelungească Frângerea, care astfel a devenit și mai cumplită. Alții spun că, dacă tuturor acelor bărbați li s-ar fi îngăduit să înnebunească în același timp, din lume n-ar mai fi rămas nimic. Eu fac parte din Ajah Albastră, Loial, și, spre deosebire de cea Roșie, noi susținem a doua părere. Protecția voastră a ajutat la salvarea a ceea ce mai putea fi salvat. Te rog, continuă.

Loial încuviință, recunoscător și, din câte își dădu Rand seama, ușurat.

— Cum spuneam, reluă Ogierul, bărbații Aes Sedai au plecat. Dar înainte să plece, le-au dăruit ceva Ogierilor, drept mulțumire pentru ajutorul lor. Căile de Taină. Dacă pătrunzi acolo și mergi o zi, poți să ieși din nou la suprafață la o sută de mile de locul din care ai plecat. Sau chiar mai mult. Timpul și distanțele nu mai sunt aceleași, odată ce ai apucat pe Căile de Taină. Felurite cărări, felurite poduri duc în cu totul alte locuri, iar timpul călătoriei depinde de drumul pe care-l alegi. A fost un dar minunat, mai ales în vremurile care au urmat, căci aceste Căi de Taină nu fac parte din lumea pe care o vedem în jurul nostru. Poate că ele însele reprezintă o lume. Nu numai că Ogierii, astfel înzestrați, nu au mai avut nevoie, pentru a ajunge într-un alt stedding, să călătorească prin lume, unde, chiar și după Frângere, oamenii se luptau pentru supraviețuire ca fiarele, dar, mai mult, înăuntrul Căilor nu exista Frângere. Pământul care se întindea de la un stedding la altul se putea despica, dând naștere unor hăuri fără fund sau unui lanț de munți, dar pe Calea de Taină nu se schimba nimic. Când ultimii Aes Sedai au plecat din stedding, ei le-au dat Fruntașilor o cheie, un talisman cu ajutorul căruia puteau fabrica și altele. În felul lor, Căile și Porțile de Taină sunt vii. Eu nu înțeleg asta. Niciun Ogier nu pricepe, și chiar și femeile Aes Sedai au uitat ceea ce se știa cândva, din câte am auzit. După ani și ani, Exilul nostru s-a terminat. Pe măsură ce Ogierii care primiseră darul de la bărbații Aes Sedai dădeau peste un stedding în care alții se

întorseseră, după Lunga Rătăcire, făceau să crească o Cale într-acolo. Folosind meșteșugul pietrei, pe care-l învățaseră în Exil, ei au clădit orașe pentru oameni și-au plantat acolo desișuri, pentru ca Ogierii care clădeau să nu fie cuprinși de Dor, ci să-și afle consolarea. Către fiecare desiș mergea o Cale. Și în Mafal Dadaranell au existat un desiș și o Poartă de Taină, dar orașul a fost ras de pe fața pământului în timpul războaielor cu trolocii, până ce n-a mai rămas piatră pe piatră, iar desișul a fost tăiat și ars în focurile trolocilor.

După cum vorbea, era limpede care crimă era cea mai mare, în ochii lui.

— Porțile de Taină sunt aproape cu neputință de distrus, explică Moiraine, la fel ca omenirea. Există încă oameni în Fal Dara, deși nu se mai vede nimic din mărețul oraș construit de Ogieri, iar Poarta e încă în picioare.

— Dar cum le-au zămislit? Întreba Egwene, plimbându-și privirea mirată de la Moiraine către Loial. Bărbații Aes Sedai, adică. Dacă în stedding nu se putea folosi Puterea, cum de au făcut Căile? Sau poate nici nu s-au folosit de Putere? Acea jumătate din Adevăratul Izvor la care ei puteau ajunge era atinsă de mană. Și acum e la fel. Încă nu știu prea multe despre ce pot face Aes Sedai. Poate că întrebarea mea e prostească.

— Fiecare stedding are o Poartă alături, dar nu înăuntru, explică Loial. Întrebarea dumitale nu e prostească. Ai înțeles acum de ce nu îndrăznim să folosim Căile. De când mă știu, niciun Ogier nu a pășit pe acolo, și nici înainte de nașterea mea. Frunțașii, toți Frunțașii din fiecare stedding, au hotărât ca acest lucru să le fie interzis și oamenilor, și Ogierilor. Căile au fost făcute de bărbați care foloseau Puterea atinsă de Cel Întunecat. Acum vreo mie de ani, în vremea războiului căruia voi, oamenii, îi spuneți Războiul de O Sută de Ani, Căile au început să se preschimbe. La început, totul se întâmpla atât de încet, încât nimeni n-a observat. Ele s-au întunecat și-au mucegăit. Apoi, întunericul s-a întins și peste poduri. Unii dintre cei care au pătruns înăuntru nu s-au mai întors. Călătorii povesteau despre fapte care-i urmăreau prin beznă. Numărul celor dispăruți a crescut, iar unii dintre cei care au ieșit la iveală își pierduseră mințile și spuneau tot felul de lucruri despre Machin Shin, Vântul Negru. Câțiva au primit ajutor de la vindecătoarele Aes Sedai, dar, chiar și așa, nimeni n-a mai fost la fel ca înainte și n-a mai

putut să-și amintească nimic din ceea ce se petrecuse. Era ca și cum întunericul le-ar fi pătruns în trup. Nu mai râdeau și se temeau de zgomotul vântului.

Se lasă o clipă de tăcere, în care nu se mai auzi decât torsul pisicii încolăcite lângă scaunul lui Moiraine și trosnetul focului care scotea scânteii. Apoi, Nynaeve izbucni mânioasă:

— Și dumneata vrei să te urmăm acolo? Pesemne c-ai înnebunit!

— Și ce-ai prefera? Întrebă liniștită Moiraine. Mantiile Albe din Caemlyn sau trolocii din afară? Nu uita că simpla mea prezență vă apără întru câțva de atingerea Celui Întunecat.

Nynaeve se cufundă la loc în scaun, oftând, părând gata să izbucnească.

— Tot nu mi-ai spus, zise Loial, care ar fi motivul pentru care ar trebui să încălc poruncile Fruntașilor. Ca să nu mai spun că n-am nici o dorință să pătrund pe Căi. Așa noroioase cum sunt, drumurile făcute de oameni mi-au fost adesea de folos, de când am plecat din steddingul Shangtai.

— Și oamenii, și Ogierii, și toate ființele vii sunt în război cu Cel Întunecat, răspunse Moiraine. Cea mai marte parte a lumii încă nu știe asta, iar mulți dintre cei care știu își pierd vremea în înfruntări mărunte, pe care le consideră mari războaie. În timp ce lumea refuză să creadă, Cel Întunecat ar putea fi aproape de izbândă. Ochiul Lumii are suficientă putere pentru a sfărâma zidurile temniței sale. Iar dacă el a găsit o cale pentru a-l folosi după cum îi e voia...

Rand își dori ca lămpile din încăpere să fi fost aprinse. Seara se lăsa peste Caemlyn, iar focul din cămin nu lumina îndeajuns. Ar fi vrut ca înăuntru să nu mai rămână nici o umbră.

— Ce putem face noi? izbucni Mat. De ce suntem așa de importanți? Și de ce trebuie să mergem tocmai în miezul Manei Pustiitoare?

Moiraine nu ridică glasul, și totuși cuvintele sale răsunară în fiecare colț, dându-le fiori. Scaunul său de lângă foc păru dintr-odată un tron. În acea clipă, nici măcar Morgase nu s-ar fi putut măsura cu ea.

— Un lucru tot putem face. Putem încerca. Adesea, ceea ce pare întâmplare face de fapt parte din Pânză. Aici s-au unit trei fire, toate transmițând un avertisment: Ochiul. Nu poate fi întâmplător: aceasta este Pânza. Voi trei nu ați ales, ci ați fost

aleși de ea. Și sunteți aici, unde pericolul este cunoscut. Puteți să dați înapoi și, astfel, să osândiți întreaga lume la pieire. Nici dacă fugiți, nici dacă v-ascundeți, nu puteți scăpa de Pânza care se țese. Sau puteți încerca să vă împotriviți. Puteți să vă duceți la Ochiul Lumii, voi, cei trei ta'veren, nodurile cele mai importante din Pânză, puteți ajunge chiar acolo unde amenință pericolul. Fie ca Pânza să se țeară acolo în jurul vostru, pentru a putea salva lumea de Umbră. Voi alegeți. Eu nu vă pot sili.

— Eu merg, vorbi Rand, încercând să pară decis. Oricât s-ar fi chinuit să atingă hăul, mintea sa era plină de gânduri. Tam, ferma, turma ieșită la pășunat. Avusese o viață bună și nu-și dorise niciodată cu adevărat ceva mai mult. Se simți încurajat, oarecum, auzindu-i pe Perrin și pe Mat că i se alăturau. Păreau la fel de mohorâți ca el.

— Cred că nici eu și nici Egwene nu avem de ales, replică Nynaeve.

Moiraine încuviință.

— Faceți și voi parte din Pânză, într-un fel sau altul. S-ar putea să nu fiți ta'veren – deși nu e sigur –, dar sunteți oricum importante. Am știut asta încă din Baerlon. Și nu mă îndoiesc că au aflat-o și Pieriții. Și Ba'alzamon. Și totuși, puteți alege, la fel ca băieții. Puteți rămâne aici, pentru a pleca în Tar Valon după ce noi ne îndepărtăm.

— Să rămânem! exclamă Egwene. Și să vă lăsăm pe voi să înfrunțați pericolul, în timp ce noi ne ascundem? Nici nu mă gândesc!

Prinse privirea femeii Aes Sedai și se mai potoli puțin, dar nu-și pierdu tot curajul.

— Nici nu mă gândesc! repeta ea cu încăpățănare.

— Asta înseamnă că venim amândouă, pare-mi-se, spuse Nynaeve, părând împăcată cu gândul; totuși, ochii îi străluciră când adăugă: Încă mai ai nevoie de ierburile mele, Aes Sedai, dacă nu cumva ți-ai găsit vreun talent de care eu să nu fi aflat.

Vocea ei suna ca o provocare pe care Rand nu o înțelegea, însă Moiraine nu făcu decât să încuviințeze, întorcându-se apoi spre Ogier.

— Ce spui, Loial, fiu al lui Arent, fiul lui Halan?

Loial deschise gura, o închise la loc, o deschise iarăși, flutură din urechi și spuse în cele din urmă:

— Așa să fie. Omul Verde. Ochiul Lumii. Am citit și despre asta, firește, dar nu cred ca vreun Ogier să fi trecut pe acolo de... de foarte multă vreme, pare-mi-se. Dar chiar trebuie să trecem pe Căile de Taină?

Moiraine încuviință, iar sprâncenele lungi ale Ogierului se plecară, până ce vârfurile ajunseră să-i mângâie obraji.

— Ei, fie, atunci. Pare-mi-se că trebuie să vă călăuzesc. Fruntașul Haman ar zice ca-i tocmai ceea ce merit pentru că sunt mereu așa de pripit.

— Atunci am ales cu toții, hotărî Moiraine. Iar acum trebuie să hotărâm cum procedăm.

Rămaseră la sfat până târziu în noapte. Moiraine vorbi cel mai mult, ascultând sfaturile lui Loial când venea vorba de Căile de Taină, dar primind și întrebări sau propuneri din partea tuturor. După lăsarea întinericului, Lan li se alătură și interveni în discuție cu glasul său tăgănat, dar foarte ferm. Nynaeve făcu o listă cu proviziile de care aveau nevoie, înmuind penița în călimară cu hotărâre, cu toate că bombănea fără încetare pentru sine.

Rand și-ar fi dorit să fie la fel de descurcăreț ca Meșterea, dar nu putea sta locului, ci se plimba în sus și în jos, de parcă era pe punctul de a plesni de furie amestecată cu nerăbdare. Știa că hotărârea nu mai putea fi schimbată și că era singura pe care o putea lua după ceea ce aflase, dar asta nu însemna că trebuia și să-i fie pe plac. Mana Pustiitoare. Undeva, în mijlocul ei, dincolo de Ținuturile Pârjolite, se afla Shayol Ghul.

Și în ochii lui Mat se citeau aceeași îngrijorare și aceeași teamă pe care o simțea și el. Mat ședea cu mâinile încleștate strâns în poală. Pesemne că dacă-și desfăcea mâinile, ar fi luat pe dată în pumn mânerul armei din Shadar Logoth.

Pe chipul lui Perrin nu se vedea niciun fel de îngrijorare, dar era ceva încă și mai rău: o mască de resemnare chinuită. Perrin arăta de parcă se luptase până-și pierduse toate puterile și aștepta ca dușmanul să-i dea lovitura finală. Și totuși, din când în când...

— Facem ceea ce trebuie, Rand, spuse el la un moment dat. Mana Pustiitoare...

Vreme de o clipă, ochii săi galbeni se aprinseră de nerăbdare, sclipind pe chipul împietrit și ostenit, ca și cum nici n-ar fi făcut parte din făptura ucenicului fierar.

— Pe acolo se vânează bine, șopti el, apoi se înfioră, ca și cum de-abia după ce rostise vorbele își dăduse seama ce spunea, și pe chip îi apăru din nou expresia de resemnare.

Iar Egwene... Rand găsi prilejul s-o tragă la o parte, lângă cămin, unde nu puteau fi auziți de cei din jurul mesei.

— Egwene, eu...

Ochii ei mari, ca două lacuri întunecate care-l chemau în adâncurile lor, îl făcură să se oprească și să înghită în set.

— Pe mine mă caută Cel Întunecat, Egwene. Pe mine, pe Mat și pe Perrin. Nu-mi pasă ce zice Moiraine Sedai. Măine în zori, tu și Nynaeve ați putea să plecați spre casă, sau spre Tar Valon, sau oriunde vreți, și nimeni nu va încerca să vă oprească. Nici trolocii, nici Pieriții, nimeni, câtă vreme nu sunteți în preajma noastră. Du-te acasă, Egwene, sau în Tar Valon, numai pleacă.

Se aștepta ca ea să-i răspundă că avea la fel de multe drepturi ca și el să se ducă unde poftea sau că nimeni nu avea căderea să-i spună ce să facă. Spre mirarea lui însă, ea zâmbi și-i atinse obrazul.

— Mulțumesc, Rand, spuse ea blând, făcându-l să clipească surprins și să tacă, apoi continuă: Cu toate astea, știi că nu se poate. Moiraine Sedai ne-a povestit ce-a văzut Min, în Baerlon. Ar fi trebuit să-mi spui cine era Min. Am crezut... Mă rog, Min spune că și eu fac parte din asta. Și Nynaeve la fel. Poate că nu sunt ta'veren, adăugă ea, șovăind din pricina cuvântului neobișnuit, dar se pare că Pânza mă trimite și pe mine spre Ochiul Lumii. Toate astea mă privesc și pe mine.

— Dar, Egwene...

— Cine-i Elayne?

O vreme, o privi țintă, apoi îi spuse tot adevărul:

— Este Domnița Moștenitoare a tronului din Andor.

Privirea ei păru să ia foc.

— Rand al'Thor, dacă-ți arde de glume, nu mai am ce vorbi cu tine.

Nevenindu-i să creadă, Rand o privi întorcându-se foarte țănoșă la ceilalți și așezându-se lângă Moiraine, cu coatele pe masă, ca să asculte ce spunea Străjerul. „Trebuie să vorbesc cu Perrin, se gândi Rand. El știe cum să se poarte cu femeile.”

Jupân Gill intră de câteva ori în bibliotecă, mai întâi pentru a aprinde lămpile, apoi pentru a aduce el însuși mâncarea, și ceva mai târziu, pentru a le spune ce se întâmpla afară. Mantiile Albe

supravegheau hanul din stradă, din ambele direcții. La porțile Orașului Interior se iscase o revoltă, iar Gărzile Reginei arestaseră de-a valma oameni cu cocarde roșii și albe. Cineva încercase să scrijelească pe ușa hanului Colțul Dragonului, fiind alungat pe dată de șuturile lui Lamgwin.

Hangiul nu păru să se mire că Loial se afla împreună cu ei. Răspunse celor câtorva întrebări pe care i le adresase Moiraine fără să încerce să afle ce puneau la cale și, de fiecare dată când intra, bătu la ușă și așteptă ca Lan să-i deschidă, ca și cum hanul și biblioteca nu ar fi fost ale sale. La ultima sa vizită, Moiraine îi dădu o foaie de pergament, acoperită cu scrisul ordonat al lui Nynaeve.

— La vremea asta de noapte, n-o să fie prea ușor, oftă el, clătinând din cap în timp ce citea cu atenție lista, dar am să mă descurc eu.

Moiraine îi dădu și o punguța de piele întoarsă, care zornăia.

— Foarte bine. Și ai grijă să vină cineva să ne trezească înainte de revărsatul zorilor. Atunci, urmăritorii noștri nu vor mai fi așa atenți.

— Și o să rămână să păzească o colivie goală, Aes Sedai, rânji jupân Gill.

În cele din urmă, plecară cu toții să facă baie și apoi să se culce. Rand căsca de-l dureau fălcile. În timp ce se săpunea, cu o bucată grosolană de pânză într-o mână și cu săpunul mare și galben în cealaltă, privirea i se-ndreptă spre scăunelul de lână cada lui Mat. Vârful tecii aurite în care se afla pumnalul din Shadar Logoth se ițea de sub surtucul frumos împăturit. Și Lan se uita la el, din când în când. Rand se întrebă dacă primejdia era într-adevăr așa de neînsemnată precum pretindea Moiraine.

— Crezi că taică-meu o să mă creadă vreodată? râse Mat, frecându-se pe spate cu o perie cu mâner lung. Eu, salvatorul lumii? Surorile mele nici n-o să știe dacă să râdă sau să plângă.

Părea din nou vechiul Mat. Rand își dori să poată uita de pumnal.

Când el și Mat ajunseră, în cele din urmă, îndărăt în cămăruța lor de la mansardă, era întuneric beznă și toate stelele erau ascunse în nori. Pentru prima dată de multă vreme, Mat se dezbracă înainte să se bage în pat, dar își puse și pumnalul sub pernă, aparent nepăsător. Rand suflă în lumânare și se strecură în așternut. Simți o putere malefică venind dinspre celălalt pat,

nu dinspre Mat, ci de sub perna pe care acesta-și culcase capul. Tot făcându-și griji, adormi.

Din prima clipă își dădu seama că era un vis, dar unul dintre acelea care nu erau întrutotul închipuite. Se afla în fața unei uși de lemn, închisă la culoare, spartă și plină de așchii. În jur era rece și umed și se simțea un miros puternic de putreziciune. În depărtare picura apa; ecoul răsuna pe coridoarele de piatră.

„Nu ceda. Nu ceda, iar el va rămâne neputincios.”

Închise ochii și se concentra asupra imaginii hanului, a patului, a lui însuși, dormind acolo, dar, când ridică din nou pleoapele, se afla în același loc, în fața ușii. Picăturile cădeau în ritmul propriilor bătăi de inimă, ca și cum pulsul său ar fi ținut măsura. Căută flacăra și hăul, așa cum îl învățase Tam, și se liniști, dar în afara lui nu se schimbă nimic. Cu mișcări lente, deschise ușa și intra.

Totul era la fel cum își amintea, în încăperea care părea scobită drept în inima stâncii. Ferestrele înalte, arcuite, dădeau într-un balcon deschis, dincolo de care straturile de nori curgeau ca un râu revărsat peste matcă. Lămpile întunecate de metal, cu flăcările lor prea vii pentru a le putea privi, sclipeau; deși negre, păreau a scânteia ca argintul. În căminul înfricoșător, focul trosnea fără să dea căldură. Fiecare piatră aducea vag cu chipul unui om aflat în chinuri.

Totul era la fel, în afară de un singur lucru. Pe tăblia bine lustruită a mesei se aflau trei figurine, grosolan sculptate, fără trăsături – ca și cum meșterul ar fi lucrat în graba mare reprezentând oameni. Unul era însoțit de un lup, înfățișat cu foarte multe amănunte, spre deosebire de silueta diformă a omului, altul ținea în mână un pumnal micuț, pe mânerul căruia sclipea o pată roșie. Ultimul avea o sabie. Cu părul ridicându-i-se pe ceafă, Rand veni mai aproape și observă bătlanul sculptat foarte meșteșugit pe lama cea minusculă.

Cuprins de spaimă, tresări, iar privirea îi căzu direct pe oglinda stingheră care atârna pe un perete. Imaginea sa era doar puțin mai clară decât înainte. Aproape că i se distingeau trăsăturile. Dacă-și imagina că mijește ochii, aproape că-și recunoștea chipul.

— Prea mult te-ai ascuns de mine.

Răsuflând întretăiat, se răsuci pe călcâie. Cu numai o clipă înainte fusese singur, dar acum, în fața ferestrelor, se afla

Ba'alzamon. Când vorbi, ochii și gura i se preschimbară în caverne de flăcări.

— Prea mult, dar de-acum s-a terminat.

— Nu am să-ți cedez, șopti răgușit Rand. Nu-ți recunosc nici o putere asupra mea. Tu nu ești.

Ba'alzamon râse tunător, cu gura sa de flăcări.

— Și crezi că-i așa ușor? Așa ai fost dintotdeauna. De fiecare dată când am stat față în față, ca acum, ai crezut că-mi poți rezista.

— Cum adică, de fiecare dată? Nu am să-ți cedez!

— Așa spui mereu, la început. Lupta asta dintre noi a avut loc de nenumărate ori până acum. De fiecare dată ai alt chip și alt nume, dar ești tot tu.

— Nu am să-ți cedez, șopti disperat Rand.

— De fiecare dată mă înfrunți, cu puterile tale vrednice de dispreț, și, până la urmă, ajungi să recunoști care dintre noi este stăpânul. Vârstă după Vârstă, te prosternezi în fața mea sau mori, dorindu-ți să mai ai puterea de a o face. Sărman nătâng, nu poți câștiga în fața mea.

— Minciună! strigă Rand. Părinte al Minciunii, ești Părintele Neghiobiei, dacă mai mult de atât nu poți face. Oamenii te-au găsit în ultima Vârstă, în Vârsta Legendelor, și te-au înlănțuit acolo unde ți-e locul.

Ba'alzamon râse iarăși, hohotind batjocoritor, până ce Rand începu să-și dorească să-și poată acoperi urechile cu palmele, ca să nu mai audă nimic, dar se sili să rămână nemișcat, cu brațele pe lângă corp. În ciuda hăului care-i dădea liniștea interioară, tremura tot, atunci când, după multă vreme, râsul se opri.

— Vierme, nimic nu știi. Ești neștiutor ca un gândac sub o stâncă și la fel de ușor te pot sfărâma. Lupta asta a început din momentul creației. De fiecare dată, oamenii cred că este un nou război, dar este același, ieșit iarăși la iveală. Numai că acum, pe aripile timpului plutește schimbarea. Schimbarea. De data asta, nu va mai exista întoarcere. Pe trufașele Aes Sedai care vor să te facă să te ridici împotriva mea le voi pune în lanțuri, despuiate, și le voi sili să-mi facă pe voie, sau le voi azvârli sufletele în Puțul Osândelor, lăsându-le pe vecie să urle. Așa va fi cu toți, în afară de cei care deja mă slujesc. Aceia vor fi numai cu un pas mai jos decât mine. Ai de ales: poți să te numeri

printre ei și să faci lumea să ți se târască la picioare. Ți-o mai ofer pentru ultima dată. Poți să fii mai presus ca ei, mai presus ca oricine în afară de mine. Au existat dați când asta ți-a fost alegerea și când ai trăit îndeajuns de mult pentru a-ți cunoaște puterea.

„Nu ceda!” Rand se agăță de ceva ce putea tăgădui cu ușurință.

— Nici o Aes Sedai nu este în slujba ta. Iarăși o minciună!

— Așa ți-au spus? Acum două mii de ani, mi-am îmboldit trolocii să străbată lumea, și chiar și în rândul lor am găsit unele care cunoșteau disperarea și știau că lumea nu-l poate înfrunta pe Shai'tan. De două mii de ani încoace, Ajah cea Neagră a rămas ascunsă printre celelalte, în umbră, neobservată. Poate chiar și cele care pretind că te ajută fac parte din ea.

Rand clătină din cap, încercând să scape de îndoielile care îl potopeau, de toate îndoielile pe care le avea în privința lui Moiraine și a intențiilor și planurilor sale.

— Ce vrei de la mine? strigă el. „Nu ceda! Lumină, ajută-mă să nu cedez!”

— Îngenunchează! răspunse Ba'alzamon, arătând în jos, la picioarele sale. Îngenunchează și recunoaște-mă drept stăpân! Până la urmă, ai s-o faci. Ai să fii slujitorul meu, sau ai să mori.

Ultimul cuvânt răsună în încăpere, în toate părțile, iar și iar, până ce Rand ridică brațele ca pentru a se feri de o lovitură. Trăgându-se cu greutate înapoi, până ce se lovi de masă, începu să strige, încercând să înăbușe sunetul care-i răsună în urechi.

— Nuuuuuuuu!

Strigând, se răsuci, dărâmând statuetele la pământ. Ceva îl înțepă în palmă, dar nici nu băgă de seamă, ci călcă lutul în picioare, transformându-l într-o pată diformă întinsă pe podea. Dar când încetă să mai strige, eoul era încă acolo, răspunzând parcă și mai puternic: „Mori – mori – mori – mori – mori – MORI – MORI – MORI – MORI – MORI.”

Sunetul îl atrase după sine ca un vârtej, acoperindu-l, sfâșiind hăul din mintea sa. Se făcu mai întuneric. Rand nu mai vedea decât un tunel la capătul căruia stătea Ba'alzamon, încadrat de ultimul petic de lumină, făcându-se din ce în ce mai mic până ajunse cât o palmă, cât o unghie, apoi dispăru. Eoul îl răsuci pe toate părțile, trăgându-l în jos, înspre beznă și moarte.

Atinse podeaua cu o bufnitură și se trezi, pe când încă se lupta să scape din vârtej. Înăuntru era întuneric, dar nu chiar ca în vis. Tremurând, încercă să privească doar înspre flacăra, să-și lepede acolo teama, dar liniștea hăului îi scăpa printre degete. Brațele și picioarele îi tremurau, dar se agăță cu disperare de imaginea acelei unice flăcări, până ce sângele încetă să-i mai pulseze în urechi.

Mat se zvârcolea în pat, gemând în somn:

Nu cedez, nu cedez, nu cedez...

Apoi, vorbele sale se pierdură în niște gemete de neînțeles.

Rand se întinse să-l scuture, pentru a-l trezi. De îndată ce-l atinse, Mat se ridică, mormăind înăbușit. Vreme de o clipă, el rămase cu privirea ațintită în gol, apoi inspiră adânc, tremurător, și-și luă capul în palme. Brusc, se răsuci, scormoni sub pernă, apoi se culcă la loc, cu ambele mâini la piept, încheștate pe mânerul pumnalului. Se întoarse să-l privească pe Rand, cu chipul ascuns de umbră.

— S-a întors, Rand.

— Știu.

Mat încuviință:

— Am văzut trei statuete...

— Și eu le-am văzut.

— Știe cine sunt, Rand. Am luat-o pe cea cu pumnalul, iar el a spus: „Deci ăsta ești tu”. Iar când m-am uitat din nou, mi-am văzut chipul. Chipul meu, Rand! Părea din carne și oase. Și la pipăit la fel. Lumina să m-ajute, parcă mi-am simțit propria mână încheștată în jurul trupului, ca și cum eu eram statueta.

Rand rămase o vreme tăcut.

— Trebuie să continui să i te-mpotrivești, Mat.

— Așa am făcut, iar el a răs. Tot vorbea despre o luptă veșnică și spunea că ne-am întâlnit așa de o mie de ori până acum, și... Pe Lumină, Rand, Cel Întunecat mă cunoaște.

— Asta mi-a spus și mie. Nu cred că ne cunoaște, adăugă Rand, încet. Nu cred că știe care dintre noi... „Care dintre noi ce?”

Când se ridică, simți o durere ascuțită în palmă. Ajungând la masă, reuși să aprindă lumânarea după trei încercări, apoi își deschise palma. În carne i se înfipsese o așchie groasă de lemn închis la culoare, care pe o parte era netedă și lustruită. O privi

cu ochii mari, fără să respire, apoi, brusc, începu să gâfâie, trăgând de ea nerăbdător.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mat.

— Nimic.

În cele din urmă reuși s-o scoată, trăgând puternic de ea. Pufnind scârbit, o lăsă să cadă la pământ. Geamătul îi îngheță pe buze: de îndată ce așchia i se desprinsese de degete, dispăru.

Cu toate astea, rana din palmă era tot acolo și sângera. Carafa de piatră era plină cu apă. O turnă în lighenaș, cu mâinile tremurându-i atât de tare încât vărsă și pe masă. În graba mare, își spală mâinile, frecându-și palma până ce din degetul mare îi mai curse încă mult sânge, apoi le spală din nou. Gândul că-i putea rămâne în carne până și cea mai mică urmă îl îngrozea.

— Pe Lumină, grai Mat, și pe mine m-a făcut să mă simt murdar.

Cu toate astea, el nu se ridică, ci rămase întins cu pumnalul în mâini.

— Da, întări Rand. Murdar.

Cu mișcări stângace, luă un ștergar din teancul de lângă lighean. Se auzi o bătaie în ușă, iar el tresări. Bătaia se auzi din nou.

— Da? spuse el.

Moiraine își vârî capul înăuntru.

— V-ați trezit. Bine. Îmbrăcați-vă repede și coborâți. Trebuie să plecăm înainte de prima geană de lumină.

— Acum? gemu Mat. N-am dormit niciun ceas.

— Un ceas? răspunse ea. Ba ați dormit patru. Hai, iute, nu avem mult timp.

Rand schimbă cu Mat o privire nedumerită. Își amintea fiecare clipă din vis. Acesta începuse de îndată ce închisese ochii, și nu ținuse mai mult de câteva minute. Ceva din tulburarea lor trebuie să fi ajuns până la Moiraine. Ea le aruncă o privire pătrunzătoare, și intră.

— Ce s-a-ntâmplat? Visele?

— Știe cine sunt, șopti Mat. Cel Întunecat îmi știe chipul.

Rand îi arătă palma fără să spună nimic. Până și în lumina slabă a singurei lumânări, sângele se distingeă limpede. Femeia Aes Sedai veni spre el și-i apucă mâna ridicată, pipăindu-i rana cu degetul mare. Un fior îl pătrunse până în oase, atât de rece încât degetele îi amorțiră, și trebui să strângă din dinți pentru a-

și ține palma deschisă. După ce ea îi dădu drumul, fiorul dispăru. Rand își răsuci mâna pe toate părțile, apoi, uimit, șterse urma de sânge. Rana dispăruse. Ridică încet capul, pentru a întâlni privirea lui Moiraine.

— lute, vorbi ea înăbușit. Mai e foarte puțin timp.

Și Rand își dădu seama că nu se mai referea la plecarea lor.

CAPITOLUL 44

Bezna învăluie Căile

Zorii stăteau să se reverse, dar încă mai era întuneric. Rand o urmă pe Moiraine până în coridorul din spate, unde îi așteptau ceilalți, împreună cu jupân Gill, Nynaeve și Egwene, aproape la fel de nerăbdătoare ca Loial, iar Perrin aproape la fel de netulburat ca Străjerul. Mat se ținea pe urmele lui Rand ca și cum i-ar fi fost frică să mai rămână singur măcar o clipă și n-ar fi vrut să se îndepărteze nici măcar cu un pas. Bucătăreasa și ajutoarele ei se ridicară, căscând gura la grupul care străbătea în tăcere bucătăria, unde era deja lumină și foarte cald, din pricina pregătirilor pentru masa de dimineață. Nu era ceva obișnuit pentru niște clienți să se trezească și să plece la ora aceea. Jupân Gill îi șopti bucătăresei o scurtă explicație, iar ea pufni tare și începu să frământa aprig aluatul pentru pâine. Înainte ca Rand să ajungă la ușa care dădea în curte, toată lumea se întorsese la treburile sale, la tăvile cu mâncare și la aluatul pe care-l frământau.

Afară era încă beznă. Tovarășii săi îi păreau lui Rand niște umbre. Se ținu orbește după hangiu și după Lan, ca și cum într-adevăr și-ar fi pierdut vederea, nădăjduind că jupân Gill își cunoștea curtea îndeajuns de bine și că instinctele Străjerului aveau să-i ducă acolo unde trebuia, fără ca nimeni să nu-și rupă vreun picior. Loial se împiedică de mai multe ori.

— Nu înțeleg de ce nu putem aprinde măcar o lumină, mor-măi Ogierul. În steddung, niciodată nu ne plimbăm prin întuneric. Sunt Ogier, nu pisică.

Și Rand își imaginea brusc cum urechile celui-lalt tresăltau nervos.

Pe neașteptate, contururile grajdurilor apărură din beznă, ca o umbra amenințătoare, până ce ușa se deschise cu zgomot, lăsând să se strecoare în curte o rază îngusta de lumină. Hangiul nu o deschise decât puțin, îndeajuns pentru ca ei să poată intra unul câte unul, apoi o închise pe dată în urma lui Perrin, aproape prinzându-i călcâiele. Ajuns înăuntru, la lumină, Rand începu să clipească des.

Îngrijitorii nu se arătară surprinși de apariția lor, așa cum fusese bucătăreasa. Caii erau deja înșeuaiți și-i așteptau. Mandarb înălță trufaș capul, fără să-l bage în seamă decât pe Lan, însă Aldieb întinse botul pentru a adulmeca brațul lui Moiraine. Era acolo și un cal de povară, încărcat cu coșuri de răchită, precum și un animal uriaș cu coama bogată, mai înalt chiar decât armăsarul Străjerului, pregătit pentru Loial. Părea îndeajuns de mare pentru a trage de unul singur o haraba cu fân, dar pe lângă Ogier nu arăta mai mare decât un ponei.

Loial privi calul și mormăi, neîncrezător:

— Până acum am mers îndeajuns de bine și pe jos.

Jupân Gill îi făcu un semn lui Rand, arătându-i murgul pe care i-l împrumuta. La culoare, era aproape ca părul băiatului, era înalt și cu pieptul lat, dar nu așa de aprig precum fusese Noruț. Cercetându-l, Rand se simți foarte mulțumit. Jupân Gill îi spuse că se numea Roșcatul.

Egwene se duse drept la Bela, iar Nynaeve, la iapa ei cu picioare lungi.

Mat veni lângă Rand, ducându-și de căpăstru calul cenușiu pe care-l primise.

— Perrin mă sperie, șopti el, iar Rand îl privi fix. Ce să zic, se poarta ciudat. Tu nu crezi? Jur că nu mi se pare și nu e din pricina...

Rand încuviință. „Slavă Luminii, nu din pricina pumnalului.”

— Așa e, Mat, dar stai liniștit. Moiraine știe despre... lucrul acesta, ce-o mai fi și el. Nu-i nici o problemă.

Și-ar fi dorit să creadă în ceea ce spunea, dar măcar Mat părea ceva mai liniștit.

— Firește, încuviință el în grabă, privindu-l încă pe Perrin cu coada ochiului. Nici n-am spus altceva.

Jupân Gill se sfătui cu șeful îngrijitorilor. Bărbatul cel slab, cu față ca de cal, își duse mâna la frunte și se grăbi către fundul grajdurilor. Hangiul se întoarse spre Moiraine, cu un zâmbet mulțumit pe chipul său rotund.,

— Ramey spune că drumul e liber, Aes Sedai.

Zidul din fundul grajdurilor părea solid și gros, plin de rasteluri cu unelte. Ramey și un alt îngrijitor dădură la o parte furcile, greblele și lopețile, apoi se întinseră pe lângă rafturi pentru a umbla la niște zăvoare ascunse. Brusc, o parte din zid se răsuci înspre ei, pe niște balamale atât de bine tănuite, încât

Rand nu era convins că le-ar fi putut găsi nici măcar așa, cu ușa deschisă. Lumina care se revărsa din grajd cădea pe un perete de cărămidă, aflat la numai câteva picioare distanță.

— E doar o alee îngusta dintre clădiri, spuse hangiu, dar nimeni, în afara celor de aici, nu știe că se poate ajunge și prin grajduri. N-o să fie nimeni la pândă aici, nici o Mantie Albă și nici o cocardă, care să vă vadă ieșind.

Femeia Aes Sedai încuviință.

— Ține minte, bunule hangiu, dacă ți-e teamă că vei avea necazuri din pricina noastră, scrie-i lui Sheriam Sedai, din Ajah Albastră, în Tar Valon, iar ea te va ajuta. Mi-e teamă că eu și surorile mele avem deja multe lucruri de îndreptat, pentru cei care mi-au oferit ajutor.

Jupân Gill râse, fără să pară cătuși de puțin îngrijorat.

— Ce să spun, Aes Sedai, deja mi-ai dăruit singurul han din Caemlyn unde nu există șobolani. Ce aș mai putea să cer? Numai așa, și voi avea de două ori mai mulți clienți. Redeveni serios, încetând să mai tânjească. Orice ați avea de gând, Regina sprijină Tar Valon, iar eu sunt de partea Reginei, așa că vă doresc numai bine. Să te scalde Lumina, Aes Sedai. Pe toți să vă scalde Lumina.

— Și pe dumneata la fel, jupâne Gill, răspunse Moiraine, aplecând fruntea. Dar dacă este ca Lumina să scalde pe vreunul din noi, trebuie să ne grăbim. Ea se întoarse iute spre Loial. Ești gata?

Ogierul luă de căpăstru calul cel uriaș, privindu-i cu teamă botul. Încercând să nu rămână cu mâna prea aproape, el își conduse animalul către ușa din fund. Ramey sărea de pe un picior pe altul, nerăbdător s-o închidă la loc. Pentru o clipă, Loial ramase cu capul plecat pe o parte, ca și cum se bucura de o adiere care-i răcorea obrazul.

— Pe aici, spuse el, și o apucă pe aleea cea îngustă.

Moiraine îl urmă, la numai câțiva pași, apoi veni ră Rand și Mat. Rand se alesese și cu calul de povară, pe care trebuia să-l ducă de căpăstru. Nynaeve și Egwene intrară la mijloc, iar Perrin, în urma lor. Lan încheia șirul. Ușa secretă se închise iute, de îndată ce Mandarb păși pe aleea noroioasă. Zgomotul zăvoarelor potrivite la locurile lor, care le tăiau orice cale de întoarcere, i se păru lui Rand nefiresc de puternic.

Aleea, așa cum îi spusese jupân Gill, era într-adevăr foarte strâmtă și chiar mai întunecată decât curtea hanului, dacă era cu puțință așa ceva. Ziduri înalte și goale, de cărămidă sau de lemn, se înșirau pe ambele părți, iar deasupra se vedea doar o fâșie îngustă de cer întunecat. Coșurile mari și împletite, fixate pe spinarea calului de povară, se atingeau de ziduri. Erau pline cu provizii pentru călătorie, cele mai multe fiind oale de lut, în care se afla ulei. De asemenea, erau acolo mai multe bețe lungi, cu lămpi la capete, legate pe spinarea animalului, înăuntrul Căilor, din câte le spusese Loial, era mai întuneric decât în miez de noapte.

Lămpile pe jumătate pline foșneau la fiecare mișcare și se ciocneau una de alta cu un zgomot de tinichea. Nu era foarte puternic, dar, la ceasul acela dinaintea zorilor, orașul era tăcut. Foarte tăcut. Clinchetele înfundate păreau să răsunе la mare depărtare.

Când aleea ieși într-o strada, Loial alese drumul fără să șovăie. De acum, părea să știe exact încotro se îndrepta, ca și cum calea de urmat devenea din ce în ce mai limpede. Rand nu înțelegea cum de Ogierul putea găsi Poarta, iar Loial nu reușise să-i explice prea bine. Din câte le spusese, știa, pur și simplu, unde se afla; o simțea. Nu putea să explice, după cum nu putea să explice cum făcea să respire.

Grăbindu-se în susul străzii, Rand întoarse capul spre colțul unde se afla Binecuvântarea Reginei. Din câte le spusese Lamgwin, nu departe de acel colț se aflau încă vreo șase Mantii Albe. Erau atenți numai la han, dar orice zgomot putea să-i atragă pe urmele lor. Nimeni nu ieșea la ora aceea pentru treburi cinstite. Copitele cailor răsunau ca niște clopote pe strada pavată. Lămpile clincăneau de parcă armăsarul de povară le scutura cu bună știință. Numai după ce trecură de un alt colț, Rand încetă să mai privească peste umăr, și-i auzi și pe ceilalți din Emond's Field oftând ușurați.

Loial părea să urmeze drumul cel mai drept către Poartă, pe oriunde i-ar fi dus acesta. De câteva ori străbătura străzi largi și pustii, unde nu se afla decât, poate, vreun câine care se ascundea în umbră. Alteori o apucară pe alei la fel de înguste ca aceea pe care ieșiseră din han, unde, dacă nu erai atent, puteai să calci în cine știe ce. Nynaeve se plânse pe înfundate de mirosuri, dar nimeni nu încetini.

Întinericul începu să se risipească, preschimbându-se într-un cenușiu închis. Licăriri slabe care anunțau zorii apărură pe cer, deasupra acoperișurilor dinspre răsărit. Câțiva oameni ieșiră în stradă, bine înfodoliți pentru a se feri de frig, mergând cu capetele plecate, de parcă încă se visau în pat. Cei mai mulți nu dădeau nici o atenție celor din jurul lor. Numai câțiva aruncară câte o privire înspre șirul de oameni și cai, cu Loial în frunte, și numai unul dintre ei îi văzu cu adevărat.

Acela ridicase întâi privirea spre ei, la fel ca toți ceilalți, cufundat deja în propriile gânduri, apoi se împiedicase brusc, gata să cadă, și se întorsese pe călcâie ca să-i vadă mai bine. Încă nu se vedeau decât umbre, dar și asta fusese prea mult. Văzut din depărtare, Ogierul putea să treacă drept un bărbat înalt care ducea de căpăstru un cal obișnuit, sau drept unul de statură medie, cu un cal pirpiriu. Avându-i însă pe ceilalți după el, Loial arăta exact atât de mare cum și era, o data și jumătate cât un om, oricât de înalt. Trecătorul se uitase lung apoi, cu un strigăt înăbușit, plecase în fugă, cu mantia fluturându-i în urmă.

Cu timpul, aveau să mai apară și alții. Rand trase cu ochiul la o femeie care mergea grăbită pe cealaltă parte a străzii, fără să vadă altceva decât pavajul pe care călca. În scurtă vreme, aveau să apară mai mulți care să-i poată observa. Cerul de la răsărit se luminea.

— Acolo, rosti în cele din urmă Loial. E acolo, dedesubt.

Și le arătă o prăvălie, încă ferecată pentru noapte. Mesele din față erau goale, prelatele de deasupra lor, strânse și legate, ușile, zăvorâte bine. La ferestrele de deasupra, unde locuia proprietarul, nu se vedea nici o lumină.

— Dedesubt? sări Mat, nevenindu-i să creadă. Și cum facem să...?

Moiraine ridică un braț, îndemnându-l să tacă, și le făcu semn s-o urmeze pe alea de lângă prăvălie. Cai și oameni laolaltă, ei se înghesuiră în locul liber dintre două clădiri. Din pricina zidurilor înalte, acolo bezna era încă de nepătruns.

— Trebuie să fie o ușă care dă în pivniță, șopti Moiraine. Ah, da.

Brusc, se făcu lumină. Deasupra palmei întinse a femeii apărură un glob care scânteia puternic, cam cât pumnul unui bărbat, și care se mișca odată cu mâna ei. Rand se gândi că trecuseră prin multe dacă nimeni nu mai părea tulburat de asta,

Moiraine își apropie palma de ușile pe care le găsisese, undeva jos. Erau ușor înclinate și ferecate cu un zăvor prins în niște cârlige zdravene și cu un lacăt de fier mai mare decât mâna lui Rand și plin de rugină. Loial trase ușor de el.

— Pot să-l smulg, cu zăvor cu tot, dar o să facă atâta zgomot, încât o să trezească tot cartierul.

— Mai bine să nu stricăm nimic, dacă nu-i absolut necesar, răspunse Moiraine.

Ea cercetă cu atenție lacătul, apoi, pe neașteptate, lovi ușor cu toiagul fierul ruginit, iar lacătul se deschise pe dată. Cu mișcări grăbite, Loial îl scoase de la locul lui și deschise ușile larg. Moiraine coborî pe rampa care ieși la iveală, luminându-și calea cu ajutorul globului din palmă. Aldieb o urmă, pășind grațios.

— Aprindeți lămpile și coborâți, le șopti ea. Avem loc. lute. În curând o să se lumineze.

În grabă mare, Rand dezlegă lămpile de pe șaua calului de povară, dar, chiar înainte s-o aprindă pe prima, își dădu seama că deja putea distinge chipul lui Mat. În câteva minute, străzile aveau să se umple de oameni, iar proprietarul prăvăliei avea să coboare pentru a începe treaba, și toți aveau să se întrebe de ce erau atâția cai pe alee. Mat mormăi ceva, nemulțumit de ideea de a aduce caii înăuntru, dar Rand se simți ușurat când îl conduse pe al său în josul rampei. Mat îl urmă, mormăind în continuare, dar la fel de grăbit.

Lampa lui Rand se clătina în vârful bățului, lovindu-se de tavan dacă nu era atent. Nici Roșcatul, nici calul de povară nu se simțeau în largul lor pe rampă. După ce ajunse jos, se dădu la o parte din calea lui Mat. Moiraine lăsă globul de lumină să se stingă, dar, pe măsură ce coborau și ceilalți, încăperea se lumina din ce în ce mai mult.

Pivnița avea aceleași dimensiuni ca și clădirea de deasupra. Cel mai mult spațiu era ocupat de coloanele de cărămidă, mai înguste la bază și cam de cinci ori mai late la vârf, aducând cu niște arcade. Era loc îndeajuns pentru toți, dar Rand tot se simțea înghesuit. Creștetul lui Loial ajungea până în tavan. După cum lăsase să se înțeleagă lacătul cel ruginit, încăperea nu mai fusese folosită de multă vreme. Podeaua era goală, în afară de câteva butoaie sparte, pline cu tot felul de nimicuri, și de un

strat gros de praf care se ridicase de la pământ și plutea în lumina lămpilor.

Lan intră ultimul și, de îndată ce-l duse pe Mandarb până jos, se întoarse să închidă ușile.

— Sânge și cenușă, mârâi Mat, de ce să fi construit o poartă dintr-aia într-un loc ca ăsta?

— Dar n-a fost mereu așa, spuse Loial, al cărui glas tunător răsună în pivnița pustie. Nicidecum!

Rand își dădu brusc seama că Ogierul era mânios, și se tulbură.

— Cândva, aici erau copaci. Tot soiul de copaci dintre cei care creșteau prin acest ținut, toți copacii pe care Ogierii îi puteau face să prindă rădăcini. Falnicii Copaci, înalți de o sută de picioare. Crengi pline de frunze și adieri răcoroase care să poarte cu ele mirosul frunzelor și al florilor și să mențină vie amintirea păcii din steddung. Și toate astea au pierit, pentru ce?!

Și lovi cu pumnul într-o coloană care păru să se cutremure. Rand era sigur că auzise cărămizile sfărâmându-se. Din tavan se prăvăli o cascadă de tencuială.

— Ceea ce s-a ȳesut deja nu mai poate fi schimbat, rosti cu blândețe Moiraine. Dacă ne dărmăm clădirea în cap, n-o să faci copacii să crească din nou.

Sprâncenele căzute ale lui Loial îi dădeau un aer mai stânjenit decât putea exprima un chip omenesc.

— Poate, cu ajutorul dumitale, Loial, vom împiedica Umbra să se întindă și peste desișurile care încă mai exista. Ne-ai adus în locul pe care-l căutam.

Când ea se duse lângă un perete, Rand își dădu seama că acesta era altfel decât ceilalți. În primul rând, nu era din cărămidă, ci din piatră meșteșugit lucrată, împodobit cu un model complicat de frunze și corzi de iederă și deschis la culoare, în ciuda stratului de praf. Cărămizile și mortarul care le ținea în loc erau vechi, dar ceva din zidul de piatră spunea că acesta fusese acolo cu mult, mult înainte, pe când cărămizile nici măcar nu fuseseră scoase din cuptor. Constructorii clădirii, care și ei dispăruseră de secole, folosiseră ceea ce era deja în picioare, iar alți oameni, veniți după aceea, transformaseră totul într-o pivniță.

O parte din zidul împodobit, aflată chiar la mijloc, era și mai frumos ornată decât restul, care, prin comparație, părea o schiță

grosolană. Frunzele desenate pe piatră păreau moi, împietrite în loc în clipa în care o adiere blândă de vară le făcea să se înfioare. În ciuda acestui fapt, păreau și foarte vechi, mult mai vechi decât restul peretelui, așa cum și acesta era mai vechi decât pereții de cărămidă. Loial privea într-acolo, de parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, chiar și în stradă, urmărit de mulțime.

— Avendesora, șopti Moiraine, mângâind o frunză ca de trifoi, desenată în piatră.

Rand cercetă desenul; nicăieri nu se mai vedea nici o altă frunză la fel cu aceea.

— Frunza din Copacul Vieții este cheia, rosti femeia Aes Sedai, și, pe dată, frunza se desprinsese și căzu în palma ei.

Rand clipi surprins; din spatele său, se auziră exclamații de uimire. Frunza păruse să facă parte din desen, la fel ca toate celelalte. Netulburată, femeia Aes Sedai o așeză la loc, puțin mai jos. Frunza cu trei vârfuri se fixă în perete, de parcă tocmai acolo îi era locul, și deveni din nou una cu desenul. Imediat, tot aspectul peretelui se schimbă.

De-acum, Rand era aproape convins că vedea frunzele tremurând în bătaia unei adieri tainice; mai că-i venea să creadă că, pe sub stratul de praf, ele erau verzi, un covor de verdeață primăvărată acolo, în pivnița luminată cu lămpi. Străvechiul desen se despică. La început, deschizătura era aproape cu neputință de observat, apoi ea se lăți, pe măsură ce jumătățile peretelui se răsuciră încet, înspre ei, până când se deschiseră cu totul. Pe spatele ușilor se afla același desen ca pe față, aceeași revărsare de frunze și de corzi de iederă, părând aproape vii. În spate, acolo unde ar fi trebuit să se vadă adâncul pământului, sau pivnița din clădirea vecină, imaginea lor se reflecta vag într-o suprafață mată, care sclipea slab.

— Am auzit, începu Loial, cu durere, dar și cu teamă în glas, că era o vreme când Porțile sclipeau ca niște oglinzi. Era o vreme când călătorul care străbătea Căile pășea scăldat în razele soarelui, sub cerul limpede. Așa era cândva.

— N-avem timp de pierdut, replică Moiraine.

Lan trecu pe lângă ea, cu Mandarb de căpăstru, ducând în mână bățul cu lampa la vârf. Imaginea sa umbrită se apropie din partea opusă, conducând umbra calului. Omul și imaginea se contopiră, părând a se cufunda în suprafața sclipitoare, și

dispărură. O clipă, armăsarul cel negru se împotrivi. Căpăstrul părea să-l lege de umbra tulbure a propriei imagini. Frâiele se încordară, iar calul dispăru și el înăuntru.

O vreme, toți cei din pivniță rămaseră cu ochii ațintiți la Poartă.

— lute, îi îndemnă Moiraine. Eu trebuie să trec ultima. Nu putem lăsa Poarta deschisă, ca s-o găsească cineva din întâmplare. lute.

Oftând din greu, Loial păși prin oglindă. Dându-și capul pe spate, calul cel uriaș încercă să se ferească, dar ceva îl trase cu putere înăuntru. Dispărură cu totul, la fel ca Străjerul și Mandarb.

Șovăind, Rand îndreptă lampa spre Poarta. Aceasta se contopi cu imaginea ei, apoi dispăru. El se forță să pășească mai departe, urmărind bățul care dispărea și el bucată cu bucată, apoi trecu la rândul lui, contopindu-se cu imaginea reflectată. Gura i se căscă. Simți pe piele un fior de gheață, ca și cum trecea printr-un zid de apă rece. Timpul părea să se prelungească la nesfârșit; frigul îl cuprindea încet-încet, acoperindu-i fiecare por.

Brusc, fiorul se sparse ca o bulă de săpun, iar el se opri ca să-și tragă sufletul. Pătrunsesse pe Căile de Taină. Drept în față, Loial și Lan așteptau răbdători, împreună cu caii. În jurul lor era beznă, care părea să se întindă la nesfârșit. Lămpile îi scaldau într-un cerc îngust de lumină, prea slabă, ca și cum ceva se lupta cu strălucirea sau o înghițea.

Simțindu-se dintr-odată neliniștit, Rand trase de frâie. Roșcatul și calul de povară pătrunseră înăuntru dintr-un salt, aproape răsturnându-l. Împleticindu-se, își recăpătă echilibrul și se duse repede lângă Străjer și Ogier, trăgând după sine și caii speriați, care nechezau încetișor. Până și Mandarb părea ceva mai liniștit, văzând și alți cai alături de el.

— Când treci printr-o poartă, Rand, nu te grăbi, îl avertiză Loial. Înăuntru e altfel decât afară. Privește.

El se uită îndărăt, acolo unde-i arătase Ogierul, așteptându-se să vadă aceeași strălucire domoală. În loc de asta, descoperi că putea să vadă în pivniță, ca printr-un vitraliu uriaș așezat acolo, în beznă. Observă, tulburat, că de jur împrejurul acestei ferestre spre pivniță părea să nu mai existe nimic, decât beznă.

Spuse asta cu voce tare, încercând să râdă, dar Loial îl luă în serios.

— Poți să-i dai ocol cu pasul, dar de pe partea cealaltă n-ai vedea nimic. Totuși, nu te-aș sfătui. Cărțile nu spun foarte limpede ce se afla în spatele unei Porți. Cred că te-ai putea rătăci pe acolo pentru totdeauna.

Rand scutură din cap și încercă să-și îndrepte atenția spre Poarta Însăși, și nu spre ceea ce se afla în spatele ei, numai că și așa se tulbura destul de tare. Dacă ar mai fi avut la ce să se uite, prin bezna care înconjura Poarta, ar fi făcut-o. Moiraine și ceilalți se vedeau destul de limpede în pivniță, prin deschizătura fumurie, dar se mișcau ca într-un vis. Fiecare pas părea un gest măreț, exagerat. Mat se îndreptă spre Poartă ca și cum s-ar fi deplasat printr-o bucată imensă de piftie, părând că înoată.

— Roata se învâрте mai repede aici, înăuntru, îi explică Loial, apoi își roti privirile prin întunericul dimprejur lor și lăsă umerii în jos, abătut. Nimeni dintre cei în viață nu știe totul despre acest loc. Mi-e frică de ceea nu știu despre Căi, Rand.

— Cel Întunecat, interveni Lan, nu poate fi înfrânt fără să înfrunți primejdiile. Dar suntem încă în viață și avem și nădejdea de a rămâne așa și pe mai departe. Nu ceda înainte să fii înfrânt, Loial.

— N-ai mai vorbi cu atâta încredere dacă ai mai fi fost vreodată pe aici, răspunse Ogierul; glasul său, de obicei atât de răsunător, era grav. Privea țintă în întuneric, de parcă ar fi văzut ceva apropiindu-se. Nici eu n-am mai fost, dar am văzut Ogieri care au pătruns printr-o Poartă și s-au întors. N-ai mai vorbi așa, dacă ai fi făcut-o și dumneata.

Mat trecu de poartă și începu din nou să se miște firesc. Vreme de o clipă, rămase pe loc, privind țintă împrejur, la întunericul care părea să se întindă la nesfârșit, apoi veni în fugă spre ei, cu lampa care se clătina în vârful bățului și cu calul în urma lui, mai mai să-l dărâme. Unul câte unul, trecură și ceilalți. Perrin, Egwene și Nynaeve se opriră și ei o clipă, tăcuți și uluiți, înainte să se grăbească să se alăture grupului. Fiecare lampă lărga cercul de lumină, dar nu atât cât ar fi trebuit. S-ar fi zis că bezna se adâncea cu cât era mai multă lumină, de parcă se lupta din răputeri să nu fie străpunsă.

Era un gând pe care Rand își dorea să-l uite. Faptul că se aflau aici era îndeajuns de îngrijorător, și fără ca întunericul să

prindă viață. Cu toate acestea, cu toții păreau să simtă apăsarea. Mat renunțase la replicile sale în doi peri, iar Egwene părea să-și dorească să nu fi venit cu ei. În tăcere priveau Poarta, ultima fereastră înspre lumea pe care o cunoșteau.

În cele din urmă, în pivniță rămase doar Moiraine, luminată slab de lampa pe care o avea cu ea. Femeia Aes Sedai se mișca tot ca prin vis. Mâna ei se plimbă încet pe perete, până ce găsi frunza de Avendesora care se afla, și pe această parte, undeva mai jos, așa cum o așezase Moiraine pe partea cealaltă. Scoțând-o din loc, o așază acolo unde fusese la început. Rand se întrebă brusc dacă se mutase și cealaltă.

Femeia Aes Sedai veni înăuntru, conducând-o pe Aldieb, în timp ce porțile de piatră începură să se închidă încet în urma ei. Se apropie de grup, iar porțile rămaseră cufundate în întuneric. Fereastră spre pivniță se îngustă, apoi dispăru, înghițită de bezna care se întinse peste tot în jurul lor, dincolo de cercul slab de lumina.

Brusc, li se păru că lămpile erau singura sursă de lumină rămasă pe lume. Rand își dădu seama că era înghesuit umăr la umăr între Perrin și Egwene. Fata îl privi cu ochii mari și veni și mai aproape, iar Perrin nu făcu niciun gest să se tragă mai încolo. Atingerea altei ființe umane îți dădea puțin curaj, acum că toată lumea se cufundase în întuneric. Până și caii păreau să simtă neliniștea care-i împingea din ce în ce mai aproape unul de altul.

Pă rând netulburați, Moiraine și Lan se urcară pe cai, iar femeia Aes Sedai se aplecă înainte, cu brațele sprijinite pe toiagul sculptat, așezat de-a curmezișul șei.

— Trebuie să plecăm, Loial.

Acesta tresări, apoi încuviință energic din cap.

— Da, da, Aes Sedai, ai dreptate. Să nu pierdem nici o clipă.

Și le arată o dungă lată și albă care se întindea sub picioarele lor, iar Rand se trase iute la o parte. La fel făcură și ceilalți din Ținutul celor Două Râuri. Rand se gândi că podeaua trebuia să fi fost cândva netedă, dar acum era plină de găuri, ca niște pete de vărsat. Dunga albă era întreruptă în mai multe locuri.

— Asta duce de la Poartă la prima Călăuzire. De acolo...

Loial se uită îngrijorat în jur, apoi se urcă în șa, fără să se mai teamă ca înainte. Pe spinarea acestuia fusese așezată cea

mai mare șa găsită de șeful grădărilor, dar tot nu era îndeajuns de încăpătoare pentru Ogier. Picioarele sale atârnavă până la genunchii animalului.

— Să nu pierdem nici o clipă, mormăi el, iar ceilalți îi urmau exemplul, fără nici o tragere de inimă.

Moiraine și Lan înaintau de-o parte și de alta a lui Loial, urmând dunga albă prin întuneric. Toți ceilalți se înghesuiau în urma lor, cât puteau de aproape unul de altul, cu lămpile legându-se deasupra capetelor. Acestea ar fi trebuit să dea suficientă lumină cât pentru o casă întreagă, dar la zece picioare depărtare nu se mai vedea nimic. Bezna înghițea totul, ca și cum acolo ar fi fost un zid. Scârțâitul șeilor și tropotul copitelor pe piatră nu părea să răsună dincolo de marginea cercului de lumină.

Mâna lui Rand se tot îndrepta spre sabie, dar nu pentru că i-ar fi trecut prin cap că era ceva acolo, vreo făptură de care trebuia să se apere. De fapt, părea că nu există niciun loc în care să se poată ascunde vreo făptură. Cercul de lumină din jurul lor putea la fel de bine să fie o peșteră, înconjurată pe toate părțile de stâncă, fără cale de ieșire. Oricât ar fi înaintat, nu se schimba nimic. Rand pipăia mânerul sabiei ca și cum strânsoarea mâinii sale ar fi putut îndepărta stânca pe care o simțea de jur împrejur. Atingând sabia, își amintea de învățăturile lui Tam și, pentru scurtă vreme, putea regăsi liniștea din hău. Dar sentimentul acela apăsător reapărea de fiecare dată, micșorând hăul până ce acesta rămânea doar ca o peșteră în mintea lui, și trebuia să o ia de la capăt, atingând sabia lui Tam pentru a-și aminti.

Când, în cele din urmă, peisajul se schimbă, se simți mai ușurat, deși era vorba doar despre o lespede înaltă, așezată vertical, care apărură din bezna în fața lor. Dunga cea albă se oprea la piciorul ei. Pe suprafața întinsă se vedeau linii răsucite din metal, meșteșugit trasate, care-i aminteau lui Rand de niște corzi de iederă sau de frunze. Pete incolore acopereau și piatra, și metalul.

— Călăuzirea, spuse Loial, și se aplecă în șa pentru a privi în cruntat liniile de metal.

— Scrierea Ogier, observă Moiraine, dar semnele sunt atât de șterse, încât de-abia pot să-mi dau seama ce spune.

— Nici eu nu prea înțeleg ce scrie replica Loial, dar e suficient ca să știu că trebuie s-o luăm pe aici.

Și își îndemnă calul într-o direcție anume, îndepărtându-se de Călăuzire. Razele de lumină dădură la iveală alte construcții din piatră, care păreau să fie poduri cu pereți de stâncă, înalte, care se pierdeau în depărtare, și rampe ușor arcuite, fără vreo balustradă, care duceau în sus și în jos. Însă între acestea și poduri erau parapete care le ajungeau până la piept, ca și cum, acolo cel puțin, ar fi existat pericolul să cadă în gol. Parapetele erau alcătuite din bucăți rotunde de piatră albă, simplă, îmbinate laolaltă într-un chip complicat. Lui Rand, imaginile i se păreau de a dreptul familiare, dar știa că trebuia să fi fost rodul imaginației sale, care căuta să regăsească ceva cunoscut în acel loc unde totul era straniu.

La piciorul unuia dintre poduri, Loial se opri ca să citească textul scurt de pe coloana îngustă de piatră aflată acolo. Încuviințând din cap, se îndreptă spre pod.

— Ăsta-i primul pod din drumul nostru, spuse el peste umăr.

Rand se întrebă cum de podul se ținea în picioare. Copitele cailor scrâșneau, de parcă la fiecare pas se mai desprindea câte o bucățică de piatră. Peste tot în jur se vedeau găuri, nu foarte adânci, unele minuscule, altele late și mari, ca și cum plouase cu acid sau piatra putrezise. Peretele podului era și el plin de crăpături și de găuri. Din loc în loc, dispăruse cu totul, lăsând în urmă porțiuni goale, unele ajungând până la o lungime de cal. Podul putea foarte bine să fie făcut din stâncă și să ajungă până în centrul pământului, dar, așa cum îl vedea, Rand nu nădăjduia decât să fie îndeajuns de solid pentru a le îngădui să ajungă la celălalt capăt. „Dacă există un capăt.”

În cele din urmă, podul se termină, într-un loc care părea aidoma cu capătul la care se urcaseră. Rand nu vedea decât porțiunile atinse de lumina lămpilor, dar avea impresia că se aflau într-un loc vast, ca un deal cu o porțiune plană la vârf, din care plecau în toate direcțiile poduri și rampe. O Insulă, după cum le spuse Loial. Se afla acolo și o Călăuzire, acoperită cu inscripții - i se păru că stătea drept în mijloc, dar nu avu cum să-și dea seama dacă era sau nu așa. Loial citi indicațiile, apoi îi conduse spre una din rampe, care urca, încolăcindu-se.

După un urcuș lung și nenumărate ocoluri, rampa îi duse pe o altă Insulă, aidoma celei de pe care plecaseră. Rand încerca

să-și imagineze cum arăta rampa, dar renunță. „Insula asta nu poate fi chiar deasupra celeilalte. Pur și simplu nu se poate.”

Loial cercetă o altă lespede acoperită cu inscripții, găsi o altă coloană care însemna drumul și-i conduse spre un alt pod. Rand nu mai reușea să priceapă încotro se îndreptau.

În cercul lor strâmt de lumină, fiecare pod era exact la fel ca acela dinainte, numai că unele aveau spărturi în pereți, iar altele, nu. Și Insulele se diferențiau numai după lespezile Călăuzirilor, unele fiind mai deteriorate decât altele. Rand pierdu noțiunea timpului; nu mai era sigur nici măcar câte poduri străbătuseră sau câte rampe. Străjerul, în schimb, avea probabil un al șaselea simț. Tocmai când Rand simți cum îl apucă foamea, Lan îi anunță liniștit că era amiază și coborî de pe cal pentru a le împărți pâine, brânză și carne uscată, din proviziile pe care le aveau cu ei. Venise rândul lui Perrin să ducă de căpăstru calul de povară. Se aflau pe o Insulă, iar Loial era preocupat cu descifrarea indicațiilor de pe lespedea Călăuzirii.

Mat dădu să coboare din șa, dar Moiraine spuse:

— Timpul e prea prețios aici ca să-l irosim. Pentru noi, cel puțin. O să ne oprim numai când vine momentul să dormim.

Lan se urcase deja înapoi pe spinarea lui Mandarb.

Lui Rand îi cam dispăru pofta de mâncare la gândul că urma să doarmă înăuntru. Aici era mereu noapte, dar nu o noapte potrivită pentru somn. Îmbucă totuși ceva, fără să se dea jos, la fel ca toată lumea. Era greu să țină în același timp lampa, mâncarea și frâiele, însă, chiar dacă crezuse că nu-i mai era foame, dădu gata și ultimele firimituri de pâine și de brânză, lingându-și degetele, și se gândi cu tristețe că ar mai fi vrut. Ba chiar îi veni în minte că nu era chiar așa de rău pe Căile de Taină, până la urmă. Oricum, nu era așa cum le spusese Loial. Chiar dacă se simțeau ca la apropierea unei furtuni, totuși nimic nu se schimba. Nimic nu se întâmpla. Era aproape plicticos.

Apoi însă, un mormăit de uimire al lui Loial rupse tăcerea. Rand se ridică în scări, ca să tragă cu ochiul pe lângă Ogier, și înghiți în sec: se aflau pe un pod care, la numai câteva picioare în fața lui Loial, se termina cu o spărtură cu contururi neregulate.

CAPITOLUL 45

Urmăritorul din umbră

Lumina lămpilor se întindea tocmai cât era nevoie pentru a atinge porțiunea cealaltă, care se vedea prin întuneric ca dintele spart al unui uriaș. Calul lui Loial bătu nervos din copită, iar o piatră desprinsă din podea căzu în hăul întunecat de dedesubtul lor. Rand nu auzi niciun zgomot care să arate că ar fi atins fundul.

Îndemnându-l pe Roșcat, se apropie de margine. În jos, atâta cât putea să vadă, coborându-și lampa din vârful bățului, nu era nimic. Și sus, și jos, numai beznă, care înghițea lumina. Dacă exista un fund, putea să fie la o mie de picioare sub ei. Sau putea să nu existe deloc. În schimb, pe partea cealaltă, văzu cu uimire că podul nu era sprijinit pe nimic. Era foarte subțire, iar dedesubt nu se afla absolut nimic.

Dintr-odată, stânca de sub picioare i se păru subțire ca o foaie de hârtie, iar abisul de dincolo de margine începu să-l tragă în jos. Lampa și bățul păreau îndeajuns de grele pentru a-l răsturna din șa. Amețit, se trase înapoi de la margine cu grijă, așa cum se și apropiase.

— La asta ne-ai adus, Aes Sedai? întrebă Nynaeve. Toate astea numai ca să aflăm că, până la urmă, trebuie să ne-ntoarcem în Caemlyn?

— Nu trebuie să ne-ntoarcem, răspunse Moiraine. Cel puțin nu până în Caemlyn. Pentru fiecare destinație, există multe Căi. Trebuie să ne-ntoarcem numai până ce Loial găsește alt drum spre Fal Dara. Loial? Loial!

Ogierul își mută privirile dintre abis cu un efort vizibil.

— Ce? O, da, Aes Sedai, pot găsi alt drum. Nu...

Ochii i se îndreptară din nou spre hău, fără voia lui, iar urechile îi tresăltară.

— Nu crezusem că totul se putea degrada atât de mult. Dacă până și podurile se sfărâmă, s-ar putea să nu găsesc drumul pe care-l doresc. S-ar putea să nu găsesc niciun drum de întoarcere. Poate că podurile se prăbușesc chiar acum în urma noastră.

— Trebuie să existe un drum, spuse Perrin, cu glasul lipsit de expresie; ochii lui păreau să atragă toată lumina, sclipind auriu. „Un lup încolțit, se gândi Rand, uimit. Cu asta seamănă.”

— O să fie după cum țese Roata, grăi Moiraine, dar eu, una, nu cred că podurile se prăbușesc atât de repede precum crezi dumneata. Privește piatra, Loial. Până și eu îmi pot da seama că asta s-a petrecut demult.

— Da, rosti rar Loial. Da, Aes Sedai, văd și eu. Aici nu plouă și nu e niciun pic de vânt, dar podul ăsta s-a prăbușit de cel puțin zece ani.

El dădu din cap, zâmbind ușurat, atât de fericit de ceea ce descoperise, încât, preț de o clipă, păru să uite de teamă. Apoi, privi în jur și ridică stingerit din umeri.

— Aș putea să găsesc alte drumuri cu mai mare ușurință decât cel spre Mafal Dadaranell. Tar Valon, de exemplu? Sau steddingul Shangtai. De la ultima Insulă, mai erau numai trei poduri până acolo. Presupun că de acuma Fruntașii ar dori să-mi vorbească.

— Fal Dara, Loial, spuse ferm Moiraine. Ochiul Lumii se află dincolo de Fal Dara, și acolo trebuie să ajungem.

— Fal Dara, încuviință fără entuziasm Ogierul.

Ajunși înapoi la Insulă, Loial cercetă amănunțit lespedea acoperită de inscripții, cu sprâncenele lăsate foarte jos și murmurând ca pentru sine. În curând, nimeni nu mai reuși să-l înțeleagă, căci o dădu pe limba sa, care suna precum ciripitul unor păsări pe tonuri foarte joase. Lui Rand i se păru ciudat că un neam atât de mare avea o limbă atât de muzicală. În cele din urmă, Ogierul dădu din cap. Conducându-i spre podul pe care-l alesese, se întoarse ca să tragă trist cu ochiul la semnul aflat alături de un altul.

— Trei poduri până la stedding Shangtai, oftă el, dar trecu de locul respectiv fără să se oprească și o apucă pe cel de-al treilea pod care le ieși în cale. Apoi privi din nou în urmă, plin de regrete, deși podul care ducea spre casa lui era cufundat în beznă. Rand își apropie calul de al lui.

— Când se termină totul, Loial, tu ai să-mi arăți steddingul tău, iar eu, Emond's Field. Dar nu pe Căile de Taină. O să mergem pe jos sau călare, chiar dacă durează o vară întreagă.

— Dar crezi că se va sfârși vreodată, Rand?

El se încruntă.

— Ai spus că vom ajunge în Fal Dara în două zile.

— Nu-i vorba despre Căi, Rand. Despre tot restul, răspunse Loial, privind în spate la femeia Aes Sedai, care vorbea încetișor cu Lan, călărind umăr la umăr. Ce te face să crezi că se va termina vreodată?

Podurile și rampele îi purtară în sus, în jos și în toate direcțiile. Câteodată dădeau de cărări albe care plecau din dreptul unei Călăuziri, la fel ca aceea pe care o urmaseră la plecarea din Caemlyn. Rand observă că nu era singurul care privea cărările curios și ușor nostalgic. Nynaeve, Perrin, Mat și chiar și Egwene le lăsau în urmă cu mare părere de rău. La capătul fiecăreia se afla o Poartă, o cale de a ieși din nou în lume, unde era cer, soare și vânt. Până și vântul ar fi fost bine venit. Urmăriți de privirile vigilente ale lui Moiraine, nu se opreau în dreptul nici unei cărări, dar Rand nu era singurul care să privească înapoi, chiar și după ce Insula, Călăuzirea și dunga cea albă se pierdeau în întuneric.

Când Moiraine îi anunță că aveau să înnopteze pe una din Insule, Rand căscă de mama focului. Mat privi bezna care se întindea de jur împrejur și pufni zgomotos, dar coborî din șa la fel de repede ca restul. Lan și băieții dădură șeile jos de pe cai și-i priponiră, în timp ce Nynaeve și Egwene pregătiră o sobiță cu ulei, ca să fiarbă ceaiul. Sobița, care arăta ca fundul unei lămpi, era folosită de Străjerii care pătrundeau în Mana Pustiitoare, din câte le spuse Lan, acolo unde ar fi fost primejdios de făcut un foc cu lemne. Străjerul scoase din coșurile de provizii niște trepiede, în care lămpile puteau fi așezate de jur împrejurul taberei.

Loial cercetă o vreme Călăuzirea, apoi se așează în fața ei cu picioarele încrucișate și pipăi piatra plină de praf și de găuri.

— Odinioară, pe Insule creșteau diverse plante, povesti el cu tristețe. Așa se spune în toate cărțile. Exista iarbă verde pe care puteai dormi, moale ca un pat de puf, și pomi încărcăți cu fructe, ca să-ți închei masa cu un măr, o pară sau o gutuie, dulci, coapte și zemoase, indiferent de vremea de afară.

— Nu-i nimic de vânat, mârâi Perrin, apoi păru surprins de ceea ce rostise.

Egwene îi întinse lui Loial o cană cu ceai, dar el o ținu în mână fără să bea, privind-o fix, de parcă în adâncurile ei își regăsea pomii încărcăți cu fructe.

— N-ai de gând să iei nici o măsură de apărare? o întrebă Nynaeve pe Moiraine. Sunt convinsă că pe aici umblă făpturi mai rele decât șobolanii. Chiar dacă n-am văzut nimic, o simt.

Femeia Aes Sedai își frecă dezgustată palmele.

— Ceea ce simți este Mana, Puterea cu ajutorul căreia au fost făurite Căile. Nu vreau să folosesc Puterea aici, înăuntru, decât dacă n-am de ales. Mana este atât de puternică, încât, orice aș încerca să fac, n-ar ieși bine.

Și, cu asta, îi reduse pe toți la tăcere, inclusiv pe Loial. Lan se așază să mănânce liniștit, ca și cum puneă lemne pe foc; nu conta ce mânca, ci doar să-și hrănească trupul. Moiraine mănca și ea din belșug, cu maniere alese, de parcă nu se aflau pe o stâncă pierdută în mijlocul unei pustietăți. Rand, în schimb, nu luă decât câteva îmbucături. Flăcăruia sobiței ajungea numai pentru a fierbe apa, dar Rand se aplecă spre ea, ca și cum îi putea absorbi căldura, atingându-i cu umerii pe Mat și pe Perrin. Cu toții se așezară înghesuiți în jurul sobiței. Mat uitase de pâinea, brânza și carnea pe care le ținea în mână, iar Perrin își pusese jos farfuria de tinichea după numai câteva îmbucături. Atmosfera deveni din ce în ce mai mohorâtă; cu toții stăteau cu capul plecat, speriați de bezna dimprejur.

Moiraine îi cerceta cu privirea în timp ce mânca. În cele din urmă, își puse jos farfuria și-și șterse buzele cu un șervet.

— Pot să vă spun un lucru care să vă înveselească. Nu cred că Thom Merrilin a murit.

Rand o sfredeli cu privirea.

— Dar... Pieritul...

— Mat mi-a spus ce s-a petrecut în Whitebridge, continuă femeia Aes Sedai. Oamenii de acolo au pomenit de un Menestrel, dar nu au spus și c-ar fi murit. Dacă ar fi fost ucis, mi-ar fi spus-o precis. Whitebridge nu e un oraș atât de mare pentru ca un Menestrel să treacă neobservat. Iar Thom face parte din Pânza care se țese în jurul vostru. Are un rol mult prea important pentru a dispărea așa de repede.

„Prea important? se gândi Rand. Dar de unde știe Moiraine...?”

— A văzut Min ceva legat de Thom?

— A văzut multe, răspunse Moiraine pe un ton misterios. Legat de voi toți. Aș vrea să pot înțelege măcar jumătate din câte a văzut, dar nici măcar ea nu e în stare să înțeleagă.

Vechile stavile se prăbușesc. Dar, indiferent ce ar face Min, ea vede adevărul. Sorțile voastre sunt unite. A lui Thom, la fel.

Nynaeve pufni disprețuitoare și-și mai turnă o cană cu ceai.

— Nu înțeleg cum de-a putut vedea ceva legat de noi, râse Mat. Din câte-mi amintesc, nu și-a luat nici o clipă ochii de la Rand.

Egwene ridică dintr-o sprânceană.

— Da? Asta nu mi-ai spus, Moiraine Sedai.

Rand trase cu ochiul la ea. Nu-l privea, dar tonul pe care vorbise fusese prea liniștit.

— I-am vorbit o singură dată, răspunse el. Se îmbracă în haine băiețești și are părul la fel de scurt ca al meu.

— I-ai vorbit. O dată, îngână Egwene, dând încet din cap; tot fără să-l privească, își duse cana la buze.

— Min e doar o fată care lucra la hanul din Baerlon, interveni Perrin. Nu ca Aram.

Egwene se înecă dintr-odată cu ceaiul.

— Prea fierbinte, murmură ea.

— Cine-i Aram? Întrebă Rand.

Perrin zâmbi, așa cum făcea Mat pe vremuri, când pregătea vreo șotie, și coborî ochii.

— Un Pribeag, răspunse Egwene, nepăsătoare, dar cu obraji roșii ca focul.

— Un Pribeag, repetă și Perrin, liniștit. Unul care dansează. Ca o pasăre. Nu așa ai spus, Egwene? Că era ca și cum ai fi zburat pe aripile unei păsări?

Egwene își puse cana jos cu mișcări ferme.

— Nu știu dacă și voi sunteți obosiți, dar eu, una, mă duc să mă culc.

Când ea se înfășură în paturi, Perrin se întinse spre Rand, îi dădu un ghiont în coaste și-i făcu șmecherește cu ochiul. Rand se trezi că-i răspunde cu un rânet. „Arde-m-ar focul, ce bine a ieșit de data asta. Aș vrea să știu și eu așa de multe lucruri despre femeii ca Perrin.”

— Rand, începu Mat cu un glas viclean, poate c-ar trebui să-i povestești lui Egwene despre Else, fiica fermierului Grinwell.

Egwene înălță capul, uitându-se mai întâi la Mat, apoi la Rand, iar el se ridică iute ca să-și ia paturile.

— Ce somn mi s-a făcut...

Atunci, toți cei din Emond's Field începură să-și caute păturile, împreună cu Loial. Moiraine rămase pe loc, sorbind din ceai. Lan făcu la fel. Străjerul nu părea să vrea vreodată să doarmă, și nici să aibă nevoie.

Nici măcar când se culcară nu se îndepărtară prea mult unii de alții. În jurul sobiței apărură astfel mai multe movilițe acoperite cu pături, aproape atingându-se.

— Rand, șopti Mat, a fost ceva între tine și Min asta? Nici n-am văzut-o prea bine. Era drăguță, dar trebuie să fie cam de vârsta lui Nynaeve.

— Și cu Else cum e? se auzi și Perrin, din partea cealaltă. Drăguță?

— Sânge și cenușă, mormăi Rand, nici nu mai pot să vorbesc cu o fată? Parc-ați fi Egwene.

— Ia vezi cum vorbești, după cum ar zice Meșterea, îl dojeni în batjocura Mat. Dar, dacă nu vrei să-mi spui, eu mă culc.

— Bravo, bodogăni Rand. Ai spus și tu un lucru cumsecade.

Cu toate acestea, somnul nu veni cu ușurință. Piatra era tare, în orice poziție s-ar fi așezat, iar scobiturile se simțeau și prin pătură. N-avea cum să-și închipuie că s-ar fi aflat altundeva decât înăuntrul Căilor, făurite de bărbații care frânseseră lumea, atinși de către Cel Întunecat. În minte îi revenea mereu imaginea podului prăbușit, sub care nu se găsea nimic.

Întorcându-se pe o parte, îl văzu pe Mat care se uita la el sau, mai bine zis, prin el. Pesemne că-și amintise de bezna care-i înconjura, uitând de orice glumă. Rand se întoarse pe cealaltă parte și-l văzu pe Perrin, care avea și el ochii deschiși. Îi părea mai puțin speriat decât Mat, dar avea mâinile împreunate pe piept și-și lovea nervos degetele unul de altul.

Moiraine le dădu ocol, îngenunchind alături de fiecare și aplecându-se să le vorbească încet. Rand nu auzi ce-i spusese lui Perrin, dar acesta își luă mâinile de pe piept. Când ajunse și la el, cu chipul aproape lipit de al lui, îi spuse în șoaptă, încurajator:

— Chiar și aici, soarta ta te apără. Nici măcar Cel Întunecat nu poate schimba cu totul Pânza. Câtă vreme ești în preajma mea, nu-ți poate face rău. Visele tale sunt în siguranță. Măcar pentru o vreme.

Când ea trecu la Mat, Rand se întreba dacă într-adevăr credea că era așa de ușor, că nu trebuia decât să-i spună că era în siguranță, iar el avea s-o și creadă. Totuși, se simți cumva mai bine – oricum, un pic mai sigur pe el. Gândindu-se la asta, adormi și nu visă nimic.

Lan îi trezi. Rand se întrebă dacă Străjerul se odihnise și el puțin; nu arăta obosit, nici măcar ca ei, care zăcuseră câteva ceasuri pe piatra tare. Moiraine le dădu răgazul să facă un ceai, dar numai câte o singură cană de fiecare. Masa de dimineață o mâncară în șa. Loial și Străjerul erau în frunte. Mâncară același lucru ca și în ziua precedentă, pâine, brânză și carne uscată. Rand se gândi că pesemne se săturaseră cu toții de felul ăsta de mâncare.

La scurtă vreme după ce terminară, Lan îi anunță liniștit:

— Ne urmărește cineva. Sau ceva.

Se aflau la mijlocul unui pod și nu vedeau niciunul din capete. Mat scoase o săgeată din tolă și, înainte să-l poată opri cineva, o slobozi în bezna din spatele lor.

— Știam eu că nu trebuia să fac asta, mormăi Loial. Niciodată să n-ai de-a face cu o Aes Sedai, decât în stedding.

Înainte ca Mat să apuce să mai tragă o dată, Lan îi smuci arcul.

— Oprește, țăran nătâng. N-ai de unde să știi cine e.

— Numai acolo nu-ți pot face nimic, continuă Ogierul.

— Ce-ar mai putea fi pe aici, în afară de niște făpturi rele? Întrebă Mat.

— Așa spuneau Fruntașii, și ar fi trebuit să-i ascult.

— Noi, de exemplu, spuse sec Străjerul.

— Poate că-i un alt călător, sugeră încrezătoare Egwene. Poate vreun Ogier.

— Ogierii au mai mult bun simț și nu folosesc Căile, mârâi Loial. Cu toții, în afară de Loial, care n-are bun simț deloc. Așa spunea mereu Fruntașul Haman, și e adevărat.

— Ce simți, Lan? Întrebă Moiraine. E cineva care-l slujește pe Cel Întunecat?

Străjerul clătină încet din cap.

— Nu știu, răspunse, de parcă era el însuși surprins. Nu-mi dau seama. Poate e din pricina Căilor și a Manei. Totul pare ciudat, însă, orice ar fi, nu încearcă să ne ajungă din urmă. La ultima Insulă, aproape că a dat peste noi, și s-a retras pe dată

dincolo de pod. Cu toate astea, dacă rămân puțin în urmă, poate reușesc să-l iau prin surprindere și să văd cine sau ce e.

— Dacă rămâi în urmă, Străjerule, spuse ferm Loial, o să-ți petreci restul zilelor aici, înăuntru. Chiar dacă știi să citești în limba Ogierilor, n-am auzit și n-am citit niciodată de vreun om care să poată găsi drumul mai departe de prima Insulă, fără un Ogier care să-l călăuzească. Spune, chiar știi să citești în limba mea?

Lan clătină iarăși din cap, iar Moiraine zise:

— Câtă vreme acest urmăritor nu ne face necazuri, o să-l lăsăm în pace și noi. Nu avem vreme de pierdut.

În timp ce străbăteau podul către următoarea Insulă, Loial spuse:

— Dacă-mi aduc aminte bine de ultima Călăuzire, există aici un drum care duce în Tar Valon. Facem până acolo cel mult jumătate de zi. Până în Mafal Dadaranell o să ne ia mai mult. Sunt convins că...

Dar se întrerupse când lumina lămpilor atinse lespedea Călăuzirii. Aproape de vârful acesteia, piatra era plină de semne incrustate adânc, cu linii ferme și ascuțite. Dintr-odată, Lan se încordă vizibil. Rămase nemișcat în șa, dar lui Rand i se păru că putea să simtă totul în jur, chiar și cum respirau ceilalți. Străjerul începu să dea ocol lespezii de piatră, îndepărtându-se încet de ea. Călărea de parcă era pregătit să fie atacat sau să atace el însuși.

— Asta explică multe, spuse încet Moiraine, și mă sperie. Atât de multe. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mana, stricăciunile. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce anume? întrebă Nynaeve, în același timp cu Loial, care izbucni:

— Ce e? Cine a făcut asta? N-am văzut și n-am auzit niciodată de așa ceva.

Femeia Aes Sedai se uită liniștită la ei.

— Trolocii, răspunse ea, fără să bage în seamă exclamațiile lor de teamă. Sau Pieriții. Aceste rune sunt din cele folosite de troloci. Pesemne că au descoperit cum să deschidă Căile și așa au ajuns neobservați până în Ținutul celor Două Râuri – prin Poarta de la Manetheren. Există cel puțin o Poartă în mijlocul Manei Pustiitoare.

Înainte să continue, privi spre Lan; Străjerul se îndepărtase destul de mult, astfel încât nu i se mai zărea decât strălucirea slabă a lămpii.

— Manetheren a fost distrus, dar aproape nimic pe lume nu poate distruge o Poartă. Așa au reușit Pieriții să treacă de Caemlyn cu o întreagă armată, fără știrea celor de pe drumul de la Mana și până în Andor. Oprindu-se puțin, ea își atinse gânditoare buzele. Totuși, pesemne că încă nu știu toate drumurile, altfel ar fi dat năvală în Caemlyn pe poarta pe care am intrat noi. Da.

Rand se cutremură la gândul că se strecurau prin Căile de Taină, când în orice clipă puteau să dea peste sute sau poate mii de troloci care-i așteptau în întuneric, făpturi uriașe și pocite, cu chip de fiară, care mârâiau năpustindu-se prin beznă ca să-i omoare. Sau chiar mai rău.

— Nu le vine ușor să străbată Căile, strigă Lan. Nu se îndepărtase prea mult, dar cei din jurul Călăuzirii aproape că nu mai puteau vedea globul palid de lumină aruncat de lampa lui. Moiraine îi conduse spre el. Văzând ce găsisese Străjerul, Rand își dori să nu fi apucat să mănânce nimic.

La piciorul unuia dintre poduri se înălțau mai multe trupuri împietrite de troloci. Pieriseră tocmai când își fluturau de jur împrejur securile încovoiate și săbiile ca niște coase. Cenușii, pline de găuri ca piatra Căilor, trupurile uriașe erau pe jumătate scufundate în stânca revărsată și plină de umflături. Unele dintre acestea plesniseră, dând la iveală alte chipuri ca de fiară, ale căror urlete de teamă le înghețaseră pentru vecie pe buze. Rand auzi pe cineva vărsându-și mațele în spatele său și înghiți în sec pentru a nu i se alătura. Era o moarte oribilă, chiar și pentru troloci.

La câțiva pași în spatele lor, podul se termina. Semnul care marca drumul zăcea sfărâmat în mii de bucăți. Loial coborî ușor de pe cal, trăgând cu ochiul la troloci, ca și cum s-ar fi temut să nu învie deodată. El cercetă în grabă rămășițele semnului, căutând liniile de metal incrustate în piatră, apoi se cățăără la loc în șa.

— Acesta era primul pod din drumul spre Tar Valon, îi anunță el.

Mat, cu capul întors în direcția opusă trolocilor, tocmai se ștergea la gură cu dosul mâinii. Egwene își ascunsese fața în

palme. Rand veni lângă ea și o atinse pe umăr, iar fata se întoarse și-l îmbrățișă, tremurând. Și lui îi venea să tremure; numai îmbrățișarea ei îl împiedica.

— E bine măcar că nu mergem încă în Tar Valon, spuse Moiraine.

Nynaeve se năpusti spre ea.

— Cum poți să fii atât de liniștită? Am putea să pățim și noi același lucru!

— Poate, răspunse calmă Moiraine, iar Nynaeve scrâșni din dinți atât de puternic, încât Rand o și auzi. Totuși, e mai probabil ca bărbatii Aes Sedai care au făurit Căile să se fi gândit să le protejeze cu ajutorul unor capcane întinse făpturilor Celui Întunecat. Pesemne că tocmai de asta se temeau pe vremea aceea, înainte ca Jumate-Oamenii și trolocii să fi fost alungați în mijlocul Manei Pustiitoare. Oricum, nu putem să pierdem vremea pe aici, și orice drum am alege, fie îndărăt, fie înainte, ne poate duce într-o capcană. Loial, știi care este podul următor?

— Da. Da, partea aceea din Călăuzire era nevătămată, slavă Luminii.

Pentru prima dată, Loial părea la fel de dornic să plece ca Moiraine. Nici nu terminase bine de vorbit, că își și îndemnase calul la drum.

Egwene rămase agățată de brațul lui Rand până ce trecură de încă două poduri, iar când, în cele din urmă, îi dădu drumul, cerându-și în șoaptă scuze și râzând silit, îi păru rău, și nu doar pentru că îi plăcuse să o simtă ținându-se de el, ci pentru că descoperise că era mai ușor să fii curajos când cineva avea nevoie de sprijinul tău.

Chiar dacă Moiraine nu credea că ar fi fost cu puțință să cadă și ei într-o capcană, și în ciuda faptului că le spunea mereu să nu zăbovească, îi sili să meargă mai încet decât până atunci, oprindu-i înainte de fiecare pod și de fiecare Insulă și mergând singură câțiva pași, pipăind văzduhul cu brațul întins. Nici măcar Loial și Lan nu aveau voie să treacă mai departe fără acordul ei.

Neavând de ales, Rand trebuia să se încreadă în ceea ce le spusese despre capcane. Cu toate acestea, el își ținea privirile ațintite în bezna care-i înconjura, de parcă ar fi putut vedea ceva mai departe de zece pași, și-și încordă auzul. Dacă și trolocii puteau folosi Căile, atunci făptura care-i urmărea putea

fi tot în slujba Celui Întunecat. Sau poate că erau mai multe. Lan le spusese că nu-și putea da seama limpede. Trecură pod după pod, mâncară fără să coboare din șa, apoi străbătură alte poduri, dar el nu izbuti să audă nimic altceva decât scârțâitul șeilor, copitele cailor și, din când în când, pe vreunul din grup care tușea sau bombănea ceva. Apoi, undeva în depărtare, începu să se audă și șuierul vântului, dar Rand nu-și dădea seama de unde venea. La început crezu că i se părea, dar cu timpul se convinse că nu era nici o închipuire.

„Ar fi bine să simt iar vântul, chiar dacă-i înghețat.”

Dintr-odată, clipi speriat.

— Loial, n-ai spus tu că înăuntrul Căilor nu exista vânt?

Loial se opri la câțiva pași de Insula următoare și-și lăsă capul pe o parte ca să asculte. Chipul i se albi încet, iar el își umezi buzele cu limba.

— Machin Shin, șopti răgușit Ogierul. Vântul cel Negru. Să ne scalde și să ne apere Lumina. E Vântul Negru.

— Câte poduri mai avem de străbătut? întrebă Moiraine. Câte poduri, Loial?

— Două, cred. Două.

— Atunci haideți, iute, spuse ea, îndemnând-o pe Aldieb să pășească pe Insulă. Găsește repede drumul.

În timp ce privea inscripțiile, Loial vorbea cu sine însuși sau cu oricine era dispus să-l asculte.

— Au ieșit de acolo cu mințile rătăcite, strigând ceva despre Machin Shin. Lumina să ne ajute! Până și cei pe care Aes Sedai au reușit să-i vindece, până și ei...

El cercetă în grabă lespedea și o apucă în galop spre podul ales, strigându-le:

— Pe aici!

De data aceasta, Moiraine nu mai așteptă să verifice, ci-i îndemnă pe toți să pornească în galop, făcând podul să se cutremure sub copitele cailor, cu lămpile clătinându-se puternic deasupra capetelor lor. Loial cercetă din priviri următoarea Călăuzire și-și îndemnă calul cel uriaș ca și cum ar fi participat la o cursă, înainte ca animalul să se fi oprit din fugă. Vuietul vântului se făcu mai puternic. De acum, întrecea chiar și tropotul copitelor pe piatră. Era în urma lor, și se apropia.

La ultima Călăuzire nici nu se mai opriră. De îndată ce lumina lămpilor dădu la iveală cărarea cea albă care pleca de

lângă ea, o apucară în direcția respectivă, tot la galop. Insula dispăru în urma lor, lăsând în urmă doar stânca cenușie și plină de găuri și cărarea cea albă. Rand găfâia atât de tare, încât nici nu mai era sigur dacă se mai auzea vântul.

Din întineric apărură și porțile, împodobite cu tot felul de frunze, singuratice, ca un zid mic, pierdut în noapte. Moiraine se aplecă în șa, întinzând brațul spre sculptură, și se trase brusc înapoi.

— Frunza de Avendesora nu-i aici! spuse ea. Cheia a dispărut!

— Pe Lumină! strigă Mat. Arde-ne-ar focul pe toți!

Loial își dădu capul pe spate și scoase un strigăt jalnic, ca un urlet de moarte.

Egwene atinse brațul lui Rand. Buzele îi tremurau, dar nu putea vorbi. El își puse mâna peste a ei, nădăduind că nu arăta mai speriat decât ea, deși așa se simțea. Vântul vuia în urma lor, în direcția în care se afla lespedea Călăuzirii. I se părea că distinge și niște glasuri care le strigau niște vorbe atât de urâte, încât, chiar dacă nu le înțelegea pe de-a-ntregul, se simțea îngrețșat.

Moiraine ridică toiagul, iar din capătul acestuia țâșniră flăcări. Nu erau albe și curate, precum cele pe care Rand și le amintea din Emond's Field sau din bătălia de dinainte de Shadar Logoth, ci erau străbătute de vârtejuri de un galben murdar, iar prin ele pluteau fărâme negre, ca de cenușă. Se înalță și un fum subțire și acru, care-l făcu pe Loial să tușească, iar caii să se foiască nervoși. Cu toate astea, Moiraine îndreptă toiagul spre porți. Rand simți cum fumul îi ardea nările și gâtul.

Piatra se topi ca untul, frunzele și corzile de iederă contorționându-se și dispărând în flăcări. Femeia Aes Sedai se grăbea din răsputeri, dar nu era ușor să facă o deschizătură îndeajuns de mare pentru toți. Lui Rand i se părea că linia subțire de piatră topită de-abia se mișca. Mantia sa flutură, parcă bătută de vânt, iar inima îi îngheță în piept.

— Îl simt, striga Mat, cu glasul tremurat. Pe Lumină, chiar îl simt!

Flacăra se stinse, iar Moiraine lăsă toiagul în jos.

— Gata, spuse ea. Aproape am terminat.

Pe suprafața de piatră se vedea o dungă subțire prin care Rand își imagina că se întrezărea o rază de lumină - foarte

slabă, dar totuși o lumină. În ciuda faptului că fuseseră desprinse de poartă, cele două bucăți mari și rotunde de piatră rămăseseră la locurile lor. Deschizătura ar fi fost îndeajuns de mare pentru ca toți să reușească să treacă, deși pesemne că Loial trebuia să se culce pe spinarea calului. După ce bucățile se desprindeau, puteau trece cu toții. Rand se întrebă cât erau de grele. Ca niște pietre de moară? Mai mult? „Poate dacă ne dăm jos cu toții și împingem... Poate izbutim să dăm una jos, înainte să ne ajungă vântul.” O rafală bruscă îi făcu mantia să fluture. Încercă să nu audă ce-i strigau vocile.

Când Moiraine se trase înapoi, Mandarb se năpusti, în fugă, drept către porți. Lan ședea ghemuit în șa. În ultimul moment, armăsarul se răsuci, izbind piatra cu umărul, așa cum fusese învățat să atace alți cai, în bătălie. Cu un zgomot puternic, bucățile se prăvăliră în afară, iar Străjerul și calul, în avântul lor, străbătură oglinda fumurie a Porții aflate de cealaltă parte. Lumina dimineții ajunse până la ei, slabă și palidă, dar lui Rand i se păru că fața îi era scăldată de soarele unei amiezi de vară.

Trecând de poartă, Lan și Mandarb încetiniră. Cu mișcări lente, Străjerul trase de hățuri și se întoarse spre ei. Rand nu mai pierdu vremea. Îndreptând-o pe Bela spre deschizătură, o lovi puternic cu palma pe crupă. Egwene nu mai avu timp decât să-i arunce o privire uimită peste umăr, înainte ca Bela să se năpustească prin Poartă.

— Haideți, afară cu toții, îi îndemnă Moiraine. Iute! Nu zăboviți!

În timp ce vorbea, femeia Aes Sedai întinse brațul în care ținea toiagul și-l îndreptă spre locul din care veniseră. Din capătul lui țâșni ceva, ca un șuvoi de lumină lichidă, îngroșat ca un sirop de foc, o țepușă scânteietoare, albă, roșie și galbenă, care se înfipse în beznă, explodând și fulgerând ca o ploaie de diamante. Vântul urlă de durere și de mânie. Miile de șoapte care se ascundeau în el răsunară ca un tunet, scoțând răcnete demente, hohote sparte de râs și amenințări de-abia auzite care-l înnebuneau pe Rand atât din pricina a ceea ce i se părea că deslușește, cât și a bucuriei răutăcioase care se ghicea îndărătul lor.

Îndemnându-l pe Roșcat cu călcâiele, el se grăbi spre deschizătură, înghesuindu-se după ceilalți; cu toții se chinuiau să iasă prin oglinda fumurie în același timp. Fiorii de gheață îl

străbătură din nou, împreună cu senzația că era coborât cu fața în jos într-un iaz la vreme de iarnă și că apa îi acoperea pielea încetul cu încetul. La fel ca la intrare, i se păru că totul ține o veșnicie; se întrebă înfrigorat dacă vântul avea să-i prindă în timp ce zăceau așa, prinși în capcană.

Senzația de frig dispăru brusc, ca și cum s-ar fi spart un balon, iar el se trezi afară. Calul, care preț de o clipă zbura ca gândul, se poticni și aproape că-l răsturnă la pământ. Își petrecu ambele brațe pe după grumazul animalului și se agăță de el din toate puterile. În timp ce se așeza mai bine în șa, Roșcatul se scutură, apoi se duse lângă ceilalți la fel de liniștit ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Afară era frig, dar nu răcoarea dinăuntru Căilor, ci frigul bine venit și obișnuit al unei zile de iarnă care-i pătrundea în oase, încet, dar sigur.

Își trase mantia pe lângă trup, cu ochii la strălucirea slabă a Porții de Taină. Lan, aflat lângă el, se aplecă în șa, cu o mână pe mânerul sabiei; și omul și calul erau încordați, gata să dea navală înapoi, dacă Moiraine nu apărea la vreme.

Poarta se afla în mijlocul unei aglomerări de stânci, la poalele unui deal, ascunsă de tufișuri, în afara locurilor în care bucățile prăvălite rupseseră crengile negre și desfrunzite. Tufișurile păreau și mai moarte decât piatra care mai rămăsese la locul ei, acoperită cu inscripții.

Încet, încet, oglinda sclipitoare se umflă ca și cum o bulă uriașă de aer ar fi urcat la suprafața unui iaz. Spatele lui Moiraine apăru dinăuntru, apoi, pas cu pas, femeia Aes Sedai se îndepărtă de imaginea care se reflecta. Ea ținea în continuare toiagul întins în față, și nu-l coborî nici acum, în timp ce o trăgea pe Aldieb de căpăstru, scoțând-o la iveală. Iapa cea albă fremăta de teamă și-și dădea ochii peste cap. Moiraine se trase înapoi, fără să-și ia ochii de la Poartă.

Aceasta se întunecă. Strălucirea slabă se tulbură, trecând de la cenușiu la negru strălucitor, până ce se cufundă într-o beznă precum cea de dinăuntru. Vântul vui spre ei, ca de la o mare depărtare. Vocile fără trup erau pline de o poftă nemăsurată de a înghiți tot ce era viu, de a se hrăni cu durere, erau pline de mânie și de neputință. Vorbele păreau să răsune drept în urechile lui Rand, de-abia înțelese. „Carne dulce, smulsă de pe oase, piele străpunsă; piele jupuită, împletită, ce dulce e să împletești fâșii de piele, ce dulci, ce roșii sunt stropii ce cad;

sânge roșu, roșu și dulce; țipete dulci, ce frumos răsună, cum mai cântă; cântă și urlă, urlă și cântă...”

Șoaptele amuțiră, bezna se risipi, iar Poarta de Taină redeveni o oglindă fumurie, întrezărită prin arcadele de piatră sculptată.

Rand răsuflă adânc, tremurând. Nu era singurul; auzi și alte oftaturi de ușurare. Egwene era lângă Nynaeve, iar cele două femei se îmbrățișaseră, lăsându-și fiecare capul pe umărul celeilalte. Până și Lan părea ușurat. Deși chipul său ca de piatră nu lăsa să se vadă nimic, gândurile i se ghiceau din felul în care se așezase în șa, cu umerii mai puțin încordați, privind-o pe Moiraine cu capul ușor plecat.

— N-a putut să treacă, vorbi Moiraine. Așa am crezut de la bun început, așa am sperat. Îiîh!

Ea își aruncă toiagul la pământ și-și frecă palma de mantie. Toiagul era acoperit de un strat gros și negru de funingine, mai mult de jumătate.

— Mana murdărește totul acolo, înăuntru.

— Ce-a fost asta? Întreba Nynaeve. Ce-a fost?

Loial păru tulburat.

— Păi, Machin Shin, firește. Vântul Negru care fură sufletele.

— Da, dar ce este, de fapt? insistă Nynaeve. Chiar și pe un troloc poți să-l privești, să-l atingi, dacă rezisti. Dar asta... sfârși ea tremurând din toate încheieturile.

— E ceva ce dăinuie din Vremea Nebuniei, cred, răspunse Moiraine. Sau chiar din timpul Războiului Umbrei, Războiul cel Mare. Ceva care a rămas atâta vreme ascuns în Căile de Taină încât nu mai poate ieși. Nimeni nu știe, nici măcar Ogierii, cât de departe se întind Căile sau cât de adânc pătrund în pământ. Ar putea să fie ceva care s-a născut chiar din ele. Așa cum spunea Loial, Căile sunt vii, și orice făptură vie are paraziți. Poate că e ceva născut din stricăciune, din mizerie. Ceva ce urăște viața și lumina.

— Oprește! strigă Egwene. Nu mai vreau s-aud nimic. Când mă gândesc la ce azeam șoptindu-se...

Fata se cutremură și tăcu.

— Mai avem lucruri și mai rele de înfruntat, spuse încet Moiraine. Lui Rand i se păru că nici nu voia să fie auzită.

Femeia Aes Sedai se urcă ostenită în șa și se așeză cu un oftat de mulțumire.

— E primejdios să rămână așa, murmură ea, privind porțile sfărâmate, dar fără să arunce mai mult de o privire spre toiagul ars. Făptura nu poate ieși, dar oricine poate pătrunde acolo din întâmplare. Agelmar trebuie să trimită oameni să zidească intrarea, după ce ajungem în Fal Dara.

Și le arată drumul spre miazănoapte, către turnurile care se zăreau în negurile din depărtare, peste vârfurile copacilor.

CAPITOLUL 46

Fal Dara

Ținutul din preajma Porții era o înșiruire de dealuri joase, împădurite, dar în afară de porți nu mai exista niciun semn al vreunui desiș Ogier. Cei mai mulți copaci erau numai niște schelete cenușii care-și întindeau spre cer brațele descărnate. Ici și colo, în pădure, se întâlneau arbori veșnic verzi, dar mai puțini decât se aștepta Rand să găsească, și chiar și dintre ei mulți erau acoperiți cu frunze sau ace moarte, de culoare brună. Loial nu făcu niciun comentariu, ci doar scutură trist din cap.

— Totul e mort ca în Ținuturile Pârjolite, șopti Nynaeve, încruntându-se.

Egwene își potrivi mantia pe lângă corp și se înfioră.

— Măcar am ieșit, spuse Perrin, iar Mat adăugă:

— Da, dar unde?

— Shienar, le răspunse Lan. Suntem la Hotare.

În glasul său aspru răsună ceva care părea să spună „aproape acasă”.

Rand se acoperi mai bine cu mantia, ferindu-se de vânt. Hotarele. Atunci Mana Pustiitoare era aproape. Mana Pustiitoare. Ochiul Lumii. Și ceea ce căutau.

— Nu mai e mult până în Fal Dara, glăsui Moiraine. Numai câteva mile.

Peste vârfurile copacilor, spre miazănoapte și la răsărit de ei se înălțau turnuri care se profilau întunecate pe cerul dimineții. Din pricina dealurilor și a pădurilor, turnurile dispăreau adesea din vedere, pentru a reapărea, odată ce ajungeau în vârful unui deal dintre cele mai înalte. Rand observă câțiva copaci despicați, ca și cum ar fi fost loviți de trăsnet.

— Gerul, răspunse Lan, când i se cerură lămuriri. Uneori iarna este atât de friguroasă aici, încât rășina îngheață și copacii plesnesc. Sunt nopți în care poți să-i și auzi trosnind ca niște flăcări, iar aerul este atât de aspru, încât ți se pare că și el poate să se fărâme. S-a întâmplat mai des ca de obicei în iarna trecută.

Rand clatină din cap. Copaci crăpați? Și asta în cursul unei ierni obișnuite. Cum o fi fost însă într-o iarnă ca aceea? Nici nu voia să se gândească.

— Cine spune că a trecut iarna? spuse Mat, clănțănind din dinți.

— Uită-te în jur, păstorule, ce primăvară frumoasă, răspunse Lan. Dar dacă vrei căldură, ce să zic, o să-ți fie îndeajuns de cald în locurile bătute de Mână.

Cu glas scăzut, Mat bombăni:

— Sânge și cenușă! Sânge și cenușă!

Rand de-abia îl auzi, dar părea s-o spună din toată inima.

Începură să treacă pe lângă niște ferme, dar, deși era vremea pregătirii bucatelor pentru prânz, din coșurile înalte de piatră nu se înălța niciun firicel de fum. Pe ogoare nu se vedeau nici oameni, nici animale, deși, din când în când, apărea câte un plug sau câte o căruță cu coviltir, lăsate în părăsire, de parcă proprietarul trebuia să se întoarcă din clipă în clipă.

La una din fermele de lângă drum văzură o găină care ciugulea, de una singură, prin curte. Una din ușile hambarului se clătina în bătaia vântului. Cealaltă se desprinsese din balamaua de jos și atârna pieziș. Casa cea înaltă, care i se părea ciudată lui Rand, obișnuit cu cele din Ținutul celor Două Râuri, cu acoperișul înalt și ascuțit, făcut din stînghii late de lemn și care cobora până aproape de pământ, era tăcută și liniștită. Niciun câine nu ieși să latre la ei. În mijlocul curții se afla o coasă; lângă fântână zăceau îngrămădite cu fundul în sus niște găleți.

Moiraine privi încruntată ferma, în timp ce treceau pe lângă ea. Trase de frâie, iar Aldieb își zori pasul. Cei cinci din Emond's Field, împreună cu Loial, călăreau laolaltă, la câțiva pași în urma ei și a Străjerului. Rand clatină din cap. Nu-i venea să creadă că prin asemenea locuri putea crește ceva, vreodată. Dar nici Căile de Taină nu și le putuse imagina. Chiar și acum, după ce scăpase de ele, tot nu se putea obișnui cu gândul.

— Nu cred că se aștepta la asta, spuse în șoapta Nynaeve, arătând spre fermele pustii.

— Unde or fi dispărut cu toții? întrebă Egwene. Și de ce? Nu se poate să fi plecat de prea multă vreme.

— De ce spui asta? întreba Mat. După cum arată ușa aia, se prea poate ca proprietarii să fi lipsit toată iarna.

Nynaeve și Egwene îl priviră ca pe un nătâng.

— Perdelele de la ferestre, îi explică răbdătoare Egwene. Arată prea ușoare pentru a fi perdele de iarnă. Chiar și aici. La cât de frig este, nici o femeie n-ar fi atârnat așa ceva de mai mult de o săptămână sau două, poate și mai puțin.

Meșterea încuviință.

— Perdelele, chicoti Perrin, dar zâmbetul îi dispăru, când cele două femei se uitară spre el, ridicând din sprâncene. Oricum, sunt de acord cu voi. Coasa aia nu era prea ruginită. Pesemne că n-a stat mai mult de o săptămână afară. Trebuia să observi asta, Mat, chiar dacă ți-au scăpat perdelele.

Rand trase cu ochiul la Perrin, încercând să nu pară că se holba. Vederea lui era mai bună decât a celui alt – sau, cel puțin, așa fusese, pe când vâneau iepuri împreună –, dar tot nu văzuse îndeajuns de bine lama coasei, pentru a-și da seama dacă era sau nu ruginită.

— De fapt, chiar nu-mi pasă unde au plecat, mormăi Mat. Nu vreau decât să ajung într-un loc unde-i cald. Și încă repede.

— Dar de ce-au plecat? spuse Rand, cu voce joasă.

Locurile peste care se întindea Mana nu erau departe. Mana Pustiitoare, unde erau Pieriți și troloci, cei care nu plecaseră în Andor, pe urmele lor. Mana Pustiitoare, către care se îndreptau și ei.

Ridică vocea îndeajuns de mult pentru a fi auzit de cei din apropierea lui.

— Nynaeve, poate ca tu și cu Egwene n-ar trebui să mergeți la Ochi împreună cu noi.

Cele două femei îl priviră de parcă vorbea aiurea, dar, acum că se aflau atât de aproape de Mană, trebuia să mai facă o încercare.

— Poate că-i destul să fiți prin apropiere. Moiraine n-a spus cum că ar trebui să veniți până acolo. Și nici tu, Loial. Ați putea să rămâneți în Fal Dara. Până ne întoarcem. Sau ați putea să porniți înspre Tar Valon. Poate că există vreun neguțător care să se îndrepte într-acolo sau, dacă nu, pun rămașag că Moiraine ar putea închiria o trăsură. Când se termină totul, ne întâlnim în Tar Valon.

— Ta'veren, oftă Loial, ca tunetul care răsună în depărtare. Rand al'Thor, tu și prietenii tăi atrageți alte vieți în jurul vostru și le faceți să se preschimbe. Soarta voastră o hotărăște pe a noastră.

Ogierul ridică din umeri și, brusc, pe chip îi apăru un rânjet larg.

— În plus, o să fie ceva să-l întâlnesc pe Omul Verde. Fruntașul Haman vorbește mereu despre vremea când l-a întâlnit și el, la fel ca taică-meu și mulți alții dintre Fruntași.

— Așa de mulți? întrebă Perrin. Poveștile spun că Omul Verde e greu de găsit și că nimeni nu-l poate întâlni de două ori.

— De două ori, nu, încuviință Loial. Dar eu, unul, nu l-am mai întâlnit, și nici voi. Pe Ogieri nu pare să-i evite așa ca pe oameni. Și știe atât de multe despre copaci. Până și Cântecetele le cunoaște.

Rand dădu să continue:

— Voiam să zic că...

Mestereasa îl întrerupse:

— Ea a zis că eu și Egwene facem și parte din Pânză. Viețile noastre se împletesc cu ale voastre. Dacă e să-i dăm crezare, ceva din felul în care se țese aceasta parte a Pânzei îl poate opri pe Cel Întunecat. Și teamă mi-e că eu chiar o cred; s-au întâmplat prea multe, ca să mai am îndoieli. Dar dacă eu și Egwene plecăm, oare ce se va-ntâmpla cu Pânza?

— Încercam numai să...

Din nou, Nynaeve îl întrerupse brusc.

— Știi ce încercai.

Îl privi până ce-l făcu să se foiască stingher în șa, apoi chipul i se îmblânzi.

— Știi ce încercai, Rand. N-am o părere prea bună despre nici o Aes Sedai, iar despre asta a noastră, cu atât mai puțin, cred. Ideea de a pătrunde în Mană nu mă încântă deloc, dar mai presus de orice îl urăsc pe Părintele Minciunii. Dacă voi, băieți... mă rog, de fapt de acum ați crescut, n-ar mai trebui să vă spun așa, puteți face ceea ce trebuie, deși cred că ați prefera să faceți orice altceva, ce vă face să credeți că eu sau Egwene o să ne dăm în lături?

Nu părea să aștepte un răspuns. Strângând din frâie, se încruntă privind-o pe femeia Aes Sedai, care călărea în frunte.

— Mă întreb dacă o să ajungem odată în Fal Dara sau are de gând să ne facă să petrecem noaptea aici.

În timp ce ea se îndrepta spre Moiraine, Mat vorbi:

— A zis c-am crescut. Parcă numai ieri ne spunea că n-ar fi trebuit să ni se dea drumul de la fustele mamei, iar acum zice c-am crescut.

— Păi, nici n-ar fi trebuit să vi se dea drumul, interveni Egwene, dar cam fără tragere de inimă, din câte i se păru lui Rand; ea veni mai aproape și-și coborî vocea, ca să n-o poată auzi ceilalți, deși Mat, unul, încercă să tragă cu urechea. N-am făcut decât să dansez cu Aram, Rand, îi mărturisi ea încet, fără să-l privească. N-ai să-mi porți pică pentru c-am dansat cu cineva pe care n-o să-l mai văd niciodată, nu?

— Nu, răspuse el. „Și de ce oare o fi pomenind de asta acum?”, Firește că nu.

Dar își aminti brusc de ce-i spusese Min în Baerlon; i se părea că trecuse foarte multă vreme de atunci. „Nu ți-e sortită, și nici tu ei, oricum nu așa cum vă doriți.”

Orașul Fal Dara se înălța pe dealuri, mai sus decât împrejurimile sale. Nu era nici pe departe atât de mare precum Caemlyn, deși zidul împrejmuitoar era la fel de impresionant. Cale de o milă în jurul său, în toate direcțiile, nu se afla decât iarbă și nimic altceva, și până și iarba era tăiată foarte jos. Nici o făptură nu se putea apropia fără să fie observată dintr-unul din multele turnuri în vârful cărora se aflau împrejmuiiri de lemn. Zidurile din Caemlyn erau frumoase, în felul lor. În schimb, meșterii care construiseră Fal Dara nu păreau să-și fi dorit asta. Piatra cenușie și mohorâtă părea amenințătoare, lăsând să se înțeleagă că se afla acolo pentru un singur scop: să apere. Flamurile din vârful turnurilor fluturau în vânt, de parcă Șoimul cel Negru, blazonul din Shienar năpustindu-se asupra prăzii zbura peste tot de-a lungul zidurilor.

Lan își dădu gluga pe spate și, în ciuda frigului, le făcu semn și celorlalți să-l urmeze. Moiraine o făcuse deja.

— Așa e legea în Shienar, le explică Străjerul, și în toate ținuturile de la Hotare. Nimeni nu poate pătrunde în oraș cu chipul ascuns.

— Așa-s de chipeși toți? râse Mat.

— Niciun Jumate-Om nu poate trece neobservat dacă-și descoperă chipul, răspuse sec Străjerul.

Lui Rand îi pieri zâmbetul; Mat se grăbi să-și dea gluga pe spate.

Porțile erau deschise, înalte și acoperite cu bare negre de fier, dar o duzină de bărbați înarmați, cu mantii galbene purtând însemnul Șoimului Negru, stăteau de pază. Peste umăr li se zărea mânerul săbiilor lungi, iar la șold le atârna fie o altă sabie, mai lată, fie un buzdugan sau o secure de luptă. Caii lor erau priponiți undeva în apropiere, arătând ciudat din pricina armurilor din oțel care le acopereau piepturile, gâturile și capetele, cu piteni la scări, gata să o ia din loc într-o clipă. Gărzile nu făcură nici o mișcare pentru a-i opri pe Lan, Moiraine sau pe ceilalți. În loc de asta, le făcură cu mâna și îi salutară bucuroși.

— Dai Shan! strigă unul, fluturându-și deasupra capului mâinile cu mănuși de oțel, când îi văzu trecând pe lângă el. Dai Shan!

Alții strigară:

— Slavă Ziditorilor!

Sau:

— Kiserai ti Wansho!

Loial păru surprins, apoi pe față îi apăru un rânjet și începu să le facă semne cu mâna. Un alt bărbat alergă o vreme pe lângă calul lui Lan, nestingherit de armura pe care o purta.

— Oare Cocorul Auriu o să zboare din nou, Dai Shan?

— Lasă asta, Ragan, îi răspunse scurt Străjerul, iar bărbatul se retrase. Lan le făcu și el cu mâna celor din gardă, dar dintr-odată chipul i se posomorî și mai tare.

În timp ce călăreau pe străzile pavate cu piatră, pline de oameni și de căruțe, Rand se încruntă neliniștit. Fal Dara era plin până la refuz, dar oamenii nu semănau nici cu cei din Caemlyn, entuziaști și nerăbdători, bucurându-se de măreția orașului chiar în timp ce se înghesuiau unii într-alții, nici cu cei din Baerlon, care-și vedeau de treburile lor. Strângându-se laolaltă, acești oameni îi priveau trecând cu priviri lipsite de expresie și cu chipurile ca de piatră. Căruțe cu sau fără coviltir blocau fiecare alee și jumătate dintre străzi, încărcate până sus cu mobile de tot felul și cu lăzi sculptate atât de pline, încât hainele se revărsau pe dinafară. Deasupra lor ședeau copiii. Adulții îi obligau să rămână acolo, unde puteau fi văzuți, și nu-i lăsau să se îndepărteze nici măcar pentru a se juca. Cei mici erau și mai tăcuți decât părinții lor, cu ochii și mai mari, cu privirile și mai tulburi. Toate nișele și firidele dintre căruțe erau

pline de vite păroase și de porci cu pete negre pe spinare, închiși în țarcuri improvizate. Găinile, rațele și găștele închise în cuști compensau tăcerea oamenilor. Acum aflaseră unde dispăruseră toți fermierii.

Lan îi conduse spre fortăreața aflată în mijlocul orașului, o construcție masivă, de piatră, din vârful celui mai înalt deal. Un șanț secăt, adânc și lat, pe fundul căruia se afla o pădure de țepușe din oțel, ascuțite ca briciul și înalte cât un stat de om, înconjura zidurile și turnurile fortăreței. Era un loc hărăzit pentru o apărare disperată, în cazul în care restul orașului cădea pradă dușmanilor. Dintr-unul din turnurile de lângă poartă, un bărbat în armură strigă:

— Fii bine venit, Dai Shan!

Iar altul îi anunță în gura mare pe cei din fortăreață:

— Cocorul Auriu! Cocorul Auriu!

Copitele cailor răsunau pe scândurile groase ale podului care fusese coborât pentru a le îngădui să treacă șanțul și să pătrundă pe sub vârfurile ascuțite ale grilajului masiv care fereca poarta. Odată ajunși înăuntru, Lan se dădu jos din șa și-l luă pe Mandarb de căpăstru, făcându-le semn și celorlalți să coboare.

Prima curte era un pătrat uriaș, pavat cu blocuri mari de piatră și înconjurat de turnuri și creneluri la fel de impresionante ca acelea din afară. La cât era de mare, curtea părea la fel de plină ca și străzile orașului, la fel de agitată, deși aici exista o anumită ordine. Peste tot se vedeau bărbați și cai în armură. Din cele șase fierării dimprejur răsunau baroasele, iar foalele uriașe, mânuite fiecare de câte doi bărbați cu șorțuri de piele, înteteau flăcările din vetre. Un șir neîntrerupt de băieți îi aproviziona pe potcovari cu cele necesare. Meșterii care făureau săgeți lucrau încontinuu, iar de câte ori un coș se umplea, era luat de acolo și înlocuit pe dată cu unul gol.

Mai mulți grăjdari, îmbrăcați în livrele negre cu auriu, apărură în fugă, zâmbitori și dornici să fie de folos. În grabă mare, Rand își dezlegă desagile de la șa și-și încredință murgul unuia dintre ei, în vreme ce un bărbat în armură și veștminte din piele se apropie și făcu o plecăciune solemnă. Purta peste armură o mantie de un galben strălucitor, cu margini roșii și cu Șoimul Negru pe piept, și o haină tot galbenă, cu o bufnița cenușie pe ea. Nu avea coif și era cu adevărat cu capul gol, căci

își răsesese tot părul, în afara unui moț legat cu o panglică de piele în creștet.

— A trecut mult de când nu ne-am văzut, Moiraine Sedai. Ce bine că ai venit, Dai Shan. Foarte bine.

Îi făcu și lui Loial o plecăciune și murmură:

— Slavă Ziditorilor. *Kiserai ti Wansho*.

— Sunt nevrednic, răspunse solemn Loial, iar realizările mele sunt mici. *Tsingu ma choba*.

— Ne faci o mare cinste, Ziditorule, grăi bărbatul. *Kiserai ti Wansho*. Apoi se întoarse spre Lan. I s-a dat de știre și Seniorului Agelmar, Dai Shan, de îndată ce ați fost zăriți. Vă așteaptă. Pe aici, va rog.

În timp ce îl urmau prin fortăreață, străbătând coridoare reci de piatră, de-a lungul cărora fuseseră atârinate tapiserii pline de culoare și panouri lungi de mătase, cu scene de vânătoare și de luptă, el continuă:

— Mă bucur că ai primit vestea, Dai Shan. Vei înălța din nou stindardul Cocorului Auriu?

Sălile erau goale, cu excepția tapiseriilor, și chiar și acestea erau alcătuite numai din câteva figuri, de-abia schițate, deși culorile erau foarte vii.

— E chiar așa de rău pe cât pare, Ingтар? Întrebă încet Lan, făcându-l pe Rand să se întrebe dacă nu cumva începuseră să-i zvâcnească și lui urechile, precum lui Loial.

Bărbatul clătină din cap, fluturându-și moțul de păr, șovăi puțin, apoi rânji.

— Niciodată nu-i așa de rău precum pare, Dai Shan. Numai că anul ăsta e puțin mai rău decât de obicei. Toată iarna au fost năvăliri, chiar și în zilele cele mai urâte. Dar așa a fost peste tot, pe la Hotare. Și acuma vin peste noi noaptea, dar la ce altceva să te aștepți, în timpul primăverii – dacă asta se poate numi primăvară. Soliile care izbutesc să se întoarcă din locurile bătute de Mană spun că trolocii se adună. Mereu sosesc vești despre alte și alte tabere de ale lor. Dar o să-i înfruntăm la Pasul lui Tarwin, Dai Shan, și o să-i alungăm cum am făcut întotdeauna.

— Firește, răspunse Lan, dar fără să pară convins.

Rânjetul lui Ingтар se șterse, dar apăru pe dată la loc. În tăcere, el îi conduse în încăperea de lucru a Seniorului Agelmar, apoi le spuse că avea multe de făcut și plecă.

Încăperea era la fel de simplu mobilată ca restul fortăreței. În peretele care dădea afară se vedeau fante pentru trasul cu arcul, iar ușa masivă, întărită cu bare de fier și străpunsă și ea de mai multe fante, avea un zăvor gros. Înăuntru se afla o singură tapiserie, care se întindea pe un perete întreg și înfățișa bărbați în armură, precum cei din Fal Dara, care se luptau cu trolocii și Myrddraalii într-o trecătoare muntoasă.

Singurele mobile erau o masă, un cufăr și câteva scaune, precum și două rasteluri fixate în perete, care îi atraseră lui Rand atenția la fel de mult ca tapiseria. Într-unul din ele se afla o sabie mare, pentru două mâini, mai lungă decât un stat de om, una lată și mai obișnuită, iar sub ele, un buzdugan cu ținte și un scut lung, în formă de zmeu, pe care erau pictate trei vulpi. În celălalt atârna o armură, completă și aranjată așa cum ar fi stat pe trupul unui om: un coif cu panaș, cu viziera lăsată, așezat peste o glugă de zale; o cămașă de zale, despicată în așa fel încât să nu stingherească un călăreț, cu o vestă de piele pe dedesubt, care se vedea că fusese purtată; platoșă, mănuși de oțel, apărători pentru genunchi și coate, pentru umeri, brațe și pulpe. Chiar și aici, în inima fortăreței, armele și armurile păreau pregătite în orice moment. La fel ca mobilierul, ele erau împodobite cu modele simple din aur.

Agelmar însuși se ridică, la vederea lor, și dădu ocol mesei înțesate cu hărți, foi de hârtie și peneluri înfipite în călimări. La prima vedere, părea un bărbat prea pașnic pentru încăperea în care se afla. Era îmbrăcat cu o haină lungă, din catifea albastră, cu un guler înalt și larg, și cu încălțări moi din piele. Când se uită însă mai bine, Rand își dădu seama că se înșelase în privința lui. La fel ca toți luptătorii pe care-i văzuse până atunci, Seniorul Agelmar avea capul ras, purtând un singur moț în creștet, alb ca neaua. Chipul său era la fel de aspru ca al lui Lan, cu riduri numai în colțul ochilor, ca două pietre brune. Cu toate acestea, bărbatul zâmbea.

— Pe cinstea mea, ce bine-i să te văd, Dai Shan, se bucură Seniorul din Fal Dara. Și pe dumneata, Moiraine Sedai, poate și mai mult. Prezența dumitale îmi încălzește sufletul, Aes Sedai.

— *Ninte calichniye no domashita*, Agelmar Dai Shan, răspunse solemn Moiraine, deși ceva din glasul ei lăsa să se înțeleagă că erau prieteni vechi. Salutul dumitale îmi încălzește sufletul, Senior Agelmar.

— *Kodome calichniye ga ni Aes Sedai hei.* Aici, o Aes Sedai este mereu bine venită, adăugă celălalt, apoi se întoarce către Loial. Ești departe de stedding, Ogier, dar e o mare cinste pentru Fal Dara. Veșnică slavă Ziditorilor. *Kiserai ti Wansho hei.*

— Sunt nevrednic, salută Loial, cu o plecăciune. Cinstea e de partea mea.

El trase cu ochiul spre pereții goi de piatră. În sufletul său părea că se duce o luptă. Rand se simți mulțumit că Ogierul reuși să se abțină de la alte comentarii.

Apărură mai mulți servitori, îmbrăcați în negru și auriu, care se mișcau în liniște, cu papucii lor moi. Unii aduceau, pe tipsiile lor de argint, prosoape împăturite, umede și fierbinți, pentru ca nou veniții să-și poată șterge chipurile și mâinile de praf. Alții – vin dres cu mirodenii și castronașe de argint cu prune și caise uscate. Seniorul Agelmar dădu poruncă să li se pregătească baia și camerele de dormit.

— Drum lung, din Tar Valon până aici, ofta el. Pesemne că sunteți osteniți.

— Pe calea pe care am apucat-o noi, drumul a fost mai scurt, răspunse Lan, dar mai obositor decât ar fi fost altfel.

Nu mai adaugă nimic altceva, iar Agelmar păru mirat, însă replică simplu:

— Câteva zile de odihnă o să vă facă bine.

— Nu-ți cer găzduire decât o noapte, Senior Agelmar, vorbi Moiraine, pentru noi și caii noștri. Și niște provizii mâine dimineată, dacă aveți de dat. Mi-e teamă că trebuie să vă părăsim curând.

Agelmar se încruntă.

— Dar credeam... Moiraine Sedai, n-am niciun drept să ți-o cer, dar prezența dumitale la Pasul lui Tarwin face cât o mie de călăreți. Și a dumitale, Dai Shan. O mie de soldați ni se vor alătura, când vor auzi că zboară iarăși Cocorul Auriu.

— Cele Șapte Turnuri s-au prăbușit, rosti aspru Lan, iar Malkier a murit; puținii oameni care au mai rămas sunt răspândiți prin toată lumea. Sunt Străjer, Agelmar, legat cu jurământ de Flacăra din Tar Valon, și trebuie s-ajung în ținuturile bătute de Mană.

— Desigur, Dai Sh... Lan. Desigur. Dar cred că o întârziere de câteva zile, cel mult câteva săptămâni, e neînsemnată. E nevoie de dumneata și de Moiraine Sedai.

Moiraine luă un pocal de argint de la un slujitor.

— Ingtar pare să creadă că veți înfrânge acest obstacol așa cum ați făcut-o de multe ori de a lungul anilor.

— Aes Sedai, oftă cu tristețe Agelmar, dacă Ingtar ar trebui să călărească singur până la Pasul lui Tarwin, ar face-o, spunând același lucru - că trolocii vor fi înfrânți încă o dată. E atât de mândru, încât aproape că-i vine să creadă că o poate face de unul singur.

— De data asta nu mai e așa de încrezător precum crezi, Agelmar, spuse Străjerul, luând un pocal, dar fără să bea din el. Câte e de rău?

Agelmar șovăi, scoțând o hartă din talmeș-balmeșul de pe masă. O vreme, rămase cu ochii în gol, apoi o aruncă la loc.

— Când plecăm spre Pas, vorbi el apăsător, oamenii vor fi trimiși spre miazăzi în Fal Moran. Poate că măcar capitala va rezista. Pe cinstea mea, trebuie. Trebuie să rămână ceva.

— Așa de rău? întrebă Lan, iar celălalt încuviință.

Rand schimbă priviri îngrijorate cu Mat și cu Perrin. Era ușor de crezut că trolocii adunați în Mană erau pe urmele lui; pe urmele lor, de fapt. Agelmar continuă posomorât.

— Iama asta, trolocii au dat năvală peste tot, în Kandor, Arafel, Saldaea. Nu s-a mai întâmplat așa ceva din vremea Războaielor; n-au fost niciodată așa de mulți, de aprigi și de hotărâți. Toți regii și sfetnicii sunt convinși că se pregătește o mare invazie pornită din mijlocul Manei, și fiecare dintre regatele de la Hotare crede că spre ei se îndreaptă. Nici o solie, niciun Străjer nu aduce veste despre troloci care să se adune la granițele lor, așa că aici, dar ei asta cred și cu toții se tem să-și trimită soldații în altă parte. Oamenii spun că vine sfârșitul lumii, iar Cel Întunecat a scăpat din temniță. Cei din Shienar vor merge de unii singuri în Pasul lui Tarwin, deși dușmanii vor fi cam de zece ori mai mulți decât noi. Cel puțin, asta ar putea fi ultimul lureș al Lăncilor. Lan - nu, Dai Shan, pentru că, orice ai spune dumneata, ești Seniorul Încununat al luptei din Malkier! Dai Shan, stindardul Cocorului Auriu i-ar încuraja pe oamenii care știu că se duc spre miazănoapte ca să moară. Vestea s-ar răspândi ca vântul, și, cu toate că regii lor le-au poruncit să rămână pe loc, soldații s-ar aduna din Arafel și Kandor și chiar din Saldaea. Deși nu pot să ajungă la timp pentru a fi împreună cu noi în pas, pot salva regatul.

Lan își aținti privirea în fundul câinii cu vin. Chipul nu i se schimbă, dar vinul i se vărsă pe mână; pocalul de argint se făcu zob în pumnul său. Un slujitor i-l luă pe dată și-i șterse mâna cu un prosop; un al doilea îi oferă un alt pocal, în timp ce primul era îndepărtat pe nevăzute. Lan păru să nu bage de seamă.

— Nu pot! șopti el răgușit, dar, când își înălță capul, ochii săi albaștri ardeau sălbatic, însă glasul îi era din nou calm și lipsit de expresie. Sunt Străjer, Agelmar.

Privirea sa intensă trecu de la Rand, Mat și Perrin la Moiraine.

— Iar mâine în zori plec să pătrund în Mană.

Agelmar oftă din toți răunchii.

— Moiraine Sedai, vino măcar dumneata. Cu o Aes Sedai alături, am putea câștiga.

— Nu am cum, Senior Agelmar, răspunse Moiraine, tulburată. Se pregătește, într-adevăr, o luptă, și nu este întâmplător că trolocii se adună aici, dar lupta noastră, adevărata luptă cu Cel Întunecat, va avea loc în miezul Manei, la Ochiul Lumii. Dumneata trebuie să-ți vezi de lupta dumitale, noi de-a noastră.

— Doar nu vrei să spui că a scăpat din temniță! strigă Agelmar.

Până și el, tare ca piatra cum era, părea cutremurat de acest gând, așa că Moiraine scutură iute din cap.

— Încă nu. Dacă izbândim în lupta noastră de la Ochiul Lumii, poate că nu va mai scăpa niciodată.

— Dar, Aes Sedai, crezi că poți găsi Ochiul? Dacă de asta atârnă întemnițarea Celui Întunecat, suntem ca și morți. Mulți au încercat și n-au izbutit.

— Pot să-l găsesc, Senior Agelmar. Speranța nu a murit încă.

Agelmar o cercetă din priviri, apoi se uită la ceilalți. Păru uimit de Nynaeve și de Egwene, ale căror veștminte simple nu se potriveau deloc cu rochia de mătase a lui Moiraine, cu toate că și aceasta era murdară de praf.

— Și ele sunt Aes Sedai? întrebă el, neîncrezător.

Când Moiraine clătină din cap, bărbatul păru încă și mai uimit. Privirea sa îi cântări pe băieții din Emond's Field, oprindu-se asupra lui Rand cu sabia sa învelită în pânză roșie.

— Ciudată escortă mai ai cu dumneata, Aes Sedai. Numai un luptător. Apoi trase cu ochiul la Perrin, cu securea la cingătoare.

Poate doi. Dar amândoi de-abia ajunși la vârsta bărbăției. Lasă-mă să-ți dau soldați să te însoțească. O sută de oameni în plus sau în minus n-o să conteze în lupta de la Pas, dar dumneata vei avea nevoie de mai mult decât un Străjer și trei tineri. Iar cele două femei n-o să-ți fie de niciun ajutor, dacă nu sunt cumva femei Aiel, deghizate. În Mana Pustiitoare, anul ăsta e mai rău ca de obicei. Totul se... trezește la viață.

— O sută de soldați ar fi prea mult, observa Lan, iar o mie, prea puțin. Cu cât plecăm mai mulți în ținutul Manei, cu atât o să atragem mai tare atenția. Trebuie să ajungem la Ochi fără luptă, dacă putem. Știi bine că, dacă trolocii te silesc să-i înfrunți acolo, în miezul Manei Pustiitoare, nu mai există aproape nici o speranță.

Agelmar încuviință posomorât, dar nu se dădu bătut.

— Atunci, mai puțin. Până și zece bărbați de isprava ți-ar fi de mai mare ajutor s-o duci pe Moiraine Sedai și pe cele două femei până la Omul Verde, decât tinerii ăștia trei.

Brusc, Rand își dădu seama că Seniorul din Fal Dara credea că Nynaeve și Egwene erau cele împreună cu care Moiraine urma să-l înfrunte pe Cel Întunecat. Era firesc. O asemenea luptă însemna folosirea Puterii, iar asta n-o puteau face decât femeile. „Puterea!” își duse mâinile la cingătoare și apucă strâns catarama, ca să nu tremure.

— Nu, nu vreau niciun soldat, se opuse Moiraine; Agelmar deschise iar gura să-i răspundă, dar ea continuă înainte să poată fi întreruptă. E vorba de Ochi și de Omul Verde. Spune-mi, câți bărbați din Fal Dara au ajuns vreodată să-l găsească?

— Câți au fost cu toții? întrebă Agelmar, ridicând din umeri. Păi, de la Războiul de O Sută de Ani, poți să-i numeri pe degetele de la o mână. Cam unul la cinci ani, din toate regatele de la Hotare împreună.

— Nimeni nu ajunge la Ochiul Lumii, explica Moiraine, decât dacă Omul Verde vrea să fie găsit. Nevoia și hotărârea sunt cele mai importante. Eu știu unde să merg... am mai fost acolo.

Rand tresări, luat prin surprindere, și la fel făcură și ceilalți, dar femeia Aes Sedai nu păru să bage de seamă.

— Însă dacă printre noi se află măcar unul care caută gloria, care vrea ca numele lui să se alăture celorlalți patru de până acum, s-ar putea să nu ajungem niciodată, chiar dacă-i conduc drept la locul pe care mi-l amintesc.

— L-ai văzut pe Omul Verde, Moiraine Sedai? Întreba Seniorul din Fal Dara, părând impresionat, dar imediat încruntându-se. Însă dacă l-ai întâlnit deja o dată...

— Nevoia este cea mai importantă, repetă încet Moiraine, iar nevoia mea... a noastră, de fapt, este cea mai mare dintre toate. Și am ceva ce alții care l-au căutat nu au.

Ochii săi nu se îndepărtară decât o clipă de la chipul lui Agelmar, dar Rand era convins că ea îi aruncase o privire lui Loial, înainte să-și întoarcă iar capul. Prinse privirea Ogierului, iar Loial înălță din umeri.

— Ta'veren, spuse el încet.

Agelmar ridică brațele.

— Mă supun, Aes Sedai. Pe cinstea mea, dacă adevărata bătălie se va purta la Ochiul Lumii, aproape că-mi vine să conduc stindardul Șoimului Negru pe urmele voastre, și nu spre Pas. Aș putea să vă croiesc drum...

— Ar fi o nenorocire, Senior Agelmar, și pentru noi, și pentru cei de acolo. Dumneata ai propria luptă, noi pe a noastră.

— Pe cinstea mea! Mă supun, Aes Sedai.

După ce luă această hotărâre, oricât de mult i-ar fi displicut, Seniorul din Fal Dara păru să nici nu se mai gândească. Îi pofti să ia masa cu el, vorbind întruna despre șoimi, cai și câini, dar fără să pomenească de troloci, de Pasul lui Tarwin sau de Ochiul Lumii.

Încăperea în care mâncară era la fel de goală și de simplă ca și cea în care-i primise Seniorul Agelmar; nu erau acolo decât masa și scaunele, foarte frumoase, dar austere. Focul care ardea într-un cămin mare încălzea încăperea, dar nu într-atât încât, dacă vreunul dintre ei trebuia să iasă în grabă mare, frigul de afară să-l amețească. Slujitorii în livrea aduseră supă, pâine și brânză, iar ei vorbiră despre cărți și muzică, până ce Seniorul Agelmar își dădu seama că oaspeții săi din Emond's Field nu spuneau nimic. Ca o gazdă bună, începu să le pună întrebări simple, ca să-i facă să rupă tăcerea.

În scurtă vreme, Rand se trezi că se întrecea cu ceilalți să răspundă la întrebările despre Emond's Field și Ținutul celor Două Râuri. Trebuia să aibă mare grijă să nu spună prea mult, și nădăjduia că și ceilalți erau atenți, mai ales Mat. Singura tăcută era Nynaeve, care mânca și bea în liniște.

— Pe la noi e și un cântec, spuse Mat. *Îndărăt de la Pasul lui Tarwin.*

Dar se opri încurcat, ca și cum și-ar fi dat brusc seama că pomenea de lucrul de care se feriseră până atunci, însă Agelmar nu se tulbură.

— Nu-i de mirare. Puține regate nu au trimis niciodată oameni care să lupte în ținuturile bătute de Mană, de-a lungul anilor.

Rand privi spre Mat și Perrin. Mat îngână:

— Manetheren.

Agelmar șopti ceva unui slujitor, iar în timp ce alții strângeau masa, acela dispăru și se întoarse cu o cutie de tablă și cu pipe făcute din lut pentru Lan, Loial și Seniorul Agelmar.

— Tutun din Ținutul celor Două Râuri, îi lămurii el, în timp ce-și umpleau pipele. Greu de găsit pe-aici, dar își merită banii.

În timp ce Loial și ceilalți doi bărbați mai în vârstă pufăiau mulțumiți, Agelmar îl privi pe Ogier.

— Pari neliniștit, Ziditorule. Sper că nu te-a prins Dorul. De când ai plecat din stedding?

— Nu-i vorba de asta. N-am plecat chiar de multă vreme, spuse Loial, ridicând din umeri și făcând ca fumul albastru cenușiu care i se înălța din pipă să se rotească pe deasupra mesei. Mă așteptam - nădăjduiam - ca desișul de aici să mai existe încă. Măcar o urmă din Mafar Dadaranell.

— *Kiserai ti Wansho*, murmură Seniorul Agelmar. Războaiele Troloce nu ne-au lăsat decât amintiri, Loial, fiu al lui Arent, și oameni care să ridice totul la loc. N-au putut însă să imite opera Ziditorilor, așa cum nici eu nu pot. Curbele și modelele acelea complicate pe care le făuresc cei din neamul dumitale sunt peste puterile oamenilor. Poate că ai noștri n-au vrut să creeze o imitație ștearsă, care să ne aducă mereu aminte de ceea ce-am pierdut. Simplitatea este și ea frumoasă, în felul ei: o singură linie, trasată așa cum trebuie, o singură floare printre stânci. Asprimea pietrei face ca floarea să fie și mai prețioasă. Noi încercăm să nu ne gândim prea mult la ceea ce nu mai există. Până și inima cea mai dârză s-ar rupe sub așa o povară.

— Petala de trandafir plutește pe apă, recită încet Lan. Cormoranul zboară pe deasupra iazului. Viața și frumusețea dansează în sânul morții.

— Da, șopti Agelmar, da. Și pentru mine, versurile astea au însemnat mereu totul.

Și cei doi bărbați își aplecară frunțile unul spre celalalt.

„Lan, versuri?” Omul ăsta era ca o ceapă; de câte ori Rand își imagina că a ajuns să-l cunoască, din străfunduri se mai ivea câte ceva.

Loial încuviință lent.

— Poate că și eu mă gândesc prea mult la ceea ce-a pierit. Și totuși, desigurile erau frumoase.

Dar el se uita împrejur de parcă vedea pentru prima oară încăperea cea goală, descoperind dintr-odată că merita privită. Apăru Ingтар, care îi făcu o plecăciune Seniorului Agelmar.

— Cu voia Domniei Tale, mi-ai cerut să-ți dau de știre dacă se întâmplă ceva ieșit din comun, orice ar fi.

— Da, și ce s-a-ntâmpat?

— Mai nimic, Seniore. Un străin a încercat să intre în oraș. Nu-i din Shienar. După cum vorbește, e din Lugard. Sau, cel puțin, a fost pe acolo cândva. Când gărzile de la poarta de miazăzi au încercat să-i pună întrebări, a fugit. A fost văzut intrând în pădure, dar după scurtă vreme a fost găsit cățărându-se pe zid.

— Mai nimic, spui?

Agelmar se ridică, împingându-și scaunul în spate.

— Pe cinstea mea! Gărzile din turn sunt așa de nepăsătoare, încât oricine poate ajunge până la ziduri nebăgat în seamă, iar tu spui că nu-i mare lucru?

— E un nebun, Seniore, răspunse Ingтар, cu teamă și respect în glas. Lumina îi scaldă și-i apără pe cei cu mințile rătăcite. Poate că Lumina i-a orbit pe cei din turn și i-a îngăduit acestuia să ajungă la ziduri. E un sărman nebun, n-are ce rău să facă.

— A fost luat înăuntru? Bine. Aduceți-mi-l aici. Pe dată.

Ingтар se înclină și plecă, iar Agelmar se întoarse spre Moiraine.

— Cu voia dumitale, Aes Sedai, trebuie să mă ocup de asta. Poate că n-o fi decât un amărât, cu mintea orbită de Lumină, dar... Acum două zile, cinci dintre oamenii noștri au fost descoperiți, noaptea, încercând să taie scândurile unei porți. Era doar o poartă mică, dar îndeajuns de încăpătoare pentru ca să poată pătrunde niște troloci, spuse el, cu o strâmbătură. Iscoade ale Celui Întunecat, pesemne, deși nu-mi place să cred așa ceva

despre oamenii din Shienar. Au fost sfâșiați în bucăți de ceilalți, înainte ca gărzile să poată pune mâna pe ei, așa că n-o să aflu niciodată. Dacă, de acum, și cei din Shieran pot fi Iscoade ale Celui Întunecat, trebuie să am mult mai multă grijă cu străinii. Dacă vreți să vă retrageți, pot să poruncesc să fiți conduși în odăile voastre.

— Iscoadele Celui Întunecat nu cunosc nici hotare, nici legături de sânge, grăi Moiraine. Se găsesc peste tot, dar nicăieri nu sunt acasă. Vreau și eu să-l văd pe omul ăsta. Senior Agelmar, în Pânză se țese un Ochi, dar încă nu este întrezărit pe deplin. S-ar putea să se întindă peste toată lumea sau să se destrame, și astfel Roata să ia totul de la început. În acest moment, chiar și lucrurile mărunte pot schimba forma Ochiului, iar eu, una, mă feresc de astfel de întâmplări mărunte și ciudate.

Agelmar trase cu ochiul la Nynaeve și la Egwene.

— Cum dorești, Aes Sedai.

Ingтар se întoarse, împreună cu doi oameni din gardă, cu halebardele în mână, însoțind un bărbat care părea o traistă cu zdrențe întoarsă pe dos. Noroiul îi acoperea chipul, părul și barba neîngrijite și zburlicate. El intră ghemuit înăuntru, rotindu-și peste tot ochii înfundați în orbite, însoțit de un miros acru și puternic.

Rand se aplecă în față, încercând să vadă ce se ascundea sub straturile de murdărie.

— N-aveți niciun motiv să mă opriți, se plânse bărbatul cel murdar. Sunt doar un amărât sărman, părăsit de Lumină, care-și caută un loc, ca oricare altul, ca să se adăpostească din calea Umbrei.

— E ciudat să-ți cauți adăpost tocmai în ținuturile de la Ho... începu Agelmar, dar Mat îl întrerupse.

— Neguțătorul ambulant!

— Padan Fain, încuviință și Perrin, făcând semn cu capul.

— Cerșetorul, exclamă Rand, cu glasul brusc răgușit; văzând sclipirea de ură din ochii lui Fain, se așeză la loc în scaun. El e cel care întreba de noi prin Caemlyn. El trebuie să fie.

— Deci, până la urmă, asta te privește direct, Moiraine Sedai, observă Agelmar.

Moiraine încuviință.

— Tare mi-e teamă că da.

— N-am vrut, începu Fain să plângă; lacrimile mari și rotunde îi scăldau murdăria de pe obraji, dar nu reușeau s-o înlătura cu totul. El m-a silit! El, cu ochii ăia arzători.

Rand clipi speriat. Mat își duse mâna la surtuc, apucând, pesemne, mânerul pumnalului din Shadar Logoth.

— M-a făcut dulăul lui! Dulăul lui, care să vâneze și să ia urma fără pic de odihnă. Doar atât, dulăul lui, chiar și după ce m-a azvârlit de lângă el.

— Ne privește pe toți, rosti sumbru Moiraine. Există vreun loc în care să pot vorbi singură cu el, Senior Agelmar? Gura ei se strâmbă de dezgust. Dar mai întâi spălați-l. S-ar putea să trebuiască să-l ating.

Agelmar încuviință și îi vorbi în șoaptă lui Ingтар, care se înclină și ieși.

— Nu mai vreau să fiu silit!

Glasul care răsuna era al lui Fain, dar nu mai era plângăcios și jalnic, ci devenise arogant. Se ridică în picioare cât era de înalt, fără să se mai cocoșeze, dându-și capul pe spate și urlând spre tavan.

— Niciodată! Nu mai vreau!

Apoi se întoarse spre Agelmar de parcă bărbații care-l păzeau erau slujitorii lui, iar Seniorul din Fal Dara, unul de-o seamă cu el, și nu cel care-l capturase. Glasul lui deveni mieros și viclean.

— Mare Senior, e o neînțelegere la mijloc. Din când în când, îmi pierd mințile, dar trece repede. Da, în curând am să scap de boala asta, începu el, atingându-și cu dispreț degetele de zdrențele pe care le purta. Nu te lăsa înșelat de înfățișarea mea, Mare Senior. A trebuit să-mi schimb veștmintele, ca să mă feresc de cei care încercau să mă oprească, iar călătoria mea a fost lungă și grea. Dar până la urmă am ajuns aici, unde oamenii încă mai cunosc primejdiile lui Ba'alzamon și încă se mai luptă cu Cel Întunecat.

— Deci ai venit încoace pentru că noi ne luptăm cu trolocii, grai Agelmar. Și ești o persoană atât de însemnată, încât cineva vrea să te oprească. Oamenii aceștia spun că ești un neguțător ambulant pe nume Padan Fain și că tu îi urmărești pe ei.

Fain șovăi. Trase cu ochiul la Moiraine, apoi își feri iute privirea de Aes Sedai. Se uită și la cei din Emond's Field, apoi

îndărăt la Agelmar. Rand îi simți ura și teama din priviri. Totuși, când el reîncepu să vorbească, glasul îi suna netulburat.

— Nu, pur și simplu m-am dat drept Padan Fain din când în când, de-a lungul anilor, pentru că am fost silit s-o fac. Iscoadele Celui Întunecat mă urmăresc pentru că am învățat cum să înfrâng Umbra. Pot să-ți arat cum să-l înfrângi, Mare Senior.

— Ne descurcăm și noi așa cum putem, replică sec Agelmar. Roata țese după cum îi este voia, dar noi ne-am luptat cu Cel Întunecat încă de la Frângerea Lumii, și n-am avut nevoie de niciun neguțător ambulant care să ne învețe.

— Mare Senior, nu pun la îndoială puterea Domniei tale, dar poate ea oare să-i reziste veșnic Celui Întunecat? Nu-i așa că adesea te simți îndemnat să cedezi? Iartă-mi îndrăzneala, Mare Senior; până la urmă, te va învinge, chiar așa puternic cum ești. Știi asta, crede-mă, o știu. Dar eu pot să-ți arăt cum să alungi Umbra din regatul tău, Mare Senior. Glasul său deveni și mai lingușitor, deși încă trufaș. Încearcă numai să faci ceea ce te sfătuiesc eu și vei vedea, Mare Senior, îți vei curăța pământurile. Da, Mare Senior, poți s-o faci, dacă-ți îndrepti forțele acolo unde trebuie. Nu lăsa ca Tar Valon să te prindă în mrejele sale, și poți salva lumea. Mare Senior, numele Domniei Tale va rămâne veșnic în amintire, pentru că vei dobândi izbânda supremă a Luminii.

Soldatii care-l păzeau rămaseră pe loc, dar mâinile li se încleștară pe mânerul halebardelor, de parcă ar fi fost gata să le folosească.

— Are o părere foarte bună despre sine, neguțătorul asta, îi aruncă Agelmar lui Lan, peste umăr. Cred ca Ingtar are dreptate. E nebun.

Ochii lui Fain se îngustară de mânie, dar glasul îi rămase calm.

— Mare Senior, știu ca vorbele mele pot părea trufașe, dar nu-ți cer decât să...

Dar se întrerupse brusc și se trase înapoi, când Moiraine se ridică și o porni încet în jurul mesei. Soldatii își coborâră halebardele, pentru a-l împiedica pe Fain să iasă cu spatele din încăpere. Oprindu-se în dreptul scaunului pe care ședea Mat, Moiraine îi puse o mână pe umăr și se aplecă pentru a-i șopti ceva la ureche. Nu se auzi nimic din ce-i spusese, dar încordarea de pe chipul lui dispăru, iar el își scoase mâna de sub surtuc.

Femeia Aes Sedai merse mai departe, până ce ajunse lângă Agelmar, drept în fața lui Fain. Când ea se opri, neguțătorul ambulant se ghemui așa cum făcuse la început.

— Îl urăsc, se smiorcăi el. Vreau să scap de el. Vreau să pășesc iar pe calea Luminii. Umerii începură să-i tremure, iar lacrimile, să-i șiroiască pe chip, mai tare decât înainte. El m-a silit.

— Mi-e teamă că e mult mai mult decât un simplu neguțător, Senior Agelmar, spuse Moiraine. Nu mai e om pe de a-ntregul, ticăloșia i-a pătruns până-n măduva oaselor și e mai primejdios decât îți poți imagina. O să-l duceți la baie după ce vorbesc cu el. Nu mai îndrăznesc să pierd nici o clipă. Vino, Lan.

CAPITOLUL 47

Alte istorisiri ale Roții

Nerăbdător, Rand începu să se plimbe împrejurul mesei. Doisprezece pași mari. Atât făcea dintr-o parte într-alta a mesei, de fiecare dată. Mânios pe sine însuși, se forță să nu mai țină socoteala. „Ce prostie. Nu-mi pasă cât e de lungă masa asta.” Câteva minute mai târziu, se trezi că număra ocolurile pe care le făcea. „Ce le-o fi spunând lui Moiraine și lui Lan? Oare știe de ce ne urmărește Cel Întunecat? Știe pe care dintre noi îl vrea?”

Trase cu ochiul la prietenii săi. Perrin fărâmițase o bucată de pâine, iar acum plimba firimiturile pe masă, cu un deget. Ochii săi galbeni priveau resturile fără să clipească, dar păreau să se fi pierdut undeva în depărtare. Mat zăcea în scaun, cu ochii pe jumătate închiși și cu un zâmbet pe chip, dar unul tulburat, nu fericit. Nu se schimbase la față, dar din când în când, fără să-și dea seama, atingea prin surtuc pumnalul din Shadar Logoth. „Ce i-o fi spunând Fain lui Moiraine? Oare ce știe?” Cel puțin Loial nu părea îngrijorat, ci contempla pereții. La început, stătuse în mijlocul camerei și se holbase, învârtindu-se încet în loc. Acum însă, aproape că-și lipise nasul cel lat de zid, pipăind îmbinările dintre pietre cu degetele sale mai groase decât degetul mare al unui om obișnuit. Câteodată închidea ochii, de parcă pipăitul era mai important decât vederea, iar urechile îi zvâcneau și bombănea ceva ca pentru sine în limba Ogierilor, părând să fi uitat cu totul că mai era și altcineva cu el în încăpere.

Seniorul Agelmar stătea de vorbă liniștit cu Nynaeve și cu Egwene, în fața marelui cămin din fundul încăperii. Era o gazdă bună, mereu dornic să-i facă pe oameni să uite de necazuri; câteva dintre poveștile sale o făcură pe Egwene să chicotească. La un moment dat, chiar și Nynaeve își dădu capul pe spate, râzând în hohote. Rand tresări din pricina zgomotului neașteptat, apoi tresări din nou, când scaunul pe care ședea Mat se prăbuși la podea.

— Sânge și cenușă! mârâi Mat, fără s-o ia în seamă pe Nynaeve, care strânse din dinți, auzindu-l cum vorbea. Ce i-o lua așa de mult?

Își puse scaunul la loc și se așeză fără să se uite la Nynaeve, ducându-și mâna la surtuc. Seniorul din Fal Dara îl privi dezaprobator, se uită la Rand și la Perrin cu aceeași căutătură încruntată, apoi se întoarse spre cele două femei. Tot plimbându-se, Rand ajunsese în dreptul lor.

— Seniore, spunea Egwene, perfect sigură pe sine, de parcă ar fi fost obișnuită cu titlurile încă din copilărie, eu credeam că-i Străjer, dar acum Domnia Ta îi spui Dai Shan, și vorbești despre blazonul Cocorului Auriu, și am mai auzit asta și de la alții, de parcă ar fi de-a dreptul un rege. Îmi amintesc că Moiraine i-a spus odată Ultimul Stăpân al celor Șapte Turnuri. Până la urmă, cine e el?

Nynaeve începu să-și cerceteze atentă pocalul, dar era limpede pentru Rand că ea își încordase auzul și aștepta răspunsul cu mai multă nerăbdare decât Egwene. Se opri și el, stăruindu-se să nu-i scape nimic, fără să pară că trăgea cu urechea.

— Stăpânul celor Șapte Turnuri, repetă încruntat Agelmar. E un titlu străvechi, Domniță Egwene. Mai vechi chiar decât al înalților Seniori din Tear, deși nu chiar cât cel al Reginei din Andor.

Oftă din greu și clătină din cap.

— El nu vrea să vorbească despre asta, dar povestea e bine cunoscută aici, la Hotare. E rege, sau ar fi trebuit să fie: al' Lan Mandragoran, Stăpânul celor Șapte Turnuri, Stăpânul Lacurilor, Regele neîncoronat din Malkier.

Capul său ras se înălță mândru, iar ochii i se luminară, de parcă era un tată vorbind despre fiul său. Glasul îi deveni mai puternic, plin de însuflețire, răsunând în întreaga încăpere.

— Noi, oamenii din Shienar, ne spunem oameni de la Hotare, dar n-au trecut nici cincizeci de ani de când regatul nostru nu făcea parte, de fapt, din ținuturile de la Hotare, căci la miazănoapte de el și de Arafel se afla Malkier. Soldații din Shienar plecau să lupte la miazănoapte, dar Malkier era cel care ținea piept Manei și o împiedica să se extindă. Malkier. Fie ca amintirea să-i rămână veșnică și Lumina să-i scalde numele.

— Lan e din Malkier, vorbea încet Meșterea, ridicând ochii. Părea nelineștită.

Nu era o întrebare, dar Agelmar încuviință.

— Da, Domniță Nynaeve, este fiul lui al'Akir Mandragoran, ultimul Rege încoronat din Malkier. Cum a ajuns ceea ce este? Pesemne că totul se trage de la Lain. Din mândrie, Lain Mandragoran, fratele Regelui, și-a condus soldații prin locurile pustiite de Mană până la Ținuturile Pârjolite, poate chiar până în Shayol Ghul. Breyan, soția lui, l-a îndemnat s-o facă, din pricina invidiei care-i ardea în suflet pentru că al'Akir se urcase pe tron în locul lui Lain. Regele și Lain erau apropiați, de parcă ar fi fost frați gemeni, chiar și după ce Akir, devenind rege, și-a luat un titlu de noblețe, dar Breyan era chinuită de invidie. Lain a fost lăudat pentru faptele lui, însă, chiar și așa, nu-l putea întrece pe al'Akir. Acesta, și ca om, și ca rege, era unul dintr-o mie. Fie în Pace, și el, și el'Leanna. Lain a murit în Ținuturile Pârjolite, împreună cu cei mai mulți dintre bărbații care-l urmaseră. A fost o pierdere gravă pentru Malkier, iar Breyan a dat vina pe Rege, spunând că și Shayol Ghul ar fi căzut, dacă al'Akir ar fi mărșăluit spre miazănoapte împreună cu soțul ei, luând cu sine și restul armatelor. Drept răzbunare, ea a complotat cu Cowin Gemallan, poreclit Cowin cel Drept, să pună mâna pe tron pentru fiul ei, Isam. Cel Drept era un erou aproape la fel de iubit ca și al'Akir, unul dintre Marii Seniori, dar atunci când aceștia hotărâseră prin vot cine să vină la tron, fusese despărțit numai de două voturi, și nu uitase niciodată ce puțin îi lipsise ca să se urce pe tron: numai doi oameni care să fi arătat o altă culoare pe Piatra Încoronării. Împreună, Cowin și Breyan au adus soldații înapoi din miezul Manei ca să pună mâna pe cele Șapte Turnuri, golind toate Fortărețele.

În glasul lui Agelmar se simțea dezgustul.

— Dar invidia lui Cowin a mers și mai departe. Cowin cel Drept, eroul, ale cărui isprăvi din locurile bătute de Mană erau cântate în toate ținuturile de la Hotare, era o Iscoadă a Celui Întunecat. Când paza de la graniță a slăbit, trolocii au pătruns în Malkier. Împreună, Regele al'Akir și Lain ar fi putut ridica toți oamenii la luptă; o mai făcuseră și înainte. Dar pieirea lui Lain în Ținuturile Pârjolite îi tulburase pe oameni, iar invazia trolocilor îi descurajase și nu mai voiau să le țină piept. Prea mulți își pierduseră curajul. Hoarde nenumărate i-au împins pe cei din

Malkier îndărăt în inima țării. Breyan a fugit, împreună cu pruncul său, Isam, și a fost prinsă de troloci în timp ce călărea spre miazăzi. Nimeni nu știe limpede ce s-a întâmplat cu ei, dar ne putem ușor închipui. Numai de băiat mi-e milă. Când trădarea lui Cowin cel Drept a fost descoperită, iar el a fost prins de tânărul Jain Charin – deja poreclit Jain Neopritul – și a fost adus în lanțuri la cele Șapte Turnuri, Marii Seniori au cerut să i se taie capul. Dar pentru că poporul îl adorase, și doar al’Akir și Lain fuseseră mai iubiți ca el, Regele l-a provocat la luptă și l-a ucis. Văzându-l mort, al’Akir a plâns. Unii spun că a plâns pentru un prieten care se plecase în fața Umbrei, alții – că a plâns pentru Malkier.

Seniorul din Fal Dara clătină trist din cap.

— Acesta a fost primul semn că se apropia pieirea celor Șapte Turnuri. Nu mai era vreme pentru sosirea ajutoarelor din Shienar sau Arafel, iar Malkier nu avea nici o speranță de a rezista, după ce cinci mii de soldați fuseseră uciși în Ținuturile Pârjolite, iar Fortărețele de la graniță fuseseră invadate. Al’Akir și Regina lui, el’Leanna, au poruncit ca Lan să fie adus în fața lor, încă în leagăn. În mâinile sale de prunc au așezat sabia regilor din Malkier, cea pe care o poartă și astăzi – o armă făurită de Aes Sedai în vremea Marelui Război, Războiul Umbrei, care a pus capăt Vârstei Legendelor. l-au uns creștetul cu ulei și l-au numit Dai Shan, Senior Încununat al Războiului, l-au desemnat să fie următorul Rege din Malkier și-au rostit în numele lui străvechile jurăminte... Chipul lui Agelmar se înăspri; rosti cuvintele de parcă ar fi făcut și el, cândva, aproape același jurământ. Să înfrunte Umbra câtă vreme fierul nu-și pierde tăria, iar stânca rămâne în picioare. Să-i apere pe oamenii din Malkier până la ultima picătură de sânge. Să răzbune ceea ce nu mai poate fi apărat.

Cuvintele solemne răsunară în toată încăperea.

— El’Leanna a așezat un medalion la gâtul fiului ei, ca să țină minte, iar pruncul, înfășat chiar de mâna Reginei, a fost dat în grija a douăzeci de soldați aleși din Garda personală a Regelui, cei mai pricepuți în lupta cu sabia, cei mai de temut războinici, cărora li s-a poruncit să-l ducă în Fal Moran. Apoi, al’Akir și el’Leanna s-au pus în fruntea armatelor care au plecat să înfrunte Umbra pentru ultima oară. Și acolo, în Trecătoarea lui Herot, au murit și ei, și oamenii din Malkier, iar cele Șapte

Turnuri s-au prăbușit. Shienar, Arafel și Kandor le-au ieșit înaintea Jumate-Oamenilor și trolocilor la treptele lui Jehaan și i-au alungat îndărăt, dar nu prea departe. Cea mai mare parte din Malkier a rămas în mâinile trolocilor, iar Mana Pustiitoare a înghițit-o încet, încet, an după an.

Agelmar trase adânc aer în piept, apoi continuă, cu privirea și cu glasul pline de o mândrie tristă.

— Numai cinci dintre cei douăzeci de soldați au ajuns în viață până în Fal Moran; cu toții erau răniți, dar pruncul era nevătămat. Încă din leagăn, l-au învățat tot ce știau. A deprins meșteșugul armelor pe când alți copii de-abia încep să se joace și cunoaște Mana Pustiitoare așa cum alții cunosc grădinile din casa părintească. Jurământul care a răsunat deasupra leagănului său i s-a întipărit în minte. Nu mai are ce apăra, dar poate să răzbune. Nu-și dezvăluie rangul, dar la Hotare este numit Cel fără Coroană, și dacă s-ar hotărî vreodată să înalțe flamura Cocorului Auriu din Malkier, o întreagă armată s-ar ridica să-l urmeze. Dar el nu vrea să conducă pe nimeni la moarte. În miezul Manei, își caută moartea ca pe o mireasă, dar nu vrea ca alții să moară din pricina lui. Dacă vreți să pătrundeți acolo, fără prea mulți însoțitori, el este cel mai potrivit să vă călăuzească și să vă aducă nevătămați înapoi. E cel mai bun dintre Străjeri, adică cel mai bun dintre cei buni. Pe băieții ăștia trei puteți foarte bine să-i lăsați aici, să mai deprindă și ei câte ceva, și să vă încredeți numai în Lan. Mana Pustiitoare nu-i un loc potrivit pentru niște băieți neîncercați.

Mat deschise gura să vorbească, dar, prinzând privirea lui Rand, o închise la loc. „Ce n-aș da să învețe odată să-și țină gura.”

Nynaeve ascultase la fel de înfrigurată ca Egwene. Acum însă, își lăsase ochii în jos, pironindu-i în fundul pocalului, și se albise la față. Egwene îi puse o mână pe braț și o privi cu înțelegere. Moiraine apăru la ușă, cu Lan în urma ei. Nynaeve le întoarse spatele.

— Ce-a spus? întrebă Rand.

Mat se ridică în picioare; la fel și Perrin.

— Țărănoi grosolan, mormăi Agelmar, apoi continuă, cu voce tare: Ai aflat ceva, Aes Sedai, sau omul ăla e un simplu nebun?

— Într-adevăr, e nebun, zise Moiraine, dar situația lui nu este deloc simplă.

În acel moment, înăuntru pătrunse, cu plecăciunile cuvenite, un slujitor în livrea neagră cu fire aurii, aducând pe o tipsie de argint un lighean de piatră albastră și o carafă cu apă, o bucată galbenă de săpun și un prosop mic; el privi îngrijorat spre Agelmar. Moiraine îi ceru să pună pe masă ceea ce adusesese.

— Îmi cer iertare pentru că le-am dat porunci slujitorilor Domniei Tale, Senior Agelmar, spuse ea. Mi-am permis să cer să mi se aducă astea.

Agelmar îi făcu un semn slujitorului, care puse tipsia pe masă și plecă în grabă.

— Slujitorii mei sunt la dispoziția dumatăle, Aes Sedai.

Moiraine turnă în lighean apa din care se înălțau aburi, de parcă era clocotită, își suflecă mânecile și începu să se spele cu strășnicie, fără să-i pese de fierbințeală.

— Am spus și mai înainte că este stricat până-n măduva oaselor, dar ce am aflat îmi întrece toate așteptările. Nu cred că am mai întâlnit vreodată în viața mea o făptură așa de josnică și de mizerabilă, dar în același timp și așa de ticăloasă. Mă simt murdărită pentru că l-am atins, și nu doar pe mână. Îmi simt până și inima murdară. Cât despre el, cred că și-a pierdut sufletul aproape de tot. E mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat.

— Părea așa de sărman, murmură Egwene. Îmi amintesc cum venea în fiecare primăvară în Emond's Field, râzând și aducând tot felul de vești din afară. Sper că nu și-a pierdut orice nădejde de-a se face bine. Oricât de adânc te-ai cufunda în Umbră, până la urma tot poți regăsi Lumina, sfârși ea, repetând vorbele pe care le auzise de atâtea ori.

Femeia Aes Sedai se șterse pe mâini, cu mișcări bruște.

— Și eu am crezut așa, răspunse ea. Poate că și Padan Fain se va mântui. Dar au trecut mai bine de patruzeci de ani de când este Iscoada a Celui Întunecat, vreme în care a vărsat sânge, a ucis și a iscat multă suferință; dacă v-aș povesti tot, v-ar îngheța sufletul. De pildă, iată ceva aproape fără însemnătate – deși, pentru voi, pesemne că nu-i deloc așa: el a fost cel care i-a adus pe troloci în Emond's Field.

— Da, vorbi încet Rand, auzind exclamația de surprindere a lui Egwene. „Trebuia să-mi fi dat seama. Arde-m-ar focul, trebuia să fi știut de când l-am recunoscut.”

— I-a adus și încoace? Întrebă Mat, privind zidurile de piatră ale încăperii și înfiorându-se.

Rand se gândi că pesemne își amintea de Myrddraali mai mult decât de troloci. Zidurile nu-i opriseră pe Pieriți nici în Baerlon, nici în Whitebridge.

— Dacă-i pe așa, râse Agelmar, o să-și rupă colții în zidurile din Fal Dara. Au pățit-o mulți alții înainte.

Vorbea cu toți, dar era limpede că li se adresa lui Egwene și lui Nynaeve, pe care le privea insistent.

— Și să nu va temeți nici de Jumate-Oameni, continua el, făcându-l pe Mat să roșească. Toate străzile și aleile din Fal Dara sunt luminate, la vreme de noapte. Și nimeni nu poate pătrunde în oraș cu chipul acoperit.

— Dar de ce să faci jupân Fain așa ceva? Întrebă Egwene.

— Acum trei ani... începu Moiraine, așezându-se cu un oftat, de parcă întâlnirea cu Fain o istovise. Vara asta se fac trei ani. De atunci a început. E limpede că Lumina e de partea noastră, altfel Părintele Minciunii ar fi câștigat lupta pe când eu mă aflam încă în Tar Valon, plănuind ce aveam de făcut. De trei ani, Fain va urmări, în numele Celui Întunecat.

— Ce nebunie! exclama Rand. A venit în Ținutul celor Două Râuri în fiecare primăvară, fără să întârzie niciodată. Trei ani? Pai, am fost acolo, chiar sub nasul lui, iar el nu ne-a aruncat nici o privire până anul trecut.

Femeia Aes Sedai întinse un deget spre el, fixându-l cu privirea.

— Fain mi-a spus totul, Rand. Sau aproape totul. Cred că a izbutit să-mi ascundă totuși ceva, ceva important, în ciuda încercărilor mele, dar, oricum, mi-a spus destule. Acum trei ani, pe când se afla într-un oraș din Murandy, un Jumate-Om a venit să-l caute. Fain s-a speriat, firește, dar o asemenea însărcinare este considerată, în rândul Iscoadelor Celui Întunecat, o mare cinste. A crezut că a fost ales pentru fapte mari, și așa și era, deși nu cum credea el. A fost adus la miazănoapte, în Mană, în Ținuturile Pârjolite. În Shayol Ghul. Acolo a întâlnit un bărbat cu ochi de foc, care își spunea Ba'alzamon.

Mat se foi neliniștit, iar Rand înghiți în sec. Pesemne că totul era adevărat, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Perrin era singurul care se uita la femeia Aes Sedai, de parcă nimic nu-l mai putea lua prin surprindere.

— Lumina să ne apere, murmură tulburat Agelmar.

— Lui Fain nu i-a fost pe plac ce i s-a întâmplat în Shayol Ghul, continuă liniștită Moiraine. În timp ce-mi vorbea, se plângea adesea de foc și de pârjol. Faptul că a dat totul la iveală aproape că l-a omorât. Până și după ce l-am Vindecăt, a rămas o făptură vrednică de milă și prăpădită. O să mai treacă mult până să redevină ce-a fost. Totuși, am să încerc, dacă nu din alt motiv măcar pentru a afla ceea ce încă nu mi-a spus. Fusesse ales din pricina ținuturilor pe care le străbătea cu negoțul său. Nu, se grăbi ea să adauge, văzându-i tresărind, nu doar Ținutul celor Două Râuri, cel puțin la început. Părintele Minciunii știa, în mare parte, unde să găsească ceea ce căuta – dar nu știa mai multe decât noi – în Tar Valon. Fain a spus că a fost făcut dulăul Celui Întunecat și, într-un fel, are dreptate. Părintele Minciunii l-a pus să vâneze, preschimbându-l mai întâi, pentru a fi capabil s-o facă. Asta se teme el să-și amintească: ceea ce i s-a făcut pentru a fi preschimbât. Din pricina acestor lucruri, își urăște stăpânul, tot atât de mult pe cât se teme de el. Așa că a fost trimis să aduie și să caute urmele, prin Baerlon și prin toate satele din jur, și tocmai până la Munții de Negură, la Taren și apoi în Ținutul celor Două Râuri.

— Acum trei ani? întrebă încet Perrin. Îmi aduc aminte de primăvara aceea. Fain a sosit mai târziu decât de obicei, dar lucrul cel mai ciudat a fost că a zăbovit destul de mult. O săptămână întreagă a tot stat, fără să facă nimic, scrâșnind din dinți pentru că-și risipea banii pe odaia pe care o închiriasse la hanul Izvorul de Vin. Fain ține mult la bani.

— Da, acum îmi amintesc, zise Mat. Toată lumea se întreba dacă nu cumva era bolnav sau dacă i se aprinseseră călcâiele după vreo femeie din sat. Mă rog, firește că niciuna dintre ele nu ar primi să se mărite cu un neguțător ambulant. Mai degrabă l-ar lua pe unul din Pribegi.

Aruncându-i o privire, Egwene ridică dintr-o sprânceană, făcându-l să tacă.

— După asta, Fain a fost dus din nou în Shayol Ghul, iar mintea i-a fost... golită.

Rand simți că i se întorcea stomacul pe dos, auzind tonul pe care vorbea Moiraine; dădea mai multe de înțeles decât expresia care i se așternuse o clipă pe chip.

— Tot ceea ce... simțise... a fost strâns la un loc și vârat înapoi în gândurile sale. În anul următor, când a pătruns în Ținutul celor Două Râuri, a izbutit să ia urma celui pe care-l căuta, mai stăpân pe el. Chiar cu mai multă îndrăzneală decât se aștepta Cel Întunecat. De acum, Fain știa precis că prada lui era unul dintre cei trei băieți aflați în Emond's Field.

Perrin mormăi, iar Mat începu să blesteme, cu glasul scăzut și fără expresie; nici măcar privirea aprigă a lui Nynaeve nu-l făcu să tacă. Agelmar îi privi curios. Rand simți numai un fior slab, și se miră de propria nepăsare. Cel Întunecat îl urmărise de trei ani... îi urmărise pe toți trei. Trebuie să-i fi clănțănit dinții de frică. Moiraine nu-i îngădui lui Mat s-o întrerupă, ci continuă, ridicând glasul îndeajuns de mult pentru a putea fi auzită.

— Când s-a întors în Lugard, Ba'alzamon i-a apărut în vis. Fain s-a înjosit și s-a supus unor ritualuri pe care n-ați putea îndura să le auziți povestite, legându-se încă și mai strâns de Cel Întunecat. Ce se întâmplă în vis poate fi mai primejdios decât ceea ce se întâmplă în stare de trezie.

Rand tresări sub privirea ei aprigă, parcă pentru a-l preveni. Dar Moiraine nu terminase de vorbit.

— I s-au făgăduit mari răsplăți, regate întregi pe care să le stăpânească după victoria lui Ba'alzamon, și i s-a spus că, atunci când avea să se întoarcă în Emond's Field, trebuia să-i însemneze pe cei trei pe care-i descoperise. Urma să fie acolo și un Jumate-Om, care să-l aștepte, împreună cu mai mulți troloci. Acum știm cum au ajuns aceștia în Ținutul celor Două Râuri. Pesemne că la Manetheren a existat cândva un desiș Ogier și o Poartă de Taină.

— Cel mai frumos Desiș dintre toate, exclamă Loial, care ascultase la fel de atent ca și ceilalți, în afară de cel din Tar Valon. Ogierii își amintesc cu mult drag de Manetheren.

Agelmar repetă numele, mișcând din buze fără să se audă vreun sunet, cu sprâncenele ridicate a mirare. Manetheren.

— Senior Agelmar, i se adresă Moiraine, am să-ți spun cum să găsești Poarta din Mafar Dadaranell. Trebuie să fie zidită și păzită mereu. Nimănui nu trebuie să i se îngăduie să se apropie. Jumate-Oamenii n-au aflat încă toate drumurile, dar... Poarta se află spre miazăzi, cale de numai câteva ceasuri de Fal Dara.

Seniorul se scutură din tot trupul, de parcă acum ar fi ieșit din transă.

— Spre miazăzi? Pe cinstea mea! Nu ne mai trebuie și asta, scălda-ne-ar Lumina. O să fac întocmai.

— Și Fain ne-a urmărit prin Căile de Taină? Întrebă Perrin. Pesemne că asta a făcut.

Moiraine încuviință.

— Fain s-ar ține pe urmele voastre până în mormânt, pentru că n-are de ales. După nereușita Myrddraalului din Emond's Field, Fain s-a luat după noi împreună cu trolocii. Pieritul nu i-a îngăduit să călărească împreună cu el; cu toate că Fain era de părere că ar fi trebuit să i se dea cel mai bun cal și să fie trimis să călărească în fruntea cetei, Myrddraalul l-a silit să alerge pe jos, împreună cu trolocii, care l-au dus pe sus atunci când nu-l mai țineau picioarele. Vorbeau într-un grai pe care putea și el să-l înțeleagă, certându-se cu privire la calea cea mai bună de a-l prăji, după ce nu ar mai fi avut cum să-i ajute. Fain pretinde că s-a întors împotriva Celui Întunecat încă dinainte să ajungă la Taren, numai că, adesea, patima cu care își dorea răsplățile făgăduite ieșea la iveală. După ce noi am trecut râul, Myrddraalul i-a dus pe troloci la cea mai apropiată Poartă de Taină, aflată în Munții de Negura, și l-a trimis pe Fain, de unul singur, pe malul celalalt. Atunci, el a crezut că a scăpat, numai că, înainte să ajungă în Baerlon, l-a găsit un alt Pierit, care nu s-a mai purtat cu atâta blândețe. L-a pus să doarmă ghemuit într-un ceaun de-al trolocilor, ca să-i amintească ce-l aștepta dacă n-ar fi izbândit. S-a folosit de el până în Shadar Logoth. Pe drum, Fain era gata s-o dea și pe maică-sa pe mâinile dușmanului, dacă asta l-ar fi eliberat, dar Cel Întunecat nu renunță niciodată, de bunăvoie, la ceea ce a câștigat. Ceea ce-am făcut eu acolo, adică urma falsă care să-i conducă pe urmăritori către munți, l-a păcălit pe Myrddraal, dar nu și pe Fain. Jumate-Oamenii însă nu l-au crezut; pentru că li s-a împotrivit, l-au târât după ei, legat cu un laț. Numai atunci când au văzut că nu ne puteau ajunge, oricât s-ar fi grăbit, unii dintre ei au început să-i dea ascultare. Aceștia au fost cei patru care s-au întors în Shadar Logoth. Fain pretinde că Ba'alzamon însuși îi mână de la spate.

Agelmar clătină disprețuitor din cap.

— Cel Întunecat? Aiurea. Minte sau e nebun. Dacă Distrugătorul de Suflete ar fi liber, cu toții am fi de acum morți, sau și mai rău.

— Fain spune adevărul, cel puțin atât cât își dă seama, răspunse Moiraine. Nu m-a putut minți, deși mi-a ascuns multe. „Ba'alzamon a apărut ca flacăra tremurătoare a unei lumânări, ba arătându-se, ba pierind, și niciodată în același loc. Ochii lui i-au pârlolit pe Myrddraali, iar flăcările din gura sa ne-au ars pe toți.” Așa mi-a spus.

— A fost ceva... începu Lan, care i-a silit pe cei patru Pieriți să pătrundă în locul de care se temeau – de care se tem și acum, aproape la fel de mult ca de mânia Celui Întunecat.

Agelmar mormăi, de parca ar fi fost lovit cu piciorul în coaste; părea scârbit.

— Acolo, în ruinele din Shadar Logoth, răul s-a luptat cu răul, continuă Moiraine, și ambele părți au fost la fel de malefice. Când mi-a povestit despre asta, dinții lui Fain clănțăneau întruna. Nu-și putea aminti fără să se cutremure de groază. Mulți troloci au fost uciși, înghițiți de Mashadar și de alte asemenea făpturi; printre ei, se afla și cel care ținea funia cu care era legat omul nostru. El a fugit din oraș, ca și cum acolo ar fi fost Puțul Osândelor, din Shayol Ghul. Atunci a crezut că, în sfârșit, scăpase. Avea de gând să fugă până când Ba'alzamon nu ar mai fi avut cum să-l găsească, până la capătul pământului, dacă era nevoie. Imaginați-vă cu câtă groază a descoperit că simțea încă nevoia să adulmece prada, nevoie care devenea din ce în ce mai puternică și mai de neînfrânt. Nu putea să mănânce altceva decât ceea ce găsea pe drum, în timp ce alerga pe urmele voastre – gândaci, șopârle, gunoaie pe jumătate putrezite pe care le scotea din grămezile de resturi în miez de noapte. Și nici nu se putea opri, până ce se prăbușea la pământ ca un sac, stors de puteri. De îndată ce izbutea să se ridice din nou în picioare, pornea mai departe. Când a ajuns în Caemlyn, putea deja să-și simtă prada chiar și de la o milă depărtare. Și aici, în temnițele de dedesubt, își ridica din când în când privirea, fără să-și dea seama ce făcea. Se uita înspre aceasta încăpere.

Rand simți brusc o mâncărime pe spate, ca și cum ar fi fost conștient de privirea lui Fain, chiar și prin podelele de stâncă. Femeia îi observă stânjeneala, dar continuă neabătută.

— Fain era deja pe jumătate nebun când a ajuns în Caemlyn, dar s-a prăbușit încă și mai jos atunci când și-a dat seama că numai doi dintre cei pe care-i căuta erau acolo. Era silit să vă

găsească pe toți, dar, pe de altă parte, nu putea face altceva decât să-i caute pe cei doi care se aflau în oraș. Mi-a spus că, atunci când Poarta de Taină din Caemlyn s-a deschis, a început să urle. Pe loc, și-a dat și el seama cum trebuie s-o deschidă, dar nu știe cum a fost cu puțință așa ceva. Mâinile sale se mișcau de la sine, iar când încerca să se oprească, flăcările lui Ba'alzamon îl ardeau. L-a omorât și pe proprietarul prăvăliei, când acesta a venit să afle ce era cu zgomotul pe care-l auzea. Nu pentru că ar fi fost nevoit, ci pentru că era invidios pe omul care putea ieși nevătămat din pivniță, în timp ce pe el picioarele îl purtau pe Căile de Taină, fără să se poată împotrivi.

— Deci Fain era cel pe care l-ai simțit pe urmele noastre, replică Egwene, iar Lan încuviință. Dar cum de-a scăpat de... Vântul cel Negru? continuă ea cu un tremur în glas, oprindu-se o clipă pentru a înghiți în sec. Era chiar în spatele nostru, când am ajuns la Poartă.

— A scăpat, dar nu de tot, răspunse Moiraine. Vântul Negru l-a prins din urmă – iar el pretinde că i-a vorbit cu glasuri pe care le putea înțelege. Unele l-au întâmpinat ca pe o făptură asemenea lor; altora li s-a făcut frică. De îndată ce l-a cuprins, Vântul s-a și retras.

— Lumina să ne apere, se auzi șoapta lui Loial, ca un cărăbuș uriaș.

— Rugați-vă să fie așa, spuse Moiraine. Mai am multe de aflat despre Padan Fain, multe taine. Ticăloșia este mai adânc înrădăcinată în ființa lui și mai puternică decât în oricare altul dintre cei pe care i-am văzut. S-ar putea ca și Cel Întunecat, atunci când i-a făcut ce i-a făcut, să fi pătruns adânc în mintea lui Fain. Poate chiar, fără să-și fi dat seama, să-și fi trădat o parte a planului. Când am pomenit de Ochiul Lumii, Fain a tăcut mîlc, dar am simțit că, în spatele tăcerii, se ascundea ceva. Din păcate, acum nu am deloc răgaz. Nu putem aștepta.

— Dacă omul ăsta știe ceva, interveni Agelmar, pot s-o aflu eu.

Negreșit nu avea nici o milă pentru Iscoadele Celui Întunecat și cu atât mai puțin pentru Fain.

— Merită să mai așteptați o zi, dacă așa poți afla fie și o parte din ceea ce urmează să înfrunțați când pătrundeți în Mană. Multe bătălii s-au pierdut pentru că o armată nu a știut ce avea de gând dușmanul.

Moiraine oftă și clatină întristată din cap.

— Seniore, dacă n-am avea nevoie de măcar o noapte de somn bun, înainte să înfruntăm Mana Pustiitoare, aş pleca până într-un ceas, chiar dacă asta ar însemna să mă întâlnesc pe întuneric cu un pâlț de troloci. Gândiți-vă la ce-am aflat de la Fain. Acum trei ani, Cel Întunecat a fost silit să-l aducă în Shayol Ghul pentru a-l putea atinge, cu toate că Fain este o Iscoadă a Celui Întunecat și e credincios până în măduva oaselor. Acum un an, Cel Întunecat i-a dat porunci lui Fain, Iscoada sa, apărându-i în vise. Anul acesta însă, Ba'alzamon apare și în visele celor care pășesc pe Calea Luminii și este văzut în Shadar Logoth, chiar dacă nu-i vine foarte ușor s-o facă. Nu era, cu adevărat, acolo – firește dar până și o imagine, izvorâtă din mintea lui, o imagine care tremură și se pierde, este mai periculoasă pentru lume decât toate hoardele de troloci la un loc. Pечеțile care țin ferecată temnița din Shayol Ghul slăbesc pe zi ce trece, Senior Agelmar. Nu mai e vreme de pierdut.

Agelmar încuviință supus, dar când își înălță capul, avea în colțurile gurii aceeași expresie încăpățanată.

— Aes Sedai, pot să mă împac cu gândul că bătălia pe care o voi purta la Pasul lui Tarwin, împreună cu soldații mei, nu va fi decât o încercare de a abate atenția, o mică încăierare care nici nu se poate compara cu cea adevărată. Datoria îi duce pe oameni acolo unde trebuie să ajungă, la fel ca Pânza, și niciuna dintre ele nu ne făgăduiește că faptele noastre vor fi mărețe. Numai că, și dacă noi izbândim, iar voi pierdeți lupta, totul va fi în zadar. Dumneata spui că trebuie să fiți puțini la număr. Foarte bine. Numai, te implor, fă tot ce poți ca să izbândești. Lasă-i pe băieții ăștia aici, Aes Sedai. Îți jur că pot să-ți găsesc trei bărbați încercați, cărora nu le stă gândul la faimă, săbieri pricepuți care sunt aproape la fel de destoinici în ținuturile bătute de Mană ca Lan. Nu vreau decât ca, atunci când o pornesc spre Pas, să știu că am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să te ajut să izbândești.

— Pe ei trebuie să-i iau, nu pe alții, Senior Agelmar, răspunse cu blândețe Moiraine. Ei sunt cei care se vor lupta acolo, la Ochiul Lumii.

Agelmar rămase cu gura căscată, holbându-se la Rand, Mat și Perrin. Brusc, Seniorul din Fal Dara făcu un pas înapoi, du-

cându-și fără să-și dea seama mâna la mânerul sabiei, pe care n-o purta niciodată înăuntrul fortăreței.

— Doar nu... Moiraine Sedai, dumneata nu faci parte din Ajah Roșie, dar sunt sigur că n-ai putea să...

Pe creștetul capului său ras apărură broboane de sudoare.

— Ei sunt ta'veren, rosti Moiraine, liniștindu-l. Pânza se țese împrejurul lor. Cel Întunecat a încercat deja să-i omoare, pe fiecare dintre ei, și nu doar o dată. Trei ta'veren la un loc sunt de ajuns pentru a schimba viața care se desfășoară în jurul lor, așa cum un vârtej ia după el firele de paie. Iar când locul acela este Ochiul Lumii, este cu puțință ca Pânza să-l atragă înăuntrul său chiar și pe Părintele Minciunii, înlăturând primejdia cu totul.

Agelmar renunță să-și mai caute sabia, privindu-i însă pe Rand și pe ceilalți, la fel de bănuitor.

— Moiraine Sedai, dacă spui dumneata, te cred, dar eu, unul, nu observ nimic special la ei. Băieți de la țară. Ești sigură de ceea ce faci, Aes Sedai?

— Străvechiul sânge, răspunse Moiraine, s-a despărțit ca un râu care dă naștere la mii și mii de fire de apă, dar, uneori, până și izvoarele se unesc pentru a face râul la loc. Străvechiul sânge din Manetheren curge puternic și pur prin vinele unora dintre aceștia trei pe care-i vezi aici. Te îndoiești de puterea sa, Senior Agelmar?

Rand privi pieziș spre femeia Aes Sedai. „Prin vinele unora...” Se încumetă să-i arunce o privire și lui Nynaeve, care se întorsese pentru a-i vedea pe cei care vorbeau, deși tot își mai ferea ochii de Lan. Prinzând privirea Meșteresei, o văzu clătinând din cap, semn că nu-i spusese femeii Aes Sedai că el, Rand, nu se născuse în Ținutul celor Două Râuri. „Oare câte știe Moiraine?”

— Manetheren, rosti rar Agelmar, încuviințând. Nu mă pot îndoii de sângele celor de acolo. Apoi continuă, mai grăbit: Roata ne aduce vremuri ciudate. Niște băieți de la fermă poartă cu ei, înspre Mană, onoarea străvechiului Manetheren. Dacă exista sânge care să-l poată lovi așa cum se cuvine pe Cel Întunecat, atunci acesta este. Va fi după cum ți-e voia, Aes Sedai.

— Atunci să mergem la culcare, hotărî Moiraine. Trebuie să plecăm odată cu zorii, căci nu mai avem răgaz. Tinerii trebuie să doarmă în apropierea mea. Mai e prea puțin până la bătălie ca

să-i îngăduim Celui Întunecat să mai încerce să ajungă la ei.
Prea puțin.

Rand îi simți privirea, cu care-i cerceta pe el și pe prietenii
săi, cântărindu-le puterile, și se înfioră. Prea puțin timp.

CAPITOLUL 48

Mana Pustiitoare

Vântul făcea să fluture mantia lui Lan, care, astfel, rămânea aproape nevăzut chiar și în lumina soarelui, iar Ingтар și cei o sută de soldați pe care Seniorul Agelmar îi trimisese să-i însoțească la Hotar, pentru cazul în care s-ar fi întâlnit cu vreo ceată de troloci plecați după pradă, călăreau foarte mândri, pe două șiruri, toți în armuri, cu panașe roșii și cu caii înveșmântați în oțel, conduși de flamura Bufniței Cenușii, a lui Ingтар. Erau cel puțin la fel de falnici ca o sută dintre Gărzile Reginei, dar nu la ei se uita Rand, ci la turnurile care tocmai începuseră să se zărească în fața lor. Pe soldații din Shienar îi studiasse deja o dimineată întreagă.

Fiecare turn, înalt și solid, se afla în vârful unui deal, la jumătate de milă de următorul. Spre apus și răsărit se înălțau altele și altele. O rampă lată, apărută de parapete, urca în spirală în jurul fiecărui ax de piatră, făcând un ocol complet până să ajungă la porțile masive, aflate la jumătatea drumului spre vârfurile crenelate. Astfel, dacă soldații din garnizoană ieșeau la atac, erau apărați de ziduri până ce ajungeau jos, în schimb dușmanii care încercau să ajungă la poartă erau siliți să urce sub o ploaie de săgeți de pietre și de ulei încins, turnat din uriașele ceaune plasate chiar deasupra lor. În vârful turnurilor, dedesubtul cazanelor înalte de fier în care se puteau aprinde focuri de semnalizare, atunci când soarele nu strălucea, sclipeau oglinzi mari, de oțel, care acum erau întoarse cu grijă în jos, ca să nu prindă razele. Când un turn trimitea semnalul către cele vecine, acestea îl preluau și-l trimiteau mai departe, până la fortărețele dinăuntru, de unde soseau soldații care să respingă atacul. Cel puțin, așa s-ar fi întâmplat în vremurile obișnuite.

În vârful turnurilor se vedeau bărbați care-i priveau apropiindu-se. Nu erau mulți și se șteau, curioși, printre creneluri. Nici măcar în timpurile cele mai bune, în turnuri nu se aflau decât atâtia oameni câți erau necesari pentru a le apăra, bizuindu-se mai mult pe zidurile de piatră, decât pe forța brațelor, pentru a supraviețui; acum, însă, aproape toți soldații făceau

parte dintre cei care călăreau spre Pasul lui Tarwin. Dacă nu izbuteau să respingă atacul, turnurile nici nu mai contau.

Trecând calare printre cele două turnuri, Rand se înfioră.

Îl se părea că trecea printr-un zid de aer mai răcoros. Aici era Hotarul. Ținutul care se zărea nu arăta diferit de Shienar, numai că undeva, pe acolo, dincolo de copacii desfrunziți, se afla Mana Pustiitoare.

Ingтар ridică pumnul în mănua de oțel pentru a-i face pe soldați să se oprească în dreptul unei stânci aflate nu departe de turnuri. Era o piatră de hotar, care însemna trecerea din Shienar în ceea ce fusese, odinioară, Malkier.

— Va cer iertare, Moiraine Aes Sedai, Dai Shan, Ziditorule. Seniorul Agelmar mi-a poruncit să merg numai până aici, vorbe Ingтар, părând foarte nefericit.

— Așa am hotărât, Seniorul și cu mine, îl lămuri Moiraine.

Ingтар mormăi supărat.

— Îmi cer iertare, Aes Sedai, continuă el, dar nu părea prea sincer. Faptul că v-am însoțit până aici înseamnă că s-ar putea să nu ajungem la pasul lui Tarwin până să înceapă lupta. Mi se ia prilejul de-a lupta alături de ceilalți, dar, în același timp, mi se poruncește să nu trec nici cu un pas mai departe de Hotar, ca și cum n-aș mai fi fost niciodată în ținuturile pustiite de Mană. Iar Seniorul și stăpânul meu Agelmar nu vrea să-mi spună de ce.

Ochii lui, care sclipeau din spatele vizierei, priveră întrebători spre femeia Aes Sedai. La Rand și la ceilalți, nici nu se uita; aflate că ei erau cei aleși pentru a-l însoți pe Lan în Mană.

— Îi cedez eu locul, șopti Mat către Rand. Lan le aruncă o privire aprigă, iar Mat lăasă ochii în jos, înroșindu-se.

— Fiecare dintre noi are locul său în Pânză, Ingтар, spuse cu tărie în glas Moiraine. De aici, noi trebuie să ne depănăm firul de unii singuri.

Cu trupul țeapăn, Ingтар făcu o plecăciune.

— Cum dorești, Aes Sedai. Acum trebuie să vă las și să pornesc iute la drum, ca să ajung la Pasul lui Tarwin. Măcar acolo mi se va... îngădui... să-i înfrunt pe troloci.

— Chiar așa de nerăbdător ești, întrebă Nynaeve, să te lupți cu trolocii?

Ingтар o privi nedumerit, apoi trase cu ochiul spre Lan, ca și cum Străjerul ar fi fost omul potrivit pentru a da o explicație.

— Cu asta mă ocup, Domniță, rosti el, căutându-și cuvintele. De asta mă aflu aici, pe lume.

Apoi îl salută pe Lan, ridicând spre el mâna înmănușată, cu palma deschisă.

— *Suravye ninto manshima taishite*, Dai Shan. Pacea să-ți bucure sabia.

Trăgând de frâie, Ingтар o apucă spre răsărit împreună cu stegarul și cu cei o sută de soldați. Mergeau la pas, dar fără să șovăie, pe cât de repede îi puteau duce caii împovărați de armuri, care mai aveau încă mult de mers.

— Ce vorbă ciudată, se miră Egwene. De ce spun așa - pacea?

— Atunci când n-ai cunoscut niciodată un lucru, decât în vise, răspunse Lan, îmboldindu-l pe Mandarb, devine mai mult decât un talisman.

Rand îl urmă pe Străjer, iar după ce trecu de piatra de hotar, se întoarse în șa pentru a privi înapoi, văzându-i pe Ingтар și pe soldați dispărând după copacii golași. Dispăru apoi și piatra și, în cele din urmă, și turnurile din vârfurile dealurilor, care se șteau pe deasupra copacilor. Curând rămaseră singuri, călărind spre miazănoapte pe sub coroana desfrunzită a pădurii. Rand se cufundă într-o tăcere îngrijorată, și, culmea, nici măcar Mat nu mai găsi nimic de spus.

În dimineața aceea, porțile din Fal Dara se deschiseseră odată cu zorii. Seniorul Agelmar, de data aceasta înveșmântat în armura și cu coiful pe cap, la fel ca soldații săi, plecase din fortăreață împreună cu steagul Șoimului Negru și cu cele Trei Vulpi de la poarta de răsărit, îndreptându-se către soare, care se vedea numai ca o rază roșiatică pe deasupra copacilor. Ca un șarpe de oțel, călăreții plecaseră din oraș într-un șir lung și răsucit, câte patru la un loc, cu Agelmar în frunte. El ajunsese deja în pădure, înainte ca ultimii oameni să fi apucat să iasă din Fal Dara. În drumul lor nu se înălțaseră urale, care să-i îmboldească să meargă mai departe. Se auzeau numai tobele și panașele care fâlfâiau în bătaia vântului, dar soldații priveau spre soarele care răsărea, cu multă hotărâre. Undeva, spre răsărit, aveau să întâlnească alți șerpi de oțel, veniți din Fal Moran, avându-l cu ei chiar pe Regele Easar și pe fiii săi, sau din Ankor Dail, orașul care stăpânea hotarele de la răsărit și păzea Osia lumii, din Mos Shirare, Fal Sion și Camron Caan și din toate

celelalte fortărețe din Shienar, mai mici sau mai mari. Unindu-se într-un șarpe uriaș, aveau să se întorcă apoi spre miazănoapte, către Pasul lui Tarwin.

În același timp, începuseră și alții să plece, prin Poarta Regelui, care dădea către drumul spre Fal Moran. Căruțe mari și mici, oameni călare sau pe jos, mânându-și vitele, cărându-și copiii în spate, cu chipurile lungi ca umbrele dimineții. Gândul că-și părăseau casele, poate pentru totdeauna, le încetineea pașii, dar teama de ceea ce urma să se întâmple îi îmboldea, astfel că ba își târșăiau picioarele, ba o luau la fugă, cale de câțiva pași, pentru ca apoi să încetinească din nou, împrăștiind praful de pe drum. Câțiva se opriseră în afara orașului ca să privească șirul de soldați în armură, care se afunda șerpuiind în pădure. În unele priviri se vedeau înmugurind speranțele și se auzeau chiar și rugăciuni rostite cu glas scăzut, rugăciuni pentru soldați sau pentru cei care le rosteau. Apoi însă, cu toții se întoarseră din nou spre miazăzi, continuându-și drumul.

Alaiul cel mai puțin numeros ieșise pe poarta dinspre Malkier. În urma lui, rămăseseră numai câțiva, care se încumetaseră să mai zăbovească, soldați și câțiva bătrâni, ale căror soții muriseră și ai căror copii, deja mari, se îndreptau încet spre miazăzi. O ultimă ceată, pentru ca, orice s-ar fi întâmplat la Pasul lui Tarwin, Fal Dara să nu cadă fără luptă. Drumul era deschis de flamura lui Ingtar, Bufnița Cenușie, dar Moiraine era cea care-i conducea spre miazănoapte. Era alaiul cel mai important dintre toate, dar și cel mai deznădăduit.

Cel puțin un ceas după ce trecură de piatra de hotar, peisajul și pădurea din jur rămăseră neschimbate. Străjerul îi conducea într-un ritm destul de iute, cât de repede erau în stare cail să alerge, dar Rand se tot întreba când aveau să ajungă în ținuturile bătute de Mănă. Dealurile deveniseră un pic mai înalte, dar copacii, tufișurile și vegetația de pe jos erau aidoma celor pe care le văzuse în Shienar, cenușii și desfrunzite aproape cu totul. Începu însă să-i fie mai cald, îndeajuns pentru a-și scoate mantia și a o așeza la oblâncul șei.

— Vreme așa frumoasă n-am avut tot anul, observă Egwene, scoțându-și, la rândul său, mantia.

Nynaeve scutură din cap, încruntându-se de parcă asculta vântul.

— Ceva nu-i în ordine.

Rand încuviință. Simțea și el același lucru, deși nu putea preciza ce anume era. Era prima dată în anul acela când îi era cald, deși nu se afla în casă; numai că nu era vorba de asta, ci mai degrabă de faptul că, pur și simplu, așa de departe spre miazănoapte nu ar fi trebuit să fie cald. Pesemne că era din pricina Manei, deși ținutul nu se schimbase.

Soarele urcă în înaltul cerului, o minge roșie care n-ar fi putut da atâta căldură, deși în văzduh nu era niciun nor. Puțin mai târziu, Rand își desfăcu și surtucul. Sudoarea i se prelingea pe chip.

Și nu era singurul. Mat își scoase surtucul de tot, lăsând la vedere pumnalul cu mâner de aur și rubin, și-și șterse fața cu capătul eșarfei pe care, clipind des, o împături pe lungime și și-o legă pe frunte, chiar deasupra ochilor. Nynaeve și Egwene începură să-și facă vânt și se ghemuiră în șa, ameteite. Loial își desfăcu tunică cu guler înalt până jos, apoi și cămașa; pe pieptul său se vedea o fâșie de piele plină de păr, des ca o blană. Își ceru iertare tuturor:

— Vă rog, iertați-mă. Steddingul Shangtai este în munți, și e mereu răcoros, spuse el, fluturându-și nările late și trăgând în piept aerul care devenea din ce în ce mai încins. Căldura și umezeala asta nu-mi plac.

Chiar era umezeală, își dădu seama Rand. Parcă erau în Smârcul Îndepărtat, din Ținutul celor Două Râuri, în miezul verii. În mlaștina aceea, fiecare gură de aer tras în piept părea că vine printr-o pătură de lână, cufundată în apă fierbinte. Aici, terenul nu era mlăștinos – erau numai câteva bălți și cursuri de apă, pe care cineva, obișnuit cu Codrul de Bălți, nu le putea considera decât niște pâraiașe, dar aerul era la fel ca în Smârc. Singurii care respirau ușor erau Perrin, care încă nu-și scosese surtucul, și Străjerul.

De acum, apăruseră și câteva frunze, chiar pe crengile unor copaci care nu erau veșnic verzi. Rand se întinse să atingă o creangă și se opri brusc. Frunzele roșii, de-abia crescute, pline de pete galbene și negre păreau bolnave.

— V-am spus să nu atingeți nimic, spuse Străjerul, cu glasul lipsit de expresie; avea încă pe el mantia care-și schimba culorile, ca și cum căldura nu-l afecta mai mult decât frigul. Chipul său aspru părea că plutește deasupra lui Mandarb. Florile atinse de Mană te pot omorî, iar frunzele pot să te schilodească.

Există o făptură mică numită Bețigașul, care se ascunde de obicei acolo unde frunzișul este mai des, arătând exact așa cum îi spune și numele, așteptând să-l atingă cineva. Atunci când asta se întâmplă, mușcă. Nu-i otravă, ci un suc care începe de îndată să digere prada Bețigașului. Nu te poți salva decât tăindu-ți brațul sau piciorul care a fost atins. Măcar Bețigașul nu te mușcă decât dacă-l atingi. Alte făpturi de pe aici nu au nici atâtă răbdare.

Rand își trase mâna, fără să fi atins frunzele, și se șterse pe cracul pantalonului.

— Asta înseamnă că am ajuns în miezul Manei? întreba Perrin, care, lucru ciudat, nu părea speriat.

— Numai la margine, replică posomorât Lan; armăsarul nu se opri din mers, iar el li se adresă vorbind peste umăr. Adevăratul ținut mănât e încă departe. Există acolo făpturi care vânează luându-se după auz, iar unele s-ar putea să se fi aventurat departe, până aici. Câteodată, ele trec chiar și Munții Dhoom. Sunt mult mai primejdioase ca Bețigașele. Nu vorbiți și nu rămâneți în urmă, dacă vreți să scăpați cu viață.

Fără să aștepte vreun răspuns, el își continuă drumul, în același ritm alert. Milă după milă, puterea distrugătoare a Manei deveni din ce în ce mai vizibilă. Frunzele copacilor erau tot mai numeroase, dar erau pătate și vârstate cu galben și negru sau cu pete de un roșu palid, ca sângele otrăvit. Fiecare frunză și fiecare coardă păreau umflate, gata să plesnească la cea mai mică atingere. Florile atârnavă de crengi și de buruieni ca într-o jalnică imitație a primăverii, palide și bolnăvicioase, părând a putrezi chiar în timp ce le priveau. Când Rand încercă să tragă aer în piept, mirosul dulceag de putrefacție, dens și puternic, îl îngrețoșă, iar când dădu să răsuflă, aproape că i se făcu rău. Aerul avea gust de carne stricată. Copitele cailor foșneau ușor, pe măsură ce plantele bolnave pe care călcau plesneau strivite.

Mat se aplecă în șa și vomită, dând totul afară din stomac. Rand căută să atingă hăul, dar liniștea sufletească nu-l ajuta mai deloc să scape de senzația puternică de greutate care-i urca în gâtlee. Chiar și cu stomacul gol, lui Mat i se făcu iarăși rău după numai o milă, dar nu mai avea ce să dea afară. Egwene arăta de parcă ar fi fost pe punctul să facă la fel, înghițind fără încetare, iar chipul lui Nynaeve era ca o mască, palid și hotărât, rigid, cu privirile ațintite spre spinarea lui Moiraine. Meșterea

nu voia să arate cât îi era de rău înaintea femeii Aes Sedai, nu mai că, din câte vedea Rand, nu mai avea mult de așteptat. Chipul lui Moiraine era încordat, iar buzele i se albiseră.

În ciuda căldurii și a umezelii, Loial își legă o eșarfă peste nas și gură. Întâlnind privirea lui Rand, în ochi i se citea limpede dezgustul și furia.

— Auzisem eu... Începu, cu glasul înfundat, apoi se opri pentru a-și drege vocea, făcând o strâmbătură. Puah! Ce gust ca de... Puah! Auzisem și citisem multe despre locurile atinse de Mână, dar nimic nu poate descrie... Și făcu un gest care se referea atât la miros, cât și la toată vegetația care-ți făcea silă. Nu-mi vine să cred că cineva, chiar și Cel Întunecat, ar putea să facă așa ceva copacilor. Puah!

Străjerul, firește, nu era afectat, cel puțin Rand nu vedea niciun semn, dar, spre marea sa mirare, nici Perrin nu era. Sau, cel puțin, nu se comporta la fel ca toți ceilalți. Tânărul cel vânos arunca priviri mânioase către pădurea putredă prin care călăreau, de parcă s-ar fi uitat la un dușman sau la flamura acestuia, și își dezmiarda securea de la șold, mormăind pentru sine, aproape mârâind, și făcându-i lui Rand pielea de găină. Chiar și în bătaia razelor de soare, ochii săi străluceau, aurii și fioroși.

Arșița nu se domoli nici când soarele cel sângerieu coborî spre linia orizontului. Spre miazănoapte, la mare depărtare, se aflau niște munți mai înalți decât Munții de Negură, profilându-se întunecați pe cer. Din când în când, câte o pală de vânt înghețat, iscată pe piscurile abrupte, izbutea să ajungă până la ei. Umiditatea încinsă înghițea aproape toată răcoarea muntelui, însă în mod straniu aveau sentimentul că e iarnă, în ciuda arșiței din jur. Picăturile de sudoare de pe chipul lui Rand păreau să se transforme în mărgele de gheață. După ce vântul se potolea, mărgelile se topeau din nou, lăsându-i dâre murdare pe obraji, iar arșița revenea, încă și mai greu de îndurat decât înainte. În clipa în care suflarea de vânt îi învăluia, dispărea și mirosul, numai că Rand s-ar fi lipsit și de răcoare, dac-ar fi avut de ales; îl împresura ca un cavou, aducând o miasmă de praf și uscăciune dintr-un străvechi mausoleu de-abia deschis.

— Nu putem ajunge la munți înainte de căderea serii, observă Lan, iar pe timp de noapte e primejdios să umbli, chiar și pentru un Străjer, de unul singur.

— Există un loc, nu prea departe, sugeră Moiraine, un loc ferit, în care ne putem face tabăra.

Străjerul îi aruncă o privire fără expresie, apoi încuviință, fără prea mare tragere de inimă.

— Da. Trebuie să ne oprim undeva. De ce nu acolo?

— Ochiul Lumii se afla dincolo de trecătorile înalte, atunci când l-am găsit eu prima dată, rosti Moiraine. Mai bine să traversam Munții Dhoom în plină zi, la amiază, când puterea pe care o are Cel Întunecat asupra lumii slăbește mult.

— Vorbești de parcă Ochiul nu se găsește mereu în același loc, replică Egwene, adresându-i-se femeii Aes Sedai.

Însă Loial fu acela care îi răspunse.

— Toți Ogierii care l-au găsit au spus că se află într-un alt loc. Pare-se că Omul Verde este de găsit acolo unde este nevoie de el. Dar nu a apărut niciodată dincoace de trecătorile înalte. Locul acela e foarte primejdios și înșelător, și bântuit de făpturi de-ale Celui Întunecat.

— Mai întâi să ajungem acolo, și apoi să ne facem griji din pricina lor, îi sfătui Lan. Măine vom pătrunde cu adevărat în Mană.

Rand privi pădurea din jurul său, cu toate frunzele și florile atinse de stricăciune, toate buruienile putrezite în timp ce creșteau, și se simți străbătut de un fior. „Dacă aici nu este cu adevărat Mana Pustiitoare, cum o fi acolo?”

Lan se întoarse spre apus, dar nu drept către soarele care cobora. Mergea la fel de iute ca înainte, însă felul în care își ținea umerii îi trăda șovăiala.

Soarele se preschimbase într-o minge sângerie, care atingea vârfurile copacilor, când ei trecură de creasta unui deal, iar Străjerul se opri. În depărtare, spre apus, se aflau mai multe lacuri, ale căror unde sclipeau întunecat în lumina slabă a soarelui, ca niște mărgele de diferite mărimi înșirate pe mai multe șiraguri. Ele înconjurau mai multe dealuri cu creste ascuțite, aproape cufundate în umbra înserării. Vreme de o clipă, razele soarelui scăldară vârfurile sfărâmate, iar lui Rand i se tăie respirația. Nu erau dealuri, ci ruinele prăbușite a șapte turnuri. Nu era sigur dacă vreunul dintre tovarăși observase; imaginea dispăruse pe dată. Străjerul tocmai descăleca, cu chipul ca de piatră.

— N-am putea să ne oprim la malul lacurilor? întreba Nynaeve, ștergându-și chipul cu batista. Acolo, lângă apă, trebuie să fie mai răcoare.

— Pe Lumină, exclamă Mat, ce mi-aș dori să-mi pot cufunda capul într-unul dintre lacurile alea. Nu l-aș mai scoate niciodată.

Tocmai atunci, o făptură despică apele celui mai apropiat dintre lacuri; undele întunecate sclipiră atunci când un trup uriaș începu să iasă la lumină. Era mare cât un trup de om, dar de multe ori mai lung, făcând apa să se învoldureze de jur împrejur, până ce, în sfârșit, apăru și coada care flutură, o clipă, prin lumina amurgului. Era terminată într-un vârf ascuțit, ca acul unei viespi, și se ridică în aer la cel puțin cinci lungimi de cal. Peste tot se vedeau tentacule groase și răsucite ca niște viermi uriași, nenumărate ca picioarele unui miriapod. Făptura se strecură în tăcere la locul său și dispăru, lăsând în urma numai valurile care se domoleau încet, încet.

Rand închise gura și schimbă o privire cu Perrin, ai cărui ochi galbeni erau la fel de neîncrezători după cum știa că trebuia să fie și ai lui. Într-un lac așa de mic nu putea viețui o făptură atât de mare. „Și tentaculele alea nu puteau avea mâini. E cu neputință!”

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse Mat cu glasul stins, locul ăsta unde suntem acum îmi place foarte mult.

— Am să fac în așa fel încât să fim la adăpost pe acest deal, îi anunță Moiraine, care coborâse deja din șa. Un obstacol adevărat ar atrage pe dată asupra noastră priviri curioase, dar am să mă asigur că, dacă vreo făptură de a Celui Întunecat sau ceva aflat în slujba Umbrei se apropie la mai puțin de o milă de noi, am să aflu.

— Un obstacol adevărat m-ar mulțumi mai tare, mărturisi Mat, când tălpile sale atinseră solul, câtă vreme... lucrul acela rămâne de partea cealaltă.

— Of, taci din gură, Mat, se răsti scurt Egwene, tocmai când Nynaeve spunea:

— Asta ca să ne trezim cu ele așteptându-ne dimineața, la plecare? Ești un prost, Matrim Cauthon.

Mat se uită urât la cele două femei care coborau din șa, dar nu mai deschise gura. Apucând frâiele Belei, Rand schimbă un zâmbet cu Perrin. O clipă, i se păruse că erau din nou acasă, cu Mat care spunea ce nu trebuia, în momentul cel mai nepotrivit

dintre toate. Apoi, zâmbetul de pe chipul lui Perrin dispăru; în amurg, ochii săi străluceau cu adevărat, ca și cum în spatele lor s-ar fi ascuns o lumină gălbuie. Și zâmbetul lui Rand se șterse. „Până la urma, nu-i ca acasă...”

Rand, Mat și Perrin îl ajutară pe Lan să dea șeile jos de pe cai și să-i priponească, în timp ce restul grupului începu să ridice tabăra. Loial bombănea ceva pentru sine, pregătind sobița Străjerului, dar degetele sale groase se mișcau sprintene.

Egwene fredona, umplând ceainicul dintr-un burduf plin cu apă. Rand își dădu seama în sfârșit de ce Străjerul insistase să ia cu ei atât de multe burdufuri.

Așezând șaua murgului la un loc cu celelalte, el își desfăcu desagile și păturile, se întoarse și se opri, străbătut de un fior de teamă. Ogierul și femeile dispăruseră, la fel și sobița și toate coșurile de răchită aduse cu calul de povară. Creasta dealului era pustie; nu se vedeau decât umbrele înserării. Cu mâna amortită, Rand dădu să-și apuce sabia, auzind blestemul stins al lui Mat. Perrin avea deja securea în mâini și-și rotea încoace și încolo capul cărlionțat, pentru a vedea de unde venea pericolul.

— Păstori, murmură Lan, care pași nepăsător pe culme și, la al treilea pas, dispăru și el.

Rand se uită cu ochii mari la Mat și la Perrin, apoi se năpustiră cu toții spre locul în care dispăruse Străjerul. Brusc, Rand se opri din fugă, făcând încă un pas înainte atunci când Mat îl îmbrânci din spate. Egwene ridică privirea de la ceainicul pe care-l așeză deasupra sobiței. Nynaeve tocmai închidea oblonul celei de-a doua lămpi pe care o aprinsese. Erau cu toții acolo, Moiraine șezând cu picioarele încrucișate, Lan întins pe o rână și Loial care tocmai își scotea o carte din desagă.

Cu multă grijă, Rand privi în urmă. Coasta dealului era tot acolo, cu copacii săi umbriți și cu lacurile de la poale care se cufundau în întuneric. Îi era și frică să se miște, ca nu cumva ceilalți să dispară din nou, de data asta pentru totdeauna. Strecurându-se cu grijă pe lângă el, Perrin răsuflă șuierat.

Moiraine îi observă pe toți trei stând împietriți în loc, cu gura căscată. Perrin părea rușinat și-și strecură securea la locul ei, la cingătoare, ca și cum ar fi nădărdit ca nimeni să nu bage de seamă. Pe buzele femeii apăru un zâmbet.

— E ceva foarte simplu, le spuse ea, un soi de piedică din pricina căreia ochii care privesc în direcția noastră alunecă

împrejur. Nu ne putem îngădui să ni se observe luminile aprinse, dar nici nu putem rămâne pe întuneric, înconjurați de Mană.

— Moiraine Sedai spune că aş putea reuși și eu, interveni Egwene, cu sclipiri în ochi, și că, de acum, pot să mă descurc cu îndeajuns de multă Putere.

— Numai dacă înveți, copilă, o preveni Moiraine. Până și cea mai simplă faptă care implică Puterea poate fi primejdioasă pentru cei neinstruiți și pentru cei dimprejurul lor.

Perrin pufni disprețuitor, iar Egwene păru atât de stânjenită, încât Rand se întrebă dacă nu cumva își încercase deja puterile. Nynaeve lăsă lampa jos. Era destul de multă lumină acum, cu cele două lămpi și cu sobița.

— Egwene, când pleci spre Tar Valon, spuse ea cu mare grijă, poate că vin și eu cu tine. O să-i faci bine să vadă un chip cunoscut printre atâția străini. O să aibă nevoie de cineva care să-i dea sfaturi, în afară de Aes Sedai, sfârși Meșterea, aruncându-i lui Moiraine o privire ciudată, ca și cum s-ar fi scuzat.

— Poate că așa-i cel mai bine, Meșterea, spuse simplu Moiraine.

Egwene râse și bătu din palme.

— Oh, e minunat. Și tu, Rand. Ai să vii și tu, nu-i așa?

El se opri tocmai când dădea să se așeze în fața fetei, de cealaltă parte a sobiței, apoi se lăsă pe pământ cu mișcări încete. I se părea că ochii ei erau mai mari ca niciodată, mai strălucitori, aidoma unor iazuri în care se putea pierde pentru totdeauna. În obraji îi apăruseră pete de culoare. Egwene râse încet.

— Perrin, Mat, o să veniți și voi, nu? O să fim cu toții împreună.

Mat scoase un mormăit care putea însemna orice, iar Perrin nu făcu altceva decât să ridice din umeri, dar ea o luă drept o încuviințare.

— Vezi, Rand, o să fim cu toții împreună.

„Pe Lumină, un bărbat s-ar putea îneca în ochii ăștia fără niciun regret.” Rușinat, Rand își dresе glasul.

— Dar oare în Tar Valon sunt oi? Eu numai asta știu să fac, să duc oile la păscut și să cultiv tutun.

— Cred, interveni Moiraine, că vă pot găsi câte ceva de făcut în Tar Valon. Vouă tuturor. Mă rog, poate nu să mergeți cu oile, dar ceva care vi se va părea interesant.

— la uite, propuse Egwene, ca și cum totul era stabilit. Mi-a venit o idee. O să te fac Străjerul meu, când ajung Aes Sedai. Ți-ar plăcea să fii Străjer, nu? Străjerul meu.

Părea sigură pe sine, dar în ochii ei se citea o întrebare. Voia un răspuns – avea nevoie să-l audă.

— Mi-ar plăcea să fiu Străjerul tău, răspunse el. „»Nu-ți este sortită, și nici tu ei.» De ce trebuia Min să-mi spună asta?”

Se făcea din ce în ce mai întuneric, și cu toții erau obosiți. Loial se întinse primul, pregătindu-se să adoarmă, dar ceilalți îi urmară în scurtă vreme exemplul. Nimeni nu-și folosea păturile, decât ca perne. Moiraine pusese în uleiul din lămpi ceva care alunga miasma Manei de pe culmea lor de deal, dar de căldură n-aveau cum să scape. Luna răspândea o lumină tremurătoare și apoasă, dar, la cât de fierbinte era noaptea, s-ar fi zis că pe cer se afla încă soarele de amiază.

Rand nu izbuti să adoarmă, deși femeia Aes Sedai se afla foarte aproape de el, pentru a-i apăra visele. Aerul greu era cel care-l ținea treaz. Sforăitul ușor al lui Loial era ca un tunet înfundat, care făcea ca Perrin să nici nu se mai audă, însă ceilalți dormeau netulburați, doborâți de oboseală. Străjerul era încă treaz și ședea nu departe de Rand, cu sabia pe genunchi, privind noaptea. Spre uimirea lui Rand, nici Nynaeve nu dormea.

Meșterea îl privi în tăcere pe Lan, o lungă bucată de vreme, apoi turnă ceai într-o cană și i-o aduse. El întinse mâna, mulțumindu-i cu glas scăzut, dar ea nu dădu imediat drumul câinii.

— Trebuia să-mi fi dat seama că ești rege, vorbi încet Nynaeve, cu ochii ațintiți spre chipul Străjerului, dar cu un ușor tremur în glas.

Lan o privi la fel de adânc. Lui Rand i se păru chiar că liniile chipului său se mai îmblânziseră un pic.

— Nu sunt rege, Nynaeve. Sunt un om de rând. Un om care n-are avere nici cât cel mai neînsemnat fermier.

Glasul lui Nynaeve deveni mai sigur.

— Unele femei nu cer moșii sau aur. Doar un bărbat.

— Iar bărbatul care i-ar cere unei asemenea femei să-l accepte nu ar fi demn de ea. Tu ești cu totul deosebită... Frumoasă ca zorii, îndârjită ca un războinic. Ești ca o leoaică, Meșterea.

— Meșteresele se căsătoresc numai arareori, răspunse ea, apoi se opri și inspiră adânc, ca și cum și-ar fi făcut curaj. Dar, dacă ajung în Tar Valon, s-ar putea să devin altceva.

— Nici femeile Aes Sedai nu se mărită prea adesea. Puțini bărbați pot trăi cu o soție care are atâta putere și-i umbrește cu strălucirea ei, fie că vrea, fie că nu.

— Unii bărbați sunt îndeajuns de tari. Cunosc eu unul.

Dacă vorbele ei mai lăsau loc de îndoieli, privirea spunea limpede la cine se referea.

— Eu nu am decât o sabie și un război pe care nu-l pot câștiga, dar nici nu mă pot opri din luptă.

— Ți-am spus că nu-mi pasă de asta. Pe Lumină, deja m-ai făcut să spun mai mult decât se cuvine. Vrei să mă faci și mai rău de rușine? Să ajung să ți-o cer eu?

— Nu te-aș face niciodată de rușine.

Tonul blând, ca o mângâiere, sună ciudat în urechile lui Rand; în schimb, ochii lui Nynaeve începură să sclipască.

— O să-l urăsc pe bărbatul pe care-l vei alege, pentru că nu sunt eu acela, și am să-l iubesc dacă te face să zâmbești. Nici o femeie, iar tu cel mai puțin dintre toate, nu merită să-și ducă viața știind că darul său de nuntă este un vâl de doliu. Trebuie să văd de cai, încheie el, lăsând cana neatinsă pe jos și ridicându-se.

Nynaeve rămase pe loc, îngenuncheată, și după ce el se îndepărtă. Chiar dacă nu putea dormi, Rand închise ochii. Meșteresei nu avea cum să-i fie pe plac să fie zărită plângând.

CAPITOLUL 49

Dușmanul se trezește

Rand se trezi tresărind; soarele răsărise, iar acum îi gâdila neplăcut pleoapele, arătându-se, parcă fără să vrea, peste vârfurile copacilor din mijlocul Manei. Deși era devreme, arșița acoperea tărmurile putrezite cu o pătură groasă și grea. Rand stătea întins pe spate, cu capul sprijinit pe păturile făcute sul, privind cerul. Era încă albastru. Chiar și aici rămăsese ceva neatins de stricăciune.

Constată cu uimire că dormise. O clipă, amintirea tulbure a unei conversații pe care o auzise îi păru un vis. Apoi văzu ochii roșii ai lui Nynaeve; era limpede că ea nu dormise deloc. Chipul lui Lan era mai aspru decât oricând, ca și cum și-ar fi pus masca la loc și nu mai avea de gând s-o lase să-i cadă nici măcar pentru o clipă.

Egwene se duse lângă Meșterea și se lăsă pe vine, cu chipul îngrijorat. Rand nu izbuti să audă ce-și spuneau. Egwene vorbea, iar Nynaeve clătina din cap. Apoi, Egwene spuse altceva, iar Meșterea îi făcu un semn poruncitor să plece. În loc să-i dea ascultare, Egwene își apropie și mai mult fața și, o scurtă vreme, cele două femei vorbiră cu glasul și mai scăzut, în timp ce Nynaeve dădea în continuare din cap. Până la urmă, Meșterea izbucni în râs și o îmbrățișă pe Egwene; pe chipul ei se citea că rostea vorbe de încurajare. Totuși, Egwene îi aruncă o privire tulbure Străjerului, când se ridică. Lan nu păru să bage de seamă; nu se uita deloc înspre Nynaeve.

Scuturând din cap, Rand își adună lucrurile, apoi se spală în graba pe față și pe dinți cu puțină apă pe care le-o îngăduia Lan pentru asemenea lucruri. Se întrebă dacă nu cumva femeile cunoșteau o cale de a citi gândurile bărbaților. Pe dată, se simți tulburat. Toate femeile sunt Aes Sedai. Spunându-și în sine că nu făcea decât să se lase pradă Manei Pustiitoare dimprejur, își clăti gura și se grăbi să pună șaua pe cal.

Tabăra dispăru din vedere înainte ca el să ajungă la locul în care erau prigonite animalele, ceea ce-l tulbură destul de mult,

dar până să termine cu strânsul curelelor, văzu că toți ceilalți reapăruseră și se grăbeau, fiecare la treburile lui.

Cele Șapte Turnuri se distingeau limpede în lumina dimineții, niște ruine îndepărtate, ca niște dealuri uriașe și aspre, urmele șterse ale măreției de odinioară. Cele o sută de lacuri erau de un albastru netulburat. Oglinda lor era neatinsă în dimineața aceea. Privind lacurile și turnurile prăbușite, aproape că uită de vegetația putredă care creștea în jurul dealului. Lan nu părea să se ferească a privi în direcția turnurilor, așa cum nu părea să se ferească de Nynaeve, dar, într-un fel sau altul, reuși să n-o facă niciodată, de parcă toată atenția îi era concentrată asupra pregătirilor de plecare.

După ce coșurile de răchită fuseseră legate în spinarea calului de povară, orice urmă a taberei dispăruse și cu toții se urcaseră în șa, femeia Aes Sedai se ridică în picioare în mijlocul dealului, cu ochii închiși, părând că nici nu mai respira. Rand nu văzu să se fi întâmplat nimic, în afară de faptul că Nynaeve și Egwene se înfiorară, în ciuda arșitei, și se atinseră pe brațe cu mișcări bruște. Dintr-odată, Egwene încremeni și deschise gura, holbându-se la Meșterea. Înainte să fi apucat să spună ceva, Nynaeve se opri și ea și-i aruncă o privire aprigă. Cele două femei se uitară una la alta, apoi Egwene încuviință și zâmbi, iar după câteva clipe Nynaeve făcu la fel, deși zâmbetul ei nu era cu totul sincer.

Rand își trecu degetele prin părul care se umezise deja, mai mult din pricina transpirației decât a apei cu care se îmbroșcase pe față. Era convins că ar fi trebuit să priceapă ceva din schimbul tăcut de priviri, dar gândul ușor și fugar dispăru înainte să-l poată prinde.

— Ce mai așteptăm? Întrebă Mat, care-și legase din nou eșarfa pe frunte. Își ținea arcul la oblânc, cu o săgeată deja pregătită, iar tolba și-o agățase la șold pentru a putea ajunge la ea mai repede.

Moiraine deschise ochii și începu să coboare dealul.

— Trebuie să înlătur toate urmele din ceea ce-am făcut aici astă noapte. Ele s-ar fi șters de la sine, cam într-o zi, dar acum nu vreau să-mi asum niciun risc inutil. Suntem prea aproape, iar Umbra e prea puternică pe aici. Lan?

Străjerul așteaptă numai până ce ea se urcă în șa, apoi o apucă din nou spre miazănoapte, către Munții Dhoom care se

vedeau în zare, nu foarte departe. Chiar și scăldate de razele soarelui la răsărit, crestele se înălțau negre și lipsite de viață, ca niște dinți stricați. Se întindeau ca un zid uriaș, spre răsărit și spre apus, și se pierdeau în depărtări.

— Oare o să ajungem astăzi la Ochi, Moiraine Sedai? întrebă Egwene.

Femeia Aes Sedai îl privi pieziș pe Loial.

— Nădăduiesc că da. Atunci când l-am găsit prima oară, se afla chiar dincolo de munți, la picioarele trecătorilor înalte.

— El spune că nu rămâne mereu pe loc, zise Mat, arătând spre Loial. Dacă nu-i acolo unde ne așteptăm?

— Atunci o să căutăm în continuare, până ce-l găsim. Omul Verde simte nevoia, iar noi avem cel mai mult nevoie. Nevoia noastră este nevoia întregii lumi.

Pe măsură ce se apropiau de munți, pătrunseră cu adevărat în Mana Pustiitoare. De unde, până atunci, frunzele pătate cu negru și galben atârnavu totuși pe crengi, acum ele cădeau umede la pământ, chiar când ochiul se oprea asupra lor, prăbușindu-se sub greutatea propriei stricăciuni. Și copacii arătau ca niște făpturi chinuite și schiloade, cu crengile răsucite care se înălțau spre cer, ca și cum ar fi cerut milă de la vreo putere superioară, care însă nu le dădea ascultare. Din scoarța crăpată și sfărâmată se scurgea un lichid tulbure, ca puroiul. Copacii păreau să tremure la trecerea cailor, de parcă ar fi fost goi pe dinăuntru și nu le-ar mai fi rămas nimic solid în toată alcătuirea lor.

— S-ar zice că vor să sară pe noi, observă nervos Mat.

Nynaeve îi aruncă o privire exasperată și disprețuitoare, iar el adăugă indignat:

— Dar zău că așa arată.

— Și chiar așa și este, cu unii dintre ei, spuse femeia Aes Sedai, care-i privi peste umăr, părând, pentru o clipă, mai severă chiar și decât Lan. Dar nu vor să aibă de-a face cu mine, iar prezența mea vă apără și pe voi.

Mat râse ușor, ca de o glumă. Dar Rand nu era deloc sigur.

La urma urmei, se aflau în ținuturile pustiite de Mană. „Dar copacii nu se mișcă. Și la ce i-ar folosi unui copac un om, chiar dac-ar putea să-l prindă? Astea-s închipuiri, iar Moiraine încearcă numai să ne sperie, ca să nu rămânem în urmă.”

Brusc, privirea îi fu atrasă de ceva ce se întâmpla la stânga lui, în pădure. Era acolo un copac, la mai puțin de douăzeci de pași depărtare, care chiar se înfiorase – nu mai era nici o închipuire la mijloc. Nu-și dădea seama ce soi de copac era, căci trunchiul era mult prea răsucit și chinuit. În timp ce-l privea, copacul se clătină dintr-odată înainte și înapoi, pentru a doua oară, apoi se aplecă și-și flutură crengile înspre pământ.

Se auzi un țipăt ascuțit și pătrunzător. Copacul se îndreptă la loc, ținând strâns, între crengile împletite, o siluetă întunecată care se zvârcolea, scuipa și țipa.

Rand înghiți în sec și încercă să-l facă pe Roșcat să se îndepărteze, numai că de ambele părți se aflau copaci, și toți se înfiorau. Calul își dădu ochii peste cap. Rand se trezi că nu mai putea să facă niciun pas, căci toți ceilalți încercau să se ferească, la fel ca el.

— Nu vă opriți, le porunci Lan, scoțându-și sabia; de-acum, Străjerul își pusese mânușile de oțel și tunică de zale, de un verde cenușiu. Rămâneți cu Moiraine Sedai.

Și, cu asta, îl îmboldi pe Mandarb, dar nu spre copacul pe care-l observaseră cu toții, ci în direcție opusă. Cu mantia sa schimbătoare, el dispăru din vedere înainte ca armăsarul cel negru să fi apucat să se îndepărteze.

— Stați aproape, îi îndemna Moiraine; fără să încetinească, ea le făcu semn să se adune împrejurul său. Încercați să nu vă îndepărtați nici cu un pas.

Din direcția în care plecase Străjerul se auzi un muget care făcu văzduhul să răsună. Copacii se înfiorară. Se stinse, lăsând în urmă un ecou puternic, apoi se auzi din nou, plin de furie, ca un răget de moarte.

— Lan, șopti Nynaeve. A...

Răgetul cel îngrozitor o întrerupse. De acum, în el se ghicea și altceva: teama. Brusc, se stinse cu totul.

— Lan își poate purta și singur de grijă, replică Moiraine. Nu te opri, Meștereasă.

Străjerul apăru dintre copaci, ținându-și sabia la distanță de trup, având grijă să nu-și atingă nici armăsarul. Lama era pătată de sânge negru, aburind. Cu mare atenție, Lan o curăță cu o bucată de pânză scoasă din desagile de la șa, cercetând oțelul pentru ca nu cumva să-i fi scăpat vreo pată. Apoi dădu drumul

pânzei, care se fărâma în mii de bucățele înainte să atingă pământul. Într-o clipă, nu mai rămase nimic din ea.

În tăcere, un trup masiv apăru dintre copaci și se năpusti spre ei. Străjerul își întoarse calul, dar chiar în momentul în care acesta se ridica în două picioare, gata să lovească din copitele sale îmbrăcate în oțel, Mat slobozi o săgeată care se înfipse în singurul ochi din capul monstrului, care părea alcătuit mai ales din bot și colți. Lovind din picioare și urlând, făptura căzu; mai avea doar un pas, și ar fi ajuns la ei. Trecând în goană pe lângă ea, Rand o privi. Era acoperită cu păr aspru, ca niște țepi lungi, și avea prea multe picioare, care se uneau cu trunchiul masiv, ca de urs, în unghiuri nepotrivite. Unele dintre ele, cel puțin, precum cele care-i ieșeau din spinare, nu erau de niciun folos la mers, însă aveau gheare lungi, care, chiar și acum, în agonie, scurtau adânc pământul.

— Frumoasă lovitură, păstorule, exclamă Lan, care părea că uitase deja de bestia care se stingea în urma lor și cerceta din priviri pădurea.

Moiraine clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să se încumete să vină atât de aproape de cineva care atinge Adevăratul Izvor.

— Agelmar a spus că Mana Pustiitoare se trezește la viață, răspunse Lan. Poate că știe și ea că în Pânză se formează un Ochi.

— Să ne grăbim, strigă Moiraine, și-și înfipse călcâiele în coastele lui Aldieb. Trebuie să ajungem cât mai repede la trecătorile înalte.

Dar nici nu apucă să-și termine vorba, și Mana Pustiitoare se ridică împotriva lor. Copacii începură să fremete, întinzându-se spre ei, fără să le pese dacă Moiraine atingea sau nu Adevăratul Izvor.

Rand se trezi cu sabia în mână, dar nu-și amintea când o scosese din teacă. Începu să lovească în stânga și-n dreapta, iar lama însemnată cu pecetea bătlanului despica lemnul atins de putreziciune. Crengile flămânde se trăgeau înapoi retezate, zvârcolindu-se. Aproape că i se părea că le auzea strigând de durere. Dar apăreau mereu altele și altele, răsucindu-se ca niște șerpi, încercând să-l prindă de brațe, de mijloc, de gât. Cu un rânjet fioros pe buze, el căuta să atingă hăul, și-l găsi, până la

urmă, în pământul stâncos și neînduplecat din Ținutul celor Două Râuri.

— Manetheren! strigă el către copaci, până ce începu să-l doară gâtul. Sabia cu pecete sclipea în razele neputincioase ale soarelui. Manetheren! Manetheren!

Ridicându-se în scări, Mat slobozi înspre pădure săgeată după săgeată, ochind siluetele diforme care mârâiau și rânjeau cu nenumărații lor colți, încercând să-și smulgă din trup săgețile aducătoare de moarte și să muște celelalte făpturi, asemenea lor, care le călcau în picioare, dând să ajungă la ei. Și gândurile lui Mat se rătăciseră în trecut.

— *Carai an Caldazar!* striga el, ridicându-și arcul și dând drumul săgeții. *Carai an Ellisande! Al Ellisande! Mordero daghain pas duente cuehiyar! Al Ellisande!*

La rândul său, Perrin se ridicase în scări, tăcut și îndârjit. Trecuse în fruntea grupului, iar securea sa îi croia drum prin pădure și prin carnea putrezită, orice i-ar fi ieșit în față mai întâi. Copacii înfiorați și bestiile care mugeau se fereau, și nu numai de securea care zbârnâia, prin aer ci și de ochii săi aurii, fioroși. Pas cu pas, fără să șovăie, el își îmboldea calul înainte.

Din mâinile lui Moiraine se revărsau globuri de foc; acolo unde își atingeau țința, copacii care se zvârcoleau deveneau torțe, iar făpturile cu colți zbierau puternic și-și fluturau brațele, ca de om, smulgându-și propria carne cu ghearele ascuțite până ce mureau.

Iar și iar, Străjerul își îmboldi calul și pătrunse printre copaci; sabia și mânușile sale erau pline de sânge care bolborosea și fumega. De-acum însă, când se întorcea, avea, cel mai adesea, armura sfâșiată și răni adânci pe trup, iar armăsarul, la rândul său, se împleticea și sângera. De fiecare dată, femeia Aes Sedai se oprea o clipă și îi atingea rănilor, făcându-le să se închidă, de îndată ce-și lua mâinile de pe trupul lui.

— E ca și cum le-aș face semn Jumate-Oamenilor să se apropie, oftă ea cu amărăciune. Grăbiți-vă, haideti.

Iar ei își croiau drum cu mare greutate, pas cu pas. Rand era convins că n-ar fi scăpat, dacă arborii nu ar fi lovit în făpturile care-i atacau la fel de des ca și în ei și dacă monștrii – dintre care niciunul nu era aidoma celorlalți – nu s-ar fi luptat și între ei, și cu copacii, pentru a ajunge la călăreți. Și bătălia încă nu se terminase. Deodată însă, în spatele lor izbucni un strigăt

tremurat. Îndepărtat și subțire, el se auzea pe deasupra mârâielilor scoase de făpturile atinse de Mana, care-i înconjurau.

Într-o clipă, mârâielile încetară, ca și cum ar fi fost tăiate cu un cuțit. Siluetele atacatorilor împietriră. Făpturile cu multe picioare se topiră la fel de repede pe cât apăruseră, dispărând în adâncurile întortocheate ale pădurii.

Urletul tremurat se auzi din nou, ca un sunet de fluier spart. Altele, de același soi, îi răspunseră. Erau vreo șase, care se înțelegeau între ele prin cântec, undeva la mare depărtare, în spatele lor.

— Viermi, rosti sumbru Lan, făcându-l pe Loial să geamă. Măcar avem un răgaz, dacă știm să ne folosim de el.

Ochii lui măsurau distanța care le mai rămăsese de străbătut până la munți.

— Puține fiare de ale Manei se încumetă să se măsoare cu un Vierme, dacă nu sunt silite să o facă, adăugă Străjerul, înfigându-și pintenii în coastele armăsarului. La drum!

Tot grupul o porni la galop după el, prin locurile care, dintr-odată, păreau cu adevărat pustiite. Nu se mai auzea decât fluieratul din urma lor.

— Și ăia s-au speriat de niște viermi? se miră Mat, nevenindu-i să creadă, în timp ce sălta în șa, încercând să-și pună arcul la loc pe spate.

— Un Vierme... începu Străjerul, rostind cuvântul pe un ton cu totul diferit de cel al lui Mat, poate ucide și un Pierit, dacă nu-l scapă norocul Celui Întunecat. Iar pe urmele noastre este o ceată întreagă. Haideți! Nu vă opriți!

De-acum, crestele întunecate se apropiaseră. Mai aveau cam un ceas, socoti Rand, în ritmul pe care-l impusese Lan.

— Dar oare Viermii n-o să ne urmărească și în munți? întrebă Egwene cu suflul la gură, iar Lan îi răspunse printr-un hohot aspru de râs.

— Nu. Viermilor le e frică de făpturile din trecătorile înalte, gemu iarăși Loial.

Rand își dorea ca Ogierul să înceteze. Își dădea foarte bine seama că Loial știa mai multe despre Mana Pustiitoare decât oricare dintre ei, în afară de Lan, chiar dacă nu făcuse altceva decât să citească, undeva, la adăpostul unui stedding. „Dar de ce ne tot amintește mereu că există lucruri și mai rele decât cele pe care le-am văzut până acum?”

Ținutul pustiit aluneca pe lângă ei, cu buruienile și ierburile sale care plesneau sub copitele cailor. Copacii de soiul celor care-i atacaseră înainte nici măcar nu tresăreau, chiar și atunci când grupul trecea chiar pe dedesubtul crengilor răsucite. Munții Dhoom se profilau uriași pe cer, întunecați și sumbri; păreau foarte aproape. Fluieratul se auzea limpede și pătrunzător, însoțit de foșnete mai puternice chiar decât cele scoase de plantele peste care treceau. Răsunau mult prea tare, de parcă arborii pe jumătate putreziți ar fi fost striviți de trupuri uriașe care se strecurau pe deasupra lor. Și erau prea aproape. Rand privi peste umăr. În spatele lor, vârfurile copacilor fremătau și se prăbușeau ca niște fire de iarba. Pământul începu să urce către munți, îndeajuns de abrupt pentru ca el să-și dea seama că se apropiu.

— N-o să reușim, le spuse Lan, fără să încetinească, dar scoțându-și din nou sabia. Ai grijă de tine, Moiraine, când ajungi în trecătorile înalte, și o să scăpați.

— Nu, Lan! strigă Nynaeve.

— Taci, femeie! Lan, nici măcar tu nu poți opri o ceată de Viermi. Nu pot să accept asta. Am nevoie de tine la Ochi.

— Săgeți! striga Mat, cu sufletul la gură.

— Viermii nici nu le simt, îi răspunse Străjerul, tot printr-un strigăt. Trebuie tăiați în bucăți, ca să moară. Nu simt prea multe lucruri, în afară de foame. Uneori le e frică.

Agățându-se din toate puterile de șa, Rand ridică din umeri, încercând să și-i mai dezmoștească. Pieptul îl durea și aproape că nu mai putea respira, iar pielea îl ardea ca și cum ar fi fost înțepat cu mai multe ace fierbinți. Ajunseseră într-o zonă de dealuri. Calea pe care ar fi trebuit s-o apuce, odată ajunși la munți, se vedea deja. Era un drum ocolit, care ducea la o trecătoare înaltă, ca o despicătură lăsată de o secure uriașă în piatra întunecată. „Pe Lumină, ce făpturi or fi acolo sus, care să le înfricoșeze pe cele din urma noastră? Lumina să m-ajute, nu mi-a fost niciodată așa de frică. Nu vreau să merg mai departe. Nu vreau!” Căutând flacăra și hăul, se dojeni în sine. „Prostule! Prost laș și speriat ce ești! Aici nu poți rămâne, și nici îndărăt nu te poți întoarce. Ai de gând s-o lași pe Egwene să lupte de una singură?” Hăul îi scăpă printre degete: ba se forma, ba se dizolva într-o mare de puncte luminoase, alcătuiindu-se și sfărâmându-se iar și iar; fiecare scânteie îl ardea în trup, până ce

Începu să tremure de durere; i se părea că era pe punctul să plesnească. „Lumina să m-ajute, nu pot să merg mai departe! Lumina să m-ajute!”

Tocmai strângea frâiele, cu gândul să se întoarcă să înfrunte Viermii, sau ce-o mai fi fost acolo, și nu ceea ce-i aștepta în munți, când ținuturile dimprejur se transformară. Acum se găseau cu toți pe panta unui deal, iar în clipa următoare, până să ajungă în vârf, Mana Pustiitoare dispăruse.

Peste tot, se vedeau copaci cu coroane stufoase, cu crengile pline de frunze verzi. Pe jos se așternea un covor de flori sălbatice, în culori vii, pe care o briza dulce de primăvară le făcea să tremure. Fluturii zburau din floare în floare, laolaltă cu albinele care zumzăiau; se auzea și cântec de păsări.

Cu gura căscată, Rand își continuă drumul, la galop, până ce-și dădu brusc seama că Moiraine, Lan și Loial se opriseră, iar ceilalți le urmaseră exemplul. Trase și el de frâie, cu mișcări lente, cu chipul împietrit de uimire. Egwene făcuse ochii foarte mari, iar Nynaeve rămăsese cu gura deschisă.

— Am ajuns în siguranță, zise Moiraine. Acesta e locul în care se află Omul Verde și Ochiul Lumii. Făpturile atinse de Mană nu pot pătrunde aici.

— Credeam că era de cealaltă parte a munților, mormăi Rand, constatând că încă mai putea zări crestele care ascundeau linia orizontului, la miazănoapte, și trecătorile înalte. Ai spus că se afla întotdeauna dincolo de trecători.

— Locul acesta, se auzi un glas răsunător, venind dinspre copaci, este mereu acolo unde este. Nu se schimbă decât locul în care se găsesc cei care au nevoie de el.

Dintre frunze apăru o siluetă, ca de om, dar mai masivă decât Loial. O siluetă omenească, alcătuită din corzi împletite de viță și frunze verzi, proaspete. Părul care-i cădea pe umeri era făcut din iarbă; ochii săi erau niște alune uriașe, iar unghiile – ghinde. Tunica și pantalonii erau țesute din frunze de un verde aprins; încălțările erau din scoarță, fără vreo cusătură. În jurul său roiau fluturii care i se așezau pe degete, pe umeri, pe chip. Așa, verde și înflorit, era nespus de frumos, cu excepția unui singur detaliu: pe obraz și pe tâmplă, până în creștet, i se vedea o tăietură adâncă, în care corzile de viță erau uscate și maronii.

— Omul Verde, șopti Egwene, iar chipul brăzdat zâmbi.

O clipă, li se păru că și păsările cântau mai tare.

— Firește. Cine altcineva să mai fie pe aici? răspunse el, privindu-l pe Loial cu alunele care-i țineau loc de ochi. Îmi pare bine să te văd, frățioare. În vremurile trecute veneau să mă vadă mulți dintre ai tăi, dar de câțva timp înapoi n-am mai văzut decât foarte puțini.

Loial se dădu pe dată jos de pe cal și făcu o plecăciune solemnă.

— Îmi faci o mare onoare, Frate al Copacilor. *Tsingu ma cho-shin, Tingshen.*

Zâmbind, Omul Verde își petrecu brațul pe după umerii Ogierului. Pe lângă Loial, arăta ca un bărbat în puterea vârstei, care însoțea un copil.

— Nu-i vorba de onoare aici, frățioare. O să cântăm împreună Descântecetele și o să ne amintim de Falcii Copaci și de steddind, ca să ținem Dorul departe de noi.

Apoi îi cercetă din priviri și pe ceilalți, care tocmai descălecau, iar ochii i se fixară asupra lui Perrin.

— Un Frățane cu lupii! Oare chiar s-au întors vremurile străvechi?

Rand se holbă la Perrin, iar acesta se întoarse în așa fel încât calul său se afla acum între el și Omul Verde, apoi se aplecă să-i strângă curelele. Rand era convins că nu voia decât să evite privirea pătrunzătoare a celuiilalt. Dintr-odată, Omul Verde i se adresă lui Rand.

— Ciudate veștminte, Fiu al Dragonului. Oare Roata s-a învârtit atât de mult? Neamul Dragonului s-a întors sub semnul Primului Pact? Văd însă că duci cu tine o sabie. Asta nu s-a întâmplat niciodată... de ce s-ar întâmpla acum?

Rând trebui să înghită în sec de câteva ori, înainte să poată vorbi.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

Omul Verde își duse mâna la cicatricea întunecată de pe frunte. O clipă, păru tulburat.

— Nu... nu-mi dau seama. Amintirile mele s-au risipit și adesea se pierd, iar ceea ce rămâne este aidoma unor frunze mâncate de omizi. Și totuși sunt convins că... Nu, a dispărut. Dar sunteți bine veniți aici. Moiraine Sedai, prezența dumitale e o adevărată surpriză. Locul acesta a fost, de la bun început, Creat pentru ca nimeni să nu-l poată găsi de două ori în viață. Cum de-ai ajuns aici?

— De nevoie, răspunse Moiraine. Nevoia mea, dar și a lumii. Mai ales a lumii. Am venit să vedem Ochiul care se află aici.

Omul Verde oftă, ca vântul care sufla printre crengile frunzoase.

— Atunci înseamnă că se-ntâmplă din nou. Cel Întunecat se trezește. Mi-era teamă de asta. Cu fiecare an, Mana Pustiitoare se zbate și mai aprig pentru a pătrunde aici, iar anul acesta, bătălia pe care am purtat-o ca s-o împiedic a fost mai crâncenă ca oricând. Haideți. Vă conduc eu.

CAPITOLUL 50

Întâlniri la Ochi

Ducându-și calul de căpăstru, Rand îl urmă pe Omul Verde împreună cu prietenii săi, care se holbau cu toții de parcă nu se puteau hotărî dacă să privească mai degrabă pădurea din jur sau pe Omul Verde însuși. Acesta era o legendă, firește. Despre el și despre Copacul Vieții se spuneau povești la gura fiecărei sobe din Ținutul celor Două Râuri, și nu doar pentru copii. Numai că, după străbaterea Manei, copacii și florile întâlnite aici tot i-ar fi umplut de uimire și de admirație, chiar dacă în restul lumii nu ar fi fost încă vreme de iarnă.

Perrin rămăsese câțiva pași în urmă. Uitându-se înapoi, Rand observă că prietenul său arăta de parcă nu voia să mai audă nimic din ce avea de spus Omul Verde. Era de înțeles. Și pe el îl numise „Fiu al Dragonului”. Aruncă o privire curioasă spre Omul Verde, care mergea în frunte, cu Moiraine și Lan, înconjurat de nori galbeni și roșii de fluturi. “Ce-o fi vrut să spună? Nu, nu vreau să știu.”

Chiar și așa, de acum avea mersul mai ușor și mai sprinten. Senzația de neliniște nu-l părăsise, încă o mai simțea în stomac, dar teama devenise atât de slabă, încât aproape că dispăruse.

Nici nu cerea mai mult, atâta vreme cât Mana Pustiitoare era foarte aproape, chiar dacă Moiraine avea dreptate când spunea că nici o făptură din acelea nu putea pătrunde până la ei. Miile de ace fierbinți care-i ardeau trupul se topiseră. Era convins că asta se întâmplase chiar în clipa în care pătrunsese în sălașul Omului Verde. „El le-a făcut să dispară, se gândi Rand. El, și locul acesta.”

Și Egwene, și Nynaeve simțeau, la rândul lor, pacea care-i învăluia și liniștitoarea frumusețe. Se vedea. Pe chipurile lor apăruseră zâmbete pașnice; mângâiau florile cu vârfurile degetelor și se opreau să le miroasă, trăgând adânc aerul în piept. Observându-le, Omul Verde spuse:

— Florile sunt făcute să împodobească, fie o plantă, fie un om - e același lucru. Nu se supără dacă le culegi, numai să nu iei prea multe.

Și începu să adune o floare de ici, alta de colo, câte una de la fiecare plantă. În scurtă vreme, Nynaeve și Egwene aveau în păr coroane împletite din trandafiri sălbatici, de culoare roz, clopoței galbeni și zorele albe. Cosița Meșteresei părea o grădină cu flori albe și roz care-i atârna până la brâu. Până și Moiraine își așază pe frunte o ghirlandă albă din zorele, împletite cu atâta meșteșug, încât păreau încă să crească din cosițele ei.

Într-un fel, așa și era – din câte credea Rand. Omul Verde își îngrijea grădina din pădure pe măsură ce mergea, în timp ce-i vorbea încet lui Moiraine, ocupându-se de fiecare plantă care avea nevoie de el, aproape fără să bage de seamă ce făcea. Ochii săi de alună observară un tufiș de trandafiri sălbatici care creștea strâmb, din pricina unei crengi înflorite a unui măr; el se opri alături, continuând să vorbească, și mângâie tufișul. Rand se întrebă dacă nu cumva îl înșelase privirea sau dacă spinii chiar se dăduseră la o parte, ca nu cumva să înțepe degetele verzi. Oricum, atunci când silueta înaltă a Omului Verde trecu mai departe, tufișul începuse să crească drept, amestecându-și petalele roșii printre florile albe de măr. După aceea, Omul Verde se aplecă și atinse cu mâna sa uriașă o sămânță mărunță care zăcea pe un petic de pământ acoperit cu pietriș, iar după ce se ridică, în locul seminței se vedea o plantă mică ce-și înfipsese adânc rădăcinile, până în pământul hrănitor.

— Totul trebuie să crească în locul în care se găsește, așa cum vrea Pânza, le explica el, peste umăr, ca și cum și-ar fi cerut scuze, și să înfrunte rotirile Roții, dar Creatorul n-o să se supere dacă mai dau și eu o mână de ajutor.

Rand avu grijă ca Roșcatul să ocolească planta de-abia încolțită, ca să n-o strivească în copite. Nu i se părea drept să distrugă ceea ce crease Omul Verde, numai ca să-și mai scurteze drumul. Egwene îi zâmbi tainic, așa cum numai ea știa s-o facă, din când în când, și-i atinse brațul. Era așa drăguță, cu părul despletit și plin de flori, încât îi zâmbi și el, până ce-o făcu să roșească și să-și plece ochii. “Am să te apăr, se gândi el. Orice s-ar întâmpla, am să te duc în siguranță, jur.”

Omul Verde îi conduse în inima pădurii primăvăratice, către o deschizătură tăiată în coasta unui deal. Era o arcadă simplă de piatră, înaltă și albă, iar în vârf se afla un cerc, tăiat în două de o linie vălurită; o jumătate a lui era netedă, cealaltă – aspră. Străvechiul simbol Aes Sedai. Deschizătura era cufundată în

întuneric. O clipă, cu toții rămaseră tăcuți, privind în jur. Apoi Moiraine își scoase ghirlanda din păr și o atârna cu blândețe de crengile unui tufiș de zmeură, aflat lângă arcadă, iar mișcărilor ei s-ar fi zis că le redară tuturor graiul.

— Acolo e? întreba Nynaeve. Lucrul pentru care am venit.

— Tare mi-aș dori să văd Copacul Vieții, șopti Mat, fără să-și ia ochii de la cele două jumătăți de cerc. Avem timp, nu?

Omul Verde îl privi ciudat pe Rand, apoi clătină din cap.

— Avendesora nu-i aici. Nu m-am mai odihnit la umbra frumoaselor sale crengi de două mii de ani.

— Nu pentru Copacul Vieții am venit, șopti hotărâtă Moiraine, arătând spre arcadă. Ci pentru ceea ce se află acolo.

— Nu întru cu voi, spuse Omul Verde, iar fluturii care-l înconjurau începură să zboare mai iute, de parcă i-ar fi împărtășit neliniștea. Acum mulți, mulți ani, lucrul acela mi-a fost încredințat spre pază, dar dacă mă apropii prea mult de el, mă tulbură. Mă simt de parcă m-aș stinge; sfârșitul meu se leagă într-un fel anume de el. Îmi aduc aminte când a fost făurit. Nu totul, doar anumite lucruri. Câteva.

Ochii săi de alună se pierdură în depărtările amintirilor; în timp ce vorbea, își duse mâna la cicatrice.

— Era în primele zile ale Frângerii Lumii, când bucuria izbânzii împotriva Celui Întunecat era umbrită de gândul că totul putea încă să se prăbușească, împovărat de Umbră. O sută au fost cei care l-au făurit, bărbați și femei la un loc. Așa era de fiecare dată când Aes Sedai doreau să creeze ceva de preț – Saidin și Saidar se uneau, așa cum și Adevăratul Izvor se alcătuiește din împletirea lor. Au murit, cu toții, pentru ca opera lor să fie pură, în timp ce lumea se sfărâma împrejurul lor. Știind că aveau să moară, mi-au cerut mie să-l apăr de ceea ce urma să vină. Nu pentru asta fusesem eu creat, dar totul se frângea, iar ei erau singuri și nu mă aveau decât pe mine. Nu pentru asta fusesem creat, dar mi-am respectat cuvântul, adăugă el, privind în jos către Moiraine. Mi-am respectat cuvântul, așteptând clipa în care va fi nevoie de el. Iar acum, totul se sfârșește.

— Ți-ai respectat cuvântul mai bine decât mulți dintre noi, cei care ți-am cerut s-o faci, replică femeia Aes Sedai. Poate că nu va fi așa de rău precum crezi.

Capul frunzos, brăzdat de cicatrice, se clatină încet.

— Știu că se apropie sfârșitul, Aes Sedai, și am să-mi găsesc un alt loc pentru a face lucrurile să crească.

Ochii maronii se plimbară cu tristețe pe deasupra pădurii înverzite.

— Un alt loc, poate. După ce ieșiți, o să mai stăm de vorbă, dacă mai e vreme.

Și, cu asta, se îndepărtă, ducând fluturii cu el, făcându-se una cu pădurea așa cum nici Lan, cu mantia lui cu tot, nu ar fi putut.

— Ce-a vrut să spună? Întrebă Mat. Dacă mai e vreme...

— Haideți, le porunci Moiraine, și pătrunse prin arcadă, cu Lan alături.

Rand nu era sigur la ce să se aștepte, atunci când o urmă. Părul de pe brațe și de pe ceafă i se zbârli de teamă. Dincolo însă, se găsea numai un coridor, coborând într-o pantă lină, ai cărei pereți netezi se curbau deasupra lor la fel ca arcada de la intrare. Era loc îndeajuns și pentru Loial – și Omul Verde ar fi putut trece. Podeaua netedă, pe care privirile alunecau ca pe o bucată de șindrilă unsă cu grăsime, era totuși tare și sigură. Pereții albi, fără nici o îmbucătură, străluceau din pricina nenumăratelor pete de diverse culori nebanuite, răspândind o lumină slabă și blândă, chiar și după ce arcada scăldată în soare dispăru în urma lor, după un cot. Rand era convins că lumina nu era naturală, însă nu simți nimic primejdios în ea. „Și atunci de ce mai sunt tulburat?” Coborâra cu toții, din ce în ce mai adânc.

— Acolo, vorbi în cele din urmă Moiraine, arătându-le cu degetul. Drept înainte.

Iar coridorul se sfârși, pătrunzând într-o încăpere uriașă, cu tavanul boltit din rocă aspră, vie, pe care se vedeau din loc în loc ciorchini de cristale sclipitoare. Dedesubt, întreaga peșteră era un lac uriaș, cu excepția unei fâșii de piatră care făcea ocol, lată cam de cinci pași. Lacul, de formă ovală, ca un ochi, era înconjurat, aproape de margine, de cristale mici și plate, care scliceau mat, dar mai puternic decât cele de deasupra. Oglinda lui era netedă ca sticla și limpede ca Izvorul de Vin. Lui Rand i se părea că privirea i s-ar fi putut cufunda pentru vecie în apă, dar nu reușea să-i vadă fundul.

— Ochiul Lumii, se auzi glasul slab al lui Moiraine, de lângă el.

Privind împrejur, cuprins de admirație, băiatul își dădu seama că lungii ani scurși de la momentul primei creații – cam trei mii, în care nimeni nu pătrunsese acolo – nu trecuseră fără să lase urme. Nu toate cristalele de pe tavan sclipeau la fel de puternic. Unele luminau mai tare, altele mai slab; unele tremurau, iar din altele rămăseseră numai niște bucăți de piatră mată, tăiate în fel și chip, care sclipeau în lumina celorlalte. Dacă ar fi strălucit toate, înăuntru ar fi fost lumină ca la amiază; acum, părea să se apropie de înserat. Stâncă de pe margini era plină de praf, de pietricele și chiar de bucăți de cristal. Trecuseră ani mulți de așteptare, în care Roata se învârtea și măcina totul.

— Dar ce e asta? întreba neliniștit Mat. Nu seamănă cu niciun lac din câte am văzut până acum.

Lovind cu piciorul o bucată de stâncă închisă la culoare, cam cât pumnul său, o aruncă peste margine.

— Parcă...

Piatra atinse oglinda lacului și se cufundă în adâncuri fără niciun zgomot, fără să facă măcar un val. Pe măsură ce se scufunda, începu să se umfle, din ce în ce mai mare și mai ștearsă, ca o bulă transparentă, mare cât capul lui Rand, o umbră slabă la fel de lată cât era brațul său de lung. Apoi dispăru. Rand avu impresia că pielea stătea să i se desprindă de pe trup, de frică.

— Ce-i asta? întrebă el, surprins să-și audă glasul aspru și răgușit.

— S-ar putea spune că este esența lui Saidin, răspunse femeia Aes Sedai, al cărei glas răsună de jur-împrejurul peșterii. Esența jumătății bărbătești din Adevăratul Izvor, esența distilată a Puterii pe care bărbații o mânuiau înainte de Vremea Nebuniei. Puterea necesară pentru a face la loc pecețile care țin ferecată temnița Celui Întunecat, sau pentru a o deschide cu totul.

— Lumina să ne scalde și să ne apere, șopti Nynaeve, iar Egwene se agăță de ea, de parcă ar fi vrut să se ascundă în spatele celeilalte. Până și Lan tresari neliniștit, deși în ochii săi nu se citea nici o urmă de uimire.

Umerii lui Rand se lovira de stâncă, iar el își dădu seama că se trăsesese înapoi, până ce ajunsese la perete, îndepărtându-se cât putea de mult de Ochiul Lumii. Dacă ar fi fost în stare, ar fi

trecut direct prin perete. Mat se lipise, la rândul lui, de stâncă, făcându-se mic. Perrin rămăsese cu privirea ațintită spre lac, cu securea pe jumătate scoasă de la cingătoare. Ochii săi sclipeau, galbeni și aprigi.

— Dintotdeauna m-am întrebat... începu Loial, șovăitor. De câte ori citeam despre asta, mă întrebam ce este. Și de ce? De ce-au făcut-o? Și cum?

— Nici o făptură vie nu cunoaște taina, șopti Moiraine, care nu mai privea lacul, ci se uita la Rand și la cei doi prieteni ai săi, cercetându-i și cântărindu-i din ochi. Nici cum și nici de ce... se știe doar că într-o zi va fi nevoie de el... iar acel moment va fi cel mai important și cel mai deznădăjduit de până atunci. Poate dintotdeauna. În Tar Valon, multe dintre surorile mele au încercat să găsească o cale de a folosi aceasta Putere, dar este de neatins pentru o femeie, așa cum este luna pentru o pisică. Numai un bărbat ar putea-o conduce, însă ultimii dintre bărbații Aes Sedai au dispărut de aproape trei mii de ani. Și totuși, situația pe care au prevestit o făuritorii e una cu totul disperată. În ciuda manei care s-a întins peste Saidin din pricina atingerii Celui Întunecat, ei s-au chinuit să dea naștere acestui Ochi și să-l facă pur, știind că asta avea să-i omoare. Au lucrat împreună, bărbați și femei Aes Sedai. Omul Verde a rostit adevărul. Așa au fost înfăptuite cele mai mari minunății ale Vârstei Legendelor, când Saidin s-a împletit cu Saidar. Nici toate femeile Aes Sedai din Tar Valon sau cele răspândite pe la curți și prin marile orașe și cele din ținuturile de dincolo de Pustie, nici măcar dacă le luăm la socoteală și pe cele care s-ar mai putea găsi dincolo de Oceanul Aryth, nu ar putea să umple o linguriță, măcar, cu Putere, fără bărbați care să le ajute.

Rand își simțea gâtul aspru și dureros, de parcă tocmai ar fi scos un țipăt prelung.

— Și de ce ne-ai adus aici?

— Pentru că sunteți ta'veren, răspunse Moiraine, cu o expresie neclintită pe chip și cu ochii scăpărători, care păreau să-l atragă spre ea. Pentru că puterea Celui Întunecat se va abate asupra acestui loc și pentru că trebuie s-o înfruntăm și s-o oprim. Umbra va acoperi lumea. Nu există faptă mai măreață decât asta. Haideți să ieșim din nou la lumina soarelui, cât mai este vreme.

Fără să aștepte să vadă dacă se țineau după ea, o apucă din nou pe coridor, împreună cu Lan, care părea să pășească un pic mai repede decât avea obiceiul. Egwene și Nynaeve se grăbiră pe urmele lor. Rand se furișă pe lângă perete – nu avea curajul să se apropie nici măcar cu încă un pas de lacul acela, știind ce era – și se năpusti spre coridor, lovindu-se de Mat și de Perrin. Ar fi luat-o la fugă, dacă n-ar fi fost în primejdie de a-i călca în picioare pe Nynaeve, Egwene, Moiraine și pe Lan. Nici măcar când ajunse afară, la lumină, nu se putu opri din tremurat.

— Nu-mi place asta, Moiraine, grăi mândrea Nynaeve, după ce se adunară cu toții din nou afară în bătaia razelor de soare. Cred și eu că primejdia este mare, cum spui dumneata, altfel n-aș fi aici, dar asta este...

— În sfârșit, v-am întâlnit.

Rand tresari de parcă în jurul gâtului i s-ar fi strâns un laț. Cuvintele, glasul... o clipă i se păru că era Ba'alzamon. Dar cei doi bărbați care ieșiră dintre copaci, cu chipurile ascunse de glugi, nu purtau mantii de culoarea sângelui închegat. Unul dintre ei avea o mantie de culoare cenușie, iar celălalt, una verde într-o nuanță întunecată. Chiar și sub cerul liber, veștmintele păreau prăfuite și învechite. Cei doi bărbați nu erau Pieriți, căci vântul le făcea mantiile să fluture.

— Cine sunteți? întrebă Lan, apropiindu-se prudent, cu o mână pe mânerul sabiei. Cum ați ajuns aici? Dacă-l căutați pe Omul Verde...

— El ne-a călăuzit, spuse unul dintre străini, arătând spre Mat cu o mână bătrână și uscată, care nici nu mai părea omenească, fără o unghie și cu dosul palmei plin de noduri groase, ca o bucată de funie.

Mat se trase un pas înapoi, făcând ochii mari.

— E o făptură străveche, un prieten vechi și un vechi dușman. Dar nu pe el îl căutăm, sfârși bărbatul cu mantie verde.

Celălalt străin rămase tăcut, de parcă n-ar fi avut de gând să deschidă gura niciodată. Moiraine se îndreptă de spate și, cu toate că nu ajungea nici până la umărul vreunuia dintre bărbații de acolo, păru dintr-odată înaltă cât un deal. Glasul său răsuna ca un clopot:

— Cine sunteți?

Glugile căzură, iar Rand rămase cu ochii holbați. Bătrânul era mult mai în vârstă decât și-ar fi închipuit; pe lângă el, Cenn

Buie părea un copil vesel și sănătos. Pielea de pe chipul său era ca pergamentul crăpat întins peste un craniu, apoi strâns și mai tare. Pe creștetul grotescului cap, se vedeau, din loc în loc, smocuri de păr aspru și rar. Urechile erau uscate, ca bucățile de piele atinse de vreme; ochii îi erau cufundați în orbite, ca și cum se aținteau asupra lor de undeva, de la capătul unor tunele. Dar celălalt era și mai cumplit. Capul și fața îi erau acoperite de o carapace neagră și întinsă, de piele; partea din față însă era modelată după un chip perfect, tânăr, care râdea nestăpânit, nebunește, împietrit pentru vecie în această poziție. „Oare ce-o avea de ascuns, când celălalt ne arată ceea ce ne arată?” se întrebă Rand, dar într-o clipă până și gândul îi împietri în minte, făcându-se praf și pulbere și împrăștiindu-se în bătaia vântului.

— Mă numesc Aginor, vorbi bătrânul. Iar el este Balthamel. Nu mai poate vorbi în cuvinte. Roata te macină până în străfunduri, după trei mii de ani de temniță.

Ochii săi cufundați în orbite se îndreptară spre arcadă; Balthamel se aplecă înainte, cu ochii orbi ațintiți asupra deschizăturii de piatră albă, ca și cum ar fi vrut să se năpustească înăuntru.

— Atâta vreme am fost lipsiți..., spuse încet Aginor. Atâta vreme...

— Lumina să ne ajute... începu Loial, cu un tremur în glas, dar se întrerupse brusc când Aginor îi aruncă o privire.

— Rătăciții, șopti răgușit Mat, sunt ferecați în Shayol Ghul...

— Erau ferecați, zâmbi Aginor, cu dinții săi îngălbeniți, ca niște colți de fiară. Unii dintre noi au scăpat. Pecițile slăbesc, Aes Sedai. La fel ca Ishamael, și noi am ieșit iar în lume, iar în curând vor veni și ceilalți. Am fost prea aproape de lumea asta, în temnița noastră, și eu, și Balthamel, prea aproape de Roata care macină totul, dar nu va trece mult și Marele Stăpân al Întunericului va fi liber și ne va dăruia un trup nou, iar lumea va fi din nou a noastră. De data asta n-o să-l mai aveți pe Lews Therin Ucigașul-de-Neam. Nu va mai fi acolo Seniorul Zorilor, să vă salveze. De acum îl știm pe cel pe care-l căutăm, și nu mai avem nevoie și de voi, ceilalți.

Sabia lui Lan țâșni afară din teacă, prea iute pentru ca Rand s-o poată urmări. Cu toate astea, Străjerul șovăi, uitându-se când la Moiraine, când la Nynaeve. Cele două femei stăteau destul de departe una de alta; dacă s-ar fi așezat între oricare

dintre ele și cei doi Rătăciți, s-ar fi îndepărtat de cea de-a doua. Șovăiala țină doar o clipă, dar, în clipa în care picioarele Străjerului se mișcă din loc, Aginor ridică brațul, într-un gest plin de dispreț, fluturând din degetele sale noduroase de parcă ar fi alungat o muscă. Străjerul zbură îndărăt prin aer, ca și cum l-ar fi izbit un pumn uriaș. Cu un zgomot sec, trupul lui lovi arcada de piatră, rămânând o clipă suspendat în aer, apoi prăbușindu-se grămadă la pământ, nemișcat, cu sabia zăcând alături de brațul său întins pe jos.

— Nu! strigă Nynaeve.

— Stai pe loc! porunci Moiraine, dar, înainte ca vreunul dintre ceilalți să se fi putut mișca, Meșterea își și scosese cuțitul de la brâu și alergă spre Rătăciți, ținându-și mica armă sus, gata să lovească.

— Arde-te-ar Lumina, strigă ea, dând să înfigă pumnalul în pieptul lui Aginor.

Celalalt Rătăcit se mișcă iute, ca un șarpe. Până ca ea să-și atingă ținta, brațul acoperit de piele al lui Balthamel se și ridicase, apucând-o de bărbie, înfigându-și degetele într-un obraz și degetul mare în celălalt, apăsând-o până ce-i țâșni sângele și învinețindu-i carnea. Nynaeve fu străbătută de un fior din creștet până în tălpi, ca și cum fusese ruptă în două. Pumnalul îi scăpă printre degete, fără să fi lovit, în timp ce Balthamel o ridică de la pământ până la nivelul ochilor săi care îi sfredeleau chipul scuturat de fiori, din spatele măștii de piele. Degetele de la picioare ale femeii se zvârcoleau la o palmă deasupra pământului; florile i se revărsau din plete.

— Eu aproape că am uitat de plăcerile cărnii, rânji Aginor, trecându-și limba peste buzele uscate, cu un zgomot aspru, ca piatra frecată de pielea netăbăcită. Dar Balthamel își amintește multe.

Masca schimonosită păru să devină și mai sălbatică, iar țipătul scos de Nynaeve lovi auzul lui Rand ca un val de deznădejde smuls din adâncurile pline de viață ale inimii ei. Dintr-odată, Egwene se mișcă din loc, iar Rand văzu că se ducea s-o ajute pe Nynaeve.

— Nu, Egwene! strigă el, dar ea nu se opri.

Auzind țipătul lui Nynaeve, mâna lui se îndreptase spre sabie, dar acum o lăasă baltă și se aruncă spre Egwene. Se lovi de ea înainte ca fata să fi apucat să facă trei pași, și amândoi se

prăbușiră la pământ. Egwene căzu sub el cu un geamăt și începu de îndată să se zvârcolească, pentru a se elibera. Rand își dădu seama că și ceilalți erau gata de luptă. Perrin își răsucea securea în mâini, iar ochii săi, galbeni și aprigi, sclipeau.

— Meștereașă! urlă Mat, strângând în mână cuțitul din Shadar Logoth.

— Nu! îi strigă Rand. Nu ne putem lupta cu Rătăciții!

Dar ei se năpustiră înainte ca și cum nu l-ar fi auzit, cu ochii la Nynaeve și la cei doi dușmani. Aginor îi privi nepăsător... și zâmbi. Rand simți cum aerul tresaltă împrejurul lui, ca plesnetul biciului unui uriaș. Mat și Perrin, fără să fi străbătut nici măcar jumătate din distanța care-i despărțea de Rătăciți, se opriră ca și cum ar fi dat de un zid și țâșniră înapoi prin aer, prăbușindu-se grămadă la pământ.

— Frumos, pufni Aginor. Acolo vă e locul. Dacă învățați să vă umiliți așa cum se cuvine, venerându-ne, s-ar putea să vă las în viață.

Rand se ridică grabnic în picioare. Poate că într-adevăr nu se putea măsura cu Rătăciții - niciun om obișnuit n-o putea face -, dar n-avea de gând să-i lase nici măcar o clipă să creadă că se umilea în fața lor. Încercă s-o ajute și pe Egwene să se ridice, dar ea îi dădu mâinile la o parte și se ridică de una singură, scuturându-și mânioasă rochia. La rândul lor, Mat și Perrin se încăpățânașă să nu rămână culcați la pământ.

— Tot o să învățați, până la urmă, continuă Aginor, dacă vreți să trăiți. Acum că am găsit lucrul de care aveam nevoie, adăugă el, îndreptându-și privirea spre arcada de piatră, s-ar prea putea să-mi fac ceva timp ca să vă instruiesc.

— Asta nu se va-ntâmpla! se auzi glasul Omului Verde, care ieși dintre copaci, mugind ca trăsnetul care lovește trunchiul gros al unui stejar. N-aveți ce căuta aici!

Aginor îi aruncă o privire fugară și disprețuitoare.

— Pleacă! Timpul tău s-a sfârșit și toți semenii tăi s-au făcut de mult praf și pulbere. Trăiește-ți viața care ți-a mai rămas și bucură-te că ești prea mărunț ca să luăm seama la unul ca tine.

— Aici e locul meu, îl înfruntă Omul Verde, și n-am să vă îngădui să faceți rău vreunei ființe vii, câtă vreme vă găsiți înăuntru.

Balthamel o aruncă pe Nynaeve cât colo, ca pe o cârpă, iar ea căzu ca o bucată mototolită de pânză, cu ochii larg deschiși,

inertă, ca și cum toate oasele din trup i s-ar fi topit. Un braț îmbrăcat în piele se ridică, iar Omul Verde scoase un răget ca de tunet, când din corzile care-i alcătuiau trupul începu să iasă fum. Vântul îi îngâna durerea, printre copaci.

Aginor se întoarse din nou către Rand și către ceilalți, ca și cum Omul Verde ar fi fost deja distrus, numai că nu trebui decât un pas, și brațele uriașe, frunzoase, se încleștară în jurul trupului lui Balthamel, ridicându-l sus de tot, strivindu-l de pieptul împletit din corzi noduroase. Masca de piele neagra, cu rictusul său împietrit, rămăsese ațintită înspre ochii de alună. Ca niște șerpi, brațele lui Balthamel se eliberară, iar mâinile sale înmănușate apucară capul Omului Verde ca și cum ar fi vrut să-l smulgă de la locul lui. La atingerea acelor mâini izbucniră flăcări care făcură corzile să se usuce, iar frunzele, să se scuture. Omul Verde urlă, când o pală deasă de fum întunecat se revărsă din trupul său. Urla întruna, ca și cum toată esența i se scurgea pe gură, laolaltă cu fumul care i se învălătucea între buze.

Dintr-odată, Balthamel, prins în strânsoarea Omului Verde, tresări. Mâinile Rătăcitului, care până atunci se chinuiseră să-l apuce cât mai bine pe celălalt, dădură acum să-l împingă deoparte. O palmă înmănușată se deschise... iar prin învelișul de piele neagră apăru o plănuță. Un petic de mușchi, precum cele care împrejmuiesc copacii din adâncurile pădurii, i se întinse pe braț, apărut din senin și crescând într-o clipă, umflându-se până ce-l acoperi pe de-a-ntregul. Balthamel se zvârcoli, iar o mlădiță înmugurită făcu să-i plesnească învelișul, lichenii își înfipseră rădăcinile, și pe pielea care-i acoperea chipul apăru o întreagă rețea de crăpături fine, urzicile îi străpunseră ochii, iar ciupercile otrăvitoare îi umplură gura, silind-o să se caște.

Omul Verde îl aruncă pe Rătăcit la pământ. Balthamel se zvârcolea și tremura din toate încheieturile, pe măsura ce tot soiul de plante care creșteau prin locuri întunecoase, toate înzestrate cu spori, care îndrăgeau umezeala, se umflară și crescură, rupând pânza, pielea și carnea – dar oare ceea ce se întrezărea, în acele clipe de furie verde, era cu adevărat carne vie? –, până ce rămaseră numai fărâme, și-l acoperiră, transformându-l într-o movilă aidoma multora dintre cele întâlnite prin cotloanele umbroase ale unei păduri. Trecură numai câteva clipe, apoi nu se mai văzu nici o mișcare.

Gemând ca o creangă care se frânge sub o povară prea grea, Omul Verde se prăvăli la pământ. Jumătate din capul său era ars. Din trup încă i se mai ridicau fuioare de fum, ca niște plante agățătoare, de culoarea cenușii. Frunzele arse se desprinseseră de brațul pe care el îl întinse, cu un mare efort, pentru a mângâia cu dragoste o ghindă.

Pământul se cutremură, când dintre degetele sale apăru o mlădiță de stejar. Capul Omului Verde se prăbuși pe pământ, dar mlădița se întinse spre soare, încordându-se. Făcu rădăcini, care se îngroșară, se afundară în pământ și ieșiră din nou la lumină, îngroșându-se apoi și mai tare pe măsură ce se cufundau. Trunchiul se lăți și crescă, devenind cenușiu, crăpat și bătrân. Crengile se împrăștiară și se făcură din ce în ce mai masive, groase cât un braț de om, apoi cât trupul întreg; se înălțară să mângâie cerul, gemând de frunze verzi și încărcate cu ghinde. Rădăcinile care se întinseseră de jur împrejur brăzdau pământul ca niște pluguri; trunchiul, deja uriaș, se cutremura, se făcu și mai gros, cât o casă. Se lăsă liniștea. De-acum, locul în care fusese Omul Verde era acoperit de un stejar care putea să fi dăinuit acolo de cinci sute de ani, însemnând mormântul unei legende. Nynaeve era întinsă peste rădăcinile noduroase, care crescuseră în așa fel încât să-i facă un culcuș în care să se odihnească. Vântul ofta printre crengile stejarului, părând să îngâne vorbe de rămas bun.

Până și Aginor părea uimit. Apoi, el își înălță capul, cu ochii înfundați în orbite și arzând de ură.

— Gata! Demult trebuia s-o sfârșesc cu asta!

— Da, Rătăcitule, rosti Moiraine, cu glasul înghețat ca un turture în miez de iarnă. Demult!

Femeia Aes Sedai ridică brațul, iar pământul se prăbuși sub picioarele lui Aginor. Din hău se înălțară flăcări arzând sălbatic în bătaia vântului care se năpustea din toate părțile, prăvălind un vârtej de frunze în focul care părea să se închege, ca o pastă roșie, vârstată cu galben, de fierbințeală pură. Aginor stătea în mijlocul flăcărilor, fără să mai aibă sub picioare altceva decât aerul. Rătăcitul părea surprins, dar apoi zâmbi și făcu un pas înainte. Se mișcă încet, de parcă focul încerca să-l țină în loc, dar se mișcă. Făcu un pas, apoi altul.

— Fugiți! porunci Moiraine, cu chipul alb ca varul, din pricina efortului. Fugiți cu toții!

Aginor păși prin aer, dând să iasă din flăcări. Rand își dădu seama că toți ceilalți se mișcau. Îi zări cu coada ochiului pe Mat și pe Perrin, care se grăbeau să se îndepărteze, pe Loial care fugea spre copaci cu picioarele sale lungi, dar nu putea fi atent decât la Egwene. Ea rămăsese în picioare, împietrită, palidă și cu ochii închiși. Nu de teamă, își dădu seama Rand, ci pentru că încerca să ia parte și ea, în ciuda faptului că de-abia învață să stăpânească Puterea, la lupta împotriva Rătăcitului. Cu mișcări bruște, Rand o apucă de braț și o trase cu fața la el.

— Fugi! îi strigă.

Ochii fetei se deschiseră, ațintindu-se asupra lui, mânioși fiindcă n-o lăsa în pace, arzând de ură pentru Aginor, dar și de teamă.

— Fugi, spuse Rand încă o dată, împingând-o spre copaci, îndeajuns de tare pentru a o trezi din visare.

— Fugi!

Odată pornită din loc, Egwene o luă într-adevăr la fugă, dar chipul zbârcit al lui Aginor se întoarse spre Rand și spre fata care fugea, undeva în spatele lui. Rătăcitul umbla prin foc ca și cum nici nu-i păsa de ceea ce făcea Moiraine. Și se îndrepta spre Egwene.

— Las-o în pace! strigă Rand. Arde-te-ar Lumina, pe ea s-o lași în pace!

Înșfăcă o piatră de pe jos și o aruncă, încercând să-i atragă atenția lui Aginor. Fără să fi străbătut nici jumătate din distanță, piatra se transformă într-o mână de praf. Rand șovăi numai o clipă, cât să arunce o privire peste umăr și să vadă că Egwene se ascunsese printre copaci. Aginor era încă înconjurat de flăcări. Mantia sa fumega pe alocuri, dar el pășea netulburat, de parcă avea tot timpul din lume. Rand se întoarse și o luă la fugă. În urma lui, o auzi pe Moiraine începând să țipe.

CAPITOLUL 51

Înfruntarea cu Umbra

În direcția în care fugea Rand, terenul urca în pantă, dar teama îi dădea puteri noi, astfel că izbutea să înainteze repede, cu pași mari, croindu-și drum printre tufișurile înflorite și printre trandafirii sălbatici, făcându-le petalele să se împrăstie, fără să-i pese de spinii care-i rupeau veștmintele și i se înfigeau în carne. Moiraine nu mai țipa. I se păruse că totul durase o veșnicie, fiecare strigăt fiind și mai sfâșietor decât celelalte, dar știa că nu trecuseră, de fapt, decât câteva clipe. Aginor avea să-l ajungă imediat. Era sigur că el era cel pe care-l voia Rătăcitul. Citise asta în ochii săi înfundați în orbite, în ultima clipă de dinainte ca groaza să-l facă să o ia la fugă.

Panta devenea din ce în ce mai abruptă, dar el nu se opri; înainta căznit, agățându-se de ierburi. Pietrele, praful și frunzele pe care le împrăstia se prăvăleau în josul pantei. În cele din urmă, când povârnișul deveni prea greu, începu să se târâie pe palme și pe genunchi. În fața lui, ceva mai sus, se mai domolea un pic. Gâfâind, făcu și ultimii pași, se ridică și se opri. Îi venea să urle ca un animal.

La zece pași în fața lui, culmea dealului se termina brusc. Chiar înainte să ajungă la margine, știa ce urma să vadă; totuși, se apropie, cu pași înceți, nădăjduind să găsească o cărăruie, o potecă, orice. Ajuns la margine, se uită în jos; peretele abrupt și neted, ca o scândură dată la rindea, avea cam o sută de picioare.

„Trebuie să existe o cale. Să mă întorc și să caut. Să mă întorc și...” Dar, când se întoarse, îl văzu pe Aginor care tocmai ajungea pe creastă. Dușmanul se cațără fără nici o greutate, pășind pe panta abruptă ca și când ar fi mers pe drum. Ochii încercănați îl priveau arzător pe Rand de pe chipul acela descărnat, ca o foaie de pergament, care părea totuși ceva mai puțin atins de vreme decât înainte, mai rotund, de parcă Aginor tocmai se ridicase de la un ospăț. Ochii erau ațintiți asupra lui, și totuși, când deschise gura, Aginor păru să vorbească pentru sine.

— Pe cel care te aduce în Shayol Ghul, Ba'alzamon o să-l răsplătească așa cum nici n-a visat vreodată, dar visele mele au fost dintotdeauna mai îndrăznețe decât ale altora, și au trecut deja mii de ani de când nu mai sunt muritor. Ce importanță are dacă ești viu sau mort, când îl slujești pe Marele Stăpân al Întinericului? Umbra se va întinde oricum. De ce să împart puterea cu tine? De ce să mă plec în fața ta, eu, care l-am înfruntat și pe Lews Therin Telamon, chiar în Sala Slujitorilor, eu, care mi-am măsurat puterile cu Seniorul Zorilor și i-am ținut piept? Nu, nu, n-ai să vezi așa ceva.

Gâtul lui Rand se făcu uscat ca iasca; i se părea că limba i se zbârcise, precum carnea lui Aginor. Stătea chiar la marginea prăpastiei, iar pietrele i se prăbușeau de sub picioare. Nu îndrăznea să se uite în spate, dar le auzea cum răsună, izbindu-se de perete, din ce în ce mai jos, așa cum s-ar fi întâmplat și cu trupul lui, dacă ar mai fi făcut un pas. Așa își dădu seama că se trăsesese din ce în ce mai înapoi, din fața Rătăcitului. Pielea îl mânca atât de tare, încât i se părea că, dacă își pleca ochii, avea s-o vadă vâlrindu-se; dar nu-și putea întoarce capul de la dușman. „Trebuie să existe o cale să scap de el. Să plec! Trebuie să fie! O cale!”

Dintr-odată, văzu și simți ceva, deși știa că nu era cu puțință. La spatele lui Aginor se întindea o funie sclipitoare, albă ca lumina soarelui, privită prin norii cei mai pufoși și curați, mai groasă decât brațul unui fierar, mai ușoară ca aerul, care-l lega pe Rătăcit de ceva aflat la mare depărtare, de ceva la care Rand putea ajunge, numai dacă întindea brațul. Frânghia fremăta și, cu fiecare mișcare, Aginor devenea din ce în ce mai puternic, trupul i se înzdrăvenea, făcându-se un bărbat la fel de înalt și de puternic ca el, mai tare decât Străjerul, mai primejdios decât Mana Pustiitoare. Și totuși, dincolo de coarda strălucitoare, Rătăcitul părea să nici nu existe. Coarda era totul. Răsuna. Cânta. În suflet, Rand părea să-i audă vorbele. O dâră strălucitoare, ca un tentacul, se întinse, pluti prin aer, îl atinse, iar el gemu. Se umplu de Lumină și de o văpaie care ar fi trebuit să-l ardă, dar nu făcea decât să-l încălzească ușor, ca și cum i-ar fi îndepărtat din trup răceala mormântului. Tentaculul se îngroșă. „Trebuie să scap!”

— Nu! strigă Aginor. N-o vei avea! Este a mea!

Nici Rand, nici Rătăcitul nu se mișcă din loc, dar se înfruntă la fel de îndârjit, ca și cum s-ar fi tăvălit prin praf, încleștați unul de altul. Chipul lui Aginor, care nu mai era zbârcit și bătrân, ci devenise chipul unui bărbat în floarea vârstei, se umplu de sudoare. Rand fremăta împreună cu coarda care pulsa, ca și cum ar fi fost inima lumii. Se simțea împlinit. Minte se umplu de Lumină, până ce nu mai rămase decât un colțișor în care mai era el însuși. Chemă hăul, și-l răsuci împrejurul aceluși sâmbure, punându-l la adăpost, în golul în care nu se afla nimic. „Să scap!”

— A mea! strigă Aginor. A mea!

Rand simți căldura care-i creștea în trup - căldura și strălucirea soarelui, stând să izbucnească, sclipirea covârșitoare a Luminii. „Să scap!”

— A mea!

Din gura lui Aginor izbucniră flăcări, care-i străpunseră ochii ca niște sulite de foc. Începu să urle.

„Să scap!”

Și, dintr-odată, Rand se trezi că nu se mai afla pe culmea dealului. Tremura tot din pricina Luminii care-l sufoca. Nu mai putea să gândească; era orbit de lumină și de căldură. Lumina! Chiar și în mijlocul hăului, Lumina îl orbea și îl împietrea de teamă și de admirație.

Se afla într-o trecătoare de munte, destul de lată, înconjurată de piscuri abrupte, precum colții Celui Întunecat. Era aievea; se afla cu adevărat acolo. Simțea pietrele sub tălpi, iar pe chip, adierea răcoroasă a vântului.

În jurul său se dădea o luptă - sau sfârșitul unei bătălii. Bărbați în armură, călărind cai cu trupul acoperit de oțelul care nu mai sclipea fiind acum plin de praf, hăcuiau și își înfingeau săbiile în trolocii care mârâiau la ei, înarmați cu securi cu ghimpi și săbii mari, ca niște coase. Unii se luptau pe jos, căci rămăseseră fără cai; în alte părți se vedeau cai fără stăpân, care galopau de colo colo, prin mijlocul bătăliei. Peste tot erau Pieriți, ale căror mantii negre ca noaptea atârnav nemișcate, oricât de iute ar fi galopat; acolo unde se înfingeau săbiile lor care înghițeau lumina, oamenii mureau. Zgomotele îl înconjură pe Rand, dar se retraseră din pricina straniei călduri de care era împrejmuit. Zgomotul oțelului izbit de oțel, gâfâitul și gemetele oamenilor și ale trolocilor care se luptau din toate puterile,

urletele celor pe moarte. Pe deasupra tuturor, prin văzduhul plin de praf, fluturau flamurile. Șoimul Negru din Fal Dara, Cerbul Alb din Shienar și altele. Dar și flamurile trolocilor. În jurul său, unele lângă altele, Rand zări craniul cu coarne al neamului Dha'vol, tridentul roșu ca sângele al neamului Ko'bal și pumnul de fier al neamului Dhai'mon.

Da, era într-adevăr un moment de liniște; și oamenii, și trolocii se opriseră o clipă, pentru a se aduna. Nimeni nu părea să-l observe pe Rand; mai schimbând între ei câteva lovituri răzlețe, cu toții se îndepărtară, la galop sau alergând împleticit, la capetele trecătorii.

Rand se trezi cu fața la locul în care se aflau oamenii, încercând să-și refacă rândurile, cu panașele care tresăltau la capătul lăncilor sclipitoare. Răniții se clătinau în șa. Caii fără călăreț se ridicau în două picioare și galopau de acolo-colo. Era limpede că nimeni nu mai putea îndura încă o înfruntare, și totuși se vedea că se pregăteau de un ultim atac. De acum, unii dintre ei îl zăriseră; mai mulți bărbați se ridicară în scări, arătându-l cu degetul. Strigatele lor ajungeau până la el ca niște fluierături de-abia auzite.

Clătinându-se pe picioare, se întoarse. La celălalt capăt al trecătorii se aflau armatele Celui Întunecat, o mare foșnitoare de sulite și halebarde negre care umpleau coastele muntelui, împreună cu un număr uriaș de troloci, pe lângă care armatele din Shienar păreau să nici nu existe. Sute de Pieriți călăreau prin fața hoardei; boturile trolocilor se întorceau în lături, la trecerea lor, iar trupurile uriașe se trăgeau îndărăt ca să le facă loc. Pe deasupra, mai mulți Draghkari dădeau târcoale, cu aripile lor de piele, înfruntând vântul cu zbieretele lor. Îl zăriseră de-acum și Jumate-Oamenii, care făcură un semn către el, iar Draghkarii se răsuciră și se năpustiră. Erau doi... trei... cu totul șase monștri care veneau în grabă spre el, scoțând strigate ascuțite.

Rand îi privi lung, dogorind ca soarele. Le distingea foarte bine trăsăturile: aveau chipuri de oameni, cu ochii goi, lipsiți de viață, și trupuri monstruoase, înaripate. Se simțea plin de o dogoare înspăimântătoare, ca un foc care îi trosnea în trup.

Din cerul fără nori se prăvăliră fulgere aprige și puternice, care-l orbiră, și fiecare fulger lovi o siluetă înaripată și neagră. Strigatele de luptă se preschimbară în urlete de moarte, iar

trupurile carbonizate se prăbușiră, lăsând văzduhul din nou curat.

Dogoarea. Însăpăimântătoarea dogoare a Luminii.

Rand căzu în genunchi, părându-i-se că aude lacrimile care i se scurgeau sfârâind pe obrajii încinși. „Nu!” Se agăță de smocurile de iarbă uscată, ca să simtă din nou atingerea lumii adevărate, dar iarba se aprinse pe dată.

— Nu, te implor!

Odată cu strigătul său se stârni și vântul, care începu să geamă, să răsunе, purtându-i vorbele în josul trecătorii, ațâțând focul, până când se înălță un zid de flăcări care se îndrepta spre armata trolocilor mai repede decât un cal în galop. Flăcările îi cuprinseseră pe troloci, iar muntele se cutremură din pricina urletelor care răsunau aproape la fel de tare ca vântul și ca glasul lui Rand.

— Trebuie să-i pun capăt!

Lovi pământul cu pumnul, iar acesta răsună ca un gong. Palmele i se juliră, din pricina solului stâncos, iar pământul se cutremură. În fața lui, totul începu să se unduiască. Pământul se înălță din ce în ce mai mult, ca niște valuri de noroi și stâncă, îndreptându-se spre troloci și Pieriți și prăvălindu-se asupra lor, în timp ce muntele se sfărâma sub copitele monștrilor. Hoarda trolocilor se afundă într-o mare de carne și de piatră care clocotea. Rămăseseră încă destul de mulți, cam de două ori cât oamenii, dar erau cuprinși de teamă și de panică.

Vântul se opri. Strigatele încetară. Pământul se liniști. Norii de praf și de fum se împrăștiară prin trecătoare, învăluindu-l.

— Orbi-te-ar Lumina, Ba'alzamon! Trebuie să se termine odată!

„NU E AICI.”

Deși nu era al lui, gândul îi răsună brusc în minte, făcându-i capul să vibreze.

„N-AM SĂ MĂ AMESTEC. NUMAI ALESUL POATE FACE CEEA CE TREBUIE FĂCUT, DACĂ O VA DORI.”

— Unde?

N-ar fi vrut s-o spună, dar nu se putu abține.

— Unde?

Negura care-l învăluia se despică, lăsând la vedere o sferă de aer curat, cam de zece lungimi, împrejmuită de ziduri de fum și de praf care fremătau. În fața lui Rand apărură niște trepte

care urcau, fără să se sprijine pe nimic, către norul întunecat care ascundea soarele.

„NU AICI.”

Prin ceață se auzi un strigăt, care părea să vina de la capătul pământului.

— E voința Luminii!

Pământul se cutremură de tropotul de copite, când armatele oamenilor porniră ultimul atac.

Mintea lui Rand, cufundată în hău, fu străbătută de un fior de spaimă. Călăreții porniți la galop nu puteau să-l vadă, prin norii de praf; aveau să-l calce-n picioare. Însă Rand nici nu bagă în seamă pământul care se cutremura; era ceva lipsit de importanță, nu avea de ce să se îngrijoreze. Îmboldit de o mânie surdă, urcă primele trepte. „Trebuie să se termine!”

Era înconjurat de întuneric, întunericul de nepătruns în care nu se afla absolut nimic. Treptele erau încă acolo, pierdute în beznă, sub tălpile lui și mai departe, pe drumul pe care trebuia s-o apuce. Uitându-se în urmă, văzu că treptele din spate dispăruseră, se topiseră cu totul, se pierduseră în nimicul dimprejur. Nu însă și coarda care se întindea în fața lui, o dungă strălucitoare care pâlpâia și se pierdea în depărtare. Nu mai era la fel de groasă ca înainte, dar tot mai pulsa, dându-i puteri, dându-i viață, umplându-l de Lumină. Porni mai departe.

I se păru că trecuse o veșnicie de când urca. O veșnicie, dar numai câteva clipe. În nimicul acela, timpul se oprise, dar se scurgea parcă și mai repede. Urcă întruna, până ce dădu de o ușă aspră la pipăit, veche, cu lemnul plesnit, pe care și-o amintea foarte bine. O atinse, iar ea se sfărâmă. Până ca bucățile să apuce să cadă la pământ, Rand pași înăuntru. De pe umeri îi curgeau așchii de lemn.

Și încăperea era tot așa cum și-o amintea, cu cerul dezlănțuit, vârstat în mai multe culori, dincolo de balcon, cu pereții topiți, cu masa lăcuită, cu căminul înfricoșător în care ardeau flăcările care mugeau, dar nu dădeau căldură. Unele dintre chipurile care alcătuiau căminul, schimonosite de suferință, urlând în tăcere, făceau să-i tresalte amintirile, de parcă le-ar fi cunoscut. El însă ținu hăul aproape, plutind în ființa sa, prin abisul pustiu. Era singur. Privind în oglinda de pe perete, își văzu foarte limpede chipul. „În hău se află liniștea.”

— Da, rosti Ba'alzamon, din fața căminului, m-am gândit eu că Aginor se va lăsa cuprins de lăcomie. Dar, până la urmă, asta nu contează. A fost o căutare lungă, dar acum s-a terminat. Ești aici, iar eu te cunosc.

Hăul plutea în mijlocul Luminii, iar în mijlocul său era Rand. El se întinse spre pământul copilăriei sale și dădu de stâncă tare, de neclintit, uscată, nemiloasă, unde puteau supraviețui numai cei puternici, numai cei zdraveni ca munții.

— Am obosit să mai fug, mărturisi el, nevenindu-i să creadă că glasul îi răsună atât de liniștit. M-am săturat să te văd amenințându-mi prietenii. N-am să mai fug.

Observă brusc că și Ba'alzamon avea o coardă, neagră, mult mai groasă decât a lui, atât de mare încât pe lângă ea un trup de om ar fi părut minuscul. Însă Ba'alzamon era și mai uriaș. Fiecare tremur din acea coardă neagră înghițea lumina.

— Crezi că are vreo importanță dacă fugi sau nu? râseră flăcările din gura lui Ba'alzamon, iar chipurile din cămin începură să plângă, auzind bucuria stăpânului lor. Ai fugit de mine de multe ori, și, de fiecare dată, te ajung din urmă, te culc la pământ și te fac să-ți înghiți trufia, îndulcită cu lacrimi și smiorcăieli. De multe ori m-ai înfruntat, numai ca să ajungi să te pleci învins, implorând milă. Poți să alegi, vierme, măcar atât poți să alegi: îngenunchează la picioarele mele și slujește-mă cu credință, iar eu am să-ți dau putere asupra regilor; sau fii și mai departe marioneta celor din Tar Valon, și urlă, în timp ce toată ființa ți se macină, preschimbându-se în praful timpului.

Rand se mișcă ușor, uitându-se îndărăt, spre ușă, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. Asta și voia să creadă Cel Întunecat. Dincolo de prag nu se schimbase nimic, era tot beznă pustie, despicată de coarda sclipitoare care-i pornea din trup. Într-acolo se îndrepta și coarda cea groasă a lui Ba'alzamon, atât de neagră încât se distinge prin beznă, la fel de limpede ca prin zăpadă. Cele Două corzi pulsau în contratimp, ca niște artere, lipite una de alta; lumina de-abia reușea să țină piept valurilor de întuneric.

— Există și ale căi, replică Rand. Roata țese Pânza, nu tu. Am scăpat din fiecare capcană pe care mi-ai întins-o. Am scăpat de Pieriții și de trolocii tăi, de Iscoade. Te-am urmărit până aici și, pe drum, ți-am distrus armatele adunate. Nu tu țeși Pânza.

Ochii lui Ba'alzamon se învâpăiară ca două cuptoare. Buzele nu i se mișcară, dar lui Rand i se păru că aude cum îl blestema pe Aginor. Apoi flăcările se stinseră, iar chipul, care devenise aidoma unuia omenesc, îi zâmbi, făcându-l să se înfioare din tot trupul, în ciuda Luminii care-l încălzea.

— Prostule, crezi că nu pot strânge și alte armate? Au să apară unele cum nici n-ai visat. Și spui că tu m-ai urmărit? Tu, gândacule care te furișezi pe sub stânci, tu m-ai urmărit? Din clipa în care te-ai născut, ți-am hotărât calea, o cale care să te ducă în mormânt, sau aici. Le-am îngăduit Aielilor să fugă, iar una a scăpat cu viață pentru a rosti cuvintele care să dăinuie peste ani. Jain Neopritul, eroul, mai spuse Ba'alzamon, rostind cuvântul ca pe o batjocură, pe care l-am împodobit ca pe un idiot de bâlci și l-am trimis la Ogieri, făcându-l să creadă că-mi scăpase. Femeile din Ajah Neagră, pe care le-am trimis prin lume în lung și în lat, să se târască precum niște viermi, în căutarea ta. Eu trag sforile, iar Suprema Înscăunată dansează și crede ca ea conduce jocul.

Hăul se cutremură; în mare grabă, Rand îl liniști. „Știe totul. E cu puțință. Totul ar putea fi exact așa după cum spune el.” Lumina încălzi hăul. Sâmburele îndoiieli îi încolți în minte. Rand se zbatu, neștiind dacă voia să-l îngroape cât mai adânc sau să-l facă să crească. Hăul se liniști, deși se micșorase puțin, iar el reîncepu să plutească pe marea de liniște.

Ba'alzamon păru să nu observe nimic.

— Nici nu contează dacă te am viu sau mort, decât poate pentru tine și pentru puterea pe care o vei dobândi. Tu, sau duhul tău, unul din voi mă va sluji. Însă aș prefera să te văd îngenunchind înaintea mea cât ești încă în viață. Am trimis în satul tău un singur pâlc de troloci, deși aș fi putut trimite o mie. O singură Iscoadă a Celui Întunecat care să te caute, când o sută ar fi putut să te prindă în somn. Iar tu, prostule, nici măcar nu-i știi pe toți, nici pe cei din față, nici pe cei din urmă, nici pe cei care-ți stau alături. Ești al meu, și așa ai fost dintotdeauna, dulăul meu pe care-l țin de lanț, și te-am adus aici ca să îngenunchezi în fața stăpânului tău sau să mori și să-ți lași duhul să îngenuncheze.

— Nu! N-ai nici o putere asupra mea și n-am să îngenunchez, nici viu, nici mort.

— Privește, îi porunci Ba'alzamon, hai, privește.

Fără să vrea, Rand întoarse capul. O văzu pe Egwene, apoi pe Nynaeve, palidă și speriată, cu flori în păr. Și o altă femeie, ceva mai în vârstă decât Meșterea, cu ochii cenușii, frumoasă, îmbrăcată cu o rochie precum cele din Ținutul celor Două Râuri, cu gulerul brodat cu mănunchiuri de flori.

— Mamă? șopti el, iar ea zâmbi, deznădăjduită.

Era zâmbetul mamei sale.

— Nu! Mama e moartă, iar celelalte două sunt în siguranță, nu le poți atinge. N-ai nici o putere!

Imaginile lui Egwene și Nynaeve se tulburară, preschim-bându-se în valuri de ceață tremurătoare, risipindu-se. Kari al'Thor, rămase însă tot acolo, cu ochii măriți de teamă.

— Măcar ea este a mea, rânji Ba'alzamon, și pot să fac ce vreau.

Rand clătină din cap.

— N-ai nici o putere asupra mea! se căzni el să spună. Ea e moartă și e în siguranță, la adăpostul Luminii.

Buzele mamei sale tremurară; pe obraji îi curgeau lacrimi și fiecare îl ardea pe Rand ca o picătură de acid.

— Stăpânul Mormintelor este mai puternic decât era odată, băiatul meu, vorbi ea. Brațul său ajunge departe. Părintele minciunii are vorba dulce și te poate lua pe nepregătite. Băiatul meu. Scumpul meu, iubitul meu fiu. Te-aș cruța, dac-aș putea, dar acum el îmi e stăpânul, iar bunul său plac este legea vieții mele. Nu am de ales, trebuie să-i dau ascultare, trebuie să mă înjosesc pentru bunăvoința lui. Numai tu mă poți elibera. Te rog, băiatule. Te rog, ajută-mă! Ajută-mă! TE ROG!

Din pieptul ei se înălța un bocet când mai mulți Pieriți, cu chipurile dezvelite, palizi și fără ochi, o înconjurară. Mâinile lor livide îi smulseră veștmintele, apoi scoaseră din neant clești, ace și tot felul de obiecte cu care începură s-o înțepe, s-o ardă și s-o lovească. Țipătul ei răsuna întruna.

Rand țiță și el. Hăul îi clocotea în minte. Scoase sabia - dar nu pe aceea cu pecetea bătălanului, ci o sabie de lumină, o sabie a Luminii înseși. Când o ridică, din vârf izbucni un fulger alb și strălucitor, ca o prelungire a sa, care-l atinse pe Pieritul aflat cel mai aproape. Pe dată, încăperea se umplu de o strălucire orbitoare, care-i străbătu pe Jumate-Oameni ca o lumânare care străpunge hârtia, pârjolindu-i și orbindu-l și pe el.

Din mijlocul pârjolului se auzi o șoaptă.

— Îți mulțumesc, băiatule. Lumina! Lumina binecuvântată!

Fulgerul se stinse, iar Rand se trezi singur în încăpere, împreună cu Ba'alzamon, ai cărui ochi ardeau precum Puțul Osândelor. Totuși, el se ferea de sabia celuilalt, ca și cum aceasta ar fi fost într-adevăr Lumina însăși.

— Prostule! Ai să te distrugi singur! N-o poți încă folosi! Trebuie să te învăț.

— S-a terminat, rosti Rand, și tăie coarda neagră care-l lega pe Ba'alzamon.

Acesta zbieră, văzând mișcarea sabiei, urlă până ce pereții de piatră se cutremurară, iar urletul tremurat deveni și mai puternic când sabia Luminii retează coarda. Cele două capete tăiate țâșniră în laturi, de parcă ar fi stat până atunci sub presiune. Capătul care se întindea către pustiul dimprejur începu să se usuce; celălalt se izbi de trupul lui Ba'alzamon, lipindu-l de cămin. Urletele tăcute de pe buzele celor chinuiți se preschimbară în hohote neauzite de râs. Pereții se cutremurară și plesniră; podeaua fremăta, iar de jur împrejur începură să cadă bucăți de piatră, desprinse din tavan.

În timp ce totul se prăbușea, Rand întinse sabia spre inima lui Ba'alzamon.

— S-a terminat!

Din tăișul sabiei izvorî o lumină, care se răspândi într-o ploaie de scânteii orbitoare, ca niște picături de metal topit. Jeluindu-se, Ba'alzamon își ridică brațele, încercând în zadar să se apere. Flăcările din ochii săi țâșniră, unindu-se cu celelalte flăcări, în vreme ce piatra se aprinse, însăși piatra din care erau făcuți pereții plesniți, piatra podelelor, piatra care curgea din tavan. Rand simți cum firul strălucitor care-l lega se subția, până ce mai rămase numai strălucirea, însă el își încordă puterile, fără să știe ce face, știind doar că trebuia ca totul să se termine. „Trebuie să-i pun capăt!”

Încăperea se umplu de flăcări. Îl văzu pe Ba'alzamon care se usca precum o frunză, îl auzi urlând și simți cum strigătele îi măcinau oasele. Flacăra deveni o lumină curată, albă, mai strălucitoare ca soarele. Apoi dispăru și ultima scânteiere a firului, iar el se prăbuși prin bezna nesfârșită, în timp ce urletul lui Ba'alzamon se pierdea în depărtare.

Ceva îl izbi cu forță, făcându-l să cadă moale ca o pastă, care se cutremură și zbiera pârjolită de flăcări, de gerul flămând care ardea la nesfârșit.

CAPITOLUL 52

Nici început, nici sfârșit

Primul lucru pe care-l observă fu soarele, mișcându-se pe cerul fără nori. Îl privea fără să clipească, și nu vedea nimic altceva. Discul luminos părea să facă mișcări neregulate: ba rămânea pe loc vreme de mai multe zile, ba se năpustea înainte, preschimbându-se într-o dungă luminoasă, grăbindu-se spre orizontul îndepărtat, trăgând ziua după sine. Pe Lumină. Pesemne că asta însemna ceva.

Faptul că putea gândi i se părea o noutate. „Pot gândi. Eu sunt eu, și pot gândi.” Apoi veni durerea, amintirea fierbințelii copleșitoare, vânătăile pe care și le făcuse, zvârcolindu-se din pricina frisoanelor. Și un miros oribil, uleios, ca de arsură, care-i umplea nările și capul.

Simțind dureri în toți mușchii, se sili să se ridice în capul oaselor, apoi se sprijini pe palme și pe genunchi. Fără să priceapă nimic, se holbă la cenușa uleioasă în care zăcuse, împrăștiată peste tot, pe culmea dealului. Pe ici, pe colo, se zăreau bucăți de pânză verde, petice înnegrite pe margini care scăpaseră de pârjol.

„Aginor.”

Stomacul i se întoarse pe dos, făcându-l să tresară. Încercând să-și scuture de pe haine petele negre de cenușă, se târî undeva mai departe de rămășițele Rătăcitului. Palmele sale se mișcau slab, fără putere. Încercă să-și folosească ambele mâini, și căzu pe burtă. Drept în față vedea un abis abrupt, un perete din stânca netedă care i se învârtea prin fața ochilor, chemându-l. I se învârtea capul. Până la urmă, vomită peste pragul de stânca.

Tremurând, se târî înapoi, pe burtă, până ce ajunse într-un loc sigur, apoi se întoarse pe spate, gâfâind. Cu un mare efort, își trase sabia afară din teacă. Din învelitoarea de pânză roșie rămăseseră numai câteva bucăți arse. Mâinile îi tremurau, atunci când o ridică; nu reuși numai cu o mână, așa că se ajută cu amândouă. Sabia era însemnată cu pecetea bătlanului. „Pecete? Da, e a lui Tam. Tatăl meu.” Și totuși, era doar o

bucată de oțel. Dădu să o bage la loc în teacă, dar nu izbuti decât dintr-a treia încercare. „A mai fost ceva la mijloc. Sau o altă sabie.”

— Numele meu, spuse după o vreme, este Rand al'Thor.

Un alt gând i se strecură în minte, ca o minge de plumb, făcându-l să geamă.

— Cel Întunecat, șopti cu voce scăzută. Cel Întunecat a murit.

Nu mai era nevoie de prudență.

— Shai'tan a murit.

Lumea părea să se miște anevoie, de jur împrejurul lui.

O bucurie fără cuvinte îl cuprinse, făcându-l să se cutremure, până ce din ochi începură să-i curgă lacrimi.

— Shai'tan a murit! Începu să râdă, ridicându-și ochii spre cer. Apoi își aminti de altceva. Egwene!

Numele însemna ceva important. Cu mare greutate, se ridică în picioare, clătinându-se ca o salcie în bătaia vântului, și se îndepărtă de cenușa lui Aginor, fără s-o privească. „De acum, asta nu mai contează.” Coborî prima porțiune a pantei, mai degrabă rostogolindu-se decât mergând; căzu de multe ori, alunecând de la un tufiș la altul. Până să ajungă jos, trupul îl durea de doua ori mai tare, dar găsi puterea de a se ridica. „Egwene.” O luă greoi la fugă. În jurul său, în timp ce își croia drum printre plantele care-i stăteau în cale, frunzele și petalele se scuturau. „Trebuie s-o găsesc. Unde o fi?”

I se părea că brațele și picioarele nu-l ajutau deloc, ci fluturau fără rost în toate direcțiile, ca niște fire de iarbă, împletindu-se, se sprijini de un copac, lipindu-se de trunchi cu atâta putere, încât de pe buze i se desprinse un geamăt. Peste capul său ploua cu frunze, când el își lipi fața de scoarța aspră, încercând să rămână în picioare. „Egwene.” Se desprinse de copac și se grăbi mai departe. Aproape imediat, se împiedică iarăși, gata să cadă, dar își sili picioarele să se miște mai iute, să alerge, astfel că izbuti să parcurgă o bucată destul de mare de drum, gata în orice clipă să cadă. Mișcându-se, se simți puțin mai sigur pe sine. Încet, încet, începu să alerge drept, mișcându-și brațele pe lângă corp, coborând în salturi panta. Năvăli în luminiș, care de acum fusese pe jumătate ocupat de mărețul stejar crescut pe mormântul Omului Verde. Văzu și arcada de piatră, însemnată cu străvechiul simbol Aes Sedai, și puțul

înnegrit și căscat, în care focul și vântul încercaseră să-l închidă pe Aginor, fără să izbutească.

— Egwene! Egwene, unde ești?

O fată frumoasă își ridică spre el ochii mari, din locul în care sedea îngenunchată, dedesubtul unor crengi, având în păr flori și frunze maronii de stejar. Era tânără și zveltă, și foarte speriată. „Da, ea e. Firește.”

— Egwene, slavă Luminii că ești teafără.

Alături de ea, mai erau două femei, una care privea împrejur cu ochi înspăimântați, cu părul împletit într-o cosiță lungă, în care încă mai erau prinse câteva zorele. Cealaltă zăcea pe spate, cu capul sprijinit pe niște mantii împăturite; și ea purta o mantie, albastră precum cerul, care nu izbutea să-i ascundă cu totul rochia zdrențuită. În țesătura scumpă se zăreau găuri și porțiuni arse; femeia era alba la față, dar își ținea ochii deschiși. „Moiraine. Da, femeia Aes Sedai. Și Nynaeve, Meșterea.” Toate cele trei femei îl priviră, fără să clipească, foarte atente la el.

— Ești bine, da? Egwene? Nu ți-a făcut niciun rău?

De-acum, putea să meargă fără să se mai clatine – vederea ei îl făcu să se simtă sprinten, în ciuda vânătăilor –, dar tot se simți mulțumit atunci când se prăbuși în genunchi, alături de ele.

— Nici măcar nu l-am mai văzut, după ce m-ai împins... începu Egwene, privindu-l sfioasă. Dar tu, Rand?

— Sunt bine, răspunse el, râzând; îi atinse obrazul, și i se păru că ea dăduse să se ferească. Am nevoie de puțină odihnă, apoi am să fiu ca nou. Nynaeve? Moiraine Sedai?

Le rosti numele de parca de-abia le cunoscuse. Nynaeve îi aruncă o privire obosită; ochii ei păreau străvechi, în ciuda chipului tânăr. Clătină din cap.

— Am câteva vânătăi, răspunse ea, privindu-l fix. Moiraine este singura... singura dintre noi care a fost cu adevărat rănită.

— Mândria mea a suferit mai mult decât orice altceva, se răsti mâniaasă femeia Aes Sedai, trăgându-și mantia cu care se acoperea. Arata de parcă zăcuse multă vreme la pat sau trudise peste puteri, dar, în ciuda cearcănelor care-i înconjurau, ochii ei erau atenți și vioi. Aginor a fost surprins și furios pentru că l-am ținut în loc atâta vreme, dar, din fericire, nu a avut timp de pierdut cu mine. Eu însămi mă mir că am reușit să-l întârzii atât.

În Vârstă Legendelor, Aginor avea aproape la fel de multă putere ca Ucigașul-de-Neam și Ishamael.

— Cel Întunecat și cu toți Rătăciții, începu Egwene cu un tremur în glas, sunt ferecați în Shayol Ghul, ferecați de către creator...

Trăgând aer în piept și tremurând, fata tăcu.

— Pesemne că Aginor și Balthamel au fost prinși undeva mai aproape de suprafață, vorbi Moiraine, pe un ton care lăsa să se-nțeleagă că nu-i convenea să mai dea încă o dată aceleași explicații. Zăvorul care ține ferecată temnița Celui Întunecat a slăbit îndeajuns de mult pentru a-i lăsa să scape. Să fim recunoscători că nu au fost eliberați și alți Rătăciți. Dacă ar fi fost așa, i-am fi văzut.

— N-are a face, răspunse Rand. Aginor și Balthamel sunt morți, și la fel și Shai'...

— Cel Întunecat, îl întrerupse femeia Aes Sedai; chiar așa, suferindă, cum era, glasul îi era ferm, iar ochii închiși la culoare – poruncitori. Mai bine să-l numim tot așa. Sau, dacă nu, măcar Ba'alzamon.

Rand ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar a murit și el. Cel Întunecat e mort. Eu l-am ucis. L-am ars cu...

În acea clipă, își aminti totul și rămase cu gura căscată. „Puterea. Am folosit Puterea Supremă. Niciun bărbat nu poate să...” Își umezi buzele, care i se uscaseră brusc. O pală de vânt iscă vârtejuri de frunze moarte. Era rece, dar nu mai rece decât sufletul său. Toate cele trei femei îl priveau. Îl cercetau, fără să clipească. Întinse brațul către Egwene, și, de dată aceasta, o văzu limpede cum se ferea de el.

— Egwene?

Fata își întoarse ochii, iar el lăsă brațul să-i cadă. Apoi, pe neașteptate, ea îl îmbrățișă și-și lipi capul de pieptul lui.

— Îmi pare rău, Rand. Îmi pare rău. Nu-mi pasă de nimic. Zău că nu.

Umerii i se cutremurau, și își dădu seama că plângea. Mângâind-o stângaci pe păr, le privi pe celelalte două femei peste creștetul ei.

— Roata țese după cum îi este voia, grai încet Nynaeve, dar tu ești tot Rand al'Thor din Emond's Field. Numai că... Lumina să m-ajute, și să ne ajute pe toți, Rand, ești prea primejdios.

El se feri de privirea Meșteresei, în care se citea tristețea, regretul și faptul că deja se împăcase cu ideea suferinței care-l aștepta.

— Ce s-a întâmplat acolo? Întrebă Moiraine. Spune-mi totul!

Iar el se supuse, sub privirile poruncitoare ale femeii. Și-ar fi dorit să scape de chin, să scurteze povestea, să lase deoparte anumite lucruri, dar ochii ei îl siliră să spună tot. Ajungând la momentul în care o văzuse pe mama sa, obrajii i se umplură de lacrimi.

— Mama era în puterea lui, repeta Rand, cu insistență. Mama mea!

Pe chipul lui Nynaeve se citea mila și durerea, dar ochii femeii Aes Sedai îl siliră să treacă mai departe, să vorbească despre sabia Luminii, despre tăierea corzii întunecate, de flăcările care-l ucisese pe Ba'alzamon. Egwene îl strânse în brațe, ca și cum voia să-l ferească de ceea ce se-ntâmplase.

— Dar n-am făcut-o eu, sfârși Rand. Lumina... m-a îmboldit. Nu am făcut-o din proprie voință. Are vreo importanță?

— Am bănuît ceva de la bun început, spuse Moiraine. Dar bănuielile nu înseamnă nimic. După ce ți-am dat zălogul, moneda, și te-am legat de mine, ar fi trebuit să mă ascuți în toate privințele, dar tu te-ai opus, mi-ai tot pus întrebări. Asta mi-a dat de înțeles anumite lucruri, dar nu totul. Sângele celor din Manetheren a fost întotdeauna clocotitor, mai ales după ce Aemon a murit, iar inima lui Eldrene s-a frânt. Apoi a venit povestea cu Bela.

— Bela? se mira el. „Nimic nu mai contează.”

Femeia Aes Sedai încuviință.

— Când am ajuns pe Dealul Străjii, am observat că Bela nu mai avea nevoie de mine ca s-o vindec de oboseală. O făcuse deja altcineva. În noaptea aceea, ar fi putut galopa mai iute decât Mandarb. Trebuia să-mi dau seama pe cine ducea ea în spate. Cu trolocii pe urme, cu un Dragkar deasupra capetelor și un Jumate-Om, de unul singur, cine știe pe unde, pesemne că ți-a fost teamă ca Egwene să nu rămână în urmă. Aveai nevoie de ceva, mai mult decât oricând până atunci, așa că ai recurs la singura cale pe care puteai obține ceea ce doreai. Saidin.

Rand se cutremură. Îi era atât de frig, încât îl dureau degetele.

— Dacă n-o mai fac niciodată, dacă nu mă mai ating niciodată de... el, nu-i așa că n-am să...

Dar nu izbuti să-și termine vorba. Să înnebunească. Să-i facă pe toți cei din jurul lui, și pământul însuși, să-și piardă mințile. Să moară, putrezind înainte să-și dea duhul.

— Poate că nu, replică Moiraine. Ar fi mult mai ușor dacă ar exista cineva care să te-nvețe, dar oricum e cu puțință, dacă ți-o dorești din toată inima.

— Mă poți învăța tu. Sunt convins că tu...

Dar, văzând-o clătinând din cap, se opri.

— Oare o pisică poate să învețe un câine să se cațere în copaci, Rand? Sau un pește – să învețe o pasare să înoate? Eu știu să mânuiesc Saidar, dar despre Saidin n-am ce să te-nvăț. Cei care ar fi putut s-o facă sunt morți de trei mii de ani. Cu toate astea, poate că tu ești îndeajuns de încăpățânat. Poate că voința îți e îndeajuns de puternică.

Egwene se îndreptă de spate, ștergându-și cu dosul mâinii ochii înroșiți de plâns. Părea că voia să spună ceva, dar, când deschise gura, nu se auzi nimic. „Măcar nu se ferește. Măcar se poate uita la mine fără să țipe.”

— Dar ceilalți? întrebă el.

— Lan i-a dus în peșteră, spuse Nynaeve. Ochiul a dispărut, dar în mijlocul lacului se găsește ceva, un stâlp de cristal, la care se poate ajunge pe niște trepte. Mat și Perrin voiau să te caute mai întâi pe tine, și Loial la fel, dar Moiraine a spus...

Tulburată, ea aruncă o privire către femeia Aes Sedai. Moiraine o privi liniștită, la rândul ei.

— A spus că nu trebuie să te deranjăm până nu...

Rand simți cum i s-ar pune un nod în gât. „Oare o să-și întoarcă fața de la mine, așa cum a făcut Egwene? O să urle și o s-o ia la fugă, ca și cum aș fi un Pierit?” Moiraine începu imediat să vorbească de parcă n-ar fi observat că se albise la față.

— În Ochi se află o uriașă cantitate de Putere. Chiar și în Vârsta Legendelor, puțini puteau stăpânii atât de multă putere fără ajutor, izbutind totodată să scape cu viață. Foarte puțini.

— Le-ai spus? întrebă el, răgușit. Dacă știe toată lumea...

— Numai Lan, răspunse cu blândețe Moiraine. El trebuie s-o știe. Și Nynaeve și Egwene, pentru ceea ce sunt și pentru ceea ce vor ajunge. Ceilalți n-au de ce s-o afle, nu încă.

— De ce nu? se răsti el, aspru, din cauza nodului din gât. Doar o să vrei să mă domolești, nu? Nu asta fac femeile Aes Sedai cu bărbații care pot conduce Puterea? Îi fac să-și piardă înzestrarea, îi fac să nu mai fie primejdioși. Thom mi-a spus că bărbații care au fost domoliți mor pentru că nu-și mai doresc să trăiască. De ce nu-mi spui cum ai să mă duci în Tar Valon să fiu domolit?

— Ești ta'veren, răspunse Moiraine. Poate că Pânza nu a terminat cu tine.

Rand își îndreptă umerii.

— În visele mele, Ba'alzamon mi-a spus că Tar Valon și Suprema Înscăunată vor încerca să se folosească de mine. Mi-a spus și niște nume, iar acum mi le amintesc. Raolin Dușmanul Întunecimii, Guaire Amalasan, Yurian Arc-de-Piatră, Davian, Logain.

Cel mai greu îi veni să pronunțe ultimul nume. Nynaeve pali, iar Egwene tresări de uimire, dar el continuă îndârjit.

— Fiecare dintre ei a fost un fals Dragon. Nu încerca să-mi spui că nu-i așa. Eu, unul, nu accept să fiu folosit. Nu sunt o unealtă pe care poți s-o arunci la groapa cu gunoi, după ce-ai terminat cu ea.

— O unealtă făurită pentru un scop nu se înjosește, dacă e folosită, răspunse Moiraine, cu glasul la fel de aspru ca al lui, dar un bărbat care se-ncrede în Părintele Minciunii se înjosește singur. Spui că nu vrei să fii folosit, dar îl lași pe Cel Întunecat să-ți aleagă calea, ca un ogar pe care stăpânul său îl trimite după iepuri.

Rand își încleștă pumnii și întoarse capul. Cuvintele ei erau mult prea asemănătoare cu cele pe care i le spusese Ba'alzamon.

— Nu sunt ogarul nimănui. Înțelegeți? Al nimănui!

Loial și ceilalți apărură prin arcadă, iar Rand se ridică în picioare, cu ochii la Moiraine.

— N-o să afle nimeni, îi făgădui femeia Aes Sedai, până ce nu hotărăște Pânza.

Pe dată, prietenii săi se apropiară. Lan deschidea drumul, părând la fel de sumbru ca întotdeauna, deși se vedea că avusese multe de îndurat. În jurul capului purta un bandaj de al lui Nynaeve, și avea mersul țeapăn. În spatele lui venea Loial, care căra un cufăr mare de aur, frumos împodobit și incrustat cu

argint. Numai un Ogier ar fi putut să-l ridice de la pământ fără ajutor. Perrin ducea în brațe o boccea mare, învelită în pânză albă, iar Mat ținea în mâini niște bucăți care păreau de ceramică.

— Deci până la urmă n-ai murit, râse Mat, apoi se întunecă la față și arătă cu capul spre Moiraine. Ea nu ne-a lăsat să te căutăm. A spus că trebuia să aflăm ce se ascundea în Ochi. Eu, unul, nu m-aș fi supus, dar Nynaeve și Egwene s-au dat de partea ei, și aproape că m-au îmbrâncit în peșteră.

— Ei, acum ești aici, replică Perrin, și pare-se că ai scăpat destul de ușor. Ochii lui nu mai străluceau, dar irișii i se îngălbeniseră cu totul. Asta contează. Ești aici, iar noi am terminat cu ceea ce aveam de făcut. Nu că aș înțelege eu prea bine, dar Moiraine Sedai spune c-am terminat și că putem pleca. Acasă, Rand. Arde-m-ar Lumina, ce-mi mai doresc să ajung acasă!

— Îmi pare bine să te văd teafăr, păstorule, îl întâmpină Lan, cu glasul lui aspru. Văd că ai reușit să nu-ți pierzi sabia. Poate că, de-acum, ai să înveți s-o și folosești.

Brusc, Rand se simți cuprins de afecțiune pentru Străjer. Lan știa, dar, cel puțin în aparență, comportamentul său nu se schimbase deloc. Lui Rand îi trecu prin minte că poate nici sentimentele acestuia nu se schimbaseră.

— Trebuie să recunosc, începu Loial, lăsând cufărul la pământ, că, de când am pornit la drum cu niște ta'veren, totul a fost mai interesant decât mă așteptam. Urechile îi tresăltară puternic. Dacă devine și mai interesant, am să mă întorc pe dată în steddindul Shangtai și am să-i mărturisesc totul Fruntașului Haman, și n-am să mai plec niciodată de lângă cărțile mele. Brusc, Ogierul rânji, cu gura sa lată care-i despica fața în două. Ce bine că te văd, Rand al'Thor. Dintre toți ăștia trei, numai Străjerului îi pasă de cărți, iar el nu spune mai nimic. Ce ți s-a-ntâmplat? Noi am fugit cu toții și ne-am ascuns în pădure, până ce Moiraine Sedai l-a trimis pe Lan după noi. Dar nu ne-a lăsat să mergem să te căutăm. Rand, de ce-ai lipsit așa mult?

— Am fugit și am tot fugit, răspunse el, vorbind rar, până când am căzut de pe un deal și m-am lovit cu capul de o piatră. Cred că m-am izbit de toate stâncile, până ce am ajuns jos.

Îi trecu prin cap că, astfel, își putea explica vânătăile. Încercă să le privească pe femeia Aes Sedai, apoi pe Nynaeve și pe Egwene, dar chipurile lor nu se schimbaseră câtuși de puțin.

— Când mi-am revenit, am observat că mă rătăcisem și, până la urmă, am izbutit să ajung aici. Cred că Aginor a murit, a ars. Am găsit urme de cenușă și bucăți din mantia lui.

Până și lui, minciunile i se păreau cusute cu ață albă. Nu izbutea să priceapă de ce ceilalți nu izbucneau disprețuitori în râs, cerându-i să spună adevărul. Prietenii săi nu făcură decât să dea din cap, încuviințând și scoțând exclamații compătimitoare, pe măsură ce se adunau în jurul femeii Aes Sedai, ca să-i arate ce găsiseră.

— Ajutați-mă să mă ridic, le ceru Moiraine, iar Nynaeve și Egwene o ridicară în capul oaselor; chiar și așa, fură nevoite s-o sprijine, ca să nu cadă la loc.

— Cum de e cu puțință ca lucrurile astea să fi fost înăuntrul Ochiului, întrebă Mat, și totuși să nu fie distruse cum s-a întâmplat cu piatra pe care am aruncat-o eu?

— Nu au fost puse acolo pentru a fi distruse, răspunse tăios Moiraine, apoi se încruntă la ei, dându-le de înțeleș să nu mai pună întrebări, în timp ce pipăi bucățile de ceramică strălucitoare, albe și negre, pe care le adusese Mat.

Lui Rand i se păru la început că erau numai niște sfărâmături, dar ea le îmbină cu mare meșteșug, așezându-le pe jos, alcătuiind un cerc mare cam cât o palmă. Era străvechiul simbol Aes Sedai, Flacăra din Tar Valon unită cu Colțul Dragonului, negru și alb laolaltă. O clipă, Moiraine nu făcu altceva decât să cerceteze obiectul din priviri, cu chipul de nepătruns, apoi își scoase pumnalul de la cingătoare și i-l dădu lui Lan, făcându-i un semn cu capul.

Străjerul alese bucata cea mai mare, apoi ridică sus pumnalul și lovi cu toată puterea. Sări o scânteie, bucata se duse cât colo din pricina izbiturii, iar pumnalul se rupse cu un trosnet puternic. Lan cercetă ciotul care rămăsese, apoi îl aruncă în laturi.

— Oțel de Tear, din cel mai bun, spuse el sec.

Mat ridică bucata și mormăi ceva, apoi le-o arată și celorlalți. Nu se vedea niciun semn.

— Cuendillar, rosti Moiraine. Inimă de piatră. Nimeni nu a izbutit să făurească așa ceva, după Vârstă Legendelor, și nici

măcar atunci nu se folosea decât pentru lucrările cele mai importante. Odată turnat, nimic nu-l mai poate sfărâma. Nici măcar Puterea condusă de cei mai mari Aes Sedai care au trăit vreodată, ajutați de cel mai tare ra'angreal din toate timpurile. Dacă este lovit, cuendillarul devine și mai puternic.

— Și atunci cum...? începu Mat, făcând un semn cu bucata pe care o ținea în mână către celelalte, întinse pe jos.

— Aceasta a fost una dintre cele șapte pecetei ale temniței Celui Întunecat, îl lamuri Moiraine.

Mat scăpă bucata din mână, de parca l-ar fi ars. O clipă, ochii lui Perrin părăură să sclipească din nou. Liniștită, femeia Aes Sedai începu să adune bucățile.

— De acum nu mai contează, vorbe Rand; prietenii săi îl priviră întrebători, iar el își dori să-și fi ținut gura.

— Firește, răspunse Moiraine, adunând bucățile în punga pe care o purta la brâu. Aduceți-mi cufărul.

Loial îl luă și-l așază mai aproape de ea. Cubul șlefuit, din aur și argint, părea dintr-o bucată, dar degetele ei pipăiră lucrătura meșteșugită, apăsând din loc în loc până ce, cu un zgomot sec, capacul se ridică de parca ar fi avut arcuri.

Înăuntru se afla un corn de vânătoare răsucit, numai din aur. Deși sclipea, părea un obiect banal, pe lângă cufărul în care fusese adăpostit. Nu avea niciun însemn, în afara unui rând de litere incrustate cu argint, tocmai în vârf. Moiraine îl ridică în brațe ca pe un prunc.

— Trebuie dus în Illian, spuse ea încet.

— Illian? mârâi Perrin. Pai orașul ăsta e pe lângă Marea Furtunilor, și foarte departe de casă, spre miazăzi. De aici și până în ținutul nostru e cam tot atât cât de acolo până în Illian.

— Nu cumva e...? începu Loial, apoi se opri să-și tragă suflitul. E cu puțință?

— Poți să citești în limba străveche? întrebă Moiraine, iar când el încuviință, îi înmână cornul.

Ogierul îl luă la fel de grijuliu, pipăind ușor literele, cu degetul său gros. Făcu ochii din ce în ce mai mari și ciuli urechile.

— *Tia mi aven Moridin isainde vadin*, șopti el. Mormântul nu-mi stinge chemarea.

— Cornul lui Vaiere, explică Străjerul, părând, pentru prima dată, cu adevărat tulburat; în glas i se citea respectul, amestecat cu teamă.

În aceeași clipă, Nynaeve spuse, cu vocea tremurată:

— El cheamă eroii din toate Vârstele înapoi printre cei vii, ca să se lupte cu Cel Întunecat.

— Arde-m-ar focul, exclamă Mat.

Loial așeză cu mult respect cornul îndărăt în cuibul său de aur.

— Nu înțeleg, se miră Moiraine. Ochiul Lumii a fost făurit pentru a-i ajuta pe oameni când se afla la strâmtoare, dar oare a fost destinat să fie folosit așa cum am făcut-o... noi, sau pentru a străjui lucrurile astea? Repede, arătați-mi și ultimul obiect.

Perrin nu era prea dornic să se supună, lucru de înțeles, după ce aflate ce erau primele două obiecte. Văzându-l că șovăie, Lan și Ogierul îi luară din brațe pânza cea albă, împăturită, și o desfășurară între ei. Ieși la iveală o flamură lungă și albă, care se umfla din pricina vântului. Rand rămase cu gura căscată. Părea să fie făurit dintr-o singură bucată, nici țesut, nici vopsit, nici brodat. Pe întreaga lungime se întindea o siluetă ca de șarpe, cu solzi de aur, sau de un roșu stacojiu. Avea însă și picioare, de asemenea acoperite cu solzi, terminate cu câte cinci gheare lungi, de aur, și un cap mare, cu o coamă deasă și cu ochii ca soarele. Stindardul flutura ușor, de parcă se mișca; solzii sclipeau ca niște metale și niște pietre prețioase, pline de viață. Parcă-l și auzea mugind sfidător.

— Ce este asta? întrebă Rand.

— Flamura Seniorului Zorilor, răspunse Moiraine, vorbind rar, pe care el a avut-o cu sine, atunci când s-a pus în fruntea armatelor Luminii, în lupta cu Umbra. Stindardul lui Lews Therin Telamon. Flamura Dragonului.

Auzind-o, Loial aproape că scăpă din mână capătul pe care-l ținea.

— Arde-m-ar focul! strigă Mat, cu glasul stins.

— Când plecăm, o să luăm lucrurile astea cu noi, spuse Moiraine. Nu au fost puse aici din întâmplare, iar eu trebuie să aflu mai multe. Degetele sale mângâiară punga în care se aflau bucățile pecetii sfărâmate. Acum e prea târziu ca să mai plecăm. O să ne odihnim și o să mâncăm, dar mâine o să

pornim devreme la drum. Aici, Mana Pustiitoare este de jur împrejur, nu ca la Hotare, și e puternică. Fără Omul Verde, locul ăsta nu mai poate rezista mult. Lăsați-mă jos, zise ea către Egwene și Nynaeve. Trebuie să mă odihnesc.

Rand își dădu seama de un lucru, pe care-l observase de mai multă vreme, fără să-l înțeleagă. Din mărețul stejar cădeau frunze moarte, maronii. Un covor gros de frunze, care foșnea pe pământ, în bătaia vântului, amestecat cu petalele scuturate din miile de flori. Omul Verde ținuse piept Manei Pustiitoare, dar aceasta începuse deja să ucidă ceea ce crease el.

— S-a terminat, nu? o întrebă el pe Moiraine. S-a terminat totul.

Femeia Aes Sedai întoarse spre el capul sprijinit pe perna făcută din mantii. Ochii ei păreau la fel de adânci ca Ochiul Lumii.

— Am făcut ceea ce trebuia să facem. De-acum, poți să-ți trăiești viața după cum se țese Pânza. Mănâncă, apoi dormi, Rand al'Thor. Dormi, și visează-ți casa părintească.

CAPITOLUL 53

Se învâрте Roata

Până în zori, gradina Omului Verde fusese distrusă aproape în întregime. Pe jos se întindea un covor gros de frunze moarte, care din loc în loc le ajungea până la genunchi. Toate florile dispăruseră, în afară de câteva care încă mai rezistau cu îndârjire, la marginea luminișului. În pământul de sub un stejar nu putea crește mare lucru, însă în jurul trunchiului gros care străjuia mormântul Omului Verde apăruse un brâu subțire de flori și de iarbă. Nici stejarul nu mai avea prea multe frunze – cam jumătate din câte erau la început, dar, oricum, ceilalți copaci erau într-o stare și mai rea; s-ar fi zis că rămășițele Omului Verde se luptau încă pentru a-l salva. Adierile răcoroase se potoliseră, înlocuite de o arșiță umedă, din ce în ce mai puternică, fluturii dispăruseră și ei, păsările tăcuseră. Nici călătorii, pregătindu-se de plecare, nu prea vorbeau.

Rand se urcă în șa, cu senzația că suferise o mare pierdere. „N-ar trebui să fie așa. Sânge și cenușă, tot el a câștigat!”

— Mi-aș dori să-și fi putut găsi un alt loc, mărturisi Egwene, urcându-se în șaua Belei.

În cursul nopții, Lan făurise o targă pentru Moiraine, care urma să fie cărată de iapa cea flocoasă și de Aldieb; Nynaeve trebuia să călărească în apropierea lor, ținând de căpăstru iapa cea albă. Meșterea își plecă ochii de câte ori îl vedea pe Lan uitându-se la ea, ferindu-se. Străjerul, în schimb, o privea ori de câte ori ea își întorcea capul, dar nu-i adresa niciun cuvânt. Cu toții înțeleseseră pe dată ce voia Egwene să spună.

— Nu-i drept, se plânse Loial, uitându-se ținută la stejar; era singurul care încă nu se urcase pe cal. Nu-i drept ca Fratele Copacilor să cadă răpus de Mană. Nu-i drept, adăugă el încă o dată, trecându-i lui Rand frâiele uriașului său cal.

Când Ogierul se îndreptă spre mărețul stejar, Lan deschise gura să-i spună ceva, dar Moiraine, întinsă pe targa ei, ridică o mână, cu un gest slab, iar Străjerul rămase tăcut. În fața stejarului, Loial îngenunche, închizând ochii și desfăcând brațele. Smocurile de păr din vârful urechilor se ridicară, atunci când el își înălță chipul spre cer și începu să cante.

Rand nu-și dădea prea bine seama dacă erau cuvinte sau dacă era numai melodie. Auzind vocea tunătoare, s-ar fi zis că pământul însuși cânta; cu toate astea, nu încăpea nici o îndoială că trilurile păsărilor începuseră din nou să răsunе, adierile primăvăratice șopteau, iar fluturii băteau iute din aripi. Vrajit de cântec, Rand avu impresia că totul durase numai câteva clipe, dar atunci când Loial își coborî brațele și deschise ochii, el observă uimit că soarele se înălțase destul de mult deasupra orizontului, deși, atunci când Ogierul începuse să cante, de-abia atingea vârfurile copacilor. Pe crengile stejarului, frunzele care încă nu se scuturaseră păreau mai verzi și mai puternice decât înainte. Florile care-l înconjurau aveau tulpinile mai drepte, zorelele erau albe și proaspete, iar trandafirii – de un roșu aprins.

Ștergându-și fruntea de sudoare, Loial se ridică și luă frâiele din mâinile lui Rand, ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva ceilalți să creadă că voia numai să fie admirat.

— Niciodată n-am mai cântat cu atâta putere. N-aș fi reușit, dacă nu ar mai fi fost încă aici ceva din făptura Fratelui Copacilor. Descântecelor mele nu au atâta forță.

Când se așează în șa, în privirea pe care o aruncă spre stejarul împrejmuț de brâu de flori se citea mulțumirea.

— Măcar bucățica asta de loc n-o să cadă pradă Manei Pustiitoare. Pe Fratele Copacilor n-o să-l poată cuceri.

— Ești un om bun, Ogierule, spuse Lan.

Loial rânji.

— O să consider asta o vorba bună, dar nu știu ce-ar zice Fruntașul Haman.

Călăreau în șir indian, cu Mat în spatele Străjerului, pentru a putea să tragă cu arcul dacă era nevoie, și cu Perrin la urmă, cu securea scoasă și așezată de-a curmezișul șei. Trecură de culmea unui deal și, cât ai clipi, Mana era din nou acolo, de jur împrejurul lor, vălurită și murdară ca la venire, vârstată în culori țipătoare. Rand aruncă o privire peste umăr, dar din gradina Omului Verde nu se mai vedea nici o urmă. În spatele lor se întindea numai Mana; la fel și în față. Cu toate astea, pentru numai o clipă, i se păru că zărește creștetul înalt al stejarului, verde și bogat. Apoi acesta sclipi și dispăru, rămânând în loc doar Mana.

Pe undeva, Rand se aștepta să fie nevoiți să se lupte pentru a reuși să plece, la fel ca la venire, dar peste tot era liniște; Mana Pustiitoare era cufundată într-o tăcere de moarte. Nici o crenguță nu tresălta, nu se auzea niciun strigăt și niciun urlet tremurat, pe nicăieri. Mana părea un animal care se ghemuiește la pământ, nu ca să-și ia avânt, ci pentru că tocmai a primit o lovitură puternică și așteaptă acum s-o primească și pe a doua. Până și soarele era mai puțin roșu ca înainte.

Când trecură de salba de lacuri, era puțin după miezul zilei. Lan îi conduse pe un drum care nu se apropia de apă și nu aruncă nici măcar o privire în direcția aceea, dar lui Rand i se păru că toate cele șapte turnuri erau mai înalte decât atunci când le zărise prima dată. Era convins că vârfurile lor prăbușite se înălțau mai sus față de pământ, iar deasupra lor era o privesc abia întrezărită, turnurile neatinse, sclipind în soare, și flamurile Cocorului Auriu fluturând în vânt. Clipi, apoi își aținti privirea într-acolo, dar nici măcar atunci turnurile nu dispărură cu totul. Încă se mai zăreau, foarte vag, până ce se îndepărtară îndeajuns pentru ca Mana Pustiitoare să înghită totul.

Înainte de apus, Străjerul alese un loc pentru tabără, iar Moiraine le puse pe Nynaeve și pe Egwene s-o ajute să facă

exact ce trebuia pentru a fi apărați. Înainte să înceapă, femeia Aes Sedai șopti ceva la urechea celorlalte. Nynaeve șovăi, dar, când Moiraine închise ochii, celelalte două îi urmară exemplul.

Rand îi văzu pe Mat și pe Perrin care se uitau cu gura căscată și se întrebă de ce erau așa de surprinși. „Fiecare femeie este Aes Sedai, se gândi el, fără nici o bucurie. Și eu la fel, Lumina să m-ajute.” Posomorât cum era, nu spuse nimic.

— De ce-i totul așa de schimbat? întreba Perrin, când Egwene și Meșterea o ajutară pe Moiraine să se întindă pe patul improvizat. Pare...

Dar, ca și cum nu-și găsea cuvintele, el ridică din umeri și tăcu.

— I-am dat o lovitură puternică Celui Întunecat, răspunse Moiraine, întinzându-se pe spate, cu un oftat. Umbra va avea nevoie de mult timp ca să-și revină.

— Cum? întreabă Mat. Ce-am făcut?

— Dormi, îi porunci Moiraine. N-am scăpat încă de Mană.

Și totuși, în dimineața următoare, Rand nu văzu nimic schimbat. Firește, pe măsură ce se îndreptau spre miazăzi, Mana se risipea. Copacii cu trunchiuri strâmbe le făcură loc celor care creșteau drept. Arșița se domoli. Frunzișul de-abia atins de mană îl înlocui pe cel putrezit. Apoi, Rand observă și copaci teferi și sănătoși. Pădurea dimprejurul lor deveni roșie, din pricina frunzelor și a florilor care începuseră să crească. Toate crengile erau pline de muguri, la fel ca tufișurile joase, iar plantele agățătoare acopereau stâncile cu verdeața lor. Prin iarbă creșteau flori sălbaticе, la fel de multe și de strălucitoare ca și cum Omul Verde tocmai ar fi trecut pe acolo. Părea că primăvara, ținută atâta vreme prizonieră din pricina iernii, se grăbea să recupereze tot timpul pierdut.

Rand nu era singurul care privea în jur cu ochi mari.

— O lovitură puternică, murmură Moiraine, dar refuză să mai spună și altceva.

Piatra de hotar de la intrarea în Shienar era acoperită de un rug de trandafiri sălbatici. Oamenii din turnurile de straja ieșiră să-i întâmpine. În râsul lor se citea o undă de mirare, iar ochii le sclipeau uimiți, ca și cum nu le venea să creadă că aveau sub tălpi iarbă de-abia încolțită.

— Lumina a învins Umbra!

— Mare izbândă la Pasul lui Tarwin! Tocmai am primit vestea! Am învins!

— Lumina ne blagoslovește din nou!

— Regele Easar este puternic pe calea Luminii, răspunse Lan, auzindu-le strigătele.

Soldații ar fi vrut s-o îngrijească pe Moiraine, sau măcar să trimită o escorta cu ei, dar ea refuză totul. Chiar și așa, culcată pe spate, pe targă, femeia era sigură pe sine, iar oamenii în armură se traseră înapoi, făcându-i plecăciuni și supunându-se dorințelor ei. Rand și ceilalți o porniră mai departe, urmăriți de ecoul hohotelor de râs.

Spre sfârșitul după amiezii, ajunseră în Fal Dara; orașul cu ziduri mohorâte răsuna de veselie. Și răsuna cu adevărat. Rand se gândi că pesemne nu mai rămăsese niciun clopot în oraș care să nu bată, de la cele mai mărunte, făcute din argint, până la cele uriașe de aramă aflate sus, în vârful turnurilor. Porțile erau larg deschise, iar soldații alergau pe străzi, râzând și cântând, cu flori înfipite în moțurile de păr din creștet și în deschizăturile armurilor. Oamenii de rând nu se întorseseră încă din Fal Moran, dar soldații tocmai ajunseseră înapoi, de la Pasul lui Tarwin, iar bucuria lor era îndeajuns de mare pentru a umple toate străzile.

— Izbândă la Pas! Am învins!

— A fost o minune! Vârsta Legendelor s-a întors printre noi!

— Primăvara! râse un soldat bătrân și cărunt, petrecându-i lui Rand pe după gât o ghirlandă de zorele; și moțul lui era plin de flori. Lumina ne blagoslovește iarăși cu venirea primăverii!

Aflând că drumeții voiau să ajungă la fortăreață, un grup de bărbați înveșmântați în oțel și petale de flori îi înconjură, alergând pe lângă ei, ca să le facă loc prin mijlocul sărbătorii.

Primul pe care Rand îl văzu că nu zâmbea se dovedi a fi lngtar.

— Am ajuns prea târziu, îi spuse acesta lui Lan, foarte amărât. Am întârziat cu un ceas și n-am mai văzut nimic. Pe cinstea mea!

Scrâșni tare din dinți, apoi se mai îmblânzi puțin, părând rușinat.

— Iertați-mă. Jalea mă face să-mi uit de îndatoriri. Fii bine venit, Ziditorule. Fiți bine veniți cu toții. Îmi pare bine să vă văd întorși teferi din Mană. Am să trimit vindecătorul la Moiraine

Sedai, în încăperile Domniei Sale, și am să-i dau de știre Seniorului Agelmar...

— Condu-ne la el, porunci Moiraine. Pe mine și pe toți ceilalți.

Ingтар deschise gura să protesteze, apoi se plecă în fața privirii sale aprige.

Agelmar se afla în încăperea de lucru; armura și armele se întorseseră la locurile lor, în rasteluri, iar chipul său era cel de-al doilea pe care nu se vedea nici urmă de zâmbet. Era foarte încruntat, iar la vederea lui Moiraine, adusă pe targa de slujitorii în livrea, se posomorî și mai tare. Femeile înveșmântate în negru și auriu erau încurcate pentru că fuseseră nevoite să o aducă pe Moiraine în fața lui, înainte ca ea să fi apucat să se spele sau să fie văzută de vindecător. Loial căra cufărul de aur. Bucățile peceții erau tot în punga lui Moiraine, iar stindardul lui Lews Therin Ucigașul-de-Neam era învelit în păturile ei și legat tot la șaua lui Aldieb. Grăjdarul care se ocupase de iapă primise porunci severe să aibă grijă ca păturile să fie duse în încăperile rezervate femeii Aes Sedai și să rămână acolo în siguranță.

— Pacea fie cu mine! exclamă Seniorul din Fal Dara. Ești rănită, Moiraine Sedai? Ingтар, de ce n-ai avut grija să fie dusă în pat și să-i fie adus vindecătorul?

— Linștește-te, Senior Agelmar, îi ceru Moiraine. Ingтар a făcut după cum i-am poruncit eu. Nu sunt așa de fragilă pe cât pare să creadă lumea de pe-aici.

Făcu semn către două femei s-o ajute să ajungă la un scaun. Ele începură să-și frângă mâinile, jeluindu-se că era mult prea slăbită și că ar fi trebuit să se întindă într-un pat călduros, să fie văzută de vindecător, să facă o baie fierbinte. Moiraine înălță din sprâncene, iar femeile tăcură brusc și se grăbire s-o ajute să se ridice. De îndată ce se așează comod într-un jilt, le făcu semn să se îndepărteze.

— Vreau să vorbesc cu Domnia Ta, Senior Agelmar.

Agelmar încuviință, iar Ingтар le porunci slujitorilor să iasă din încăpere. Seniorul din Fal Dara îi privi nerăbdător pe cei rămași; mai ales pe Loial și cufărul său de aur, din câte i se păru-se lui Rand.

— Am auzit, spuse Moiraine, de îndată ce ușa se închise în urma lui Ingтар, că ați dobândit o mare izbândă la pasul lui Tarwin.

— Da, răspunse cu un glas tăragănat Agelmar, încruntându-se iarăși, la fel de tulburat ca la început. Da și nu, Aes Sedai. Jumate-Oamenii și trolocii au fost distruși până la unul, dar noi aproape că nici n-am luptat. I-a înghițit pământul, iar munții s-au prăbușit peste ei. Au rămas numai câțiva Draghkari, prea înspăimântați ca să mai facă altceva decât să zboare spre miazănoapte cât au putut de iute.

— Mare minune, într-adevăr, încuviință Moiraine. Iar primăvara a venit iarăși.

— O minune, repetă Agelmar, clătinând din cap. Dar... Moiraine Sedai, oamenii spun multe despre ceea ce s-a întâmplat acolo, în trecătoare. Spun că Lumina s-a ntrupat și a luptat pentru noi. Că însuși Creatorul a apărut în mijlocul luptei, pentru a înfrunta Umbra. Eu însă am văzut un bărbat, Moiraine Sedai. Am văzut un bărbat, iar ceea ce-a făcut el nu e cu puțință, nu poate fi îngăduit.

— Roata țese după cum îi este voia, Senior din Fal Dara.

— Cum spui dumneata, Moiraine Sedai.

— Dar Padan Fain? E în siguranță? Trebuie să-i vorbesc, după ce mă odihnesc puțin.

— E întemnițat după cum ai poruncit, Aes Sedai, și ba se jeluiește soldaților să-i dea drumul, ba se răstește la ei și încearcă să le dea ordine. Dar... Moiraine Sedai, pacea fie cu mine, spune-mi despre dumneata și despre călătoria în Mană. L-ai găsit pe Omul Verde? Cu atâta verdeață în jur, cred că e mâna lui la mijloc.

— L-am găsit, răspunse ea sec. Omul Verde a murit, Senior Agelmar, iar Ochiul Lumii nu mai este. S-a terminat cu călătoriile celor tineri, aflați în căutarea gloriei.

Seniorul din Fal Dara se încruntă, clătinând tulburat din cap.

— Mort? Omul Verde e mort? Nu e cu puțință... Asta înseamnă că ați fost înfrânți? Dar atunci florile și plantele care cresc peste tot...?

— Am izbândit, Senior Agelmar. Am izbândit, iar lumea eliberată din ghearele iernii este cea mai bună dovadă, dar lupta finală încă nu s-a dat.

Rand tresări, dar femeia Aes Sedai îi aruncă o privire aprigă, iar el se liniști.

— Mana Pustiitoare există încă, iar fierăriile din Thakan tot mai lucrează undeva, sub Shayol Ghul. Există încă mulți Jumate-

Oameni și nenumărați troloci. Să nu cumva să crezi că ținuturile de la Hotare nu mai trebuie să vegheze.

— Nici nu credeam, Aes Sedai, replică el înțepat.

Moiraine îi făcu semn lui Loial să așeze cufărul de aur la picioarele ei; apoi îl deschise și scoase cornul.

— Cornul lui Vaiere, șopti ea, iar Agelmar rămase cu gura căscată; lui Rand i se păru că avea de gând să îngenuncheze.

— Cu asta, Moiraine Sedai, nici nu mai contează câți Jumate-Oameni și troloci rămân. Dacă eroii din vechime ies din morminte, o să mășșăluim înspre Ținuturile Pârjolite și o să facem Shayol Ghul una cu pământul!

— NU!

Agelmar tăcu mirat, dar Moiraine continuă, cu glas liniștit.

— Nu ți l-am arătat ca să te stârnesc, ci numai ca să știi că, în bătăliile care urmează să vină, o să fim la fel de puternici ca Umbra. Locul lui însă nu e aici. Cornul trebuie dus în Illian. Acolo trebuie să se adune armatele Luminii, dacă se apropie noi bătălii. Am să-ți cer o escortă formată din cei mai buni soldați, ca să fim siguri că el ajunge în siguranță în Illian. Există încă Iscoade ale Celui Întunecat, Jumate-Oameni și troloci, iar cei care vor răspunde chemării cornului îl vor urma pe cel care-l mânuiește. Trebuie să ajungă în Illian.

— Va fi după cum poruncești, Aes Sedai.

Numai că, atunci când capacul cufărului se închise la loc, Seniorul din Fal Dara părea un om căruia nu i se mai îngăduia să privească nici o rază de Lumină.

O săptămână mai târziu, clopotele din Fal Dara tot mai răsunau. Oamenii de rând se întorseseră din Fal Moran, sărbătorind și ei laolaltă cu soldații, iar strigătele și cântecele se amestecau cu bătăile clopotelor. Rand auzea totul, de pe balconul lung în care se afla. Chiar dedesubtul lui erau grădinile private ale Seniorului Agelmar, verzi și înflorite, dar el nici nu le băga în seamă. În ciuda soarelui care se afla sus pe cer, primăvara din Shienar era mai răcoroasă decât era el obișnuit; cu toate acestea, picături de sudoare îi sclipeau pe pieptul gol și pe umeri, în timp ce răsucea prin aer sabia cu pecetea bătlanului. Mișcările sale erau foarte precise, dar îndepărtate, căci sufletul lui plutea prin hău. Chiar și de acolo, se întrebă câtă

bucurie ar mai fi rămas în oraș, dacă lumea ar fi știut de stindardul pe care Moiraine îl ținea încă bine ascuns.

— Bravo, păstorule.

Sprijinit de balustradă, cu brațele încrucișate pe piept, Străjerul îl privea cu un ochi critic.

— Te descurci bine, dar nu te mai chinui atât. Nu poți s-ajungi maestru în câteva săptămâni.

Hăul dispăru, ca o bula spartă de săpun.

— Nu vreau s-ajung maestru.

— Sabia asta e destinată unui luptător de primă mână, păstorule.

— Vreau doar ca tata să fie mândru de mine.

Mâna i se încleștă pe teaca din piele aspră. „Vreau doar ca Tam să fie tatăl meu.”

— Oricum, nu mai am răgaz nici măcar câteva săptămâni, sfârși el, îndesându-și sabia în teacă.

— Deci nu te-ai răzgândit?

— Tu ce-ai fi făcut, în locul meu?

Expresia de pe chipul lui Lan nu se schimbaseră; s-ar fi zis că, la urma urmei, fața lui era atât de aspră, încât nu se putea schimba câtuși de puțin.

— N-ai să încerci să mă oprești? Nici tu, nici Moiraine Sedai?

— Poți să faci după cum ți-e voia, păstorule, sau după cum țese Roata. Străjerul se dezlipi de balustradă. Acum te las.

Rand se întoarse să-l vadă plecând și dădu cu ochii de Egwene, care stătea acolo, tăcută.

— Ai luat vreo hotărâre, Rand?

El își luă cămașa și surtucul, simțindu-se, dintr-odată, înfrigurat.

— Plec, Egwene.

— Unde?

— Nu știu, unde văd cu ochii.

Nu voia să-i întâlnească privirea, dar nu se putea opri să se uite la ea. Avea trandafiri sălbatici prinși în părul care-i curgea pe umeri. Își ținea mantia bine strânsă pe lângă trup. Aceasta era colorată în albastru închis și brodată pe la margini cu un șir subțire de flori sălbaticice, după obiceiul din Shienar, care-i urcau până în dreptul chipului. Dar florile nu erau mai albe decât obraji ei; iar ochii păreau foarte mari și întunecați.

— Departe, sfârși Rand.

— Sunt sigură că lui Moiraine Sedai n-o să-i fie pe plac dacă pleci pur și simplu. După... după ceea ce-ai făcut, meriți o răsplată.

— Moiraine nici nu mă bagă în seamă. Am făcut ce-a vrut ea, și cu asta, gata. Nici măcar nu-mi vorbește când mă duc s-o văd. Nu că aș fi încercat să mă apropiu prea mult de ea, însă e limpede că se ferește de mine. N-o să-i pese dacă plec, iar mie nu-mi pasă ce crede ea.

— Moiraine încă nu s-a înzdrăvenit cu totul, Rand, spuse șovăielnic Egwene. Eu, una, trebuie să mă duc în Tar Valon pentru învățătură. Nynaeve vine și ea. Iar Mat trebuie Vindecat de boala care-l ține legat de pumnal, și Perrin vrea să vadă Tar Valon înainte să plece... unde vede cu ochii. Ai putea să vii și tu.

— Asta ca să afle și alte Aes Sedai, în afară de Moiraine, ce sunt eu, și apoi să mă domolească? Întrebă el, cu o voce aspră; aproape că se răstoaie, dar nu se putea abține. Asta vrei?

— Nu.

Știa că n-avea să-i poată spune niciodată cât îi fusese de recunoscător, pentru răspunsul care venise fără șovăială.

— Rand, doar nu ți-e frică... începu ea și, cu toate că erau singuri, privi în jur și coborî vocea. Moiraine Sedai spune că nu trebuie să atingi Adevăratul Izvor. Dacă nu atingi Saidin, dacă nu încerci să mânuiești Puterea, n-o să ți se-ntâmple nimic.

— N-avea grijă, n-am s-o mai ating niciodată. Nici dacă trebuie mai întâi să-mi tai mâna.

„Și dacă nu mă pot opri? N-am încercat niciodată să fac așa ceva, de bunăvoie, nici măcar acolo, la Ochi. Dacă nu mă pot opri?”

— Vrei să pleci acasă, Rand? Pesemne că tatăl tău de-abia așteaptă să te vadă. Cred că și tatălui lui Mat i s-a făcut dor, după atâta vreme. Eu am să mă-ntorc în Emond's Field la anul. Măcar pentru o vreme.

El își frecă palma de mânerul sabiei, pipăind bătlanul de bronz. „Tata. Casa. Pe Lumină, cât îmi doresc să văd...”

— Nu, nu acasă.

„Undeva unde să nu pot face rău nimănui, dacă nu reușesc să mă stăpânesc. Undeva unde să fiu singur.”

Brusc, în balcon i se păru frig ca în miezul iernii.

— Plec, într-adevăr, dar nu acasă.

„Egwene, Egwene, de ce a trebuit să fii și tu una dintre ele...?” Îmbrățișând-o, își apropie buzele de părul ei și șopti:

— Acasă n-o să mă mai întorc niciodată.

Jos, în grădinile private ale lui Agelmar, sub un umbrar des, smălțuit cu flori albe, Moiraine se foi în scaunul jos și întins pe care ședea culcată. Avea în poală bucățile pecetii, iar pietricica prețioasă pe care obișnuia s-o poarte în păr i se învârtea între degete, sclipind pe lanțul ei de aur. Strălucirea slabă și albastră a pietrei dispăru, iar femeia zâmbi ușor. Bijuteria nu avea nici o putere proprie, dar primul lucru pe care-l învățase ea din mânia Puterii, pe vremea când era încă tânără, în Palatul Regal din Cairhien, fusese să se folosească de piatră pentru a trage cu urechea la ce vorbeau oamenii care credeau că erau prea departe pentru a fi auziți.

— Profetiile stau să se împlinească, șopti femeia Aes Sedai. Dragonul a renăscut.

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA ACESTUI GLOSAR

Calendarul toman a fost adoptat la aproximativ doua secole după ce a dispărut ultimului bărbat Aes Sedai și a fost consemnat în scris la mulți ani După Frângerea Lumii (DFL). Multe consemnări au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, într-atât de multe încât, la sfârșitul războaielor, existau dispute cu privire la anul exact pe vechiul sistem. Tiam din Gazar a propus atunci un nou calendar, în cinstea presupusei eliberări de sub amenințarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârșitul Războaielor Troloce, calendarul lui Tiam din Gazar era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Șoim a încercat să întocmească un nou calendar, având la bază întemeierea imperiului său (DLÎ, De La Întemeiere), dar acesta nu este cunoscut și este menționat doar de istorici. După distrugerile, uciderile și prăpădurile provocate de Războiul de O Sută de Ani, un al patrulea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Chiră-n-Zbor, un învățat din rândurile Oamenilor Mării și promulgat de panarhul Farede din Tarabon. Calendarul Farede, care datează de la sfârșitul, stabilit în mod arbitrar, al Războiului de O Sută de Ani și care consemnează anii Noii Ere (NE) este folosit și astăzi.

Adan, Heran: Guvernatorul Baerlonului.

Adevăratul Izvor: Forța motrice a universului, cea care face să se învântească Roata Timpului. Este alcătuit din două părți – jumătatea masculină (Saidin) și jumătatea feminină (Saidar), care se luptă una cu cealaltă și în același timp se ajută. Saidin poate fi folosită doar de bărbați, iar Saidar doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, Saidin a fost pângărită de atingerea Celui Întunecat. Vezi de asemenea Puterea Supremă.

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei nu mai exista decât femei Aes Sedai. Privite cu neîncredere și temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulți vinovate de Frângerea Lumii și se crede în general că se

amestecă în treburile diferitelor neamuri. În același timp, puțini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar și în acele țărâmurii unde o astfel de legătură trebuie ținută secretă. Termenul poate fi folosit și onorific, de exemplu: Sheriam Sedai; și ca onorificul cel mai înalt: Sheriam Aes Sedai. Vezi de asemenea Ajah; Suprema Înscăunată.

Agelmar, Seniorul Agelmar din Casa Jihad: Seniorul din Fal Dara. Blazonul său reprezintă trei vulpi roșii care aleargă.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi și curajoși. Își acoperă chipul cu un val înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu vâl pe față” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruțători atât înarmați, cât și cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreții lor îi însoțesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul”.

Ajah: Frății în rândul femeilor Aes Sedai, fiecare Aes Sedai făcând parte dintr-o astfel de frăție. Sunt desemnate prin culori: Ajah Albastră, Ajah Roșie, Ajah Albă, Ajah Verde, Ajah Brună, Ajah Galbenă și Ajah Cenușie. Fiecare dintre aceste frății are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme și la acțiunile femeilor Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roșie își pune toată energia în slujba găsirii și domolirii bărbaților care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumești și este în căutarea cunoașterii. Exista zvonuri (negate cu înverșunare și nerostite vreodată de față cu o femeie Aes Sedai) referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe cel Întunecat.

Ajah Albastră: Vezi Ajah.

Ajah Albă: Vezi Ajah.

Ajah Neagră: Vezi Ajah.

Ajah Roșie: Vezi Ajah.

Al Doilea Pact: Vezi Pactul celor Zece Neamuri.

Al Ellisande!: În Limba Veche, „Pentru Roza Soarelui!”

Aldieb: În Limba Veche, „Vântul de Apus”, vântul care aduce ploile de primăvară.

al'Meara, Nynaeve: Meșterea din Emond's Field.

al'Tor, Rand: Tânăr fermier și pastor din Ținutul celor Două Râuri.

al'Vere, Egwene: Fiica cea mică a hangiului din Emond's Field.

Andor: Tărâmul în care se afla Ținutul celor Două Râuri. Însemnul Andorului este un leu alb feroce, pe fond roșu.

Angreal: Obiect foarte rar care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Suprema să stăpânească o parte mai mare din aceasta Putere decât ar putea să facă fără niciun ajutor. Relicvă din Vârstă Legendelor, nu se mai știe cum era făurit. Vezi de asemenea sa'angreal.

Arafel: Unul dintre ținuturile de la Hotar. Însemnul Arafelului reprezintă trei trandafiri albi pe fond roșu, alături de trei trandafiri roșii pe fond alb.

Aripă-de-Șoim, Artur: Rege legendar care a unit toate Ținuturile de la Apus de Osia Lumii, precum și câteva ținuturi de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar și oștiri peste Oceanul Aryth, dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanșat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul său reprezenta un șoim auriu în zbor. Vezi de asemenea Războiul de O Sută de Ani.

Aram: Un tânăr Tuatha'an.

Avendesora: În Limba Veche, „Copacul Vieții”. Pomenit în multe povești și legende.

Aybara, Perrin: Tânăr ucenic de fierar din Emond's Field.

Ba'alzamon: În limba trolocilor, „Inima întunericului”. Se crede că este numele dat de troloci Celui Întunecat.

Baerlon: Oraș din Andor, pe drumul dinspre Caemlyn spre minele din Munții de Negură.

Barran, Doral: Meșterea din Emond's Field înainte de Nynaeve al'Meara.

Bel Tine: Festivalul primăverii în Ținutul celor Doua Râuri.

Bomhald, Dain: Ofițer care face parte din rândul Copiii Luminii, fiului Seniorului Căpitan Geofram Bomhald.

Bryne, Gareth: Căpitanul general al gărzii reginei din Andor. Slujește de asemenea ca Cel Dintâi Prinț Săbier al reginei Morgase. Blazonul său reprezintă trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuiește de-a lungul Osiei Lumii, cât și numele capitalei acestui neam. Orașul a fost pârjolit și prădat în timpul Războiului Aiel (976-978 NE), însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastru cerului.

Carai an Caldazarl: În Limba Veche, „În cinstea rozei Soarelui!” Strigătul de bătlie al ultimului rege din Manetheren.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr fermier din Ținutul celor Două Râuri.

Cei o sută de tovarăși: O sută de bărbați Aes Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduși de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în

temniță. Riposta Celui Întunecat a pângărit Saidin; cei o sută de tovarăși au înnebunit și-au început Frângerea Lumii.

Cel Dintâi Prinț Săbier: Titlu purtat în mod obișnuit de fratele cel mare al reginei din Andor, care a fost pregătit încă din copilărie pentru a conduce armatele reginei în vreme de război și a-i fi sfetnic acesteia în vreme de pace. Dacă regina nu are niciun frate, va acorda altcuiva acest titlu.

Cel Întunecat: Numele cel mai obișnuit, folosit în toate ținuturile, al lui Shai'tan: sursa răului, antiteza Creatorului, închis de către Creator în momentul Creației într-o temniță din Shayol Ghul; una dintre încercările de a-l elibera din temniță a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea Saidin, Frângerea Lumii și la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele care duc la Puterea Supremă și fiecare persoană care poate conduce Puterea Supremă stăpânește unele fire mai bine decât pe celelalte. Numele pe care le poartă aceste fire corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul, Focul, Apa și Spiritul – și sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, și mai puțin pe celelalte. Câțiva, foarte puțini, pot stăpâni foarte bine chiar trei, dar, de la sfârșitul Vârstei Legendelor, nimeni nu le-a mai stăpânit pe toate cinci. Chiar și pe vremea aceea acest lucru se întâmpla extrem de rar. Aceste puteri pot fi stăpânite într-o măsură mai mică sau mai mare, așa că unele persoane care pot conduce Puterea Supremă sunt mai puternice decât altele. Înfăptuirea unor acțiuni cu ajutorul Puterii Supreme presupune capacitatea de a folosi una sau mai multe dintre cele Cinci Puteri. De exemplu, pentru a aprinde sau a controla focul este nevoie de Foc, iar pentru schimbarea vremii este nevoie de Aer și de Apă, în timp ce pentru Tămăduire este nevoie de Apă și Spirit. Spiritul se găsea deopotrivă la bărbați și la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul și/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbați, iar cea de a folosi Apa și/sau Aerul mai ales la femei. Erau și excepții, dar pentru că așa stăteau în general lucrurile, Pământul și Focul au ajuns să fie considerate Puteri masculine, iar Aerul și Apa – Puteri feminine. În general nu se

face o ierarhie a Puterilor, deși exista o vorbă printre femeile Aes Sedai: „Nu este nici o stâncă atât de tare încât vântul și apa să nu o distrugă, niciun foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbușe sau vântul să nu-l stingă.” Trebuie să remarcăm faptul că această zicală a apărut la mult timp după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Dacă a existat vreo zicală asemănătoare printre bărbații Aes Sedai, s-a pierdut de mult.

Conduce: A controla curgerea Puterii Supreme.

Conducere: Acțiunea de controlare a curgerii Puterii Supreme.

Charin, Jain: Vezi Neopritul, Jain.

Colțul Dragonului: Semn stilizat, de obicei de culoare neagra, o linie curbă cu capătul în forma de lacrimă. Scrijelit pe ușa unei case, îi acuză pe cei dinăuntru ca sunt de partea răului.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care are drept scop înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantelar pentru a contracara numărul tot mai mare de iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizație militară, cu vederi extrem de rigide și pe deplin convinsă că este singura care deține adevărul și știe ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel și pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb.

Cornul lui Vaiere: Obiectul legendar din Marele Alai pornit pe urmele Cornului. Se spune că acest Corn poate readuce la viață vitejii morți pentru a lupta împotriva Umbrei.

Cuendillar: Vezi inima de piatră.

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred și al lui Tigraine; fratele vitreg al lui Elayne și Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Damodred, Prințul Taringail: Prinț din Cairhien, s-a căsătorit cu Tigraine, cu care a avut un fiu, Galadedrid. După ce Tigraine a dispărut și a fost considerată moartă, s-a căsătorit cu Morgase și a avut doi copii cu ea, Elayne și Gawyn. A dispărut în circumstanțe misterioase și mulți ani s-a crezut că a murit. Blazonul lui reprezenta o secure de luptă aurie cu doua tășuri.

Dantela unei Vârste: Vezi Pânza unei Vârste.

Dha vol, Dhai'mon: Vezi Troloci.

Djevik K'Shar: În limba trolocilor, „Tărâmul Morții”. Nu-mele dat de troloci Pustiului Aiel.

Domon, Bayle: Căpitanul *Picăturii*.

Domolire: Acțiunea, făcută de femeile Aes Sedai, de a izola bărbații care pot conduce Puterea Supremă. Această acțiune este necesară întrucât orice bărbat care învață să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează Saidin și, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârși fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simți Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, și dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată.

Domnița Moștenitoare: Titlul moștenitoare la tronul Andorului. Fiica mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiica, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei. În nebunia care îi cuprinsese pe toți bărbații Aes Sedai, Lews Therin i-a ucis pe toți cei de același sânge cu el, precum și pe toți cei pe care îi iubea, ceea ce a făcut să fie numit Ucigașul-de-neam. Acum se

folosește expresia „luat de Dragon” sau „posedat de Dragon” pentru cineva care îi pune în primejdie sau îi amenință pe cei din jurul lui, cu precădere fără motiv. Vezi de asemenea Dragonul Renăscut.

Dragon Fals: Din când în când, oamenii pretind că sunt Dragonul Renăscut și câteodată unul dintre ei are suficienți susținători cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De a lungul secolelor, cei mai mulți au fost bărbați incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câțiva au reușit. Cu toate acestea, toți au dispărut sau au fost prinși și uciși înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profețiile despre Renașterea Dragonului. Acești oameni sunt numiți Falși Dragoni. Vezi de asemenea Dragonul Renăscut.

Dragonul Renăscut: Potrivit profeției și legendei, Dragonul se va naște din nou ca să salveze lumea în momentul în care omenirea va avea cea mai mare nevoie de ajutor. Oamenii nu își doresc însă ca acest lucru să se întâmple, deoarece profețiile spun că, odată cu renașterea Dragonului, lumea se va Frânge din nou, iar Therin Ucigașul-de-neam, Dragonul, este un nume care îi face încă pe oameni să se cutremure, chiar dacă au trecut mai bine de trei mii de ani de la moartea lui. Vezi de asemenea Dragonul; Dragon Fals.

Duminică: Zi de sărbătoare și de festival în mijlocul verii, celebrată de foarte mulți oameni.

Easar, Regele Easar din Casa Togita: Regele Shienarului. Blazonul sau reprezintă un cerb alb care, potrivit tradiției din Shienar, este considerat și însemnul Shienarului, alături de șoimul Negru.

Elaida: Femeie Aes Sedai, sfetnica reginei Morgase din Andor.

Elayne: Fiica reginei Morgase, Domnița Moștenitoare a tronului Andorului. Blazonul ei este un crin auriu.

Else; Else Grinwell: Fiica unui fermier întâlnită pe drumul spre Caemlyn.

Fain, Padan: Neguțător ambulant care sosește în Emond's Field chiar înainte de Noaptea Iernii.

Far Dareis Mai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre tagmele de războinici ale Aielilor; spre deosebire de toate celelalte, nu accepta decât femei. Fecioarele nu se pot căsători și rămâne în tagmă, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naște este dat spre a fi crescut unei alte femei, astfel încât nimeni nu mai știe cine era mama copilului. („Nu poți aparține nici unui bărbat și niciun bărbat și niciun copil nu îți pot aparține. Lancea îți este iubitul, copilul și întreaga ta viață.”) Acești copii sunt foarte prețuiți, deoarece una dintre profeții spune ca un copil născut dintr-o Fecioară va uni clanurile și va readuce Aielilor măreția pe care au cunoscut-o în timpul Vârstei Legendelor.

Făr-de-Ochi: Vezi Myrddraali.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul Tar Valonului și al femeilor Aes Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Foc-n-Văz: Vezi Cel Întunecat.

Frângerea Lumii: Când Lews Therin Telamon și Cei o sută de tovarăși au pecetluit din nou temnița Celui Întunecat, riposta a pângărit Saidin. În cele din urmă, fiecare bărbat Aes Sedai a înnebunit. În nebunia lor, acești bărbați, care puteau mânui Puterea Supremă într-o măsură acum necunoscută, au schimbat fața pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanțuri de munți, au înălțat alți munți, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări, au făcut oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părți ale lumii populația a dispărut aproape cu totul, iar supraviețuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Aceasta distrugere este amintită în

povești, legende și în istorie sub numele de Frângerea Lumii. Vezi de asemenea Cei o sută de tovarăși.

Galad: Vezi Damodred, Seniorul Galadedrid.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu același nume. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde închis.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăției Copiii Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului și a Luminii, așa cum le înțeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toți Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred ca deja cunosc adevărul și nu trebuie decât să își facă victima să mărturisească. Inchizitorii își spun „Mâna Luminii” și uneori acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unșilor.

Ingтар, Seniorul Ingтар din Casa Shinowa: Războinic din Shienar întâlnit la Far Dala.

Inimă de Piatră: Substanță indestructibilă creată în timpul Vârstei Legendelor. Orice forță cunoscută folosită pentru a o distruge este absorbită, făcând inima de piatră și mai puternică.

Iscoadele Celui Întunecat: Cei care îl urmează pe cel Întunecat și cred că vor fi răsplătiți și vor dobândi mari puteri când acesta va fi eliberat din temnița.

Jumate-Om: Vezi Myrddraali.

Kandor: Unul dintre ținuturile de la Hotar. Însemnul Kandorului este un cal roșu cabrat pe fond verde deschis.

Kinch, Hyam: Fermier întâlnit pe drumul spre Caemlyn.

Ko'bal: Vezi Troloci.

Lan; al'Lan Mandragoran: Războinic de la Apus; însoțitorul lui Moiraine.

Luc; Seniorul Luc din Casa Mantear: Fratele lui Tigraine, despre care se spune că ar fi fost Cel Dintâi Prinț Săbier când aceasta a urcat pe tron. Se crede că dispariția lui în Mana Pustiitoare are o legătură cu dispariția ulterioară a lui Tigraine. Blazonul lui era o ghindă.

Machera, Elyas: Bărbat întâlnit de către Perrin și Egwene în pădure.

Mahdi: În Limba Veche, „Căutătorul”. Titlul conducătorului caravanei Tuatha'an.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din ținuturile de la hotar, acum înghițit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Mana: Vezi Mana Pustiitoare.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Vizuina trolocilor, Myrddraalilor și a altor creaturi ale Celui Întunecat.

Mană-n-Frunze: Vezi Cel Întunecat.

Mandarb: În Limba Veche, „Tăiș”.

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact și de asemenea capitala acestui neam. Atât orașul, cât și oamenii au pierit în timpul războaielor cu trolocii.

Mantiile Albe: Vezi Copiii Luminii.

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de povești referitoare la căutarea legendară a Cornului lui Vaiere, în perioada cuprinsă între sfârșitul Războaielor Troloce și începutul Războiului de O Sută de Ani. Istorisirea în întregime a acestor povești ar dura zile întregi.

Marea Pânză: Roata Timpului țese Pânzele Vârstelor și creează Marea Pânză, care reprezintă întreaga existență și realitate, trecutul, prezentul și viitorul contopite. Cunoscută și sub numele de Dantela Vârstelor. Vezi de asemenea Pânza unei Vârste; Roata Timpului.

Marele Stăpân al Întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Șarpe: Simbolul timpului și eternității, deja vechi în momentul în care începe Vârsta Legendelor, reprezentând un șarpe care își mănâncă propria coadă.

Maradoa: Capitala ținutului Saldaea.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat și clown. Ușor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrellii merg în principal prin sate sau prin orașele, deoarece orașele mari au la dispoziție alte feluri de distracții.

Merrilin, Thom: Menestrel care vine în Emond's Field de Bel Tine.

Meștereașă: în sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca și prezice vremea și este de asemenea înzestrată cu bună judecată. O poziție de mare responsabilitate și autoritate, atât în fapt, cât și implicit. Este de obicei considerată egala Primarului și, în unele sate, chiar superioara acestuia. Spre deosebire de Primar, ea

este aleasă pe viață și se întâmpla foarte rar ca o Meșterea să fie înlăturată din slujba înainte de moarte. În conflict cu Primarul în mod aproape tradițional. Vezi de asemenea Soborul Femeilor.

Min: Tânără întâlnită la hanul „Cerbul și Leul” din Baerlon.

Moiraine: Persoană în trecere prin Emond’s Field, care sosește chiar înainte de Noaptea Iernii.

Morgase: Prin Mila Luminii, Regina din Andor, Prima Însăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei aurii. Blazonul Casei Trakand este o cheie de bolta argintie.

Mușcă-Inimă; Otravă-n Sânge: Vezi Cel Întunecat.

Myrddraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafață, dar este sluțit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric și la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-și face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire și cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puținele lor slăbiciuni cunoscute este reticența de-a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuți sub diferite nume, în funcție de ținut: Jumate-Om, Făr’-de-Ochi, Umbrărau, Pândarul, Pieritul.

Neopritul, Jain: Erou al Ținuturilor de la Apus, care a călătorit în multe locuri și a avut multe aventuri; autor a mai multe cărți, dar și personaj în multe cărți și povești. A dispărut în anul 994 NE, după întoarcerea dintr-o călătorie în Mana Pustiitoare în care, spun unii, ar fi mers până la Shayol Ghul.

Nodul Sorții: O mare schimbare în Pânza unei Vârste, centrată în jurul unuia sau mai multor oameni care sunt ta’veren.

Oamenii Mării: Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth și din Marea Furtunilor, petrec puțin timp pe acele insule, trăindu-și

viața la bordul corăbiilor. Comerțul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Osia Lumii: Șir înalt de munți, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de ținuturile de la Apus.

Pactul celor Zece Neamuri: O uniune formată în secolele de după Frângerea Lumii (cca. 200 DFL). Are drept scop înfrângerea celui Întunecat. Destrămată de Războaiele Troloce.

Părintele Minciunii: Vezi Cel Întunecat.

Păstorul Noptii: Vezi Cel Întunecat.

Pieritul: Vezi Myrddraali.

Pâlc: Unitatea militară de bază a trolocilor, cu un număr variabil de soldați: întotdeauna mai mult de o sută, dar niciodată mai mult de două sute. Pâlcurile sunt de obicei conduse de Myrddraali.

Pândar: Vezi Myrddraali.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului țese firele vieților omenеști într-o Pânză a Vârstei, care alcătuiește substanța realității acelei Vârste; cunoscută și sub numele de Dantela Vârstei. Vezi de asemenea ta'veren.

Pribegii: Vezi Tuatha'an.

Pustiul Aiel: Ținutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii. Puțini străini se aventurează acolo, nu numai pentru că este foarte greu pentru cineva care nu este născut acolo să găsească apă, ci și pentru că Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri și nu sunt binevoitori cu străinii.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să învețe să conducă Puterea Supremă. Foarte puțini pot fi învățați să

conducă Puterea și încă și mai puțin se nasc cu această capacitate. Aceștia din urmă nu au nevoie să fie învățați nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor și conduc Puterea Supremă, uneori fără să își dea seama ce fac. Această capacitate înăscută se manifestă de obicei la sfârșitul adolescenței sau la începutul maturității. Dacă nu sunt învățați să țină Puterea sub control, sau dacă nu învață singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorți de izbândă), moartea este inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, niciun bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească și toți – chiar și cei care au învățat să țină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca și nebunia, de pângărirea Saidin de către cel Întunecat. Pentru femeile care nu știu să țină Puterea sub control moartea este mai puțin îngrozitoare, dar la fel de inevitabilă. Femeile Aes Sedai caută fetele și bărbații care au această capacitate înăscută; pe fete pentru a le salva, dar și pentru a crește numărul de Aes Sedai, iar pe bărbați – pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceștia le fac, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii.

Rătăciții: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbați și femei Aes Sedai cunoscuți vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât și unor fragmente din consemnările istorice, au fost închiși împreună cu Cel Întunecat când temnița lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a speria copiii.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL și au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciți sau împinși înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puțini supraviețuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente. Vezi de asemenea Pactul celor Zece Neamuri.

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianțe aflate într-o permanentă mutație, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populația din multe ținuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim a fost fărâmițat și s-au constituit neamurile de astăzi.

Războiul Umbrei: Cunoscut și sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puțin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat și curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare fațetă a acestuia, adesea mânăjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârșit prin închiderea Celui Întunecat la loc în temniță.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu șapte spițe, fiecare spiță reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învâртеște, Vârstele vin și pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transforma în legendă, apoi în mit și sunt uitate până la întoarcerea aceleiași Vârste. Pânza Vârstei este ușor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste și de fiecare dată au loc schimbări și mai importante, dar în esență este aceeași Vârstă.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenția și provoacă inevitabil ghinion, în cel mai bun caz, sau dezastru, în cel mai rău caz. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-Văz, Stăpân-pe-Groapă, Păstorul Noptii, Otrava-n Sânge, Mușcă-Inimă, Arde-Iarbă și Mană-n-Frunze. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rostește numele Celui Întunecat”.

Sa'angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-și pună viața în primejdie. Sa'angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult, mult mai puternic. Relicva din Vârsta Legendelor, nu se mai știe cum era făurit.

Saidar, Saidin: Vezi Adevăratul Izvor.

Saldaea: Unul dintre ținuturile de la hotar. Însemnul acestui ținut reprezintă trei pești argintii pe fond albastru închis.

Sfatul Satului: În majoritatea satelor, un grup de bărbați, aleși de orășeni și conduși de un Staroste, printre responsabilitățile cărora se numără luarea de decizii cu privire la sat și negocierea cu Sfaturile altor sate cu privire la chestiuni de interes comun. În cele mai multe sate nu se înțeleg deloc cu Soborul Femeilor, așa că acest conflict este considerat aproape tradițional. Vezi de asemenea Soborul Femeilor.

Shadar Logoth: În Limba Veche, „locul unde Umbra așteaptă”. Oraș părăsit și ocolit de oameni încă de la sfârșitul războaielor cu trolocii. Numit și „Umbra care așteaptă”.

Shai'tan: Vezi Cel Întunecat.

Shayol Ghul: Munte din Ținuturile Pârjolite, locul în care se află temnița Celui Întunecat.

Sheriam: Femeie Aes Sedai care face parte din Ajah Albastră.

Shienar: Unul dintre ținuturile de la Hotar. Însemnul Shienarului este un șoim negru care se năpustește asupra prăzii.

Shoufa: Articol de îmbrăcăminte al Aielilor, o bucată de pânză, de obicei de culoarea nisipului sau a stâncilor, care se înfășoară în jurul capului și al gâtului, lăsând numai fața descoperită.

Soborul Femeilor: Grup de femei ales de femeile dintr-un sat, care trebuie să ia decizii cu privire la chestiunile considerate a fi apanajul exclusiv al femeilor (de exemplu, când să însămânțeze și când să culeagă). Egal în autoritate cu Sfatul Satului, cu responsabilități bine delimitate. Adesea în conflict cu Sfatul Satului. Vezi de asemenea Sfatul Satului.

Spoitori: Vezi Tuatha'an.

Stăpânul Spaimei: Bărbații și femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor Troloce și conduc acum oștirile trolocilor.

Stedding: Căminul Ogierilor. Multe steddinguri au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt înfățișate în povești ca locuri de refugiu, și pe bună dreptate. Sunt cumva apărate, deși nimeni nu mai înțelege cum, așa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes Sedai nu poate folosi Puterea Supremă și nici măcar nu poate simți existența Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui stedding nu are niciun efect în interiorul steddingului. Trolocii nu intră într-un stedding decât dacă nu au încotro. Nici Myrddraalii nu intră în steddinguri decât dacă nu au de ales, și chiar și atunci o fac cu scârbă și fără tragere de inimă. Până și Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt în largul lor în interiorul unui stedding.

Stânca din Tear: Fortăreața care păzește orașul Tear. Se spune că ar fi prima fortăreață construită după Vremea Nebuniei, iar unii spun că ar fi fost construită chiar în Vremea Nebuniei. Vezi de asemenea Tear.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă și prin ea bărbatul dobândește capacitatea de a se vindeca rapid, de-a nu avea nevoie de mâncare și de odihnă vreme îndelungată și de a simți de la distanță atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viață, femeia Aes Sedai de care este legat știe că trăiește, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va ști când și cum a murit. Totuși, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes

Sedai cât de departe se află și în ce direcție. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roșie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes Sedai poate lega câți Străjeri dorește. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviințeze această legătură, dar se știe ca ea se face involuntar. Ce avantaje au femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. Vezi de asemenea Aes Sedai.

Suprema Înscăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viață de către Consiliul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecărei dintre cele șapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puțin teoretic, de autoritate aproape supremă în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regina.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

Tallanvor, Martyn: Locotenent din Garda Reginei; întâlnit în Caemlyn.

Ta'maral'ailen: În Limba Veche, „Nodul Sorții”.

Tanreall, Artur Paendrag: Vezi Aripă-de-Șoim, Artur.

Tar Valon: Oraș de pe o insulă de pe râul Erinin. Centrul puterii femeilor Aes Sedai și locul unde se afla Suprema Înscăunată.

Ta'veren: Persoana în jurul căreia Roata Timpului țese toate firele alăturate și poate chiar toate firele vieții, pentru a forma Nodul Sorții. Vezi de asemenea Pânza unei Vârste.

Tear: Port important la Marea Furtunilor. Însemnul sau reprezintă trei semiluni pe fond roșu cu auriu.

Telamon, Lews Therin: Vezi de asemenea Dragonul.

Thakan 'dar: Vale permanent învăluită în ceață de la poalele munților Shayol Ghul.

Tigraine: Ca Domniță Moștenitoare a Andorului, s-a căsătorit cu Taringail Damodred, cu care a avut un fiu, Galadedrid. Disparația ei în 972 NE, la scurt timp după ce fratele său Luc dispăruse în Mana Pustiitoare, a dus la lupta din interiorul Andorului numită Succesiunea și a provocat evenimentele din Cairhien care au declanșat în cele din urmă Războiul Aiel. Blazonul său reprezenta o mână de femeie strângând tulpina plină de țepi a unui trandafir de culoare albă.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriașă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman și animal și ucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi și trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt omnivori și mănâncă orice fel de carne, chiar și carne de om și de troloc. Având și natură omenească, se pot încrucișa cu oamenii, dar de obicei copiii se nasc morți sau nu trăiesc multă vreme. Sunt organizați în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal și Kno'mon.

Tuatha'an: Nomazi, cunoscuți și sub numele de Spoitori sau de Seminția Pribegilor, care trăiesc în căruțe viu colorate și urmează o filosofie complet pacifistă, numită Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât când erau noi, dar Tuatha'an sunt evitați în multe sate deoarece se povestește că fură copii și încearcă să îi convertească pe tineri la credințele lor.

Turnul Alb: Palatul Supremei Înscăunate din Tar Valon.

Tutun: Plantă foarte răspândită. Frunzele de tutun, după ce sunt uscate și tratate, se ard în obiecte de lemn numite pipe, iar fumul este inhalat.

Ținuturile de la Hotar: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar.

Ținuturile Pârjolite: ținuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Umbră-rău: Vezi Myrddraali.

Vârsta Legendelor: Vârstă încheiată cu Războiul Umbrei și cu Frângerea Lumii. O perioadă în care Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. Vezi de asemenea Roata Timpului.

Vremea Nebuniei: Vezi Frângerea Lumii.